

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protokollsekretairer.

Høiesteretsaaret 1869.

(Trettende Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenballe Boghandel (F. Hegel).

Tielsbøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Maagaard, Proprietair	371.	Dahlbom, Ida, Guldsmedmester ff.	
Marsleff, L., forhenv. Kjøbmand	237.	W. Dahlboms Enke	331.
Mase, Jens Nielsen, Hestehandler og Gaardeier	488.	Daniel, Joseph	754.
Atbeck, C. C. & Søn, Handelshuus 681.		Danielsøn, Th.	797.
Bähncke, B. & Comp.	126.	Davidson, Colthirst & Comp.	565.
Bauditz, A., Kjøbmand	135.	Degner, H. H., Proprietair.	140.
Becker, Overauditeur, Byfoged og Byffriiver i Nyborg	237.	Demant, Fabrikant	357.
Bergsøn, Magnus, Sognepræst	592.	Diechmann, Procurator	354.
Bernstorff = Gylbensteen, Greve, Kammerherre	281.	Dirckinck Holmsfeld, Baron, J. C. D. U., Geheimeconferentsraad, Kammerherre, Hofjægermester.	154.
Bille, Mads m. fl. Gaarbænd	561.	Directionen for Creditsforeningen af Grundeiere i de danske Østifter	97.
Bramsen, Luis, Grosserer	605.	Directionen for Kjøbenhavns pri= vate Laanebank	97.
Brewitt & Dieckmeyer, Handelshuus 775.		Directionen for Nationalbanken	182.
Broge, H., Grosserer	556.	Directionen for nye danske Brand= forsikringselskab	126.
Burchand, S. H. Nachfolger, Han= delshuus	284.	Dithmer, Fr., Grosserer	390.
Cameron, J. B., Superintendent 350, 806.		Griffen, Hans, Gaardeier.	130.
" P. A.	350, 806.	" Hans Hansen, Ungkarl.	130.
Christensen, Jens, Ungkarl	165.	" Mads, Ungkarl.	624.
" Lars, Gaardmand	354.	Fasting, Etatsraad, Herredsfoged 165.	
" Mette Larfine, Tjenestepige 624.		Finantministeriet	154, 186, 525.
Christiansdatter, Sindel, Tjeneste= pige, hendes Dødsbo	165.	Frederiksberg Sogns Communal= bestyrelse	525.
Christiansen, H., forhenv. Bogtrykker 268.		Frigaast, Sohan, Kjøbmand, Skifte= retten i hans Fallitbo	775.
Christoffersen, Niels	178.		

	Pag.		Pag.
Gab, Thomsen, Provst, Sognepræst		Lamb & Comp.	565.
for Kjettinge og Breininge Me-		Levin, A. D., Kjøbmand	284.
nigheder	561.	Løwener, D. & Comp., Firma	534.
Generaldirectoratet for Skattevæs.	621.	Magistraten i Kjøbenhavn	144, 182.
Goerg, J. & Comp.	357.	Michelsen, H. L., hans Fallitbo 627, 681.	
Gouvernementet for de dansk-vest-		Mohr & Kjær, Handelshuus	669.
inbiste Lær	765.	Mortensen, F., Bryggerknægt.	267.
Grosserer-Societetet	144.	Moyel, C. W. T., Urtekræmmer	513.
Gylbenbal, F. S., Fuldmægtig.	287.	Müller, C., Procurator	303.
„ Jens, Executores testamenti		Mylhertz, C., Overretsprocurator 59,	
i hans Dødsbo.	287.		268.
„ Baldemar, Particulier	287.	Newton, A. M., Enkefrue	350, 806.
Hagemann, L., Grosserer	556.	Nielsbatter, Frederikke Julie Chri-	
Hallgrimsbatter, Thuridur, afbød		stiane, Gaardmand Stephen	
Præsteente, hendes Arvinger	592.	Nielsens Hustru	231.
Hansen, Ane, Fæstegaardmand Just		Nielsen, C. A., Grosserer, hans	
Hansens Enke	718.	Fallitbo	59.
„ Hans Jørgen, Huusmand 178.		„ Niels, Gaarbeider	791.
„ J., Værtshuusholder og		Nisø, J. & Comp.	565.
Commissionshandler	587.	Nisøen, J. F., Skibsfører	730.
Hartvigson, Herman, Grosserer	523.	Odense Kjøbstads Skifteret	627, 681.
Heegaard, Anker, Fabriker	646.	Olsen, Koh., Handelsagent	135.
Henderson, P. L., Kjøbmand	797.	Pagh, Chr., Redacteur	281.
Herk, S., Brygger, hans Enke	267.	Papenhansen, J. W., Grosserer	59.
Hirsch, Carl, Fabrikbestyrer	523.	Pedersen, Jacob, Gaarbeider	140.
Holstebro, Ad., Ijenkræmmer	390.	Petersen, Forpagter	178.
Hultmann, A. F.	135.	„ J., Skibsfører	730.
Interessentskabet for Baalse Vig		„ H. L., Grosserer	587.
Inddæmning	130.	Poulsen, Kirstine, født Friis, Dam-	
Jacobsen, Hendrik, Ijenkræmmer 646.		gaards fraskilte Hustru	231.
Jensen, Christen, hans Dødsbo	165.	„ Die, Gaarbeider	387.
„ Christen, hans Intestatar-		Præsidentskabet for St. Thomas og	
vinger	165.	St. Jan	350, 806.
„ Jens Christian, Gaardmand 488.		Mahr, C., Justitsraad, Tolbfor-	
Johansen, Hans, Indsidder	186.	valter i Frederikssted	765.
Jørgensen, Bertel Thomas	722.	Rasmussen, Procurator	621.
Kirkmann, C. N., Skibsfører	534.	„ Anders, Gaardmand	530.
Kjellerup, Hans Christian	354.	Reid, James Gordon	754.
Knudsen, P. C. & Søn, Han-		Riber, Peter, Kjøbmand	250, 612.
delshuus	669, 782.	Ruben, J. G., Grosserer	627.
Krøyer, Jacob, Kjøbmand	250, 612.	Schlichtkrull, Cancelliraad, Con-	
Ladegaard, Hans, Gaarbeider	791.	toirchef	287.
Lagarde, L. E. de	303.	Schouboe, J. L., Grosserer	730.

	Pag.
Sehestedt-Sunil, Kammerherre . . .	718.
Sjøstrøm, D. N., Kjøbmand i Stochholm	782.
Stouboe, Niels, Gaardmand . . .	530.
Sogneraadet for Clemensker Sogn	387.
Sogneraadet for Dannemarre Com= mune	165.
Sogneraadet for Høierup Sogn . .	515.
Sogneraadet for Storehebinge Landfogd	515.

	Pag.
Sporon, G., Grosserer . . .	331, 513.
Sundstrup, N. M., Conditor . . .	268.
Fjerde Søforsikringselskab . . .	605.
Det nederlandste Sø- og Brand= assurance-Compagni i Kotter= dam	126.
Sørensen, J., Proprietair	371.
Thomsen, Jørgen, Gaardmand, Skifteretten i hans Dødsbo . .	722.
Zillmer, J., Typograph	268.

Offentlige Sager.

	Pag.
Marslev, see Jensen.	
Aaborre, Niels Jensen	779.
Abrahamsen Anders	483.
Alume, see Hansen.	
Andersdatter, Ingrid	632.
„ Kersten	113.
„ Kirsten Marie, Stomager	
Jenss Hustru	105.
Andersen, Ane Kirstine	221.
„ Carl	69.
„ eller Bendsen eller Gunder= sen, Carl	481.
„ Elise Marie, Peder Jensens Hustru	259.
„ Emanuel Gerhard	693.
„ Jens	364, 761.
„ Lars	705.
„ Marie Margrethe, Jens Christian Thomsens Enke . . .	243.
„ Morten	207.
„ Niels	162, 207.
„ Niels Christian	805.
„ Ole	374.
„ Peder	364, 643.
„ Søren	432.
„ Theodor Andreas	324.
Andreasdatter eller Thomsen, Kir= sine	252.

	Pag.
Andresen eller Andreasen, Ludvig	10.
Anthonsen, Jens	364.
Bachmann, Orla Leonhard	657.
Bager, Eberhardt	303.
Banke, see Hansen.	
Bech eller Bak, Jørgen Christensen	639.
Bendsen, see Andersen.	
Berenth, Marie Sabine, Serups Hustru	221.
Berg, Oluf Rasmus	221.
Bergsteinson, Jon	569.
Bernthsen eller Berntsen, Sver Pe= bersen Prostin, kaldet Sver Murer	458.
Bertelsen, Niels Christian	614.
Bjerg, Jens Christian Jensen . . .	445.
Bjerre, Peter	188.
Bjerregaard, Mads Jensen	210.
Borremann, see Evalb.	
Boye, Jens Christensen	691.
Brandt, Niels med Tilnavn Hansen	473.
Breining, Peder Thorvald	41.
Brugsforeningen for Varde Kjøb= stad og Omegn	749.
Bruusgaard, see Sørensen.	
Brünnick eller Brünnick eller Brön= nick eller Brönnicke, Emilie Andrea	374.

	Pag.		Pag.
Brændstrup eller Brendstrup, Ka-		Fahlberg, Carl Frederik	510.
ren, sødt Andersen	4.	Falbt, Andreas Christian eller	
Bæk, see Bæk.		Larsen	374.
Carlsen, Peder Christian	67.	Fich, Ane Dorte, Hansens Hustru	472.
Carstensen, Niels	41.	Fogh, Thorvald William Edvard	93.
Christensdatter, Ane, Beruthsens		Folium, Søren	358.
Hustru	458.	Frederiksen, Johan	747.
" Antonette, Hjerregaards Hu-		Freidies, see Tevienstky.	
stru	210.	Frobel, Anders Pehrson, see Pet-	
" eller Christensen, Grethe eller		terson.	
Margrethe	413.	Fyrvald, Carl Georg Frederik . .	361.
" Karen Marie	770.	Gadegaard, see Nielsen.	
Christensen, Ane Kirstine Marie	546.	Goldmann, Carl Wilhelm	272.
" Ane Marie, Ossens Hustru	437.	Gothenborg, Jens Nielsen	41.
" Bobil Marie, Hans Niels-		Grader, Christian Wilhelm	41.
sens Hustru	415.	Gregersen, Sine	292.
" Christian Steen	694.	Greisøen, Niels	321.
" Christine, Fohlmanns Enke	114.	Grundal eller Grundahl, Ludvig	814.
" Gregers	506.	Gudmundsdottir, Pija	213.
" Hans Christian	404.	Gudmundsøn, Thorgeir	407.
" Hans Peder	188.	Gundersen, see Andersen.	
" Jens	364.	Hallefen eller Hallensen eller Hol-	
" Jens Peter	400, 789.	lensen, Søren	41.
" Jacob	364.	Handberg, Jens Nielsen	572.
" Mads	364.	Hansbatter, Ane, Frederiksens	
" Mette, Rasmusens Hustru	268.	Hustru	747.
" Peder	41.	" Johanne, Hans Ulrikens	
" Peter Christian	446.	Enke	637.
" Søren, kalbet Dustrup . .	577.	Hansen, see Brandt.	
Christiansdatter, Sane, Pedersens		" Anders	403.
Hustru	374.	" Anders Nielsen	667.
Christiansen, Anders	314.	" Christen	586.
" Ludvig	580.	" Christen med Tilnavn Baake	39.
Danielsen, Niels	221.	" Claus Heinrich	655.
Debel eller Debil, Peder Nielsen	426.	" Frederik	780.
Drøhse, Laurids Mikfelsen	740.	" Hans	252, 315, 364.
Duff, see Nielsen.		" Hans Christian	260.
Ebbesen, see Larsen.		" Jens	685.
Eliassen, Niels Peter	548.	" Jens Peter	701.
Eriksen eller Erikbatter, Birthe		" Jens Peter eller Pedersen .	41.
Marie, Kiekers Hustru	661.	" Jacob Harald	316.
Eriksen, Erik	421.	" Janusine Christine eller Kir-	
Evald, Johan, kalbet Borremann	458.	sine	406.

	Pag.		Pag.
Hansen, Johan Christian	92.	Sensbatter, Maren, Hansens Hustru	450.
„ Nicolai	277.	„ Margrethe, Andersens Hus-	
„ Niels	400, 483, 600, 707.	stru	481.
„ Niels (Mume)	173.	„ eller Jensen, Cas, Christen-	
„ Ole	41.	sens Hustru	221.
„ Peder	220, 260.	Jensen, David	53.
„ Peder Nicolai	55.	„ Gjertrud Kirstine, Jens Pe-	
„ Regine Jensine, kaldet Hvidal	291.	ter Dreiers Hustru	449.
„ Søren	41.	„ Hans	260.
Hadreberg, Anders Jensen	41.	„ Jacob	425.
Heinrich, see Hansen.		„ Jacob Wilhelm	5.
Hellbom, Johanne, Fremmings Hus-		„ Jens	618.
stru	90.	„ Jens, kaldet Karstlev eller	
Helmis, N., Redacteur, som For-		Nørager eller Børum eller	
mand for Bestyrelsen for Brugs-		Olsen	330.
foreningen for Varde Kjøbstad		„ Jens eller Jens Christian .	250.
og Omegn	749.	„ Jens Peter	221.
Hendriksen, Caroline Magdalene	138.	„ Jensine Poulne, kaldet Her-	
Henriksbatter, Else Marie, Jesper		mann	221.
Olsens fraseparerede Hustru .	328.	„ Sorgen eller Jens Sorgen	457.
Henriksen, Jens	397, 653.	„ Mette Marie, Peder Jens-	
„ eller Henriksbatter, Karen		sens Hustru	206.
Marie, Ole Gregerjens Hustru	698.	„ Niels	279, 319, 364, 686.
Hermann, see Jensen.		„ Niels Christian	245, 777.
Himmelsø, see Pederjen.		„ Niels Peter	658.
Hjorth, Knud	603.	„ Niels Schougaard	188.
Høllensen, see Høllsen.		„ Ole, kaldet Mølleborup . .	436.
Holm, Frederikke Mathilde Lovise	148.	„ Peder	260, 429.
Horum, Poul Jensen	751.	„ Simon	392, 714.
Hvidal, see Hansen.		Jepsesbatter, Frederikke, Madsens	
Hviensky eller Freidies, David		Hustru	344.
Moses	343.	Jepsesen, Jens Peter	652.
Ingram, Samuel	447.	Jesperjen, Christian Bierby . .	787.
Isaac, Susanne	9.	Joend, Hans Jürgen Hinrich . .	395.
Jacobsen, Adolph Mathias	409.	Joensen, Joen, kaldet Skaale . .	574.
„ Christian Ludvig	591.	Johansen eller Johanson, Anders	
„ Johanne Jacobine, Knob-		Johan	586.
lauchs fraskilte Hustru . . .	174.	„ Peder, kaldet Muth	440.
„ Sorgen	364.	Johanson, see Johansen.	
„ Maren, Niels Peter Jacob-		„ Anna Christina	49.
sens Hustru	453.	Joseph, Sohn	65.
Jahnke, August Dibriich Ernst Chr.	109.	Josephsen, Johan Figat	397.
		Jørgensbatter, Ane	648.

	Pag.		Pag.
Jørgensen, Ferdinand Thorvald	340.	Lauritsbatter, Else Marie Christine	349.
„ Frank	41.	Lauritzen, Lars Christian	303.
„ Hans	272, 582.	Laursen, Niels	12.
„ Hans, junior	443.	Lausen, Hans Jørgen	808.
„ Hans Christian	254.	Ljunge, Hans Pedersen	521.
„ Jens	2.	Lov, Anders Peter	334.
„ Kirsten Marie, Olsens Hustru	174.	Ludvig, Johannes Jacob	27.
„ Lars Lomholdt	395.	Lübbert, Johan	412.
„ Peder	41.	Lund, Hansine Birgithe	242.
Kaae , Anders Olsen eller Olesen	72.	Madsbatter , Ane	475.
Kaalberg, Carl Harald	284.	Madsen, Jeppe Christian	344.
„ Ida Emilie, Gronemanns		„ Johan David	476.
Hustru	284.	„ Johanne, Sørensens Hustru	163.
„ Philippa Mathilde, Gronemanns		„ Kirstine, Nielsens Hustru	452.
Hustru	284.	„ Marie Dorothea	276.
Kjeldsbatter, Ane	508.	„ Niels	217, 412.
Kjer, Poul Nielsen	713.	„ Ole	67.
Kjøller, Jørgen Hansen	491.	„ Peder	41.
Knudsen, Hans Jacob	311.	Magnusfen, Carl Ferdinand	118.
„ Karen	697.	Marcusfen, Marcus	107.
Kræke, Nicolai Christian	188.	Marker, Hans Peter	455.
Kronborg, Niels Pedersen	137.	Mathiesen, Niels	20.
Korschen, Johan Leonhardt	771.	Meistrup, Jacob Hansen	635.
Landt, see Larsen.		Meyer, Amalie Pauline	746.
Larsbatter, Karen, Bødkerjvend Sø-		Mikkelsen, see Petersen.	
ren Nielsens Hustru	58.	„ Ane Kirstine	427.
Larsen, Anders, kaldet Landt	264.	„ Niels Christian	710.
„ Andreas Christian, see Falbt.		„ Ole Peter	17.
„ Ane Christine, Winthers		„ Wilhelmine Florentine	161.
Enke	56.	Mogensen, Jørgen	116.
„ Ane Kirstine	361.	Mouritzen, Christian eller Christian	
„ eller Ebbesen, Caroline Dor-		Lauritz	299.
thea	541.	„ Jens	643.
„ Freberik	610.	Munding, Gjertrud Marie, Edlichs	
„ Hans	248.	Enke	275.
„ Karen, Lorentzens Enke	544.	Murer, Iver, see Bernthsen.	
„ Knud	41.	Muth, see Johansen.	
„ Lars	93.	Mølleborup, see Jensen.	
„ Niels	125.	Møller, Christiane Frederikke	497.
„ Niels Peter	158.	„ Emma Sophie eller Emma	
„ Peder	364.	Kirstine Dorothea	41.
„ Rasmus	573.	„ Jens Julius	215.
Larsen, Carl Emilus	221.	„ Michael Emil	41.

	Pag.		Pag.
Møller, Peder eller Peter Jacobsen	511.	Pedersen, Anders	364.
„ Poul	686.	„ Christen, kaldet Brannum	
„ Søren	497.	eller Sneiberg	122.
„ Vilhelm Baldemar	118.	„ eller Petersen, Christian	580.
Nathan, Ferdinand	41.	„ eller Pedersen Reinholdt,	
Nielsdatter, Else Marie	236.	Hans	739.
„ eller Nielsen, Kirsten eller		„ Jacob	495.
Kirsten Marie	344.	„ Sorgen	239.
Nielsen, Anders	321, 613.	„ Sorgen, kaldet Himmeløv	310.
„ Carl Christian	120.	„ Knud	102.
„ Carl Frederik	93.	„ Marie Kirstine	699.
„ Frederik eller Johan Frederik	292.	„ Mathias	374.
„ Hans	364, 643.	„ Niels	150, 364, 483, 643.
„ Hans Peter	41.	„ Peder	643.
„ Jacob Edoard	602.	„ eller Petersen, Peder eller	
„ Jens, kaldet Duff	643.	Peter	172.
„ Jens Andreas	772.	„ Rasmus	586.
„ Jensine	303.	Pereira, Antoinette	27.
„ Sorgen	135, 321, 483.	Petersen, Cathrine, Jensens Hustru	457.
„ Kirsten	103.	„ Elisabeth	221.
„ Lauvit Christen	221.	„ Ellen Kirstine	631.
„ Laust eller Lars	400.	„ Henrikke	442.
„ Niels	297, 478, 486.	„ Ingeborg	124.
„ Niels, kaldet Gadegaard	452.	„ eller Mikkelsen eller Peder-	
„ Niels Frederik	280.	sen, Niels Peter	492.
„ Niels Peter	397.	„ Peter	424.
„ Peder	542.	Pettersen, Anders eller Anders	
„ Poul	31.	Pehrson Frobel	41.
„ Rasmus	364.	Poulsdatter, Inger, Hans Peder-	
Nørager, see Jensen.		sens Hustru	665.
Nlesen, Ole	616.	Poulsen, Christian Edoard	413.
Nlsen, see Jensen.		„ Jens	394.
„ Christian Vilhelm	174.	Qvaade, Peter Johan Lorentz eller	
„ Jens	341.	Johan Peter	188.
„ Julie	156.	Rasmusdotter, Elsa, Olsons Hustru	1.
„ Ravn Marie	571.	Rasmusen, Hans	273, 810.
„ Peder	10, 41.	„ Jens	12.
„ Petrea Elisabeth, Sømand		„ Jens Peter eller Peder	34.
Jacob Hansens Hustru	326.	„ Sorgen	37.
Olson, Anders	1.	„ Kirsten eller Kirstine	359.
O'Neal, Charles	716.	„ Lars	256, 429.
Oustrup, see Christensen.		„ Ravn eller Maria Kirstine,	
Paulsen eller Poulsen, Christian	763.	Jacob Bierzens Enke	439.

	Pag.		Pag.
Rasmussen, Niels	268.	Sørensen, Jens, kaldet Tørstev eller	
Reeb, Carl Heinrich Theodor	109.	Tørstev	62.
Reich, Franz Nicolai	149.	" Jens Christian	229, 246, 737.
Reinholdt, see Pedersen.		" Jacob	163.
Richardt, Johannes	35.	" eller Sørensdatter, Karen	
Richter, Anton	6, 633.	Kirstine	589.
Romlund, Peder Pedersen	550.	" Niels	745.
Rytter, Rasmus Pedersen	21.	" Peder, kaldet Brunsgaard	452.
Samuelsen, Jacobine, Nielsens Enke	690.	Thomsen, see Andreasdatter.	
Schmidt, Jens Mikkel	752.	" Hans Peter eller Peder	619.
" Laurits eller Lauritz Henrik		" Jens	168.
Friedenreich	418.	" Laura Petra eller Perrea	292.
Schou eller Skov, Jens	641.	" Marie eller Ane Marie	292.
" Jens Christian	641.	Thorsdatter, Johanne Caroline	
Schougaard, Niels	188.	Marie	411.
Semberg, Jacob Andreas	729.	Thorup eller Sørensen, Søren	
Simmonds, Albert Gabriel	650.	Christian	812.
Simonsen, Johannes	255.	Tørstev eller Tørstev, see Sørensen.	
Sivertsen, Rudolph Emil	583.	Tob, Andreas Pedersen	344.
Skaale, see Soensen.		Tolladsen, Karen Marie, Thomsens	
Skov, see Schou.		Hustru	168.
Sneiberg, see Pedersen.		Visby, Carl eller Carl Platon	188.
Strøm, Anders Sørensen	344.	Volf, William Thorvald	333.
" Maren Nielsen eller Niels-		Vollstedt, Johan	8.
datter	344.	Vranum, see Pedersen.	
Svendsdatter, Anne Marie, Chri-		Værum, see Jensen.	
stens Hustru	544.	Watt, Robert	520.
Søndergaard, Niels Christian	21.	Winding, Anders Peter Pedersen	435.
Sørensdatter, Karen, Evalds Hustru	458.	Wittham, Dorteia Magdalene	106.
Sørensen, see Thorup.		Wgmundson, Wgmundur	663.
" Christian	41.	Wverup, Ludvig Jensen	507.

Forteegnelse

over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Afviisning.	Kjøb og Salg.
Angivelse (falst).	Legat.
Apothek.	Løbsagtighed.
Appel.	Løsgænger.
Arv.	Meneed og dermed beslægtede Forbrydelser.
Assurance.	Næringsbrug (uberettiget).
Assurancevig.	Nødværge.
Bankhæftelse.	Omngængelse med Naturen.
Barnesøbsel i Dødsmaal og Fostermerb.	Pant.
Bedrageri.	Pension.
Betler.	Politi.
Bevilling.	Procedure.
Blodskam.	Quakfalveri.
Brandstiftelse.	Rau.
Contract.	Retsomraade.
Domstolene.	Rettens Pleie.
Drab.	Røveri og Trusler.
Duel.	Skatter og Afgifter.
Eed.	Stabskæstelsedom.
Eiendomsret.	Straf.
Embedsmænd.	Stævning.
Entholdelsesdecret.	Testament.
Erstatning.	Tilregnelighed.
Fallit (svigagtig).	Transport.
Falst.	Tyende.
Fattigvæsen.	Tyveri.
Fogedforretning.	Uagtshomhed.
Fosterfordrivelse.	Udeblivelse.
Fuldmagt.	Udeblivelsesdomme.
Gjentakelse (af Forbrydelser).	Udviisning af Landet.
Gjæld.	Uteerligt Forhold.
Gittegods (ulovlig Omgang med).	Veivæsen.
Gjembliisning.	Bevel.
Hæleri.	Volb.
Indirecte Tyvs- og Hæleri-beviis.	Volbtægt.
Indirecte Tyvs- og Hæleri-beviis.	Ægtefæb.
Interessentfæb.	Æresførnærmelser.
Intervention.	Øvrighed.
Jagt.	
Justitssag.	

Sagregister.

Afviisning.

- Pag.
- Antaget, at Grl.s § 27 ikke hjemlede en af Justitsministeriet udfærdiget Bevilling til, at en Forbrydelse, for hvilken de Paagjældende vare frifundne ved en ældre med Hensyn til Omkostningerne ercqueret Overretsdom, paany skulde paakjendes ved Underretten, efterat der nu var fremkommet tilstrækkeligt Beviis mod de Paagjældende, og Sagen forsaavidt afviist fra Underretten . . . . . 341.
- I et Tilfælde, hvor Indstævnte i en Sag for Sø- og Handelsretten blev anseet som udebleven, antaget, at der ikke var Anledning til ex officio at afvise Sagen, fordi der kun habdes Sagsøgerens Sagsøvers Attest om Rigtigheden af den Indstævnte meddeelte Overfættelse af en fremlagt tydsk Regning . . . . . 357.
- En Sag angaaende ulovligt Salg af Brændeviin og andet uberettiget Næringsbrug afviist paa Grund af manglende summa appellabilis . . 492.
- En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende objectum appellabile, forsaavidt den angik Overtrædelse af Frdu. 10de Decbr. 1828. 814.
- Angivelse (falsk).**
- Et Fruentimmer, der ved en løgnagtig Sigtelse mod en anden Person for volbeligt og røverisk Overfald havde foranlediget en offentlig Underføggelse, anseet efter Strl.s §§ 224 og 225 . . . . . 49.
- En Tiltalt, der af Hævnsørelse mod en Anden falskelig havde sigtet denne for at have frastjaalet ham en Portemonnaie, anseet efter Strl.s § 225 245.
- En Tiltalt, der ved urigtig Beretning til sin Mand havde besvirket, at denne efter Aftale med hende for Retten angav en Anden som skyldig i Attentat paa at volbtage hende, og derefter under de i Sagen optagne Forhør forklarede oftere at have været Gjenstand for saadant Forsøg af Bemeldte Person, anseet efter Strl.s § 225 . . . . . 665.
- Apothek.**
- En Materialist for Salg af saadanne Varer, som maae henregnes til de præparerede Medicinalvarer, der alene maae sælges af Apothekerne, anseet efter Frdu. af 4de December 1672 § 30 . . . . . 280.
- Antaget, at Anordn. 12te Juli 1862 saavel som Justitsm. Befgj. af f. D. ikke kunde ansees at være traadte ud af Kraft derved, at der, efterat

- den i samme ommeldte Tidsskrift af 5 Mar var udløben, ikke var uds-
gaaet nogen Beskjendtgjørelse om sammes Forlængelse . . . . . 280.
- Appel.**
- Antaget, at den islandske Landsøverret havde savnet Competence til at
gjøre to Typerier, der ikke havde foreligget Underretten til Paakjen-
delse, til Gjenstand for Bedømmelse . . . . . 407.
- En for Høiesteret fremsat Paastand om, at Gylbigheben af et Bodmeri-
brev, forsaarvidt det omfattede den Indstævnte tilhørende Ladning, maatte
bedømmes efter svensk Ret, imod Indstævntes Protest ei tagen i Be-
tragtning, fordi der i de foregaaende Instantsjer hverken var frem-
kommet nogen saadan Paastand eller meddeelt Oplysning om den
svenske Lovgivnings herhen hørende Bestemmelser . . . . . 556.
- En Sag, hvormunder der for Fjæst var idømt Straf af 5 Dages Fæng-
sel paa Vand og Brød, anseet appellabel til Høiesteret alene efter
Domsfældtes Begjæring . . . . . 580.
- En vestindisk Ovrerretsdom annulleret, fordi Præsidentstabet paa St.
Thomas, der havde intervenseret i Sagen for Underretten, og som an-
toges at have et retligt Krav paa at inddrages som Part under Ap-
pellen, ikke var stævnet til Ovrerretten, hvilken Mangel ikke ansaaes af-
hjulpen ved, at Præsidentstabet var mødt som Intervenient for Høiesteret 806.
- Arv.**
- En Arving anseet pligtig til at taale Afkortning i sin Arv for Beløbet
af en af ham, til hans Fader udstedt Obligation, der ved Faderens
Død beroede som uindfriet i bennes Bo, uden at den Omstændighed, at
Moderen, der efter Faderens Død hensad i uskiftet Bo efter denne, havde
tilbageleveret Debitor Obligationen og derved ophævet Gjældsforplig-
telsen, fandtes at indeholde en Estergivelse af Afkortningspligten . . . 513.
- Assurance.**
- Et fremmed Assurancecompagni, der nægtebe at erlægge en Gjenforsik-
kringssum til Nye danske Brandsforsikringselskab, fordi det ikke var
blevet opgivet, at der i den reassurerede Eiendom fandtes et Bageri,
tilpligtet at betale bemeldte Sum, da Mangelen af en saadan Op-
givelse saameget mindre kunde tilregnes Selskabet som en Pligtfor-
sømmelse, som Compagniet var gaaet ind paa, at mulige Skader skulde
reguleres af det danske Selskab og efter dets Policebetingselser, og
Compagniet selv nødvendig maatte forudsætte, at, da der var Spørgs-
maal om en Arv paa Landet med Mølle og større Kolsbrug, maatte
der ogsaa være en Bagerovn i samme, hvorhos endelig Bekf. af 18de
Juni 1858 talte for Selskabets Opfattelse af Sagen . . . . . 126.
- Antaget, at Skibet „Noanoke“s Opbringelse, som under Krigen mellem
Nord- og Sydstatene udsørgtes af en i de confedererede Staters Tje-
neste staaende Marineofficer i Genhold til de ham af hans Regjering
givne Instruxer, var et Krigsforetagende, og at den Omstændighed, at

Opbringelsen blev udført paa en fra almindelig Krigsbrug afvigende Maade, ikke kunde udelukke den fra at betragtes som en Følge af Krigsforhold, samt at det ikke kunde komme i Betragtning, at de confødererede Stater ikke havde nogen af andre Stater anerkjendt Regjering. Som Følge heraf statueret, at der forelaa en Krigsmolest og ingen ved Søroveri skeet Skade, hvorfor det 4de Søforsikringselskab fritoges for at tilsvare Erstatning for de ved bemeldte Leilighed tilintetgjorte hos dem assurerede Vare . . . . . 605.

Undersøgelse af, om en Handlende ved at tegne Assurance paa en Skibsladning kunde siges at have handlet som negotiorum gestor for Kjøberen af Ladningen . . . . . 669.

Assurancesvig.

En Tiltalt, der efter en af ham anstiftet Ildbrand for Assurancecompagniet havde opgivet Gjenstande, som han ikke havde eiet, og derved tilvendt sig et større Beløb, end hans brændte Effecter vare værd, anseet efter Str.l.s § 259 . . . . . 109.

En Tiltalt, der havde søgt at tilvende sig Assurancegodtgjørelse ikke blot ved selv at gjøre falske Angivelser om sine ved en Brandstiftelse forkomne Giendele, men ogsaa ved at formaae flere andre Medtillatte til ved falske Opgiver og usande Forklaringer for Retten deels under Eed deels under Eeds Tilbud at bestyrke Rigtigheden af disse Angivelser, anseet efter Str.l.s § 259 cfr. §§ 51 og 52 . . . . . 109.

En Tiltalt dømt efter Str.l.s § 259, navnlig fordi hun, som det maatte antages i svigagtig Hensigt, under den til Assurancegodtgjørelse afholdte Taxationsforretning havde indladt at anmelde, at endeel assurerede Gjenstande ikke havde været i Huset under Branden og saaledes ikke kunde blive Gjenstand for Erstatningen . . . . . 326.

En Tiltalt dømt mod sin Benægtelse efter Indicier efter Str.l.s § 259. 374.

Bankhæftelse.

Antaget, at en Bemærkning i en Kjøbecontract, der gik ud paa, „at Bankhæftelsen var indfriet for $\frac{1}{2}$, og at Kjøberens saaledes ikke kunde blive Actionair i Banken“, nærmest maatte betragtes som en Tilfjendbegivelse om, at Kjøberen med Hensyn til den omhandlede Deel af Bankhæftelsen ikke indtraadte i noget Rettsforhold til Banken, og ikke som en Erklæring om, at den Deel af Bankhæftelsen, der var betalt til Banken, men for hvilken Obligationer vare udstedte og cederede til Sælgeren, ikke skulde tilsvares og forentes af Kjøberen, der i alt Fald ved Kjøbecontractens Tilgængelse maatte komme til Kundskab om, at der for Bankhæftelsen var udstedt Obligationer, som henhøvede udslettede . . . . . 371.

Barnesødsel i *Dølgsmaal* og *Køstermord*.

En Tiltalt, der, efterat have nægtet sin frugtfuldmelige Tilstand og flere Maaneer før Fødselen besluttet, at Barnet ikke skulde leve, blev over-

raffet af Fødselen i et Brændehuus og lod Barnet, om hvilket det ikke bestemt har kunnet afgjøres, om det var dødt før Fødselen eller kommet skinddødt til Verden, forblive liggende under sine Klæder i den Tanke, at det paa denne Maade ikke vilde kunne trække Beiret og saaledes maatte miste Livet, anseet efter Strl.s § 192 sidste Led jfr. § 46 103. En Tiltalt frifunden og Domsfningerne paalagte det Offentlige . . . 213.

Bedrageri.

En Tiltalt, der sigtedes for under en imod ham anlagt civil Sag urigtigt at have gjort gjældende, at han skulde have dækket en Creditor for dennes Tilgodehavende, frifunden, da det ikke med Bestemthed fremgik af Tiltaltens Procedure i hiin Sag, at han i den Henseende havde fremført Noget, hvis bitterlige Urigtighed var vedgaet af ham eller paa anden Maade opløst . . . . . 21.

Nogle tiltalte Kjøbmænd, der sigtedes for svigagtigt at have tilvendt sig et Beløb efter indfrieede Vexler, og nogle Medtiltalte, der sigtedes for paa forskjellig Maade at have medvirket hertil, frifundne . . . . . 188.

En Tiltalt, der, efterat have afhændet nogle Lodsbejler paa et Uhr, solgte dette til en Trebiemand dog med Ret til at kjøbe det tilbage, hvis det blev vundet paa nogen af de afhændede Lodsbejler, frifunden . . . 264.

En Tiltalt, der sigtedes for at være bortløben fra en Kro med nogle af ham der kjøbte Varer uden at betale dem, frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis . . . . . 341.

Antaget, at en tiltalt Tjenestekarl, der, efterat hans Huusbond var gaaet fallit, af denne havde modtaget et Sviin som Betaling for tilgodehavende Løn, ikke kunde straffes for Meddeelsagtighed i bebrageligt Forhold, da der før Fallitten var indgaaet en endelig Overenskomst mellem dem i saa Henseende, og Huusbonden allerede dengang, for at Svinet kunde blive leveret til Tiltalte, havde overgivet samme til en Trebiemand, der imidlertid efter Fallitdeclarationen atter satte Huusbonden i Besiddelse deraf. — Den paagjældende Trebiemand, der maatte antages paa Tjenestekarlens Begne at have besiddet det denne tilhørende Sviin, som han ikke strox selv kunde modtage, ikke funden at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafsansvar . . . . . 400.

En Tiltalt ikke dømt efter Strl.s § 254 for at have forbrugt nogle hende betroede Penge, da den Forurettede ikke havde begjært Sagen forfulgt og havde erklæret, at hun, hvis hun var bleven afspnrgt derom for Tiltaltens Domsfælbelse i 1ste Instants, vilde have frasalbet Paatale. 442.

En Tiltalt, der havde disponeret over Beløb, hvilke han i sin Stilling som Betjent paa et Bysogedcontoir havde med Bedkommendes Samtykke modtaget af offentlige Oppebørser, frifunden, navnlig da han ikke antoges at have handlet i svigagtig Hensigt . . . . . 740.

En Tiltalt, der havde forsøgt at tilvende sig Betaling for et større

- Quantum Steen, end der var medgaaet til et Brolægningssarbejde, som de havde paataget sig, dømt efter Strl.s § 251 jfr. § 46 . . . 67.
- En Tiltalt, der istedetfor en af ham paa et Marked tabt gammel og hullet Lærredsfrakke havde labet sig udlevere en ligeledes tabt ny værbifuld Gummiregnkappe, som Finderen havde lagt ind i et Telt, skjøndt Tiltalte selv maatte erkjende, at det var umuligt at forvekle disse to Frakker, hvorefter han søgte at afhænde Gummifrakten, dømt efter Strl.s § 251 . . . . . 69.
- Nogle Tiltalte, der under løgnagtige Foregivender havde bevæget en Trebiemand til at udstede og endossere forskellige Bøxler, som de havde udstedt til hverandre, og som han tilsidst maatte indfri, efterat de svigagtigen havde anvendt de indkomne Beløb til deres egen Forbeel, ansæte efter Strl.s § 251 tilbeels sammenholdt med § 46 . . . 93.
- En Tiltalt, der for en Arrestants Kone og en anden Person falskelig havde foregivet, at han kunde skaffe Manden ud af Arresten, naar han fik de fornødne Penge dertil, og derved til dette Brug havde faaet et Pengebeløb udbetalt, som han derefter anvendte til eget Brug, ansæet efter Strl.s § 251 . . . . . 93.
- Antaget, at det mod en Tiltalts Benægtelse af at have villet bedrage de Paagjældende maatte ansees tilstrækkeligt beviist ved de tilveiebragte Dølyksninger i deres Heelhed og tilbeels ved hans egne Indrømmelser, at han hos en Mængde Handlende og Fabrikanter havde taget eller forsøgt at tage Varer paa Credit uden Hensigt at betale, og Tiltalte derfor dømt efter Strl.s § 251 jfr. tilbeels § 46 . . . . . 299.
- En Tiltalt, der ved at udgive sig for en anden Person havde skaffet sig Credit paa forskellige Varer, ansæet efter Strl.s § 251 . . . . . 359.
- Tvende Tiltalte, der havde solgt nogle af dem forsærdigede Lotterisekler, uden at det var deres Tanke, at der paa disse skulde kunne vindes Noget, ansæte efter Strl.s § 251 . . . . . 395.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig en af en Anden sunden Tobakspibe ved for Finderen at udgive sig for dens Eier, dømt efter Strl.s § 251 . . . . . 425.
- En vestindisk Tiltalt, der ved falskelig at foregive at være sendt af en Anden havde erholdt udleveret og tilegnet sig et denne tilhørende Buntt Bananer, dømt efter Indicier efter Frdn. 11te April 1840 § 41 cfr. § 1 . . . . . 447.
- En Tiltalt, der hos en Kjøbmand havde taget Varer paa Credit uden Hensigt at betale dem, dømt efter Strl.s § 251 . . . . . 699.
- En Tiltalt, der oftere hemmelig havde forladt forskellige Kroer uden at betale den for Matteløis og Fortæring skyldige Betaling, dømt efter Strl.s § 251 . . . . . 701.
- Straf frembeles idømt efter Strl.s § 251 . . . . . 174.
- En Tiltalt, der havde tilvendt sig en Deel af Kjøbesummen for et Skind, 1

- som han havde modtaget af en Anden for at sælge det for denne, ved at foregive at have faaet en ringere Kjøbesum for Skindet, dømt efter Strl.s § 252. . . . . 162.
- En Tjenestekarl, der for at besvige Voet efter hans afsøde Huusbond havde skjult flere Voet tilhørende Gjenstande og undraget dem fra Registreringen, uden at han dog kunde antages at have villet tilegne sig dem selv, dømt efter Strl.s § 252. . . . . 217.
- Envendte Tiltalte, der havde tilegnet sig nogle Klædningsstykker, som de havde modtaget i Forvaring for en midlertidig bortreist Person, idet de deels havde taget Klæderne i Brug deels omslyet nogle af dem, dømt efter Strl.s § 253 cfr. § 251 . . . . . 1.
- En Tiltalt, der under et urigtigt Paaskud havde ladet sig sin Moders Giendele ublevære, uden at det dog turde antages, at han dengang havde til Hensigt svigagtigen at tilvende sig disse, af hvilke han derpaa pantsatte endeel, dømt efter Strl.s § 253 . . . . . 284.
- En Tiltalt, der havde bortblyttet en laant Frakke for en anden Frakke og 2 Rd., anseet efter Strl.s § 253 . . . . . 409.
- En Tiltalt, der havde pantsat en ham tilhørende Fiskekvasse, i hvilken han tidligere havde givet en Anden samme Panteret, og som derefter havde solgt Kvasen til en Trebiemand, anseet efter Strl.s § 253 . . . . . 424.
- En 14-aarig Tiltalt, der havde aabnet et hende til Besørgelse leveret Brev, som hun feilagtigen troede indeholdt Penge, anseet efter Strl.s § 36 cfr. §§ 253 og 46 . . . . . 442.
- En Tiltalt straffet efter Strl.s § 253, da det blev anseet godtgjort, at han forsætliggen havde undraget nogle ublagte Kreaturer fra at komme Ublæghaveren tilgode, skjøndt der ikke var tilveiebragt fuldstændig Oplysning om, paa hvilken Maade han havde disponeret over dem . . . . . 614.
- Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 253 . . . . . 106, 113, 172, 174, 206, 242, 291, 404, 437, 458, 699.
- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 254 cfr. § 54 med Hensyn til noget Svinemeel, som Tiltalte havde modtaget af en Møllerboend, der, efter hvad Tiltalte vidste, havde bebraget sin Huusbond derfor. . . . . 458.
- Envendte Tiltalte, af hvilke den ene mod sin Venøgtelse ansaaes tilstrækkelig overbevist om Bedrageri i Kortspil, dømt efter Strl.s § 255; en tredje Medtiltalt frifunden . . . . . 321.
- En Tiltalt, der under særdeles formildende Omstændigheder, og navnlig uden at han turde antages at have handlet i nogen egentlig svigagtig Hensigt, havde solgt nogle hos ham ublagte Gjenstande, anseet efter Strl.s § 256 med en Mulct af 5 Rd. . . . . 53.
- En Tiltalt, der havde solgt en Hund med Forpligtelse til, hvis den vendte tilbage til ham, at bringe den til Kjøberens, og som, da Hunden var løbet tilbage til ham, solgte den til en Anden, anseet efter Strl.s § 256 cfr. § 253 . . . . . 667.

- En Tiltalt, der ulovlig havde disponeret over arresteret Gods, anseet efter Strl.s § 256, da Requirenten maatte forventes at ville blive syldbestgjort for sit Tilgobehavende hos Tiltalte, der havde havt Føie til at antage, at det vilde kunne lykkes ham at skaffe Dækning . . . 761.
- Et Tyende, der under sit Herstabs Fraværelse paa en Rejse var sat til at have Tilsyn med dets Eiendele, og som havde pantsat nogle af disse, anseet efter Strl.s § 256 jfr. § 253, da Tiltaltes Anbringende om, at der ikke af Herstabet var draget Omfarg for hendes Underhold under dets Fraværelse, og at hun havde foretaget Pantfættelserne for at skaffe sig det Fornødne hertil, ikke fandtes at kunne forkastes. . . 770.
- En Tiltalt, der havde solgt en til ham pantsat Bibel, efter Omstændigheberne anseet efter Strl.s § 256 . . . . . 779.
- Et Fruentimmer, der ved at forevise en Anden et falskt Gælds-brev, hvorefter hun skulde eie en betydelig Sum, hos ham havde tilvandt sig forskjellige Pengeskrivninger m. v., og som havde lovet at ville laane ham denne Sum til at betale en Eiendom med, som han i Tillid til dette Løfte havde kjøbt, dømt efter Strl.s § 257 . . . . . 49.
- En Gaardmand, der for at bringe en Handel om en Gaard istand med en Trebiemand mod bedre Vidende for Kjøberens havde opgivet en Aftægtsmands Akter til 84 Aar, skjøndt han kun var mellem 70 og 71 Aar, dømt efter Strl.s § 257, medens det derimod ikke antoges, at det mod Tiltaltes Husfrus Venægtelse kunde ansees beviist, at hun havde opgivet Aftægtsmandens Akter urigtigt eller fremsført saadanne vitterlige Usandheder om hans Helbredstilstand, at crimineelt Ansvar kunde paalægges hende . . . . . 268.
- Nogle Tiltalte, der havde paataget sig at slaae Steen for Veivæsenet, og som havde bortført Steen af de dem leverede Bunker for at slippe nemmere fra deres Arbejde, dømt efter Strl.s § 257. . . . . 364.
- En for samme Forhold Tiltalt ikke antaget at kunne dømmes mod sin Venægtelse. . . . . 364.
- En Tiltalt, der havde modtaget saaledes bortførte Steen, anseet efter Strl.s § 257 cfr. § 55 . . . . . 364.
- En Tiltalt for ved Benyttelse af et ham i en anden Hensigt meddeelt Cautionsbeviis at have skaffet sig Varer paa Credit efter Omstændigheberne anseet efter Strl.s § 257 . . . . . 600.
- En Tiltalt, der havde solgt Kjødet af en Kalv, som maa antages under Fødselen at være dræbt med et Knivstik, idet han udgav det for at være Kjødet af en levende født Kalv, anseet efter Strl.s § 257 med en Bøde . . . . . 603.
- Betleri.**
- Tvende Tiltalte, der havde bellet og dertil benyttet en falskt Attest, dømt efter R. 3die Marts 1860 § 3 samt Strl.s § 270 . . . . . 272.

Pag.

- Tvende Tilstalte, der havde udsendt et Barn, der var tilhuse hos dem,
 for at bette, straffede efter L. 3die Marts 1860 § 3 . . . . . 648.
 En Tilstalt for at have udsendt sin Søn for at bette ligeledes straffet efter
 Lov 3die Marts 1860 § 3 . . . . . 472, 661.
 Straf for Betleri fremdeles idømt 58, 105, 116, 124, 210, 236, 259,
 277, 330, 344, 426, 439, 443, 475, 571, 652, 655, 777, 808, 810, 814.

Bevilling.

Antaget, at Grundlovens § 27 ikke hjemlede en af Justitsministeriet ud-
 færdiget Bevilling til, at en Forbrydelse, for hvilken de Paagjældende
 vare frifundne ved en ældre i Henseende til Omkostningerne erklæret
 Dødsrettsdom, paany skulde paafjendes ved Underretten, efterat der nu
 var fremkommet tilstrækkeligt Beviis mod de Paagjældende . . . . . 344.

Blodskam.

En Tilstalt, der havde havt legemlig Omgang med en uægte Datter af
 sin Hustru, anseet efter Strl.s § 163 . . . . . 250.

Brandstiftelse.

- Tvende Tilstalte, der sigtedes for ved Tilfidesættelse af almindelig For-
 sigtighed at have afstedkommet Ildsvaabe, frifundne, da de efter samt-
 lige fremkomne Oplysninger ikke kunde antages at have gjort sig skyldige
 i noget Forhold, som kunde medføre Ansvar efter Strl.s § 284 . . . . . 10.
- En Tilstalt, der i 1862 havde afbrændt sin Fæstegaard, dog ikke for at
 opnaae nogen Pengesforbeel herved, anseet efter Strl.s § 281 jfr. § 39. 39.
- En Tilstalt, der havde forlebet en Anden til at sætte Ild paa sin Eiend-
 om, anseet efter Strl.s § 281 jfr. §§ 51 og 52 . . . . . 109.
- En Tilstalt, der efter en Andens Opfordring havde sat Ild paa dennes
 Eiendom, dømt efter Strl.s § 281 . . . . . 109.
- Antaget, at en Tilstalt, der en Nat havde sat Ild paa det til Flakkebjerg
 Institut hørende Svinehus, der laa 15 Alen fra en straatakt Længe
 af Gaarden, i hvilken han vidste, at Eleverne havde deres Sovesal, og
 som ved et tjæret Planteværk var forbundet med Hovedbygningen,
 havde maattet indsee, at Andres Liv ved Brandstiftelsen udsattes for
 aabenbar Fare, og Tilstalte derfor dømt efter Strl.s § 280. . . . . 158.
- En 12-aarig Dreng, der havde sat Ild paa sin Husbonds Gaard for
 at hævne sig paa ham, dømt efter Strl.s § 281 1ste Stykke cfr. § 36. 220.
- Antaget, at en Tilstalt, der ved en paa Dissen i hans Kjælverbontik
 iværksat Ildpaasættelse, hvorved dog ingen af Husets faste Dele antændtes,
 alene tilføjede at faae det ham tilhørende Løssøre opbrændt eller øde-
 lagt, for at tilvende sig Assurancen derfor, dog efter Gjenstandens
 Besskaffenhed i Forbindelse med Faren for Ildens videre Udbredelse
 maatte ansees efter Strl.s § 282, medens der ikke fandtes Anledning
 til ved Siden heraf særligt at dømme ham for Assurancesvig eller
 Forsøg herpaa . . . . . 297.

- En Tiltalt frivunden, da der ikke mod hendes Benægtelse var tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis . . . . . 326.
- En Tiltalt ikke antagen at kunne dømmes mod sin Benægtelse i Mangel af tilstrækkeligt Beviis, hvorimod en anden Tiltalt i Genhold til sin Tilnaaelse om at have hjulpet ham med at stikke Ild paa hans Mølle, for at han ved Hjælp af Assurancesummen kunde rede sig ud af Pengesforlegenhed, dømt efter Strl.s § 281 2det Led . . . . . 374.
- Tvende Tiltalte, af hvilke den ene havde stukket Ild paa den andens Huus efter dennes Opfordring og mod Løfte om at faae Arbeide ved Opførelsen af et nyt Huus, dømt, Forstævnte efter Strl.s § 281 2det Led og Sidstævnte efter § 52, sammenholdt med sidstnævnte Lovbestemmelse . . . . . 374.
- Straf efter Strl.s § 281 fremdeles idømt . . . . . 633.
- En Tiltalt af Mangel paa Beviis ikke anseet skyldig i Ildspaaættelse, men dømt efter Strl.s § 284 for ved Tilsidefættelse af almindelig Forsigtighed ved Ferniskogning at have afstedkommet Ildsvaade . . . 694.
- Contract.**
- En Paastand om at være fritagen for at tiltræde en Post som Fabrikmester, fordi den ved Contracten tilfagte frie Bolig paa Tiltrædelsesdagen ikke var indrettet, forkastet, da der ikke antoges at paahvile Fabrikeieren nogen Forpligtelse til at overlade Mesteren en bestemt Leilighed . . . . . 523.
- En Part, der sagsøgte til at betale nogle af ham efter indleverede Tegninger formeentligen bestilte Jernrør, men som benægtede at have bestilt Rørene anderledes end af Leer, frivunden, da det ikke mod hans Benægtelse kunde ansees beviist, at nogen Bestilling af Jernrør var foregaaet, og derhos den Misforstaaelse, der maatte antages at have fundet Sted, da hans Bud overbragte Tegningerne, efter de foreliggende Oplysninger nærmest maatte tilskrives dem af Fabrikens Folk, til hvem hiint Bud havde henvendt sig . . . . . 646.
- Forkastelse af forskjellige af en Part fremsatte Grunde for, at en Contract om Levering af et Parti Klippisfist maatte antages at være misligholdt af Modparten, navnlig ved ikke i Overensstemmelse med Bistkaarene for Handelen at have affibet Lødningen i „et godt danst Skib“ . . . . . 669.
- Erstatning tilkjendt for Misligholdelse af en Contract om Levering af et Parti Havsalvetran . . . . . 797.
- Domstolene.**
- Udtalt, at Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen er stattepligtig, maa henhøre under de ordinaire Domstole, forsaavidt ikke nogen speciel Lov for enkelte Tilfælde maatte have hjemlet Undtagelse fra denne Regel, og antaget, at Lov 25de Juli 1867 § 22 ikke har villet henlægge Afgjørelsen af, hvorvidt Nogen (in casu Nationalbanken) overhovedet er

	Pag.
pligtig til at udrede den ved Loven paabudne Skat, til de samme Autoriteter, der afgjøre Bepvøringer fra Skattepligtige	182.
Antaget, at en Sag, der efter sin Oprindelse og Betsaffenhed var en Handelsfog, ikke kunde være undtagen fra Afgjørelse ved Sø- og Handelsretten, fordi Titanten, da Sagen anlagdes, ikke længere havde Borgerkab som Handlende, men kun som Fabrikant	357.
En ifølge L. 19de Februar 1861 bestiftet Tienbeafsløningscommission aufset incompetent til at afgjøre Spørgsmaalet, om der paahvilede Gaardmændene i en By en Forpligtelse til aarlig at yde Sognepræsten en Gaas, da det ikke var overdraget Commissionen at afgjøre Retsspørgsmaalet mellem Parterne, og dette Spørgsmaal derfor uanfæet Commissionens Kjenndelse afgjort af Retten	561.
Antaget, at Tryk. 1ste October 1802 § 43 ikke hjemler nogen Untagelse fra Domstolenees almindelige Competence til at afgjøre Spørgsmaal om selve Skattepligten	621.
Drab.	
En Tiltalt, der sigtedes for ikke strax at have sørget for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse, da hans Husfru befandtes hængt, ikke efter de oplyste Omstændigheder antaget at kunne domsfældes efter Strl.s § 199	21.
En Tiltalt, der for at forgive sin Huusbond og Madmoder havde blandet en Theesteefuld Poleervand — hvori der var Svovlsyre, men i en saa ringe Mængde, at det ikke kunde have nogen giftig Virkning — i den Kaffe, som hun tillavede til dem, uden at dog Kaffen blev drukket, da dens Udseende og Smag fandtes mistænkelig, dømt efter Strl.s § 190 jfr. § 46	156.
En Tiltalt, der for Krybskytteri var bleven anholdt af vedkommende Gaards Skytte og under dennes Ledelse til Tiltaltes Forældres Bopæl, af hvem han frygtede for Utaf, havde dræbt Skytten, efter forgjæves at have forhandlet med denne om Muldens Størrelse og under Gangen været i Kamp med sig selv, om han skulde udføre Drabet, ikke antaget at kunne dømmes for overlagt Drab, men alene efter Strl.s § 186	256.
En Tiltalt, der havde tilspøjet en Anden en meget voldsom Mishandling, der havde Døden tilfølgende, og som han efter sin egen Forklaring nok kunde indsee maatte medføre Døden, dømt efter Strl.s § 186, medens det ikke ansaas tilfulde godtgjort, at Gjerningen var udført efter foregaaende Overlæg eller i den Hensigt at udplyndre den Dræbte . .	264.
En Tiltalt, der efter foregaaende Aftale og i Forening havde indgivet den ene Tiltaltes Mand Brændeviin, blandet med forfjællige Substantier, hvis Virkning tildeels var dem ubekendt, i den Hensigt at fremklynde hans Død, aufset efter Strl.s § 46 jfr. § 190, for Koneens Vedkommende tillige jfr. med § 191, da det efter Sagens Om-	

- Stændigheder i det Hele ikke turde ansees godtgjort, at Mandens Død virkelig var fremkaldt ved de Tiltaltes Virksomhed i denne Henseende.
- En tredie Medtildalt anseet efter Strl.s § 48 cfr. §§ 46 og 190 . . . 303.
- En Tiltalt, der havde skudt sin Moder, fordi han, der kjædede sig ved at være hjemme hos hende og Stedsfaderen, meente, at han efter hendes Død kunde faae sin Arv udbetalt og komme til at reise til Amerika, dømt efter Strl.s § 190 . . . . . 315.
- Tvende Tiltalte, der havde ombragt en Person ved Hjælp af Nottekrunt, dømt efter Strl.s § 190 . . . . . 374.
- En Tiltalt, der Intet havde foretaget for at forebygge et Mord, om hvis paatænkte Udførelse hun havde sikker Kundskab, dømt efter Strl.s § 109 2det Led . . . . . 374.
- En Tiltalt, der ved at styde ind i en Skov henimod et Steb, hvor han antog, at der var en Ræv, havde saaret en Person, der som Følge af Skuddet døde, dømt efter Strl.s § 198 . . . . . 392.
- En Tiltalt, der efter at være forfulgt af 2de Personer med Stokke og Steenkast, havde affyret en med Hagel ladet Bøsse mod den ene af disse, saa at denne som Følge af Skuddet døde, anseet efter Strl.s § 189 . . . . . 432.
- En Tiltalt, der maatte antages at have læstet en Vogn med Brædder paa en skjodesløs Maade, og som, da en foran kjørende Vogn standsebe, i Trav, og uden at iagttage den tilbørlige Afstand kjørte forbi den nævnte Vogn, ved hvilken Leilighed et Brædt med Søm, der stak udenfor den af Tiltalte kjørte Vogn, fik fat i en paa den anden Vogn sidende Kone, der blev revet ned af Vognen og kjørt over, saa at hun som Følge heraf døde, dømt efter Strl.s § 198 . . . . . 436.
- En Pige, der havde sat et til hendes Tilsyn betroet 13 Maaneders Barn op i Vindueskarmen, hvorfra det, da Vinduet sprang op, faldt ned paa Gaden og slog sig ihjel, ikke funden derved at have viist en saadan Mangel paa Agtpaagivenhed, at Barnets Død kunde ansees forarsaget ved en Uagtsomhed fra hendes Side . . . . . 511.
- En Tiltalt, der havde skilt sit Barn ved Livet flere Dage efter Fødselen, dømt efter Strl.s § 190, uanseet at ingen Tid var hængaaet mellem Beslutningen og dens Udførelse . . . . . 546.
- En Tiltalt anseet efter Strl.s § 190 for med Forfæt og efter foregaaende Overlæg at have dræbt en Pige med et Geværskud . . . . . 577.
- En Tiltalt, der havde qvalt sit nyfødte Barn umiddelbart efter Fødselen i Overeensstemmelse med en af hende i den sidste Tid før Fødselen stadig nærer Tanke, dømt efter Strl.s § 192 2det Led . . . . . 697.
- En Tiltalt, der havde givet en Anden et Slag paa Dret og kastet ham omkulb, saa at han faldt paa den skarpe Kant af en Spand, hvorved der bevirkedes en Læsion af Lungen, som medførte den Paagjældendes Død den følgende Nat, dømt efter Strl.s §§ 198 og 203, da der

- Pag.
- ikke var Grund til at antage, at Tilstalte havde havt til Hensigt at stille den Anden ved Livet eller tilspøje ham noget bestemt Unde, eller at Tilstalte havde maattet kunne forudsæe Døden som en mulig eller ikke usandsynlig Følge af sin Gjerning . . . . . 789.
- Duel.**
 En Tilstalt, der skriftlig havde udfordret en Anden til at duellere med sig og sikret sig Secundanter, anseet skyldig i Forsøg paa Duel . . . 520.
- Eed.**
 Udsalbet af en Sag, under hvilken en indstævnt Enke paastod at være vis paa, at hendes afdøde Mand ikke havde tegnet sit Navn bag paa en Vexel eller tilladt nogen Anden at gjøre det, uden at Bezeleieren havde sørt noget videre Beviis for Endossementets Ægthed, gjort afhængigt af hendes Eed paa, at det var hende ubekjendt, at hendes Mand enten selv havde skrevet bemeldte Navn eller tilladt nogen Anden at gjøre det . . . . . 331.
- Et Tilfælde, hvor en Pige søgte en Karl til at udrede Underholdningsbidrag til et af hende sødt vægte Barn, fandtes der at være tilveiebragt en saadan Formodning for Sigteffens Rigtighed, at Sagens Udsald blev gjort afhængigt af Citantindens Eed . . . . . 624.
- Eiendomsret.**
 Spørgsmaal, om nogle af Interessenterne i et Indbæmningsforetagende indbyrdes forbeulte Forbiodder skulde ansees overdragne de enkelte Interessenter til Eiendom eller blot til Nytte og Brug . . . . . 130.
- Antaget at følge af Forholdets Natur, at der ved Delingen af et Skoledistrict og den deraf følgende Opløsning af Fællesskabet om Skolelobden maa tilkomme det fra den hidtilværende Skole stilte District Net til at erholde dets Tilskud til Skolelobden tilbage eller Erstatning derfor . . . . . 515.
- En Mand, der i et Brev havde anmodet en Creditor om at tage en ham tilhørende fast Eiendom i Besiddelse, saaledes at den skulde være Creditors, saafremt Eieren ikke indløste den inden en vis Frist, og derefter i over 17 Aar havde ladet Creditor henfibe usforstyret i Besiddelsen, anseet uberettiget til at vindicere Eiendommen tilbage. Hans Paastand om, at en ved Eiendommens Værneting læst Paategning paa hans Skjøde, ifølge hvilken han overdrog Eiendommen til bemeldte Creditor, skulde annulleres, da den derpaa værende Underkrift var falsk, forkastet, ibet Sagens Opløsninger tilbeels talte for Ægtheden af Overdragesdocumentet, i hvis Annulation den Paagjældende ialtsald ikke kunde ansees at have nogen retlig Interesse. . 754.
- Embedsmænd.**
 En Mand, der havde overtaget et vestindisk Toldforvalterembede, med hvilket der forud som en Deel af de til Embedet hørende Pligter af Gouvernementet var forbundet en Forpligtelse til uden Godtgjævelse

at besørge Oppebørselen af en St. Croix Commune tilkommende Bro-
afgift, ikke anseet berettiget til af Communen at erholde Veberlag for
denne Oppebørsel, uden at den i Finantsmin. Circ. af 21de Mai 1851
indeholdte almindelige Regel kunde føre til et andet Resultat. . . . . 765.

Entholdelsesdecret.

Antaget, at den Omstændighed, at det var vedkommende Politivirighed,
der havde givet de Paagjældende den i Strl.s § 178 foreskrevne Ad-
varsel, ikke kunde gjøre denne § uanvendelig, navnlig da Advarselen
støttede sig til Amtets Ordre besangaaende, sjjndt denne Ordre rig-
tignok ikke var bleven fremlagt i det paagjældende Politiforhør eller
ligeoverfor de Tiltalte paaberaabt som Grund for Advarselen, og de
Tiltalte derfor dømte efter den nævnte § . . . . . 252.

Erstatning.

Erstatning under en criminel Sag tillagt en for et betydeligt Beløb Be-
stjaalen, da han ikke udtrykkelig havde frasalbet Krav herpaa, saaledes
som en anden under samme Sag Bestjaalen havde gjort . . . . . 137.

En under en Bedragerisag neblagt Erstatningspaastand ikke taget til
Følge, da den Paagjældende ikke kunde anses som den ved Bedrage-
riet umiddelbart Skadelidende . . . . . 409.

En Tiltalt, der ved Uagtsomhed var bleven Narfag til en Mergelgravs
Sammenstyrting, hvorved der tilføiede en Person Legemsbeskadigelse
af den i Strl.s § 204 omhandlede Bestaffenhed, tilpligtet at udrede
Erstatning til denne efter Strl.s § 301. . . . . 429.

En Tiltalt, der ved Uagtsomhed var bleven Narfag til en Kones Død,
tilpligtet at udrede Erstatning til hendes Mand . . . . . 436.

Et Fabrikantfirma frifundet under en Sag om Erstatning for Tab og
Skade, bevirket ved en af Firmaet leveret, formeentlig usforvarlig
Dampstikstjebel . . . . . 531.

Erstatning paalagt Enken efter en under Sagens Drift afsød Fæster,
forbi denne i Strid med Indholdet af det ham meddeelte Fæstebrev
havde hugget i et ved Fæstegaardens Vorder beliggende Stovmaal . . 718.

Antaget, at den ved to Skibes Paaseiling bevirkede Skade i Genhold til
L. 4—3—3 maatte bæres af hvert Skibs Fører med Halvobelen, da
Ansvarer for Paaseilingen ikke udelukkende eller fortrinsviis kunde til-
regnes den ene af disse . . . . . 730.

En Tiltalt, der havde givet en Anden et Slag paa Dret og kastet ham
omkuld, saa han salbt imod den skarpe Kant af en Spand, og derved
havde bevirket hans Død, og som for dette sit Forhold blev anset
med Straf efter Strl.s §§ 198 og 203, derhos i Medfør af Strl.s
§ 302 tilpligtet i 5 Aar at betale en maanedlig Erstatning til den
Dræbtes Enke. . . . . 789.

Erstatning for Ikteopfyldelse af en Contract om Levering af et Parti

- Havkalvetraun tilkjendt med Forskjellen mellem den vedtagne Salgs-
priis og den paa Leveringsstedet og -tiden gængse Priis . . . . . 797.
- Fallit (svigagtig).**
- En falleret Kjøbmand, der paa en Tid, da han maatte forudsee sin
foreslaende Fallit, ved forskjellige Dispositioner havde ydet enkelte
Creditorer Dækning og derved begunstiget disse paa Andres Beføst-
ning, anseet efter Strl.s § 261 . . . . . 72.
- En Tiltalt, der havde beholdt nogle Gjenstande, som hans Hustru uden
hans Vidende havde unddraget fra Registreringen i hans Fallitbo,
og som senere vare bragte tilbage til hans Bofig, i sin Besiddelse og
saaledes bevirket, at de ikke kom hans Bo tilgode, dømt efter Strl.s
§ 260 jfr. § 55 . . . . . 188 jfr. 205.
- En Tiltalt, der havde deeltaget i at unddrage nogle Gjenstande fra Re-
gistreringen i et Fallitbo, tildeels fordi han troede derved lettere at
ville faae et Tilgodehavende hos Fallenten betalt, dømt efter Strl.s
§ 257. . . . . 188 jfr. 205.
- En Tiltalt, der paa en Tid, da han havde besluttet at opgive sit Bo
som fallit, havde ydet en Kjøbmand, som havde et Tilgodehavende for
Varer, hvorfor Betalingen skulde have været erlagt containt, fortrinns-
viis Dækning ved Ublevering af Varer, dømt efter Strl.s § 261, og
hans medtaltte Handelsbetjent, der havde været ligeberettiget Deel-
tager i Ferretningen, nagtet formelig Interessentstabscontract ikke var
bleven oprettet, og som paa egen Haand havde til samme Tid og paa
samme Maade givet nogle andre Kjøbmænd fortrinnsviis Dækning,
ligeledes dømt efter Strl.s § 261 . . . . . 188 jfr. 205 og 206.
- Undersøgelse af, om en Tiltalt kunde anses skyldig i grove Uordener i
Førelsen af sine Handelsbøger . . . . . 188 jfr. 204.
- En Tiltalt, der havde undladt at anmelde for Stifteretten, der behand-
lede hans Fallitbo, forskjellige Boet tilhørende Gjenstande for at føre
sig dem tilgode samt en Boet tilkommende Fordring, og som en Dag
før Fallitten havde overdraget sin Tjenestekarl et Sviin som Betaling
for tilgodehavende Pøn, dømt efter Strl.s §§ 260 og 261 . . . . . 400.
- En Tiltalt, der, da hans Bo toges under Fallitbehandling, havde und-
ladt at anmelde for Stifteretten nogle Penge, hvoraf han da var i
Besiddelse, og som han senere anvendte til sin Underholdning, dømt
efter Strl.s § 260. Samme Tiltalte straffet for Uorden ved sine
Handelsbøgers Førelse efter Straffelovens § 262 sidste Led . . . . . 418.
- En Tiltalt, der med den Tanke i Tilfælde af sin Fallit at sikkre sin
Broder et større Udbytte for dennes virkelige Tilgodehavende, end der
ellers muligens vilde tilfalde ham, ved at creditere ham for en større
Sum end hans Fordring, dømt efter Strl.s § 261 cfr. § 45, idet
Broderen ikke i Boet gjorde Anmeldelse om at have det større Beløb
tilgode . . . . . 418.

En Tiltalt, der, efter at der var begyndt retlig Forsøgning imod ham for Gjæld, havde bragt endeel ham tilhørende Gjenstande bort fra sit Hjem i den Hensigt, at de ikke skulde indbringes under en eventuel Fallitbehandling, og under en paafølgende Skiftehaubling havde nægtet at gie videre, end der fandtes i hans Hjem, anseet efter Strl.s § 260 . . . . . 572.

Falsk.

Et Jernentimmer, der deels havde ladet skrive et Gjælds-brev med et opbigtet Navn, hvorefter hun skulde have laant den foregionne Ubsieder en bethdelig Pengesum, og deels en falsk Erklæring med det samme opbigtede Navn, hvorefter Tiltalte senere skulde have modtaget Beløbet tilbage af den opbigtede Debitor, hvilke Documenter hun derpaa benyttede paa forskjellig Maade, anseet efter Strl.s § 275 cfr. §§ 268 og 270 sammenholdt med § 52 . . . . . 49.

Straf idømt efter Strl.s § 268 for Ubfærdigelse af en falsk Caution. . 163.

En Tiltalt, der havde underskrevet en ham affordret skriftlig Erklæring om, at nogle af ham staaende Klædningsstykker tilhørte ham selv, med et opbigtet Navn og en opbigtet Adresse, anseet efter Strl.s § 275 cfr. § 270. . . . . 221.

Nogle Almuesmænd, der havde bevæget en Broder af den ene af dem til med paaholde Pen at underskrive en Erklæring om, at han til Fordeel for sin Familie tilbagekalde et til Fordeel for en Fremmed oprettet Testament, hvorefter Broderen besørge et nyt Testament udfærdiget, hvilket en af de Tiltalte derpaa underskrev med Testators Navn med sørt Pen uden hans Vidende, og to af de Tiltalte som Bitterlighedsvidner, frifundne, navnlig da det ikke turde statuere, at de usdvenlig havde maattet indsee, at der var nogen Ulovlighed i deres Forhold . . . . . 260.

Ende Tiltalte, der havde betlet og dertil benyttet en efter sælles Overlæg af den ene Tiltalte affattet anbefalende Attest, underskrevet med et falsk Navn, dømt efter Strl.s § 270 . . . . . 272.

Nogle Tiltalte, der havde staalet deres Moders Sparekassabog og derpaa efter ved Hjælp af falske Fuldmagter og Underkrifter havde høvet Beløbet, som de deelte imellem sig, ansete bl. A. efter Strl.s § 268 cfr. tildeels § 55 . . . . . 284.

En Tiltalt, der for at frie sig for en Pige, der var frugtsonnelig ved ham, havde med fordreiet Gaand i sin Huusbonns Navn tilskrevet hende et Brev om, at han var død ved en uslyffelig Hændelse, og at, hvad han eiede, var medgaaet til Begravelsen, anseet efter Strl.s § 270. 303.

En Ublænding, der her i Landet havde forsøgt at eftergjøve russiske Brevfrimærker i den Hensigt at forhandle dem i Rusland, dømt efter Strl.s § 278 1ste Led sammenholdt med § 46 . . . . . 343.

En Tiltalt, der havde skaffet sig Varer paa Credit ved i en Andens

Pag.

- Navn uden dennes Vidende og Billie at skrive en Anviisning om at erholde Baverne ubleverede samt ved at udgive sig for en anden Person, anseet efter Strl.s § 268 2det Led. . . . . 427.
- En Tiltalt anseet efter Strl.s § 270 for uden Vedkommendes Vidende og Billie at have udfærdiget et med dennes Underskrift forsynet Document, der gik ud paa, at Udfærdigeren havde tilfæaaet Tiltalte Arbejde, og som derhos indeholdt en Afbefaling for Tiltalte til af Sogueraadet at erholde nogle Penge ubbetalt . . . . . 440.
- En Tiltalt, der havde skrevet en falsk Attest om, at han var forklift og anbefalede til Almisje, anseet efter Strl.s § 270 . . . . . 443.
- En Tiltalt anseet efter Strl.s § 275 jfr. § 270 for at have udfærdiget et med et fremmed Navn underskrevet Beviis for hans Hjemmel til at afhænde en Dync, idet Tiltaltes Forklaring om, at Beviiset stemmede med det virkelig Pasferede, efter Omstændighederne ikke fandtes at kunne komme i Betragtning . . . . . 550.
- Straf efter Strl.s § 271 jfr. §§ 270 og 47 anvendt mod to Tiltalte, af hvilke den ene for at undgaae Uleiligheden med at skaffe et Beviis, som han var berettiget til at forlange fra Sogneraadet i sin Hjemstavn for, at dette Intet havde at erindre imod, at han indgik Ægteffab, havde formaacet Medtiltalte til i vedkommende Sogneraadetsformands Navn at skrive et saadant Beviis efter hans Dictat. . . . . 580.
- En Tiltalt, der efter en Gang forgjæves at have gjort Forsøg derpaa, udgav en af ham stjaalet falsk svensk Pengeseddel, anseet efter Strl.s § 267 cfr. tilbeels § 46 . . . . . 693.
- En Tiltalt, der hos forskellige Handlende havde erholdt Baver ubleverede paa Credit ved at forevise nogle af ham selv skrevne falske Cautionsbeviiser, dømt efter Strl.s § 268 . . . . . 701.
- En Tiltalt, der falskelig havde forsynet en Deel af ham solgte Smørtræer med Dønske Handelsforenings Stempel, der gik ud paa at gaarantere et vist Maximum af Tharavægt, dømt efter Strl.s § 278 2det Led. . . . . 705.
- En Tiltalt, der havde forandret Tallet 1 til 2 paa tvende af vedkommende Sogneraad, af hvem han nød Fattigunderstøttelse, udfærdigede Ubleveringscedler paa Brød, hvorefter han paa hver Seddel erholdt ubleveret to iskedelstor eet Brød, dømt efter Strl.s § 274 cfr. § 268; hans Hustru, der forud havde været enig i det begaaede Falsk og seet paa, at Manden forfalskede Sedlerne samt deeltaget i de ubleverede Brøds Fortæring, dømt efter fornævnte Lovbestemmelser cfr. § 48 . . 747.
- Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 268. . . . . 574.
- Fattigvæsen.**
- En Tiltalt straffet for Forbansning af Fattigvæsenets Gienbete . . . . 591.
- Fogedforretning.**
- En Gjaldsarrest ophævet, da Kvive uten ved under Fogedforretningen

Pag

forinden Fængslingshjendelsens Affigelse at deponere Varetagts- og Underholdningspenge ikke kunde ansees at have udbetalt disse til Gjalbsfangen . . . . . 237.

Fosterfordrivelse.

Flere for Fosterfordrivelse og Deelagtighed deri sigtede Tiltalte ikkun ansete efter Strl.s § 193 1ste og 2det Led, sammenholdt med § 46 og tildeels med § 52, da det fandtes betænkeligt at forudsætte, at Fosteret havde været levende paa den Tid, da de fosterfordrivende Midler bleve indgivne Moderen, samt da en af Sundhedscollegiet efter Overretsbommens Affigelse afgiven Erklæring endog bl. A. gif ud paa, at Fødselen ikke kunde antages bevirket ved disse Midler . . . . 292.

Fuldmagt.

En Mand, der mod en Godtgjørelse havde paataget sig at foretage en Rejse med Medcontractantens Søn for at skaffe en Stillingmand for denne og i dette Niemed modtaget 1150 Rb., anseet pligtig til at aflægge Rede og Rigtighed for den betroede Pengesum, hvilken Forpligtelse han ikke kunde siges at have opfyldt med Hensyn til et Beløb af 1000 Rb. ved at have deponeret dem hos en Tredeemand til Stillingens Berigtigelse . . . . . 530.

En Ladningsseier anseet uberettiget til at holde sig til Reberne porsønlig, fordi Skipperen uberettiget havde solgt af Ladningen, da Skipperen ikke uden i visse særligen ubtagne Tilfælde kan paaføre Reberne Forpligtelser videre end forsaauidt angaaer Skibet med indehave dem tilhørende Gods . . . . . 565.

Et kjøbenhavnskt Skibsrederfirma, der havde bemyndiget en stockholmsk Mægler til at forfragte et det tilhørende Skib og forlangt Telegraphsvar om Afslutningen tilligemed Afslæderadresse, i Henhold til et Grossererisocietets-Responsum ikke anseet berettiget til at vente eller forlange Svar inden 24 Timer efter Telegrammets Indlevering her, navnlig da Afsenbelsesdagen var Helligdag i Sverrig, og sølgelig kjendt pligtig til at respectere en af Mægleren paa dets Vegne afsluttet Befragtningscontract . . . . . 782.

Reberne ligeledes ansete bundne ved en af Mæglerne paa deres Vegne i Certepartiet vebtagen Bestemmelse om, at Brud paa samme medførte en Bøde lig Fragtens Beløb . . . . . 782.

Gjentagelse (af Forbrydelser).

En Dom, der var overgaaet en Tiltalt for et forinden han havde opnaaet sit 18de Aar begaaet Tyveri, ikke efter Strl.s § 61 1ste Led tillagt nogen Gjentagelsesvirkning . . . . . 120.

En Tiltalt, der, efterat en Overretsbom var affagt, hvorved han var dømt efter Strl.s § 231, undveg af Arresten, medtagenbe nogle ber-

Pag.

- værende Klædningsstykker, hvorefter han paa et andet Sted forsøgte et natligt Indbrud — hvilke Facta af Høiestret bleve paakjendte a prima instantia i Forbindelse med Appellen af bemeldte Overrettsdom — dømt efter Strl.s § 232 . . . . . 221.
- En Tiltalte tidligere overgaaet Underrettsdom ikke taget i Betragtning til at bevirke Ibsømmelse af Gjentagelsesstraf, idet Beviiislighederne i den ved Dommen paakjendte Sag ikke fandtes at være af en saadan Veffaffenhed, at Tiltalte rettelig kunde dømmes . . . . . 521.
- En i Lyberi skyldig Tiltalt, der tidligere havde været dømt som for 3die Gang begaaet Hæleri, af Høiestret dømt baade som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Strl.s § 238 cfr. § 241 og efter de om Lyveri givne Straffebestemmelser . . . . . 686, 690.
- Gjæld.**
- En Paastand af Kjøbenhavn's Laanebank om, at Nfisternes Creditforening skulde tilpligtes at indfrie nogle af sammes Obligationer — paa hvilke det ved abbrevieret Skrift af Formanden var betegnet, at de vare udtrukne, og paa hvilke Underkrifterne bl. A. vare overstregede med en tyk Blækfreg, der siden var bleven udbraderet af en af Foreningens Embedsmænd, som derefter for et af ham til eget Brug optaget Laan havde pantsat Obligationerne i Laanebanken — ikke tagen til Følge, skjøndt Statuternes § 33 med Hensyn til Annullationen ikke var tagttagen, idet den ovennævnte Fremgangsmaade maatte anses ligesaa tilstrækkelig overfor Trebiemand, og den skete Forfalskning ikke kunde paadrage Foreningen Forpligtelser . . . . . 97.
- Antaget, at et Document, hvorved en Kjøbmand havde givet en Creditor secundair Sikkerhed for et til denne skyldigt Beløb næstefter en anden Creditor i nogle Fordringer, paa hvilke han tidligere havde givet Sidstnævnte skadesløs Transport til Sikkerhed for Betaling af sin Gjæld til denne, kun gik ud paa at give førstnævnte Creditor en besizinget Net til af sidstnævnte Creditor at faae Fordringerne eller en Deel af dem overdragne, hvilken Overdragelse imidlertid ikke blev fuldbjrdet, fordi Betingelsen for samme ikke var indtraadt, da Debitor opgav sit Wo til Skiftebehandling . . . . . 681.
- Hittegods (ulovlig Duggang med).**
- En Tiltalt, der sigtedes for under et Slagsmaal at have rebet en anden Mand's Uyr op af Lommen og taget det til sig, medens han selv paastod at have faaet Uhret, der efter Slagsmaalets Ophør laa paa Veien, leveret af en Tilstebeværende, hvorefter han beholdt det, indtil det ved en Mansgning af Politiet blev fundet paa hans Bopæl, dog først efterat han gjentagende havde nægtet at vide, hvor det var, ikkun anseet efter Strl.s § 248. . . . . 229.
- En Tiltalt, der fandtes i Besiddelse af nogle formeentlig stjaalne Koster, som han antog, at en Anden, der skyldte ham Penge, om Natten

	Pag.
havde lagt udenfor hans Dør, og hvilke han derfor tog til sig, ikke antagen at kunne dømmes efter Strl.s § 248	246.
En for Faaretyveri tiltalt Jøslænder, der var overbevist om at have til-egnet sig to Faar, som vare komne ind mellem hans egne og da be- sandt sig paa hans egen Grund, og som Tiltalte efter sin Forklaring ansaae for Driftefaar, tilhørende fjernere Boende, straffet for ulovlig Omgang med Hittogods	569.
En Tiltalt, der havde undladt at oplyse nogle af Havet opffisde og ilandbjergerde Tylter Brædder, anseet efter Strl.s § 247, da der ikke forelaa nogen Oplysning om, at disse Brædder kunde betragtes som strandet Gods	641.
En Tiltalt, der havde fundet og ilandbjerget 2 Fyrreplanter, hvilke han uden Beberlag overlob sin Søn, der hjemførte og benyttede dem, fri- funden for Actors Tiltale, fordi der blev givet ham Medhold i hans Formening om, at Anmeldelsen af det stete Fund, hvilken han havde undladt, nærmest maatte paahvile Sønnen	641.
Straf for ulovlig Omgang med Hittogods fremdeles idømt	106, 116, 243, 255.

Hjemvisning.

En vestindisk Under- og Overrettsdom, ved hvilke en Tiltalt var dømt for voldeligt Forhold, kjendte nesterrettelige, da der, forsaavidt dette Forhold maatte kunne henføres under Frdn. 4de October 1833 § 3, manglede Bestemmelse af Overøvrigheden om, at Sagen skulde for- følges af det Offentlige, og Sagen i saa Fald burde være behandlet som Justits- sag, medens den derimod var behandlet som Politisag	65.
Det Samme statueret i en anden vestindisk Sag af samme Grund og tillige, fordi det ikke engang kunde ansees behørig tilkjendegivet Til- talte, førend Sagen optoges til Dom, at den, som fra først af alene var rettet af det Offentlige mod to andre Personer, nu derimod alene skulde angaae hende	9.

Hæleri.

En vestindisk Tiltalt, der havde modtaget en stor Deel af en Fakhuus- karl hos hans Huusbond sjaaalne Koster, ikkun anseet efter Plac. 24de September 1841	27.
En Tiltalt, der sandtes i Besiddelse af nogle formeentlig sjaaalne Koster, frifunden, da hans Paastand om, at han autog dem for at være bragte til hans Bopæl af en Person, der skyldte ham Penge, skjandt dette nægtedes af bemeldte Person, ikke sandtes at kunne fortales	246.
Tvende Tiltalte, der havde deelt nogle Penge mellem sig, som vare staaede tilveie derved, at deels den ene af dem deels en Broder til dem havde sjaalet deres Moders Sparekassebog og ved Hjælp af falske Guldmagter og Underkrifter høvet Besøbet, ansete bl. N. efter Strl.s § 238	284.

- En Tiltalt, der havde kjøbt Steen af en Steenflager, som havde bortført dem af de ham leverede Bunker for at tilægne sig dem, dømt efter Strl. § 238 . . . . . 364.
- Antaget, at en Tiltalt ikke kunde dømmes som skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til nogle Vænder, da der manglede ethvert Beviis for, at de enten af hende eller hendes Hjemmelsmand vare erhvervede ved Tyveri eller paa anden ulovlig Maade, og da den Omstændighed, at der, efterat hun havde erhvervet Vænderne, opstod Frygt hos hende for, at de vare stjaalne, og at hun paa Grund heraf paa lagde sine Børn at give urigtig Forklaring om Vændernes Antal, ikke kunde anses tilstrækkelig til at paadrage hende Straf enten for Forsøg paa Hæleri eller efter Analogien af Straffebestemmelserne om denne Forbrydelse . . . . . 450.
- Ende Tiltalte frifundne, fordi de ei ansaaes overbeviste at have været sig bevidste, at de Tællejeppe, som de jevnlig havde kjøbt af nogle under Sagen medtiltalte Personer, af disse vare erhvervede ved Tyveri . . . . . 643.
- Straf for Hæleri fremdeles idømt . . . . 35, 17', 210, 221 cfr. 227, 228 og 229, 344, 413, 452, 458, 478, 481, 686, 690.

Indiciebeviis.

- Et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis anset tilveiebragt for voldeligt Overfald . . . . . 12.
- En Tiltalt dømt efter Indicier for Assurancevug . . . . . 374.
- En Tiltalt dømt for Bedrageri efter Indicier . . . . . 447.

Indirecte Tyvs- og Hælerbeviis.

- En Tiltalt dømt som Tyv med Hensyn til et Par Beenklæder, da Tiltaltens Paastand om at have modtaget dem tillands eller, som han senere paaafod, til Foræring af Bestjaalne, maatte forkastes . . . . . 135.
- En Tiltalt, der var funden i Besiddelse af forskellige Koster, frifunden med Hensyn til flere af disse, idet der deels manglede Tilhjemlingsæed, deels Eiendomsbeviis, deels begge Dele . . . . . 150.
- Antaget, at den af en Mand's Hustru aflagte Tilhjemlingsæed ikke kunde anses tilstrækkelig, forsaavidt angik Mandens Beenklæder og Vest . . 150.
- En Tiltalt dømt som Hæler, da der navnlig paa Grund af Bestaffenheden af hans Forklaringer i Forbindelse med Eiendomsvidnernes Udsagn maatte anses tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for hans Besiddelse af et Par Beenklæder, som han havde solgt til det ene af Vidnerne . . . . . 150.
- En Tiltalt dømt som Hæler med Hensyn til et en Huusmand og Hustru tilhørende Tørklæde, angaaende hvilket hun alene havde aflagt Tilhjemlingsæed, da Manden som tidligere straffet ikke var tagen i Eed . . . . . 150.
- Tiltaltens Besiddelse i det Væsentlige anset beviist ved Vidnesbyrd af de

- Personer, i hvis Besiddelse de stjaalne Gjenstande senere vare forefundne, og som forklarede at have kjøbt dem af Tiltalte . . . . . 550.
- Antaget, at en Tiltalts Erkjendelse af at have kjøbt en Øxe af en Kone, der tilligemed sin Mand havde beebiget, at denne Øxe var dem fra- kommen imod deres Vidende og Villie, maatte stilles lige med et Eiendomsbeviis, og den Tiltalte derfor dømt som Hæler . . . . . 618.
- Imod en Tiltalts Venægelse blev Beviis for hans Besiddelse af nogle stjaalne Koster anseet tilveiebragt ved de af en Værtshusholder, i hvis Huus Kosterne vare, og den paa Foranledning fra Værtshus- holderens Side tilstebekomne Politibetjents Vidnesbyrd, og Tiltalte derfor dømt som Hæler . . . . . 658.
- Tiltaltes Besiddelse af en stjaalen Frakke anseet beviist, idet det var godt- gjort, at han havde været i Besiddelse af en Sæt, hveri Frakken ved et senere anskillet Gjernsyn faubtes . . . . . 772.
- Straf fremdeles idømt for Tyveri . . . . . 589, 772.
- Straf fremdeles idømt for Hæleri . . . . . 122, 148, 478, 521, 550, 812.
- Interessentskab.**
- Antaget, at det Nettoprovener, der var blevet tilbage, efterat et Inter- essentskab var opløst, hvori tvende Handlende havde indskudt Summen af meget ulige Størrelse, som for største Delen vare tabte, burde for- deles i Forhold til de 2 Interessenters i Interessentskabet indstaaende Capitaler, og at Tabet ikke burde fordeles lige paa dem begge, idet den Omstændighed, at Fordeel og Tab ved de aarlige Opgjørelser skulde deles lige mellem dem, ikke herimod kunde komme i nogen Betragtning . . . . . 59.
- Intervention.**
- Spørgsmaal om Verettigelse til at optræde som Intervenient i Høie- steret . . . . . 350.
- En vestindisk Overretsdom annulleret, fordi Præsidentskabet paa St. Thomas, der havde intervenseret i Sagen for Underretten og antoges at have et retligt Krav paa at indbrages som Part under Appellen, ikke var støvnet til Overretten, hvilken Mangel ikke ansaaes afhjulpen ved, at Præsidentskabet var mødt som Intervenient for Høiestret . . 806.
- Sagt.**
- En Substævnt, der var antruffen med sadt Gevær i et lgl. Sagtstrict, hvor han efter egen Erkjendelse havde indfundet sig for at stude Bildt, ikkun dømt efter Lov 25de Mars 1851 § 19 og derimod ikke efter samme Lovs § 21 jfr. Frdn. 20de Mai 1840 § 27 . . . . . 186.
- Justitsfog.**
- Antaget, at en Arrestants i Arresten udviste Modstand mod Politiet ikke ved Bestemmelserne i Arrestreglement 7de Mai 1846 kunde antages udesluttet fra justitiel Paatale . . . . . 497.

Kjøb og Salg.

Pag.

Antaget, at der ved et Skjøbe, hvorved Kjøberen af en Gaard paa Bornholm erholdt overdraget Gaardens „Andeel i Udmarken“, uden at den under Sagen omtvistede Udmarkslod særlig var nævnt, eller det endog blot var berørt, at en Udmarkslod var ublagt til Gaarden, ikke var foregaaet et saadant Salg af den omtvistede Lod, som ifølge § 4 af Lov om Behandlingen af den Landsognene paa Bornholm tillagte Andeel i Udmarksjorderne af 9de Februar 1866 skal staae ved Magt . . . 387.

Antaget, at den Omstændighed, at en solgt Hest led af „Hanetrin“, ikke var tilstrækkelig til at bevirke Handelens Tilbagegang, da Sælgeren ikke udtrykkelig havde indbestaaet for, at den nævnte Feil ikke var tilstede, og den ikke ansaaes at være af den Bigtighed, at det kunde paa-ligge Sælgeren uden dertil fra Kjøberens Side givne Anledning at gjøre denne opmærksom paa den, navnlig da det ikke var bevist, at Feilen var usynlig, eller at den ikke, især af en sagkyndig Kjøber, kunde iagttages ved Hestens Besigtigelse, samt da der i Udtrykket „redelig til Brug“ ikke fandtes at kunne lægges Andet, end at Hesten skulde være fri for Unoder, som vilde bevirke Ubrugelighed . . . . . 488.

Underjøgelse af, om et under Navn af Skjøbe oprettet Document maatte anses som et Proformadocument, der ikke havde en Overførelse af Eendomsret til Hensigt. Antaget, at et Skjøbe ikke i Genhold til L. 5—3—32 var ugyldigt, fordi Kjøberen ikke strax blev sat i Besiddelse af Gaarden, da den tidligere Eiers fortsatte Besiddelse og Brug ikke kunde antages begrundet i et af ham taget Forbehold om en saadan Ret, hvorimod Kjøberen maatte antages at have været berettiget til, naar han vilde, at tiltræde den bortskjøbede Gaard. — Kjøberen ansæet berettiget til ved Skjøbeudstederens et Par Aar efter indtrufne Død at forbre Skjøbet, der siden dets Udfærdigelse havde beroet hos dets Concipist, ubleveret for at lade det tinglæse . . . . . 722.

Kjøberen af en Hest kjendt berettiget til at forbre, at Handelen skulde gaae tilbage, da Hesten, der var solgt som „fri for alle usynlige Feil og god til Brug“, led af Skyhed for Hunde i en saadan Grad, at der var forbunden Fare med dens Afbenyttelse . . . . . 791.

Legat.

Antaget, at Iwende Executores testamenti, der af Testator vare bemyndigede til at ubarbejde en Fundats for et Legat efter nogle af ham angivne Grundregler og forøvrigt efter hans dem bekjendte Anskuelser samt til at afgjøre Spørgsmaalene om Fortolkningen af denne hans Disposition, uden at Rettergang herom maatte føres, ikke havde afvoget videre fra disse Regler end der fulgte af disse Fortolkning i Forbin-delse med Hensynet til de nævnte Anskuelser, og derfor, da denne Fortolkning netop var unddraget Domstolenes Prøvelse, frifundne for Tiltale af en Arving, der i sin Families Interesse havde paaftaaet det af Executorerne forfattede Udkast forandret i flere Punkter . . . . 287.

Løssagtighed.

Pag.

- En Tiltalt, der havde givet Anvisning paa Fruentimmer til Utugts Bedrivelse paa hendes Bopæl mod Betaling, dømt efter Strl.s § 182 4.
- En tiltalt Værtshuusholder ved Totaliteten af de mod ham fremkomne Beviisligheder anseet tilstrækkeligt overbevist om at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maatte henføres under Strl.s § 182 . . . . 37.
- Et tilstrækkeligt Beviis ikke mod en Tiltalts Benægtelse anseet tilveiebragt for, at hun havde gjort sig skyldig enten i Rufferi eller i at have mod Betaling tilsebet Personer af forskjelligt Kjøn Afgang til sin Bopæl for der at søge Utugt, hvorhos der heller ikke kunde paalægges hende Ansvar for det af hende tilstaaede Forhold at have haft Fruentimmer til Huse, der ernærede sig ved Løssagtighed, da saadant ikke havde fundet Sted mod Politiets Forbud. . . . . 56.
- En Tiltalt, der for Bindings Skyld havde opfordret sin Hustru til at have utugtig Omgang med Andre, dømt efter Strl.s § 183 sidste Led. 174.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at skaffe sig Omgang med sin Hustrus nægte 13-aarige Datter, anseet efter Strl.s § 163 cfr. §§ 46 og 174. 250.
- Tvende Tiltalte, der havde tilladt nogle hos dem tjenende Piger mod Betaling for hver Gang at benytte Værelser i deres Værtshuus til deri at bedrive Utugt, og som havde ubleiet Værelser til det nævnte Brug, dømt efter Strl.s § 182. . . . . 457.
- Det af en Værtshuusholder uviste Forhold ved at optage unge Piger i sit Huus, for at de skulde være til hans Gjæsters Tjeneste, naar disse maatte have Lyst til Utugt, og at opmuntre Pigerne dertil, uden at han havde anden Forbeel ved bemeldte Fruentimmers Løssagtighed end den derved bevirkede større Søgning til hans Værtshuus, straffet efter Analogien af Strl.s § 182 2det Led . . . . 476; see fremdeles 544 og 635.
- En Tiltalt endvidere anseet efter Strl.s § 182 3die Led . . . . . 635.
- En vestindisk Tiltalt, der var actioneret for at have forført et 12 til 13 Aar gammelt Pigebarn til Utugt, frifunden, da bemeldte Pigebarn, der maatte ansees som næsten fuldstændig udviklet, jevnlig havde forfulgt Tiltalte med utvetydige Opfordringer til Utugt, samt da det, efter hvad der var oplyst om de vestindiske Forhold, ikke kunde komme i Betragtning, at han ikke havde antaget hende for at være confirmeret. 716.
- Straf idømt efter Strl.s § 174 . . . . . 771.

Løsgænger.

- En Tiltalt, der uagtet gjentagne Tilhold havde unbladt at melde sig efter at være kommen tilbage fra en Reise, som Politiet havde tilladt ham at gjøre, og ligeledes havde unbladt at melde sig hver Dag paa Politikammeret, dømt efter Lov 3die Marts 1860 § 2 jfr. § 1. . . . 6.
- En Tiltalt, der efter sin Løsladelse fra Straffeanstalten i halvanden Maaned havde drevet omkring uden fast Opholdssted eller Erhverv, ikke

Pag.

straffet for Løsgænger, fordi han antoges i det ommeldte Tidrum ikke at have manglet Subsistensmidler	550.
En Tiltalt ikke straffet for Overtrædelse af et Polititilhold, der var givet i Medhold af Fund. 14de November 1743 Cap. 4 § 3, da denne Bestemmelse senere er hævet	616.
Straf fremdeles idømt for Løsgænger og Overtrædelse af Tilhold	92, 124, 236, 330, 426, 475, 571, 591, 613, 631, 632, 652, 653, 686, 810.

Meeneed og dermed beslagtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der havde søgt at tilvende sig Assuranceogtgjørelse ikke blot ved selv at gjøre falske Angivelser om sine ved en Brandstiftelse forkomne Gienbese, men ogsaa ved at formaae flere andre Medtiltalte til ved falske Forklaringer for Retten deels under Eed deels under Eeds Tilbud at bestyrke Rigtigheden af disse Angivelser, anseet efter Strl.s §§ 145 og 146 cfr. §§ 51 og 52	109.
En Tiltalt, der havde beebiget en ham bitterlig usand Forklaring om en Andens ved en Brandstiftelse forkomne Gienbese, anseet efter Strl.s § 145	109.
En Tiltalt, der i en Sag angaaende uberettiget Brændeviinsubstjænkning havde benægtet at have drukket Brændeviin i Bedkommendes Huus, men senere erkjendt, at han der havde drukket Punsch, frifunden, da han benægtede, at der var spurgt ham om stærke Drikke i Almindelighed, og hans Paastand om at være ubekjendt med, at der til Punsch bruges Brændeviin, ikke kunde forkastes	207.
En Tiltalt ikke efter de oplyste Omstændigheder antagen skyldig i et Forhold, der efter Strl.s § 147 kunde besøje til at ansee ham med Straf	321.
En Tiltalt, der havde opfordret tvende Andre til falske Forklaringer for Retten samt til at beebige dem, om fornødent, hvilket de ogsaa havde lovet og besluttet, men dog ikke udførte, idet de i Retten forklarede Sandheden, dømt efter Strl.s § 145 cfr. §§ 52 og 46	334.
En Tiltalt, der havde opfordret en Medtiltalt til i Retten ikke at forklare Noget, der kunde bringe Tiltalte i Forlegenhed, og Medtiltalte, som afgav Forklaring i Overensstemmelse hermed, ansete efter Strl.s respective § 146 cfr. § 52 og førstnævnte §	429.
En Tiltalt, der havde aflagt falsk edelig Vidneforklaring for Retten, anseet efter Strl.s § 145 cfr. § 147 sidste Led, da hans Udsagn om, at han frygtede for at have gjort sig skyldig til Straf med Hensyn til det i Forklaringen ommeldte Forhold, antoges ikke at kunne forkastes. 483.	
En Tiltalt, der forgjæves havde forsøgt at formaae nogle Personer til at afgive urigtig Forklaring for Retten, dømt efter Strl.s § 146 cfr. § 52 sidste Led	492.

- En Tiltalt frifunden, da det ikke kunde ansees beviist, at det paagjældende Factum forholdt sig anderledes end af ham under Eed forklaret. 497.
- En Tiltalt, der havde opfordret sin Tjenestepige til, naar hun kom i Forhør, at fordsølge Noget, hun havde seet, dømt efter Strl.s § 146 cfr. § 52, skjøndt Tiltalte havde paaberaabt at have anseet Fortielsen af det Omspurgte for en ligegyldig Sag . . . . . 497.
- En Tiltalt, der havde aflagt falsk Vidneed under en Sag om ulovlig Brændeviinsalg og falsk Partseed i en Alimentationsag, dømt efter Strl.s § 145 og efter § 150 cfr. § 145 . . . . . 710.
- Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 146 . . . . . 149, 207.
- Næringsbrug (uberettiget).**
- En tidligere for uberettiget Udsalg og Ubskjænkning af Brændeviin dømt Højer, der atter sigtedes herfor, frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Beviis, idet navnlig hans Indrømmelse af oftere til sine Kunder at have skjænket en Snaps, uden derfor at beregne sig eller modtage Betaling, ikke i og for sig kunde medføre, at han ansaaes skyldig i uberettiget Ubskjænkning af Brændeviin . . . . . 248.
- En Materialists Forhold med at sælge upræparerede Medicinalvarer i mindre Dele, end han var berettiget til, ikkun anseet strafbart efter L. 29de December 1857 § 75, men uden at der fandtes Føie til at idømme ham, der desuden for Salg af præparerede Medicinalvarer blev dømt efter Febn. 4de Decbr. 1672 § 30, særskilt Straf for hiint Forhold. 280.
- Antaget, at en Tiltalt, der havde Borgerskab som Detaillist i Aalborg og som saadan folgte færdisghede Klædningsstykker, var berettiget til at lade disse forfærdige paa et ham tilhørende og for hans Regning drevet Værksted, som bestyredes af en Person, der havde Borgerkab som Skræbder. Frifindelse tillagt Tiltalte, uanset at den nævnte anden Person, der forinden havde Borgerkab som Skræbder i en anden Kjøbstad, havde overtaget Værkstedets Bestyrelse en kort Tid førend han havde modtaget Borgerkabsbrev som Skræbder i Aalborg. 361.
- En Tiltalt, der ifølge Næringsbeviis drev Marschandiserhandel paa Landet, i Henhold til Næringslovens § 40 anseet uberettiget til at lade sine Varer forhandle ved Auction . . . . . 506.
- En Tiltalt dømt for 4de Gang begaaet ulovlig Brændeviinsubskjænkning og for 5te Gang begaaet ulovlig Brændeviinsalg efter Næringslovens § 82 cfr. §§ 77 og 78. — En Mand anseet ansvarlig for sin Husfrus Handlinger ved ulovlig Brændeviinsubskjænkning og Brændeviinsalg, saa meget mere, som han tildeels selv havde været tilstede derved og deeltaget deri . . . . . 511.
- En i Kjøbenhavn bosat Mand anseet med Mulct for imod Bestemmelserne i Raadstueplacat af 10de Marts 1869 at have indfundet sig paa Torvet for der at forhandle Kornvarer, som deels vare søværts ind-

- Pag.
- førte af en Anden, deels ikke af Tilstalte førte umiddelbart fra Landet til Torvet . . . . . 583.
- En Tilstalt anseet for ulovligt Brændeviinsalg, fordi hun havde ladet Brændeviinsankere, som Eguens Folk indleverede til hende, fylde hos en Kjøbmand og derefter udleveret de Vedkommende Brændeviinen til en Priis, der var 1 $\frac{1}{2}$ høiere pr. Pot end den, hvorfor hun selv blev debiteret hos Kjøbmanden . . . . . 637.
- En Tilstalt anseet for ulovlig Brændeviinsubstjænkning . . . . . 637.
- En Kjøbmand, der havde forhandlet Sennesblade, som han selv avlede, og Reinsan, som han selv indsamlede, i Smaat, anseet efter Næringslovens § 75, idet hans Forhold ikke fandtes at kunne henføres under Frdn. 4de December 1672 § 30 . . . . . 737.
- Brugsforeningen for Varde Kjøbstad og Omegn, der var tilstalt for uberegtiget Næringsbrug ved at holde Udsalg fra aaben Bød i bemeldte By uden dertil at have erhvervet særlig Afkomst, frifunden, da Foreningens Virksomhed, som maatte ansees inbstrænket til en Forbedling mellem Medlemmerne indbyrdes af de for deres sammenstøbte Penge indkjøbte Varer, ikke antoges at kunne betragtes som en Næringsbrift, der kunde medføre Forpligtelse til at tage Borgerstaf . . . . . 749.
- Antaget, at Frdn. 13de Februar 1775 § 4 ved at foreskrive „samtlige“ medførte Vares Confiscation ikke har Hensyn til saadanne Varer, med hvilke den Paagjældende paa Grund af dertil meddeelt Bevilling har Tilladelse til at omreise og handle . . . . . 752.
- Ulovlig Dmløben med Varer anseet efter Frdn. 13de Februar 1775 og Plac. 27de November 1839 § 1 . . . . . 752, 780.
- Kødbørge.**
- En Tilstalt funden ikke at kunne drages til Ansvar for forskellige en Anden med en Kniv bibragte Saar, da Tilstalte, mod hvem der forinden var udvøst betydelige Voldsomheder, ansaaes at være i Nødværgetilfælde . . . . . 667.
- Omgængelse mod Naturen.**
- En Tilstalt anseet efter Str.l.s § 177 . . . . . 250.
- En Tilstalt, der havde fuldbyrdet denne Forbrydelse med et Faar og gjort Forsøg paa at udvøve den med to Faar, dømt efter Str.l.s § 177 cfr. tildeels § 46 . . . . . 435.
- Pant.**
- I et Tilfælde, hvor ved en Separationsforening Manden havde givet Hustru en og efter hendes Død deres tvende Børn Sikkerhed i sin Eiendom for et Beløb af 2000 Rd., hvilket Beløb kunde træde istedetfor det ham paahvilende Underholdningsbidrag, næstefter blandt Andet et Beløb af 1000 Rd., som han forbeholdt sig at optage i samme, og hvor Manden senere havde solgt Eiendommen til Hustru en og af hende ladet udstede til sig en Obligation for de 1000 Rd., hvilken han der-

- Pag
- efter borttransporterede, antaget, at Børnene ikke med Føie kunde be-
 stribe Gyltigheden af denne Transaction . . . . . 354.
- En af en Skibsfører foretagen Forbødning af Ladningen efter de der=
 med forbundne Omstændigheder anseet usforbindende for Ladningens
 Eier, idet Høieseret fandt det usorusbent at udtale sig om det Spørgs=
 maal, hvorvidt en Skipper i Almindelighed kan ansees berettiget til
 at behæfte den Trebiemand tilhørende Ladning i dens Hæelhed med
 Bodmerilaan . . . . . 556.
- Antaget, at et Document, hvorved en Kjøbmand gav en Anden „skibes=
 løss Transport“ paa nogle deri nævnte Regningsfordringer „til Sik=
 kerhed“ for Betaling af sin Gjæld til denne, paa Grund af hvad der
 var oplyst om de deels samtibigt med deels umiddelbart efter Docu=
 mentets Udstedelse foregaaende Forhandlinger angaaende Gjældens Be=
 rigtigelse paa anden Maade, ikke har tilsigtet Andet end at give denne
 en Sikkerhedsret i bemeldte Fordringer . . . . . 627, 681.
- Pension.**
- Antaget, at Embedet som dansk Gesandt ved det tydske Forbund,
 hvis Dyretholdelse var gjort umulig ved den ved Fredstractaten af
 30te October 1864 foregaaende Landafstaaelse, ikke kunde siges at være
 indbraget i den Betydning, hvori dette Ord er brugt i § 6 af Pen=
 sionsloven af 24de Februar 1858, og den paagjældenbe Embedsmand
 derfor nægtet Ret til Bente penge . . . . . 154.
- En Enke efter en Emeritpræst paa Island anseet berettiget til Pension
 af Kalbet ifølge Reskripterne af 5te Juni 1750 . . . . . 592.
- Politi.**
- Antaget, at det i Pl. 25de Juli 1821 indeholdte Forbud mod uden Til=
 ladelse at holde offentlige Forelæsninger ved Grundlovens § 88 er
 indskrænket til saadanne Foredrag, som falde ind under den offentlige
 Underviisning . . . . . 8.
- Sag angaaende de i April 1866 ved Antvorskov foresaldne Optæier . . . 41.
- Procedure.**
- Antaget, at en af en Part under den mundtlige Forhandling for Søs=
 og Handelsretten formeentlig gjort Indrømmelse, der vilde være i
 Strid med hans skriftlige Indlæg, ikke imod hans Benægtelse med
 Virkning kunde paaberaabes af Modparten, da denne ikke havde sørget
 for at faae Indrømmelsen konstateret paa den i Søs og Handelsrets=
 loven af 19de Februar 1861 § 34 næstsidste Punctum foreskrevne
 Maade . . . . . 669.
- Dvaalfalveri.**
- En Tilstalt, der jævnlig havde taget Folk under Cuur og anvendt forskjel=
 lige Lagemidler, idet hun vel ikke havde forlangt nogen bestemt Be=
 taling herfor, men dog undertiden modtaget Bederlag i Penge eller
 Victualier, anseet efter Lov 3die Marts 1854 292

Kan.

Pag.

En Tiltalt, der havde snappet en Tegnebog, hvori han vidste, at der var Penge, ud af Haanden paa Eieren og derefter var løbet bort med den for at tilvende sig den, dømt efter Strl.s § 232 cfr. § 237. . . 473.

Retsomraade.

En for Høiesteret fremsat Paastand om, at Gylbigheden af et Bodmerisbrev, forsaavidt det omfattede den Indskævnte tilhørende Ladning, maatte bestemmes efter svensk Ret, imod Indskævntes Protest ei taget i Betragtning, fordi der i de foregaaende Instantser hverken var fremkommet nogen saadan Paastand eller meddeelt Oplysning om den svenske Lovgivnings herhen hørende Bestemmelser. 556

Rettens Pleie.

En Underdommer paa Island, der havde standset Undersøgelsen i en criminel Sag uden dertil at erhverve Amtets formelige Resolution eller isøvrigt at gjøre Indberetning efter Frbn. A4de Januar 1838 § 15, ikke herfor paalagt noget Ansvar, da hans Anbringende om, at Amtmanden havde været tilstede i det sidste Forhør og derfor vidste, at Undersøgelsen blev udsat, indtil Amtet befalede den paany fremmet, ikke kunde forkastes . . . . . 213.

Den Mangel, at Meddomsmænd ikke vare tilkaldte ved en Sags Paa-
kjendelse i 1ste Instants, afhjulpen ved et Egl. Rescript, der — under
Forudsætning af, at de burde have været tilkaldte — bemyndigede
Høiesteret til desuagtet at paakjende Sagens Realitet . . . . . 264.

En islandsk Underdommer multeret for Langsomhed og Forsømmelighed
ved en Justitssags Behandling. — Justitssecretairen i den islandske
Landsøverret multeret for Langsomhed ved Expeditionen af Acten i
samme Sag. Misbilligelse udtalt af Langsomhed ved Acternes Over-
sættelse . . . . . 407.

Uagtet de af en Underdommer om Grunden til en Justitssags Ophold
meddeelte Oplysninger ikke kunde ansees aldeles fyldestgjørende, dog efter
disse Oplysninger, og idet Ingen havde været arresteret under Sagen,
ikke funden tilstrækkelig Anledning til at paalægge Underdommeren
Ansvar . . . . . 415.

Nogle af en Underdommer under en Politisags Behandling mod den
Sigtede brugte Yttringer mortificerede, uden at der fandtes tilstræk-
kelig Grund til at idømme bemeldte Embedsmand nogen Mulct. . . 421.

Misbilliget, at en Tiltalt først nogle Dage efter Anholdelsen var stillet
for en Dommer, og at en Hønsundersøgelse var foretaget uden fore-
gaaende Retskjendelse eller dertil erhvervet Samtykke, medens der dog
ikke fandtes Føie til at paalægge vedkommende Dommer Ansvar . . . 600.

Justitssecretairen i den islandske Landsøverret og den Assessor, der be-
sørger Actens Oversættelse, multerede for Forhaling af en Justitssag. 663.
Antaget at kunne passere, at en veslindisk Underdommer havde undladt

at tiltage Meddomsmænd til Paabømmelsen af en Sag, hvorunder en Tiltalt var actioneret for at have forført et 12 til 13 Aar gammelt Pigebarn til Utugt, uagtet der af Actor var nedlagt Paastand paa Straf i Analogi af L. 6—13—16 og 17 . . . . . 716.

Roberi og Trusler.

En Tiltalt, der deels havde forloftet en Anden til at afpresse en Trebiemand et for største Deel af de uene allerede betalt større Pengebeløb, der ikke var blevet afkrevet paa de derfor udfædte Beviser, og deels selv havde afpresset samme Mand et mindre Beløb, alt ved at benytte sig af bemeldte Mand's Frygt for Skandale paa Grund af et af ham tidligere udviist usædeligt Forhold, dømt efter Strl.s § 245 til deels sammenholdt med § 52 . . . . . 334.

En Tiltalt, der som Commissionair i Anledning af en Handel mellem to Mænd havde bevæget den ene til at betale sig et Salair, som Tiltalte selv erkjendte var tre Gange mere end der kunde tilkomme ham, ved at true med, at Tiltalte ellers vilde hjælpe Modparten og den Paagjælbende derved tabe sin Sag, dømt efter Strl.s § 245. . . . . 334.

En Tiltalt, der havde indfundet sig hos en syg og sengeliggende Mand og ved en Trusel om, at en Trebiemand i Bægningstilsælde strøg vilde sælge hans Eiendele, havde tvunget den Syge til at udfæde en Forfkrivning, ved hvilken han til Sikkerhed for en Tiltalte paahvilende Gjæld gav Pant i sin Jord, anseet efter Strl.s § 245. . . . . 574.

Statter og Afgifter.

Antaget, at den Frihed for Indqvarteringspaalæg, der ved Rescr. 19de Marts 1756 tillagdes „Hans Majestæt Kongens Børs“ i Kjøbenhavn, „saasom den er bleven anseet for en publique Bygning“, maatte anses bortfalden, efterat Børsen i 1857 var gaaet over i Grosserer-societetets Eie . . . . . 144.

Antaget, at § 43 i Octroi Aft. Juli 1818 ikke er forandret ved Lov 25de Juli 1867 om en overordentlig Skat, og at den maa hjemle Rationalsbanken Fritagelse for at svare bemeldte Skat . . . . . 182.

Antaget, at der tilkommer Frederiksberg Kirke og den hartkornsfrie Deel af Kirkegaarden en retlig begrundet Fritagelse for at bidrage til Communeudgifterne i Frederiksberg Sogn, og at det ikke har været hensigten med de Bestemmelser, der ere givne om Repartition af Sognets communale Udgifter efter Grundtært, at gjøre nogen Forandring heri . . . . . 525.

Antaget godtgjort, at der paahviler Gaardmændene i en By en Forpligtelse til aarlig at yde Sognepræsten en Gaas . . . . . 561.

Antaget, at Bondegaarbygninger paa Landet ikke, fordi de indrettes til stadig Beboelse og Hunsholdning for en Familie udenfor den egentlige Bondestand, derved blive afgiftspligtige, naar det er Cierens Familie. 621.
Statueret, at, om det end maatte kunne antages, at en Bondegaard ved

at blive til en Embedsgaard undergives den i Febr. 1ste October 1802 III. Littr. B. omhandlede Betsatning, saadant ikke kunde antages at gjælde om en Bondegaard, der beboedes af en Procurator, idet Gaarden ikke kunde siges at være Sædet for hans Sagsførervirksomhed, for hvis Skyld det ved hans Bestalling endog udtrykkelig var ham paalagt at have Bolig i en Kjøbstad	621.
Stadsfæstelsesdom	587.
Straf.	
Straffen bortfalder i Henhold til Strl.s § 66	21.
En vestindisk Tiltalt, der var over 50 Aar gammel, anset efter Pl. 18de October 1820 § 1c med Fængsel paa sædvanlig Fangekost istedetfor Fængsel paa Vand og Brød	27.
En Tiltalt, der, efter stadig at have nægtet et begaaet Faaretyveri, hvorfor han ogsaa af Overretten frisaandtes, ved Overrettsdommens Forkyndelse erkjendte sig skyldig i Tyveriet, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 1, uden at der fandtes Anledning til i dette Tilfælde at anvende § 60	31.
En for Tyveri dømt Tiltalt, der efter Underrettsdommens Afgivelse havde slybt sit 18de Aar, anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød	41.
En efter Strl.s § 253 cfr. § 37 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost straffet Tiltalt, der, da Høiesteretsdommen falbt, havde slybt sit 18de Aar, anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød	242.
En en Tiltalt efter Strl.s § 247 idømt Straf bortfalder i Henhold til Sens 2det Punktum cfr. med § 58	314.
Straf for Hæleri og anden Medbeelagtighed i Tyveri nebsat ifølge Strl.s §§ 56 og 58	458.
En Tiltalt, der havde begaaet Brandstiftelse for at komme ind i en Straffeanstalt, dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Løsladelsesresolution	486.
Antaget, at en Tiltalt, der isøvrigt blev dømt for gjentaget Tyveri og Røvgængeri, ei burde belægges med nogen særlig Straf for et af hende, forinden en tidligere Tyvdom overgik hende, forøvet Tyveri, forbi dette, hvis det dengang var blevet opløst, ei skjønnedes at ville have medført nogen Forhøielse af den hende da idømte Straf	631.
En Tiltalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Løsladelsesresolution	135, 255, 358.
Tillægsstraf idømt efter Strl.s § 64.	168, 394, 814.
Stævning.	
Antaget, at Indstævningen i en Gjøkerets sag, hvor Stævningen under Indstævntes Fraværelse var forkyndt paa hans Bopæl for hans Hænbetsbetjent, der lovede at underrette ham om Forkyndelsen, saasnart han kom til sit Hjem, var i behørig Orden som Grundlag for Sagens	

Fremme, og den af Overretten bestemte Annullation af Hjøsteretsdommen og Afvisning af Sagen fra Underretten derfor ophævet. . . 775.

Testament.

I et Testament, hvis Bestemmelser indledes med Ordene: „saafremt jeg ved Døden skulde blive bortkaldt af den Sygdom, hvoraf jeg for Tiden lider“, den anførte Sætning opfattet ikke som indeholdende en Betingelse, men kun Anledning til Testamentets Oprettelse, og Testamentet derfor anseet gyldigt . . . . . 165.

Tilregnelighed.

- Strl.s § 39 anvendt . . . . . 39.
- En Tiltalt, der efter at være forfulgt med Stokke og Steentast af 2de Personer affyrede en med Hagel ladet Bøsse mod den ene af disse, der som Følge af Studdet døde, dømt efter Strl.s § 189 . . . . . 432.
- Strl.s § 39 anvendt med Hensyn til Verufelse . . . . . 548.
- En Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i volbeligt Overfald paa en Underdommer, dømt efter Strl.s § 98 cfr. § 39, da det var oplyst, at han led af en nedarvet sygelig Sindstilstand, der vel ikke kunde betegnes som Afstandighed i almindelig Forstand, men dog maatte antages at virke i høi Grad forstyrrende paa hans Evne til fornuftig Selvbestemmelse . . . . . 707.

Transport.

See under Gjæld og Pant.

Lyende.

En Tjenestebørg kjendt berettiget til at forlade sin Tjeneste paa Grund af Mishandling efter Lyendelovens § 43 Nr. 1 og til at erholde Løn og Kostpenge efter samme Lovs § 44 . . . . . 178.

Lyveri.

- En Tiltalt, der sigtedes for Lyveri af en i hendes Stue funden Sæk, som havde været ophængt paa et Skab ved det Huus, hvori hun og Bestjaalne boede, ikke antagen at kunne domfældes, da hun vedblivende paastrøb, at hun ikke vidste, hvorledes Sækken var kommen ind til hende, og at hun først havde ituskaaret den, efterat Bestjaalnes Hustru havde erklæret, at hun ikke brød sig mere om den . . . . . 114.
- En Tiltalt frifunden for et Pengetyveri, skjøndt han selv vedblivende erklærede sig skyldig derved, da der Intetfomhelst var oplyst om, at et saadant Tyveri virkelig var begaaet . . . . . 137.
- En Tiltalt, der fandtes i Besiddelse af nogle formeentlig stjaalne Koster, frifunden, da hans Paastrand om, at han antog dem for at være bragte til hans Bopæl af en Person, der skyldte ham Penge, skjøndt dette nægtedes af bemeldte Person, ikke fandtes at kunne forlæstes . . . . . 246.
- En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis . . . . . 344, 777.
- En vedtindst Tiltalt, der havde gjort sig skyldig i en stor Mængde Tyverier mod sin Husbond, anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 . . . 27.

- En Tiltalt, der ved en Nat at gaae over en Mark havde tilvendt sig en Jerngreb, der var nedstuffedet i en Grøft og efter hvad han antog maatte være sat der af En eller Anden, som havde høvt den at arbeide med, dømt for Tyveri, da Greben maatte anses at have været i Eierens Besiddelse, da Tiltalte tog den. . . . . 35.
- En Tiltalt, der havde taget en til 2 Mk. vurderet Spyttedasse, som af en Tjenestepige var sat udenfor Huset paa Trappen, dømt efter Strl.s § 228, da hendes Paastand om, at hun antog den kastet udenfor Huset som ubrugelig, ikke kunde tages tilfølgende. . . . . 105.
- En Tiltalts Forhold med at have tilvendt sig en af ham overfalden og berøbt drøbt Person's Penge henført under Strl.s § 228, navnlig med Hensyn til, at det efter Tiltaltes Forklaring var antageligt, at den Overfaldne endnu havde været ilive, da Tiltalte tog Pengene. . . 264.
- En Tiltalt, der fra et Contoir, hvor han besøgt sig i et Vrind, havde, for at tilegne sig den, medtaget en en anden Mand tilhørende Huset af Værbi 3 Rd. istedetfor hans egen, der kun var af Værbi 10 Mk., anseet efter Strl.s § 228 . . . . . 279.
- Ende Tiltalte, der havde stjaalet deres Moders Sparekassebog og derefter ved Hjælp af falske Fulbmagter og Underskrifter hævet Beløbet, ansete bl. A. efter Strl.s § 228 . . . . . 284.
- En Tiltalt mod sin Venægtelse ansete tilstrækkelig overbevist om at have fravendt en Anden, med hvem han havde deelt Natteleie, en Tirsgebalersebbel og dømt efter Strl.s § 228 . . . . . 319.
- En Tiltalt, der havde tilvendt sig en Frakke og en Skjorte, som af Fatigtvæsenet vare leverede et andet Fattiglem, der deelt Kammer med Tiltalte, til Benyttelse, hvorefter han solgte Skjorten, dømt for Tyveri. 330.
- Nogle Tiltalte, der havde paataget sig at slaae Steen for Veivæsenet, og som havde bortført Steen af de dem leverede Bunker enten for selv at tilegne sig dem eller for at sætte en Anden i Besiddelse af dem, ansete skyldige i Tyveri og dømt efter Strl.s § 228 . . . . . 364.
- En islandsk Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 1 cfr. Frdn. 24de Januar 1838 § 4 Litr. b . . . . . 407.
- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 228, idet der ikke kunde tages Hensyn til hendes Anbringende, at hun havde Bestjaalnes Samtykke til at tage Kosterne . . . . . 415.
- Ende Tiltalte, der mod en accorbmæssig Betaling vare antagne til at foretage Barkstrupning, og som for at slippe nemmere fra dette Arbeide havde lagt noget af Barken tilside, saavel som en tredje Tiltalt, der deels ifølge Aftale med dem modtog den saaledes bortskaffede Bark, deels paa egen Haand tilvendte sig Bark, ansete efter Strl.s § 228 . . . . . 483.
- En islandsk Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 16 . . . . . 663.
- Borttagelse af Rugler, der udgraves af nogle Skydevolde ved de af

Garnisonen i Aarhus benyttede Skydebaner, straffet efter Strl.s § 228	713.
En Tiltalt, der i en Skov havde tilvænt sig 200 Stykker Tættejeppe, hvoriblandt 3 til Oprægt bestemte Afstræver, anseet efter Strl.s § 228.	745.
Straf for simpelt Lyveri fremdeles idømt	5, 20, 34, 41 cfr. 46, 92, 106, 113, 116, 120, 137, 138, 156, 158, 161, 172, 174, 215, 221, 243, 255, 275, 276, 291, 310, 311, 324, 328, 333, 340, 349, 394, 406, 411, 439, 440, 445, 449, 452, 458, 481, 510, 544, 571, 582, 591, 610, 613, 619, 631, 632, 652, 657, 686, 690, 691, 699, 739, 751, 805, 810, 814.
Deelagtighed i Lyveri.	
En Tiltalt for Meddeelagtighed i Lyveri anseet efter Strl.s § 54.	55, 255.
En Tiltalt, der i Anledning af en forestaaende Ransgning i et Brev havde raadet en Anden, som han troede havde stjaalet en Hundredsdalerjebdel, til at stille sig af med den, hvilket Sibstnævnte ogsaa gjorde, hvorhos han tillige havde tilbudt at bytte Sedlen for den Person, som derefter havde faaet den, anseet efter Strl.s § 228 sammenholdt med § 55	334.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 228 cfr. § 51	344.
En Tiltalt, der havde truffet Aftale om Tilegnelse af Steen, som nogle Steenflagere, der havde paataget sig at slaae Steen for Veivæsenet, havde forisført af de dem leverede Bunker, dømt efter Strl.s § 228 cfr. § 54	364.
Straf idømt efter Strl.s § 240 cfr. §§ 230, 48 og 54	458.
Straf idømt efter Strl.s § 228 cfr. § 52	661.
Forsøg paa Lyveri.	
En Tiltalt straffet efter Strl.s § 231 cfr. § 46	359.
En Tiltalt, der havde stjaalet en svensk Pengejebdel i den Tro, at den var ægte, anseet efter Strl.s § 228 cfr. § 46, da Sedlen var falsk	693.
Dvægtlyveri paa Marken.	
En Tiltalt, der, efter stadig at have nægtet et begaaet Faaretyveri paa Marken, vedgik dette, efterat Overrettens Frisindelsesdom var forkyndt ham, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 1	31.
En for Faaretyveri tiltalt Jælsænder, der var overbevist om at have tilægnuet sig to Faar, som vare komne ind mellem hans egne og da befaandt sig paa hans egen Grund, og som Tiltalte efter sin Forklaring ansaae for Driftesfaar, tilhørende sjæerneve Boende, straffet for ulovlig Dmgang med Hittegods	569.
Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 229 Nr. 1	102, 125, 210, 508.
Kirkeulyveri.	
Tvende Tiltalte, der i forskellige Kirker, til hvilke de tilbeels stoffede sig Afgang ved Indstigen gjennem Binduer eller Indbrud, begik Lyveri ved at opbryde Kirkeblokkene og et Sted sjaal Alterfalken, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 2	458.

- Pag.
- Straf for Forsøg paa Kirkefyveri ibømt . . . . . 458, 616.
- En Tiltalt, der havde frabrudt og medtaget en i en Kirke paa et Stativ fastsloddet Fattighøjsse, ifkun dømt efter Strl.s § 231 1ste Led. . . 616.
- Indbrudstyveri.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til et Pulterkammer med den dertil hørende Nøgle, som hun havde tillistet sig, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led . . . . . 106.
- En Tiltalt, der en Nat var stegen ind i et i Forbindelse med Bestjaalnes Sobekammer staaende Fædebuur og her havde stjaalet en Flaske og nogle Fødevarer, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 2det Led . . . . . 120.
- Flere Tiltalte, der deels i Forening deels hver for sig havde gjort sig skyldige i en Mængde Indbrudstyverier, ansete deels efter Strl.s § 229 Nr. 4, deels efter § 46 cfr. fornævnte § . . . . . 221.
- En Matros, der havde borttaget Skyldigt, som holdtes fast ved nogle Krammer, men forøvrigt sad temmelig løst, saa at det let kunde løstes af, og derigjennem banet sig Afgang til Fartøiets Kahyt, hvor han begik Tyveri, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . . . 273.
- En Tiltalt, der i et Skuur, hvilket hun aabnede ved med en Kniv at skyde Niglen i den for Skurets Dør anbragte Laas tilbage, ifkun straffet for simpelt Tyveri, idet der mellem Døren og Karmen var en Aabning af ca. $\frac{1}{2}$ Tomme, hvilket gjorde Niglens Tilbagefyldning saa let, at den uden Vanskelighed kunde udføres med en Kniv og næsten kunde foretages med Fingrene . . . . . 311.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til en Stue ved at aabne Døren mod Gangen, der bestod af 2 Halvdøse, den ene forsynet med 2 Skufsigler, hvoraf dog kun den øverste var i brugelig Stand, og den anden med en Laas, hvis Nigle gif i den førstnævnte Halvdør, idet han trykkede foroven paa den Halvdør, hvori Laasen sad, og gjennem den derved frembragte Aabning ved Hjælp af et Instrument trak den øverste Skufsigle ned og derpaa aabnede begge Halvdørene ved at trykke paa dem med Hænderne, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . 311.
- En Tiltalt, der gjennem en Lem var gaaet ind i en Lade og her havde tilvænt sig noget Korn, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led, og en Medtiltalt, der havde ladet Lemmen staae aaben i dette Diemed, efter samme § sammenholdt med § 48 . . . . . 344.
- En Tiltalt, der en Aften for at stjæle havde listet sig ind i en Gaard og skjult sig der, hvorefter hun om Morgenens inden det blev lyst og Folkene vare oppe, gjennem aflaaede Døre begav sig til et Kammer ved Kjøkkenet, hvor hun begik Tyveri, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led. . . . . 349.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til et Bærelse, hvor hun begik Tyveri, ved Hjælp af sin egen Nøgle, som hun vidste passede til Døren til Bærelset, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 . . . . . 437.

- Tyveri udøvet ved Indbrud gennem et Vindue, hvor Haspen ikke var sat paa, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4. . . . . 458.
- En Tiltalt, der havde banet sig Afgang til en Skibskahyt ved at bemægtige sig den til sammes Dør hørende Nøgle, som han havde seet Skibsfolkene henlægge i Mathuset, og begaaet Tyveri i Kabytten, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4. . . . . 491.
- En Tiltalt, som havde sjaalet Duer fra et Tagkammer, hvortil han skaffede sig Afgang ved at aabne den aflaaede Dør med et Stemmejern, hvormed han skjød Laasens Nigle tilbage, anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4. . . . . 602.
- En vestindisk Tiltalt, der foruden i nogle simple Tyverier tillige havde gjort sig skyldig i Indbrud i et isoleret beliggende ubeboet lille Huus, hvor han havde tilvendt sig nogle Stykker Tøi, straffet efter Frdn. 11te April 1840 §§ 13 og 14 cfr. § 12 1ste Led . . . . . 650.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til et Værelse, hvor hun begik Tyveri, ved Hjælp af en paa et andet Sted sjaalet Nøgle, dømt efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led . . . . . 746.
- Straf for Indbrudstyveri fremdeles idømt . . . 116, 158, 161, 174, 239, 324, 361, 655.
- Straf idømt for Deelagtighed i Indbrudstyveri. . . . . 174, 458.
- Forsøg paa Indbrudstyveri.
- Forsøg paa Tyveri af nogle i et Værelse hængende Klædningsstykker ved at ituslaae en Vinduesrude for at aabne Vinduet og derpaa gennem dette krybe ind i Værelset, straffet efter Strl.s § 230 2det Led cfr. § 229 Nr. 4 1ste Led og § 46 . . . . . 507.
- Straf for Forsøg paa Indbrudstyveri fremdeles idømt. . . 174, 458, 619.
- Tyveri af Børn.
- Tvende Dreng, der deels havde begaaet eller beestaget i et Par Penge-tyverier, deels havde forøvet eller forsøgt paa at forøve forfælske Frugttyverier i Haver, navnlig ved at stige over Stakitter og Plankeværker, ansete efter Strl.s § 233 tildeels jfr. med §§ 46 og 47 . . . 118.
- En 13-aarig Tiltalt dømt efter Strl.s § 233 for Tyveri udøvet ved Indstigen gennem et Vindue . . . . . 413.
- En 14-aarig Tiltalt for 3die Gang begaaet Tyveri straffet efter Strl.s § 233 baade med simpelt Fængsel og Niis . . . . . 446.
- Tyveri efter Strl.s § 234.
- For at have opgravet og bortført nogle Lindetræer blev en Tiltalt anseet efter Strl.s § 234. En Tiltalt ikke straffet for Tyveri efter denne §, da der af den, i Følge med hvem han opgravede Træerne, var givet ham Anledning til at troe, at denne havde Lov til at tage dem . . . 397.
- Tvende Tiltalte, af hvilke den ene huggede Træer i en Stov, og den anden hjalp med at hjembringe de favede Træer, dømt efter Strl.s § 234 cfr. §§ 228 og 54 . . . . . 412.

	Pag.
Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 234	573, 643, 658, 698.
Tyveri efter Strl.s § 235.	
En Tiltalt, der havde stjaalet Kosteriis til Værbi 6 ß af en Bunte Udsug, dømt efter Strl.s § 235	173.
En Tiltalt, der havde afftaaret nogle til 3 Mk. vurderede Birkeriis af nogle unge Træer, anseet efter Strl.s § 235	403.
Tyveri af en Deel i en Skov afftaarne Hvidtjørnusplanter af Værbi 8 ß henført under Strl.s § 235	745.
Uagtksomhed.	
En Tiltalt frifunden under en for uagtksom Brandsiftelse anlagt Sag. 10.	
En Tiltalt, der ved at skyde ind i en Skov henimod et Sted, hvor han antog, at der var en Ræv, havde saaret en Person, der som Følge af Skuddet døde, dømt efter Strl.s § 198.	392.
En Tiltalt, der underhalkede en Mergelgrav, uagtet han selv kjendte dette Arbeides Farlighed og blev advaret derimod, og derved blev Aarsag til dens Sammenskyrtning, hvorved der tilspøiedes en Person Legemsbefabigelses af den i Strl.s § 204 omhandlede Bestaffenhed, anseet efter § 207 samt tilpligtet at udrede Erstatning til den Tilstadekomne efter § 301	429.
En Tiltalt, der maatte antages at have læstet en Vogn med Brædder paa en skjødesløs Maade, og som, da en foran ham kjørende Vogn standsede, i Trav og uden at iagttage den tilbørlige Afstand kjørte forbi denne, ved hvilken Leilighed et Brædt med Søm, der stak udenfor den af Tiltalte kjørt Vogn, fik fat i en paa den anden Vogn sidende Kone, der blev revet ned af Vognen og kjørt over, saa at hun som Følge heraf døde, anseet efter Strl.s § 198	436.
En Pige, der havde sat et til hendes Tilflyn betroet 13 Maaneders Barn op i Bindueskarmen, hvorfra det, da Binduet sprang op, faldt ned paa Gaben og slog sig ihjel, ikke funden derved at have viist en saadan Mangel paa Ugtpaagivenhed, at Barnets Død kunde ansees foraarjaget ved en Uagtksomhed fra hendes Side	541.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 284 for ved Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed ved Jerniskogning at have afftedkommet Ibsvæabe .	694.
Uagtformt Drab i Concurrence med forsættlig Vold anseet efter Strl.s §§ 198 og 203	789.
Udeblivelse.	
Anvendelse af § 25 i Søs og Handelsretsloven af 19de Februar 1861 om foregaaende Meddelelse til Modparten af tilfugtede Indsigelser og Paastande	357.
Udeblivelsesdomme	135, 250, 267, 268, 284, 303, 612.
Udviisning af Landet.	
Antaget, at Strl.s § 16 ikke kunde bringes til Anvendelse imod en Per-	

son, fordi han, der var sødt i Slesvig, i Genhold til Fredstractaten af 30te October 1864 Art. 19 ikke kunde betragtes som Udlænding . . . 655.

Uteerligt Forhold.

En Tiltalt ikke anseet tilstrækkelig overbeviist om at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold, skjøndt der var en ikke ringe Grad af For= modning derfor . . . . . 37.

En Tiltalt for uteerligt Forhold mod et Pigebarn anseet efter Str.l.s § 176 cfr. § 173 . . . . . 639.

Antaget, at det af en Tiltalt mod en Pige udviste Forhold, der bestod i, at han uagtet hendes Modstand kastede hende omkuld, tumlede med hende og forsøgte at kysse hende, uden at han foretog nogen Blottelse af hende eller af sig selv eller forlangte at faae legemlig Dmgang med hende, maatte betragtes som uteerligt Forhold og ikke som Attentat paa Voldtægt, og Tiltalte derfor dømt efter Str.l.s § 176 . . . . . 729.

Straf idømt en Tiltalt efter Str.l.s § 176 jfr. § 174 . . . . . 771.

Beivæsen.

Antaget, at en Tiltalt ikke havde gjort sig skyldig i Overtrædelse af Frdn. 13de December 1793 § 85, da en ham tilhørende Ko, der græsede ved Landevejgrøften, maatte antages at være sluppen fra Tiltaltens Søn, som pasgede den, og derefter gaaet ned i Grøften, hvorfra den hver Gang blev hentet op, samt da der ikke havde fundet nogen Optagelse af Koen Sted . . . . . 421.

Bezel.

Antaget, at en Part, der som Trassent havde maattet tilsvare en Endossent Beløbet af tvende af Sidstnævnte indfriele Bezler, som ikke havde Hensyn til noget Omsætningsforhold mellem selve Parterne, men vare udstedte for at en Trediemand kunde reise Penge paa dem, ikke under et senere Regressøgsmaal mod Endossenten kunde høres med den Paastand, at de begge skulde være at betragte som Medfor= lovne hver for Halvdelen af Bezelbeløbet, da han ikke havde ført Be= viis for, at nogenjomhelst Forhandling eller nærmere Aftale havde fundet Sted mellem ham og Endossenten om deres gjensidige retlige Stilling i Anledning af det nævnte Bezelanliggende. . . . . 140.

Antaget, at Protest de non solutions for en indenbys Bezels Udleders Fallitbo ikke kunde betragtes som en behørig Anmeldelse af Bezelfordrin= gen i Boet i et Tilfælde, hvor der var andre Bezel=Interessenter, til hvem Bezeleieren kunde holde sig om Betaling af den paagældende Bezel, naar han havde ladet den protestere for Boet . . . . . 390.

Bold.

1. Mod Embedsmænd o.sv.

En stor Deel Tiltaltens Forhold med deels at have anstiftet, deels paa forskjellig Maade deeltaget i nogle i April 1866 nær Slagelse sted=

- fundne Optøier, samt med at have viist sig opsættige mod Politiet, bedømt i Henshold til den ældre Lovgivning, og navnlig for een af de Tilstaltes Vedkommende efter Frdn. Ake October 1833 § 16, samt for de Øvriges Vedkommende efter bemeldte Lovgivnings Grundsætninger, saaledes at der tildeels tillige toges Hensyn til Bestemmelserne i den nye Straffelov, derunder navnlig § 103 1ste og 2det Led m. fl. . . . 41.
- En Tilstalt, der havde løftet sin Stot mod en Sognesoged, da denne vilde anholde ham, dømt efter Strl.s § 100 . . . . . 272.
- En Baretægtsarrestant, der under en af en Politibetjent paa hans Person foretagen Visitation gjorde Modstand mod Betjenten, dømt efter Strl.s § 100 cfr. § 98 2det Led . . . . . 497.
- En Tilstalt for Opsættighed og Fornærmelse mod Politiet anseet efter Strl.s §§ 100 og 101 . . . . . 548.
- Straf efter § 100 fremdeles idømt. . . . . 591.
- En Tilstalt, der havde udøvet Vold mod en Underdommer, dømt efter Strl.s § 98 cfr. § 39 . . . . . 707.
- En Tilstalt for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, navnlig for Fornærmelser og Trusler imod Stævningsemænd og Politibetjente, anseet efter Strl.s §§ 100 og 101 . . . . . 763.
- En Tilstalt, der havde udøvet Vold mod en Sognesoged under Udøvelsen af hans Beskilling, anseet efter Strl.s § 100 . . . . . 808.
2. Mod Private.
- Tvende Tilstalte imod deres Benægtelse ansete overbeviste om at have voldelig angrebet en Trebiemand og tilføiet ham en Bestabigelse, der maatte henføres under Strl.s § 203 . . . . . 12.
- En Tilstalt, der sigtedes for at have slaet sin Hustru, ikke mod sin Benægtelse anseet tilstrækkelig overbevist herom . . . . . 21.
- En Tilstalt dømt efter Strl.s § 203, idet hans Paastand om, at han ikke havde angrebet de Paagjældende, men disse ham, og at han derved havde befundet sig i Nødværgetilsælde, ikke, efter hvad der var oplyst, kunde komme i nogen Betragtning . . . . . 62.
- En Kone, der efter et Stjænderi mellem hende og Manden i uslyrlig Hidsighed havde kastet et Farvestof, om hvis giftige Beskaffenhed hun dog var uvidende, i noget Kaffe, der skulde nydes bl. A. af hendes Mand og dennes Søster, hvilken Sidske dog alene fik sunket en Ubeslyrlighed deraf, der ingen Ulempe medførte, anseet efter Strl.s § 203 cfr. § 46, da hun efter sin Forklaring kun havde haat til Hensigt, at Kaffen skulde smage Manden ilde og at der skulde paaføres ham et Ubebestindende . . . . . 90.
- En Tilstalt, der mod sin Benægtelse maatte ansees overbevist om at have tilføiet en Anden et betydeligt Saar tværs over Ansigtet, dømt efter Strl.s § 203 . . . . . 107.
- En Tilstalt, der havde affyret en Pistol i Ansigtet paa et Fruentimmer,

- med hvem han havde været skjærreste, uden dog at ville stille hende ved ved Livet, idet han derhos i sin ophidsede Stemning overhovedet slet ikke tænkte over, hvad Resultatet kunde blive heraf, anseet efter Strl.s § 203, da Gjerningen ikke efterlod betydeligere Følger for den Overfaldnes Helbredstilstand. . . . . 316.
- En Tiltalt, der underhaffede en Mergelgrav, naaget han selv erkjendte dette Arbeides Farlighed og blev advaret derimod, og derved blev Marsag til dens Sammenstyrning, hvorved der tilspiedes en Person Legemsbestadigelse af den i Strl.s § 204 omhandlede Bestaffenhed, anseet efter § 207. . . . . 429.
- Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 203 . . . . . 586, 667, 714.

Boldtægt.

- En Tiltalt, der havde tilfaaet at have tilvunget sig Samleie med et Fruentimmer, medens det ikke mod hans Benægtelse var oplyst, at Samleiet var blevet fuldbyrdet, dømt efter Strl.s § 168 jfr. § 46. . . . . 2.
- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 168, da hans af Overretten forfastele Tilfæelse ikke fandtes at lide af nogen Mangel, der i og for sig kunde være til Hindre for at tillægge den retlig Gyldighed, og den derhos i høi Grad bestyrkedes ved samtlige under Sagen tildeels efter Overretsdommens Afgjælse fremkomne Dplysninger . . . . . 17.
- En Tiltalt, der havde forsogt at voldtage et 13 Aars Pigebarnd, anseet efter Strl.s § 168 jfr. § 46 . . . . . 254.
- En Tiltalt, der havde forsogt at voldtage sin Mober Søster, anseet efter Strl.s § 168 sidste Punktum og § 165 første Punktum, begge jfr. med § 46 . . . . . 277.
- Forsoeg paa Boldtægt straffet efter Strl.s § 168 cfr. § 46. . . . . 455.
- En 15-aarig Dreng anseet efter Strl.s § 168 jfr. §§ 173 og 37 for at have tilvunget sig Samleie med et Pigebarnd under 12 Aar . . . . . 542.

Egteskab.

Antaget, at den Forpligtelse, der ved Justitsministeriets Resolution var paalagt en Fæstegaardmand til at svare sin endelig fraskilte Kone — der havde bragt ham Fæstegaarden — det samme Underholdningsbidrag, som Amtet havde bestemt for Separationstiden, saalænge indtil hun maatte indlade sig i nyt Egteskab, efter Mandens Død maatte gaae over paa hans Bo . . . . . 231.

Vrefornærmelser.

1. Mod Embedsmænd osv.

En Tiltalt, der havde udbiist fornærmelig Ufsærb mod Formanden for et Sogneraad, idet Tiltalte, der henvendte sig til ham i denne Egenskab og af ham opfordredes til at forlade hans Gaard, greb om sin Stof og hævede den, som om han vilde true eller slaae med den, og

	Pag.
tillige brugte stærkt Mund mod Sogneraadformanden, dømt efter Strl.s § 101	495.
En Tilstalt, der mod en Politimester under Udsævelsen af hans Embedsforretninger havde brugt Skjældsord, tilstalt ham med „Du“ og op- løstet Haanden truende imod ham, dømt efter Strl.s §§ 98 og 101	685.
En Tilstalt, der ved Forkyndelsen af en Politiretsindtælbelse havde viist et fornærmeligt Forhold mod Stævningsemændene og derefter deels fulgt efter dem paa Gaden med Trusler, deels indfunktet sig i den enes Hjem og i hans Fraværelse brugt Skjældsord og Trusler mod ham, anseet efter Strl.s §§ 100 og 101	763.
2. Mod Private.	
En Rebacteur, der havde sigtet Besidderen af et Grevskab paa Fyen for i 1864 at have viist pligtstridigt Forhold mod Danmark og dets Konge, og i denne Anledning brugt forskellige fornærmelige Udtalelser mod Greven, navnlig fordi han inden Fredsafflutningen, men dog efter Fredspræliminairerne, paa den lauenborgske Landdag havde stillet det Forslag, at denne skulde udtale det Ønske, at Lauenborg maatte blive forenet med Preussen, dømt efter Strl.s § 217	281.
Øvrighed.	
Risøbenhavn's Magistrat ikke antaget at have overstredet den Myndighed, der efter Forholdets Bestaaenhed og Lovgivningen maatte tilkomme samme ved i Raadstueplacat af 10de Marts 1869 at indskrænke Udgangen til Torvenes Benyttelse til dem, der fra Landet tillands eller tilvands bringe Varer til Staden, og dem af Stadens egne Indvaanere, som ville forhandle deres egne Frembringelser fra Marker og Haver paa Stadens Grund eller deres egne Tillæg af Dyr og Fugle	583.

Rettelser.

- §. 313 L. 10 f. n. „Nøgkens“ læs „Nigkens“.
  - §. 351 L. 8 f. n. „Dom“ læs Kjenbelse“.
  - §. 365 L. 15 f. n. „bestemmes“ læs „betragtes“.
  - §. 548 L. 9 f. n. „Liebe“ læs „Brod“.
  - §. 603 L. 5 f. n. udgaaer Commaet mellem Ordene „samme“ og „inden“
og hensættes efter Ordet „Forkyndelse“ L. 4 f. n.
  - §. 777 L. 3 f. n. tilføies „og Bøtteri“.
-

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 1—2.

Den 27de Marts.

1869.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 4de Marts.

Nr. 79.

Advocat Brod
contra

Unders Olsson og Hustru Elsa Rasmusdotter
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Bornholms nordre Herreds Extraretsdom af 9de Januar 1869: „Tiltalte Unders Olsson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Tiltalte Unders Olssons Hustru Elsa Rasmusdotter bør hensættes i lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Begge Tiltalte bør in solidam udrede alle af deres Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Ipsen og Defensor, Prøveprocurator Peterfen 5 Rd. til hver, samt i Erstatning til Lars Anderson 3 Rd. 4 Mk. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Henrichsen for

Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Olsøn og Hustru Elsa Rasmusdotter for Bedrageri, og det er ved de Tiltaltes egne Forklaringer i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger tilstrækkeligt bevist, at de have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse, idet de have tilegnet sig nogle Klædningsstykker, som tilhørte svennsk Arbeidsmand Lars Andersøn og som de havde modtaget i Forvaring, da denne i afvigte Sommer gjorde en Reise til Sverrig. Efterat de havde taget Klæderne i Brug og omsyet nogle af dem, foregav de for Eieren, da denne om Efteraaret kom tilstede og forlangte sit Tøi, at de havde udleveret Tøiet til en Person, som foregav at være sendt af Eieren for at modtage det.

De Tiltalte have paa den Maade tilegnet sig en graa hjemmewævet Frakke, 3 Skjorter, 1 Par Ulbstrømper, en ulden Undertrøie, en blaa hjemmewævet Vest, et Par blaa hjemmewævede Buxer, et Par Lærreds Buxer, 3 Kra-
ver samt en Lærreds Sæk, som de have ladet omsyde til et Par Buxer til deres Søn. Af disse Gjenstande ere de, som vare i brugelig Stand, ubleverede til Eieren, der har paastaet sig tilkjendt i Erstatning for Forringelse og Tab af det, som er blevet ubrugeligt, ialt 3 Rd. 4 Mk., hvormed de Tiltalte have erkåret sig tilfredse.

For dette Forhold blive de Tiltalte at ansee efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, og skjønnes Straffen for dem, som ere langt over criminel Lovvalder og ikke findes tidligere at være tiltalte eller straffede her i Landet, at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Baud og Brød for Tiltalte Anders Olsøn, og til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage for Anders Olsøns Hustru Elsa Rasmusdotter.“

Nr. 80.

Advocat Klubien

contra

Jens Jørgensen (Defensor Bunzen),

der tiltales for Voldtægt.

Sorø Birkis Extraretsdom af 19de October 1868: „Arrestanten Jens Jørgensen af Liunge bør hensættes til Arbeide i Forbebringshuset i eet Aar og udrede alle af nærværende Action lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stabsrettens Dom af 12te Januar 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lehmann og Riisen, betaler Arrestanten Sæns Førgensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubbien og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Sorø Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Sæns Førgensen for Voldtagt.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og den af Pigen Kirstine Frederiksen afgivne Forklaring oplyst, at Arrestanten den 12te Juli s. A. ved en Fæst ved Sorø traf sammen med den nævnte Pige, hvem han ikke tidligere havde kjendt, samt at han tilligemed 2 andre Personer ledsagede Pigen og dennes 2 Søstre, da de gik bort fra Fæsten. Undervejs forløde de Andre dem efterhaanden, og Arrestanten blev da ene tilbage med Kirstine Frederiksen, som havde samtykket i at være hans Kjæreste og tilladt ham at følge hende hjem. Da de naaede til et Krat tæt ved Veien, og en Vogu netop kom kjørende, jagde Arrestanten, at de skulde gaae ind i Krattet, og traf hende derefter imod hendes Villie derind, hvorpaa han anmodede hende om Samleie. Hun afflog imidlertid denne Begjæring, men Arrestanten satte sig da ned og traf Pigen, som stod foran ham, ned til sig, og da hun sprang op for at gaae bort, holdt han hende tilbage og fik hende atter kastet omkuld. Han lagde sig derefter ovenpaa hende, og uagtet hun af og til skreg og gjorde Modstand, lykkedes det ham dog at faae begyndt Samleie med hende, men da i det Samme nogle Personer nærmede sig, slap han hende, idet hans Forklaring derhos gaaer ud paa, at Samleiet ikke blev fuldbjortet og at han navnlig ikke fik sin Lyft styret. Iøvrigt har Arrestanten udsagt, at Kirstine Frederiksen efter hans Formening ikke gjorde ham al den Modstand, som hun formaaede, hvilket Pigen dog bestemt har modsaagt, idet hun har ansøet, at hun paa Grund af det Tryk, han udøvede paa hende, sølte en qvælende Fornemmelse, som af og til hindrede hende i at strige, og at hun først gav efter, da hun paa Grund af Udmattelse ikke længere formaaede at stride imod. Efter hvad der iøvrigt er oplyst gik Kirstine Frederiksen efter det Passerede til sine Forældres Hjem, hvor hun fortalte sin Moder, at Arrestanten havde voldtaget hende, og ved at undersøge hende bemærkede Moderen, at hendes Strømpekrave var fuld af Blod. Da

Datteren imidlertid skulde i sin Condition, maatte hun strax begive sig bort, og Moderen fik først rigtig Bessed om hvad der var foregaaet 14 Dage derefter, da Datteren atter kom hjem. Moderen gjorde da Anmeldelse om det Passerede til en Præst, som atter anmeldte det for Øvrigheden. Den af Districtslægen efter en foregaaende Undersøgelse af Pigen afgivne Erklæring gaaer ud paa, at der paa den Tid ingen Bestadigelse fandtes ved hendes genitalia, og at en saadan, hvis den havde været tilstede, ialtsald maa været hævet i det Tidrum af 14 Dage, der var forløbet inden Undersøgelsen fandt Sted, samt at Hymen vel ikke var heel, men at det ikke var umuligt, at denne paa en eller anden Maade uden Samleie tidligere kan være bleven sønderreven. Da Arrestanten selv har indrømmet at have tilvunget sig Samleie med Pigen imod hendes Villie, medens det ikke imod hans Benægtelse er oplyst, at Samleiet er blevet fuldbyrret, er det med Føie i Underrettsdommen antaget, at Arrestanten, der er født den 8de December 1843 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, alene vil kunne ansees med Straf efter Straffelovens § 168 cfr. § 46 for Forsøg paa Voldtægt, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ligesom dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil den i det Hele være at fastsætte."

Nr. 64.

Justitsraad Bungen

contra

Karen Brændstrup eller **Brendstrup**, født **Udersen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have givet Anvisning paa Fruentimmer til Utugts Bedrivelse paa hendes Bopæl mod Betaling.

Nyborg Kjøbstads Exrarettsdom af 10de Juli 1868: „Til-talte, Enken, Bærtshuusholderisse Karen Brendstrup, født Udersen, bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder hun alle de af hendes Arrest under Sagen, Actionen samt den hende idømte Strafs Execution lovligt flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Sørensen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris L. Clausen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landslover- og Hof- og Stadsrettens Dom af 11te September 1868: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Raasløff og Prøveprocurator Petersen, betaler Tiltalte, Enken Karen Brendstrup, født Udersen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dphlysninger hderligere tale for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold, kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da det under nærværende fra Nyborg Kjøbstads Extraret heril indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Enten Karen Brendstrup, født Andersen, actioneres for at have givet Anvisning paa Fruentimmer til Uugis Vedrivelse paa hendes Loyæl mod Betaling, ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens Dphlysninger maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold, og her i Medfør af L. 1—15—1 intet Heafsyn kan tages til hendes senere Tilbagekaldelse af Tilstaaelsen, idet denne Tilbagekaldelse ikke blot er ubestyrket, men i Strid med det iøvrigt Dphlyste, maa det billiges, at Tiltalte, der er døbt den 2den April 1828 og ikke funden forhen straffet, er ved den indankede Dom af 10de Juli d. A. anseet efter Straffelovens § 182 og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gauge 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Udbetaling af Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 82.

Advocat Hindenburg
contra**Jacob Wilhelm Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal= og Politirettens Dom af 5te Januar 1869: „Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen bør straffes med Forbedrings= huusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, der= under Salair til Actor og Defensor, Procurator Levison og Prøve= procurator Petersen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Ud= færd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det, „Da Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen, hvis opgivne Alder af 38 Aar er skønnet at stemme med hans Udseende og som blandt Andet har været anseet ved denne Rets Dom af 18de Februar f. A. efter Straffelovens § 228 og i Medfør af Plan 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placat 19de December 1832 og Placat 9de October 1833 § 2 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vetseri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved samme Rets Dom af 28de Marts f. A. i Medfør af Straffelovens § 64 med en Tillægssraf efter § 228 med lige Fængsel i 5 Dage, og senest ved Høiesteretsdom af 18de Juni sidstleden for Forvanskning af Fattigvæsenets Beklædningsgjenstande med Arbejde i Københavns Fattigvæsenes Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, under nærværende imod ham for Tyveri aulagte Sag ved egen af det iøvrigt Dødslyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 5te November f. A. fra Sjælaet Tjenestekarl Søren Christensen 180 Rb., vil han være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 85.

Advocat Klubien

contra

Anton Richter (Defensor Levinfen),

der tiltales for Løsgængeri eller Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Holstebro Kjøbstads Politiretsdom af 18de December 1868: „Arrestanten Anton Richter af Holstebro bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Arrestanten 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Anton Richter for Løsgængeri eller Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Efterat Arrestanten — der er født i Maret 1817 og tidligere flere Gange har været straffet, deriblandt ifølge Højesteretsdom af 4de October 1858 for Løsgængeri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Højesteretsdom af 8de November 1860 for attenteret Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, ifølge Hølstebro Rådsheds Extraretsdom af 23de Juli 1866 for voldeligt Overfald med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og endelig ifølge Korsør Rådsheds Extraretsdom af 19de November 1867 for Løsgængeri og Tyveri ligeledes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar — havde udsaaet den ham ved den sidstnævnte Dom ifundne Straf og var bleven hjemsendt til Hølstebro, blev der den 26de Juli f. A. til Politiprotocollen givet ham Tilhold om at søge lovligt Erhverv og indtil videre hver Dag at melde sig paa Politikammeret, samt ikke at forlade Hølstebro uden at melde sin Afreise og ligeledes at melde naar han kom tilbage, Alt under Trusel af Straf som for Løsgængeri, og under 4de August f. A. blev der i Anledning af, at Arrestanten havde forlangt Pas til en Reise til Kolbing, til Politiprotocollen givet ham Tilhold om, at han ikke paany maatte indfinde sig i Jurisdictionen uden at melde sig til Politimesteren inden 12 Timer efter Ankomsten, hvorhos det blev bethybet ham, at Overtrædelse heraf vilde medføre Straf som for Løsgængeri.

Da Arrestanten imidlertid efter nogle Dages Fraværelse vendte tilbage til Hølstebro, undlod han — efter hvad der er oplyst — at melde sig for Politiet, ligesom han derefter ifølge sin Forklaring har opholdt sig i Hølstebro og Omegn og foretaget andre Reiser uden at efterkomme de ommeldte Tilhold, og det maa derfor billiges, at Arrestanten for sit anførte Forhold er ved Politiretsdommen anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 2 cfr. § 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage; den indankede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.“

Fredagen den 5te Marts.

Nr. 87.

Advocat Liebe
contra**Johan Vollstedt** (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af et ham af Politiet givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Januar 1869:
„Tiltalte Johan Vollstedt bør for det Offentliges Tiltale i denne
Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbænkede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. Advocaterne Liebe og Klubien tillægges i
Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes
af det Offentlige.

I den indbænkede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende imod
Tiltalte Johan Vollstedt for Overtrædelse af et Polititilhold anlagte Sag
har han erkjendt, at efterat det den 5te November f. A. ved Politidirectorens
Protocol, i Henhold til Placaten af 25de Juli 1821 angaaende Retten til at
holde offentlige Forelæsnings, under Strafansvar var blevet ham forbudt, uden
forud erhvervet Tilladelse fra vedkommende Ministerium at holde et af ham i
de offentlige Blade anmeldt Foredrag over Frimureernes saakaldte Hemmelig-
heder og Arbejder m. m., er desuagtet den følgende Dag, uden at Tilladelse
dertil var indhentet, det anmeldte Foredrag blevet holdt af ham, ligesom han
ogsaa, skjøndt det ham givne Tilhold i Anledning af en ny offentlig Bekjend-
gjørelse fra hans Side gjentoges den 13de f. M., samme Dags Aften har holdt
et nyt Foredrag til Fortsættelse og Afslutning af det første og derpaa den 20de
f. M. endnu et tredje over samme Gjenstand.

Da imidlertid det i Placaten af 25de Juli 1821 indeholdte Forbud mod
uden særlig Adkomst eller indhentet Tilladelse at holde offentlige Forelæsnings,
efter de ved Grundlovens § 88 givne Forfrister om Borgernes Ret til at holde
offentlige Forsamlinger, nu i ethvert Tilfælde maa antages indskrænket til saa-
danne Foredrag, der ved at hente deres Stof fra Videnskabens Omraade eller
paa anden lignende Maade falde ind under den Statens Ledelse og Tilsyn
underlagte offentlige Underviisning, medens de af Tiltalte holdte Foredrag efter
deres i det Væsentlige forud angivne Gjenstand, Kilde og Tendents ikke kunne
sættes i Klasse hermed, kan den nævnte Placat, i Henhold til hvilken det fore-
liggende Tilhold udtrykkeligt er meddeelt, ikke erkjendes herfor at afgive nogen

Hjemmel, og Tiltalte, der er over criminel Lovvald og ikke tidligere findes straffet, vil som Følge heraf under nærværende Sag være at frifinde, hvorhos Sagens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige."

Nr. 95.

Advocat Hindenburg
contra**Susanne Isaac** (Defensor Liebe),

der tiltales for at have bibragt Thomas Augustus Charles et Stikfaar i Halsen og for at have bibragt ham og hans Hustru Brandsaar.

St. Thomæ Politiretsdom af 13de October 1868: „Tiltalte Susanne Isaac bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 48 Timer, samt udrede i Erstatning til Thomas Augustus Charles Doll. 8; endvidere bør hun afholde Omkostningerne ved Dommens Execution. Den idømte Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 2den December 1868: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Appellens Omkostninger udredes af Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da det Tiltalte paasigtede Forhold efter dets Bestaffenhed maatte henhøre under § 3 i Frdn. 4de October 1833, burde det ifølge samme Frdn.s § 30 jfr. Rescript 16de Mai 1838 § 2 b være bestemt af vedkommende Overøvrighed, om Sagen skulde forfølges af det Offentlige eller ikke. Da dette ikke er skeet, og Sagen desuden, saafremt den skulde forfølges af det Offentlige, burde være behandlet som Justits-sag, samt da det ikke engang kan ansees behørig tilkjendegivet Tiltalte, førend Sagen optoges til Dom, at den, som fra først af alene var rettet af det Offentlige mod to andre Personer, nu derimod skulde angaae hende, findes de af sagte Domme at maatte kendes uefterrettelige. Det Actor og Defensor for Højesteret tilkommende Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Chi kjenbes for Ret:

De ergangne Domme bør uefterrettelige at være. Advocaterne Hindenburg og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 8 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Susanne Isaac er under nærværende i 1ste Instants inden St. Thomæ Politivet paa-dømte Sag lovligten overbeviist at have under et i en lidet betydende Anledning opstaaet Slagsmaal mellem den Mand, hvormed hun fører Samliv, og en anden Mandsperson ved Navn Thomas Augustus Charles, libragt Sidstnævnte et Stikfaar i Halsen med en Sax og derpaa kastet en Kjedel med kogende Suppe efter ham, som foraarsagede et Brandfaar paa den indvendige Side af hans Forarm, og tillige et Brandfaar paa hans Kone, paa hvem noget af Suppen faldt. Efter Landphysici Erklæring vil det Charles tilføiede Saar efterlade i længere Tid en Hindring for Haaubens Bevægelighed foruden den af et Brandfaar i Almindelighed følgende Vanziir. For denne Voldsgjerning, der let kunde have medført farlige Følger for den Veskabede, skjønnes Straffen i den under 13de October d. A. affagte Dom med Rette at være bestemt til 5 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød, med Paalæg af Doll. 8 i Skadeserstatning til den Saarede og af Omkostningerne. Politivetsdommen vil derfor blive at stabsæste.“

Mandagen den 8de Marts.

Nr. 69.

Advocat Henriksen

contra

Ludvig Andreasen eller **Andreasen** og **Peder Olsen**
(Advocat Liebe),

der tiltales for ved Tilfidesættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaade.

Ballø Birk's Extraretsdom af 25de Juli 1868: „De Tiltalte, Skovfoged Ludvig Andreasen af Taagerød og Huusmand Peder Olsen af Videmark bør for Actors Tiltale under nærværende Sag fri at være, dog at de in solidum betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Glæiser og til Defensor, Procurator Ritzau hver 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de November 1868: „De Tiltalte Skovfoged Ludvig Andreasen af

Taagersøb og Huusmand Peder Olsen af Lidemark bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 8 og den Sidste i 14 Dage, samt i Erstatning til Landbygningernes Brandsforsikring, Een for Begge og Begge for Een, udrede 2,408 Rd., dog saaledes at Straffen bortfalder, naar det nævnte Erstatningsbeløb betales. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Lehmann og Maag for Overretten betaler de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkørd efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter samtlige under Sagen, tilbeels efter Overrettsdommens Affigelse fremkomne Oplysninger findes der ikke, at nogen af de Tiltalte med Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede Ildsvaade har gjort sig skyldig i et Forhold, som kan medføre Ansvar efter Straffelovens § 284, og de ville saaledes være at frifinde, dog at de efter Omstændighederne have at udrede Actionens Omkostninger saaledes som i Dommen bestemt.

Thi kjendes for Ret:

De Tiltalte bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Ballø Birk's Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Skovfoged Ludvig Andreasen af Taagersøb og Huusmand Peder Olsen af Lidemark sigtede for ved Tilfidsfættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet en den 4de Mai d. A. opstaaet Ildsvaade, hvorved Skovfogedhuset i Taagersøb tillige= med 2 Udhuse afbrændte.

At Ilden er foranlediget ved en umiddelbart isorveien foretagen Sprængning med Krudt af 3de Steen, der laa i en Afstand af 5—6 Alen fra Ladelængen, er udenfor al Tvivl og af de Tiltalte erkjendt, og maa det antages,

at en Stump Fyrsvamp, der brugtes som Leder af Ilden til Krudtet, er ved Explosionen ført op i Ladens Straaag. I Henseende til denne Sprængning af Steen er det af de Tilstalte overensstemmende forklaret, at Tilstalte Andreasen havde anmodet Tilstalte Olsen om at slække bemeldte Steen, om hvilke der var bleven gravet, men at Olsen, der angav at forslaae sig paa Steensfydning, tilraadebe først at sprænge dem med Krudt, idet han, da Tilstalte Andreasen meente, at det kunde være farligt paa Grund af Steenens Nærhed ved Bygningerne, ytiede, at han ofte havde sprængt Steen ligesaa nær ved Bygninger uden at der var affledkommet nogen Ulykke, da der bruges Leer til Forladning og saavel Krudtet som Lunte forbrænder deels før deels under Sprængningen. Efterat derpaa Tilstalte Olsen havde foretaget det Fornødne med Hensyn til Boring og Ladning, foregik Sprængningen, ved hvilken Tilstalte Andreasen udtrykkelig havde forlangt at være tilstede, og først da den 3die Steen var bleven sprængt, bemærkedes umiddelbart efter Ild i Taget, hvilken det ikke lykkedes at slukke, da det blæste temmelig stærkt.

At det i Almindelighed maa ansees farligt at foretage Steerfydning i en saadan Nærhed af straatækte Bygninger, findes at maatte være indlysende for Enhver, og det skjønnes derfor ikke at kunne disculpere Tilstalte Andreasen, at han stolede paa at Olsen, som den formeentlig Sagkyndige, gav Forsikkring om at ingen Ulykke kunde affledkommes.

¹⁾ De Tilstalte, der ikke tidligere findes tilstalte eller straffede, kunne derfor ikke indgaae at ansees efter Straffelovens § 284, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne afsættes for Tilstalte Andreasen til simpelt Fængsel i 8 Dage og for Tilstalte Olsen til lige Fængsel i 14 Dage, hvorhos de ville være at dømmes til i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring, efter derom nedlagt Paastrand, in solidum at betale i Alt 2,408 Rd., dog saaledes at Straffen bortfalder, hvis de Tilstalte kunne udrede Erstatningen. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom blive at forandre, medens den i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen findes paalagte de Tilstalte in solidum at udrede, vil blive at stabfæste."

Tirsdagen den 9de Marts.

Nr. 74.

Advocat Klubien

contra

Jens Rasmussen og Niels Laursen

(Defensor, Cand. juris Høfljer),

der tiltales for Vold.

Hjelmølev-Gjern Herreders Extraretsdom af 2den Juli 1868:
 „De Tilstalte Jens Rasmussen og Niels Laursen af Flensted bør hver især hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange

5 Dage; saa udrede de og in solidum til Skomager Georg Henrik Andersen sammefteds i Erstatning 41 Rd. 3 Mk. 8 ¢ samt alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Bagger med 10 Rd. og til Defensor, Procurator Pjerregaard med 5 Rd., med Halvparten hver in solidum. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 7de December 1868: „De Tiltalte Jens Rasmussen og Niels Laurzen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Skomager Andersen af Flensted 41 Rd. 3 Mk. 8 ¢ samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ssaacsen og Faber, 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Cand. juris Halkjer for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmændene Jens Rasmussen og Niels Laurzen for Vold, og gaær Sigtelsen mod dem navnlig ud paa, at de den 5te April d. A. om Aftenen omtrent Kl. 10 skulle have kastet Steen paa Skomager Andersen af Flensted, medens denne opholdt sig i sin Have, og derved tilføiet ham betydelig Overlast, i hvilken Henseende det er oplyst, at han, der blev funden liggende bevidstløs i Haven, derefter vedblev at være uden Bevidsthed i et Par Timers Tid, og at han havde flere ikke ubetydelige Saar i Hovedet, hvoraf navnlig et paa den øvre bagre Vinkel af Issebenet og et paa den høire Side af Næsen efter vedkommende Sages Erklæring tydelig bære Præget af at være contunderede Saar, fremkaldte med et stumpt Instrument, samt at han først forvandt Følgerne af den stete Overlast efter i længere Tid at have befundet sig i en

betænkelig libende Tilstand, hvorunder der efter Lægens Erklæring navnlig viste sig Tegn til Hjernerystelse.

Skomager Andersen har edelig forklaret, at da han, der den nævnte Dag havde sviret baade om Formiddagen og om Eftermiddagen og været beruset, om Aftenen omtrent Kl. 10, paa hvilken Tid Rusen efter hans Udfagn var gaaet over, var gaaet ud i sin Have og havde opholdt sig der et Par Minuter, saae han de Tilstalte staae ved en Laage, der fører ind til Tilstalte Jens Rasmussens Have, som støder op til Skomager Andersens Have; de Tilstalte, med hvem han efter sit Udfagn aldrig havde haft noget Udestaaende, løb derpaa ned i den Deel af Jens Rasmussens Have, der ligger Nst for Andersens Have, og hvor de ikke vare mere sjernede fra ham end en halv Snees Alen, hvorefter Jens Rasmussen løstede Armene og, idet han bandede, slog ham med en Steen, uden at han, der strax tabte Bevidstheden, kan sige, hvor Stenen traf ham, eller om han strax faldt omkuld eller fik Tid til at vende sig om for at flygte, og da maaskee blev ramt af den Steen, der traf ham i Baghovedet, ligesom han heller ikke bemærkede, om Tilstalte Niels Laursen ogsaa kastede Steen efter ham.

Skomager Andersens Hustru har edeligen forklaret, at da hun omtrent 5 Minuter efterat hendes Mand — som meldt — var gaaet ud i Haven, kom ud sammesteds for at kalde paa ham, saae hun, at han segnede om og at begge de Tilstalte fra Jens Rasmussens Have overdøgnede ham med Steen, idet de navnlig ogsaa, efterat han var falden om, vebbleve at slaae Steen paa ham, hvorefter hun ilede hen til ham, og da hun, der autog, at han var død, idet han var ganske bevidstløs, derefter raabte om Hjælp, løb de Tilstalte bort, inden Andre endnu vare komne tilstede. Hun har derhos under Sagen afleveret 7 tilbeeds store og skarpe Flintestene, hvoraf den ene bar tydelige Mærker af Blod, hvorhos hun har forklaret, at disse Stene laae i Haven, hvor der ellers ikke findes Steen, paa det Sted, hvor hendes Mand var falden om, og hvor der igrigt fandtes saameget Blod, som om der var stukket en Griis.

Aftægtsmand Sorgen Jensen — der efter sit eget Udfagn vel ikke ved bemeldte Leilighed var ædru, men dog er sikker paa sin Forklarings Rigtighed — har edeligen forklaret, at medens han, kort forinden det Dmmeldte passerede, opholdt sig i Jens Rasmussens Huus sammen med denne, som Tilstalte Niels Laursen og lukkede Døren op og sagde: „Skomageren staaer ude i Haven“, hvorefter han strax traf sig tilbage; Jens Rasmussen gif nu strax ud til ham, og umiddelbart derefter — efter Vidnets Formening hengif der ikke et Minut — hørte han Alarm i Haven, og da han derefter paa Opfordring af Jens Rasmussens Moder, der var tilstede og ytrede, at Vidnet skulde træde ud, da det gif galt eller elendigt til, var gaaet udenfor, mødte han ved Enden af Huset Jens Rasmussen, der kom i en raft Fart og vilde ind i Huset, men, da han traf Vidnet, fulgte med dette over i Skomager Andersens Have, hvor de saae denne ligge bevidstløs, hvorefter de bare ham ind i Huset. Han har derhos erklæret, at han er overbevist om, at Skomager Andersen ved bemeldte Leilighed er bleven overfalden af de Tilstalte.

Endvidere har et andet Vidne edeligen forklaret, at det den ommeldte Aften Kl. 10 à 11 stod ved sit Huus, der maa antages at ligge tæt ved Tilstalte Niels Laursens og ikke langt fra Skomager Andersens Huus, og talte med Niels Laursen, idet de navnlig, da de saae en Person staae i Skomager Andersens Have, talte om, at det vist var Skomageren, hvorpaa Niels Laursen gif bort uden at gaae hjem, og Vidnet troer nok, at han jagde, at han vilde gaae over til Jens Rasmussen. Nogle Minuter efterat Niels Laursen saaledes var gaaet bort, hørte Vidnet Jens Rasmussen tale i den Deel af hans Have, der ligger øst for Skomager Andersens Have, og hørte navnlig, at Jens Rasmussen sagde: „Jeg skal nok løfte Dig fra mine Binduer at staae og lure“, samt bandede paa det, ligesom Vidnet, uden dog at være sikker derpaa, ogsaa troer, at det saae Nogen i den nævnte Deel af Jens Rasmussens Have. Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har Vidnet yderligere forklaret, at den Person, han som meldt saae i Skomager Andersens Have, var isørt en hvid Frakke, hvilket efter Sagens Oplysninger da var Tilfældet med Skomager Andersen, samt at bemeldte Person endnu stod i Haven paa den Tid, da Vidnet senere hørte Jens Rasmussen bande, men i det Samme blev borte, uden at Vidnet kan sige, om han gif eller salbt eller hvorledes han ellers kom ham affyne. Vidnet har derhos tilspøiet, at Jens Rasmussen ved bemeldte Leilighed bandede — som Vidnet har udtrykt sig — „med Skomageren med Navns Nævneise“, ligesom Vidnet ogsaa, efterat Skomager Andersen nærmere havde paavist det Sted, hvor han stod, da han blev slaaret, har erkæret, at det just var paa dette Sted, han ved bemeldte Leilighed saae den Person, han antog for at være Skomager Andersen.

Endelig har et Vidne, der boer i Huus sammen med Skomager Andersen, edeligen forklaret, at der den ommeldte Dag — som det maa antages om Aftenen — var Trætte mellem Tilstalte Jens Rasmussen og Skomager Andersen, hvilken Trætte isvrigt ikke kan antages at have været af videre Betydning, og at Jens Rasmussen ved denne Leilighed yttrede, at han nok skulde drive Skomageren afveien, hvorhos Vidnet tillige har udsagt, at dets Hustru — som det maa antages paa den Tid, da Skomager Andersen, som meldt, opholdt sig i Haven — yttrede til Vidnet: „Nu bliver det vist galt, for Skomageren staaer ude i Haven“, samt at Vidnet senere i det Dieblif, da Skomager Andersen blev baaret ind, saae En springe frem ved Jens Rasmussens Huus og løbe nord og vest om Skomager Andersens Have over til Tilstalte Niels Laursens Huus, uden at Vidnet isvrigt kjendte Personen; bemeldte Vidnes Hustru har ogsaa edeligen forklaret, at hun, da hun saae Skomager Andersen staae i Haven, brugte den nævnte Yttring til sin Mand, idet hun efter den Trætte, der havde fundet Sted mellem Jens Rasmussen og Andersen, tænkte sig, at Jens Rasmussen, naar han saae Andersen i Haven, vilde komme ud og anjalde ham, hvorhos hun har tilspøiet, at hun ikke veed Noget om, hvad der isvrigt passerede, forinden hun hørte Skomager Andersens Hustru raade, at Manden var slaaret ihjel, men at hun derefter, medens hun stod ude paa Gaden, da Andersen, som hun har udtrykt sig, lige knapt var baaren ind, saae

Tiltalte Niels Laurfen komme løbende fra Sæns Rasmussens nord og vest om Skomager Andersens Have over Gaden til sit Hus, idet han satte i Spring over Diget mellem Marken og Veien.

De Tiltalte have vedholdende nægtet ved bemeldte Leilighed at have kastet Steen paa Skomager Andersen. Tiltalte Sæns Rasmussen har vel erkjendt, at Tiltalte Niels Laurfen indfandt sig hos ham umiddelbart før Overfaldet paa Skomager Andersen maa antages at være steet, men han har anbragt, at han da alene talte med Niels Laurfen om noget Arbeide, at han ikke ved denne Leilighed var udenfor Huset med denne, og at han først, efterat Andersens Hustru havde gjort Ansrig, gik ud, idet han fulgtes med de andre Tilstedeværende, deriblandt Søren Jensen. Efterat Tiltalte imidlertid, efter hvad der er anført i det af hans Defensor for Overretten fremlagte Indlæg, havde meddeelt denne en væsentlig forskjellig Fremstilling af det Paafærede, har han under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør først forklaret, at han hørte Skomager Andersens Hustrues Raab, medens han med de Andre opholdt sig inde i Huset, at han derpaa efter at have gjort de Andre opmærksom paa disse Raab gik ud, samt at han, efterat have hørt, hvad der var paafærdet, atter gik ind i Huset og hentede de Andre, men derefter har Tiltalte erklæret, at saavel denne som hans tidligere Forklaringer i Retten ligesom den af hans Defensor givne Fremstilling beroede paa Misforstaaelser, hvorhos han nærmere har anbragt, at han opholdt sig inde i Sovestuen, da han hørte Skomager Andersens Hustrues Raab, at han derpaa, uden at have talt om Raabene til de Andre, af hvilke efter hans Udsagn Søren Jensen sad og sov, gik ud i en anden Stue, og derefter, da Raabene efterhaanden bleve stærkere, sagde ind til de Andre, at de maatte ud. Han løb derpaa ned i Haven, og da han hørte, at det var hos Skomager Andersen, og han ikke alene vilde gaae derhen, vendte han tilbage og mødte da udenfor Huset Søren Jensen, med hvem han derefter fulgte over i Andersens Have.

Tiltalte Niels Laurfen har ogsaa erkjendt, at han før Overfaldet har indfundet sig hos Sæns Rasmussen, idet han først forklarede, at de ved denne Leilighed talte sammen om noget Arbeide, men senere har udsagt, at de, da han lukkede Døren op, talte om et Slagsmaal, der samme Dag havde fundet Sted mellem Skomager Andersen og en anden Mand, hvorfor han gik ind til Sæns Rasmussen, at han skulde tale jagte, da det kunde hændes, at Andersen stod udenfor, hvorefter de talte sammen i den yderste Stue og skiltes ved Døren ud til Haven; han har derhos anbragt, at han var kommen hjem igjen, inden han hørte Skomager Andersens Hustrues Raab om Hjælp, og han har endog paastaet, at han først hørte dette Raab, da han, efterat være kommen hjem, havde opholdt sig der et Ovarieerstid og paany var gaaet ud. Efter Indholdet af det af de Tiltaltes Defensor for Overretten fremlagte Indlæg skal Niels Laurfen imidlertid have meddeelt ham, at han efterat have været hos Sæns Rasmussen gik hen til en anden Mand, og at han, da denne var gaaet tilfængs, gik hjemad, samt at det var paa Hjemveien, at han hørte Skomager Andersens Hustrues Raab, i hvilken Anledning han paafyndte sin Gang alene

for at undgaae at være tilstede ved Noget, hvorom han senere muligens kunde komme til at afgive Forklaring; under det Forhør, som derefter i Genhold til Overrettens Kjendelse blev optaget, erkjendte Niels Laurzen først Rigtigheden af, hvad et Vidne under samme Forhør edelig havde forklaret om, at det i det Dieblif, da Stomager Andersen blev baaren ind i sit Huus, saae Tiltalte komme i rask Gang fra Marken vest for Andersens Huus tværsøver Gaden, men senere har Niels Laurzen erklæret, at hans tidligere Forklaringer i Retten saavel som den af hans Defensor for Overretten givne Fremstilling beroede paa Misforstaaelser, hvorhos han nærmere har anbragt, at det var efterat han var kommen hjem fra sit ommeldte Besøg hos Medtiltalte og en anden Mand, men medens han endnu stod udenfor sit Huus, at han som meldt hørte Stomager Andersens Hustrues Raab.

Efter de under Sagen fremkomne Dplysninger om Stomager Andersen og idet det navnlig er oplyst, at han tidligere har været straffet som for anden Gang begaaet Hæleri, kan der nu vel i og for sig ikke tillægges hans edelige Sigelse mod de Tiltalte nogen særdeles Betydning, men ligesom det under Sagen maa imod de Tiltaltes Benægtelse ansees godtgjort, at de begge paa den Tid, da Overfaldet fandt Sted, have opholdt sig i Tiltalte Søs Kæmpehus, saaledes findes der overhovedet ved de ovennævnte Vidneforklaringer i Forbindelse med Bestaffenheden af de Tiltaltes Forklaringer at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bewiis for, at de Tiltalte have tilføiet Stomager Andersen den ommeldte Overlast, og idet den fete Forbrydelse, der efter Bestaffenheden af den Andersen tilføiede Bestabigelse maa henføres under Straffelovens § 203, i Mangel af nærmere Dplysninger om den af hver af de Tiltalte i saa Henseende uviste Virksomhed findes i lige Grad at maatte tilregnes dem begge, ville de, der ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffebe, for deres ommeldte Forhold være at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 71.

Advocat Klubien

contra

Ole Peter Mikkelsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Voldtægt.

Herre Herreds Extraretsdom af 31te August 1868: „Huusmand Ole Peter Mikkelsen af Stovby Skov bør hensættes til Forbebringingshuusarbejde i 4 Aar; saa bør han og at betale Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Procurator Busch 5 Rd. og til Procurator Hviid 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 14de December 1868: „Til-

talte Ole Peter Mikkelsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Møller, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Idet Højesteret tiltræder den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder, bemærkes, at den af Tiltalte afgivne Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Voldtægtsforbrydelse, ikke findes at lide af nogen saadan Mangel, der i og for sig kan være til Hinder for at tillægge den retlig Skyldighed; og da derhos Tilstaaelsens Rigtighed i høi Grad bestrykes ved samtlige under Sagen tilbeels efter Overrettsdommens Affigelse fremkomne Dplysninger, vil ifølge L. 1—15—1 dens Tilbagekaldelse ikke kunne komme i Betragtning. Tiltalte vil derfor være at ansee efter Straffelovens § 168, og Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forstrifter.

Idi kjendes for Ret:

Ole Peter Mikkelsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Ole Peter Mikkelsen for Voldtægt.

Huusmand Jens Madsens Kone, Johanne Rasmussen, har i denne Henseende forklaret, at da hun om Eftermiddagen den 24de Juli d. A. fra Marken kom tilbage til hendes Huus paa Hornumfjær Mart, laa der en hende ubekjendt Mand i Grøften, der bad hende om Noget at drikke, hvilket hun lovede ham, og de gif derpaa ind i Huset, hvor Døren stod aaben, skjøndt hun ved sin Bortgang havde lukket den, og indrømmede Personen paa hendes Forehold, at han havde været derinde. Efterat han havde faaet Noget at drikke,

stillede han sig i Døren og forhindrede hende fra at komme ud, idet han spurgte hende, om hun ikke vilde gaae i Seng med ham, og bød han hende en Nigsdaler, som han lagde paa Bordet, derfor. Da hun nægtede at modtage hans Penge, begyndte han at tage fat paa hende, og bar hende med Magt ind i Sovestuen, hvor han kastede hende om i en Seng og lagde sig op til hende. Kort efter reiste han sig igjen og gik ud og lukkede Døren, og tog derpaa atter fat paa hende og kastede hende atter om paa Sengen, og nattet hun hele Tiden gjorde saameget Modstand som hun formaaede, og bad og formanede ham til at lade hende være i Fred, tilsvang han sig dog, men først efter at hun, der altid og især om Eftermiddagen er meget svag, havde tabt Kræfterne og næsten Besindelsen, fuldstændigt Samleie med hende, hvorefter han stod op og gik ud af Huset, hvorpaa hun ligeledes forlod dette for at faae Folk til at sætte efter ham, og erfarede hun da, at Personen var Tiltalte Ole Peter Mikkelsen. Efter de af de Personer, som Johanne Rasmussen først traf paa Veien, afgivne Forklaringer, befandt hun sig da i en ophidset Stemning og klagede over at være bleven voldtaget og bad dem anholde Tiltalte, der gik ad Landeveien. I det første Forhør den 25de Juni nægtede Tiltalte at have haft Samleie med Johanne Rasmussen, men efterat han derpaa var belagt med Arrest, vedgik han, at han havde haft Samleie med hende, men paaafstod, at det var skeet med hendes Samtykke, og endelig indrømmede han i et den 3die August afholdt Forhør, overensstemmende med hvad han i en foregaaende Samtale med Arrestforvareren havde erkjendt, at Johanne Rasmussens Anklage var sandfærdig, og at han havde behandlet hende paa den af hende angivne Maade. Denne Tilskaaelse gjentog han i et den 5te August afholdt Forhør, idet han alene til sin Undskyldning anførte, at han den paagjældende Dag om Morgenen havde nydt endeel stærke Drikkevarer, der vel ikke havde gjort ham besværet, men dog indvirket paa ham og fremkaldt hans sandfærdige Øyster i en saa høi Grad, at han manglede Kraft til at modstaae dem.

Ifølge den saaledes afgivne Tilskaaelse blev Tiltalte ved Underrettsdommen anseet med Straf af Forbedringshussarbeide i 4 Mar, men efterat Sagen derpaa ifølge hans Begjæring var indanket for Overretten, har han i en Strikværelse til den sammesteds for ham bestillede Defensor og derefter under det ifølge Overrettens Kjendelse optagne Forhør gjentaget sin tidligere Paastand om, at han slet ikke har brugt Magt eller Vold for at faae Samleie med den ommeldte Kone, hvorimod hun — hvis Rigtig han iforveien havde hørt ufordelelig omtale — først lod sig kysses af ham i Dagligstuen og derefter, skjøndt hun nægtede at modtage 1 Rd., som han bød hende for at faae sin Willie med hende og derpaa lagde paa Bordet, frivillig fulgte med ham eller lod sig bære ind i Sovestuen, hvor hun, medens han stod op og lukkede Døren, blev liggende rolig i Sengen uden at forsøge paa at raabe om Hjælp, skjøndt der gik en alfar Dei umiddelbart forbi Huset og der i Nærheden var Folk paa Markarbeide, og det var først da han, efterat han havde faaet sin Willie med hende, forlod Huset og medtog Daleren, som han havde lagt paa Bordet, at hun blev vred og forfulgte ham ud af Døren. Som Grund til at han tid-

ligere havde afgivet den ovennævnte Tilstaaelse har Tiltalte angivet, at han haabebe at komme paa fri Fod, naar han erkjendte sig skyldig, og at han antog, at Forseelsen i det Høieste kunde medføre Bånd og Brødsstraf, hvilket han vilde foretrække for i ubestemt Tid at holdes i Varetægtsarrest; han har derhos gjort gjældende, at han aldrig har indrømmet eller havt til Hensigt at indrømme, at Konen gjorde Modstand mod hans Bestræbelser for at faae Samleie med hende.

Vel har nu Johanne Rasmussen ebelig mod sagt Rigtigheden af Tiltaltes ovennævnte Forklaring og navnlig paaftaaet, at der var ingen Folk, der arbeidebe saa nær ved Huset, at hun kunde gjøre sig noget Haab om, at de kunde høre hende sstrige om Hjælp, hvilket hun ellers sikkert ikke havde undladt, og der er heller ikke iøvrigt fremkommet noget positivt Datum til Bestyrkelse af den ommeldte Forklaring, men efter Sagens samtlige Omstændigheder og efter Bestaaenheden af den af Tiltalte afgivne, men senere tilbagekalbte Tilstaaelse, idet denne blot gaaer ud paa i Almindelighed at indrømme Sigtelsens Rigtighed uden at indeholde nogen nærmere Fremstilling af det Forhold, hvori Tiltalte erkjendte at have gjort sig skyldig, findes det dog betænkeligt at ansee den mod Tiltalte reiste Sigtelse for tilstrækkeligt beviist ved Hjælp af denne Tilstaaelse, og Tiltalte, der er født i Aaret 1836 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger."

Onsdagen den 10de Martz.

Nr. 91.

Advocat Levinfen

contra

Niels Mathiesen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Virks Exræretsdom af 16de November 1868: „De Tiltalte, Indjibberne Anders Sørensen af Dviftgaard Overdrev og Niels Mathiesen af Skibstrup Overdrev, bør hver især hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og udrede hver for sig de af deres Arrest og Straffens Execution samt Een for Begge og Begge for Een de iøvrigt af Sagen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de November 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne

Møller og Leth, betale de Tiltalte, Indsidberne Anders Sørensen af Øvstgaard Mark og Niels Mathiesen af Skibstrup Overdrev, En for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Niels Mathiesens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da de Tiltalte, Indsidberne Anders Sørensen af Øvstgaard Mark og Niels Mathiesen af Skibstrup Overdrev, der under nærværende fra Kronborg østre Virks Evtretet indankede Sag tiltales for Tyveri, ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dplyste ere overbeviste om i afvigte Sommer, medens de arbejdede paa Proprietair Bonnesens Tørvemose, at have frastjaalet denne hver omtrent 1½ Skp. Havre af Værdi 4 Mk. Skjeppen, som de fra Tid til anden toge af den Havre, der var bestemt for de der arbejdende Heste, maa det billiges, at de Tiltalte, der ikke findes tidligere straffede, og af hvilke Anders Sørensen er født den 9de Januar 1838 og Niels Mathiesen den 2den Juli 1828, ved den indankede Dom i Genhold til Straffelovens § 228 ere ansete med Straf, der passende findes fastsat for hver af dem til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Torsdagen den 11te Marts.

Nr. 67.

Advocat Henriksen
contra

Masmus Pedersen Nyttter og Niels Christian Søndergaard (Defensor Levinsen),

der tiltales for at have underslaaet strandet Gods eller ialtfald for ulovlig Omgang med fundet Gods, og Førstnævnte tillige for at have slaaet sin Hustru og ikke strax sørget for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse, da hun be fandtes hængt, saavel som for bebrageligt Forhold.

Mols og enbeel af Sønder Herreds Extraretsdom af 8de Juni 1868: „De Tiltalte Rasmus Pedersen Rytter og Gaardmand Niels Christensen Søndergaard af Helgenæs bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Seidelin 12 Rd. og til Defensor, Procurator Rolding 10 Rd., blive at udrede af det Df-fentlige.“

Viborg Landsoverrets Dom af 9de November 1868: „Tiltalte Niels Christensen Søndergaard bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Rasmus Pedersen Rytter bør henfættes i simpelt Fængsel i 14 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, og berunder i Salair til Actor for Underretten 12 Rd., til Defensor sammesteds 10 Rd. og til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, 12 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Hvad Tiltalte Niels Christensen Søndergaard angaaer, vil den indankede Dom, i Henhold til hvad der i denne for hans Vedkommeende er anført, være at stadfæste.

Forsaauidt Tiltalte Rasmus Pedersen Rytter ved Dommen er funden skyldig i svigagtigt Forhold ved under en mod ham anlagt civil Sag urigtigt at have gjort gjældende, at han skulde have dækket Cedenten Niels Sørensen Zuul for dennes hele Tilgodehavende, bemærkes, at det ikke med Bestemthed fremgaaer af Tiltaltes Procedure under den ommeldte Sag, at han i nyhævnte Henseende har fremsført Noget, hvis vitterlige Urigtighed er vedgaaet af ham, eller paa anden Maade opløst. Som en Følge heraf, og da det, i Henhold til hvad der med Hensyn til Sagens øvrige Poster i Dommen er anført, maa billiges, at der ikke under nogen af disse er paalagt ham Straffean svar, vil der i det Hele være at tillægge denne Tiltalte Frifindelse, dog at han efter Omstændighederne bør udrede Actionens Omkostninger saaledes som i Overretsdommen bestemt.

Thi kjendes for Ret:

For Niels Christensen Søndergaards Vedkom-

menne bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Rasmus Pedersen Rytter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udbeder Actionens Omkostninger efter bemeldte Doms Forskrifter, og endvidere i Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinsen for Højesteret 20 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Rasmus Pedersen Rytter og Gaardmand Niels Christensen Sønbergaard for at have underflaaet strandet Gods eller ialtfald for ulovlig Omgang med sundet Gods, og førstnævnte tillige for at have flaaet sin Hustru og for, da hun befandtes hængt, ikke strax at have sørget for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse, saavelsom for bebrægtigt Forhold.

I førstnævnte Henseende have de Tiltalte vedgaaet, at de for flere Aar siden — efter deres sidste Forklaring for henved 12 Aar siden — have i Forening ved Stranden udfor Tiltalte Niels Christensen Sønbergaards Eiendom fundet en ilanddreven Fyrrebjælke af Værbi omtrent 4 Mk., der efter deres Formening enten hidrørte fra et Skib eller var flydt bort fra en Tømmerflaade eller fra et eller andet Sted paa det faste Land; de Tiltalte have derhos først vedgaaet, at de bleve enige om at tilegne sig Bjelken og i dette Niemed i Forening bragte den til Tiltalte Niels Christensen Sønbergaards Hjem, men senere, da der var decreteret Action i Sagen, have de Tiltalte nærmere forklaret, at Niels Christensen Sønbergaard, efterat Bjelken var ilandbjerget, anmodede Medtiltalte om at anmeldte Sagen for vedkommende senere afsøde Strandfoged, og at saadan Anmeldelse ogsaa blev gjort, og at Bjelken derefter blev henliggende over Aar og Dag, samt at de derefter, da ingen Eier havde meldt sig, troede sig berettigede til at betragte Bjelken som deres Eiendom, hvorefter Tiltalte Niels Christensen Sønbergaard beholdt den og udbetalte Medtiltalte 2 Mk. som hans Andeel i samme. Vel kan der nu ikke tages videre Hensyn til de Tiltaltes Anbringende om at have anseet sig berettigede til at betragte Bjelken som deres Eiendom, men da igrigt den af dem sidst afgivne Forklaring, navnlig om at have anmeldt Hundet for Strandfogden og først senere efter Aar og Dags Forløb at have tilegnet sig Bjelken, ikke vil kunne forlæstes, findes den Straf, som de Tiltalte for deres ommeldte Forhold maatte have forskyldt efter Straffelovens § 247, ialtfald ikke at kunne overstige nogen Tids simpelt Fængsel, og da den ommeldte Lovovertrædelse overeensstemmende med de Tiltaltes Udsagn maa ansees begaaet for henved 12 Aar siden, maa den af de Tiltalte forskyldte Straf ifølge Bestemmelserne i Straffelovens § 66 forfalde; og Tiltalte Niels Christensen Sønbergaard, der igrigt ikke er sigtet for noget ulovligt Forhold, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og efter Sagens

Omfærdigheder findes der end ikke tilstrækkelig Føie til at paalægge ham at deeltage i Udbedelsen af Actionens Omkostninger.

Forjaauidt Rasmus Pedersen Nytter derhos er tiltalt for at have slaaet sin Hustru, har et Vidne edeligen forklaret, at det for omtrent 3 à 4 Aar siden i Dørbørelse af et andet Vidne, der imidlertid efter sit edelige Udfagn ei vil have erfaret Saabant, paahørte en Ordstrid mellem Tiltalte og dennes Hustru, medens hun — som det maa antages paa Grund af Svagelighed — laae i sin Seng i Sovokammeret, og derefter saae, at Tiltalte med sin knyttede Haand med temmelig stor Kraft bibragte sin Hustru et Slag i Næse og Mund, saa at hendes Næse sprang op at bløde, hvorefter Vidnet, der efter sit Udfagn forud havde frygtet for, at Tiltalte paa Grund af sin hidfige Stemning vilde tilføie sin Hustru Overlast, og derfor havde begivet sig ind i Sovokammeret, strax tog Tiltalte fra hans Hustru for at ingen videre Skade skulde skee. Egeledes har en Pige, der har tjent Tiltalte fra 1ste November 1863 til 1ste November 1865, bevidnet, at hun engang i sin Tjenestetid, da hun stod i Kjøkkenet, hørte, at der forefaldt Skjænderi mellem Tiltalte og hans Hustru, der laae i sin Seng, samt at der saldt et Kladsf, og da Vidnet derefter kom ind i Sovokammeret, fortalte Tiltaltes Hustru det, at Tiltalte havde givet hende en ordentlig Lussing.

Tiltalte har erkjendt, at det nok er muligt, at han engang i det førstnævnte Vidnes Dørbørelse har stødt til sin Hustru, men Tiltalte har paa-
staaet, at han ved denne Leilighed var aldeles beruset, hvorhos han isvrigt har benægtet nogenstunde at have lagt Haand paa sin Hustru, og da der ikke herfor er tilvebragt noget tilstrækkeligt Beviis, vil han forjaauidt ikke kunne anfæes skyldig i noget strafbart Forhold.

Forjaauidt Tiltalte Rasmus Pedersen Nytter, der isvrigt under Sagen har været mistænkt for at have aflivet sin Hustru, derhos er sigtet for at have, da hun befandtes hængt, undladt at sørge for de efter Omstændighederne mulige Redningsmidlers Anvendelse, har han nærmere forklaret, at da han den 25de Juli f. M. om Aftenen Kl. 9 à 10 havde hjulpet sin Hustru, der er 75 Aar gammel og svagelig, med at aflæde hende og bringe hende tilsengs, og han derefter selv var gaaet tilsengs i et andet Værelse, der ved Dagligstuen, Kjøkkenet og Bryggerjet var adskilt fra hans Hustrues Sovokammer, hørte han en Lyd, som om Noget var faldet til Jorden, og da han antog, at denne Lyd stod i Forbindelse med, at hans Hustru var slaaet op, stod han strax ud af Sengen og gif i bar Skjorte ind i Dagligstuen, og da han der saae, at hans Hustru havde hængt sig i sine Strømpebaand, der vare slaaede om et i en Loftstøtjelke anbragt Spiger, tog han hende strax om Livet og løste hende saa meget i Veiret, at han kunde tage Baandene af Spigeret, hvorefter han tog hendes Hoved ud af Baandene og lagde hende ned paa Gulvet samt holdt hende i sine Arme, idet han troede, at hun skulde komme tillive.

Efter sin Forklaring forblev Tiltalte siddende hos hende omtrent et Kvarters Tid uden isvrigt at foretage Noget for at bringe hende tillive, idet han antog, at hun vilde komme tillive af sig selv, og han ialfald ikke vidste,

hvad han skulde gjøre, men da han efter et Qvarteers Tids Forsøb mærkede, at hun ikke kom tillive, løb han i sit bare Pinned hen til en Nabo, ved hvis Hjælp han, der efter sit Udsagn ikke ene havde Kræfter dertil, fik hende bragt tilfængs uden at der derefter blev foretaget noget Oplivningsforsøg. Bemeldte Nabo har isvrigt forklaret, at det, da Tiltaltes Hustru — som meldt — var lagt i Sengen, forekom ham, at hun bevægede Læberne, samt at han derfor foreslog Tiltalte, at der burde gjøres Oplivningsforsøg, navnlig ved at aarelade hende, eller hentes flere Folk, men at Tiltalte, efterat have hørt efter hendes Mandedræt og sølt paa hendes Been, der vare kolde, erklærede, at det ikke kunde nytte Noget. Tiltalte har imidlertid benægtet, at der saaledes er blevet yttret Noget til ham om, at hun skulde have viist Livstegn, eller at han skulde have fraraadet, at der blev hentet yderligere Hjælp, og noget Beviis herfor er heller ikke tilveiebragt, og idet Tiltaltes Forklaring i det Hele maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og det saaledes navnlig maa antages, at Tiltalte strax, da han saae sin Hustru hængt, har taget hende ned og befriet hendes Hals for Strømpebaandene, findes han ikke i den heromhandlede Henseende at have udviit noget Forhold, der kan paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 139.

Forscavidt Tiltalte Rasmus Pebersen Rytter endelig er sigtet for bedrageligt Forhold, har Gaardmand Niels Sørensen Juul af Lyngsøl forklaret, at da han for nogle Aar siden i Anledning af en Hestehandel havde faaet 111 Rb. tilgode hos Boelsmand Christian Hjorth af Borup, blev han med Tiltalte — hvem han da ei skyldte Penge, i hvert Fald ikke mere end 6 R for en Kulle Straatobak, idet han navnlig tidligere for 5 à 6 Aar siden vil have betalt Tiltalte noget over halvtredstusindstyve Rigsdaler, som han kort forud var bleven ham skyldig, — enig om, at Tiltalte skulde for ham inddrive de ommeldte 111 Rb. og derefter efter Fradrag af 11 Rb., som Tiltalte skulde beholde for sin Ueilighed, betale ham de resterende 100 Rb., og for at sætte Tiltalte ifund til at inddrive den ommeldte Forbring, medbealte han ham Transport paa samme. Efter Niels Sørensen Juuls Forklaring erholdt Tiltalte derefter de 111 Rb. udbetalte af Christian Hjorth, men da Tiltalte desuagtet ifku: leverede ham nogle Varer til en Værdi af 10 Rb., men isvrigt nægtede at betale ham Noget under Paaskud af, at Forbringen var afgjort, medbealte Niels Sørensen Juul Gaardmand Poul Hansen Kyhl Transport paa sit formeentlige Tilgodehavende af 90 Rb. hos Tiltalte, og bemeldte Kyhl søgte deefter Tiltalte til Betaling af disse 90 Rb., idet han navnlig under Sagen fremlagde 2 med Tiltaltes Navn underskrevne Qvitteringer for, at Christian Hjorth havde betalt ham de 111 Rb. Tiltalte paaskod sig imidlertid skrifunden, det han, foruden at benægte at have underskrevet bemeldte Qvitteringer, gjorde gjælbende, at han ikke af Chr. Hjorth havde modtaget nogen Deel af ommeldte 111 Rb., men at han desuagtet havde dækket Niels Sørensen Juul for hele dennes Tilgodehavende, i hvilken Henseende han navnlig paaberaakte sig Indholdet af den ovenommeldte af Niels Sørensen Juul til ham udfibte Transport, og ved den i Sagen den 24de Februar b. A. affagte

Underrettsdom blev Sagens Udfald gjort afhængig af Tiltaltes Ed saalebes, at han er frifunden, saafremt han beediger, at han ikke har underskrevet eller tilladt Nogen paa hans Vegne at underskrive sit Navn paa bemeldte Dvitteringer, hvormod han, saafremt han ikke aflægger denne Ed, er tilpligtet at betale de nævnte 90 Rd.; denne Ed har Tiltalte senere aflagt.

Boelsmand Chr. Hjorth har under nærværende Sag forklaret, at han, efterat Tiltalte i Henhold til den ham af Niels Sørensen Juul meddeelte Transport havde søgt ham til at ketale de ommeldte 111 Rd., har i nu afsøde Kjøbmand Soelbergs Boutik i Ebeltoft udbetalt Tiltalte det nævnte Beløb, idet han nærmere har tilføiet, at Udbetalingen skete i 2 Bidners Overværelse, og at Tiltalte ikke da udstedte nogen Dvittering for Beløbet, men at derimod bemeldte Chr. Hjorths Hustru nogle Dage senere henvendte sig til Tiltalte paa hennens Bopæl og ved denne Leilighed fik af Tiltalte 2 Dvitteringer for Beløbet, hvilke Dvitteringer hun senere uleverede til Gaardmand Poul Hansen Kjøhl, hvem Niels Sørensen Juul — som meldt — havde givet Transport paa sin Fordring paa Tiltalte, og Chr. Hjorths Hustru har ogsaa under Sagen forklaret, at Tiltalte har underskrevet de ommeldte 2 Dvitteringer, hvoraf den ene efter hendes Udsagn skulde gjælde som Transport og den anden som Dvittering, samt at hun derefter samme Dag har leveret dem til Kjøhl, hvorhos hun med Hensyn til, at Dvitteringerne, saalebes som de ere fremlagte under den ovennævnte mod Tiltalte anlagte civile Sag saavel som under nærværende Sag, ere skrevne paa et mindre Stykke usmøkket Papir, har forklaret, at de af Tiltalte bleve udfærdigede paa stemplet Papir og da havde en Størrelse som et almindeligt Ark stemplet Papir, og at de endnu havde samme Form, da hun leverede dem til Gaardmand Kjøhl, og denne har ogsaa forklaret, at Dvitteringerne, saavel da han modtog dem som da han derefter leverede dem til Niels Sørensen Juul, vare skrevne paa Papir i Arksformat, men at de senere, da han erholdt dem tilbage fra Niels Sørensen Juul, vare i deres nuværende Form, og Niels Sørensen Juul har overensstemmende hermed forklaret, at Dvitteringerne, da han modtog dem, vare skrevne paa stemplet Papir eller i ethvert Fald i Arksformat, men at han senere har beskippet dem.

Tiltalte har vedholdende benægtet, at han har underskrevet de ommeldte Dvitteringer, eller at han af Chr. Hjorth har modtaget nogen Deel af de ovenommeldte 111 Rd., idet han vel har erkjendt flere Gange og til forskellige Lieder at have modtaget Penge af Chr. Hjorth og navnlig ogsaa for ca. i Kar siden et større Beløb, der blev ham betalt i nu afsøde Kjøbmand Soelbergs Boutik, men Tiltalte har derhos paastaet, at disse Beløb vedrørte et ganske andet Mellemværende, og skjøndt Sagens Oplysninger i saa Henseende i det Hele tale imod Tiltalte, kan det dog ikke imod hans Benægtelse anses godtgjort, at den af Chr. Hjorth har modtaget de ommeldte 111 Rd., eller at han har underskrevet eller tilladt Nogen paa hans Vegne at underskrive de ovennævnte 2 Dvitteringer.

Derimod har Tiltalte i et den 15de Oktober f. A. optaget Frhør ved=

Iagte civile Sag, nemlig, at han skulde have dækket Niels Sørensen Juul for hele hans ovennævnte Tilgodehavende af 111 Rd., idet Tiltalte nærmere har forklaret, at han for contant Laan og Udlæg havde 67 Rd. 2 Mk. 8 f. tilgode hos Niels Sørensen Juul, og at det, skjøndt Transporten løb paa, at Tiltalte havde betalt Niels Sørensen Juul de ommeldte 111 Rd., dog ved samme ikkun var tilfiet at sætte ham istand til at indbringe Fordringen, men at det var Meningen, at han, naar han havde indbragt Fordringen, skulde tilbagebetale samme til Niels Sørensen Juul efter Fradrag deels af de ovennævnte 67 Rd. 2 Mk. 8 f., deels af 10 Rd., som Tiltalte skulde beholde for sin Uleilighed.

Under et senere efter Overrettens Kjenndelse optaget Forhør har Tiltalte nu vel tilbagealdt denne Tilstaaelse, idet han har anbragt, at hans Forklaring i Forhøret den 15de October f. A. formeentlig maatte beroe paa en urigtig Opfattelse af hans Svar, samt nærmere forklaret, at han, da den ommeldte Transport blev udstedt til ham, vel kun havde nogle og tredstidstyre Rigsbaler tilgode hos Niels Sørensen Juul, men at denne i Betragtning af, at Tiltalte skulde søge sin Betaling hos en mindre solid Mand, skjønt ham det Beløb, hvormed de 111 Rd. oversteg hans Tilgodehavende, men til denne Tilbagealdelse, der ikke finder nogen Bestyrkelse i Sagens Oplysninger, vil der i Henhold til Lovens 1—15—1 intet Henhyn kunne tages, og idet det derfor maa ansees godtgjort, at Tiltalte under den ommeldte civile Sag imod bedre Vidende har til Støtte for sin under bemeldte Sag neblagte Paa-stand om Frifindelse urigtigen paaberaabt sig fuldstændigt at have dækket Niels Sørensen Juul for de ommeldte 111 Rd. og derved svigagtig villet undbringe sig fra at betale ham det Beløb af 33 Rd. 3 Mk. 8 f., som Tiltalte har erkjendt at skulle betale, naar han havde erholdt de 111 Rd. hos Christian Hjorth, vil Tiltalte, der er født i 1809 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest isølge Høiesteretsdom af 1ste August 1866 efter Straffelovens §§ 230, 238 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter samme Lovs § 257 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.“

Nr. 77.

Advocat Nellesmann

contra

Johannes Jacob Ludvig og Antoinette Pereira

(Defensor Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Uforsigtighed ved Modtagelsen af stjaalne Koster.

St. Thome Politiretsdom af 16de September 1868: „Tiltalte Johannes Jacob Ludvig hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer, samt afholder Omkostningerne ved sin Arrest og Straffens Execution, hvorhos han i Erstatning til

Herr. Schön, Willink & Comp. vil have at udrede Doll. 20. 21 c. Tiltalte Enkemadam Antoinette Pereira henføres til Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 14 Dage samt afholder Omkostningerne ved Straffens Execution. Den idømte Erstatning udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 31te October 1868: „Tiltalte Antoinette Pereira bør at henføres i Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i fire Uger. Iøvrigt bør Politiretsdommen ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Johannes Jacob Ludvigs Vedkommende fastsættes til Forbringingshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør og de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, at udrede Appellens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden fire Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

For det Tiltalte Johannes Jacob Ludvig overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Frdn. 11te April 1840 § 1, og efter Omstændighederne og da han er over 50 Aar gammel, jfr. Pl. 18de October 1820 § 1 c, vil Straffen kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 120 Dage.

Hvad Tiltalte Antoinette Pereira angaaer, vil hun for det af hende udviste, i Dommen omhandlede Forhold alene kunne ansees efter Pl. 24de September 1841, og Straffen findes for hende at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

I Henseende til den idømte Erstatning og Sagens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Antoinette Pereira bør henføres i simpelt Fængsel i 14 Dage og Johannes Jacob Ludvig i Fængsel paa sædvanlig Fængelstid i 120 Dage. I Henseende til Erstatningen og Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klu-

bien for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved den under 16de September d. A. affagte hertil indankede St. Thomæ Politiretsdom er Tiltalte Arrestanten Johannes Jacob Ludvig anseet for begaaet Tyveri med en Straf af 15 Gange 48 Timers Fængsel paa Vand og Brød og at betale i Erstatning til Handelshuset Schön, Willinc & Comp. Doll. 20. 21, saavel som at udrede Omkostningerne ved hans Arrest og Straffens Execution, og er Tiltalte Antoinette Pereira for udbiist Uforsigtighed ved Kosterne Modtagelse i Fenhøld til Frdn. 24de September 1841 dømt til 14 Dages Fængsel paa sædvanlig Koft samt til at udrede Omkostningerne ved Straffens Execution.

Det er ved den førnævnte Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstræffeligen godtgjort, at han under en i længere Tid fortsat Række af Tyverier har travendt dHr. Schön, Willinc & Comp., i hvis Tjeneste han stod som Pakhuuskarl med en saft Løn, Varer, hvis Mængde og Værdi vel ikke har været at constatere, men som dog efter en paa Husets Begne til Politiretten leveret Specification over de Varer, som der i det Hele ere søvne fra Varelageret, bør antages betydeligen at overstige de under Sagens Undersøgelse tilstedekomne til Værdi Doll. 83. 20. Det saaledes Stjaalne bragte han, efter hans Forklaring, da efterhaanden som han tog det, paa lidt nær, til Tiltalte Værtshuusholderesse Antoinette Pereira til Salg.

I Sidstnævntes ved Politiets Foranstaltning i Retten tilstedebragte Kuffert fandtes endeel Lommetørklæder, Strømper og Soller, Hovedtørklæder, Ruller Traad, alt af forskjellig Fiinhed og i Dufinviis m. m., det Hele til Værdi Doll. 85. 20, hvilke hun vedgik at have kjøbt af Johannes Jacob Ludvig, og som denne vedkjendte sig som af ham stjaalne.

For at besvare Spørgsmaalet om den Hensigt, i hvilken Tiltalte Pereira, der stadigen har nægtet at have vidst eller havt Anelse om at Varerne vare stjaalne, maa antages at have handlet ved disses Kjøb, paa hvilket Spørgsmaal Sagens Udfald med Hensyn til denne Tiltalte vil beroe, bliver det nødvendigt at see hen til de Omstændigheder, under hvilke Transactionerne mellem de to Tiltalte førtes.

Sagens Natur tilfiger allerede, at en Mand af Johannes Jacob Ludvigs Personlighed ikke kunde den ene Gang efter den anden indfinde sig med Varer, der endnu vare i Tilstand af Boutivarer, og sælge dem langt under deres virkelige Værdi, saaledes som det fremgaaer af en Sammenligning mellem den af Huset opgivne Værdi og den Priis, hvortil de solgtes og kjøbtes af de Tiltalte indbyrdes, uden at vælke en høi Grad af Formodning for at de vare erhvervede ad retskridig Wei. Nu har vel Antoinette Pereira paa beraabt sig som Forklaring for at hun indlob sig i Handelen, at det sete strax efter Oranen paa St. Thomas i October f. A., paa hvilken Tid en Mængde

Varer vare komne i Omløb og fulgtes af Ikke-Handelsberettigede, og at hvad hun betalte J. S. Ludvig var i Forhold til disse Conjunctioner en rimelig Priis. Men om det end maa erkjendes, at den paaberaabte Omstændighed, saafremt den understøttes ved andre selvstændige Data, vilde være af ikke ringe Vægt til at gjøre det antageligt, at Tilstalte havde handlet bona fide, saa er det paa den anden Side en Selvsølge, at den ikke kan gjælde som Undskyldning for alle til den ansførte Tid begaaede Handeler med Tyvekoster, uden Hensyn til Existentien af specielle bestyrkende Data.

Seer man nu hen til de specielle Omstændigheder ved Forholdet, saa bliver det for det første angaaende det af Tilstalte foretagne Tidrum, da Transactionerne skulle være skete, at bemærke, at ikke alene intet er oplyst under Sagen til Styrke for Angivendets Rigtighed, men at Alt, hvad der i saa Henseende er fremkommet, uden at danne et egentligt Beviis, dog hentyder til at Varerne bleve forhandlede mellem de Tilstalte baade længe før og noget efter den paastaede Tid, ligesom ogsaa Tilstalte selv har under Forhørets Gang maattet fragaae Rigtigheden af sit første Anbringende, at alt hvad hun kjøbte af Arrestanten skete i Tiden mellem Orkanen den 29de October og Jordstjælvet den 18de November, og indbrømme, at nogle af Kosterne kjøbtes en rum Tid efter. Maaden og Tiden, paa hvilken Arrestanten bragte Varerne til den hersondhandlede Tilstalte, nemlig indviklede i smaa Quantiteter ad Gangen i et grovt Tærredsforslæde og om Astenen, hvor de i Almindelighed leveredes til hende, medens hun sad bag Disken eller et Skjærmbrædt i Udsalgsstebet, og det med en saadan Hemmelighed, at ingen af de paa Stedet beskæftigede Folk har erfaret noget herom, og uden Overenskomst paa Stedet om Prisen, som hyppigst skete først Dagen efter Gøbfets Modtagelse, ere positive mod Tilstaltes paastaede Gøbtroenhed talende Data. Efter hendes egen Vedgaaelse var Tilstalte vidende om, at den af hvem hun kjøbte var i en Andens Tjeneste, om hun end efter hendes Udsigende ikke vidste, hos hvem han tjente. Endeligen fremgaaer det af de af hende selv omfoklarede Uttringer til Arrestanten, at han skulde tage sig i Vare hvor han fik disse Ting fra, at hun virkelig havde Mistanke; og at hun, da Arrestanten engang svarede til hendes Spørgsmaal om hans Adkomst, at „det var hans Privilegium“, lod sig nysie med en saa intetsigende Forklaring, der i sig selv var mere skicket til at bestyrke end at udflette Mistanken, uden at det kan sees, at Forholdet derefter afbrødes, viser, at det ei engang var hendes Hensigt at skaffe sig Bisked om Sælgerens Adkomst, men at hun, uagtet sin fattede Mistanke, vedblev at forfølge sin sieblikkelige Fordeel ved Transactionerne.

Efter alt Foransførte skjønner Retten ikke bedre, end at Tilstalte Antoinette Pereira har kjøbt stjaalet Gods, om ikke med Bisked, saa dog med en ikke ringe Formodning om denne deres Egenstaaelse, og at hendes Adfærd derfor ikke kan henses under den i Frdn. 24de September 1841 omhandlede Mislighed eller Uforsigtighed ved Kosternes Erhvervelse, men under Begrebet af Hæleri, og vil Politiretsdommen, i hvilken det Første er antaget, blive at forandre i Overensstemmelse hermed.

Spad nu angaaer den Straf, de Tiltalte have forskyldt, da skjønnes denne for Arrestanten S. S. Ludvigs Bedkommende, i Betragtning af Tyverierernes Mængde og det Stjaalnes ikke ringe Værdi, det Brud paa Tillid og den søgne Trostid, han har viist som staaende i de Bestjaalnes Tjeneste, og endeligen hans Frihed for al Træng, at burde bestemmes til eet Aars Forbebringshuusarbeide. For Antoinette Pereiras Bedkommende findes den at burde fastsættes til fire Ugers Fængsel paa sædbanlig Fangekost.

Politiretsdommen, hvis Bestemmelser om Erstatning og Omkostninger billiges, vil med den nævnte Forandring for Antoinette Pereiras Bedkommende og Modification i Straffen for Arrestantens Bedkommende være at stadfæste."

Nr. 84.

Advocat Nellesmann

contra

Poul Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Morsø Herredets Extraretsdom af 2den December 1868: „Arrestanten Aftægtsmand Poul Nielsen af Sønderdraaby bør hensættes til Tugthuusarbeide i eet Aar, hvorhos han bør udrede deels i Erstatning til Ane Nielsen af Sønderdraaby 10 Rd., deels alle af Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schjellerup og Defensor, Procurator Galundann 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 11te Januar 1869: „Arrestanten Poul Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ifølge den af Tiltalte under et efter Overretsdommens Afsigelse optaget Forhør afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa han ansees at have gjort sig skyldig i det i

Dommen omhandlede Forhold, for hvilket han vil være at dømme efter Straffelovens § 229 Nr. 1, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Paa stand om Erstatning er frafalden. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Poul Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
 Bjeldsø & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 3.

Den 2den April.

1869.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 11te Marts.

Nr. 77.

Advocat Nellesmann

contra

Poul Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Poul Nielsen for Tyveri eller Hæleri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, og gaar Sigtelsen navnlig ud paa, at Arrestanten skal have sjaalet eller været i uhjemlet Besiddelse af en Pigen Ane Nielsen i Sønderbraaby tilhørende Bede af Værdi 10 Rd., der havde staaet tøret paa Eierindens Mark, men savnedes den 12te October s. A. om Morgenen.

Arrestanten har erkjendt, at han den ommeldte Dag har været i Besiddelse af en Bede, som en Kong i Sønderbraaby samme Dag efter hans Anmodning slagtede for ham, og af hvilken Skindet under Sagen er bragt tilstede og foreviist Ane Nielsen, der har erklæret, at det ganske ligner Skindet paa den hende frafomne Bede, uden at hun dog tør beedige Identiteten. Om sin Afkomst til den ommeldte Bede har Arrestanten forklaret, at der Aftenen forud kom en ham ubekjendt Karl til ham i hans Hjem og spurgte ham, om han ikke vilde købe en Bede, der henstod i en nærmere betegnet Gaard i Jordsby, hvorom Arrestanten da blev enig med Karlen, og da Arrestanten den næste Morgen tidlig havde begivet sig paa Veien til Jordsby for at afhente den salbudte Bede, mødte han Karlen trækkende med Beden, som han da strax havde modtaget og betalt med 6 Rd. 3 Mk. Vel taks nu forskjellige Omstændigheder imod Rigtigheden af denne Forklaring, og navnlig har Arrestanten ikke kunnet gjøre Rede for hvorledes han havde faaet de Penge, han vil have betalt for Beden, hvorhos hans under Sagen afgivne Forklaringer i flere Henseender have været valende og tildeels beviislig usandsfærdige, men det findes dog ikke at kunne mod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at han har

ſjaalet eller beeltaget i at ſiæle den paagjældende Bede, ligefom der — idet der mangler alt Beviis for Ane Nielfens Eienbomsret til den Bede, af hvilken Skindet, ſom meldt, er bragt tilſtede under Sagen — ikke bliver Spørgemaal om i Henhold til L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 at dømmne Arreſtanten for u hjemlet Befiddelse af ſjaaalne Koſter, og Arreſtanten, der er født i Aaret 1801 og ifølge Morsø Herredets Extraretsdom af 1ſte Februar ſ. A. har været ſtraffet for volbeligt Forhold med ſimpelt Fængſel i 8 Dage, men iøvrigt ikke tidligere har været tiltalt eller ſtraffet, vil ſaaledes være at friinde for Actors Tiltale, dog efter Sagens Omſtændigheder med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkoſtninger efter Underrettsdommens Beſtemmelſer.“

Fredagen den 12te Marts.

Nr. 92.

Advocat Nellesmann

contra

Jens Peter eller **Neder Rasmuſſen** (Defenſor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Vordingborg ſøndre Virks Extraretsdom af 23de November 1868: „Arreſtanten Jens Peter Rasmuſſen af Rjøng bør ſtraffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar; ſaa bør han og udrede i Erſtating til Bøver Niels Rasmuſſen i Rjøng 17 Rd. 1 Mk., ſamt tilſvare Actionens Omkoſtninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Schaarup og Defenſor, Procurator Tørgenſen med 5 Rd. til hver. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsover= ſamt Hof= og Stadsrettens Dom af 15de Januar 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at ſtande, dog at den Arreſtanten Jens Peter Rasmuſſen idømte Erſtating beſtemmes til 14 Rd. 2 Mk. 3 Salair til Actor og Defenſor for Overretten, Procuratorerne Kaaſløff og Tvermoes, betaler Arreſtanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erſtating at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Høieſterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= ſamt Hof= og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Mellemann og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Jens Peter Rasmussen, som er født 15de September 1839 og ved Vordingborg søndre Virks Extraretsdom af 18de Juni 1859 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ved Kjøbenhavn's Criminal- og Politiretsdom af 23de October 1860 efter samme Frdn. § 13 cfr. §§ 44 og 79 med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, tiltales under nærværende fra bemeldte Virks Extraret hertil indankede Sag for Tyveri, og det er ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at han den 23de Juni sidstleden under sine Forældres Fraværelse har paa bispes Bopæl i Kjøng, hvor han havde haft Ophold i nogle Dage, hemmeligen sat sig i Besiddelse af enbeel Forældrene tilhørende og til en Værdi af ca. 18 Rd. ansatte Gjenstande, fornemmelig bestaaende i Klædningsstykker, med hvilke Gjenstande han begav sig til Kjøbenhavn, hvor han folgte de fleste af Tingene.

For dette Forhold findes Arrestanten ved den indankede Dom retteligen anseet efter Straffelovens § 231 cfr. § 307, ligesom og den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde skienes passende; derimod vil den ved bemeldte Dom Arrestanten idømte Erstatning være at bestemme til 14 Rd. 2 Mk.

Med denne Modification bliver Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, at stadfæste.“

Nr. 83.

Justitsraad Bungen
contra**Johannes Richardt** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Meddeelsagtighed i denne Forbrydelse.

Kjær Herreds Extraretsdom af 14de October 1868: „Arrestanten Hans Peter Pedersen og de Tiltalte Smed Johannes Richardt af Østerhalne Heide og dennes Huusholderske Anna Elisabeth Bornschier bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten og Tiltalte Richardt hver i 2 Gange 5 Dage og Bornschier i 3 Dage. Derhos bør de, Een for Alle og Alle for Een, betale Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 6 Rd. og Defensor, Procurator Nielsen 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de December 1868: „Un-

berrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indbanket for Overretten — tiltales Smed Johannes Richardt for Tyveri og Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at da han en Nat i Foraaret eller Forjommeren d. N. var gaaet ud for at stjæle Kaaalplanter fra en Mand i Vadum, hvilket Forsæt han imidlertid ikke fik udført, og han paa Tilbageveien til sin Boflig gik over en til Gaarden Steenbøl hørende Mark, har han sammesteds tilvendt sig en Jerngreb, der stod nedstøkket i en Rende eller Grøft, og efter hvad han antog maatte være sat der af Een eller Anden, der havde haft den at arbejde med. Greben, der tilhørte Gaardens Eier, Proprietair Voigt, er kommen tilstede under Sagen og ubleveret Eieren.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte den 18de August d. N., medens han havde Arbejde hos fornævnte Proprietair Voigt, har truffet Aftale med den i 1ste Instants medtiltalte Hans Peter Pedersen, der tjente sammesteds, om at afsløbe Pedersen noget Rug, skjøndt Pedersen fortalte Tiltalte, at han havde stjaalet Rugen fra sin Husbond og hentsat den paa Rauen ovenover Loen, og at han derefter den 21de s. M. før det blev Dag har modtaget omtrent 1 Skjæppe af Rugen, som Pedersen bragte til hans Bopæl og fik betalt af Tiltalte med 3 Mk., hvorimod Tiltalte ikke har faaet Nesten af den af Pedersen stjaalet Rug, ligeledes omtrent 1 Skjæppe, fordi Pedersen, der efter den den 18de August trafte Aftale allerede samme Aften skulde have bragt denne til Tiltalte, der i den Anledning var gaaet ud for at møde ham, blev forstyrret heri af Voigt, der kom tilstede, da Pedersen havde faaet Rugen ud af Huset, og tog den til sig.

Den stjaalet Rug, der er kommet tilstede under Sagen, er vurderet til 11 Mk. og ubleveret Bestjaalet.

Sdet nu den ovennævnte Fængsel, der som meldt stod nedstøttet i en Heude eller Grøft paa Marken, maa anses at have været i Eierenes Besiddelse, da Tiltalte tilkendte sig den, maa hans Forhold i denne Henseende betragtes som Lyveri, og han — der er født i Lybskland i 1838 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet — er derfor for dette Forhold saavel som for sit Forhold med Hensyn til den af Pedersen stjaalne Rug ved U.beretssdommen rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 238, ligesom den ham idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommenne ligeledes vil liges, vil derfor være at stadfæste."

Nr. 65.

Justitsraad Bunken

contra

Jørgen Rasmussen (Defensor Brod),

der tiltales til Straf og Udgiældelse efter Straffelovens § 182 og § 185.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de October 1868: „Tiltalte Jørgen Rasmussen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Casse og Cancelliraad d'Auchamp, med 6 Rd. til hver. At esierkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Jørgen Rasmussen, der er født den 9de April 1821 og ved den Viborgske Landoverretssdom af 28de Juni 1841 anset efter Frdn. 11te April 1840 § 1 samt Frdn. 15de April 1840 § 11 sammenholdt med § 5 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, til Straf og Udgiældelse efter Straffelovens § 182 og § 185 anlagte Sag, er der vel fremkommen en ikke ringe Grad af Formodning for, at han har gjort sig skyldig i utærligt For-

holb, navnlig mod 2 uberygtede Piger, som han havde i sin Tjeneste, medens han i Sommeren 1867 havde Bewærtning i Sægersborg Dyrehave, men mod hans vedholdende Benægtelse intet til forsaavidt at dømme ham tilstrækkeligt Bewiis, og han vil saaledes ikke kunne paaføres noget Ansvar efter den om-
melbte § 185.

Spvad Sigtelsen for Overtværelse af Straffelovens § 182 angaaer, saa har Tiltalte ogsaa nægtet sig skyldig i noget Forhold, der kunde henføres under denne Lovbestemmelse, men han har dog under sine i det Hæle meget voklende Forklaringer maattet indrømme, at han, medens han fra forrige Mars Efteraar drev Værtshuushold i Klærligade Nr. 6 i Stuen, har opfordret en af de ham i den Tid tjenende Opvartningspiger til at tjæle for Gjæsterne, at han har tilladt Personer af forskjelligt Kjøn at opholde sig parviis og alene i en til hans Bewærtninglocaler hørende Stue mod Gaarden for lukkede Døre, at han til flere af sine Gjæster har brugt Udblæsker, som ikke kunde forstaaes paa anden Maade, end at de, naar de vilde give Drilkevarer, kunde komme til at pleie legemlig Dmgang med hans Opvartningspiger, og at han til en Gjæst, som paa Tiltaltes Spørgsmaal, om han havde pleiet legemlig Dmgang med Opvartningspigen, besværede sig over, at denne havde viist sig uwillig dertil, har sagt, at hun saa skulde følge ind igjen med Gjæsten og denne have en anden Tobdy, og naar han i den sibstommelbte Udtalelse kun har villet see en Opfordring til Gjæsten om at drilke mere Tobdy, saa er dette en Mening, han lægger i sine Ord, som ikke kan bestaae med den, som disse efter deres naturlige Betydning give.

Derhos er det edeligt forklaret af 2 Piger, som have tjent Tiltalte, den ene fra 17de October til 1ste December f. A. og den anden fra sibstnævnte Dag til den paafølgende 1ste Februar, at de i deres Tjenestetid hos Tiltalte have efter dennes Opfordring hyppigen pleiet legemlig Dmgang med hans Gjæster i det ovenommelbte Værelse og af Tiltalte ere blevne paalagte at sørge for, at disse Gjæster fortærede bygtigt af Drilkevarer, samt endvidere ved flere Personers Vidnesbyrd ophlyst, deels at Tiltaltes Værtshuus har været bekjendt som et Sted, hvor man navnlig ved at fortære 2 Glas Tobdy kunde faae Leilighed til at pleie legemlig Dmgang med hans Opvartningspige eller andre Fruentimmer, som det efter en 16 Aar gammel Piges beedige Forklaring maa antages, at Tiltalte endog undertiden selv har forsøgt at skaffe Gjæsterne, deels at Værtshuset virkelig paa saadan Maade er blevet benyttet af Tiltalte. Og da det ved Totaliteten af disse Bewiisligheder maa ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 182, saa vil han blive at dømme efter samme, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 75.

Advocat Brock
contra

Christen Hansen med Tilnavn **Banke** (Def. Nellemann),
der tiltales for Brandstiftelse.

Salling Herreds Extraretsdom af 19de October 1868: „Til-
talte, Aftægtsmand Christen Hansen Banke, bør hensættes til For-
bedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Land-
bygningernes Brandforsikkring 1906 Rb. og til det slynske Brand-
aasurancelskab 1052 Rb. 14 s; saa bør Tiltalte og udrede Ac-
tionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator
Groth Petersen 6 Rb. og til Defensor, Procurator Hoffmeier
5 Rb. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efter-
kommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de De-
cember 1868: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog
saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Maanedes. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hedscher
og Westrup, betaler Tiltalte Christen Hansen med Tilnavn Banke
5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at
efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Brock og Nellemann for Højesteret betaler Til-
talte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra
Salling Herreds Extraret indankede Sag sigtes Tiltalte Christen Hansen
med Tilnavn Banke for Brandstiftelse.

Den 11te Juli 1862 om Formiddagen omtrent Kl. 9 opstod der Ild i
Tiltaltes Fæstegaard i Sorbløse, hvorved Gaardens Bygninger nedbrændte,
ligesom Indbo og Befætning i det Væsentlige forøredes af Ilden, medens der
paa Grund af Vindens Retning maa antages ikke at have været Fare for Si-

dens Udbredelse til Byens øvrige Gaarde. Den strax efter indlebede Under-
søgelse førte ikke til nogen Oplysning om, hvorledes Ilden var opstaaet, men
efterat Underfølgelsen i Anledning af en i Sognet herstende Mistanke mod Til-
talte i Juni Maaned d. N. var bleven gjenoptaget, har Tiltalte vedgaaet, hvad
ogsaa maa ansees bestrykt ved Sagens øvrige Omstændigheder, at have paafat
Ilden, idet han ved den ommeldte Formiddag, da Gaardens Folk med Und-
tagelse af hans Hustru vare i Marken, at passere gjennem Porten, har, efter
en hos ham i samme Dieblik opstaaet Tanke, med velberaad Hu og i den Hæn-
sigt at afstedkomme Ildbrand afftrøget et Par Svovlstikker under Tet, af hvilke
han pleiede at have nogle i Pommen til at tænde sin Pipe med, og kastet dem
brændende over i en til Porten stødende, med Gaardens øvrige Bygninger
sammenbygget gamle! Stald, hvori der laa noget Foder, og som kun forneden
ved en Skillerumsdøer var afskilt fra Porten, hvorpaa han, uden at have seet,
om Svovlstikkerne fængede i Foderet, drev ud af Porten med sine Faar, men
medens han endnu var i Nærheden af Gaarden blev der gjort Anstrøg om I-
dens Udbrud. Efter Sagens Oplysninger var Tiltaltes Assurance lav, saaledes
at han har lidt Tab ved Branden, og Tiltalte har ogsaa forklaret, at han ikke
paafatte Ilden for derved at opnaae nogen Pengesfordel, hvorimod hans Hoved-
grund var Uergrelse over og Lyst til at blive af med den omtalte gamle Stald,
som hans Naboer og hans Kone drillede ham med, at han ikke kunde faae om-
bygget, saaledes som han havde gjort med endeel af Gaardens øvrige Bygninger,
hvorhos hans Sindstæmning ved Siden heraf paavirkedes af daglig Bitterhed
over, at hans Kone og Børn, efter hvad han meente, ikke vilde lade ham Sty-
relsen af Gaarden ubestaaen, saa at han tillige tænkte paa at ville skade eller
hævne sig paa Kone og Børn, hvortil kom, at han den Formiddag havde nydt,
som han antager, 3 à 4 Snapse eller muligt mere, saa at om han end ikke var
fuld, havde dette dog nogen Indvirkning med Hensyn til hvad han gjorde.
Iøvrigt har han forklaret, at han i det Dieblik, han paafatte Ilden, ikke tænkte
paa, at der skulde brænde mere end den ommeldte gamle Stald, og da han
saa Ilden udbrede sig over hele Gaarden, fortrød han strax bitterlig, hvad han
havde gjort. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte i mange Aar ogsaa før
Ildbranden været i høi Grad drilfældig, og medens der iøvrigt, efter hvad
der er oplyst, ikke er Føie til at antage, at han i Gjærningens Dieblik har
været beruset i nogen høi Grad, der kunde ubeslutke Tilregnelighed, maa det
imidlertid, navnlig ogsaa efter en fra vedkommende Distriktslæge indhøuet Er-
klæring, antages, at han har været aandsløs og i høi Grad moralsk uudviklet.

Laanbygningernes Brandforsikkring har paafaaet sig tilkjendt i Erstatning
1906 Rd. og det slynske Brandassuranceselskab, hvori Tiltaltes Løsøre var for-
sikret, 1052 Rd. 14 f.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født i 1807 og om hvem det ikke
er oplyst, at han tidligere har været straffet, i Medfør af Straffelovens § 306
være at ansee efter bemeldte Lovs § 281 cfr. § 39, og Straffen, der ved den
inbankede Underrettsdom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, findes
at kunne fassettes til saadant Straffearbejde i 8 Maanedere. Med denne For-

aubring i Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser angaaende den de ovennævnte Brandforsikringer tilkendte Erstatning samt Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

Tirsdagen den 16de Marts.

Nr. 66.

Advocat Levinfen

contra

1) **Peder Olsen**, 2) **Jens Nielsen Gothenborg**, 3) **Peder Christensen**, 4) **Anders Jensen Havreberg**, 5) **Niels Carstensen**, 6) **Anders Pettersen** eller **Anders Pehrson Frobel**, 7) **Peder Madsen**, 8) **Ferdinand Nathan**, 9) **Peder Thorvald Breining**, 10) **Emma Sophie** eller **Emma Kirstine Dorthea Møller**, 11) **Jørgen Hallesen** eller **Hallensen** eller **Hollensen**, 12) **Michael Emil Møller**, 13) **Frans Jørgensen**, 14) **Knud Larsen**, 15) **Ole Hansen**, 16) **Christian Sørensen**, 17) **Søren Hansen**, 18) **Hans Peter Nielsen**, 19) **Christian Wilhelm Grader**, 20) **Peder Jørgensen** og 21) **Jens Peter** eller **Pedersen Hansen**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1—5 og 20 for at have anstiftet og deeltaget i de den 27de April 1866 ved Agent Schous Eiendom i Antvorfstov Birk og i Slagelse Rjøbstad stedsfundne Dptøier, og de Øvrige for at have deeltaget i bemeldte Dptøier, samt Nr. 6 tillige for voldelig Abfærd imod Politiet, Nr. 10 tillige for Tyveri, og Nr. 13 tillige for Dpfætsighed mod Politiet.

Antvorfstov Birks Extraretsdom af 12te Februar 1867: „De Tiltalte Arbeidsmand Peder Olsen, Snekfersvend Anders Pettersen eller Anders Pehrson Frobel, Arbeidsmand Anders Jensen Havreberg og Arbeidsmand Niels Carstensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, de tvende Førstnævnte hver i 1 Aar, de tvende Sidstnævnte hver i 8 Maanedes. De Tiltalte Arbeidsmand Jens Nielsen Gothenborg, Arbeidsmand Peder Christensen, Arbeidsmand Peder Jørgensen . . . Arbeidsmand Peder Madsen, Barbeersvend Ferdinand Nathan, Barbeersvend Peter Thorvald Breining, Tømmersvend Christian Wilhelm Grader, Arbeidsmand

Jørgen Hollesen, Hollensen eller Hallensen, Muurlærning Michael Emil Møller . . . Arbeidsmand Frank Jørgensen, Arbeidsmand Knud Larsen, Tjenestekarl Ole Hansen . . . Skomagervend Christian Sørensen og Muursvend Jens Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de trende Førstnævnte hver i 6 Gange 5 Dage og de Dørige hver i 2 Gange 5 Dage. Pigen Emma Sophie eller Kirstine Dortehea Møller bør hensesættes i simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage . . . og Slagterlærning Hans Peter Nielsen i samme Slags Fængsel i 15 Dage osv."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Marts 1863: „De Tiltalte, Arbeidsmand Anders Jensen Havreberg, Arbeidsmand Niels Carstensen, Smedersvend Anders Pettersen eller Anders Behrson Frobel og Slagterlærning Hans Peter Nielsen bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød, Havreberg og Pettersen eller Frobel hver i 6 Gange 5 Dage, Carstensen i 4 Gange 5 Dage og Nielsen i 3 Gange 5 Dage. . . . Iøvrigt bør Birketingsdommen, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Arbeidsmand Peder Olsen til 8 Maaneder, for Tiltalte Arbeidsmand Jens Nielsen Gothenborg til 4 Gange 5 Dage, for hver af de Tiltalte Barbersvend Ferdinand Nathan, Barbersvend Peter Thorvald Breining, Tømmersvend Christian Vilhelm Grader, Arbeidsmand Jørgen Hallefen eller Hallensen eller Hollensen, Muurlærning Michael Emil Møller, Arbeidsmand Knud Larsen, Tjenestekarl Ole Hansen . . . Træstomand Søren Hansen og Muursvend Jens Peter Hansen eller Jens Pedersen Hansen til 3 Gange 5 Dage . . . at Erstatningen ikke vedkommer de fornævnte Tiltalte Anders Frobel, Peder Madsen, Frank Jørgensen og Christen Sørensen, samt at Erstatningsfordringens halve Beløb ikke vedkommer de fornævnte Tiltalte Gothenborg, P. Christensen, Havreberg, Nathan, Breining, R. Larsen og Ole Hansen osv."

Højesterets Dom.

Tiltalte Emma Sophie Møller vil for det af hende ubviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold være at ansee efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men da hun efter

Underrettsdommens Affigelse har fyldt sit 18de Aar, vil Straffen være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne i 4 Gange 5 Dage.

Hvad de øvrige for Høiesteret Tiltalte angaaer, vil beres i Dommen fremstillede Forhold, som ubviist inden Straffeloven af 10de Februar 1866 traadte i Kraft, være at bestemme i Henhold til den ældre Lovgivning, navnlig for Anders Pettersons Bedkommende efter Frdn. 4de October 1833 § 16 og for de Øvriges Bedkommende efter bemeldte Lovgivnings Grundsætninger, saaledes at der tildeels tillige tages Hensyn til de i Dommen citerede Bestemmelser i den nugældende Straffelov, og Straffen for disse Tiltalte findes at kunne fastsættes som steet ved Dommen, kun at den for Peder Olsen vil være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og at Straffetiden for Peder Christensen og Peder Jørgensen bliver at nedsætte til 4 Gange 5 Dage for hver.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen, forsaavidt den er paaanket, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Emma Sophie Møller og Peder Olsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peder Christensen og Peder Jørgensen bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver. I Salarium til Advocaterne Brock og Heinrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Store Bededag den 27de April 1866 indfandt sig, saaledes som et almindeligt Rygte havde forbsagt, en Skare, der kom fra Slagelse, paa det nærliggende Antvorfsvog og forbrede, at nogle tybste Arbeidere, der vare antagne ved det derværende Teglværk, skulde afflediges. Denne Skare blev imidlertid, efter at fire af Deeltagerne af Politiet vare arresterede, ved Hjælp af en Commando af de i Slagelse garniserende Dragoner brevede tilbage til Byen.

Om Aftenen forsamlede der sig imidlertid en endnu større Menneskemasse og gjentog Forbringingen under Raab og Steenkast, hvorved Vinduerne i Bygningerne indfloges, og hvorved blandt Andre ogsaa den tilstedeværende Politimester ramtes. Denne, der ikke fandt det forsvarligt at lade Dragonerne gjøre Brug af deres Baaben, ansaae det, efter at disse Uordener en Tidlang vare fortsatte, for rigtigst at give efter, og da Forbringingen om Arbeidernes Afstribelse var indbrømt og Mængdens Begjæringer med Hensyn til de Arresteredes Frigivelse ligeledes var opfyldt, blev Ordenen igjen tilveiebragt.

Om de i den Anledning Tilstalte er, fortsaavidt de ere actionerede og forsaavidt Sagen er appelleret, oplyst Følgende:

1) Tilstalte Arbeidsmand Peder Olsen har været med, i det Niemed at fordrive de tybste Arbeidere, men uden at de videre Mibler dertil vare betænkte, at anstifte Tøget, der standsedes af Politiet, og ved hvilket Tilstalte fungerede som Fanebærer. Han er ogsaa kommen tilstede ved den senere Forsamling og han har under denne deeltaget i Raabene og kastet to Stjærver benimod Hovedbygningen. Tilstalte er født den 2den Marts 1831 og forhen ved Krigsretsdom af 17de Juli 1864 anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage for Tyveri.

3 Hensøit til Straffelovens § 306 findes Tilstalte, hvem det, der foregik ved Forsamlingen om Aftenen, kun findes at kunne tilregnes som Deeltager, medens han maa betragtes som en af Hovedmændene med Hensyn til hvad der ved den tidligere Leilighed forefaldt, at maatte anses efter samme Lovs § 103 1ste og 2det Led, og da Straffen, der ved Antvorkovs Virketingsdom af 12te Februar s. A. er fastsat til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, findes at burde bestemmes til lige Arbejde i 8 Maaned, vil Dommen forsaavidt være at forandre.

2) Arbeidsmand Jens Nielsen Gothenborg har været med at træffe Aftale om at fordrive de tybste Arbeidere og har hvervet til Deeltageren dertil. Han er født den 20de August 1831 og ikke forhen straffet. Han vil nu være at ansee efter Straffelovens § 103 in fine cfr. § 54 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og vil Underrettsdommen, hvorved Straffetiden er fastsat til 6 Gange 5 Dage, forsaavidt være at forandre.

3) Tilstalte Arbeidsmand Peder Christensen har været med ved Aftalerne om de tybste Arbeidernes Fordrivelse og han har hvervet til Deeltagerne. Det var hans Hensigt at bevirke Forjagelsen, selv om den skulde ske med Magt. Han drog ud med det første Tøg, men da dette standsedes og han derved vægrede sig for at efterkomme Politimesterens Ordre, blev han arresteret. Han er født den 26de December 1839 og ikke forhen straffet. Han vil nu være at ansee efter Straffelovens § 103 2det Led 1ste Functum med en Straf, der ved Underrettsdommen passende findes bestemt til 6 Gange 5 Dage.

4) Arbeidsmand Anders Jens Havreberg har ved Taler, han i en noget beskjænket Tilstand holdt paa offentlige Steder i Slagelse, opfordret Folk til at følge med for at jaae de tybste Arbeidere affledigede og fulgte selv med

det første Tog, men blev, da han viste sig opsætsig imod Politimesteren, arresteret. Han har tidligere samme Dag vist sig gjenstridig imod en Politibetjent, der i Slagelse vilde hindre hans Foredrag. Han er sødt den 2den Mai 1827 og findes ikke criminaliter dømt for noget [tidligere?] Forhold, hvorimod han ved Slagelse Byttingsdom af 27de Juli 1866 er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage for Bedrageri og for at have mishandlet sin Hustru og Børn. Tilstalte vil nu være at ansee efter Straffelovens §§ 51, 100 og 103 2det Led 1ste Punctum, og findes Straffen med Henhold til § 39 at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorved Underrettsdommen, der har bestemt Tilstaltes Straf til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, forandres.

5) Tilstalte Niels Carstensen har overværet Aftaler om at fordrive de tybste Arbejdere og været enig heri. Til det første Tog kom han for sigbig, men om Aftenen var han tilstede mellem Mængden og deeltog i Raaben, dog først efter at Arbejdernes Fordrivelse var indbrømt. Han er sødt den 18de Mai 1839 og forhen ved Slagelse Byttingsdom af 26de August 1850 anseet med Straf af Riis for Tyveri og ved samme Kjøbstads Politiretsdom af 2den August 1866 med en Mulct af 8 Rd. for Uordener og Fornærmelser imod Politiet. Tilstalte vil nu være at ansee efter Straffelovens § 103 1ste Led med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens han ved Underrettsdommen er anseet med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde.

6) Snekkersvend Anders Pettersen eller Anders Petersen Frøbet har under et Sammenløb i Slagelse, efter at Skaren om Aftenen var kommen tilbage, givet en af Politiets Betjente, paa hvem han var forbittret, et Slag i Hovedet, der dog ikke har efterladt skadelige Følger. Tilstalte, der er sødt den 17de November 1826 og ikke forhen straffet, vil nu være at ansee efter Straffelovens § 100 med en Straf, der bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens Underrettsdommen har bestemt Straffen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

7) Tilstalte Arbejdsmand Peder Madsen rykkede ikke ud med det første Tog, hvis Henfigt var ham bekjendt, men kom først senere der tilstede. Da Heben af Politiet opfordredes til at gaae bort, opfordrede han den til tværtimod at trænge frem, idet han raabte, at de gif den gale Bei og at de skulde gaae den anden Bei. Han er sødt den 30te Januar 1831 og ikke forhen straffet. Tilstalte vil nu være at ansee efter Straffelovens § 98 2det Led og Straffen er ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

9) Tilstalte Barbersvend Ferdinand Mathan var om Aftenen nærværende som Tilskuer, men samtibig med at Politimesteren forkyndte for Forsamlingen, at de tybste Arbejdere vilde blive affledigede, blev han henreven af den almindelige Stemning, trængte sig ind imellem Hoven og deeltog i Raabeene om de Arresteredes Frigivelse, indtil ogsaa denne var effectueret. Han er sødt den 7de Februar 1845 og ikke forhen straffet. Tilstalte vil nu være at

ansæe efter Straffelovens § 103 1ste Led, og Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at maatte bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

9) Tiltalte Borbeersvend Peter Thorvald Breining har imellem i den forsamlede Hob taget Deel i Raabene om de Arresteredes Løslæbelse, samtibid med at han hørte, at der indsløges Ruder i Hovedbygningen. Han er født den 27de Juli 1844 og ikke forhen straffet. Tiltalte vil nu være at ansæe efter Straffelovens § 103 1ste Led, og findes Straffen at maatte bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens Underrettsdommen har bestemt Straffetiden til 2 Gange 5 Dage.

10) Tiltalte Emma Sophie eller Emma Kirstine Dorteia Møller har været tilstede og om Aftenen sparket en Rude ud i Kælderen paa Hovedbygningen. Derhos har hun den 21de Juni s. A. i en Dandsfejls i Sorensjaalet en Pung, hvori var 15 Mk., ud af en tilstedeværende Piges Lomme. Hun er født den 10de September 1849 og ved Slagelse Bytingsdom af 27de April 1863 straffet for Tyveri med Riis. Tiltalte vil nu være at ansæe efter Straffelovens §§ 103 1ste Led og 228 cfr. §§ 37 og 61, og findes Straffen i Henhold til § 62 ved Underrettsdommen påseende bestemt til 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

11) Arbeidsmand Jørgen Hallefen eller Hallensen eller Hollensen har været nærværende og har raabt, at det var rigtigt, at Tydskerne bleve jagede ud af Lørdet, samt været inde i den store Klynge og deeltaget i dens Raaben og Skrigen. Han er født den 26de September 1823 og ikke forhen straffet. Tiltalte, hvis Straf i Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil nu være at ansæe med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 103 1ste Led.

12) Tiltalte Muurlærling Michael Emil Møller har om Aftenen deeltaget i Steenkastningen paa Teglværket og Staldbygningen og deeltog i Mængdens Raab og Hujen i den ham vel bevidste Hensigt. Han er født den 6te Juni 1846 og ikke forhen tiltalt. Han vil nu være at straffe som Nr. 11. Ved Underrettsdommen bestemtes Straffen til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

13) Tiltalte Arbeidsmand Franz Jørgensen kan først ansæes overbevist at have været tilstede, da Steenkastningen var ophørt og de Arresteredes Løslæbelse var bleven indrømmet. Han deeltog da i Mængdens fortsatte Hujen og Raaben og trængte sig frem imod Hovedbygningen imod Politimesterens Forbud. At Mængdens Tilstedeværelse var ulovlig vidste han. Han er født den 8de December 1818 og ikke tidligere straffet. Tiltalte vil nu være at ansæe efter Straffelovens § 104, og findes Straffen påseende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

14) Tiltalte Arbeidsmand Knud Larsen har opfordret de Arresterede, da de om Aftenen bleve befrieede for Arresten, til at forlange en Pengeerstatning, og har deeltaget i Raab og Støien paa en Tid, da der endnu var Spørgsmaal om at afbvinge Politiet saadan Erstatning. Han er født den 15de Juni

1823 og ikke forhen straffet. Han vil nu være at anses efter Straffelovens § 103 1ste Membrum, og Straffen, der i Underrettsdommen er bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil være at bestemme til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

15) Tjenestefarl Ole Hansen har i det Væsentlige ubviist samme Forhold som Nr. 14. Han er født den 6te Juni 1844 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 6te Januar 1866 ansæet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Tyveri. Han vil efter Straffelovens § 103 1ste Membrum ligesledes være at anses med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, medens han ved Underrettsdommen kun er idømt lige Straf i 2 Gange 5 Dage.

16) Tiltalte Stomagersvend Christian Sørensen var imellem dem, der ved deres Raab fremtvang Erstatning til de frigitte Arrestanter, og han har ikke efterkommet Politimesterens Ordre om at gaae bort. Han har herved paadraget sig Anjvar efter Straffelovens § 103 2det Led. Han er født den 17de September 1835 og ikke forhen straffet. Straffen findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

17) Tiltalte Træffomand Søren Hansen var med i den Flok, der forlangte Tybfternes Afstebigelse og at de Arresterede skulde ubleveres. Han var vidende om Demonstrationernes Hensigt og om at Politiet havde beordret Folk til at fjerne sig. Tiltalte er født den 15de Juli 1840 og findes ikke forhen straffet. Han vil nu være at anses efter Straffelovens § 103 1ste Led, og Straffen, der ved Underretten er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, at bestemme til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage.

18) Tiltalte Slagterlærling Hans Peter Nielsen har været imellem den Høb, hvis Formaal, at tiltvinge sig baade de tybske Arbejderes Afstebigelse, Fanernes og de Arresteredes Ublevering og Betaling til de Sidste, var ham velbekendt. Han er født den 20de August 1847 og findes ikke forhen straffet. Han findes nu at maatte anses efter Straffelovens § 103 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underretten har bestemt hans Straf til 15 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

19) Tiltalte Tømmermand Christian Wilhelm Graber var med at kaste Steen paa Hovedbygningen og har deeltaget i Mængdens Raaben. Han er født den 4de August 1839 og ikke forhen straffet. Tiltalte vil nu være at anses efter Straffelovens § 103 1ste Led med en Straf, der findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens Underrettsdommen har bestemt Straffetiden til 2 Gange 5 Dage.

20) Tiltalte Arbeidsmand, nu Trainkubst Peder Sjørgensen har taget Deel i Afstalerne om Fordrivelsen af de tybske Arbejdere og søgt at hverve Deeltagere. Han var med i det første Tog. Han kom igjen tilstede om Aftenen og forblev der tilstede, skjøndt det var ham bekendt, at Politiet havde givet Mængden Ordre til at forlade Pladsen og at Demonstrationerne tilsigtede at tvinge Politimesteren til at foranledige de tybske Arbejderes Afstebigelse og til at løslade de tidligere arresterede Personer. Han er født den 20de Februar

1838 og ikke forhen straffet. Han vil nu være at ansee efter Straffelovens § 103 1ste Led, og findes Straffen ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

21) Tilstalte Muursvend Jens Peter Hansen eller Jens Petersen Hansen har deeltaget i Mængdens Fremtrængen og Raab, men nægter at have deeltaget i Steenkastningen. Han var sig Demonstrationens Hensigt bevidst. Han er søbt den 19de Juli 1847 og findes ikke tidligere straffet. Han vil nu være at ansee efter Straffelovens § 103 1ste Led og Straffen at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underretten har bestemt Straffetiden til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage.

Spvad angaaer Erstatningen 300 Rd., der er betalt de tydske Arbeidere i Godtgjærelse ved deres Affbedigelse, da maa denne blive at tilsvare in solidum af de af de Tilstalte, der vare Deeltagere i de Demonstrationer, der umiddelbart fremkaldte Affbedigelsen, samt af de af de Tilstalte, der vare Ansifstere af det tidligere Tog, forbi der er den hertil fornødne causale Forbindelse imellem deres Forhold og Affbedigelsen. De 150 Rd., der fordres for Molestering paa Antvorkov Hovedbygning og et lige Beløb for Molestering paa Teglværket, ville derimod under Tæt blive solidariff at tilsvare af Deeltagerne i de Demonstrationer, der joregik om Aftenen, uden Hensyn til, om Deeltagelsen har været mere eller mindre activ eller endog blot bidraget til at give Demonstrationen numeriff Bøgt.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 fi. om Aaret — Subscriptionen er bindeude for eek Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Høgel).

Hielbise & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 4.

Den 9de April.

1869.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 17de Marts.

Nr. 86.

Advocat Broch

contra

Anna Christina Johanson (Defensor Levinson),
der tiltales for at have tilveiebragt og benyttet falske eller opdigte Documenter og for bedrageligt Forhold, samt for imod bedre Vidende at have angivet en Anden for en Forbrydelse, og ved falsk Angivelse om en forøvet Lovovertrædelse at have sat den offentlige Myndighed i Virksomhed til sammes Opdagelse.

Aalborg Rådstads Extraretsdom af 8de October 1868:
„Arrestantinderne Anna Christina Johanson, Johanna Beata Svendsbatter samt Arrestanten Peder Christian Christensen bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, de to Sidste med Fængsel paa Vand og Brød, Johanna Beata Svendsbatter i 4 Gange 5 Dage og Peder Christian Christensen i 3 Gange 5 Dage. Arrestantinden Anna Christina Johanson bør udrede i Erstatning til Arbeidsmand Søren Christian Christensen heri Vhen 70 Rd.; saa bør hun og udrede samtlige af nærværende Action flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator og Kammerassessor Johansen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 7 Rd., dog saaledes, at Arrestantinden Johanna Beata Svendsbatter og Arrestanten Peder Christian Christensen in solidum med hende og derhos indbyrdes solidarisk udrede Halvdelen af samtlige Omkostninger. Den idømte Erstatning at ud-

redes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1869: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, betaler Arrestantinden 12 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik Johanna Beata Svendsdatter og Peder Christian Christensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket her for Retten, tiltales Arrestantinden Anna Christina Johansjon for at have tilveiebragt og benyttet falske eller opdigtede Documenter og for bebrageligt Forhold, samt for imod bedre Vidende at have angivet en Anden for en Forbrydelse, og ved falsk Angivelse om en forsvet Lovovertrædelse at have sat den offentlige Myndighed i Virksomhed til sammes Opdagelse.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de nævnte Forbrydelser, og ere Sagens factiske Omstændigheder følgende:

Arrestantinden, der er født i Sverrig og for omtrent 13 Aar siden kom her til Landet, hvor hun efter omtrent 1½ Aars Forløb blev gift, flyttede i Efteraaret 1866 fra sin Mand, der boede i Aalborg, og tog i Forening med ovennævnte Johanna Beata Svendsdatter Tjeneste paa Voergaard, hvilken Tjeneste de imidlertid begge forløbe i Slutningen af 1867, hvorefter de kort efter Nytaar toge Ophold i Vesterfsov, hvor de om Natten opholdt sig i Huset hos ovennævnte Peder Christian Christensen. Allerede medens Arrestantinden tjente paa Voergaard, begyndte hun — uden at det er oplyst, at hun dermed har forbundet nogen egentlig bebragerisk Hensigt — ligeoverfor Forskjellige og navnlig ogsaa ligeoverfor Johanna Beata Svendsdatter Løgnagtigen at foregive, at hun ventede en Arv paa 14 eller 1500 Rd. efter en Slægtning i Sverrig, og ligesom hun

ogſaa senere, da hun var flyttet til Veſterſkov, fortalte flere og deriblandt ogſaa Peder Chriſtian Chriſtensen, at hun ſkulde have eller allerede havde ſaaet den ommeldte Arv, ſaaledes maa det navnlig anſees oplyst, at hun i Januar ſ. A. under et Beſøg i Aalborg har fortalt ſin Mand, at hun havde modtaget den ommeldte Arv og heraf udlaant de 1400 Rd. til en Mand i Bendsbyſjel, ſamt at hun hos en Perſon, ſom hun ikke vilde nævne, havde pantsat det Gjælds-brev, ſom hendes Debitor havde udfædt for Laanen, for et Beløb, hvis Størrelſe hun efter ſin Mandſ Udfagn angav til 10 Rd., medens hun har paaſtaaet ifkun at have foregivet, at det var 2 Rd., og Arreſtantinden har navnlig vedgaaet, at hun fremkom med dette Foregivende i det Diemed at fralocke ſin Mand det Beløb, hvorfor Gjældsbrevet angaves at være pantsat.

Efterat hendes Mand derpaa var fulgt med hende til Veſterſkov og havde udbetalt hende Penge til at indløse det foregivne Gjældsbrev med, ſik hun, efter Aftale med og Medvirkning af Johanna Beata Svendsdatter, Peder Chriſtian Chriſtensen — der efter ſit Udfagn ſtod i den Tro, at hun virkelig havde modtaget den ommeldte Arv, idet han navnlig, efter hvad hun efter hans Forklaring havde meddeelt ham, antog, at hun havde udlaant Pengene til en Mand i Aalborg — til at ſtrive et falſkt Gjældsbrev, ſom han, uden dermed at ſigte til nogen beſtemt Perſon, underſkrev med Navnet Anders Chriſtian Jensen i Moſen i Dronninglund Sogn, og hvori denne erkjendte at have af Arreſtantinden i December Termin 1867 modtaget tillaans 1400 Rd., ſom han forpligtede ſig til at tilbagebetale i Juni Termin ſ. A., og dette Gjældsbrev leverede Arreſtantinden derefter til ſin Mand.

Arreſtantinden, der derefter vendte tilbage med ſin Mand til Aalborg, hvor hun boede ſammen med ham, indtil hun efter omtrent 6 Ugers Forløb blev uenig med ham og flyttede bort, ved hvilken Leilighed hun tog det ommeldte falſkte Gjældsbrev med ſig, har derhos vedgaaet, at medens hun derefter — ſom det maa antages i omtrent 7 Uger indtil i Slutningen af Mai ſ. A. — havde Logis hos Arbeidsmand Søren Chriſtian Chriſtensen i Aalborg, har hun deels ved for ham og hans Huſtru at foregive, at hun eiede en Capital af 1400 Rd., og til Beviis herfor at foreviſe det falſkte Gjældsbrev, deels ved ſørſt mundtligt og senere ſkriftligt at tilſige Søren Chriſtian Chriſtensen et Laan af 1300 Rd. i Juni Termin ſ. A. imod Prioritet i en Eiendom, ſom han i Tillid til dette Laan indlob ſig paa at kjøbe, efterhaanden hos Søren Chriſtian Chriſtensen og dennes Huſtru tilbøndt ſig forſkjellige Pengeforſrækninger til et Beløb af ialt 63 Rd., ligesom hun ogſaa paa den nævnte Maade ſtaffede ſig Credit for Hunsleien, der udgjorde 1 Rd. om Ugen eller for den hele Tid, hun boede hos dem, 7 Rd., og diſſe 70 Rd. har Søren Chriſtian Chriſtensen paaſtaaet ſig erſtattet, hvorimod han har ſkaſket Krav paa Erſtattung for det Tab af 100 Rd., ſom han vil have lidt ved at maatte lade den ovenommeldte Eiendoms-handel gaae tilbage.

Da Arreſtantinden, ſom meldt, i Slutningen af Mai var flyttet fra ſit Logis hos Søren Chriſtian Chriſtensen, blev hun ængſtelig for at komme i Forlegenhed med det falſkte Gjældsbrev, og efter at have truffet Aftale derom med

Johanna Beata Svendsdatter fik hun Gjældsbrevet brændt af denne, og da Arrestantinden, idet Tiden da hun efter Løfte skulde yde Søren Christian Christensen det ommeldte Laan af 1300 Rd., nærmede sig, ogsaa ønskede at komme ud af denne Forlegenhed, fik hun, medens hun den 2den Juni f. A. om Aftenen opholdt sig i det saakaldte militaire Anlæg og hendes Næse tilfældig kom til at bløde, det Indfald at oversmøre sit Ansigt med Blod, hvorefter hun ved sin Hjemkomst fortalte til sin Huusvært, at hun var bleven overfalden i Anlægget af Søren Christian Christensen og en anden Mandsperson, som hun ikke kjendte, og at disse navnlig foruden at mishandle hende havde frataget hende 30 Rd., og da en Politibetjent, for hvem hendes Huusvært havde gjort Anmeldelse om det Pasferebe, den næste Dag henvendte sig til hende, gjentog hun for ham sin Fortælling om Overfaldet, idet hun, der var sengeliggende, maa antages safskeligen at have givet sig Udseende af at være syg og fortumlet i Hovedet paa Grund af den hende tilspøiede Overlast. Den 5de Juni tilskrev hun derefter Politimesteren, at hun den 1ste Juni om Aftenen var, idet hun vilde gaae ind ad sin Gadedør, bleven ramt i Hovedet af en Steen, der blev ført af Søren Christian Christensen, samt at denne den næste Dags Aften først havde forfulgt hende paa Gaden, og derefter i Forening med en hende ubekjendt Person havde overfaldet og mishandlet hende i det saakaldte militaire Anlæg og ved denne Leilighed berøvet hende 30 Rd., hvorhos hun næst at bemærke, at hun endnu maatte holde Sengen paa Grund af den hende tilspøiede Overlast, samt at hun trods den stete Anmeldelse for Politibetjenten endnu ikke havde hørt Noget til Sagen, androg paa, at der maatte blive optaget Forhør til Dplysning om det imod hende begaaede Overfald og Røveri. Der blev derefter, samt efterat ligeledes Søren Christian Christensen under 15de Juni f. A. havde gjort Anmeldelse for Politiet om bedrægligt Forhold, udviist af Arrestantinden imod ham, paabegyndt en offentlig Undersøgelse, der i Begyndelsen tilveels ogjaa var rettet imod Søren Christian Christensen, uden at han dog blev anholdt eller fængslet, og hvorunder Arrestantinden i lang Tid fastholdt sine løgnagtige Sigtelser imod Søren Christian Christensen, idet hun derhos for at bevise, at hun havde været i Besiddelse af den ovennævnte Capital, gennem Johanna Beata Svendsdatter fik ovennævnte Peder Christian Christensen til at skrive en med Navnet Anders Christian Jensen i Rosen i Dronninglund Sogn underskrevet Erklæring om, at han i December Termin 1867 havde laant af Arrestantinden 1400 Rd. og herfor udstedt Beviis paa slet Papir, samt at han derefter sidst i Mai havde tilbagebetalt hende det nævnte Beløb og erholdt det for samme udstedte Gjældsbeviis udleveret, ligesom hun ogsaa foregav, at hun ved den Leilighed, da hun blev overfalden i det militaire Anlæg, foruden de ommeldte 30 Rd. tillige havde været i Besiddelse af 1310 Rd. i danste Sebler, som hun imidlertid, idet hun efter Overfaldet ikke længere turde beholde dem hos sig, paa Hjemveien havde afleveret i et Huus paa Østerbro til to hende isørigt ubekjendte Damer.

For sit Forhold i de ommeldte Hensender vil Arrestantinden, der maa antages at være omtrent 38 Aar gammel og ikke sees tidligere at have været

tiltalt eller straffet her i Landet, være at ansee efter Straffelovens § 275 cfr. §§ 268 og 270 sammenholdt med § 52 samt efter §§ 257, 224 og 225 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til Søren Christian Christensen billiges, og hvorved det retteligen er paalagt Arrondantinden at tilsvare samtlige Actionens Omkostninger, vil derfor, saavidt paaanket er, være at stadfæste.“

Nr. 93.

Advocat Klubien
contra

David Jensen (Defensor Brock),

der tiltales for at have solgt ublagt Gods samt for Overtrædelse af Straffelovens § 260 eller ialtfald sammes § 261.

Hammerum Herreds Extraretsdom af 1ste August 1868: „Tiltalte David Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa vil Tiltalte ogsaa have at udrede Actionens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Bauleur og Defensor, Procurator Braff 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 16de November 1868: „Tiltalte David Jensen bør bøde 10 Rd. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fastling, 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges det deri antagne Resultat, dog at Straffen efter Omstændighederne findes at kunne fastsættes til en Mulct af 5 Rd. eller i Mangel af sammes fulde Betaling inden 4 Uger efter nærværende Doms Forkyndelse til simpelt Fængsel i 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

David Jensen bør til Statskassen bøde 5 Rd., eller, hvis han ikke fuldt betaler samme inden 4

Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, henfættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Tiltalte David Jensen er under nærværende Sag sat under Tiltalte for at have solgt ublagt Gøds samt for Overtrædelse af Straffelovens § 260 eller i alt Fald sammes § 261, men om den sidstnævnte Deel af Sigtelsen bliver der, idet Tiltalte ikke i saa Henseende ved Underrettsdommen er anset med Straf, og Sagen alene efter hans egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne er appelleret, ikke Spørgsmaal her for Retten.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, efterat der ved en den 28de Januar d. A. paa hans Bopæl i Sønderfelding Sogn afholdt Fogedsforretning var til Fyldestgjørelse af et af ham om Betalingen af en Gjælb af 22 Rd. 5 Mk. med Omkostninger indgaaet offentlig Forlig gjort Udlæg beels i det af ham beboede Huus beels i endeel ved Forretningen registrerede Løssøregjenstande og Besætningsbele, ialt vurderede til 124 Rd. 1 Mk. 8 ß, hvoriblandt navnlig 2 Køer tilsammen af Værdi 41 Rd., idet derhos — som det hedder — Ublæget blev betydet Tiltalte, i hvis Værgede de ublagte Gjenstande forbleve, har naaget det saaledes fete Udlæg afhændet de to ommelbte ved Forretningen registrerede Køer. Tiltalte har imidlertid til sin Undskyldning gjort gjældende, at han alene har afhændet Køerne, fordi han manglede Midler til Underhold for sig og sin Familie, og at han allerede under Fogedsforretningen erklærede, at han var nødt til at have Noget at leve af, samt at han for den Ko, som han først afhændede, tilbeels har saet Foder til den anden Ko, ligesom han af de Penge, han fik for denne sidste — i hvilken der i Forveien var gjort Udpantning for resterende Skatter og Communeafgifter til et Beløb af 6 à 7 Rd. — har betalt disse Skatter og Afgifter. Det er derhos oplyst, at Tiltalte forinden Underfølgelsens Paaabegyndelse har afgjort sin Gjælb til Ublægshaveren, der paa Grund heraf har frasalbet sin Begjæring om criminel Forsøgning imod ham.

Vel har nu Tiltalte erkjendt, at han ikke i Anledning af sin ovenansførte under Ublægforretningen afgivne Erklæring om, at han var nødt til at have Noget at leve af, har enten af Requirenten eller af Fogden erholdt Tilladelse til i dette Diemed at afhænde Noget af det Ublagte, men ligesom det dog paa den anden Side ei heller er oplyst, at det under Forretningen er efter den saaledes givne Anledning blevet ham udtrykkelig tilkjendegivet, at enhver saadan Afhændelse var ham formeent, saaledes findes det, idet det efter Tiltaltes ovenansførte Anbringender maa antages, at han ifkun tilbeels har forbrugt Udbytet

af de afhændede Røer til sin og sin Families Fornødenheder, medens en Deel deraf maa antages at være anvendt til Bevaringen af det øvrige Ublagte, samt ibet han, som meldt, har afgjort sin Gjælb til Ublægshaveren, og efter Sagens Oplysninger i det Hele antageligt, at han ved at afhænde de emmeldte Røer har handlet uden egentlig svigagtig Hensigt og navnlig har forubseet, at han vilde være istand til at dække Ublægshaveren, udenat der skredes til Realisation af det Ublagte, og hans omhandlede Forhold findes herefter at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256. Den Straf, som Tiltalte — om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet — efter den anførte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde af 10 Rd. til Statskassen, eller i Mangel af fuld Betaling heraf til simpelt Fængsel i 3 Dage."

Nr. 96.

Advocat Liebe

contra

Peder Nicolai Hansen (Defensor Levinen),

der tiltales for Meddeeltagighed i Tyveri.

Elbo-Brust og Holmans Herreders Extraretsdom af 10de December 1868: „De Tiltalte, Huusmand Peter Nicolai Hansen paa Erritsø Mark og hans Hustru Maren født Jochumsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5, Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage, og udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagfører Broe 5 Rd. og til Defensor, Sagfører Valeur 4 Rd. Til Huusmand Søren Andersen paa Erritsø Mark betale de i Erstatning 1 Rd. 1 Mk. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1869: „Tiltalte Peter Nicolai Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Erstatning til Huusmand Søren Andersen betaler Tiltalte 3 Mk. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Huusmand Peter Nicolai Hansen tiltales under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik hans Hustru, for hvis Bedkommende den imidlertid ikke er indanket for Overretten — for Meddeelagtighed i Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilfæaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det med Hensyn til et af Tiltaltes Hustru i October Maaned f. A. forøvet Tyveri af en deres Nabo, Huusmand Søren Andersen, tilhørende, til 3 Mk. vurderet Egestolpe, der havde ligget udenfor dennes Huus, tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte iforveien havde været enig med sin Hustru i, at hun skulde tage Stolpen, idet de navnlig havde talt om, at de trængte til at faae en Vaas i Stalben filllet op, og at det Stykke Egetræ, der laae i Nærheden af Søren Andersens Huus, og som de efter Tiltaltes Hustrues Forklaring nok tænkte at tilhøre Søren Andersen, kunde være passende dertil. Efter deres Forklaring tilbødte Tiltaltes Hustru sig Egestolpen en Morgen, medens Tiltalte var fraværende, og da Tiltalte ved sin Hjemkomst forefandt den, anvendte han den til en Vaas i Stalben.

For bemeldte sit Forhold vil Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1832 og som tidligere ifølge Fredericia Kjøbstads Extraretsdom af 17de Marts 1862 har været straffet for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Medfør af Straffelovens §§ 54 og 240 være at ansee for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 230 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 70.

Advocat Levinfen

contra

Ane Christine Larsen, Winthers Enke (Defensor Liebe),
der tiltales for Rufferi.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te December 1868:
„Tiltalte Ane Christine Larsen, Winthers Enke, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at hun udreder Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defen-

for, Prøveprocurator Lange og Procurator Maag, med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Ledvinsen og Løbe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Ane Christine Larsen, Winthers Enke, der har opgivet at være 37 Aar gammel, hvilket er skønnet at stemme med hendes Udseende, og ikke funden tidligere straffet, for Rufferi anlagte Sag, der foranledigedes ved, at en Politibetjent, der afvige 18de August i anden Anledning indsendt sig paa Tiltaltes daværende Bopæl i Store Helliggeiststræde, traf Tiltalte i Gaardsrummet og et hos hende boende Fruentimmer alene med en Mandsperson i Tiltaltes aflaaede Beboelsesleilighed, har Tiltalte erkjendt, at hun har tilladt to Fruentimmer, som dengang havde Bopæl hos hende, og af hvilke Fornævnte var det ene, at modtage hver 2 Gange Besøg af Mandfolk i utugtigt Siemed, hvorimod hun vedblivende har nægtet, at hun har opfordret enten disse Fruentimmer eller andre saadanne, som hun har havt tilhuse, til at søge Erhverv ved Utugt, ligesom ogsaa at have modtaget Betaling af de 2 forsnævnte Fruentimmer for den omhandlede Afbenyttelse af hendes Bolig.

Det er nu vel edeligen forklaret af 3 af fornævnte Eiendoms Beboere, at der, navnlig i den sidste Tid, indsendt sig mange Mandfolk i Besøg hos Tiltalte under Omstændigheder, som maatte fremkalde en høi Grad af Formodning om, at de fandt Sted for at bebringe Utugt med de hos Tiltalte i Logis værende Fruentimmer; derhos er det paa samme Maade forklaret af de 2 ovenfor først omtalte Fruentimmer, at de begge i hinandens Paahør af Tiltalte ere blevne opfordrede og derved bragte til at skaffe sig Fortjeneste ved Utugt paa Tiltaltes Bopæl og det paa en saadan Maade, at deraf fremgik, at Tiltaltes Hensigt var egen Fordeel, og endeligen har et Fruentimmer, som logerede hos Tiltalte fra Sommeren 1866 indtil Februar Maaned f. A., afgivet en ligeledes med Ed bekræftet Forklaring, hvorefter hun af Tiltalte vil være bleven opfordret til at søge Erhverv ved Løssagtighed og ved dennes Raad og det sætte Selskab, hvori hun kom paa Tiltaltes Bopæl, efterhaanden er bleven bragt til at føre et fuldstændigt løssagtigt Levnet; men da de ovenfor omtalte samstemmende Vidners Forklaringer efter deres Forhold til Sagen og andre Omstændigheder ikke tør tillægges fuldkommen Troværdighed, kan der ikke anses tilveiebragt et til at dømmes Tiltalte tilstrækkeligt Beviis for, at hun har gjort sig skyldig enten i Rufferi eller i at have mod Betaling tilfædet Personer af

forfjælligt Kjøn Afgang til sin Bolig for der at øve Utugt, og da hun for bet af hende tilstaaede Forhold at have havt Fruentimmer tilhuse, der ernærede sig ved Løssagtighed, ikke kan paaføres noget Ansvar som Følge af, at saadant ikke har fundet Sted mod Politiets Forbud, saa vil Tiltalte blive at fristnde for Actors Tiltale, dog saaledes at hun ubreder denne Actions Omkostninger."

Nr. 99.

Abbotat Hansen
contra

Karen Larsdatter, Bødkersvend Søren Nielsens Hustru
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vekteri.

Odense Kjøbstads Politiretsdom af 7de December 1868: „Tiltalte Karen Larsdatter bør hensettes til Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage og ubrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Februar 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Alberti og Maag, betaler Tiltalte Karen Larsdatter, Bødkersvend Søren Nielsens Hustru af Odense Fattiggaard, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tiltalte Karen Larsdatter, Bødkersvend Søren Nielsens Hustru, af Odense Fattiggaard, der er født i Aaret 1810 og som tidligere har været straffet 3 Gange for Tyveri, 1 Gang for Løsgengeri og 6 Gange for Vekteri, senest for sidstnævnte Lovovertrædelse ifølge Baag Herreds Politiretsdom af 16de September 1867 med Arbeide i Odense Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage, er under nærværende fra

Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen overbediist paany at have gjort sig skyldig i Betleri, og det maa derfor billiges, at hun ved den den 7de December f. A. affagte Politiretsdom er anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 3.

Da den ved bemeldte Dom valgte Straf af Arbeide i Odense Evangs-arbejdsanstalt i 90 Dage findes passende, vil Dommen, hvorved det retteligen er paalagt Tilstalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste."

Torsdagen den 18de Marts.

Nr. 40. Grosserer **F. W. Papenhausen** (Abb. Hindenburg)
contra

Overretsprocurator **Myhlerg** som Skiftecommissair i Grosserer

C. A. Nielsens Fallitbo (Advocat Henrichsen),

angaaende Betalingen af 651 Rd. 4 Mk. 11 s. m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 3die December 1868: „Indstævnte, Grosserer F. W. Papenhausen, bør til Sagsøgeren, Overretsprocurator Myhlerg som Skiftecommissair i Grosserer C. A. Nielsens Fallitbo, betale de paastævnte 654 Rd. 4 Mk. 11 s med Renter à 7 pCt. p. a. fra den 26de October 1868 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Højesteret ikke lægger Vægt paa det af Contractens § 8 udebede Argument, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paastaer Overretsprocurator Myhlerg som Skiftecommissair i Grosserer C. A. Nielsens Fallitbo Indstævnte, Grosserer F. W. Papenhausen, til-

pligtet til Fallitboet at betale 654 Rd. 4 Mk. 11 $\frac{1}{2}$., hvilken Sum Indstævnte formeentlig skylder Boet som den samme tilkommende Andeel i den Sum, der er indkommet ved Realisation af den af ham og Nielsen i Forening under Firma „Humlemagasinet i Brenderup Sogn“ drevne Forretnings Activer, nemlig Firmaets faste Eiendom og Inventarium m. v. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Sagsøgerens Tiltale, idet han har gjort gjældende, at det formeentlig er saa langt fra, at der efter en rigtig Opgjørelse tilkommer Nielsens Fallitbo Noget af det ved bemeldte Realisation indkomne Provenu, at Nielsen eller hans Bo tværtimod er Indstævnte 3095 Rd. 3 Mk. 14 $\frac{1}{2}$ $\frac{1}{2}$ s. Skyldig.

Grundlaget for det paagjældende Interessentskabsforhold imellem Indstævnte og Grosserer Nielsen er en imellem dem den 29de April 1862 indgaaet Contract, der under 21de Juni s. A. er allerhøiest confirmeret med Hensyn til dens § 8 angaaende Forholdet til Trediemand. Ifølge denne Contracts § 1 skulde Indstævnte strax til Forretningen indstøde 15,000 Rd. og Nielsen 5,000 Rd.; af Enhvers Indstud skulde der fra den Dag, det gjordes, indtil den Dag det igjen tilbagebetaltes, af Interessentskabet i Renter aarlig svares 5, eller som det senere blev vedtaget, 7 pCt. Efter § 4 skulde Indstævnte nærmest forestaa Interessentskabets Kasseforretning og Bogholberi, men iøvrigt begge Interessenter efter bedste Evne deeltage i alle øvrige Forretninger, og efterat det derpaa i § 8 er bestemt, at ingen af Interessenterne skulde kunne paadrage Interessentskabet nogen Gjæld, og at ingen fra samme hidvørende Gjæld eller anden Forpligtelse skulde paahvile Interessenternes Formue udenfor Interessentskabet, hedder det i § 10, at i hvert Aars Mai Maaned opgjøres den aarlige Balance, hvorefter Fordeel eller Tab deles lige imellem Interessenterne, og Udbetaling af Renter og Overstud finder Sted. I § 12 omtales Parternes Ret til at opfige Interessentskabet, og bestemmer da § 13, at i Tilfælde af Opsløsning efter Opsigelse maa alle Interessentskabets Eiendele realiseres ved Auction, medmindre der træffes anden Overenskomst. Endelig omhandler § 14 det Tilfælde, at en af Interessenterne skulde dø eller hans Bo af anden Aarsag komme under Skiftebehandling; i sidste Tilfælde hedder det, at den anden Interessent skal være berettiget til at beholde det hele Etablissement uden Standsning, imod ved nærmest paafølgende 1ste Mai at udbetale den Udraadtes Andpart efter Opgjørelse og lovlig Taxation.

Interessentskabet, der til Etablissementets Drift lod opføre en Magasinbygning i Landsbyen Broe i Fyen m. v., begyndte sin Virksomhed i Aaret 1862, men det gik ikke heldigt, idet Indtægten end ikke kunde dække de Renter, der ifølge Contracten skulde tilsvares enhver især af Interessenterne af deres Indstud, og blev da Tabet fra „Vindens og Tabs Contoen“ ved de aarlige Opgjørelser efter Contractens § 10 fordeelt med Halvdelen paa hver af de to Interessenters Contoer. I Begyndelsen af indværende Aar bleve Interessenterne enige om at afslutte og opløse Interessentskabet; alle dets Eiendele (Bygningen med Inventarium m. v.) bleve solgte ved Auction, men Netto- provenuet, som Indstævnte har oppebaaret, udgjorde kun 3,517 Rd. 4 Mk. 11 $\frac{1}{2}$ s.,

medens de for hver især af Interessenterne i Interessentskabet indestaaende Capitaler, isølge de stedfundne Opgjørelser, udgjorde 12,588 Rd. 5 β . for Indstævnte og 2,878 Rd. 5 Mk. 13 β for Nielsen.

Det er om Fordelingen af det nævnte Provenu 3,517 Rd. 4 Mk. 11 β ., at Striden dreier sig, idet Nielsens Bo formener, at det bør fordeles i Forhold til de 2 Interessenters i Interessentskabet indestaaende Capitaler, hvilket vilde give 2,863 Rd. for Indstævnte og 654 Rd. 4 Mk. 11 β . for Nielsens Bo, medens Indstævnte formener, at det ved Opgjørelsen lidte Tab, nemlig Forskjellen mellem Interessenternes samlede Indestaaende, 15,467 Rd. 2 β ., og Provenuet, 3,517 Rd. 4 Mk. 11 β ., altsaa 11,949 Rd. 1 Mk. 7 β ., bør deles lige imellem Parterne. Herefter vilde altsaa et Tab af 5,974 Rd. 3 Mk. 11 $\frac{1}{2}$ β . falde paa enhver af Interessenterne, og idet Nielsens Indskud kun var til Rest 2,878 Rd. 5 Mk. 13 β ., maa hans Bo, efter Indstævntes Formening blive Debitor for 3,095 Rd. 3 Mk. 14 $\frac{1}{2}$ β ., medens Indstævnte, hvis Tilgodehavende i Interessentskabet, som anført, udgjorde 12,588 Rd. 5 β ., vilde have Krav paa 6,613 Rd. 2 Mk. 9 $\frac{1}{2}$ β ., eller 3,095 Rd. 3 Mk. 14 $\frac{1}{2}$ β . foruden det af ham oppebaarne Realisationsprovenu 3,517 Rd. 4 Mk. 11 β .

Denne Indstævntes Formening om den rette Opgjøvelsesmaade kan dog ikke ansees for velgrundet. Den er væsentlig støttet paa den ovenfor omtalte Bestemmelse i Contractens § 10 om, at Fordeel og Tab ved de aarlige Opgjørelser skulde deles lige imellem Interessenterne, men det er med Føie af Sagsøgeren herimod erindret, at denne Bestemmelse kun angaaer de aarlige Opgjørelser og ikke den ved en Afslutning og Opløsning af det hele Interessentskab stedfundne almindelige Opgjørelse. Vel siges der ikke i de §§, som handle om en saadan, nemlig §§ 12—14, i hvilket Forhold Fordelingen i saa Fald skal ske, idet der kun tales om Udfindelsen af Interessentskabsmassens Bærdi; men af denne Tausghed kan ikke med nogen Sikkerhed udledes, at den i § 10 givne Regel for de aarlige Opgjørelser ogsaa skulde komme til Anvendelse ved Ophævelsen og Opløsningen af Interessentskabet. Naar hensees til, at Parterne efter § 4 hver især skulde efter bedste Gode arbejde for Interessentskabet, og at den stedfundende Ulighed imellem Størrelsen af deres Indskud i Forretningen fik en naturlig Compensation derved, at hver især af Parterne forlobs af Interessentskabet aarlig skulde have endog 7 pCt. af deres Indskud, synes det i og for sig at være en meget rimelig Bestemmelse, at den derefter udfommende Gevinst — eller Tab — ved Forretningen, saalænge denne fortsattes, ved de aarlige Opgjørelser skulde deles lige imellem dem. Men Sagen stiller sig anderledes, naar der er Spørgsmaal om en endelig Opgjørelse og Fordeling, ikke af aarlige Indtægter i Forbindelse med aarlige Renter, eller af aarlige Tab, men derimod af Capitalformuen. Ligesom denne, naar den ved Opløsningen maatte være ganske uforandret som ved Forholdets Stiftelse, selvfølgelig vilde blive at fordele paa den Maade, at hver Part fik sit Indskud, saaledes synes det i og for sig naturligt, at Parterne — forsaavidt ikke noget andet særligt maatte være bestemt — overhovedet maatte betragtes som lodtagne i Interessentskabets Capitalformue i Forhold til Indskuddene, saaledes

at Capitalformuens Forsøgelse eller Formindskelse paa Grund af Conjecturerne eller andre Aarsager maatte medføre en forholdsmæssig Forhøielse eller Formindskelse af Størrelsen af de enkelte Interessenters Løbber. Havde det været Meningen, at Opgjørelsen i Tilfælde af Opløsning skulde stee paa anden Maade, navnlig i Lighed med den med Hensyn til de aarlige Opgjørelser foreskrevne, vilde det have været meget simpelt og naturligt at henbise dertil i §§ 13 og 14. Men dertil kommer, som af Sagsøgeren bemærket, at den Regel om absolut ligelig Fordeling af Capitaltabet, som Indstævnte vil gjøre gjældende i Tilfælde af Opløsning, i sin Conseqventis ikke er forenelig med Bestemmelsen i Contractens § 8, hvis Ord og Aand tale imod, at nogen af Interessenterne nogensinde skulde kunne komme til at hæfte for mere end sit Indskud. Der synes imidlertid kun at kunne være Spørgsmaal om en af de to Ting, enten Deling af Capitaltab og Capitalforsøgelse i Forhold til Indskudene, eller Deling deraf i to lige store Dele uden Hensyn til Indskudenes Størrelse, og naar denne sidste af Indstævnte paaflaende Opgjørelsesmaade viser sig at føre til Resultater, som ikke kunne ansees for at være stemmende med Contracten, be- styrkes det herved, at den førstnævnte Delingsmaade, som ligger til Grund for Sagsøgerens Paastrand, er den rette.

Efter det Anførte findes Indstævnte at maatte tilpligtes at betale de paastrævte 654 Rd. 4 Mk. 11 ß med Renter, som uimodsigagt paaflaaet, 7 pCt. p. a., fra Forligssklagens Dato den 26de October d. A. til Betaling stee, medens Processens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve.“

Fredagen den 19de Marts.

Nr. 81.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Sørensen, kaldet **Tørslev** eller **Tørslov**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for volbeligt Overfald.

Vordingborg søndre Virks Extraretsdom af 27de Juli 1868:
„Tiltalte, Indsidder Lars Sørensen, Tørslev kaldet, af Kiøng Fattighuus, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han udrede i Erstatning til Slagter Jens Andersen af Vesteregesborg for Helbredelsesudgifter 20 Rd., for Næringsstab 20 Rd. og for Legemslidelser 10 Rd., samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Tjørnsen og Defensor, Procurator Schaarup med 5 Rd. til hver. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste Decem-ber 1868: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sa-lair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Smith og Lindhardt, betaler Tiltalte Indsidder Lars Sørensen, Tørslev kaldet, af Kjøng Fattighuus 8 Rd. til hver. Den idømte Erstat-ning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyn-delse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-terne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret be-taler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende fra Bor-tingborg søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Ind-sidder Lars Sørensen, Tørslev kaldet, af Kjøng Fattighuus actioneres for volbeligt Overfald, er det af Slagteren Jens Andersen og dennes 2 Sønner Jens Jensen og Peder Jensen af Besteresborg, af de 2 Sidstnævnte under Ed overeensstemmende forklaret, at da de om Aftenen den 20de Februar d. A. hjørte fra Kjøng Kro til deres Hjem, bleve de omtrent ud for Fattighuset Ko-stræde Banker anraabte af en Person, der gif paa Veien, og da Jens Jensen antog, at det muligen var hans sammesteds boende Svoger, fik han sin Broder Peder Jensen, der hjørte Vognen, til at holde stille, idet han spurgte: „Er det Dig, Ole,“ men i samme Dieblit slog Personen, i hvem han nu gjenkjendte Tiltalte, ham et Slag over den høire Skulder med en Lægtestump, som Til-talte bar i den høire Haand, og umiddelbart derefter i Ansigtet med en Has-seltjæp, som han havde i den anden Haand. Jens Jensen greb nu fat i Kjæppen og sprang af Vognen, men fik endnu et Slag af Lægtestumpen paa den ene Albue, og idet hans Faber Jens Andersen, der sad paa høire Side af Agestolen og hvem Tiltalte ogsaa havde tilføiet et Slag over den venstre Skul-der, medens han sad paa Vognen, derefter stod af denne for at hjælpe Sønnen, foer Tiltalte strax henimod ham, og med de Ord: „Vil Du ogsaa overfalde mig“, slog han med Lægtestumpen efter Jens Rasmussens Hoved, men ramte dennes venstre Arm, som han hævede for at afsøde Slaget.

Efter hvad der er oplyst, var den ommeldte Lægtestump af Fyrretræ og omtrent 2 Alen lang og 2 Tommer bred og Hasseltjæppen omtrent 1½ Alen lang og ¾ Tommer i Diameter, og medens Jens Jensen ikke har havt nogen videre Følge af de ham tilføiede Slag, var derimod det ene Been i Jens An-

berfens venstre Forarm efter den under Sagen fremlagte Lægeattest flaaet over og Armen meget ophovnet og underløbet med Blod, saa at han som Følge af denne Skadetilfælde i længere Tid var sengeliggende og ude af Stand til at arbejde, men efter en den 2den Mai d. A. afgiven Lægeerklæring var Armen da helbredet, uden at Læsionen vilde efterlade nogen Meen paa hans fremtidige Helbred.

Tiltalte har derimod vedblivende paaflaaet, at det var ham, der blev gjentagende anraabt under Navnet Ole, skjøndt han sagde, at han ikke var den Paaagjældende, og da han kom hen til Vognen, greb Jens Jensen ham først i Brystet, tog derpaa med sin ene Haand om Stokken, som Tiltalte havde i Haanden, og slog ham med den anden knyttede Haand et stærkt Slag mellem Næse og Mund, samt tilføiede ham med Kjøppen, som han havde vrifset fra ham, et stærkt Slag oven i Hovedet. Da derefter baade Jens Jensen og dennes Fader stode af Vognen for at anfalte ham, søgte Tiltalte, der forgjæves havde raabt om Hjælp og vil være bleven saa fortumlet af det Slag, han havde faaet i Hovedet, at han ikke ret vidste, hvad han gjorde, at værgе sig ved at flaae i Blinde med Lægestumpen, hvorved han ramte Jens Andersens, som omforklaret, uden at tænke over den Stabe, han gjorde. Denne Tiltaltes Forklaring er imidlertid ikke bestrøket ved, men staaer i Strid med det isvrigt Dplyste, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at han intetsomhelst Spor har haft af de ham efter hans Paafland tilføiede voldsomme Slag, og om end Slagter Jens Andersens Forklaring ikke kan blive at tillægge nogen Betydning efter hans Forhold til Sagen, hvorunder han har neblagt Paafland om Erstatning hos Tiltalte, findes det derimod ved de af Peder Jensen og Jens Jensen afgivne heebigede Forklaringer, af hvilke den Første slet ikke har deeltaget i Slagsmaalet og den Sidsmævnte vel vil have modtaget nogle Slag, men uden at han herfor gjør noget Krav paa Tiltalte, i Forbindelse med det Dplyste, og navnlig at Jens Jensen efter en af de Tilstedekomnes Forklaring strax for ham har givet samme Beretning om det Paaserebe, som han senere har gjort i Retten, at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte uden videre Anledning fra Jens Andersens Side har tilføiet denne det ovennævnte Slag med Lægestumpen over den venstre Arm, uden at Tiltaltes ubestyrkede Angivende om, at han ikke ret vidste hvad han gjorde, kan fritage ham for Ansvar i saa Henseende.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 3die December 1816 og tidligere gjentagende Gange straffet, blandt Andet for Tyveri ved Høieseretsdom af 16de Januar 1843 med Fæstningsarbejde i 12 Aar, og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 26de Juni 1849 for Hæleri med Straf af 3 Maaneders lige Arbejde, være at dømmes efter Straffelovens § 203 til en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage." .

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 16de April.

1869.

Første ordinaire Sessjon.

Fredagen den 19de Marts.

Nr. 78.

Advocat Hansen

contra

John Joseph (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have angrebet Forvalter Charles Fosf.

St. Thomæ Politiretsdom af 7de September 1868: „Tiltalte John Joseph tilbeles 20 Rottingslag. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16de November 1868: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen bestemmes til fem og tve Rottingslag. Saa bør Tiltalte og tilsvare alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

Forsaauidt det Tiltalte paasigtede Forhold ikke efter dets Bestaaenhed maatte henhøre under Frdn. 4de October 1833 § 1, men derimod med Rette kan henhøres under sammes § 3, burde det ialtfald ifølge Frdn.s § 30 ifr. Refcr. 16de Mai 1838 § 2 b være bestemt af vedkommende Doersvrighed, om Sagen skulde forfølges af det Offentlige eller ikke. Da dette ikke er steet og Sagen desuden, saafremt den skulde forfølges af det Offentlige, burde være behandlet som Justitsag, findes de affagte Domme, ved hvilke isvrigt bemærkes, at de ganske mangle enhver Angivelse af,

under hvilken Straffebestemmelse det af Tiltalte udbiste Forhold er henført, at maatte kjendes uefterrettelige. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Tji kjendes for Ret:

De ergangne Domme bør uefterrettelige at være. Advocaterne Hansen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 8 vestindiske Daler, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Sammenhængen med nærværende, i 1ste Instantis i St. Thomæ Politiret paadsømte Sag, hvorunder Drengen John Joseph tiltales for Voldsbjergning, er den, at Forvalter Charles Fosf, der havde Bestyrelsen eller Opsynet med Plantagen Løvenlund, den 7de August d. A. traf Tiltalte, der er 17 Aar gammel og var i Tjeneste hos Leieren af Huset paa Nabostedet Louisenhøi, førende en Hest og lefaget af en Pige, ved Cisternen paa førstnævnte Plantage, ud af hvilken de havde spydt 5 Demijohns Vand, en Gjenstand, som netop under det da herskende Tørreveir havde speciel Værdi. Da Drengen til Hr. Fosf's Spørgsmaal om, med hvad Hjemmel han havde taget Vandet, gav det haanlige Svar, at han ikke havde staalet det, beordrede Sidstnævnte ham bort fra Stedet, og da denne ikke viste nogen Beredvillighed dertil, tog han fat i ham og skubbede ham bort, hvorpaa der foregik efter Parternes med hverandre modsigende Forklaring en Ordværel, hvorom paa Grund af at de Tilstedeværende angive at have imidlertid forladt Stedet og derfor ikke at have iagttaget det Omspurgte, intet har kunnet oplyses med Bestemthed. Paa Tilbageveien til Byen samme Dags Eftermiddag og ved at passere Louisenhøi blev Forvalter Fosf tilføiet flere legemlige Bestabigelser, som efter en fremlagt Lægeattest hidrørte fra Vold, tilføiet med en Knippel eller tyk Stok paa Hovedet, Skulder, den vensre Haand og det høire Laar. At disse Læstioner vare ham bibragte af Tiltalte ved det ommeldte Sammenstød ved Louisenhøi er der ingen Grund til at betvivle, hvorimod de afhørte Deponenters modstridende, tilbeels vakkende og tilbeels uforenelige Udsagn gjøre det umuligt at bestemme Enkeltheberne ved det Foregaaede. Af Tiltaltes egen Vedgaaelse fremgaaer imidlertid som vist, at han, da han enten ved Moberens Raab eller af en Pige, der løb til ham, fik at vide, at Hr. Fosf var paa Landeveien, ilede til og slog efter denne med en Stok, som han paa staaer at have sanket op paa Stedet, angivende som Grund, at Fosf havde truet med at slaae hans Mober, men uden dog at kunne paa den til ham rettede Opfordring forklare, hvorledes dette lod sig forene med hans eget Udsagn, at Fosf da stod i en Afstand af ca. 10 Alen fra Moberen. Naar nu tillige sees hen til, beels at medens Forvalter Fosf, en Mand i en

Alber af 39 Aar, er som nævnt bleven tilspøiet ikke ubetydelige Læstøner, har Tiltalte ikke paaberaabt sig at have lidt nogensomhelst Skade, deels at Førstnævntes detaillerede Fremstilling er i sig sandsynlig og fri for al Modsigelse, Tiltaltes Forklaring derimod i de væsentligste Puncter baade i Strid med sig selv og tilbagefaldt som usand, hvorhos ikke bør lades ubemærket, at Moderen Emilie Joseph efter en Deponents Udsagn har til ham yttret, at hun havde været bange for at hendes Søn skulde træffe sammen med Forvalter Foss, da hun frygtede for, at han skulde tage Livet af denne, og at Tiltalte selv Dagen efter havde omtalt til en anden Person efter dennes Udsagn, hvorledes han 3 Gange havde slaet efter Hr. Foss, saa maa det ansees for tilstrækkeligen constateret, at Tiltaltes Overfald er steet uden nogen berettigende Anledning fra den Angrebnes Side og paa en Maade, der vidner om et i høi Grad voldsoomt og uskyldigt Sindelag hos Tiltalte. Det maa derfor billiges, at han ved den under 7de September d. A. affagte Politiretsdom er dømt som skyldig, men skjønnes Straffen, der er fastsat til 20 Rottingslag, paa Grund af de udhøvede Omstændigheder at burde forhøies til 25 Rottingslag, med hvilken Modification Politiretsdommen vil være at stadfæste."

Nr. 98.

Advocat Mellemann

contra

Peder Christian Carlsen og Ole Madsen

(Defensor Hinzenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Storehødinge Rjbstads Extraretsdom af 5te October 1868: „De Tiltalte Huusmændene af Bjelkerup Peder Christian Carlsen og Ole Madsen bør hensættes hver især i 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, samt in solidum betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Provedprocurator Freuchen og Toldforvatter Rye, 5 Rbd. hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonson og Mhlerk, betale de Tiltalte Peder Christian Carlsen og Ole Madsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Storehebinge Kjøbstads Extraret indankede Sag sigtes de Tiltalte Peder Christian Carlsen og Ole Madsen for bedrageligt Forhold.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte Carlsen paataget sig at om= lægge deels endeel af Kjørebanelen i Storehebinge Kjøbstads Vestergade, hvortil skulde bruges de ældre Steen, deels Gadenes Fortoug og Revierer, hvortil skulde bruges nye Steen, efter Dverflaget 37 □ Favne, idet derhos Tiltalte Madsen maa antages at have været hans Medarbejder, der skulde dele halvt med ham. Den 1ste August d. A. mødte Brolægningsscommissionen i Gaden for efter Carlsens Begjæring at foretage Eftersyn og Opmaaling af det af ham udførte Arbejde, og efter den under Sagen fremlagte Ubskrift af Commissionens Protocol gjorde en af de Tiltalte ved denne Leilighed opmærksom paa, at de nye Steen, der vare medgaaede til Gadenes Dmlægning, skulde opmaales, og paa= viste et Stykke i Gadenes vestre Ende, hvor der var lagt nye Steen, som bleve opmaalede til 5½ Favne, ligesom han opgav at have forbrugt 1¾ Favn Steen til Dmlægning af den nordre Kendesteen eller Fortoug, og Tiltalte Carlsen blev saaledes med Commissionen forenet om at skulle have godtgjort 7 Favne Steen à 4 Rd. 2 Mk. som forbrugte udover de 37 □ Favne, han havde be= regnet i Dverflaget. Da der imidlertid endnu inden Mødet sluttedes vakte Mistanke om, at der ikke var brugt saa mange Steen som opgivet, blev Und= dersjøgelse indledet mod de Tiltalte, under hvilken Tiltalte Carlsen har erkjendt, at han, der isvrigt efter Aftale med et af Brolægningsscommissionens Med= lemmer havde brugt endeel af de ældre Steen til Revieret og endeel af de nye Steen til Kjørebanelen, for Commissionen paaviste et bestemt Stykke med nye Steen, der blev opmaalt til 5½ Favn og af ham erklæret at være lagt til udenfor Dverflaget, tilligemed de 1¾ Favn til den nordre Kendesteen, skjøndt han vidste, at det ikke var Tilfældet, og at det var Tiltalte Madsen, der op= fordrede ham til at forbre Betaling for de nævnte Steen. Tiltalte Madsen har ligeledes erkjendt, at han var ligesaa god som Tiltalte Carlsen om med denne at blive forenet om at forlange Betaling for de nævnte 7 Favne Steen, naagtet disse ikke vare leverede udover Dverflaget, ialfald ikke tilnærmelsesviis saa mange. Endvidere er det oplyst, at de Tiltalte eller navnlig Carlsen, uden

at omtale, at Skolen særskilt havde leveret Steen til et Stykke af Fortouget og betalt for Arbeidet ved dette, har ladet Commissionen opmaale dette Stykke og medtage samme i de Maal, der skulde lægges til Grund for hans Betaling.

Medens der nu ikke er Føie til at antage, at de Tiltalte, hvad dette sidstnævnte Punct angaaer, have gjort sig skyldige i et strafbart Forhold, idet Tiltalte Carlsens Forklaring om, at han senere ved Afregning vilde have fra- draget det saaledes af Skolen Leverebe, efter Omstændighederne ikke vil kunne forfastes, maa det, hvad angaaer de ovennævnte 7 Favne, bemærkes, at heri efter Sagens Dphlysninger fragaaer deels den ovenansførte $1\frac{3}{4}$ Favn, der angik en særlig Accord, deels endvidere 1 Favn, idet der efter en under Sagen fore- tagen Opmaaling maa antages, at der til Revieret er medgaaet 38 Favne istedetfor de oprindelig beregnede 37 Favne, hvorefter saaledes det af de Til- talte formegnet beregnede Quantum Steen maa antages at udgjøre omtrent 4 Favne.

Vel maa det nu herefter antages, at der i Virkeligheden er medgaaet et noget større Quantum Steen end efter Overslaget, og det maa ogsaa antages, at de Tiltalte ikke nøiagtig have vidst, hvormeget der er medgaaet udover Over- slaget, hvorhos Tiltalte Carlsen har udsagt, at han troede, at der, før han fik sin Betaling, vilde skee en Opmaaling af de brugte Steen og at en Berigtigelse saaledes vilde finde Sted, men ligesom han dog selv har erkjendt, at en nøi- agtig Opmaaling var umulig, efterjøm de gamle og de nye Steen tildeels vare blandede sammen, saaledes maa det ialfsald efter de Tiltaltes egne Til- staelser antages, at de have vidst, at det af dem beregnede Antal Steen vare mere end der i Virkeligheden var blevet forbrugt, og idet de saaledes have gjort sig skyldige i et bedragerligt Forhold, der dog kun kan betragtes som forsøgt, idet Betalingen ikke er bleven erlagt, ville de Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været straffede, og af hvilke Carlsen er født i 1826 og Madsen i 1824, være at anses efter Straffelovens § 251 cfr. § 46, og Straffen, der ved den indantebe Underrettsdom er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 8 Dage for hver især, findes at burde bestemmes til saadant Fængsel i 6 Dage.

Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestem- melser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste."

Mandagen den 22de Marts.

Nr. 104.

Advocat Liebe

contra

Carl Andersen (Defensor Klubien),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Han Herrebernes Extraretsdom af 21de November 1868: „Til- talte Carl Andersen af Mølgaard's Hebe bør hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Nors og til Defensor, Procurator Mønsted, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 25de Januar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Højhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterue Liebe og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Steenhugger Carl Andersen af Mølgaard's Hede for bebrageligt Forhold.

Ifølge Sagens Oplysninger kom Tiltalte, der den 1ste October f. A. paa Hjerridslev Marked havde mistet en gammel hullet Regnfrakke af Lærred, gennemtrukket med Olie, som han havde laant af en Røgter paa Selbjerggaard den 3die f. M. ind til C. A. Møller paa Kolladal Mark, der, efter hvad Tiltalte havde bragt i Erfaring, paa det nævnte Marked skulde have fundet en fremmed Regnfrakke i sit Telt, og forespurgte om denne, hvorpaa Møller foresviste ham en næsten ny Summiregnkappe, som senere har viist sig at tilhøre Entemadame Moelsgaard, og som dennes Handelsbetjent Lars Andersen paa det ommeldte Marked, som det maa antages uden Møllers Vidende, havde lagt ind i dennes Telt med Anmodning til hans Piger om at tage vare paa den, men senere ved sin Hjemreise glemte at faae med. Tiltalte tog Kappen med sig, idet han efter sin Forklaring ikke lagde Mærke til, at den var forskjellig fra den Frakke, han søgte efter, og skjødnt han, efter hvad to Arbeidsmænd havde forklaret, et kort Stykke fra Møllers Huus forsøgte at trække Kappen paa, hvormed han bad En af de nævnte Mænd at være sig behjælpelig, men atter maatte opgive det, da den viste sig at være altfor snever, hvorefter han kastede den over sin Skulder — hvilken Forklaring's Rigtighed Tiltalte vel ikke bestemt har villet vedgaae, idet han dog har erkjendt, at det vel kan være, at saaledes er tilgaaet — vil han dog ikke være bleven opmærksom paa Feiltagelsen før end den næste Dag,

da han, iført Gummitappen, paa Veien fra sit Hjem paa Mølgaard's Hede til Selbjerggaard var kommen i Nærheden af Fjerridslev, hvor han gif ind til Bødder Peterfen, som da viste ham en Lærredsbregnfrakke, han Morgenen efter Markedsdagen havde fundet udenfor sit Huus, og i hvilken Tilstalte gjenkjendte den af ham saavne Frakke. Tilstalte, der for Peterfen udgav sig for Eier af Gummitappen, fik da den anden ubleveret, og medtog dem begge til Selbjerggaard, hvor han afleverede Lærredsbregnen til dens Eiermand, medens han gav sig ud for at være Eier af Gummitappen. Tilstalte har isøvrigt indbrummet, at han Morgenen efter Markedet hørte af Bødder Peterfen, at denne havde fundet en Regnfrakke udenfor sit Huus, men da han tillige havde bestrebet denne som ny, medens den, Tilstalte havde mistet, var gammel og hullet, funde Tilstalte ikke antage, at det var den samme, og det var efter hans Forklaring heller ikke af Hensyn dertil, at han, som melbt, besøgte Peterfen. Tilstalte har endvidere forklaret, at det ingentunde var hans Hensigt at tilvende sig Gummitappen, men da han vidste, at C. A. Møller godt kjendte ham og derfor kunde henvise Eieren til ham, hvis denne forinden maatte melde sig, vilde han beholde Rappen hos sig, indtil han den 10de October skulde vende tilbage til sit Hjem, da han saa atter vilde levere den tilbage til Møller, men heri blev han forhindret, da han Dagen forud blev anholdt af Sognefogden, og forsaavidt som han for Folkene paa Selbjerggaard, naar nogen af dem spurgte ham derom, ligesom for Bødder Peterfen, har udgivet sig for Eier af Rappen, da vil han kun have gjort saadant, forbi det, som han siger, ikke kom de Paagjælbende ved, hvorimod han, saasnart Sognefogden kom tilstede og spurgte om Frakken, strax vedgif, hvorledes det forholdt sig med samme.

Ligesom det nu imidlertid efter de under Sagen tilveiebragte Oplysninger maa ansees godtgjort, at Tilstalte har forsøgt paa at afhænde Gummitappen paa Selbjerggaard, saaledes findes der, da det under Sagen er oplyst og af Tilstalte selv vedgaaet, at de to Frakker vare saa forskjellige, at det var umuligt at forvekle dem med hinanden, ei heller at kunne tages noget Hensyn til Tilstaltes Forgivende om ikke at have bemærket, at det var en urigtig Frakke, han fik ubleveret af Møller, og det maa derfor antages at have været Tilstaltes Hensigt svigagtigen at tilegne sig den ommeldte Gummitappe, der er vurderet til 10 Rd. og ubleveret til Eieren, som ikke har gjort Paastand paa videre Erstatning.

For det saaledes ubviste Forhold vil Tilstalte, der efter sit Opgivende er født i Sverrig i Aaret 1826 og ved Han Herrebernes Extraretsdom af 28de November 1863 for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 er idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, derfor nu være at ansee efter Straffelovens § 251 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken han er anset med lige Straf i 5 Dage og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at staadfæste med den nævnte Forandring i Straffetiden."

Tirsdagen den 23de Marts.

Nr. 68.

Advocat Hindenburg
contra

Anders Olsen eller **Olesen Kaae** (Defensor Liebe),
der tiltales for at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger samt for paa en Tid, da han maatte forudsee sin forestaaende Fallit, at have benyttet hvad han havde under Hænder til fortrinsviis at fyldestgjøre enkelte Creditorer.

Århuus Kjøbstads Extraretsdom af 22de Juni 1868: „Til-
talte, Kjøbmand Anders Olsen Kaae af Århuus, bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneber; saa udreder han og alle med Ac-
tionen lovligt forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Ac-
tor, Procurator Knudsen 20 Rb. og Defensor, Cancelliraad,
Procurator Jensen 15 Rb. At efterkommes under Afsærd efter
Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 2den November 1868: „Un-
berretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og
Defensor for Overretten, Justitsraad Nedelmann og Procurator
Møller, betaler Tiltalte 15 Rb. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
og med Bemærkning, at efter de Højesteret forelagte nye Dplys-
ninger maa ogsaa enkelte andre Dispositioner end de i Dommen
nævnte, navnlig to Udbetalinger af 100 Rb. og 270 Rb. til
Lømrer Rasmussen og Kjøbmand Blichfeldt, anses stridende mod
Straffelovens § 261, vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe
for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag
tiltales falleret Kjøbmand Anders Olsen Kaae for at have gjort sig skyldig
i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger samt for paa

en Tid, da han maatte forubsee sin forestaaende Fallit, at have benyttet hvad han havde under Hænder til fortrinsviis at fyldestgjøre enkelte Creditorer.

Ifølge Sagens Oplysninger blev Tiltalte, der er født den 18de April 1836, i Aaret 1857 etableret som Kjøbmand i Aarhus, hvor han drev deels en Detailforretning, som han dog i September Maaned 1867 overdrog til en Anden, deels en Forretning en gros, der navnlig bestod i Udførsel til Udlandet af Korn og Smør, og som naaede et betydeligt Omfang, indtil Tiltalte den 13de November 1867 efter Foranledning fra flere Creditorers Side opgav sit Bo som fallit til Eksterrettens Behandling. Efterat der allerede under 19de s. M. var paabegyndt en offentlig Undersøgelse mod Tiltalte i Anledning af en af Kjøbmand S. Ree i Aarhus gjort Anmeldelse om, at Tiltalte formeentlig havde gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold ved at disponere over et Parti Korn, der iforveien af ham var solgt til Ree, overdrog Eksterretten i Tiltaltes Bo 3 Mænd at foretage en Undersøgelse af Boets Bøger og Papirer, samt derefter at bestemme Tiltaltes Transactioner før Fallitten og afgive Betænkning derover, og den af disse Mænd derefter udarbejdede Betænkning gaaer, forsaavidt Førelsen af Tiltaltes Bøger angaaer, ud paa, at der vel Intet var forekommet dem enten i de ældre eller nyere Tilførsler, som tydede paa svigagtig Hensigt fra Tiltaltes Side, samt at Bogføringer i flere Puncter var temmelig ordentlig, men at derimod Productbogen og et Par af de største Conti, nemlig det Hufes i Leith, der havde modtaget den væsentligste Deel af Tiltaltes Smør i Consignation, samt Kjøbmand Wolbyses i Aarhus vare temmelig uordentligt førte, at Calculations- og Facturabogen langfra var ført i kronologisk Orden, at Bøgelbøgerne i en meget væsentlig Retning ingen Oplysning gave, nemlig om hvem Bøgelne vare overbrugte til, at ingen af Bøgelne gav fuld Oplysning om consignerede Varers Realisation og at der ifølge Memorialens Udvisende manglede Tilførsel af nogle faa Poster i Kassebogen for de allerseneste Dage før Fallitten, hvorefter der skulde have været en Kassebeholdning af ca. 148 Rd. I Betænkningen, der var ledsaget bl. A. af en Fortegnelse over de enkelte Poster i Tiltaltes Memorial, der enten ikke fandtes overførte paa de vedkommende Contoer eller hvis Overførsel ikke fandtes at være i behørig Orden, er det derhos paaapeget som noget meget paafaldende, at der ingen senere Dato end 4de November findes anført ved nogen Post i Memorial eller Risconto, samt udtalt, at Bøgelne aldeles Intet indeholde til Oplysning om en tidligere Opgjørelse af Status eller nogen Hentydning til at en saadan var foretaget, og at Tiltalte neppe i det sidste Aarstid endog kun tilnærmelsesviis havde kunnet have noget bestemt Begreb om samme, medens det dog ikke kunde betvivles, at han maatte have været vidende om, at Forretningen ikke gik godt, og i det sidste Par Maaneder før Fallitten maatte have kunnet skjønne, at Resultatet var slet; med Hensyn til Bogføringer er det endelig i Betænkningen ytret, at Tiltalte slet ikke havde ført nogen Forbrugs-, Huusholdnings- eller Handelsomkostningsconto og for hans Gaarstjæbs Vedkommende kun en høist ufuldstændig Conto, samt at det i det Hele syntes klart, at Tiltaltes Bøger vare førte med en ubegribelig Uegtydelighed for at see Re-

fulstaterne af hans Virksomhed. Med Hensyn til de i den senere Tid før Fallitten stedsfundne Transactioner indeholder Betænkningen, at Tiltalte vel i den siben 1ste September hengaaede Tid oftere af forskjellige Personer havde laant ikke ubetydelige Beløb, som med saa Dages Mellemrum vare blevne tilbagebetalt, men at det ikke var givet, at Tiltalte paa den Tid havde havt nogen Visshed om, at en Standsning saasnart forestod, og at det, da disse Foretagender maatte antages paa den Tid at have været nødvendige, ikke fandtes, at Tiltalte derved kunde have paadraget sig noget Ansvar. Derimod antoges det, at Stillingen siben de allerfjerdige Dage af October Maaned havde været Tiltalte bekendt, og i Betænkningen er derefter fremhævet de fra den 31te October foregaaede Transactioner, ved hvilke Enkelte syntes at være favoriserede paa de øvrige Creditorens Beforsning, eller som ialtsald fandtes at være af den Natur, at de ikke turde forbigaaes, om end flere af Posterne vare af en saadan Bestaffenhed, at der ikke godt var Andet for Tiltalte at gjøre end at klare dem, men af de saaledes fremhævede Puncter findes der efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ifkun at blive Spørgsmaal om følgende af Tiltaltes Memorial udbragne Ansørser, nemlig:

under 4de November:	udleveret til Faursthou & Cramer i Hamborg	1100 Tdr.
—	Savre til Werbi	5,545 Rb. 1 Mk. 8 ß
—	fulgt Volbby 1268 ³ Tdr. Kornvarer	
—	til Werbi	9,454 — 3 — " =
—	Kjøbmand S. Kee forskjellige Varer	
—	til Werbi	1,494 — 4 — 12 =
—	og Korn af Grenaa.	1,000 — " — " =
—	Betalt P. S. Hahn contant.	1,000 — " — " =
—	Betalt Breinholm ved Volbby.	1,000 — " — " =
—	Sæbespyder Møller contant.	150 — " — " =

Slutteligen er det i Betænkningen med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der maatte tilkomme Boet noget Krav i Anledning af endeel af Tiltalte kort før Fallitten til England affendte Varer, bemærket, at Productbogen udviser, at alt Kornet paa saadanne Dvanta nær, der skjønnes at være Svind, er solgt og Beløbene derfor debiterede vedkommende Kjøbere eller Forhandlere, hvorimod der i Løbet af Aaret 1867 er forsendt meget betydelige Partier Smør til Forhandling for Tiltaltes Regning, uden at der i hans Bøger findes nogen sammenhængende Oversigt over Forhandlingen, i hvilken Henseende dog Betænkningens Forfattere have udtalt, at de ved saa grundig som muligt at sammenholde Productbogen med de Handelshusets Conti, som have modtaget Smør til Forhandling, samt med Factura- og Calculationsbogen saavel som med nogle efter Fallittens Indtrædelse modtagne Forhandlingsregninger, og endelig ved en kort Conference med Tiltalte selv, ere blevne nogenlunde overtyede om, at alt affendt Smør er beregnet Boet tilgode, med Undtagelse af ca. 18 Fouxtaget, hvorom ingen Oplysning er funden, samt nogle særligt nævnte affendte Partier, af hvilke der under Sagen ifkun bliver Spørgsmaal om den i Betænkningen fremhævede Overlevering den 11te November til P. S. Hahn af et

Connossement paa 89 til Leith affendte Foustager Smør, samt om en til Samme ved Tiltaltes Foranstaltning skeet Overdragelse af 163 Foustager Smør, der vare tilsendte Edw. R. Hume i Newcastle i Consignation, og hvorved Hahn, der ved Opgjørelsen med Hume erholdt udleveret 46 Foustager Smør samt udbetalt Rpl. 80. 11. 1, formenes forsaavidt at være begunstiget paa de øvrige Creditorers Beforsning.

Forsaavidt det nu ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltalte maatte have paadraget sig noget Ansvar ved Foretagelsen af de ommeldte Dispositioner, vil komme i en væsentlig Betragtning, om han kan antages til den paagjældende Tid at have maattet forudsee sin forestaaende Fallit, bemærkes, at det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Tiltalte i længere Tid har haft Underballance i sin Forretning, der navnlig i det sidste Aar før Fallitten har været drevet med betydeligt Tab. Tiltaltes egen Forklaring gaaer i saa Henseende ud paa, at han ca. 1½ Aar før sin Fallit, eller — som han i en til sin Defensor for Underretten fæstet Skrivelse nærmere har opgivet — i Slutningen af Aaret 1865 har foretaget en Opgjørelse af sine Bøger, og den Omstændighed, at disse ikke indeholde Noget, som viser, at en saadan Balance er optaget, er efter Tiltaltes Udsagn en Følge af, at han i sin Bogføring betjente sig af det saakaldte enkelte Bogholberi, hvilket det iøvrigt var hans Hensigt at ombytte med det dobbelte italienske Bogholberi, naar han havde opgivet sin Detailforretning og var indflyttet i den af ham i Efteraaret 1866 kjøbt Gaard, hvilken Indflytning først fandt Sted i Slutningen af October Maaned 1867. Den ommeldte Opgjørelse, der er den seneste, Tiltalte har foretaget, har han ikke kunnet skaffe tilveie under Sagen, men efter hans Opgivende ubviste den et Overskud af ca. 8—9000 Rb., og i sin nysansørte Skrivelse har han med Hensyn til den efter Opgjørelsen forløbne Tid angivet, at han i Vinteren 1865—66 tabte paa Korn ca. 4,000 Rb., men tjente paa Smør ca. 3,000 Rb., at han i Sommeren 1866 tabte ca. 12,000 Rb. paa Smør og ca. 6,000 Rb. paa 2 Kornladninger, men at den øvrige Forretning gav et Overskud, og at Vinteren 1866—67 efter hans Formening begyndte med en Underballance af ca. 12,000 Rb., hvorpaa Tiltalte i bemeldte Vinter vil have tjent ca. 18,000 Rb. paa Korn, men derimod samme Vinter og den paafølgende Sommer have tabt ca. 40,000 Rb. paa Smør. Tiltalte har nu ogsaa under Forhøret udtrykkelig erkjendt, at han nok har kunnet formode, at en Opgjørelse paa Grund af de betydelige Tab, han siden Februar Maaned 1867 havde lidt, navnlig ved Smørhandelen, vilde falde ud til hans Disfavør, ligesom han i sin ovenommeldte Skrivelse har yttret, at det har kostet ham flere Tusinder at holde sin Stilling usforandret i de sidste 2—3 Maaneder før Fallitten, men det maa dog efter Alt, hvad der under Sagen foresligger, forudsættes, at Tiltalte, der efter sin Forklaring intet noie Kjendskab havde til sin egentlige Status og ikke havde nogen Tanke om, at denne var saa ugunstig, som det senere viste sig — idet Underballancen efter hans egen Opgjørelse i den oftnævnte Skrivelse i Virkeligheden skal andrage ca. 60,000 Rb., og efter den af Skifteretten i hans Bø meddeelte Oplysning endog er endeel større, saa at der til de upriviligerede og

uprioriterede Fordringer kun kan antages at ville udkomme i det Høieste henimod 15 pCt. — har anset det muligt at fortsætte sin Virksomhed, og at han, saalebes som ogsaa i den ovenanførte Betænkning antaget, ikke endnu i Slutningen af October Maaned 1867 ansaae en Fallit for forestaaende. Det maa ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte indtil dette Tidspunkt har nydt en god Credit, og Kjøbmand Rasmus Peterfen i Aarhus har i saa Henseende navnlig forklaret, at Publikum i Almindelighed saavel som han selv og Kjøbmand Voldby i Aarhus — der maa antages at have staaet i et nyere Forhold til Tiltalte — indtil i Slutningen af October 1867 ikke have havt Grund til at antage Andet, end at Tiltaltes Stilling var forholdsvis god og i alle Tilfælde holdbar, ifjødnt det ikke var nogen Hemmelighed, at Tiltalte paa enkelte Brancher i sin Forretning havde lidt betydelige Tab, om hvilke man imidlertid har troet, at de ere bleve opveiede ved hvad han i andre Brancher havde tjent. Den 30te October 1867 modtog imidlertid Kjøbmand Voldby en privat Skrivelse fra Handelshuset Faurshou, Cramer & Comp. i Hamborg, hvori han anmodes om at tilstille samme paalidelige Oplysninger om Tiltaltes Status og Forhold, idet Handelshuset var stærkt engageret med Tiltalte, til hvem det deels havde betalt Kjøbesummen for 2000 Tdr. Havre, disponibelt den 15de October, hvoraf ifkun 800 Tdr. hidtil vare leverede, og deels stod i contant Forskud og havde accepteret Vexler for ham ialt til et Beløb af ca. 21—23,000 Bcmk., foruden at de havde faaet Vexler til et Beløb af Rskl. 1000, som Tiltalte havde trukket paa London, retournerede med Protest. Den næste Dag gif Voldby derefter til Tiltalte, hvem han viste Brevet og bad at meddele sig de fornødne Oplysninger, i hvilken Anledning Tiltalte svarede, at Havren laa parat paa Voldbys eget Loft, samt at Vexlerne vilde gaae i Orden, og at han med Hensyn til de forlangte Oplysninger om hans Status i Almindelighed ikke var istand til at give disse paa staaende Fod, men at han vilde foranlede en Opjærelse af sine Bøger, hvormed han haabede at kunne blive færdig til den 3die November. Den 1ste eller 2den November indfandt Tiltalte sig hos Voldby og anmode denne om at være sig behjælpelig med at dække forfaldne Vexler i Banken til Beløb ca. 5,000 Rbd., og da Voldby efter sin Forklaring ikke uden Videre havde lyst til at indgaae herpaa, foreslog han Tiltalte, at denne skulde sælge hvad der behøvedes af hans Kornbeholdning, men da det ved et Forsøg herpaa viste sig, at der ikke hos Andre kunde opnaaes den samme Priis, som Voldby var villig til at give, afkjøbte denne samme Dag Tiltalte hele hans Kornbeholdning, derunder dog — efter Sagens Oplysninger — ikke indbefattet det paa Voldbys Loft henliggende og, som berørt, for Handelshuset Faurshou, Cramer & Comp. bestemte Parti Havre; Kornet leveredes derpaa til Voldby den 4de og 5te November og for dets Værdi har Tiltalte under 4de November debiteret Voldby med det i Betænkningen i saa Henseende anførte ovennævnte Beløb 9,454 Rbd. 3 Mk., medens det isvrigt siden viste sig, at den rette Priis var ca. 400 Rbd. høiere, i hvilken Henseende den fornødne Berigtigelse derefter har fundet Sted. Alle rebe den 3die November havde Tiltalte imidlertid meddeelt Voldby, at han ikke

havde kunnet blive særdig med sine Bøgers Opgjørelse, og da Wolbby efter sin Forklaring i den Anledning indfaadt sig hos Tiltalte og der havde overbevist sig om, at Bøgerne i længere Tid ikke havde været ordentlig førte, at navnlig ingen Opgjørelse havde fundet Sted i de sidste 2 Aar, og at i lang Tid ingen Overdragelse var skeet fra Memorialen til Hovedbogen, blev han med Tiltalte enig om, at han og fornævnte Kjøbmand Rasmus Peterfen skulde prøve at foretage en Opgjørelse. Denne paabegyndte de derefter den 4de November, men det viste sig efter Wolbbyes Forklaring snart, at Bøgerne befandt sig i en saadan Tilstand, at en Opgjørelse ikke paa nogen Maade vilde kunne afgive et om end kun nogenlunde paalideligt Billede af Tiltaltes Stilling, i hvilken Henseende han har fremhævet, at den meget vigtige Smørconto ikke var à jour, saa at det end ikke tilnærmelsesviis kunde beregnes, hvilket Tab Tiltalte i Aarets Løb havde lidt derpaa, og R. Peterfen har ligeledes udsagt, at mangfoldige af de udenbys Creditors Conto ikke var i Orden, saa at de ved Opgjørelsen maatte stole paa de Oplysninger, Tiltalte for disses Vedkommende gav dem, samt at det isvrigt var forbundet med store Vanskeligheder at opgjøre en nogenlunde paalidelig Status, tilmed da der ikke forelaa nogen tidligere opgjort Balance, der kunde tjene som Udgangspunkt. Den 5te November forlod Tiltalte Aarhus og reiste ud paa Landet til sin Fader, idet han ifølge sin Forklaring, efter hvad han til den Tid havde faaet at vide om sin Status, ikke kunde ønske at være nærværende paa sin Bopæl paa en Tid, da han kunde vide, at afslidlige Fordringer vilde indløbe, som han ikke vilde see sig istand til at honorere, og han overdrog da til Kjøbmand Wolbby under hans Fraværelse at lede Forretningen og navnlig at berigtige nogle Bøxler, der vare forfaldne til Betaling, idet Tiltalte nærmere har udsagt, at medens han isvrigt foresøbt havde suspenderet sin Forretning den 4de November og fra den Tid af afviist ethvert Tilbud om Korn eller andre Produkter, og i det Væsentlige heller ikke foretog nogen Udtælling af Kassen, hvori heller ingen Beholdning fandtes, var han dog nødsaget til at gjøre den yderste Anstrengelse for at indløse de forfaldende Bøxler, saalænge han endnu haabede enten at kunne holde sin Forretning gaaende og overvinde de Vanskeligheder, der i Dieblirket vare opstaaede, eller ialtsald at holde ud saalænge, indtil det maatte lykkes ham at tilveiebringe en Accord med sine Creditorer, da Undblivelse af at befrie Bøxlerne uundgaeligt vilde have fremkaldt hans Fallit. Efter Kjøbmand Wolbbyes Forklaring var Grunden til, at Tiltalte saaledes reiste bort den 5te November, ligeledes den, at det, efter at Mygten om Tiltaltes Forfatning var kommet ud i Byen, var ham ubehageligt at være tilstede paa sin Bopæl, hvor han vilde blive bestormet fra alle Sider, og at han derfor maatte ønske at være fraværende, indtil hans hele Stilling vilde foreligge klarere, medens Kjøbmand R. Peterfen herom har udsagt, at man i Begyndelsen nærede et berettiget Haab om, at det vilde kunne lykkes Tiltalte at opnaae en Accord med sine Creditorer, og at det var i denne Anledning og for at staffe sig Assistance hos sin Fader, at Tiltalte reiste bort. Kjøbmand Wolbby, der af den ovennævnte Kjøbesum for Tiltaltes Kornbeholdning allerede under 1ste og 2den November havde udbetalt Tiltalte contant

2,000 Rb., og som ved den 4de November at forevise en ham fra Handels-
huset Faursthou, Cramer & Comp. tilfjillet Udleveringsbeedel paa 1200 Tbr.
Havre, af Tiltalte havde erholdt Anviisning paa den Tiltalte tilhørende Havre,
der laa paa Boldbys eget Loft, indfrieede derefter, som det maa antages den
5te November, forskjellige Vexler for Tiltalte til Beløb 5,200 Rb., samt betalte
endvidere efter den Ordre, Tiltalte havde givet ham, til Kjøbmand P. J. Hahn
det Beløb 1,000 Rb., hvorom der, som foransført, i Betænkningen er gjort An-
mærkning, og hvilket Tiltalte nogle Dage iforveien havde laant af Hahn, lige-
som Boldby endelig den 6te November, da fornævnte Kjøbmand S. Ree for-
langte sig udleveret et Parti Havre, han havde afkjøbt Tiltalte og allerede be-
talt denne, traf Aftale med Ree om, at denne, da der ikke mere fandtes Havre,
som tilhørte Tiltalte, skulde saavidt muligt dækkes med andre Varer. Da Til-
talte den 6te November var kommen tilbage til Aarhus, satte Boldby ham i
Kundskab om den nysnævnte med Ree truffne Aftale — efter Boldbys For-
klaring med Tilfsiende, at Tiltalte nu selv maatte vide, hvad han under de
forhaandenværende Omstændigheder troede at kunne forsvare — samt medbeelte
ham, at den foretagne Opgjørelse gav det foreløbige Resultat, at der til Cre-
ditorerne vilde kunne udkomme 30—40 pCt. Ifølge Tiltaltes Forklaring un-
derrettede han nu den 7de eller muligens først den 8de November ved Stri-
velfer, hvoraf iøvrigt en til Møller Breinholm udsærdiget, der er fremlagt
under Sagen, er dateret den 9de November, sine tilseede værende Creditorer om,
at han havde seet sig nødsaget til at standse sine Betalinger, og opfordrede dem
til et Møde hos sig den 11te November for at tage Sagen under nærmere
Overveielse, men ved dette Møde vedtoges det at stille Sagen i Bero i 8 Dage,
for at det imidlertid kunde undersøges, om det vilde være muligt at gjøre
Creditorerne et fordeelagtigere Tilbud end det, som den Dag kunde gjøres,
hvorved bemærkes, at medens den oprindelig af Boldby og Peterfen foretagne
Opgjørelse maa antages at have udviist Activer til Beløb 55—56,000 Rb.,
mod Passiver til Beløb 105—106,000 Rb., hvorefter der vilde kunne udkomme
over 50 pCt. til Creditorerne, men senere reducerebdes først til Activer 29,256 Rb.
og Passiver 74,900 Rb., hvilket omtrent svarer til 40 pCt., og derefter — som
det maa antages ved et af Boldby og Hahn foretaget Gjennemsyn — til Ac-
tiver 19,247 Rb. mod Passiver 77,143 Rb., i Genhold til hvilket sidste Re-
sultat der ved det nysammeldte Møde den 11te November maa antages at være
stillet Creditorerne 25 pCt. i Udsigt*). Noget følgende Møde af Creditorerne
blev imidlertid ikke afholdt, idet Tiltalte, som anført, allerede den 13de No-
vember paa Foranledning fra flere Creditors Side opgav sit Bo til Skifte-
behandling. Medens Tiltalte nu som ovenansført ikke kan antages forinden den
31te October 1867 at have forudsæet sin Fallit som forestaende, findes der der-
imod efter det Foransførte allerede fra sidstnævnte Dag af, da Kjøbmand Boldby
paa en Creditors Vegne, der havde betydelige Beløb tilgode hos ham, forbrede
Oplysninger om hans Status, at have været al Fjæie for ham til at befrygte,

*) I dette Punktum maa være indløbet en Feil i Acten.

at Fallitten forestod, idet han, som meldt, har erkjendt at vide, at den Dpgjørelse, han lovede Wolbby at foretage, vilde falde ud til hans Disfaveur, og han ved i de derpaa følgende Dage at befkjæftige sig med sine Bøgers Dpgjørelse maa antages at være bleven yderligere bekjendt med Bestaffenheden af sin Stilling, som han endog fandt saa vanskelig, at han foreløbig den 4de November suspenderede sin Forretning, og derefter af Hensyn til de Forbringinger, der vilde indløbe paa ham, bestemte sig til at reise bort den 5te November. Men naaget der saaledes under de forhaandenværende Omstændigheder og efter det Kjenndskab, Tiltalte havde til sin Stilling, skjønnes at have været al Opforbring for Tiltalte til at undlade ialtsald saadanne større Dispositioner, som kunde faae en væsentlig Indflydelse paa hans eller hans Boes Tilstand, hvortil navnlig maa henregnes den den 2den November foretagne og den 4de og 5te November fuldbyrbede Afhændelse til Kjøbmand Wolbby af hans Kornbeholdning, der havde en Værdi af henved 10,000 Rd., findes det dog efter samtlige Sagens Omstændigheder betænkeligt at forlæste Tiltaltes Forklaring om, at han endnu dengang nærrede det Haab at overvinde de sieblikkelige Vanskeligheder, og ligesom der paa Grund heraf ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at ansee Tiltalte med Straf for hans Forhold ved Afhændelsen af sin Kornbeholdning og Anvendelsen af Kjøbesummen — hvoraf de, som meldt, til ham selv contant udbetalte 2,000 Rd. maa antages at være medgaaede til Dækning af indløbne Forbringinger, navnlig Bevelgjæld, medens den øvrige Deel benyttedes af Kjøbmand Wolbby deels til for Tiltaltes Regning at indfrie forsalbne Vexler samt at bestale Kjøbmand Hahn de i den ovennævnte Betænkning ansførte 1,000 Rd., deels for den overflødige Deels Vedkommende til Dækning for sig selv af Tilgodehavende hos Tiltalte — saaledes bliver der allerede af samme Grund ikke Spørgsmaal om Ansvar for Tiltalte med Hensyn til at han, som foransført, under 4de November fuldbyrbede den med Handelshuset Faurichou, Cramer & Comp. afsluttede Handel om et Parti Havre ved at give Wolbby Anvisning paa den paa Sibsmævntes Loft henliggende, Tiltalte tilhørende Havre, der dog ikke var fuldt tilstrækkelig til den Leverance, hvormed Tiltalte stod til Rest. Efterat Tiltalte ved sin Hjemkomst den 6te November fra den ommeldte Rejse var bleven vidende om det Resultat, hvortil Wolbby og N. Petersen ved Dpgjørelsen af hans Bøger vare komne, maa det derimod antages, at han tilfulde har indseet, at hans Stilling var uholdbar, og vel maa Tiltalte forudsættes ogsaa efter den Tid at have næret Haab om at opnaae en Accord med sine Creditorer, ligesom han ved at henvende sig til de tilstedeværende Creditorer og afholde et Møde med dem, har foretaget dertil sigtende Skridt, men da Tiltalte maatte vide, at Fallitten, saafremt saadan Accord ikke opnaaedes, var uundgaaelig, og da han i ethvert Fald selv maa have betragtet det som høist usikkert, om han kunde opnaae en Accord, hvilket ei heller lykkes, kunne de Bestræbelser, han i denne Retning har gjort, ikke fritage ham for Ansvar med Hensyn til de Dispositioner, han til forttrinnsvis Fyldestgjørelse af enkelte Creditorer maatte have truffet efter den 6te November, og saaledes, isølge det Foransførte paa en Tid, da han maatte forudsæe sin forestaaende Fallit.

De Dispositioner, om hvilke der herefter bliver Spørgsmaal, ere deels de, der som ovenansført i Betænkningen ere fremhævede som sedsbundne til Fordeel for Kjøbmand Kee, Møller Breinholt og Sælsbyer Møller — hvorved bemærkes, at Tiltalte med Hensyn til at de i hans Memorial alle ere anførte under Dato 4de November, skjøndt de i Virkeligheden ere foregaaede senere, har forklaret, at da han, som meldt, den 4de November foreløbig suspenderede sin Forretning, ere de efter denne Dag undtagelsesviis stete Dispositioner ved en under de daværende Omstændigheder let forklarlig Feiltagelse eller Skjedseløshed blevne anførte under 4de November, der er den sidste Dato, der findes i Tiltaltes Memorial og Hovedbog — deels de forommeldte ligeledes i Betænkningen fremhævede Overdragelser til Kjøbmand Hahn af et Consossement paa Smør, der var affendt til Leith, samt et i Newcastle configureret Parti Smør.

Forfaavidt angaaer Forholdet til Kjøbmand Kee, fremgaaer det af Sagens Oplysninger, at denne under 30te October 1867 ved Sluttedel affjødte Tiltalte 1000 Lbr. Havre, strax disponibelt, til en Priis af 5 Rd. 2 Mk. pr. Ld., saaledes at 5,000 Rd. af Kjøbesummen strax erlagdes i Bæjler paa Kjøbenhavn, og Resten skulde betales ved Modtagelsen. Ved Handelens Afslutning tilbød Tiltalte Kjøbmand Kee, at denne, hvis han vilde modtage Havren strax, kunde faae den af det Parti, som Tiltalte havde liggende paa Kjøbmand Boldbys Loft, hvorimod Tiltalte, hvis Kee vilde vente nogle Dage, vilde levere ham Havren fra sit eget Loft, men da Kee efter sin Forklaring vilde have Havren strax disponibel, erklærede han, at han ønskede Havren fra Boldbys Loft, og da Tiltalte indgik herpaa, gif Kee til Boldbys Pakhuus, hvor han, uden dog at see Havren, forviisede sig om, at Tiltalte havde Havren beroende der. Som ovenmeldt meddeelte Tiltalte imidlertid Kjøbmand Boldby under 4de November Anviisning paa dette Parti Havre til Fordeel for Handelshuset Faursthou, Cramer & Comp., og da Tiltalte ligeledes, som ovenansført, havde solgt sin øvrige Kornbeholdning til Kjøbmand Boldby, modtog Kee, da han, efter at Havrens Levering i nogle Dage af forskjellige Grunde var bleven udsat, den 6te November meldte sig for at modtage Havren, af Boldby den Meddelelse, at der var disponeret over den Tiltalte tilhørende Havre, der havde ligget paa Boldbys Loft, og at Tiltalte ikke isvrigt var i Besiddelse af Havre, samt at Tiltaltes Affairer vare i Uorden og en Opgjørelse af hans Bøger under Arbejde.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 6.

Den 22de April.

1869.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 23de Marts.

Nr. 68.

Advocat Hindenburg

contra

Anders Olsen Raae (see forrige Nr.).

Da Kee og Boldby samme Dags Aften traf sammen hos en Sagfører i Aarhus, og da Kee her tilkjendegav Boldby, at han strax vilde lade en Arrestforretning foretage hos Tiltalte, tilbød Boldby efter Conference med bemeldte Sagfører, samt da han af Tiltalte havde modtaget Ordre til at holde det gaaende, saalænge det lod sig gjøre, for ikke at umuliggjøre Afslutningen af en Accord med Creditorerne, at give Kee saavidt muligt Dækning ved Overdragelsen af andre Varer, og da Tiltalte efter sin Hjemkomst erfarede den saaledes trufne Aftale, billigede han, efter sin Forklaring for saavidt muligt at holde Kee skadesløs, dette Arrangement, og udlæverede den følgende Dag Kee endel Skibsaatter, Kjøverfrø og Salt, som Tiltalte, da han i September Maaned overdrog Colonialhandelen til sin Eftersølgjer, selv havde beholdt, af Værdi ialt 1494 Rd. 4 Mk. 12 s, samt tilstillede endvidere Kee en Udliveringsjeddell paa 200 Tdr. Rug, som Tiltalte havde afsjødt Consul Koch i Grenaa, og da Kee endnu samme Dag anmodede Tiltalte om at udstede en yderligere Udliveringsjeddell, hvis han havde mere Korn disponibelt i Grenaa, medbeelte Tiltalte ham endvidere en Udliveringsjeddell paa 200 Tdr. Byg, idet Tiltalte efter sin Forklaring tillige oplyste Kee om, at han vel havde afsjødt Consul Koch 200 Tdr. Rug og 200 Tdr. Byg, men at der herpaa ifkun var betalt 1200 Rd., og at Kee som Følge heraf ikke vilde kunne faae mere Korn udlæveret i Grenaa, end hvad der svarede til dette Beløb, og Grunden til at han medbeelte Kee den sidste Udliveringsjeddell var derfor efter Tiltaltes Udsagn den, at han i hvert Tilfælde, og navnlig ogsaa forsaavidt Byggen, men derimod ikke Rugen, var disponibel, vilde fikke Kee Udliveringen af Korn i Grenaa til en Værdi af

1200 Rd. Samme Dag underrettede Tilstalte Consul Koch om Udstedelsen af disse Ubleveringsbødder samt bad hant holde Kornpartierne disponible, og Kee erholdt derefter ogsaa ifølge sin Forklaring af Consul Koch ubleveret for Tilstaltes Regning Korn til en Værdi af 1200 Rd., hvilket han dog senere ikkun vil have udbragt til 1000 Rd. Tilstalte har isvrigt udsagt, at han efter sine Bøgers Udvisende havde à Conto betalt Consul Koch 1330 Rd., for hvilket Veløb Consul Koch derfor uden Risiko kunde have ubleveret Kee Korn, men hvor meget Korn der i Virkeligheden for Tilstaltes eller hans Boes Regning er ubleveret Kee, er ikke nærmere oplyst. Ifølge saavel Tilstaltes som Kjøbmand Boldbyses Forklaring havde denne vel, da han af Tilstalte erholdt Anviisning paa Havren til Handelshuset Faurshou, Cramer & Comp., lovet Tilstalte eller stillet ham i Udsigt at laane ham et Parti Havre, saafremt han maatte komme til at mangle Noget i hvad han saa Dage efter skulde levere til Kjøbmand Kee, men dette Løfte, der kun var givet i almindelige Udtryk, har Boldby, efterat han i de mellemliggende Dage havde faaet Kundskab om Bestaffenheden af Tilstaltes Stilling, ikke anseet bindende for sig, ligesom Tilstalte end ikke senere opfordrede Boldby til at opfylde det. Skjøndt nu, som meldt, Kjøbmand Kee allerede ved Betaling af 5,000 Rd. havde for den væsentligste Deel udforsgjort Tilstalte for den kjøbte Havre, med Hensyn til hvilken Kee endog ved at gjøre Anmeldelse om det Passerede og foranledige en offentlig Undersøgelse paabegyndt, gjorde gjældende, at den som meldt paa Boldbyses Loft henliggende Havre maatte ansees at være bleven hans Eiendom, har Tilstalte dog ikke været bemyndiget til paa en Tid, da han maatte forudsæ sin Fallit som forestaende, at anvende sine Værebeholdninger til partiel fortrinsviis Dækning af det Tab, Kee vilde komme til at lide ved at den indgaaede Handel ikke fra Tilstaltes Side kunde opfyldes, og da Tilstalte ikke kunde være bunden ved den af Kjøbmand Boldby i saa Henseende under Tilstaltes Fraværelse truffne Aftale med Kee, som Tilstalte selv efter sin Hjemkomst fuldbyrkede, maa han ansees at have paadraget sig Straffean svar ved de herommeldte Dispositioner.

Ved Sluttedet af 2den November folgte Tilstalte til Møller Breinholm 150 Eder. Hvede for 2,100 Rd., der strax betaltes i Bøxler, hvorefter Tilstalte lod en Dynge Hvede, som han havde liggende paa et Loft i Byen, forevise for Breinholm, der imidlertid erklærede, at han ikke kunde bruge denne Hvede, navnlig medmindre den rensedes. Tilstalte erklærede da, at Breinholm ogsaa kunde faae af den Hvede, Tilstalte havde liggende hos Kjøbmand Hjelm, og herpaa vil Breinholm vel ikke have givet nogen bestemt Erklæring, men nogle Dage senere lod han sig dog ogsaa paavise denne sidste Hvede, hvilken han imidlertid ikke fandt bedre, hvorfor han ei heller fandt Anledning til at meddele Tilstalte, at han havde seet denne sidste Hvede, idet det var hans Agt at holde sig til den først paaviste, som han forudsatte, at Tilstalte vilde lade renses, inden den leveredes. Den 7de November forlangte Breinholm derefter Hveden ubleveret, men Tilstalte var, som meldt, dengang ikke i Besiddelse af Korn, idet han havde solgt sin Beholdning, derunder den Breinholm først paaviste Hvede, til Kjøbmand Boldby, og den hos Hjelm beroende Hvede vel, ligesom flere

andre Kornpartier, var kjøbt af Tilstalte, men derimod ikke ved Betaling gjort disponibel, og da Breinholm, efterat have erfaret, at Hveden ikke kunde leveres, indfandt sig hos Tilstalte, medbeelte denne, der efter Breinholms Udsagn var i en særdeles nedtrykt Stemning, at hans Sager vare aldeles i Uorden, og at han ikke kunde opfylde sin Forpligtelse ligeoverfor Breinholm, hvem han derhos henviste til Kjøbmand Voldby, der foreløbig saavidt muligt havde paataget sig at ordne Sagen. Ifølge Voldbys Forklaring havde han allerede den 4de November, da han af et Brev fra Tilstalte til Breinholm havde erfaret, at Tilstalte havde solgt denne 150 Tdr. Hvede, spurgt Tilstalte, om Breinholm skulde have havt den Hvede, som Tilstalte ved Slutteden af 2den November havde solgt ham selv, hvortil Tilstalte svarede, at Breinholm kunde faae af den Hvede, som Tilstalte havde liggende hos Kjøbmand Hjelm, og da Voldby, uagtet Tilstalte udtrykkelig tilspøiede, at Hveden hos Hjelm var disponibel, dog, saaledes som Sagerne stode, nærede Tvivl om, hvorvidt Hveden virkelig kunde gjøres disponibel hos Hjelm, gjorde han Tilstalte opmærksom herpaa, og denne bad ham da i saa Tilfælde at arrangere Sagen paa bedste Maade med Breinholm, idet han tilspøiede, at hvis Voldby herved skulde komme til at bringe et personligt Offer og staae i Forskud for Tilstalte, vilde nok dennes Fader dække hans Tab. Da nu Breinholm efter Tilstaltes Anvisning den 7de November indfandt sig hos Voldby og i høi Grad beklagede sig over, at Tilstalte ikke havde opfyldt sin Forpligtelse imod ham, bad Voldby ham, idet han udvilske for ham, hvorledes Tilstaltes Sager stode, at tage Sagen roligt, og tilbød Breinholm af sin egenomme og som et personligt Offer, han vilde bringe, at udbetale Breinholm 1000 Rd. under den udtrykkelige Betingelse, at Breinholm derefter foreløbig intet Skridt maatte foretage mod Tilstalte, men skulde gaae Haand i Haand med Tilstaltes øvrige Creditorer for om muligt at faae tilveiebragt en Accord. Da Breinholm indgik herpaa, udbetalte Voldby ham Dagen efter 1000 Rd., for hvilket Beløb Voldby derefter debiterede Tilstalte, og denne Udbetaling har saaledes havt til Følge, at medens Voldby efterat have erholdt Tilstaltes Kornbeholdning overleveret, samt efterat have gjort de ovennævnte Udbetalinger for Tilstaltes Regning, ved den overskydende Deel af Kjøbesummen var fuldt dækket for sit tidligere Tilgodehavende hos Tilstalte og endog derefter blev denne ca. 129 Rd. stykbig, udviser derimod Tilstaltes Conto hos Voldby nu en Saldo til Sidstnævntes Fordeel af ca. 871 Rd. Medens det nu for dette sidstnævnte Beløbs Vedkommende bliver uden Indflydelse paa Tilstaltes Boes Tilstand, om Beløbet sthyldes til Voldby eller til Breinholm, er der derimod vel ved den herommelte Omfatning til Fordeel for en enkelt Creditor disponeret over Tilstaltes Tilgodehavende af ca. 129 Rd. hos Voldby, men ligesom det efter Voldbys Forklaringer i det Hele nærmest maa antages, at Udbetalingen til Breinholm af de ommelte 1000 Rd. fandt Sted som en for Voldbys egen Regning iværksat frivillig Indskriden, der i sin Heelhed var, som han har udtrykt sig, et personligt Offer, saaledes har Voldby ogsaa efter sin Forklaring, da han medbeelte Tilstalte, hvorledes Sagen var ordnet med Breinholm, af Tilstalte — der som foransøgt inden han reiste ud til sin Fader

havde stillet Voldbby sin Faders Caution i Udfigt — modtaget et fornyet Løfte om, at dennes Fader nok skulde være Garant for de af Voldbby til Breinholm udlagte 1000 Rb., og Tiltalte har ligeledes under Forhøret udfagt, at Voldbby har hans Faders Caution for bemeldte 1000 Rb., og særligt, at Faderen under Tiltaltes Ophold hos denne den 5te November havde lovet at ville overtage Cautionen for denne Sum. Skjøndt nu Tiltalte i den ovennævnte Skrivelse til sin Defensor for Underretten har givet en fra det Foransførte noget afvigende Fremstilling af det mellem ham og Voldbby i den ommeldte Henseende Passerede, idet han navnlig nu har nægtet, deels at det har været Voldbbyes Mening at bringe noget Pengeoffer for hans Skyld, deels at han forinden sin Vortreise har stillet sin Faders Caution i Udfigt, idet han, efter hvad han i Skrivelsen ansører, forud vidste, at hans Fader ikke godt kunde afsee mere, end hvad han alt havde tabt, findes det dog betænkeligt at statuere, at Tiltalte, der endvidere i Skrivelsen havde benægtet, at han forinden sin Vortreise havde forhandlet med Voldbby om, at denne, forsaavidt Kjøbesummen for Kornbeholdningen kunde tilstrække, deraf maatte dække Breinholm, har forudsat, at han, da Voldbby udbetalte Breinholm 1000 Rb., endnu havde det mindre betydelige Tilgodehavende af ca. 129 Rb. hos Voldbby, eller at Tiltalte har bemyndiget Voldbby til at gjøre nogen Udtælling til Breinholm af, hvad han saaledes indsejlad med for Tiltaltes Regning, og der findes herefter, samt dg i hvert Fald al Spørgsmaal om nogen Disposition over Voets ommeldte Tilgodehavende hos Voldbby bortfalder, forsaavidt denne i Virkeligheden maatte blive stadesløsholdt af Tiltaltes Fader for de til Breinholm udbetalte 1000 Rb., ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte, der isørigt i sin ommeldte Skrivelse har erkjendt, at han bagefter billigede, at Udbetalingen havde fundet Sted, og lovede, at han vilde forsøge at bevæge sin Fader til at erstatte Voldbby hans Tab, herved skulde have paadraget sig noget Strafsansvar.

Med Hensyn til den i Betænkningen ommeldte Udbetaling til Sæbeshyder Møller af 150 Rb. har Tiltalte under Forhøret forklaret, at han efter Møllers Anmodning og som det maa antages den 25de October 1867 havde for Møller besørget Omsætningen af en i Kjøbenhavn betalbar Vexel paa 760 eller 960 Rb. paa den Maade, at han, efterat Møller havde endosferet Vexlen til ham, oversendte den til et Handelshuus i Kjøbenhavn, hos hvilket Tiltalte er bleven godskreven for Vexlens Beløb, som han derfor igjen skulde godtgjøre Møller. Den 6te November eller — som det efter en af Tiltalte ført saakaldet Kasseklade nærmest maa antages — den 7de November har Tiltalte derefter betalt Møller som Afdrag derpaa 150 Rb., og hvorvel det maa forudsættes, at Vexlens Overdragelse til Tiltalte ikkun er skeet i den Hensigt, at han skulde indbringe sammes Beløb for Møller og igjen betale denne det, maa Tiltaltes Forpligtelse til, efterat Møller havde overdraget ham Vexlen, hvis Værdi derefter kom ham tilgode, at yde ham Bederslag derfor, dog betragtes som et almindeligt Gældesforhold, og ved paa en Tid, da Tiltalte efter det Foransførte maatte forudsee sin Fallit som forestaaende, at gjøre et Afdrag paa Møllers Tilgodehavende hos ham, maa Tiltalte saaledes anses at have paadraget sig Strafsansvar.

Hvad dernæst angaar den til Kjøbmand Hahn, som ovenmeldt, flete Overdragelse af et Connossement paa Smør, der var oversendt til Leith, samt af et Parti i Newcastle configneret Smør, bemærkes foreløbigen, at Kjøbmand Hahn i Slutningen af September Maaned 1867, idet han efter sin Forklaring bengang havde ubetinget Tillid til Tiltaltes Stilling, paatog sig Endosseringen af Tiltaltes Bexler mod $\frac{1}{4}$ pCt. Provision, hvorefter han i Tidsrummet indtil den 2den November for Tiltalte endosserede deels Rigsrentbexler til Beløb 19,500 Rbd., deels Bexler paa England til Beløb Rstr. 3,450, hvilke alle maa antages at være blevne disconterede af Bankcontoiret i Aarhus, hvor Hahn, forsaavidt de ikke ere gaaede i Orden, har maattet indløse dem, og hvorved han efter sin Forklaring har faaet et Krav paa Tiltaltes Bo af 22—23,000 Rbd. Til Grund for Trasseringen af de engelske Bexler og som Garanti for Endossementet af dem forelaa Productaffibningen til England, og Tiltalte havde saaledes, navnlig ved at affende 163 Fousfager Smør til Handelshuset E. N. Hume i Newcastle, under 23de og 26de October 1867 trasseret henholdsvis Rstr. 300 og Rstr. 400, hvilke Bexler endosseredes af Hahn. Ved sin Hjemkomst til Aarhus den 6te November forefandt Tiltalte efter sin Forklaring et Brev fra E. N. Hume, ifølge hvilket denne ifkun havde villet acceptere den første af de to nævnte Bexler, som det maa antages forbi det modtagne Smør ikke havde en Værdi, der svarede til Bexlernes Beløb, og da Tiltalte intet Svær modtog paa et Telegram, som han i den Anledning tilstillede E. N. Hume, underrettede han Hahn om Acceptens Nægtelse, samt spurgte denne hvad han ønskede der videre skulde foretages for at fikke ham som Endosjent, og da Hahn antog det Forslag, der fra Tiltaltes Side blandt Andet blev gjort om, at Tiltalte skulde meddele Hahn en Ubleveringssejdel, hvorefter Hahn da kunde overtage det hele paagældende Parti Smør mod at dække E. N. Hume for den accepterede Bexler paa 300 Rstr., anmodede Tiltalte i et Brev, der efter hans Formening afsendtes den 7de November og ialtsald ikke tidligere, Hume om at udlevere samtlige 163 Fousfager Smør til Hahn. Efterat Hahn ifølge sin Forklaring i Tidsrummet mellem den 7de og 11te November, uden at han nærmere kan angive Tiden, var kommen i Besiddelse af Ubleveringssejden paa Smørret, oversendte han denne til sin Commissionair i England, og Sagen ordnedes derefter paa den Maade, at Hume skulde beholde saa meget af Smørret, at han derved kunde blive dækket for sin Accept paa Rstr. 300, medens det Dverfkybende skulde stilles til Disposition for Hahn, som derefter fik udleveret 46 Fousfager Smør, hvorhos der senere — som det maa antages i Slutningen af November Maaned — efter en Afregning af Hume, hvilken ogsaa blev tilsendt Tiltalte, tilstillede Hahn Rstr. 80. 11. 1., som det Overskud, det tilbageholdte Smørparti ved Realisationen havde givet ud over Rstr. 300, foruden at ifølge Tiltaltes Udsagn en ældre Saldo af Rstr. 20 endvidere derved dækkedes. Efter Hahns Forklaring ere de til ham udleverede 46 Fousfager Smør udbragte til ca. Rstr. 200, saa at hans Tab ved Endossementet af de omhandlede 2 Bexler heretter bliver ca. Rstr. 120. Skjøndt det nu vel maa antages, at Kjøbmand Hahn ifkun har meddeelt sit Endossement paa de af Tiltalte truffne engelske Bexler,

hvis Trasfering var begrundet i samtidige Productaffininger, og paa hvis Accept af Barernes Modtager Hahn saaledes har kunnet gjøre Regning, følger det dog af Forholdets Natur, at Hahns Stilling som Beglensbosjent ikke kunde medføre nogen retlig Abkomst for ham til at erholde forlods Dækning af de affendte Barers Værdi for det Tilfælde, at den paagjældende Bregel ikke gif i Orden, og ved i Tidrummet mellem den 7de og 11te November at meddele Hahn den ovennævnte Ubleveringsjebbel paa Smørpartiet og derved foranledige, at Smørret eller dets Værdi, forsaavidt denne ikke medgif til at dække Hanne for hans Accept og ældre Saldo, kom Hahn tilgode, maa Tiltalte, der i sin oftnævnte Skrivelse til Defensor for Underretten ubtryffeligt har erkjendt, at Smørret, saafremt der ikke var givet Hahn Dispositioner: det derover, vilde have kommet ham selv eller hans Bo tilgode, ligeledes ansees at have paa en Tid, da han maatte forudsee sin forestaaende Fallit, benyttet hvad han havde under Hænder til fortrinnsviis at betale en enkelt Creditor.

Ligeledes findes den ovennævnte Overdragelse til Hahn af et Connossement paa 87 eller 89 Fousstager Smør at maatte ansees som en strafbar Disposition. Ved Overførelsen af dette Parti Smør til Leith, hvor det maa antages at have været bestemt for Handelshuset Gillespie & Cathcart, havde Hahn under 1ste November endosseret en af Tiltalte trasferet Bregel paa Nfr. 400, idet det paa Smørret udfærdigede Connossement til Hahns Betryggelse med Hensyn til denne Forretning forevises ham inden det jendtes vefkommende Banquier i London. Da Connossementet, som med Hensyn til at Forsjendelsen skete fra Marchuus over Kjøbenhavn, løb paa Forsjendelse til sidstnævnte By og derfra videre med første Dampskib til Leith, ved Ankomsten til London imidlertid ikke blev anseet som fyldestgjørende, efter Tiltaltes Forklaring hovedsagelig fordi det ikke løb paa Handelshusets Narn, men „til Ordre“, hvilken Udfærdigelsesmaade ikke var betryggende, hvor Barerne ikke førtes directe til Bestemmelsesstedet, men skulde omlades, blev Accepten af den ovennævnte Bregel nægtet, og da Tiltalte, efter hvad han i Skrivelsen til sin Defensor for Underretten har anført, ved en Depesche underrettedes herom, søgte han saavidt muligt at firkte Hahn Barerne ved at faae et nyt Connossement udstedt i Kjøbenhavn for Forsjendelsen derfra til England, for om muligt paa denne Maade at tilintetgjøre det oprindelige Connossement, og da det lykkedes ham at erholde et saadant nyt Connossement, overdrog han den 11te November, inden det til denne Dag berammede Møde med Creditorerne afholdtes, dette nye Connossement til Hahn, som derefter i sin Egenstaa som dets Indehaver realiserede det ommeldte Smørparti i England, men da Hahn efter sin Forklaring har maattet udrede 100 Nfr. for at faae en af Gillespie & Cathcart i Smørret gjort Arrest hævet, har han formeent, at Udbyttet deraf neppe vil blive over 2000 Rd. Tiltalte har nu vel i sin Skrivelse til Underrettsdefensor gjort gjældende, at Smørret, saafremt han ikke ved det nye Connossement havde faaet det overdraget til Hahn, dog ikke vilde have kommet hans Bo tilgode, men at det ældre Connossement, hvis Smørret var ankommet til Bestemmelsesstedet før det nye Connossement, vilde have hjemlet Ihændeoveren deraf Ret til

Smørret, og idet han har formeent, at det saaledes bliver uden Indflydelse paa Voets Status, om den ene eller anden af disse to Creditorer er kommen til at nyde Godt af de paagjældende Barers Værdi, har han derimod ansørt, at det for ham havde stor Betydning, at Hahn og ikke det nævnte Handelshuus fik Smørret, eftersom Handelshuset ved at komme i Besiddelse deraf vilde slippe aldeles skadesløst fra Tiltaltes Fallit, medens Hahns allerede meget store Tab derved vilde forges med ca. 3,000 Rb., men selv om det i Mangel af nærmere Oplysning om det ældre Connossements Indhold samt om det hele Retsforhold, hvori Tiltalte stod til Handelshuset Gillespie & Cathcart, kunde forudsættes, at Smørrets Værdi ikke havde kunnet indbrages i Tiltaltes Bo, hvis det ikke ved Overdragelsen af Connossementet til Hahn var bleven stillet til dennes Naadighed, findes dog den herved nedfundne Begunstigelse af Hahn, ved hvilken Tiltalte efter det Ovenansførte netop har havt sin forestaaende Fallit for Die, at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 261.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte for at have gjort sig skyldig i grove Uordener i Henseende til Førelsen af sine Handelsbøger, da have, som ovenansført, ikke blot de Mænd, der af Skifteretten vare udnævnte til at undersøge Tiltaltes Bøger og Papirer, men ogsaa Kjøbmændene Volbby og R. Petersen udtalt en ugunstig Dom om Tiltaltes Bogføring i det Hele, og Kjøbmand Hahn, der som berørt ogsaa har foretaget et Gjenemsyn af Tiltaltes Bøger, samt Tiltaltes Handelsbetjent have ligeledes i deres Forklaringer fremskillet Tiltaltes Bogføring og Bøgernes Tilstand som meget mangelfulde. Forsaauidt de i saa Henseende førte Anker for en væsentlig Deel gaac ud paa, at det efter den Maade, hvorpaa Bøgerne vare førte, har været forbundet med stor Vanskelighed at opgjøre Tiltaltes Status eller danne sig en Oversigt over Tiltaltes Stilling, maa Udsættelserne vel anses begrundede, ligesom Tiltalte ogsaa, som ovenansført, har erkjendt, at han ikke selv i Løbet af de sidste 2 Aar havde opgjort sin Status, men efter Tiltaltes Forklaringer maa Grunden hertil dog ibetmindste tildeels antages at være den, at Tiltalte hidtil ikkun havde ført det saakaldte enkelte Bogholberti, og ligesom ialtsald den af Tiltalte ubviste Mangel paa Omhu for at kende og oversee sin sande Stilling, ikke er usorønelig med en behørig Nøiagtighed i Førelsen af de Bøger og Contoer, som han benyttede, saaledes maa den af Tiltalte anvendte Form for sit Bogholberti, om den end efter Omfanget og Bessaffenheden af hans Ferreining har været mindre hensigtsmæssig og syldestgjørende, dog efter Sagens Oplysninger antages i det Hele at have været af en saadan Bessaffenhed og Fuldstændighed, at saavel Tiltaltes Beholdninger som de forskjellige Mellemværender, hvori han stod, har kunnet fremgaae deraf, hvorfor Muligheden af at udbrage en Opgjørelse af Tiltaltes Bøger heller ikke har været ubeluffet. Forsaauidt der i den oftnævnte Betænkning som foransført er gjort forskjellige Udsættelser med Hensyn til Førelsen af de enkelte Bøger eller Contoer, bemærkes, at det vel i Betænkningen er ansørt, at Productbogen og et Par af de største Conti, nemlig Kjøbmand Volbbyes og et Huses i Leith, hvorved maa antages at være sigtet til Handelshuset Gillespie & Cathcart, ere temmelig uordentlig førte, men da

det, efter hvad endvidere i Betænkningen er anført, dog efter de isvrigt tilfiede-
værende Oplysninger maa antages, at alt affenbt Korn og Smør er kommen
Tilstalte eller Boet tilgode, alene med Undtagelse af en Difference af 18 Fou-
stager Smør, hvorom ingen Oplysning er funden, skjønnes der ikke at kunne
lægges Tilstalte nogen grov Uorden i Henseende til Productbogens Førelse
til Last, idet den nævnte Feil ikke kan ansees som forholdsvis stor, da Con-
toen efter Tilstaltes Udsagn omfatter mellem 5 og 6000 Foustager; med Hensyn
til Huset Gillispie & Cathcarts Conto har Tilstalte vel erkjendt, at det var en
Umulighed at forstaae denne Conto, saaledes som den fandtes, da Tilstaltes
Bøger afleveredes til Skifteretten, men Grunden hertil var efter Tilstaltes
Forklaring den, at Contoen ikke kunde opgjøres, førend den sidste Contocourant
modtoges fra Huset, men efterat dette var skeet, er Contoen isølge Tilstaltes
Forklaring ved Hjælp af denne Contocourant samt en ældre Copibog bragt i
Orden under Assistance af Tilstalte selv, saaledes at der har kunnet erholdes et
tilstrækkeligt Overblik over den. Ligesom nu denne Tilstaltes Forklaring ikke
vil kunne forkastes, saaledes har Tilstalte ogsaa under Forhørerne givet en efter
Omstændighederne fyldestgjørende Oplysning om Sammenhængen med, at Kjøb-
mand Voldby under 4de November 1867 i Tilstaltes Bøger er krediteret for
1894 Rd. under Betegnelsen „Differencer“, og da der isvrigt ikke findes nogen
væsentlig Urigtighed paa denne Conto, der paa en Ubetydelighed nær stemmer
med Voldbys Opgjørelse, kan Tilstalte med Hensyn til de ommeldte Contoers
Førelse ikke ansees at have gjort sig skyldig i nogen grov Uorden. Forsaauidt
der, som forommeldt, i Betænkningen er gjort Udsættelse med Hensyn til Fø-
relsen af Calculations- og Facturabogen samt Begrebsøgerne, har Tilstalte, hvad
den ved de førstnævnte Bøger befundne Mangel angaaer, gjort opmærksom paa,
at Oplysning om, til hvem Begreberne vare afgivne, til enhver Tid har kunnet
hentes fra hans Memorial og Resconto eller Hovedbog, og vel har han med
Hensyn til de førstnævnte Bøger erkjendt, at der muligvis, da disse førtes af
en af hans yngre Contoirifler, fra Tid til anden kan være udbiist nogen Skjø-
desløshed og Mangel paa behørig Orden ved deres Førelse, men der er dog
ikke i saa Henseende oplyst Noget, der særlig kunde paadrage Tilstalte Ansvar,
og Tilstaltes Forklaring om, at det stundom paa Grund af den forskellige Maade
og Rækkefølge, hvori de enkelte Forretninger foregaae og komme til Afslutning,
er uundgaeligt at tilfibejætte den chronologiske Orden — hvorover der, som
foranført, i Betænkningen særlig er anført — vil ei heller kunne forkastes. Til-
stalte har vel fremdeles i det Væsentlige erkjendt Rigtigheden af hvad der i
Betænkningen er anført om, at ingen af Bøgerne give fuld Oplysning om con-
signerede Varers Realisation, samt at nogle saa Poster fra de seneste Dage før
Faldtitten ikke fra Memorialen vare overførte i Rasfebogen, men i førstnævnte
Henseende har Tilstalte udsagt, at der vel til fuldstændigt Overblik over Reali-
sationen af sige Varer manglede de sidste Afregninger, hvorimod der efter disses
senere Modtagelse med Væghed har kunnet tilveiebringes enhver Oplysning, der
ønskedes, ved at sammenholde Product-, Factura- samt Copibogen, og hvad det
førstnævnte Punkt angaaer, kan Tilstaltes Unblabelse af under de for ham i de

sidste Dage før Fallitten indtraadte vanstelige og forstyrrende Forhold at oversføre enkelte Poster fra Memorialen til Kassebogen, ligesaa lidt som den Omstændighed, at der isølge Betænkningen og saa for flere Posters Vedkommende manglede Oversførelse fra Memorial til Hovedbog samt at sliq Oversførelse endog overhovedet efter Tiltaltes Handelsbetjents Forklaring som oftest har været 2—3 Maanedre tilbage, tilregnes Tiltalte som en strafbar Uorden, idet saadan Oversførelse til enhver Tid senere kunde finde Sted efter Memorialen, uden at Børgernes Rigtighed og Nøiagtighed i og for sig formindskedes derved, at det ikke skete Dag for Dag. De foreliggende Oplysninger om en mindre betydelig Uoverensstemmelse mellem Kassebeholdningen og Kassebogens Saldo ere ei heller af en saadan Veffassenhed, at der herfra kan sluttes til nogen egentlig Uorden med Hensyn til Kassebogens Førelse, og medens der forsaavidt angaaer den, som ovenberørt, med Betænkningen fulgte Fortegnelse over Memorialposter med manglende eller mangelfuld Oversførelse med Hensyn til flere af disse Poster, saasom den ovenommeldte Differencepost paa Boldbyses Conto, samt en Oversførelse fra Skipper H. J. Jensen's Conto af 1050 Rd. til Boldbyses Conto, hvor Betsbet imidlertid er ført Boldby til Debet med 1250 Rd., er fremkommet saadanne Oplysninger, at Sammenhængen med disse Ansørfiler derved maa ansees forklaret, findes der derimod paa denne Fortegnelse andre Poster, med Hensyn til hvilke der maa antages at foreligge egentlige Urigtigheeder, men der findes dog ikke tilstrækkelig Føie til at betragte disse enkelte Feil som Følger af en grov Uorden i Tiltaltes Bogføring. Det findes ei heller at kunne betragtes som nogen strafbar Uorden, at Tiltalte, som i Betænkningen ansørt, ikke har ført særskilte Forbrugs-, Huusholdnings- eller Handelsomkostnings-Conto, i hvilken Henseende Tiltalte har anbragt, at han for sit Vedkommende ikke har anseet det nødvendigt eller af videre Interesse at føre de nævnte specielle Contoer, om hvilke Kassebogen, sammenholdt med Memorialen, til enhver Tid vilde give al ønskelig Oplysning, ligesom Tiltalte med Hensyn til, at det i Betænkningen er udtalt, at Tiltalte for sit Gaardkjøbs Vedkommende kun havde ført en høist ufuldstændig Conto, har bemærket, at han i saa Henseende og navnlig med Hensyn til de ved Gaarden udførte Byggeforetagender har ført en særskilt Bog, som han formener at være overleveret til Skifteretten. Da det nu ei heller, efter hvad Tiltalte som ovenansørt desangaaende har anbragt, vil kunne regnes ham videre til Last, at der i Tiltaltes Memorial og Hovedbog ikke er ansørt nogen senere Dato end 4de November, hvorved det har havt Udseende af, at de Omsættninger, der have jundet Sted efter denne Dag, ere skete paa denne selv, kan Tiltalte efter alt det Ansørte ikke ansees at have gjort sig skyldig i saadanne grove Uordener i Henseende til sin Bogføring, som ville kunne paadrage ham Strafsansvar.

Derimod vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for de ovenommeldte Dispositioner, ved hvilke han isølge det Foransørte har paa en Tid, da han maatte forubsee sin forestaaende Fallit, fortrinnsviis ydet enkelte Creditorer Dækning og derved begunstiget disse paa Andres Beføining, være at ansee efter Straffelovens § 261 med en Straf, der efter Sagens

Omstændigheder og med særligt Hensyn til, at Beskaffenheden af de Retsforhold, hvori Tiltalte har staaet til de Creditorer, hvem han saaledes har begunstiget, indeholdt en stærk Opfordring for ham til saavidt muligt at dække dem, findes ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maanedes, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste."

Onsdagen den 24de Marts.

Nr. 72.

Advocat Levinfen
contra

Johanne Sellbom, Frennings Hustru (Defensor Hindenburg), der tiltales for at have blandet Gift i Kaffe, der var bestemt til at nydes af hendes Egtfælle og andre Personer af deres Huusstand.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de December 1868: „Arrestantinden Johanne Sellbom, Frennings Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Heckscher og Jacobsen, med 6 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden So-
hanne Sellhorn, Frennings Hustru, der efter sit Opgivende er 42 Aar gl.,
hvilket Retten har skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er
funden straffet tidligere heri Landet, tiltales under nærværende Sag for at have
blandet Gift i Kaffe, der var bestemt til at nydes af hendes Ægtefælle og andre
Personer af deres Huisstand.

Efter Arrestantindens med sin Mand, Stomagervend Frijs Ferdinand
Frennings, og flere andre under Sagen afhørte Personers stemmende Forklaring
havde Samlivet mellem hende og Mand allerede fra Begyndelsen af deres den
25de November 1866 stiftede Ægteskab været ufreligt og var efterhaanden
saaleeds udartet, at Skænderi og Slagsmaal jævnlig forefaldt imellem dem.

Under dette flette Forhold mellem Ægtefællerne tog Arrestantindens
Mand i afvigte September Maaend imod hendes Luste og Villie sin Søster
Thekla Frenning og sammes Veninde Sophie Kamstedt i Huset til sig.

Over dette Skridt blev Arrestantinden end mere forbitret i sit Sind
mod Manden og fattede tillige Nag mod sin Mand ovennævnte Søster, og da
han, med hvem Arrestantinden Natten mellem den 17de og 18de sidstnævnte
Maaend havde været i et heftigt Skænderi, forbi han, efterat hun var gaet
tillsens, var bleven oppe til langt ud paa Natten i Selskab med de to foran
omtalte Fruentimmer, den paafølgende Morgen ikke vilde svare hende, da hun
opfordrede ham til at staa op, blev hun i høi Grad opbragt og gik i denne
Sindsstemning ud i sit Kjøkken, hvor hun fem noget sammesteds beroende
Farvestof, som hun havde anskaffet til Farvning af noget Tøi, i en Kjedel,
hvori fandtes noget Kaffe, hvoraf hun kunde vente, at hendes Mand og dennes
Søster og hendes Veninde vilde drikke, og forlob derefter Huset.

Det ovenomhandlede Farvestof indeholdt blandt Andet Kobbervitriol,
hvilket Stof efter vedkommende Læges Erklæring vel er giftigt, men af en saa-
dan Bestaaffenhed, at Ingen letteligen ved samme ufriwilligt kan blive paaført
Døden eller Sygdom, idet navnlig Stoffets Smag og Udseende strax vilde
forraade dets Tilstedeværelse og forhindre, at et saadant Kvantum synkes, som
vilde være nødvendigt til at bevirke nogen egentlig Skade paa den menneskelige
Organisme.

At den med Farvestoffet blandede Kaffe drak Thekla Frenning, men da
hun strax følte en brændende Virkning i sin Mund, udspyttede hun Største-
delen, og mener ikkun at have sunket omtrent en Theesteefuld, hvoraf hun strax
fik ondt, havde Kvalme et Par Timer og hele samme Dag en brændende Smerte
i Brystet, men ikke anden Ulempe, som efter Lægens Erklæring ei heller kan
antages at ville indfinde sig.

Følge Arrestantindens Tilstaaelse, som det iøvrigt Oplyste ikke giver
Røie til at forkaste, og som derfor maa blive at lægge til Grund ved Bedøm-
melsen af hendes Straffskyld, har hun udsørt den ommeldte Handling i en saa
uførlig Hidsigthed, at hun ikke har kunnet gjøre sig Rede for sin Hensigt; men
hun har dog med Bestemthed paastaet, at hun var uvidende om, at Farve-
stoffet indeholdt Gift, og ikke har villet tilføie sin Mand andet Ondt end at

Kaffen skulde smage ham ilde og paaføre ham et Ubehageligt, men i hvert Fald ikke har havt til Hensigt at forarsage ham nogen større Skade og mindst af Alt tilfiktet at berøve ham Livet, samt at hun mod sin Mand's Søster har havt end mindre Ondt isinde end mod Manden selv.

3 Overensstemmelse hermed vil Arrestantinden blive at dømme efter Straffelovens § 203 jfr. § 46 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage."

Nr. 109.

Advocat Levinfen

contra

Johan Christian Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Februar 1869: „Arrestanten Johan Christian Hansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Leth og Beyer, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Johan Christian Hansen, der er født den 8de Juni 1817 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 17de Juni og 23de September 1862 og 8de Juni 1867 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, efter samme Frdn.s § 13 cfr. § 62 1ste og 3die Led og § 66 sidste Led med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneer og efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 253 ligeledes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneer, er under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfælde overbevist, at have deels i afvigte Januar Maaned sjaalet i 2 forfjellige Gange et til 4 Mk. vurderet Borttæppe, tilhørende Bærtshuusholder Rasmussens Hustru Sophie Frederikke Bratley, og endel til 2 Rd. vurderede Fjer, som tilhørte Pranger Hans Lar-

sen, deels mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 7de August f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg ved uden Tilladelse i October eller November Maaned f. A. at forlade Labegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, uden at være vendt tilbage til samme, da han den 8de Januar d. A. anholdtes under denne Sag.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes deels efter for- nævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, deels efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri § 1, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 73.

Justitsraad Bunken

contra

**Thorvald William Edbard Fogh, Lars Larsen og
Carl Frederik Nielsen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Bedrageri eller Deelagtighed heri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de December 1868:
„Arrestanterne Thorvald William Edbard Fogh, Lars Larsen og Carl Frederik Nielsen bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned og de 2 Sidstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage hver. 3 Erstatning til for- henværende Vpsestøber Wilhelm Georg Wille betale Arrestanterne Fogh og Larsen, Een for Begge og Begge for Een, 400 Rd. og Arrestanten Fogh derhos 190 Rd. Sagens Omkostninger betales af Arrestanten Fogh med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at heraf tilsvares in solidum med ham af Arrestanten Larsen $\frac{1}{2}$, af Arrestanten Nielsen $\frac{1}{2}$, og af Arrestanten Nielsen med $\frac{1}{3}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udbviste, i den indankede Dom frem- stillede Forhold ville de være at ansee i Henhold til Straffelovens § 251 tildeels sammenholdt med § 46, og ligesom der for Tiltalte Nielsens Vedkommende rettelig ved Dommen tillige er taget Hen- syn til Straffelovens § 60 1ste Stykke, saaledes maa denne Lov-

bestemmelse efter det for Høiesteret Fremkomne ogsaa komme Tiltalte Fogh tilgode, hvorfor den ham idømte Straf vil kunne nedsettes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens det for de io andre Tiltaltes Vedkommende findes at maatte forblive ved de dem ifjendte Straffe.

Da B. G. Wille i en Høiesteret forelagt Erklæring har frafaldet Dom for Erstatning af de ham af Fogh og Medtaltte fravendte Beløb, vil den herom givne Bestemmelse bortfalde. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Thorvald William Edvard Fogh bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til de Lars Larsen og Carl Frederik Nielsen idømte Straffe og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arresterne Thorvald William Edvard Fogh, Lars Larsen og Carl Frederik Nielsen for Bedrageri eller Deelagtighed i denne Forbrydelse anlagte Sag er det ved de 2 Førstnævntes egne med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaelser beviist, at de efter en af dem i Forening lagt Plan om svigagtigen at skaffe sig Penge tillaans hos forhendværende Høstøber Wilhelm Georg Wille have en Dag i afsvigte Mai Maaned indfundet sig den Ene efter den Anden i det af Wille da bestyrede Værtshuus „Lundehuset“, hvor de, givende deres Sammenkomst Skinnet af at være tilfældig, ved at bibringe Wille falske Forestillinger om deres Bedrageri, fik ham til at laane Arresteren Fogh 14 Rd. 3 Mk., men da de ikke fandt sig tilfredsstillende med dette Udbytte, have tilbagebetalt Wille samme den paafølgende Dag og besluttet at gennemføre deres Hensigt ved at bevæge Wille til at endossere Bøxer, hvilket ogsaa lykkedes, idet de under Gjentagelse af de falske Beretninger om deres Solibitet fik Wille til som Endossent at skrive sit Navn paa 2 den 30te Mai og 3die Juni dette Aar daterede, hver paa 200 Rd. lydende, tremaaneders indenbyes Bøxer, udstedte i den ommeldte Hensigt af Arresteren Larsen til Arresteren Fogh, og derpaa

skaffet sig disse Bøxer, som ingen af disse Arrestanter havde nogensteds Ud-
lygt til at kunne betale, og som Wille derfor ogsaa efter Forsaldstid har maattet
indfrie, discontere hos en saakaldet Hunsmaægler Carl Joseph Hansen, og
til eget Brug anvendt de saaledes tilveiebragte Penge til Beløb 340 eller
360 Rd., som de deelte lige.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten Nielsen, foranlediget
ved, at han mærkede, at fornævnte Wille under en Samtale troede paa, hvad
Arrestanten Nielsen efter et Nøgte, som han selv ansaae for aldeles ubegrundet,
fortalte om, at Arrestanten Fogh var kommen i Forbindelse med en Penge-
mand, som ved hans Hjælp vilde anbringe 40,000 Rd. i Bøxer, har i Forening
med Arrestanten Fogh, deels efter siiktiende deels efter udtrykkelig Dvereens-
komst mellem dem i det Niemed at skaffe sig Penge paa Willes Beføstning, til-
budt Sibstnævnte, som blev holdt fast i Troen paa Arrestanten Foghs ommeldte
i Virkeligheden slet ikke bestaaende Forhold til en Pergemaand, et Pengelaan
mod en billig Disconto, og paa denne Maade faaet Wille til at udstede først
en Bøxel paa 300 Rd., hvilken imidlertid blev tilintetgjort, da begge disse
Arrestanters Forsøg paa at faae Penge ved samme mislykkedes, og senere en
den 26de August dette Aar dateret tremaaneders indenbøyes Bøxel paa 600 Rd.
til Arrestanten Nielsen, samt et samme Dag dateret Skabesløsbrev, hvorved
for sibstnævnte Bøxels Paalydende blev givet Panteret i en Wille tilhørende
fast Eiendom, og derpaa til fornævnte Hansen, hvem Arrestanten Nielsen trans-
porterede det under 7de September næstejter tinglæste Skabesløsbrev, uagtet
det var lovet Wille, at dette Document, der for ham blev omtalt som en blot
Formisag, ikke skulde blive udgivet eller tinglæst, afhændet Bøxten paa de 600 Rd.
for ca. 493 Rd., hvoraf de ikkun lode Wille tilflyde 220 Rd., medens de uden
hans Samtykke beholdt og forbrugte Resten, som de deelte omtrent lige.

Endelig er det af Arrestanten Nielsen vedgaaet, hvad der stemmer med
det isvrigt Oplysste, at han, der under Sagen tildeels har været paa fri Fod,
har i afgjete October Maaned ved for Gumbeline Wilhelmine Frederikke Fogh,
Nielsens Enke, og Hjul- og Karethmager Hans Henrik Pries, Begge af
Lyngby, falskeligen at foregive, at han var istand til at skaffe Arrestanten Fogh
løsladt af Arresten, naar han blev forsynet med de fornødne Pengemidler der-
til, skaffet sig foreløbigen udbetalt til dette Brug af den Første 15 Rd. og af
den Sidste 5 Rd., som han derefter har anvendt til eget Brug, medens han
blev forhindret fra at tilvende sig flere Penge paa denne Maade derved, at hans
Svig blev opdaget.

Arrestanten Nielsen har imidlertid under Sagens Drift erstattet oven-
ansørte Nielsens Enke og Hjul- og Karethmager Pries de disse fravendte
20 Rd. og filltet fornævnte Wille Sikkerhed af 190 Rd. af den Sum, hvorfør
han og Arrestanten Fogh havde besvæget denne.

Som Følge heraf ville Arrestanterne, af hvilke Fogh og Larsen, der
ere fødte henholdsvis den 24de Juli 1838 og 20de Mai 1827, ikke have
været forhen straffede, medens Nielsen, hvis opgivne Alder af 40 Aar er
ffønnet at stemme med hans Abscende, har været anseet ved Landsover- samt

Hof- og Stadsretsdom af 1ste Juli 1859 under en mod ham for Bedrageri, anlagt Sag efter Lovgivningens Analogi med en Mulct af 50 Rb. til Roeskilde Amts Fattigkasse, ved Høiesteretsdom af 7de December 1863 under en mod ham for Bedrageri og falsk Angivelse for Øvrigheden anlagt Sag med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf af Fængsel i 14 Dage, og ved denne Rets Domme af 17de Marts 1866 og 5te Febrnar 1867 henholdsvis for misligt Forhold som Forlover ved Ægteffab med en arbitrair Mulct af 25 Rb. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse og efter Straffelovens § 203 2det Punktum med en Statskassen tilfaldende Bøde af 25 Rb. eller i Mangel af fuld Betaling simpelt Fængsel i 12 Dage, nu være at ansæe efter Straffelovens § 251 og § 46 jfr. med denne §, sammenholdt for Arrestanten Nielsens Bedkommende med § 60 1ste Stykke, efter Omstændighederne Arrestanten Fogh med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber og Arresterne Larsen og Nielsen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage hver.

§ Erstatning til ovennævnte Wille ville derhos Arresterne Fogh og Larsen, Een for Begge og Begge for Een, have at betale 400 Rb. og Arrestanten Fogh derhos endvidere 190 Rb.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret — Subskriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Segel).

Fjeldsø & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 7.

Den 30te April.

1869.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 1ste April.

Nr. 7. **Directionen for Kjøbenhavns private Laanebank** (Advocat Broch)

contra

Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter (Advocat Heinrichsen),

angaaende Betaling af nogle i Laanebanken pantsatte Creditforeningsobligationer m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Februar 1868: „Mod Extradition af de paastævnte 10 for 11te Juni og 11te December Termin 1865 forfaldne Rentecoupons af efternævnte af Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter udstedte Obligationer Litr. A Nr. 3011, 3013, 3019, hver stor 1000 Rd., samt Litr. B Nr. 3097 og 6877, hver stor 500 Rd., bør Contracitanterne, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, til Hovedcitanterne, Directionen for Kjøbenhavns private Laanebank, betale 160 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 9de Januar 1866 indtil Betaling skeer. Iøvrigt bør Contracitanterne for Tiltale af Hovedcitanterne i denne Sag fri at være. Contracitanterne bør være berettigede til af Hovedcitanterne at erholde sig ekstraberede de foran nævnte 5 Obligationer, mod at Contracitanterne indfrie de Laan af tilsammen 2800 Rd. med paaløbne Renter, hvorfor bemeldte Obligationer heste som Pant. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibsømte at udredes inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

For Højesteret er det alene omtvistet mellem Parterne, hvorvidt der kan paahvile den af de Indstævnte bestyrede Creditforening nogen Forpligtelse med Hensyn til de i den indankede Dom ommeldte 8 Stykker til Indfrielse udtrukne Obligationer, til et samlet Beløb af 5,000 Rb. Da nu Højesteret i Henshold til de i Dommen derfor anførte Grunde maa billige, at der under denne Deel af Sagen er tillagt de Indstævnte Frifindelse, vil Dommen efter disses Paaastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Stævning af 20de Januar 1866 søge Citanterne, Directionen for Kjøbenhavns private Laanebank, under nærværende Sag de Indstævnte, Directionen for Creditforeningen af Grundeiere i de danske Østifter, tilpligtede at betale de for 11te Juni og 11te December Termin 1865 forfaldne Rentecoupons af følgende af bemeldte Forening udstedte Obligationer, nemlig:

Litr. A Nr. 3011, 3013, 3019, hver stor 1,000 Rb., ialt 6 Coupons à 20 Rb.	120 Rb.
og Litr. B Nr. 3097 og 6877, hver stor 500 Rb., ialt 4 Coupons à 10 Rb.	40 —
	160 Rb.

samt at indfri efternævnte af Foreningen udstedte senere udtrukne Obligationer:

Litr. A Nr. 1060 stor	1000 Rb.
— „ — 2396 —	1000 —
— B — 2803 —	500 —
— „ — 2846 —	500 —
— „ — 7014 —	500 —

Sitr. B Nr. 7317 stor	500 Rb.
— „ — 7755 —	500 —
— „ — 9781 —	500 —

 5000 Rb.

altsaa i det Hele 5,160 Rb. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsslagens Dato den 9de Januar 1866 og Søgsmaalets Omkostninger stadesløst.

De Indstævnte have principaliter paastaet sig frifundne og tilfagte Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, men efterat Citanterne under Proceduren have erklæret, ikke at have Noget imod at Dompaalæget for de sidstnævnte 8 Obligationers Vedkommende formuleres derhen, at de Indstævnte mod sammes Udlevering tilpligtes at indfri de Beløb, som ere laante paa samme med paaløbende Renter og stadesløse Omkostninger, have de efter udtagen Contraktlage og Contrastævning in subsidium paastaet, at saafremt Retten skulde statuere, at de under Sagen omhandlede Obligationer alle eller en eller flere deraf fremdeles ere forbindende for dem og skulde tilsvares af dem, de da kjendes berettigede til at erholde de Obligationer, som de saaledes skulde tilsvare, extraherede imod at indfri de Laan med paaløbne Renter, hvorfor de heste som Pant, samt at Hovedcitanterne tilpligtes at betale Contrastsøgsmaalets Omkostninger, hvorimod Hovedcitanterne have paastaet Contrastsøgsmaalet afviist.

Det er in confesso, at samtlige de under Sagen omhandlede Obligationer ere komne i Hovedcitanternes Besiddelse ved at den tidligere ved Creditforeningen ansatte Fuldmægtig Suel, der paa ulovlig Maade havde fravendt Foreningen samme, har stillet dem til Pant for forskjellige af ham i 1864 og 1865 i Laanbanken for egen Regning contraherede Pengelaan, henholdsvis paa 2,100, 700 og 4,000 Rb. Forsaaavidt nu Contracitanterne have formeent, at allerede de ansførte Omstændigheder maa være tilstrækkelige til at bevirke deres Frifundelse, idet Hovedcitanterne som Panthavere ikke skulde være competente til at anlægge et Søgmaal som det foreliggende, og i ethvert Fald ikke skulde kunne gennemføre dette, forbi de ikke kunne aflede Rettigheder fra en Andens ulovlige Handlinger, da kan der i ingen af de omhandlede Henseender gives dem Nebhold. Competence til Sagens Anlæg vil nemlig af den ansførte Grund ikke kunne nægtes Hovedcitanterne, efterdem der efter den bestaaende Lovgivning Intet er til Hinder for, at en Haandpantcreditor directe indtaler en pantfat Obligation; og da det er ubestridt, at Hovedcitanterne med lovlig Afkomst og i god Tro have modtaget Obligationerne af Suel, kan den Maade, hvorpaa Sidstnævnte er kommen i Besiddelse af dem, i og for sig ikke være et afgjørende Moment. Heller ikke skjønnes det, at det under Sagen er gobtgjort, at nogen af Parterne — saaledes som det under Proceduren fra Begges Side er gjort gjældende — i een eller anden Retning har udviist en saadan Mangel paa Agtpaagivenhed, at Hensynet hertil i nogen Deel af Sagen skulde kunne gjøre Udslaget, derimod findes Sagens Afgjørelse væsentligt at maatte beroe paa en Vedømmelse af de omhandlede Obligationers objective Befkaffenhed.

Samtlige de omhandlede 13 Obligationer ere oprindeligt udstedte paa Håndhaveren og ingen af dem var, efter hvad der maa antages at være in confesso, noteret paa nogen Eiers Navn. Af disse Obligationer vare de 5 førstnævnte af sammes Eiere indleverede til Creditforeningen for at ombyttes med nye, fordi, som af Contracitanterne ansørt, de 3 førstnævnte af Eieren vare blevne besklippede i Randen og de 2 sidste vare blevne maculerede ved at Eieren havde overstrøget en af ham dem tidligere meddeelt Paategning om at de tilhørte ham. Medens disse Obligationer nu efter Bestyrelsens Bestemmelse henlaa ved Noteringsprotocollen for at den begjærte og af Bestyrelsen bevilgede Ombytning, efter Udsøbet af den i Frdn. af 21de Juni 1844 bestemte Frist, kunde foregaae, var det, at Zuel, hvem Forretningerne ved Noteringsvæsenet vare overdragne, disponerede over dem ved som ovenberørt i Laanbanken at rejse trende Pengelaan paa dem. De tre førstnævnte Obligationer overleverede han Banken i den Tilstand, hvori de vare, men de toende sidste gav han uden Bemyndigelse følgende Paategning:

„Ifølge Directionens Resolution (Resol. i Protoc. D. p. 17) taales denne Overstyrkning og Obligationen lyder altsaa paa Håndhaveren.“

Creditforeningens Contoir, den 15de September 1864.

A. Zuel.

Contracitanterne have nu formeent, at disse 5 Obligationer efter deres maculerede Tilstand, de to sidste tillige paa Grund af Zuels falske Paategning, ikke kunne gjælde som gyldige. Heri kan der imidlertid ikke gives dem Medhold. Det er en Selvsølge, at en Gjæld, for hvilken der er udstedt Obligation, ikke eo ipso falder bort, fordi Obligationen maculeres, og afføet fra, at Hovedcitanterne ikke have villet erkjende, at de 3 første Obligationer have været besklippede og at de overstrøgne Paategninger paa de 2 sidste have havt det angivne Indhold, indsees det ikke, at der af Contracitanternes egen Fremstilling af de stedfundne Maculeringers Bestaffenhed, tilmed da den Frist, der af Bestyrelsen var stillet for Obligationernes Ombytning med nye, forlængst var udløben, lader sig udlede nogen Ugyldighedsgrund, og da de af Zuel paa de 2 Obligationer Lit. B 3097 og 6877 meddeelte Paategninger ikke skjønnes at kunne betage disse den Gyldighed, de i Forveien havde, maa Contracitanternes Indsigelse mod oftnævnte 5 Obligationers Gyldighed, og navnlig mod Udbetalingen af de forfaldne Renter, anses for ubegrundet.

Derimod maa Retten komme til et andet Resultat i Henseende til de førstnævnte 8 Obligationer. Efter hvad der af Contracitanterne maa anses godtgjort, var der, efterat disse Obligationer den 8de Marts og 8de September 1864 vare blevne udtrukne og indfrieede, med dem truffet den Foranstaltning, at Bestyrelsens Formand havde truffet en Blækfreg paalangs over Udsedernes Understrifter og paa Randen med abbrevieret Skrift betegnet, at de vare udtrukne. Zuel, hvem de derefter bleve overleverede for at gjøres færdige til senere at behandles efter Statuternes § 33, udbrøede imidlertid Overstyrkingen af Udsedernes Navne og optraf paany de Dele af Navnene, der ved Raffuren vare gaaede bort, ligesom han ogsaa, foruden flere med enkelte af Ob-

ligationerne foretagne Forsalfstninger, ubraderede Formandens Paategning i Marginen, og lykkes det ham derefter paa disse 8 Obligationer i Laanbanken at reise det ovenberørte Laan paa 4,000 Rb. Hovedcitanterne, der have forment, at ogsaa disse Obligationer maa anses for gyldige, have i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at Creditforeningen maa tage Skade for Hjemgjæld, fordi dens Bestyrelse har forsømt at iagttage Forfristen i Statuternes ovenciterede § 33, hvori er bestemt, at „de indfrie Obligationer maa ingenfinde igjen sættes i Omløb, men skulle forsynes med en saadan Paategning af Bestyrelsen, at de derved gjøres ugyldige, og henlægges i Foreningens Kasse.“ Efter Rettens Formening har imidlertid denne Bestemmelse et andet Niemend end at foreskrive en vis bestemt, i saa Fald da heller ikke i S'en tilstrækkelig betegnet Annullationsmaade for at betrygge Publikum imod Forsalfstninger, og det maa derfor antages, at overfor Tredeemand er ogsaa enhver anden ellers brugelig Annullation virksom, men at en Overstregning af Underskrifterne paa en Obligation i Almindelighed annullerer denne, lader sig ikke med Føje bestræbe. Er dette nu Tilfældet, kan det heller ikke være tvivlsomt, at de anførte af Suel foretagne Rasurer af Overstregningen og Reproductioner af Underskriftens Underskrifter involvere en Forsalfstning, hvorved der ikke kan paadrages Foreningen Forpligtelser. I denne Deel af Hovedsagen vil der derfor være at tillægge Contracitanterne Frisindelse, medens de derimod, i Henshold til det Ovenansførte, ville være at tilpligte at betale det paastaede Rentebeløb 160 Rb. af de foranstørte 5 Obligationer, selvfølgelig dog mod Extratid af vedkommende Rentecoupons.

I Henseende til Contrastsagsmaalet, der efter det Resultat, hvortil Retten er kommen i Hovedsagsmaalet, kun kommer til Anvendelse paa de foranstørte 5 Obligationer, da kan dette efter Omstændighederne ikke findes at være forfildigt anlagt, og heller ikke kan det skjønnes, at det, efter hvad der foreligger, har været nogen Nødvendighed at indværle oftnævnte Suel under Sagen, hvorfor de af Hovedcitanterne paa de foranstørte formeentlige Mangler støttede Afvisningspaastaaende ikke kunne tages tilfølg.

Da det nu ved Proceduren er konstateret, at Contracitanterne ere Giere af de paagjældende, Laanbanken alene til Pant overdragne Obligationer, og Hovedcitanterne under Hovedsagen, om end kun forsaavidt de forsaldne Renter angaaer, have indtalt disse mod Contracitanterne, kan det ikke findes, at en Afgjørelse under denne Sag af Spørgsmaalet om Contracitanternes Berettigelse til at forlange sig Obligationerne udeleverede mod at indfrie de paa dem reiste Laan, skulde, saaledes som Hovedcitanterne have formeent, være utilstødelig. Og da der nu endvidere, hvad Realiteten angaaer, ikke findes at være fremkommen nogen begrundet Indsigelse mod den ommeldte af Contracitanterne paastaede Abløsningsret, vil der under Contrastsagen være at give Dom efter Contracitanternes Paastand, mod hvilken ingen speciel Indsigelse er fremsat, saaledes at Contracitanterne kendes berettigede til at indfrie de ommeldte 5 Obligationer mod at betale Hovedcitanterne de 2,800 Rb., hvorfor de have været pantsatte, med paaløbne Renter.“

Fredagen den 2den April.

Nr. 105.

Advocat Brock
contra**Knud Pedersen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Øster og Vester Han Herreders Extraretsdom af 25de November 1868: „Tiltalte, Leiehuusmand Knud Pedersen af Haverslev, bliver at hensejtte til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted, og til Defensor, Procurator Kors, 4 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de Januar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Huusmand Knud Pedersen af Haverslev, der under denne Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og det isvrigt Dplyste godtgjort, at da han den 27de October s. A. om Aftenen eller Natten paa Veien til sit Hjem saae to Faar staae tværede paa en Mark, fik han, der af Hensyn til de daarlige Udsigter for den tilskundende Vinter frygtebe for med sin Familie at komme til at lide Nød, isinde at bemægtige sig disse Faar og trak dem derfor i deres Tvær til sit Hjem, hvor han den næste Morgen slagtebe dem. Faarene, der med Tværene ere blevne vurderede til 8 Rd., tilhørte Sognefoged Anders Clemmensen af Veistrup, der har faaet udleveret Kjødet, Skindene og Tværene og derefter har fraaldet Krav paa videre Erstatning.“

For dette sit Forhold vil Tiltalte, der maa antages at være født i Aaret 1834 og tidligere ved Han Herredernes Extraretsdom af 30te April 1862 for første Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 er idømt Straf

af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 230 2det Led efr. § 229 Nr. 1, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende fastsat til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 108.

Advocat Nellemann

contra

Kirsten Nielsen (Defensor Brod),

der tiltales for den i Straffelovens § 192 omhandlede Forbrudelse eller ialtsald for Attentat paa samme og subsidiairt efter Straffelovens §§ 194 og 195.

Frederiksborg Virks Extraretsdom af 24de December 1868: „Arrestantinden Kirsten Nielsen, født i Freerslev, bør at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa bør hun og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Langkilde 10 Rd. og til Defensor, Procurator Smith 8 Rd. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1869: „Arrestantinden Kirsten Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Møhlert og Justitsraad Petersen for Øverretten betaler Arrestantinden 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende fra Frederiksborg Birk's Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Kirsten Nielsen sat under Tiltale for den i Straffelovens § 192 omhandlede Forbrydelse eller i alt Fald for Attentat paa samme, og subsidiært efter samme Lovs §§ 194 og 195.

Arrestantinden har forklaret, at hun, der tjente paa Gaarden Sophienborg ved Hillerød og var bleven besvangret udenfor Ægtefab, mærkede ved Zuletid 1867, at hun var frugtsommelig; deels af Undseelse herover, deels af Frygt for sin Moder, hvem hun ikke turde aabenbare sin Tilstand, nægtebe hun denne, naar Noget spurgte hende derom. Efterat hun i Mai eller Juni f. A. havde mærket Liv i Fosteret, fattede hun hen paa Sommeren den Beslutning at føde hemmeligt, uden dog nærmere at overveie, hvor hun vilde føde. Arrestantinden, hvis Forsæt det var, at Barnet ikke skulde leve, men at hun ikke selv vilde lægge Haand paa det, havde til Hensigt at henlægge Barnet paa et skjult Sted, hvor Ingen kunde finde det, for at det kunde døe. Efterat hun den 17de September f. A. om Morgenen havde passet sit Arbeide som sædvanligt, gik hun omtrent Kl. 9 over i Brændehuset i Baggaarden for at hente noget Brænde. Da hun imidlertid her sølte Træthed og Hovedpine, lagde hun sig ned paa noget Halm bag ved en Brædestabel og faldt i Søvn. Da hun efter omtrent $\frac{1}{2}$ Times Forløb vaagnebe, mærkede hun stærke Smerter, men vidste dog ikke, at Fødselen forestod, hvorfor hun reiste sig op og gik hen til Døren. Da hun fandt denne aflaaet — hvorved bemærkes, at hendes Huusbond, der imidlertid var kommen gjennem Baggaarden og saae Døren stod aaben, havde lukket den — lagde hun sig atter hen paa Salmen; da hun nu mærkede, at Fødselen var nærførestaaende, lagde hun sig i en udstrakt Stilling paa Ryggen, idet hun fattede det Forsæt at lade Barnet forblive under hendes Klæder, naar hun sødte det, i den Tanke, at det paa denne Maade ikke vilde kunne trække Veiret og saaledes miste Livet. I denne Stilling sødte ogsaa Arrestantinden 10 à 15 Minuter senere Barnet, der blev liggende under hendes Klæder. Efterat der derpaa var forløbet en lille halv Time, i hvilken Arrestantinden ikke havde Kræfter til at reise sig op, reiste hun sig over Ende, og, efterat hun havde overrevet Navlestrengen, tog hun Barnet frem under Klæderne og op til sig. Arrestantinden, der troer at have mærket Liv hos Fosteret om Morgenen, inden hun gik over i Brændehuset, bemærkede ikke noget Liv eller Bevægelse hos Barnet efter dets Fødsel, hverken før eller efter at hun tog det frem fra sine Klæder. Uden isvrigt nærmere at undersøge, om Barnet havde Liv eller ei, reiste hun sig derefter op og indsydte det i noget Halm samt lagde det op i en Nabning i Brædestablen. Kort Tid efter, omtrent Kl. 11 Formiddag, blev Døren til Brændehuset lukket op af en Karl, der var sendt ud for at søge efter Arrestantinden, der var bleven savnet, hvorefter hun forlod Brændehuset uden at meddele, hvad der var passeret, indtil Barnet ca. 2 Timer senere fandtes, hvor det var henlagt.

Ifølge Obductionsforretningen var der intetsomhelst Tegns paa hvorefter vendt Vold paa Barnet, og det udtales af Lægerne, at Barnet, der var fuld-

baaret, ikke har aanded, og at der intet Tegn findes paa, at det har levet et aabenbart Liv efter Fødselen. I en under Sagen afgiven Erklæring har det kgl. Sundhedscollegium bemærket, at Vigundersøgelsen viser klart, at Barnet ikke har aanded efter Fødselen, at det ikke med Bestemthed lader sig afgjøre, om det har været dødt før Fødselen eller om det er kommen skinddødt til Verden, og at der saaledes i nærværende Tilfælde Intet lader sig sige om Betydningen for Barnets Liv af dets Henliggen under Moderens Klæder under og efter Fødselen.

For sit anførte Forhold vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 192 sidste Led jfr. § 46, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbringningsarbejde i 2 Aar. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved hun er ansæet efter samme Lovs § 192 jfr. § 45, § 46 og § 194, alt sammenholbt med § 62, og tilfunden lige Arbejde i 3 Aar, være at forandre, medens den vil være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger."

Nr. 113.

Advocat Hansen

contra

Kirsten Marie Andersdatter, Stomager Jeans Hustru
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Vetsleri.

Galthen m. fl. Herreders Extraretsdom af 4de Januar 1869: „Tiltalte Kirsten Marie Andersdatter, Stomager Jeans Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage. Saa bør hun ogsaa udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Cancelliraad, Procurator Olsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Bredstrup 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Februar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Kirsten Marie Andersdatter, Stomager Jeans Hustru, der under denne Sag sigtes for Tyveri og Betleri, er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Dphyste tilstrækkeligt godtgjort, at hun, som efter sin Forklaring undertiden tidligere har gaaet omkring og betlet, den 26de October f. A., efter først at have været inde hos Mølleforpagter Bøiesen paa Dronningborg Mølle for at tigge, og derefter i en nærliggende Gaard i samme Vrinde, paa Tilbageveien herfra, da hun atter passerede Mølleforpagterens Bolig, har tilvendt sig en ham tilhørende til 2 Mk. vurberet Jernspyttebakke, der af hans Tjenestepige var sat udenfor Huset paa Trappen, imedens hun gjorde reent i Stuerne.

Bel har Tiltalte forklaret, at hun antog, at bemeldte Spyttebakke, som hun vil have havt til Hensigt at bruge i sit Hjem, og som under Sagen er tilbageleveret Besijaalne, var kastet udenfor Huset som ubrugelig, men der findes efter Sagens Omstændigheder, og idet Tiltalte navnlig strax indsvøbte Spyttebakken i et Stykke Løi og saaledes maa antages at have søgt at skjule den, ikke at kunne tages noget Hensyn til dette Foregivende, og Tiltalte, som er født i Aaret 1819 og ikke tidligere sees at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansæe efter Straffelovens § 228 for 1ste Gang begaaet Tyveri, samt efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og da den ved Underretsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 7 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.“

Nr. 107.

Advocat Hansen

contra

Dorthea Magdalene Zithau (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Februar 1869:
„Arrestantinden Dorthea eller Dorothea Magdalene Zithau bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt ubrede denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og H. S. Møgaard, med 8 Rd. til hver. Alt efterkommes under Absærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Dorteia eller Dorothea Magdalene Zithau, hvis opgivne Alder af 24 Aar er skjønnet at stemme med hendes Udseende og som ved denne Rets Dom af 18de April f. A. er bleven anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri, Bedrageri og ulovlig Omgang med Gittogods anlagte Sag, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser, idet hun i Løbet af forrige Aars sidste Halvdeel har deels frafjaalet Harmonikafabrikant Thomsen en Chemise og to Haandklæder, tilsammen af Værdi 3 Mk. 8 fi, Arbeidsmand Jensen's Hustru Christine Andersen et til 3 Mk. vurderet Par Beenklæder, som hun tilvendte sig i et til Bestjaalnes Beboelsesleilighed i Eiendommen Nr. 5 i Teglgårdsstræde hørende Rum, der benyttedes som Pulterlammer, hvortil hun stæffede sig Udgang med den til samme hørende Nøgle, som hun havde tilløst sig, og Skomagermester Møllers Hustru Caroline Frisch en Fløbekande og to Træbatter, i det Hele vurderede til 2 Mk., deels uden fornævnte Arbeidsmand Jensen's Hustrues Samtykke pantsat et til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Schaf eller Tørklæde, som hun havde laant af denne, og deels endeligen unbladt at oplyse en til 1 Mk. vurderet Guldbremning, som hun vil have fundet paa Gaden, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lov § 230 1ste og 2det Led, jfr. tilbeels § 229 Nr. 4 1ste Led, samt efter § 247 og § 253 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Fredagen den 9de April.

Nr. 102.

Justitsraad Bungen

contra

Marcus Marcussen (Defensor Liebe),

der tiltales for Vold imod anden Mand's Person.

Høste Kjøbstaabs Extraretsdom af 17de Februar 1869: „Tiltalte Marcus Marcussen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale til Andreas Thomsen 30 Rd. og udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Petersen og til Defensor, Procurator Ipsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte uviste, i den indankede Dom nærmere fremstillede Forhold bliver han at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Marcus Marcussen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Fisser Marcus Marcussen for Vold paa en Andens Person. Det er oplyst, at han om Natten imellem Søndag og Mandag den 18de og 19de October f. A. har været i Slagsmaal med Arbeidsmand Andreas Thomsen paa Gaben i Hækle og at denne umiddelbart derefter var heelt blodig over hele Ansigtet, saa at Blodet strømmede ned over hans Klæder paa Brystet.

Practiserende Læge Bolbroe, som behandlede den Saarede næste Formiddag, fandt endnu Ansigtet bedækket med Blod, og, efterat dette var afsvæffet, et til Benet gaaende dybt langt Saar, som naaede fra høire Pandebenen over den indre Dievinkel af det venstre Die ned over Rinden til det nedre Kjæbebeen, og Lægen erklærede, at Saaret maa være tilføjet med et skarpt Instrument.

Den 23de December f. A. undersøgte Lægen igjen den Saarede og har erklæret, at Saaret havde efterladt en lang Søm fra Pandebenet over høire Die ned over Næsen og venstre indre Dievinkel og Rinden til underste Kjæbebeen, at dette langtløbende, dybe og uden Knusning frembragte Saar maa være bibragt med et meget skarpt Instrument.

Lægen har derhos udtalt, at Arret ikke vil forsvinde, men muligen vedblivende forvolde nogen Stramning, der dog ikke vil have nogen anden Følge for ham i Fremtiden, end det noget vansirende Udseende.

Vel har Tiltalte benægtet at have angrebet Andreas Thomsen eller saaret denne med et skarpt Instrument, og paastaer, at han blev overfaldet af Andreas Thomsen og for at værge sig kastede denne til Jorden i en Steenbunte, saa at

Saaet herved maa være fremkommet. Men Tiltaltes Paastand om at være bleven overfaldet af A. Thomsen modbevises ved Jens Mathiasen Møllers be-
 edigede Forklaring, som gaaer ud paa, at medens han stod paa Gaden og sam-
 talede med A. Thomsen, kom Tiltalte gaaende hen til dem og greb bag fra
 fat i Thomsen med de Ord: „Du skal have paa Læven“, hvorover Bidnet blev
 bange og gif bort uden at see, hvad der videre paafulgte. Dernæst fremgaaer
 det aldeles klart af Saarets Bessaffenhed, at det ikke kan være tilspøiet uden et
 skarpt skærende Instrument. Vel er det oplyst, at Thomsen, efterat være kommet
 hjem i sit Logis hos Marcus P. Lund, strax efter gif ud for at finde sin Hat
 og lige udenfor sin Bolig paany blev overfaldet af en Person, i hvem han selv
 har gjenkjendt Tiltaltes Broder Morten Larsen, men som ikke er sat under
 Tiltale, da der imod hans Benægtelse intet tilstrækkeligt Beviis er fremkommet
 imod ham; men da baade Anders Nilsson, som traf Thomsen paa Gaden
 umiddelbart efter dennes Sammenstød med Tiltalte M. Marcusen og fulgte
 med Thomsen hjem til M. P. Lund, samt Sidstnævntes Kone, som tog imod
 Anders Thomsen, have under deres Ed forklaret, at Thomsen dengang, altsaa
 forinden det senere Sammenstød med den anden Person, i hvem Thomsen
 gjenkjendte Morten Larsen, var gaaft blodig i hele Ansigtet og paa Klæderne,
 samt da Thomsen under sin Ed har forklaret, at Snittet over Ansigtet er ham
 tilspøiet af Marcus Marcusen, saa maa det anses for tilstrækkelig beviist, at
 denne er Gjerningsmanden.

For dette Forhold, der maa antages nærmest at være foranlediget ved
 et paa et Værtshuus samme Aften foregaaet Klammeri imellem Tiltalte og
 Thomsen, bliver Tiltalte at anses efter Straffelovens § 204, og skjønnes
 Straffen for ham, der er langt over criminel Lavalder og tidligere er straffet
 2 Gange for Tyveri og senere har været under Tiltale for Tyveri, men ved
 Høiesteretsdom blev frifundet for videre Tiltale, passende at kunne bestemmes
 til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa i
 Medfør af Straffelovens § 301 betale til A. Thomsen i Erstatning for Hel-
 bredelsesudgifter, Næringsstab og Lyde og Banstr 30 Rb.“

Mandagen den 12te April.

Nr. 89.

 Advocat Henrichsen
 contra

August Didrich Ernst Christian Zahne og **Carl
 Heinrich Theodor Neels** (Defensor Bungen),

der tiltales, Forstnævnte for Meddeeltighed i Brandstiftelse, As-
 surancefvig og for at have formaaet Andre til at afgive usand
 Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for Brandstiftelse og
 Assurancefvig samt Meened.

Kjøbenhavn's Amts nordre Virts Extraretsdom af 9de October 1868: „Arrestanterne Nr. 1 August Diderich Ernst Christian Jahncke og Nr. 2 Carl Heinrich Theodor Keesb bør straffes med Tugthuusarbeide hver i 10 Aar og Sidstnævnte derhos efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, i Erstatning udrede til Landbhgningernes Brandforsikring 15,429 Rd. 48 $\frac{1}{2}$, til det almindelige Brandassurancecompagni for Varer og Effecter 3,919 Rd. 34 $\frac{1}{2}$, til Brandforsikringselskabet Danmark 389 Rd. 50 $\frac{1}{2}$, til Holbæk med flere Amters Brandforsikringselskaber 368 Rd. 48 $\frac{1}{2}$, samt til det Nederlandske Sø- og Brandforsikringselskab i Rotterdam 984 Rd. 28 $\frac{1}{2}$. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Diechmann 40 Rd. og til Defenser, Cancelliraad, Procurator Blockross 25 Rd., udredes af Arrestanterne Jahncke og Keesb, Een for Begge og Begge for Een, saaledes at o. s. v. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Januar 1869: „Underrætsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar for hver af Arrestanterne, Bager August Diebrich Ernst Christian Jahncke og Bagersvend Carl Heinrich Theodor Keesb, og at Salairet til Actor og Defensor for Underretten ned sættes til 30 Rd. for den Første og 20 Rd. for den Sidste. Arrestanterne bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, udrede Salair til Procuratorerne Gottschalk og Casse her for Ketten med 15 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, og idet der ikke kan tillægges de af de Tiltalte efter Dommens Afvigelse afgivne Forklaringer, navnlig ikke Tiltalte Jahnckes Tilbagekaldelse af hans tidligere Tilstaaelse, nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, maa det billiges, at de Tiltalte ere

ansete efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men deres Straf findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde, for Zahnde i 9 Aar, for Keebs i 8 Aar. I Henseende til Forskriften om, at Tiltalte Keebs efter udstaaet Straffetid bør bringes ud af Riget, saavel som i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

August Dibrich Ernst Christian Zahnde og Carl Heinrich Theodor Keebs bør hensesættes til Tugthuusarbejde, den Første i 9 Aar og den Sidste i 8 Aar. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Kjøbenhavns Amts nordre Virts Extraret paaføljende Sag, der tillige angaaer 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Dommen ikke var paaanket, tiltales Arrestanten Nr. 1 Bager August Dibrich Ernst Christian Zahnde for Medbeelagtighed i Brandstiftelse, Assurancevig og for at have formaaet Andre til at afgive usand Forklaring for Retten, og Arrestanten Nr. 2 Bagersvend Carl Heinrich Theodor Keebs for Brandstiftelse og Assurancevig samt Meened, og ere begge Arrestanterne ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser.

Det er nemlig godtgjort, at Arrestanten Zahnde har truffet Aftale med Arrestanten Keebs om, at denne skulde sætte Ild paa det af hiin leiede og beboede Bagersted paa Virum Mark ved Lyngby Landevei, imod derfor at erholde af Arrestanten Zahnde en Betaling af 600 Rb., og at Arrestanten Keebs i Henhold til denne Aftale og efter forskellige af Begge truffede Forberedelser Natten mellem den 30te Juni og 1ste Juli 1867 antændte en Deel under en Lem i Loftsgulvet over Bageriets Tørreovn til den Ende henlagte brændbare Gjenstande, saavel som at de Begge om Morgenen den 30te Juni, da det var aftalt, at Ildspaaføljelsen skulde gaae for sig den paafølgende Nat, havde overgydet Loftsgulvet med Tran, hvorfra Ilden hurtigt udbredte sig videre og ødelagde ikke blot de til Bagerstedet hørende Bygninger, men ogsaa et ved Siden af liggende Lyffsted og et ligeoverfor paa den anden Side af Landeveien liggende Huus, talbet Sorgenfri Vægtterhuus. Beboerne af disse Steder bleve vel reddede, og

vel vare de paa Grund af Vindens Retning og Styrke og den Tid af Natten, Ildspaaføttelsen fandt Sted, udsatte for Fare, men ligesom det af Arresteranterne er forklaret, at de ikke have tænkt paa, at Andres Liv var udsat for Fare, saaledes er det ogsaa oplyst, at begge Arresteranterne laa vaagne, da Ildspaaføttelsen skete, og at Ilden nødvendigvis først maatte angribe de Steder, hvor de laa, førend den kunde angribe Høststedet og Vægterhuset, saa at der havde været Tid nok for Arresteranterne, naar de først vare blevne allarmede ved Ilden, til at vække Beboerne af disse Steder, som imidlertid allerede forinden vare blevne vækkede af Andre.

Det er oplyst, at Arresteranten Zahndt, der den 29de Mai 1867 havde forfikkret sine Eiendele i det nederlandske Sø- og Brandforsikrings-Compagni i Rotterdam for et meget større Bølsb end de vare værd, har søgt at tilvende sig Assurancegodtgjørelse, ikke alene ved selv at gjøre falske Angivelser om sine Eiendele, men ogsaa ved at formaac Arresteranten Keets og de 3 i 1ste Instants Medtilltalte til ved falske Opgivelser og usande Forklaringer for Retten, deels under Ed deels under Tilbud af Ed, at bestyrke Rigtigheden af hans Angivelser. Arresteranten Keets har saaledes beediget en af ham afgiven vitterlig usand Forklaring om Arresteranten Zahndts ved Branden forkomne Eiendele. Endvidere har han, for hvem Arresteranten Zahndt havde tegnet Assurance for en højere Sum end hans Eiendele vare værd, efter Branden selv for Assurancecompagniet opgivet Gjenstande, som han ikke har eiet, og herved tilvendt sig et større Bølsb, end hans brændte Effecter vare værd.

Arresteranten Zahndt, der er 32 Aar gammel, og Arresteranten Keets, der er 29 Aar gammel, og af hvilke Ingen findes tidligere straffet her i Landet, blive derfor at ansee, den Første efter Straffelovens §§ 259 og 281, 145 og 146 cfr. §§ 51 og 52 og den Sidste efter §§ 281, 259 og 145, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde for hver. Underrettsdommen, hvorved Arresteranterne ere idømte hver en Straf af 10 Aars Tugthuusarbejde, vil derfor forsaavidt være at forandre, medens dens Bestemmelse om, at Arresteranten Keets efter udstaaet Straffetid vil være at bringe ud af Riget, bifaldes."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).

Hjeldbøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 8—9.

Den 7de Mai.

1869.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 12te April.

Nr. 114.

Advocat Heinrichsen

contra

Kersten Andersdatter (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kønne Kjøbstads Exrætersdom af 16de Marts 1869: „Tiltalte svenske Pige Kersten Andersdatter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt skydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Erichsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Byttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Nellemann for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Under nærværende Sag tiltales svensk Pige Kersten Andersdatter for Tyveri og Bedrageri, og ved egen Tilstaaelse og dermed forøvrigt stemmende Oplysninger er det fuldstændigt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de hende imputerede Forbrydelser, nemlig:

1) Kort før November Flyttetid har hun frafsjaalet sin daværende Husbond Herman Møller i Nylarsker et til 1 Rd. vurderet Hestedækken, som efter Gaardens Brand laa i et uafsaalet Telt. Det bemærkes, at Bestjaalne ansætter Dækkenet, da det blev sjaalet, til en Værdi af 3 Rd.

2) Frafsjaalet fornævnte sin Husbond, medens hun tjente ham, en Hornstfe.

3) Pantfat et til 4 Mk. vurderet Schavl, som var laant hende af Marie Stange.

4) Ligeledes laet pantfætte en til 1 Rd. 4 Mk. vurderet Kaabe, som var laant hende af Pigen Inger Nielsen i Knudsker Sogn, og

5) solgt 2 Duge eller Servietter, som ere vurderede til 4 Mk. og vare leverede hende af fornævnte Inger Nielsen for at bringe dem til en Sykone.

Tiltalte har forbrugt de Penge, som hun har erholdt for de af hende ulovlig pantfattede eller solgte Gjenstande; alle Kosterne ere komne tilstede og tilbageleverede de Forurettede, som have frasalbet Krav paa Erstatning for Afsvæbnet af Kosterne og sammes Forringelse.

Tiltalte, som er langt over criminel Lavalder og som ikke tidligere er straffet heri Landet, vil nu blive at dømmes for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 228 og 253 cfr. §§ 251, 62 og 57, og skjønnes Straffen passende at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.“

Nr. 90.

Advocat Hansen
contra

Christine Christensen, Fohlmanns Enke (Def. Nellemann), der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kronborg østre Virks Extraretsdom af 19de October 1868: „Arrestantinden Christine Christensen, Fohlmanns Enke, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Actionen lovlig sthørende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rd. og til Defensor, Procurator Langkilde 3 Rd. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes, Alt under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1868: „Arrestantinden Christine Christensen, Fohlmanns Enke, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Hensesende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten,

Procuratorerne Maag og Hvalsø, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dphlsninger ikke kunne medføre et andet Resultat, kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Birkis Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Christine Christensen, Fohlmanns Enke, for Tyveri eller Hæleri.

Det er i saa Henseende oplyst, at en til 2 Mk. vurderet Sæk, der tilhørte Blegmand Peder Nielsen i Sørup, og som af dennes Tjenestetjende var bragt til Hunsmand Søren Nielsens Bolig paa Sørup Dørbred, for at Sidstnevntes Søn deri kunde bringe Sand til Peder Nielsen, er bortkommet fra det Stakit ved Huset, hvor Sønnen strax efter Modtagelsen havde ophængt den, samt at den nogle Dage efter i itusfaaret Tilstand fandtes hos Arrestantinden, der beboede et Værelse i Søren Nielsens Huus. Arrestantinden har først forklaret, at hun en Aften omtrent ved den Tid, da Sækken blev borte, bragte noget af sit Tøi hjem paa en Trillebør, at denne væltebe udenfor Huset, og at hun antog, at hun ved at opsamle Tøiet, der var glebet ned af Børen, maatte have faaet Sækken mellem samme og paa denne Maade bragt den ind i sit Kammer, hvor hun først nogle Dage efter vil have fundet den. Efter hvad der imidlertid senere er oplyst om Afstanden imellem det Sted, hvor Sækken hængte, og det Sted, hvor hun væltebe med Børen, har hun selv erkjendt det Usandsynlige i, at Sækken paa den ansførte Maade skulde være kommen ind i hendes Kammer, men hun har desuagtet vedblivende paaستااet, at hun ikke ved, hvorledes hun er kommen i Besiddelse af Sækken, som hun først nogle Dage efter opdagede ved at eftersee sit Tøi. Naar nu hensees til, at Arrestantindens Kammer, efter hvad der er oplyst under Sagen, stod i uafaaet Forbindelse med Søren Nielsens Leilighed, og det derfor ikke kan anses utæneligt, at Sækken fra denne Leilighed ved en Feiltagelse kan være kommen ind i Kammeret, findes der ikke at være albeles tilstrækkelig Grund til at forlæste Arrestantindens sidstansførte Forklaring. Hun har derhos ubragt, at hun, efter at have fundet Sækken, derom underrettede Søren Nielsens Hustru, men at denne da svarede, at det nu var ligemeget med Sækken, da hun havde betalt den. Det er nu ogsaa af Søren Nielsens Hustru indrømmet, at hun har givet

Arrestantinden dette Svar, og da det derhos ikke mod Arrestantindens Benægtelse er godtgjort, at hun har ituffaaret Sækken og taget den i Brug, førend hun saaledes af Søren Nielsens Hustru fik Tilladelse til at beholde den, findes hun ikke at være overbeviist om noget Forhold, der kan paadrage hende Straffeanfvar. Arrestantinden vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og Underrettsdommen, hvorved hun efter Straffelovens § 238 er anset som for 3die Gang begaaet Hæleri med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil forsaavidt være at forandre."

Tirsdagen den 13de April.

Nr. 106.

Advocat Hindenburg
contra

Jørgen Mogensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri samt for ulovlig Omgang med Pitteegods.

Leire Herreds Extraretsdom af 30te December 1868: „Arrestanterne Jens Jensen og Jørgen Mogensen bør hver især at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar. Saa udrede Arrestanterne og de af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sørensen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Hude 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de Februar 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Arrestanterne Jens Jensen og Jørgen Mogensen, Een for Begge og Begge for Een, udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, og i Salarium til Procuratorerne Steinthal og Appellationsretsraad Suel 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Mogensens Vedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Leire Herreds Etræret inbantebe Sag tiltales Arrestanterne Jens Jensen og Førgen Mogensen for Tyveri og Betteri, Sidstnævnte tillige for ulovlig Omgang med Hittegods og Førstnævnte for Deelagtighed heri.

Ved Arrestanternes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dplyste er det ogsaa tilstrækkelig gobtgjort, at de under deres Dmsreisen i Tiden fra Begyndelsen af October f. A., da de tilfældig traf sammen, til den 19de f. M., da de bleve anholdte, have gjort sig skyldig i et betydeligt Antal Tyverier, af hvilke følgende 4 maa betragtes som grove:

1. Natten til den 4de October fleg Arrestanten Mogensen gjennem et Bindue, fra hvilket han havde brækket de Trætremmer, med hvilke det var befæstet i Karmen, ned i Gaardmand paa Hundie Mark Hans Hebersens Kjælber, hvor han tilvendte sig en Pot Fløbe af Værdi 2 Mk., 1 Blitksumfee af Værdi 2 Mk. 8 f, 9½ Pb. Smør à 2 Mk. 10 f pr. Pb., en Krukke med Syltetøi til Værdi 3 Rd. Arrestanten Jensen stod udenfor og rakte Mogensen de Svovlsfikker, som han brugte til at lyse for sig; til Kjælberen, der er beliggende i Vaaningshuset, er Nedgangen fra dette gjennem en Dør, der imidlertid var lukket indenfra.

2. Natten mellem 8de og 9de October f. A. fleg Arrestanten Jensen ved Hjælp af en paa Gaardens Stalhøve hentet Stige, som han satte til Stuehusets Gavl, igjennem et aabent Bindue ind paa Loftet over Gaardskæler af Kirke-Saaby Morten Poulsens Stuehuus, fra hvilket Loft der er Nedgang til Beboelsesleiligheden, og stjal der 6 til 2 Rd. 4 Mk. ansatte Oste, hvilke hun rakte ud til den udenfor paa Stigen staaende Arrestant Mogensen.

3. Natten mellem den 15de og 16de October fleg Arrestanten Jensen ved Hjælp af en Stige, som han fandt ved Gaarden, gjennem et aabent Bindue i Gaardmand af Store Baldby Lars Jacobsens Stuehuses Gavl ind paa Loftet, hvorfra igjennem uafsaafede Døre er Nedgang til Dagligstuen og Pige-kammeret, og satte sig i Besiddelse af 6—7 af Vestjaalne til 5 Rd. ansatte Oste, et Rugbrød af Værdi 3 Mk. og 3 Stkr. Flæsk, vurberebe til 1 Rd. 1 Mk. 8 f, hvilke Koster han rakte ud til den udenfor paa Stigen staaende Arrestant Mogensen.

4. Natten mellem den 13de og 14de October fleg Arrestanten Jensen, medens Arrestanten Mogensen blev staaende udenfor, ind igjennem et Bindue, som de paaftaae stod aabent, i Frugtkjælberen paa Krabbesholm, hvor Jensen tilvendte sig en til 2 Mk. vurberet Stjæppe Vbler, som de derpaa i Forening fortærede.

Frugtkjælberen er beliggende under Hovedbygningen, men Afgangen derfra til den øvrige Kjælberetage var aflaaet.

De øvrige Tyverier, der fornemmelig have bestaaet i Tilegnelse ved Nattetid deels af Tøi, der var udhængt til Tørring i Haven, deels af Fødevarer, som de ved at rætte sig ind gjennem Binduer flere Gange ved Hjælp af tilfattede Stiger bemægtigede sig, maa derimod betragtes som simple.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanterne have gjort sig skyldige

i ufølgelig Omgang med Gittegods ved ikke at oplyse en af dem paa Landeveien funden Hat og Stok; sidstnævnte, der er vurderet til 4 R., beholdt Arrestanten Jensen, hvorimod Arrestanten Mogensen folgte førstnævnte for 3 Rl.

Endelig er Arrestanterne paa lige Maade overbeviste om at have bettet.

For disse Forbrydelser ville Arrestanterne, der ere fødte, Jensen den 4de Februar 1847 og Mogensen den 22de s. M., og af hvilke Jensen ifølge Højesteretsdommen af 1ste August s. A. er anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Mogensen ikke findes tidligere straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4, 247 tilbeels jfr. med § 47, samt Lov 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen paa sine faldne ved Underrettsdommen til Forbedringshussarbejde for hver i 2½ Aar."

Nr. 118.

Advocat Hindenburg
contra

**Carl Ferdinand Magnusen og Wilhelm Valdemar
Møller** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rådhusets Extradoms af 14de December 1868: „De Tiltalte Carl Ferdinand Magnusen, Wilhelm Valdemar Møller og Albrecht Peter Christian Jørgensen bør straffes med Riis. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rb. og til Defensor, Procurator Knøz 4 Rb., udredes af Tiltalte Jørgensen, saaledes at de Tiltalte Magnusen og Møller in solidum med ham deraf udrede to Trediedele. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Februar 1869: „De Tiltalte Carl Ferdinand Magnusen og Albrecht Peter Christian Jørgensen bør straffes hver især med 20 Slag Riis og Tiltalte Wilhelm Valdemar Møller med 10 Slag Riis. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rønge og Bøcher, 5 Rb. til hver, udredes af Tiltalte Albrecht Peter Christian Jørgensen, hvorhos Tiltalte Carl Ferdinand Magnusen in solidum med ham udrede $\frac{2}{3}$, og Tiltalte Wilhelm Valdemar Møller in solidum med ham og med Tiltalte Carl Ferdinand Magnusen $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Ferdinand Magnussens og Wilhelm Baldemars Møllers Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte Magnussen til hver 10 Rd., hvoraf Tiltalte Møller in solidum med ham tilsvarer Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret indankede Sag tiltales Carl Ferdinand Magnussen, der er født den 23de Januar 1855, Wilhelm Baldemar Møller, der er født den 18de Februar 1855, og Albrecht Peter Christian Jørgensen, der er født den 14de September 1856, for Tyveri.

Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det... gødtgjort, at da de Tiltalte Albrecht P. C. Jørgensen og Carl F. Magnussen en Dag i September f. A. i Forening skulde fra Færgemand Kempels Bolig have Noget i Byen og Jørgensen, medens han var ene i Stuen, havde bemærket, at der i Lommen paa en Fruentimmerkjole, der hang paa Væggen, var Penge, opfordrede han Magnussen, da denne kom tilstede, til at tage Pengene, og Magnussen sat da ogsaa Haanden ned i Lommen og tog, som det maa antages, 2 Mk., hvoraf han leverede Jørgensen 19½ f. Ligeledes er det oplyst, at disse to Tiltalte have i forrige Sommer 11 til 13 Gange i Forening stjaalet Frugt i forskjellige Haver, til hvilke de tilbeels banede sig Udgang ved at stige over Plankeværker eller Stakitter, og da de den 25de September f. A. om Eftermiddagen ved at passere Kjøbmand Ulstrups Lyshuus igjennem Glasruerne i Døren saae, at der laa Væbter inde i Lyshuset, hvilke gav Anledning til at de talte om, hvorledes de skulde komme derind og saae nogle Væbter, foreslog Magnussen, at de skulde trykke en Rude ind og tage Nøglen, der saaes at sidde indvendig i Døren, og han sat derpaa med en Kniv, som Jørgensen havde hos sig og leverede ham, et Hul i en af Ruderne i Døren, hvorefter Jørgensen tog et Stykke Glas ud og tog, ved at stikke Haanden gjennem den saaledes frembragte Abning, Nøglen, med hvilken de derpaa forsøgte udbendig fra at aabne Døren. Medens de vare beskæftigede hermed kom Tiltalte Wilhelm B. Møller tilstede, og denne prøvede da, efter som det maa antages af de 2 andre Tiltalte at have erfaret, hvorledes de vare komne i Besiddelse af Nøglen, ligeledes paa at aabne Døren, men uden at dette lykkedes, hvorfor de Tiltalte opgav Forsøget.

Særligt har Tiltalte C. F. Magnussen endvidere vedgaaet en Dag i

August eller September Maaned f. A. i Høster Langes Boutik i Helsingør at have stjaalet 6 f, der laa paa Disken, og ligeledes har Tiltalte B. B. Møller særlig vedgaaet i Sommeren 1867 at have stjaalet Frugt i forskjellige Haver, og ligeledes i forrige Sommer mange Gange at have stjaalet Frugt samt tilbeels ogsaa Druer i forskjellige Haver, og at han har banet sig Udgang til Haverne ved at stige over Plankebærker eller Stafitter.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Efter det Anførte ville de Tiltalte, der ikke tidligere have været straffede eller tiltalte, være at anses efter Straffelovens § 233, cfr. tilbeels §§ 46 og 47, og Straffen findes passende at kunne bestemmes for de Tiltalte C. F. Mag-nussen og A. P. C. Jørgensen til 20 Slag Riis for hver, og for Tiltalte B. B. Møller til 10 Slag Riis."

Nr. 117.

Advocat Revinsen

contra

Carl Christian Nielsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Hassing-Nefs Herreders Extraretsdom af 5te September 1868: „Tiltalte, nuværende Forbedringshuusfange Carl Christian Nielsen, bør som Tillægsstraf til den ham ved Hassing-Nefs Herreders Extraretsdom af 13de August d. A. idømte Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde endvidere hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Maanedes, samt ubrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Bøch 5 Rd. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Lykke 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Februar 1869: „Tiltalte Carl Christian Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa ubreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Forbedringshuusfange Carl Christian Nielsen — der er født den 6te August 1850 og ved Hæssing-Ness Herredens Etraretsdom af 13de August f. A. for [forskjellige for] Størstedelen med Indbrud forbundne Tyverier, samt for at have indgaaet Foræning med nogle Mebarrestauter om Undvigelse af Arresten er anseet efter Straffelovens §§ 111, 228, 229 Nr. 4 og 236 cfr. § 37 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at da han, efterat den nævnte Dom af 13de August f. A., med hvilken han havde erklæret sig tilfreds, af Amtet var approberet til Execution, derefter hensad i Arresthuset i Vestervig, hvorfra han efter Bestemmelsen skulde transporteres til vedkommende Straffeanstalt den 23de f. M., er han undveget af Arresten sidstnævnte Dags Morgen, samt at han, der ifkun var iført en Skjorte, idet hans Klæder paa Grund af tidligere Undvigelsesforsøg være ham fratagne om Matten, fra Arresten har medtaget et uldent Sengetæppe, hvorefter han søgte Skjul i en Kornlade i Proprietair Jørgenslevs Gaard i Vestervig; da han havde holdt sig skjult her til Matten imellem den 24de og 25de f. M. og ikke længere kunde holde det ud for Sult, besluttede han sig til at stjæle nogle Fødevarer, og gif derfor, efter først at have taget en Blouse og et Par Strømper, tilfammen af Værbi 5 Mk., som han fandt i Laden og som tilhørte Tjenestekarl Niels Christiansen, ud i Gaarden og hen til Stuehuset, hvor han igjennem et Bindue, der stod paa Klem, steg ind i et Værelse — efter hvad der maa antages Fædebuuret — hvilket ved en uafslaaet Dør staaer i Forbindelse med Jørgenslevs Sovekammer, og her tilvenbte han sig nu en til 8 f vurderet Flaske, som han fyldte med Vand, efterat have heldt noget Brændeviin, der fandtes i den, bort, samt nogle Fødevarer, hvorefter han ad samme Wei gif tilbage til Laden.

Da Tyveriet imidlertid den næste Morgen opdagedes og der strax opstod Mistanke om, at det var forøvet af Tiltalte og at han opholdt sig skjult i Gaarden, blev han efter søgt i Kornladen og funden der i Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker samt Tæppet. Den Deel af Fødevarerne, som ikke var fortæret af Tiltalte, er vurderet til 4 Mk. og maa antages at være tilbageleveret Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning.

Ibet nu den ovennævnte Dom af 13de August f. A. angaaer Forbrøvelser, der ere forøvede, forinden Tiltalte havde opnaaet sit 18de Aar, og saaledes efter Bestemmelsen i Straffelovens § 61 1ste Led ikke vil kunne tillægges

Gjentagelsesvirkning, vil Tiltalte for sit ovennævnte Forhold være at anses efter den nævnte Lovs §§ 228 og 229 Nr. 4 Ddet Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Forbedringshousarbejde i 8 Maaneber."

Nr. 112.

Advocat Brock

contra

Christen Pedersen med Tilnavn **Branum** eller **Sneiberg** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Lysgaard m. fl. Herreders Exrarettsdom af 21de December 1868: „Arrestanten Christen Pedersen Branum, ogsaa kaldet Sneiberg, bør henfættes til Tugthousarbejde i 2 Aar. Saa bør Arrestanten og at ubrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kjør 5 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Sfaacsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Pedersen med Tilnavn Branum eller Sneiberg for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Efter Sagens Oplysninger kom Arrestanten, der den 15de September s. A. var løsladt af Straffeanstalten i Viborg, hvor han havde udstaaet en ham ved Højesteretsdom af 2den September 1863 idømt Straf af Forbedringshousarbejde i 5 Aar, den 25de s. M. om Morgenen med 8 Faarkreaturer, der vare sammenbundne med 5 Stkr. hele Tøir med tilhørende Tøirepæle, til Silkeborg,

hvor han imidlertid kort efter blev anholdt, idet han vakte Mistanke mod sig ved at sælge det ene af Faarkreaturerne og falskbyde de øvrige for en meget lavere Pris end deres virkelige Værdi.

Med Hensyn til 5 af disse Faarkreaturer samt 3 af de ovennævnte Tøir har Gaardeier Jens Møller af Kjellerup edelig forklaret, at de tilhøre ham og ere ham mod hans Villie og Vidende strafomne fra hans Mark lige ved Kjellerup By, hvor Faarkreaturerne efter hans Udsagn endnu stode tørede den 24de September f. A. ud paa Aftenen, hvorhos han ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til de ommeldte 5 Faarkreaturer, og ligeledes har Møller Jens Christian Nielsen af Hørup Mølle afslagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de øvrige 3 Faarkreaturer og de 2 andre Tøir samt nærmere edelig forklaret, at disse 3 Faarkreaturer endnu den 24de September om Aftenen stode tørede paa hans Mark i Nærheden af Gaardeier Jens Møllers Faar, hvorhos han ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret navnlig til de 2 af de ommeldte Faarkreaturer.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have stjaalet de ommeldte Faarkreaturer, samt nærmere anbragt, at han den 24de September f. A. om Aftenen kjøbte dem for ialt 28 Rb. af 2 Personer, som han traf, medens han gif over Middelheide ad Landeveien mellem Viborg og Silkeborg, og af hvilke den ene var ham aldeles ubekjendt, medens han med Hensyn til den anden ikkun har kunnet angive, at han hed Philip og var en saakaldet Alhedetypster.

Under Sagen er der nu vel ikke tilveiebragt noget directe Beviis for, at Arrestanten har stjaalet de ommeldte Faarkreaturer, men ligesom der ikke har kunnet tilveiebringes nærmere Oplysninger om de to Personer, af hvem Arrestanten vil have kjøbt dem, saaledes vil der efter samtlige Sagens Oplysninger og navnlig ogsaa Bestaffenheden af de af Arrestanten i det Hele under Sagen afgivne Forklaringer ikke kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de ommeldte Faarkreaturer, og da de Bestjaalne, som meldt, have afslagt Tilhjemlingsed og godtgjort deres Eiendomsret til ialtsald 7 af disse, og Betingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis saaledes forsaavidt ere tilstede, vil Arrestanten, idet det findes betænkeligt at statuere, at han selv har stjaalet Faarene, være at ansee som Hæler.

Samtlige 8 Faarkreaturer, der ere vurbereede tilsammen til 52 Rb., saavel som de ommeldte Tøir ere tilbageleverede de Bestjaalne, og der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1814 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, seneft ifølge ovennævnte Høiesteretsdom for Tyveri og Bedrageri som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 6 og 43 med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, nu være at ansee som for 5te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Engthuusarbeide i 4 Aar, og Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er idømt samme Art Straf

i 2 Aar, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 115.

Advocat Liebe
contra

Ingeborg Petersen (Defensor Brock),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Denise Kjøbstads Politiretsdom af 11te Januar 1869: „Arrestantinden Ingeborg Petersen bør hensættes til Arbejde i Dnense Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og ubrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorne Beher og Engberg for Overretten betaler Arrestantinden Ingeborg Petersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Dnense Kjøbstads Politiret hertil indankede mod Arrestantinden Ingeborg Petersen for Løsgængereri og Betleri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig heri, idet hun, som den 29de August f. A. havde faaet Tilhold om ikke uden Fattigvæsenets Tilladelse at forlade Dnense Fattiggaard, saa at hun for Overtrædelse heraf vilde paadrage sig Straf som Løsgænger, desuagtet, da hun den 6te December f. A. havde erholdt Udgangstilladelse, er udebleven og i henved 1 Maaned har brevet arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri.

Da Arrestantinden, der er langt over criminel Aavalder, tidligere gjentagne Gange har været straffet for Løsgængereri og Betleri, senest ved Mudsabell Birkis Politiretsdom af 20de December 1867 med 180 Dages Tvangsarbejde,

maa det billiges, at hun nu ved den indankede Dom i Henhold til Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5 er anseet med 180 Dages Arbejde i Dønske Tvangsarbejdsanstalt, og da Dommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 14de April.

Nr. 120.

Advocat Brod

contra

Niels Larsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Faaretyveri.

Han Herrebernes Extraretsdom af 28de November 1868: „Tiltalte Niels Larsen af Nørøge bliver at henses til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; saa udreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Nors og til Defensor, Procurator Mønsted 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Januar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hunsmand Niels Larsen for Faaretyveri.

Med Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han, der efter sin Forklaring ikke havde Penge til Føden for sig og sin Familie og ikke vidste, hvor han skulde faae Penge, den 30te October s. A. om Eftermiddagen havde besluttet sig til at stjæle nogle af de Faarkreaturer, som han vidste græssede paa Engene øst og nord for Bratflov, begav han sig samme Eftermiddag i dette Diemed til bemeldte Enge, hvor han noget efter Solnedgang drev endel Faarkreaturer ind i et ledigt

staaende Hyrdehuus, og af disse bemægtigede han sig en Bede, der tilhørte Huusmand M. Chr. Bertelsen, og 3 Lam, der tilhørte Huusmand P. Chr. Henriksen; han tilegnede sig derhos et Løir af et Par Skillinges Værbi, som en løsgaaende Hest slæbte efter sig i Engen, og ved Hjælp af dette traf han de stjaalne Faar til Nørre-Sundby, hvor han søgte at afhænde dem, men blev anholdt, idet den Priis, hvorfør han salbød dem, vakte Mistanke imod ham. De stjaalne Faar ere tillsammans vurderede til 14 Rd. og tilbageløvere til de Besstjaalne, og der er under Sagen ei Spørgsmaal om Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født den 11te April 1843 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 1 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Fredagen den 16de April.

Nr. 15. Directionen for Nye danske Brandforsikringselskab (Advocat Broch)

contra

B. Bähncke & Comp. som Generalbefulsbægtiget for **det nederlandske Sø- og Brandassurance-Compagni i Rotterdam** (Advocat Hansen),

angaaende Spørgsmaalet om de Indstævntes Forpligtelse til at betale Citanterne 5,974 Rd. m. m.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Mai 1868: „De Indstævnte, B. Bähncke & Comp. som Generalagenter for det nederlandske Sø- og Brandassurance-Compagni i Rotterdam, bør for Citanternes, Directionen for Nye danske Brandforsikringselskab, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Ligesaa lidt som der er nogen Grund til at antage, at Citanterne ved Fastsættelsen af Vilkaarene for den under Sagen omhandlede, af det nye danske Brandforsikringselskab overtagne Forsikring af Candidat Rundins Løssøre skulde for dette Selskabs Vedkommende have lagt Vægt paa, at der dreves Bageri i Rundins Eiendom, ligesaa lidt findes deres Undladelse af at gjøre de Indstævnte opmærksomme herpaa, da de hos disse begjærede en

deelsviis Gjenforsikkring, at kunne tilregnes dem som en Forsømmelse af deres Pligt mod de Indstævnte til Intet at fortie, der kunde være disse af Vigtighed ved Risicoens Bedømmelse. Det er herved at mærke, at selv uden Hensyn til at de Indstævnte, efterat være bleve bekendte med den til Runding udstedte Police, ved Overtagelsen af Gjenforsikringen vare gaaede ind paa, at mulige Skader skulde reguleres af Nye danske Brandforsikrings-selskab og efter dets Policebetingelser, kan den af de Indstævnte paaberaabte § 4 i det Nederlandste Assuranceselskabs Betingelser — hvilken de derhos ikke selv have iagttaget, ibet de have unbladt af Citanterne at lade sig forelægge et Forsikringsandragende som det i §'en forestrevne — ikke antages at have paalagt Citanterne nogen anden eller hyderligere Pligt i den ommeldte Henseende end den, som allerede maatte følge af Forholdets Natur. Men efter Forholdets Natur maatte Citanterne kunne gaae ud fra, at de Indstævnte, da der var Spørgsmaal om en Kro paa Landet med tilliggende Mølle og større Aalsbrug, ogsaa uden særlig Meddelelse derom vilde forudsætte, at der i samme var en Vagerovn, der benyttedes til Brødbagning i et mindre eller større Omfang, og at de, hvis de lagde Vægt paa at erholde nærmere Kundskab om Vageriets Omfang, ikke vilde unblade desangaaende at stille Spørgsmaal. Det kan derhos erindres, at efter de paa den Tid, Forsikringen tegnedes, gjældende, i Bekjendtgjørelsen af 18de Juni 1858 indeholdte Bestemmelser angaaende Brancontingentet for Landbygningerne, havde det ingen Indflydelse til Forhøielse af dette Contingent, at der i den paagjældende Bygning dreves almindeligt Vageri, medens en saadan Forhøielse derimod fulgte af dens Egenstab som Kro, og Citanterne, om hvem det ikke er oplyst, at de selv havde nogen Kundskab om det Rundingste Vageries Størrelse, havde derfor, naar de ikke for deres eget Selskabs Skyld søgte Underretning herom, saameget mindre Anledning til uden særlig Opfordring at indhente en saadan Underretning til Oplysning for de Indstævnte. Herefter vil den Omstændighed, at det, efterat den under Sagen omhandlede, i ingen Forbindelse med Vageridriften i Rundingste Eiendom staaende Brandskade er indtruffen, er blevet oplyst, at Rundingste Indstrænkede sig til at lade bage til eget Huusholdningsbrug, og at han

ved Vagningen benyttede sig af en Vagersvend, ikke kunne medføre, at de Indstævnte skulde kunne blive fri for at tilsvare deres Andeel af Brandstadeerstatningen, og da de, for det Tilfælde at de hertil kjendes pligtige, ikke for Høiesteret have gjort nogen Indvending mod Citanernes Ansættelse af bemeldte Andeel til 5,974 Rb., ville de efter de Sidstes neblagte Paastrand være at tilpligte at betale disse det nævnte Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør som Generalbefuldmægtigede for det Nederlandske Søs og Brandassurance-Compagni i Rotterdam til Citanterne betale 5,974 Rb. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 31te Marts 1866 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Citanterne, Directionen for nye danske Brandforsikringselskab, søge under nærværende Sag de Indstævnte, W. Bähneke & Comp. som Generalagenter for det nederlandske Søs og Brandassurance-Compagni i Rotterdam, til at betale 5,974 Rb., hvilket Beløb de Indstævnte i deres nævnte Egenkab formenes at være pligtige at tilsvare i Anledning af, at Citanterne have maattet udbetale Eieren af Helsingø Kro, cand. phil. Rundin, en Assuranceerstatning, for hvilken det nævnte nederlandske Compagni ved Police Nr. 534, dateret den 3die October 1865, deelviis har overtaget Gjenforsikring. Saa have Citanterne og paaftaaet sig hos de Indstævnte tilkjendte Renter af det paaftævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31te Marts 1866 indtil Betaling skeer, samt denne Sags Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte procedere til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de som Grund for den paaftaaede Fritagelse for at udrede det ommeldte Assurancebeløb have paaberaabt sig, at Citanterne, der efter de i Policen vedtagne almindelige Betingelser §§ 4 og 13 vare pligtige til, under Fortabelse af Assuranceerstatningen, at angive enhver Omstændighed, som kunde forsøge Udsfarligheden, desuagtet ikke have opgivet for de Indstævnte, at der i den forsikrede Eiendom fandtes et Bageri, skjøndt de derom have været vidende.

Citanterne have herimod gjort gjældende, at det skulde følge af det paa gjældende Retsforholde Natur, at de Indstævnte, som have overtaget den om-

handlede Reassurance, uden først at forlange nærmere Oplysninger til en selvstændig Bestemmelse af Risicoen, maa antages at have gjort dette i Tillid til, at Citanterne, paa Grund af deres egen Andeel i Faren have anstillet de fornødne Undersøgelser i saa Henseende, og at de Indstævnte derfor maa anses ubetinget at have forpligtet sig til at dele Risicoen med Citanterne, uden at de bagefter skulde kunne paastøde, at de ere holdte i Uvidenhed om et eller andet Punkt, som kunde have havt Betydning ved Assurancens Overtagelse. Det findes imidlertid ikke, at denne Betragtning — affeet fra hvad der ellers kunde anses imod samme — kan tillægges nogen Indflydelse ligeoverfor Indholdet af den til Citanterne udstedte Police, hvori de Indstævnte kun have antaget Forsikringen under de de deri angivne almindelige Betingelser, hvoriblandt som bemærket findes den, at den Forsikrede er forpligtet til nøiagtig og samvittighedsfuldt at angive enhver Omstændighed, som kunde forøge Følgesfarligheden, og at han, naar han handler herimod, mister sin Forbring paa Erstatning. At de Indstævnte, fordi de ikke forinden Assurancens Antagelse have begjært andre Oplysninger om Risicoens Bestaaenighed end dem, der indeholdes i den af Citanterne til Kundin udstedte Police, derved skulde have fritaget Citanterne for af egen Drift at sætte de Indstævnte i Kundskab om saadanne væsentlige Omstændigheder, som kunde have Indflydelse paa Brandfarligheden, savnes der navnlig tilstrækkelig Grunde til at antage, og ei heller vil Noget kunne udledes deraf, at det i Citanternes af de Indstævnte tiltraadte Forsikringsandragende hedder, at mulige Stader reguleres af Citanterne og efter deres Policebetingelser, hvilken Bestemmelse alene kan have Hensyn til Udfindelsen af Erstatningens Størrelse, som det derved overlades Citanterne at regulere, hvorimod den ikke hjemler dem nogen Ret til med bindende Virkning for de Indstævnte at afgjøre, om Erstatning overhovedet kan fordras eller ikke. Spørgsmaalet bliver derfor kun, om den Omstændighed, at Tilværelsen af et Bageri i den forsikrede Eiendom ikke blev opgivet for de Indstævnte, kan tillægges en saa væsentlig Betydning, at Assurancens Fortabelse ifølge Policens Bestemmelser deraf maa blive en Følge, og naar da hensees til, at Bageriet, der fandtes i Helsing Kro, efter hvad af Citanterne selv maa anses indbrømmet, har været af større Omfang, og at det navnlig er blevet drevet ved Hjælp af en Bagerisvend ikke blot til Huusholdningsbrug, men saaledes at deraf er solgt til Foræring i og ud af Huset, samt at det endelig laa i en straaetækket Bygning, skjønnes det ommødelige Spørgsmaal at maatte besvares bekræftende, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at det ifølge Policens ubetingede Forskrift maa blive uden Indflydelse, at Citanterne ikke vilde have tillagt Bageriets Tilværelse nogen saadan Betydning, og alene af den Grund ville have undladt at omtale samme. De Indstævnte ville saaledes være at frifinde, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.“

Onsdagen den 21de April.

Nr. 3. **Interessentskabet for Baalse Vigs Inddæm-**
ning (Cand. juris Halkjer)

contra

Gaardeier **Hans Grifsen** og dennes Søn Ungkarl **Hans**
Hansen Grifsen (Advocat Henrichsen),

angaaende Gjældigheden af en over de Gaardeier H. Grifsen tidligere tilhørende Actier i Interessentskabet med dertil hørende Fordlobder afhelbt Auction.

Falsters vestre Herreds Auctionsrets Kjendelse af 17de Februar 1864: „De imod nærværende Auctions Afholdelse nedlagte Protester kunne ikke tages til Følge, men Auctionen bliver at fremme.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de December 1867: „Den paaante Auction med den under samme brugte Behandling annulleres. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst for Højesteret, hedder det i den originale Forhandlingsprotocol angaaende den i Aaret 1845 foretagne, i den indante Dom nævnte Udførelse af et Stykke af det inddæmmede Land, at enhver tilstedeværende Interessent med sin Underskrift i Protocollen tilstaaer, at hver Mand's Andeel efter denne Deling for Eftertiden er enhver Interessents retmæssige Eiendom. En Tilfjendegivelse af ganske lignende Indhold findes nu vel ikke i Forhandlingerne angaaende de i Aarene 1848 og 1849 foretagne Udførelser, men det er dog ogsaa ved disse Leiligheder udtrykkelig angivet, at Erhververne af de da udførelse Lodder skulde „eie“ disse. Det kan derhos mærkes, at der i den originale Forhandlingsprotocol i Anledning af Udførelsen i 1845 findes en Tilførelse, hvorefter det ikke blot med Hensyn til denne Deling, men ogsaa med Hensyn til den, der „i Fremtiden kan blive foretagen“, vedtoges, at det udførelse Areal skulde deeltage i Udførelserne ved Dæmningsvæsenet, „hvorfor“ — som det hedder — „Interessentskabet forbeholder sig 1ste Prioritet i enhver Fordyparcel, som skulde blive udparcelleret eller afhændet til nogen Anden“;

denne Bestemmelse kan ikke ansees tilbagekaldt ved de senere Ud-
stiftninger, og overhovedet mangler der efter samtlige Høiesteret
foreliggende Dplysninger og Proceduren i foregaaende Instants at
Tjoe til at antage, at de Arealer, der udstiftedes i 1848 og 1849,
skulde besiddes af de enkelte Interessenter med en anden og mindre
Ret end de i 1845 udstiftede Lodder.

Ifølge foranstaaende Bemærkninger og iøvrigt i Henhold
til de i Overrettsdommen anførte Grunde vil denne være at stad-
fæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Om-
stændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betale
Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Citanen, Gaard-
eier Hans Erikson, i et af det indstævnte Interessentskab for Baalse
Vigs Inddæmning den 4de August 1862 afholdt Møde var bleven ubeluffet
af bemeldte under 1ste Juli 1841 til Inddæmning af Rippinge Vand fra N.
Bebby til Baalse Vand paa Falsler ved Tegning af Actier stiftede Interessent-
skab, hvilken Ubeluffelse var fremkaldt ved at Citanen havde undladt at erlægge
et ham affordret Contingent af 6 Rd., og Spørgsmaalet om Gylbigheden af
hans Ubeluffelse efter Citanens Forlangende var bleven undergivet Voldgifts-
behandling, blev det ved en af den tiltagne Dpmand under 29de September
1863 affagt Kjendelse eragtet, at Citanen — der i bemeldte Interessentskab
havde 2 Actier — burde have sin Actieret som Interessent i det inddæmmede
og udtørrede Areal forbrudt. Ifølge Requisition fra Indstævnte til Falsler
vestre Herreds Auctionsdirecteur blev herefter til 12te Februar 1864 berammet
en Auction, hvorved ophøedes til Salg de tvende Citanen forhen, nu de Ind-
stævnte tilhørende Actier, saaledes at der som Gjenstand for Salget navnlig
ansførtes 4 til Actierne hørende paa et fremlagt Kort nærmere betegnede Jord-
stykker paa henholdsvis ca. 2, 9, 19 og 2 Eder Land, der kunde kjøbes enkelte-
vis eller samlede. I Conditionerne var det bestemt, at Kjøberne eller Kjø-
beren for 2 Actier skulde deeltage i Selskabets oprindelige Gjæld, 2,400 Rd.,
og i samme Forhold i enhver navnlig Forpligtelse, der enten nu paahvilede
Interessentskabet eller senere maatte fremkomme. I Tilfælde af partiel Salg
skulde Forholdet for Kjøberne efter Arealen og i Overensstemmelse med de for
Interessentskabet gjældende Bestemmelser ordnes saaledes, at der i alle Tilfælde

for de solgte Eiendommens Vedkommende contribueredes for 2 Actier. Særligt var i Conditionerne fremhævet, at da et paa Kortet (under Lit. E) assat Stykke Land ikke var forbeholdt imellem Interessenterne, men maatte anses som Fælles-eiendom, vilde Kjøberne af de 2 Actier, i Fighed med de andre Interessenter, erhverve en Medieidomsret i forrævnte Stykke forholdsvis efter Actieandelen i Overensstemmelse med de for Foreningen gjældende Regler.

Mod denne Auctions Fremme protesterede Citanten Hans Eriksen, idet han bemærkede, at da han agtede at procedere til Volbgiftskjendelsens Omstændelse, maatte han ansee de Indstævnte for uberettigede til at sælge hans Actier, hvorhos han tog enhver Reservation mod Auctionens Afholdelse. Mod denne protesterede ligeledes Citantens Søn, Hans H. Eriksen, der paaberaabte sig en imellem ham og Faderen under 13de August 1862 oprettet Kjøbecontract, hvorefter de paagjældende tvende Actier vare blevene ham overdragne. Ved den af Auctionsretten under 17de Februar næstefter affagte Kjendelse blev imidlertid eragtet, at de mod Auctionen nedlagte Protester ikke kunde tages tilfølgelge, men at denne vilde være at fremme. Efter afholdt Auction blev der meddeelt Approbation paa de paa Parcellerne enkeltviis gjorte Bud.

Efterat dernæst Citanten, Gaardeier Hans Eriksen, og dennes forrævnte Søn, efter meddeelt Opreisningsbevilling af 20de Mars 1865, under 5te April næstefter havde udtaget Stævning til denne Ret til Paaank af forrævnte Kjendelse og den under Auctionshandlingen brugte Behandling, er Sagen — under hvilken alene Førstnævnte har ladet give Møde — derefter bleven saaledes beduceret, at der, idet Appellen af meerbemeldte Kjendelse er frafalden, er nedlagt Paastand om, at den paaankede Auction med den under samme brugte Behandling ophæves og annulleres og de Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Appellens Omkostninger. Denne Paastand er støttet paa, at de omhandlede 4 ved Auctionen solgte Forblykker ikke tilhørte de Indstævnte, men Citanten, hvem de ved forskjellige Tid efter anden af Foreningen iværksatte Udskiftninger af det indbundne Land vare overdragne med fuldkommen Eiendomsret, der ikke kan berøves ham, fordi han har forbrudt sin Actieret, idet denne sidste Omstændighed alene vil kunne bevirke, at han ikke som Actieeier vil kunne deeltage i fremtidigt Erhverv, saasom at faae Andeel i det i Auctionsconditionerne ommeldte endnu ikke udskiftede Stykke af det indbømmede Areal.

De Indstævnte have fra deres Side gjort gjældende, at Parternes Mellemværende maa anses endelig afgjort ved den ovennævnte Volbgiftskjendelse, at den under nærværende Appel fremsførte Indsigelse mod Auctionens Lovlighed er utilstedelig, da den ikke har været ansøgt eller gjort til Gjenstand for Paaafsendelse ved Auctionen, og at den afholdte Auction har tilstrækkelig Hjemmel i de for Interessentskabet gjældende Bestemmelser. Med Henhold hertil have de Indstævnte nedlagt Paastand om, at Sagen enten maa afvises og der tillægges dem Kost og Tæring, eller at Auctionen maa blive stadfæstet og de Indstævnte, med Tillæg af Sagens Omkostninger, blive frisundne for Citantens Kistale.

hvad nu først angaaer den af de Indstævnte paaberaabte Boldgifts= kjendelse, da fremgaaer det klart af dennes Indhold, at kun Spørgsmaalet om Gyldigheden af Citantens Udelukkelse af Foreningen, men derimod ikke nogen Meningsforskjel om de Følger, denne hans Udelukkelse maatte medføre for ham, har været Gjenstand for Afgjørelse ved denne Leilighed, og Drøftelsen af dette sidste under nærværende Sag omdebatterede Spørgsmaal kan derfor ikke være præjudiceret ved bemeldte Kjendelse, saa at de Indstævnte af denne Grund ikke ville kunne opnaae hverken Sagens Afvisning eller Auctionens Stadsfæstelse.

Heller ikke vil der kunne gives de Indstævnte Medhold i, at Citanten ved alene for Auctionsretten at have fremsøgt en enkelt af Retten forkastet Indsigelse skulde have tabt Udgangen til, som skeet ved nærværende Appel, af andre Grunde at paaante Forretningen som usøblig.

De Indstævnte have, som alt bemærket, formeent i de for Interessent= skabet gjældende Bestemmelser, der indeholdes i den af sammes Medlemmer under 1ste Juli 1841 indgaaede Forening, at kunne paavise fornøden Hjemmel for den afholdte Auctions Lovmedholbelighed. De have i saa Henseende navnlig paaberaabt sig Foreningens §§ 19 og 24, af hvilke den sidste indeholder, at den er gjældende indtil Udstykningsen er fuldbjrdet, og den førstnævnte § bestemmer, „at 3 Aar efter at Inddæmningen er fuldført, kan Udstykning af det inddæmmede Areal skee, naar Pluraliteteten af Foreningens Medlemmer skjønne, at Bandet tilstrækkeligt er udtørret og forlange Udstykning,“ hvortil er søiet, „at inden Udstykning er skeet, eier og benytter Foreningen efter Actieantal det inddæmmede Areal i Fællig.“ 3 Forbindelse hermed have de Indstævnte henviist til Foreningens § 16, hvori det hedder, at det Medlem, som ikke inden 8 Dage efter Paatrab erlægger den ham paalagte Contribution, „udelukkes uden videre af Foreningen, dens Eiendele og Interesse“, dog at, naar han inden 4 Uger fra Betalingsstiden fremskilder en Mand, der vil antage hans Actie med dens Skyld, er Foreningen pligtig enten at godtgjøre ham, hvad han contant har indbetalt, eller indrømme, at han til den fremskillede Mand afhænder sin Actie. Da nu det i ovennævnte § 19 fastsatte Tidspunkt for Udstykningsen endnu ikke var kommet, da Citanten udelukkes af Interessentskabet, efter som det er in confesso, at enbeel af Arbeidet dengang endnu ikke var færdigt, medføre efter de Indstævnets Formening de først citerede Bestemmelser, at det hele inddæmmede Areal var at ansee som Interessentskabsieendom, deri indbefattet de 3ordstykker, der, som af Citanten paaberaabt, ere blevne fordeelte mellem ham og andre Interessenter, idet der med disse Fordelinger kun skal være truffet en foreløbig Foranstaltning, hvorved der blot er indrømmet Interessenterne en Nytte= og Brugsvret, men ikke Eiendomsret. Herfter formenes det ikke at kunne være tvivlsomt, at Citantens Udelukkelse af Foreningen efter Indholdet af den citerede § 16 maa bevirke, at han med sine Actier tillige har mistet de disse vedhængende ommelde 4 3ordstykker, hvorover Interessentskabet har faaet fri Raadighed, efter som Citanten har undladt inden den i §'en bestemte Tid at fremskille en Rjober.

Smød hvad de Indskævnte saaledes have anført findes imidlertid at erindres, at ligesom det utvivlsomt stod Interessentskabet frit for imellem dets Medlemmer at udskykke det indbundne Land til et tidligere Tidspunkt end oprindeligt ved Foreningens Stiftelse paatænkt, saaledes kan der, efter de Oplysninger, som indeholdes i en af Citanten fremlagt Udskrift af Foreningens Forhandlingsprotocoller angaaende de, navnlig i Aarene 1845 og 1849 foretagne Udskiftninger af det indbundne Land — hvorved, efter hvad der maa ansees for at være in confesso, de ommeldte 4 Jordstykker ere blevne tilbeelte Citanten — heller ikke være nogen Tvivl om, at Hensigten med disse Udskiftninger har været allerede dengang delvis at iværksætte den i Foreningens § 19 i Udskiftningsskik Udskiftning, og at det altsaa har været tilsigtet at overdrage de enkelte Interessenter Eiendomsretten over de dem tilbeelte Parceller. Herfor taler blandt Andet, at der betræffende den i 1845 foretagne Udskiftning findes tilført Protocollen en af Interessenterne understrevet Declaration, hvorefter de, som det hedder, tilfikkre hinanden det hver af dem tilmaalte Stykke, at Interessenterne, i Anledning af en nogle Aar derefter paany foretagen Deling, ligeledes med Navns Underskrift have vedtaget en Bestemmelse om, at ingen anden Deling af det ved den nævnte Leilighed Udskiftede nogenstunde oftere kunde foretages, naar det ikke inden 1ste October 1849 bevises, at Vedkommende ikke havde modtaget, hvad der kunde tilkomme dem, og at Interessentskabet ved at betinge sig, at ogsaa det udskiftede Areal vedblivende skulde beeltage i Udgifterne ved Dæmningsvæsenet, foreløbigt efter Actieantallet og senere, naar Matriculeringen var foregaaet, efter Hartkorn, til Sikkerhed herfor har forbeholdt sig 1ste Prioritet i Parcellerne. Derimod er der Intet af hvad der ved de omhandlede Leiligheder sees at være passeret, som tyder paa, at Udskiftningen kun skulde være foretagen, som de Indskævnte have anført, provisoriisk. At det af Interessentskabet ikke hidtil har været antaget, at der bestaaer en nødvendig Forbindelse imellem Actieretten og Besiddelsen af de udskiftede Parceller viser forskjellige i Foreningens Protocoller indførte Afvænbelser, ligesom dette da ogsaa af de Indskævnte er erkjendt ved den Maade, hvorpaa de under Sagen omhandlede Jordstykker, som det sees af de ovennævnte Auctionsconditioner, ere blevne afhændede.

I Henhold til alt Anførte maa der saaledes gives Citanten Medhold i, at det det er i Strid med den ham over de oftnævnte Parceller overbragne Ret, at de Indskævnte have ladet den paaankede Auction afholde, og den vil derfor efter Citantens Paaastand være at annullere.“

Nr. 2. Kjøbmand **U. Bauditz** og Handelsagent **Joh. Olsen** (Sngen)
 contra
U. F. Sultmann (Sngen).

Højesterets Dom.

Titanterne, som hverken selv møde eller ved Fuldmægtig lade møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades dem med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt de ikke inden 3 Uger melde sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør de have tabt Sagen og dem ei tillades videre derpaa at tale.

Torsdagen den 22de April.

Nr. 100. Advocat Klubien
 contra

Jørgen Nielsen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri og bedrageligt Forhold.

Hollands Sønderherreds Exraret'sdom af 28de December 1863: „Arrestanten Smedkøvsvend Jørgen Nielsen bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 2den October 1856. Saa bør han og betale alle af Actionen sthørende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 5 Rd. og til Defensor, Procurator Heinrichsen 4 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procurator Casse og Justitsraad Nygaard for Overretten betaler Arrestanten Jørgen Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Saa vel efter Tømmersmand Mads Christian Jensen's beedigebe Forklaring som efter de isøvrigt Højesteret forelagte Dphsninger

maa Tiltaltes Foregivende om, af Jensen at have modtaget det i den indankede Dom omhandlede Par Beenklæder tillaans, eller, som han navnlig under et efter Overretsdømmens Affigelse optaget Forhør har fastholdt, til Foræring, forkastes. Da nu, foruden den af fornævnte Jensen aflagte Tilhjemlingsed, ogsaa de øvrige Beetingelser for Anvendelsen af det ved L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis ere tilstede, og samtlige Omstændigheder tale for, at Tiltalte selv har tilegnet sig Beenklæderne, vil han, som strafflyblig efter Straffelovens § 228, være at behandle i Overensstemmelse med den fgl. Resolution af 2den October 1856. Overretsdommen, der har samme Resultat og hvorved han rettelig er tilpligtet at udrede Actionens Omkostninger, vil saaledes kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Sorgen Rielsen, der under nærværende fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag actioneres for Tyveri og bedrageligt Forhold, er ved den indankede Dom kun fundet skyldig i det sidstnævnte Forhold, forsaavidt angaaer et Par, Tømmermand Mads Christian Jensen i Maibølle tilhørende, til 6 Rd. ansatte graa Bockskins Beenklæder, og da Dommen alene paa Grund af Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne er appelleret, bliver der herfor Retten kun Spørgsmaal om dette Faktum.

Da Arrestanten har vedgaaet, at han har solgt de ovennævnte Beenklæder, naaget han indrømmer, at Mads Christian Jensen kun har laant ham dem, medens Eieren paastaar, at de ere ham fratomme mod hans Videende og Villie, maa det billiges, at Arrestantens Forhold ved den indankede Dom er hensjort under Straffelovens § 253, og at Arrestanten, som efter for attenteret Mord ved Høiesterets Dom af 17de Marts 1852 at være dømt fra Livet, og derefter at være bleven eftergivet Livsstraffen mod at hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid, ved allerhøieste Resolution af 2den October 1856 blev sjenket Friheden, dog med Tilfjendegivende, at han, saafremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden videre Dom vilde blive indsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, ved Dommen er tilsundet at behandles i Overensstemmelse med denne Resolution.“

Nr. 110.

Advocat Klubien
contra

Niels Pedersen Kronborg (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 31te December 1868: „Arrestanten Niels Pedersen Kronborg bør straffes med 20 Rottingslag, hvorhos han vil have at udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacoby og Cancelliraad Olsen, med 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Februar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, hvorhos Arrestanten bør i Erstatning til Huusmand Niels Sørensen paa Veirum Hebe betale 30 Rd. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Morville, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at der ved de Høiesteret forelagte nye Oplysninger Intet er fremkommet, som kan tillægges Indflydelse paa Bedømmelsen af Tiltaltes Forhold, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Niels Pedersen Kronborg — der er født den 12te December 1852 og tidligere, efterat han engang ved Justitsministeriets Resolution af 24de April 1865 er bleven fritaget for at sættes under Tiltale for Tyveri, to Gange har været straffet for denne Forbrydelse, 1ste Gang ifølge Ulfborg-Hind Herredets Extraretsdom af 14de Juli 1865 med Niis af Slutteren under Fogdens Opfugt, og derefter ifølge Hammerum Herreds Extraretsdom af 19de Januar 1867 efter Straffelovens § 233 med 25 Slag Niis — tiltales under nærværende Sag paant for Tyveri.“

Foraauidt Arrestanten har forklaret, at han den 11te November f. A. om Morgenen, da han forløb Drum Kro, hvor han havde tilbragt Natten, tilvænde sig 8 Mk. af en Portemonnaie, der laa i Lommen paa et Par Buxer, som tilhørte en af Kromandens Sønner og vare hentagte paa Bordet i Storstuen, er der ikke alene Intetsomhelst oplyst til Bestyrkelse af denne Tilstaaelse, men en Søn af den ommeldte Kromand har endog udsagt, at der efter Arrestantens Bortgang fra Kroen ikke fandtes Nogetsomhelst, og at han navnlig veed, at Ingen, som har hjemme i Kroen, er bleven Noget frastjaalet, ligesom der den paagældende Nat ikke sammesteds logerede nogen anden Fremmed end Arrestanten, og Arrestantens heromhandlede Tilstaaelse findes derfor ikke at kunne lægges til Grund for en Straffedom.

Derimod maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger, ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten den ovenommeldte Dag i Huusmand Niels Sørensens Huus paa Veirum Hebe, hvor han efter sin Forklaring var gaaet ind for at faae Noget at drikke, men Ingen traf i Stuen, har af en Tegnebog, der efter hans Forklaring laa paa Bordet, men efter Bestjaalnes Udsagn i Lommen paa et Par Buxer, som hang under Loftet, tilvænde sig to Tirigsbalersebler og to Fembalersebler, hvilke Penge han derefter paa forskjellig Maade forbrugte, og paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten, medens han Natten mellem den 13de og 14de November f. A. logerede i et Bærtshuus i Randers, hvor han deelte Værelse med 3 Andre, har af en Portemonnaie, der laa i Lommen paa en af hans Medlogerendes Beenklæder, tilvænde sig 1 Specie, som han, da han den følgende Morgen blev anholdt, for største Delen havde udgivet. I Anledning af det sidstnævnte Tyveri er Krav paa Erstatning frafaldet, hvorimod dette ikke er Tilfældet med Hensyn til Tyveriet hos N. Sørensen.

For det ansørte Forhold vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 37 og 21 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 20 Rottingslag, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, hvorhos Arrestanten vil have at udrede i Erstatning til Huusmand Niels Sørensen 30 Rd.“

Nr. 111.

Justitsraad Bungen

contra

Caroline Magdalene Hendriksen (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rådsheds Extraretsdom af 4de Januar 1869:
„De Tiltalte Caroline Magdalene Hendriksen og Ellen Cathrine Nielsdatter, Arbeidsmand E. P. Jensen's Hustru, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte

med Fængsel paa Baud og Brød i 8 Dage. Saa bør og begge de Tiltalte in solidum udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knox 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 26de Februar 1869: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Salomonson og Myhlerk betaler Tiltalte Caroline Magdalene Hendriksen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Caroline Magdalene Hendriksen og en Medtildalt, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, for Tyveri anlagte og fra Helsingør Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun i forrige Aars Sommer og Efteraar har begaaet de i Underrettsdommen ommeldte 4 Tyverier af et halvt Lagen af Værbi ca. 2 Mk., af et Spil Kort, et Pennefast og en Bordkniv, tilsammen af Værbi 6 β , og en Raanejebdel, lydende paa en for 2 Mk. pantfat, men til 3 Mk. vurderet Pude, som hun indløste, samt af en til 4 Mk. vurderet Sørl. Kosterne ere tildeels tilbageleverede de Bestjaalne, der forøvrigt have strafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der er født den 26de August 1830, har tidligere været anseet foruden flere Gange for Løsgænger og Løssagtighedsforsøelser, ifølge Helsingør Kjøbstads Extrarettsdomme af 2den December 1850 og 11te August 1864 henholdsvis for Tyveri med Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Ran samt Løssagtighed i Henhold til Frdn. 11te April 1840 §§ 32 og 33 jfr. §§ 79 og 13 samt efter Analogien af L. 6—13—30 med Forbedringshuusarbejde i 15 Maaned, hvorfor hun er rettelig ved Underrettsdommen nu anseet i Henhold til Straffelovens § 307 jfr. § 237 efter sammes § 231 1ste Led, og da den i Dommen valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar findes passende, samt da dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger,

deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjøbte Salairer, for hendes Vedkommende ligeledes billiges, vil bemeldte Dom, forsaavidt den er paaanket, være at stabsfæste."

Tirsdagen den 27de April.

Nr. 52. Proprietair **H. H. Degner** (Advocat Henrichsen)
contra

Gaardeier **Jacob Pedersen** (Advocat Hindenburg),
angaaende Citantens Forpligtelse til at betale 2de Vexler.

Venneberg Herredstingsdom af 17de Juni 1867: „Indstævnte Jacob Pedersen af Brønderup bør for Citanten, Proprietair H. H. Degners Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de April 1868: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Proprietair H. H. Degner af Mølgaard, til Indstævnte, Gaardeier Jacob Pedersen af Brønderup, med 20 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter Forholdets Natur maatte det paaligge Citanten, der som Trassent kun kunde anlægge et simpelt Regressføgsmaal mod Indstævnte, medens denne, hvis han som Endøsfent maatte indfri de i den indankede Dom ommeldte Vexler, havde Vexletret mod Citanten for Beløbet, at godtgjøre, om og i hvilket Omfang han skulde have Refusion hos Indstævnte. Efter Proceduren maa det imidlertid antages, at nogen nærmere Aftale herom ikke har fundet Sted, og at der overhovedet ikke i sin Tid har været nogen Forhandling mellem Sagens Parter om deres gjensidige rettlige Stilling i Anledning af det omhandlede Vexelanliggende, men at Indstævnte alene, da Acceptanten forelagde ham de allerede i Forveien af Citanten udstedte Vexler, har paategnet disse som Endøsfent, hvilket han paaberaaber sig at have gjort i Tillid til, at han i paakommende Tilfælde selv vilde have Regres mod Citanten som Trassent.

Med disse Bemærkninger og isvrigt i Henhold til de i

Dommen anførte Grunde, samt da de Høiesteret forelagte nye Dphlysninger ikke kunne faae Indskyldelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Ligeledes ville Processens Omkostninger for Høiesteret være at ophæve.

Til kjendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Justitsklassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Efterat Hjørring Discontobank som Ihændehaber af 2 af Citanten, Proprietair H. H. Degner af Mølgaard, henholdsvis den 18de Februar og 19de Marts 1864 til Indstævnte, Gaarbeier Jacob Pedersen af Brønderup eller Ordre paa J. C. Jacobsen i Hjørring trukne og af denne accepterede 3 Maaneders Buxler, til Beløb hver 200 Rd., under 2den April f. A. havde ladet begge disse Buxler protestere de non solutione i Anledning af Acceptantens indtraadte Fallit, og Buxlerne derefter overensstemmende med Discontobankens Forlangende vare blevne indfrie af Citanten og Indstævnte af hver for Halvdeelen, anlagde Indstævnte, der senest havde indbetalt sin Halvdeel og som Følge heraf erholdt Buxlerne udleverede, Søgemaal mod Citanten, hvem han som Trassent og i Medsør af Bexelovgivningen paastod tilpligtet at indfrie Buxlerne for den Halvdeels Bedkommende, som han selv i Egenkab af Endossent havde maattet indbetale i Discontobanken. Denne Indstævntes Paastand blev ved Overrettens Dom af 29de Mai 1865, under Forkastelse af de af Citanten fremsatte Indsigelser med Hensyn til den foregaaende Protestis Lovlighed, samt idet hans Anbringende om ikke at have erholdt Baluta for Buxlerne, eller paa visses Udfældelsestid at have staaet i Gjældsforhold til Indstævnte, ifølge Bestemmelserne i Frdn. 18de Mai 1825 § 69 cfr. § 5 ikke kunde komme i Betragtning under Bexelovsagen, taget til Følge, saaledes at Citanten tilpligtedes mod Buxlernes Extradition at betale Indstævnte 200 Rd. tilligemed Protestomkostninger, Provision og Courtage, Bexelrenter, samt Procesomkostninger skadesløst, og Citanten har derefter under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet Indstævnte kjenbt pligtig til at refundere sig det Beløb, 290 Rd. 1 sk, han overensstemmende med Overrettens fornævnte Dom har udbetalt Indstævnte, samt at erstatte sig de ved det ommeldte Søgemaal forvaldte Omkostninger til Beløb 64 Rd. 3 Mk. 7 sk, ligesom han har paastaet sig tilkjendte Renter af det samlede Beløb 354 Rd. 3 Mk. 8 sk fra Forligsklagens Dato.

Ved Underrettsdommen er Indskævnte frifunden for Citantens Tilstale, og denne Dom har Citanten nu indanket for Overretten, hvor han har gjen- taget sine nysansførte Paastande og subsidiairt paaستاet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indskævntes Ed. Indskævnte har derimod procederet til Under- retsdommens Stadsfæstelse.

Det er under Sagen in confesso, at de paagjældende Bøxler, der begge indeholde Clausulen „Valuta i Regning og stilles i Regning med eller uden Abvis“, ikke ere trukne af Citanten til Indskævntes Ordre for at tjene Sibskævnte til Dækning for noget Tilgodehavende hos Citanten, samt at der ei heller af Indskævnte er givet eller har skullet gives Citanten noget Veberlag for Bøxlerne, idet det overhovedet ikke har været Hensigten med Bøxlernes Udstedelse til Indskævnte eller Ordre, at disse stilledes til hans Disposition, hvorimod Citantens Underkrift paa Bøxlerne som Trassent og Indskævntes Paategning paa samme som Endossent begge ere medbeelte for at sætte Acceptanten, til hvem Bøxlerne bleve leverede, istand til at reise Penge paa dem i Hjørring Discountobank, hvor han derefter erholdt dem disconterede.

Citanten har nu navnlig villet gjøre gjældende, at han, naar der, saaledes som Tilfældet var under den tidligere af Indskævnte mod ham anlagte Bøxelsag, bortsees fra Retsforholdets nysansførte sande Veffaffenhed og alene tages Hensyn til Indholdet af selve Bøxlerne, maatte være berettiget til nu, overeensstemmende med Tilfjendegivelsen i Frdn. 18de Mai 1825 § 5, at fordre Godtgjørelse af Indskævnte som den, til hvis Ordre Bøxlerne ere udstedte og for hvis Regning de maa anses at være disconterede, for det fulde Ublæg, Citanten har haft til deres Indfrielse, samt Omkostninger i den Anledning m. v., efterjom han ikke har modtaget Veberlag af Indskævnte for Bøxlerne, ligesom ogsaa disse løde paa at Valutaerne stilledes i Regning; ved Siden heraf har Citanten imidlertid erkjendt, at det mellem ham og Indskævnte i Anledning af Bøxlerne opstaede Retsforhold maa være at bedømme ikke efter selve Bøxlernes eget formelle Indhold, men derimod efter Veffaffenheden af de virkelige med Bøxlernes Udstedelse og Afbenyttelse forbundne Forhold og Omstændigheder, og idet han navnlig har formeent, at han og Indskævnte, ved at paategne Bøxlerne som Trassent og Endossent i det Siemed at sætte Acceptanten istand til at reise Penge paa dem ved at lade dem discontere, ikke i Virkeligheden have stillet sig i noget Bøxelforhold til hinanden, men kun under Bøxels Form i Forening have som Medforlovare indgaaet Caution for Acceptanten, har han søgt at gjøre gjældende, at Ansvaret for Bøxlerne saavel ifølge Forholdets Natur og hvad der navnlig i den paagjældende Egn i lignende Tilfælde anses som en almindelig Forudsætning, som paa Grund af Bestem- melsen i L. 1—23—14 maa paahvile dem i lige Forhold eller hver for en Halvdeel, og at Indskævnte som Følge heraf har været ubesiet til under den tidligere Sag at benytte sig af Bøxlernes Veffidelse til at indtale hos Citanten den Halvdeel af Bøxelsløbet, som Indskævnte allerede havde erlagt og efter det Ansørte havde været pligtig at tilsvare.

Det følger nu ogsaa af Forholdets Natur, at den virkelige ovenansførte

Sammenhæng med Buxlernes Tilblivelse maa tillægges en væsentlig Indskydelse ved Bestemmelsen af Parternes indbyrdes Ansvarlighed med Hensyn til Buxelbetsbet, og den Omstændighed, at Buxlerne ikke have været overdragne Indstævnte eller stillede til hans Disposition, men derimod, uden at danne nogen Omfætning mellem Citanten og Indstævnte, ere trasserede og endosserede af dem alene i det Siemed, at Acceptanten for egen Regning kunde lade dem discontere, maa navnlig medføre, at der ikke kan tilkomme Citanten den Godtgjørelse hos Indstævnte, som i Frdn. 18de Mai 1825 § 5 er forudsat ordentligvis at tilkomme Trassenten hos den, til hvem han, uden derfor at modtage Valuta, har overladt en Buxel. Ved Citantens Udsedelse af Buxlerne til Indstævnte og dennes Endossement af disse maa det vel ogsaa antages at have været begge Parter Hensigt ved en forenet Virksomhed at tilveiebringe Bærbidocumenter, der, idet de umiddelbart stilledes til Acceptantens Disposition, vare egnede til uden videre at afgives af denne til Discontering, og for hvis rigtige Indfrielse baade Citanten og Indstævnte ligeoverfor Buxlernes Ihænde-
havere paatog sig en ubetinget Ansvarlighed, men heraf kan det dog ikke, saaledes som Citanten har formeent, ansees for en ligefrem Følge, at de i Forhold til hinanden paatog sig Ansaret hver for Halvdelen af Buxlernes Betsbet, hvorimod det i Mangel af anden Overenskomst nærmest maa forudsættes, at Parterne ved at meddele deres Indstaaen under Form af Paategninger paa Buxler, have undergivet sig de for flere Buxelinteresseredes indbyrdes Ansvarlighed gjældende Regler.

Indstævnte har nu anbragt, at han ikkun har meddeelt sit Endossement paa Buxlerne i Tillid til, at han i Medfør af Buxelovgivningingen atter vilde kunne holde sig til Citanten som Trassent, saafremt der for Buxlerne blev gjort Ansvar gjældende mod ham som Endossent, og dette Indstævntes Anbringende, der ikke i og for sig kan ansees for uantageligt, findes der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke tilstrækkelig Føie til at forkaste, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke mod Indstævntes Venægtelse kan ansees godtgjort, at der i den paagjældende Egn har ad Sædvanens Wei dannet sig en fast og forbindende Regel for, at Trassenten og Endossenten i lignende Tilfælde skulde være pligtige hver for Halvdelen at være Ansaret for de af dem paateguede Buxler. Idet Indstævnte saaledes ikke ved som Endossent at paatage sig Ansaret for de ommeldte Buxlers rigtige Betaling kan antages at have for Buxelbetsbetets Halvdeels Vedkommende frafaldet den Ret, der iølge Buxelovgivningingen tilkommer Endossenten til, forsaavidt han i det Hele eller for en Deel har maattet indfri en Buxel, derfor at holde sig til Trassenten, medens der efter det Ovennævnte ikke bliver Spørgsmaal om, at Citanten skulde have noget Krav paa Indstævnte i Anledning af, at Buxlerne ere udfædte til dennes Ordre, maa Indstævnte ansees at have været bespiet til under den ommeldte tidligere Sag hos Citanten at indtale den Deel af Buxlernes Betsbet m. v., som Indstævnte havde maattet erlægge til Discountobanken, uden at der herfor eller for de med Søgsmålet forbundne Omfætninger kan tilkomme Citanten nogen Godtgjørelse hos Indstævnte, og det maa derfor, samt idet der navnlig

ikke findes at være Fjoe til, efter Citantens subsidiaire Paastand at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Indstævntes Ed, billiget, at Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil derfor være at stadfæste.“

Torsdagen den 29de April.

Nr. 8. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)
contra

Grosserer=Societetet (Advocat Hansen),
angaaende Børsens Forpligtelse til at betale Indkvarteringskat.
Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Februar 1868: „Citanterne, Grosserer=Societetets Comitee, bør være fritagne for af Børsen at svare Indkvarteringskat, og bør de Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat, til Citanterne betale 69 Rd. 54 s med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 21de Januar f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Bødte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afsærd efter Loven.“

(Stattes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfjoe Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 10.

Den 14de Mai.

1869.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 29de April.

Nr. 8. Kjøbenhavns Magistrat
contra

Grosferer-Societetet (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Ved Rescriptet af 19de Marts 1756 og den ved samme approberede, i den indankede Dom ommeldte Specification er der vel tillagt „Hans Kongl. Majestæts Børs“ Frihed for Indbæringsspaalæg, „saasom den er bleven anseet for en publique Bygning“, og det saaledes, at det ialtsald foreløbigen var bestemt, at denne Frihed ifulde vedblive, saalænge Bygningen ei til andet Brug emploieredes. Vigesom der imidlertid maa siges, ved Salget af Børsbygningen til Grosferer-Societetet at være steet en væsentlig Forandring i dens Anvendelse derved, at Indtægterne af samme ikke længere indfaldt i den kongelige Kasse, saaledes har dette Salg overhovedet medført en fuldstændig Forandring i de i den nævnte Specification angivne Forhold, hvortil Friheden refererede sig, idet baade Betegnelsen af Bygningen som Hans Kongl. Majestæts Børs er bleven uanvendelig, og der derhos, efterat Grosferer-Societetet har faaet fri Raadighed til at benytte den uden Indskrænkning i Henseende til Brugens Art, mangler Tjæpe til fremdeles at betragte den som en publique Bygning; thi til at bevare den Navnet af en saadan i den Forstand, hvori Udtrykket

maa antages anvendt i bemeldte Specification, kan det ikke være tilstrækkeligt at henvise til den Brug, der for Tiden gjøres af den, hvilken Brug med Hensyn til den større Deel af Bygningen endog slet ikke kan kaldes offentlig. Det fortjener ogsaa at bemærkes, at i Aaret 1803, da Brugen var den samme, blev det ved en kongelig Resolution af 6te April, der er produceret for Høiesteret, fastsat, at Børsen, uagtet den da eiedes af Kongen, ikke skulde nyde Godt af den ved Frdn. 1ste October 1802 § 34 de Kongen tilhørende eller offentlige Bygninger i Almindelighed tillagte Frihed for Bygningsøst, men derimod ansattes til denne ligesom en privat Bygning. Under de nærværende forandrede Forhold findes derfor det ovennævnte Rescript af 19de Marts 1756 ikke at kunne afgive nogen Hjemmel for den af de Indstævnte paaftaaede Fritagelse for Indkvarteringsøst af Børsbygningen, og da der ippvrigt ingen Grund foreligger for nogen saadan Fritagelse, der efter det i den indankede Dom Bemærkede heller ikke kan anses de Indstævnte tilfagt ved det til dem udstedte Skjøde, ville Citanterne efter deres Paaftand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Citanterne, Grosserer-Societetets Comitee, paaftaae under nærværende Sag sig kjendte fritagne for af Børsen at svare Indkvarteringsøst, og de Indstævnte, Kjøbenhavn's Magistrat, tilpligtede at betale Citanterne det for 3die og 4de Qvartal 1866 oppebaarne Skattebeløb 69 Rb. 54 s med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsslagens Dato den 21de Januar s. A. til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte have paaftaaet sig frifundne og tilkjendte Sagens Omkostninger skadesløst.

Citanterne have stillet deres Paaftand paa, at Børsen fra sin første Opvinding skal have været fri for at svare Indkvarteringsøst, samt at denne Frihed ved den nye Grundtagnings-Matriculs Indførelse i 1756 blev den kongelig tilfagt. At der ingeninde tidligere før denne Matriculs Indførelse i 1756 har

været svaret Indkvarteringsffat af Børsen er vel ikke oplyst, men paa den anden Side er det mod Titanernes Benægtelse ei heller beviist, at dette har været Tilfældet, navnlig ikke med Hensyn til Perioden fra 1648—1669, da Børsen ligesom nu var i privat Eie, medens den isvrigt stebse har tilhørt Kongen. Derimod maa det ansees givet, at Indkvarteringsffat albrig har været krævet af Børsen efter 1756, før efterat den ved Igl. Stjøde af 7de September 1857 var overdraget Grosserer=Societetet. Ved Igl. Rescript af 19de Marts 1756 approberedes den af Indkvarteringscommissionen forfattede Grundtægt=Matricul og den deri paa den staaende Indkvarteringsfrihed ansførte Specification; i Specificationen paa de Gaarde og Eienomme heri Staben, som formodentlig stebse for Indkvarterings Paalæg maa befries, saalænge de ei til andet Brug employeres, hedder det om Børsen: „Hans Kongelige Majestæts Børs er ei taget, saasom den er bleven anseet for en publicus Bygning, hvoraf intet svares.“

Medens de Indstævnte have formeent, at Børsens forommelte Skattefrihed maa være bortfalden ved dens Overgang fra Statseienendom til privat Eie, havde Titanerne paastaet, at der heri ingen Forandring kan være indtraadt ved Eierkiftet. Vel kan der nu ikke gives Titanerne Medhold i, at dette allerede maatte være en Følge deraf, at Børsen er dem tilstjødet med samme Ret og Forpligtelser, hvormed Statskassen tidligere har eiet samme, idet nemlig hermed ikke kan være sigtet til noget blot til Eiers Person knyttet Privilegium, men da der ikke havs nogen tilstrækkelig Hjemmel til at ansee Kongens Eienomsret som den egentlige Grund til at der gaves Approbation i 1756 paa at Børsen betragtedes som fritagen for Indkvarteringsffat, efter som Fritagelsen i den approberede Specification, som foransført, motiveres ved den Omstændighed, at Børsen er betragtet som en publicus Bygning, saa at det ligger ialt Fald lige saa nær at antage, at det har været Bygningernes daværende Niemeb og Anvendelse, der har motiveret Approbationen, i Lighed med hvad der maa antages at have været Tilfældet med adskillige andre Kongen ikke tilhørende Bygninger, der i Specificationen opføres som skattefrie under Angivelse af at de ere publicus Huse, og det maa ansees givet, at der i Henseende til Niemeb og Anvendelse ikke er foregaaet nogen væsentlig Forandring med Børsen derved, at den i 1857 er fra kongelig Eienendom gaaet over i Grosserer=Societetets Eie, foreligger der heller ikke nogen tilstrækkelig Hjemmel til at betragte Skattefriheden som derved ophævet og Approbationen som derved bortfalden.

Titanernes Paastand, imod hvilken isvrigt ingen speciel Indsigelse er fremsat, vil saaledes efter det Ansførte være at tage tilfølgende.

Nr. 121.

Justitsraad Bungen

contra

Frederikke Mathilde Lovise Holm (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Marts 1869:
„Arrestantinden Frederikke Mathilde Lovise Holm bør straffes med
Lugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Sags Omkostninger
og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hval-
søe og Raasløff, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og
Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Til-
talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod
Arrestantinden Frederikke Mathilde Lovise Holm for Tyveri eller uhjemlet
Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag er det ved hendes egen med det isv-
rigt Dphyste fremmende Tilstaaelse beviist, at hun har været i Besiddelse af en
Saquet, en Sirtjes Reberdeel, en Wisamfjinds Krave, et uldent Shavl og en
ulden Reberdeel, tilsammen af Værdi 3 Rd. 4 Mk., med Hensyn til hvilke
Gjenstande Tjenestepige Jensine Amalie Jensen, efter hvis Anmeldelse til Po-
litiet blandt Andet disse Klædningsstykker vare blevne hende frastjaalne ved et
den 3die December f. A. i Eiendommen Nr. 4 i Fortunstræde begaaet Ind-
brudstyveri, har aflagt Tilhjemlingsed og ført Beviis for sin tidligere Besid-
delse, og da den af Arrestantinden paastubte Hjemmel, at hun havde faaet de
omhandlede Klædningsstykker i Forvaring for et navigivet Fruentimmer, om
hvis Dpholdssted og Forhold hun ikke har kunnet give saadanne Dplysninger,
at samme har været at bringe tilstede, ikke alene er ubestyrket, men hendes i saa
Henseende afgivne Forklarings Rigtighed tilbeels modbeviist ved Vidnesbyrd
og Udsagn af Personer, som ere afhørte under Sagen, saa maa der ansees til-
veiebragt et efter D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. Sde September 1841 § 6
tilstrækkeligt Beviis for, at hun har været i uhjemlet Besiddelse af stjaalne Ko-
ster, medens det dog ikke efter samtlige Omstændigheder tør antages gobtgjort,
at hun selv har været Tyven, og da Arrestantinden, som er født den 11te April
1829, tidligere har været anseet ved denne Rets Domme af 4de Marts 1865

og 11te Mai og 14de September 1867 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 1ste Led samt § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Væsgænger og Betleri med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og efter førstnævnte Lov § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil hun nu som Følge heraf blive at dømmes efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fugthuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 94. Justitsraad Bunken
contra

Franz Nicolai Reich (Defensor Levinsen),

der tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Helsingørs Extraretsdom af 21de December 1868: „Nr. 1 Arrestanten S. H. F. Westphåling . . . og Nr. 5 Tiltalte Franz Nicolai Reich bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 i 4 Gange 5 Dage og Nr. 5 i 3 Gange 5 Dage. Af Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 10 Rd. og til Defensor, Procurator Knox 8 Rd., vil Nr. 5 have at betale $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de Februar 1869: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Leth og Ronge, betaler Tiltalte Franz Nicolai Reich af Helsingør 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Helsingørs Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants var anlagt imod en Værtshuusholder og hans Hustru for Rufferi og imod deres Opvartningspiger for Væsgættighed samt imod Tiltalte Franz Nicolai Reich af Helsingør

for falsk Forklaring for Retten, men som derefter alene er appelleret for Tiltaltes Vedkommende, er det ved dennes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilfærdeligen godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paastigtede Forbrydelse. Efterat det nemlig af Retten var betydet Tiltalte, at han skulde afgive Forklaring som Vidne, og Edens Hellighed samt Straffen for Meened var ham indskærpet, har han under Eds Tilbud forklaret, at det ikke var ham bekjendt, at forommelte Opsvartningspiger havde tjent Penge ved Utugt, og at han ikke vidste, om Værtshuusholderen eller hans Hustru havde haft Kundskab om, at Pigerne dreve saabant Erhverv, men efterat være anholdt, vedgik Tiltalte under et derefter optaget Forhør, at han vidste, at Pigerne havde tjent Penge paa den nævnte Maade og at dette var saavel Værtshuusholderen som dennes Hustru bekjendt, og angav Tiltalte som Grund til at han havde afgivet den urigtige Forklaring, at han nødig vilde bringe Værtshuusholderen i Forlegenhed.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der er født den 10de Januar 1813 og ved Helsingørs Extraretsdom af 3die September 1860 i Genhold til Placet af 27de November 1775 og L. 6—22—5 har været idømt Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 146, og da den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 103.

Advocat Heinrichsen
contra

Niels Pedersen (Defensor Lebinsen),

der tiltales for Tyveri eller ialtsald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Dronninglund Herreds Extraretsdom af 13de October 1868: Arrrestanten Niels Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. Saa bør han ubrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 10 Rd. og til Defensoverne, Procurator Eggstrup og Procurator Benzen 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Februar 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da den af Morten Sørensens Hustru aflagte Tilhjemlingsed ikke kan ansees tilstrækkelig, forsaavidt angaaer hendes Mandes Beenklæder og Vest, vil Tiltalte ikke kunne dømmes for uhjemlet Besiddelse af disse Gjenstande; men i Henhold til de i den ind-
 ankede Dom iøvrigt anførte Grunde maa Høiesteret dog billige det derved antagne Resultat.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levin-
 sen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Niels Pedersen — der er født den 23de December 1846 og som, foruden at være frifundet for videre Tiltale under en imod ham i sidste Foraar for Tyveri anlagt Sag, er ved Silleborg Birk's Extraretsdom af 29de April 1865 anset efter Frdn. 11te April 1840 § 6 cfr. § 1 og efter samme Frdn.s § 62 1ste Led cfr. §§ 68 og 77 med Forbedringshuusarbeid: i 2 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri eller ialtsald for uhjemlet Besiddelse af sjaaalne Koster.

Den 24de Juni f. A. blev Tiltalte anholdt som mistænkt for et Ratten mellem den 29de og 30te Mai f. A. hos Gaardmand Søren Christian Skalken forøvet Indbrudstyveri og fandtes da i Besiddelse af endeel forskjellige Klædningsstykker og andre Gjenstande, med Hensyn til hvilke det deels maa ansees godtgjort og deels bragt til en høi Grad af Sandsynlighed, at de ere sjaaalne ved forffjellige i Mai og Juni Maaneber f. A. begaaede Tyverier.

Hvad saaledes for det Første angaaer en Spysske med Indhold og en Hællenaal, der fandtes i Tiltaltes Besiddelse, samt et senere tilstedekommet Naalehuus, med Hensyn til hvilket Tiltalte har erkjendt at have været i Besiddelse af et lignende, har Pigen Sofie Hansen forklaret, at de ere hende tilhørende og tilligemed endeel andre hende og hendes Sooger Værtshuusholder Sørensen tilhørende Gjenstande sjaaalne ved et Ratten imellem den 5te og 6te Mai f. A. i et Bøværtningslokale ved Aalborg forøvet Indbrud. Tiltalte har imidlertid benægtet at have begaaet dette Tyveri og paaftaaet, at han har kjøbt Spyssken med Indhold den 29de eller 30te f. M. af en Person, der udgav sig for Jernbanearbeider, og at han har fundet Hællenaalen, medens han ikke vil kunne mindes, hvorledes han er kommet i Besiddelse af det ommeldte Naalehuus, og da Sofie Hansen hverken har turdet aflægge Tilhjemlingsed eller har kunnet tilveiebringe Eienomsbeviis med Hensyn til disse Gjenstande, vil Tiltalte ikke i denne Henseende kunne drages til Ansvar.

Med Hensyn dernæst til et Reiseetui og nogle Klædningsstykker, som Tiltalte ligeledes fandtes i Besiddelse af, samt en sort Skole, der senere er kommet tilstede og efter Sagens Oplysninger maa antages at have været i Tiltaltes Besiddelse og at være af ham leveret en Stræber til Omhyning i afvigte Pintse, er der fremkommet en høi Grad af Sandsynlighed for, at disse Gjenstande tilhører Mæglerfuldmægtig P. G. Valentin i Aalborg og ere borttagne tilligemed en Ruffert, hvori de vare indpakkede, den 23de Mai f. A. om Aftenen fra en Bivogn til Diligencen, hvori Valentin bemeldte Aften kjørte fra Aalborg til Hobro, og paa hvis Tjenerbrædt Rufferten var fastbundet, men Tiltalte har benægtet at have forsvøet dette Tyveri, og paastaet, at han har kjøbt disse Gjenstande nogle Dage før afvigte Pintse af en Person, der udgav sig for Olfarmestersvend, og vel har Valentin aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de fleste af de heromhandlede Gjenstande, men da der ikke kan ansees tilveiebragt fuldstændigt Beviis for Valentins Eiendomsret til nogen af Gjenstandene, vil Tiltalte heller ikke forsaavidt kunne paalægges noget Ansvar.

Ved det ovennævnte Indbrudstyveri hos Gaardmand Søren Chr. Skatzen i Valle blev der fraa Jaaret dennes Søn Skaf Christian Sørensen en Frakke og et Par Beenklæder, og Skaf Christian Sørensen har gjenkjendt en i Tiltaltes Besiddelse fundet, til 10 Rd. vurderet Frakke som den ham fraa Jaalene. ligesom han endvidere har gjenkjendt de ham fraa Jaalene Beenklæder i et til 4 Rd. vurderet Par Beenklæder, der senere ere komne tilstede, og med Hensyn til hvilke to Vidner nemlig have forklaret, at Tiltalte den 30te Mai f. A. bragte dem med sig til den Gaard, hvor Vidnerne tjente og hvor han havde faaet Arbejde, og samme Dag folgte dem til det ene af Vidnerne. Tiltalte har ogsaa erkjendt at have været i Besiddelse af og solgt et Par Beenklæder til det ene af Vidnerne, og vel har han ikke ligesom villet erkjende og efter Afhørelsen af de ommeldte Vidner endog bestemt benægtet, at de tilstedekomne Beenklæder ere de samme, som han saaledes har været i Besiddelse af og solgt, men dette findes ikke bestomindre efter Bestaffenheden af Tiltaltes Forklaring — der fra først af gik ud paa, at han ikke med Bestemthed kunde sige, om det var de i Retten tilstedebragte Beenklæder, han havde solgt, skjøndt de solgte vare af samme Farve — i Forbindelse med de afgivne Vidneforklaringer at maatte statuere at være Tilfældet, og da Skaf Chr. Sørensen nemlig har tilhjemlet sig Beenklæderne og Frakken, og der ved Vidner maa ansees tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for hans Eiendomsret til samme, ere saaledes Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis tilstede, hvorfor Tiltalte, til hvis Foregivende om, at have kjøbt disse Klædningsstykker den 29de eller 30te Mai f. A. af den ovenommeldte Jernbanearbejder, der ikke vil kunne tages noget Hensyn, ikke vil kunne undgaae Strafansvar for sin uhjemlede Besiddelse af disse Gjenstande.

Hvad dernæst angaaer en Skjorte, som Tiltalte ved sin Anholdelse var iført, og som da var mærket med Bogstaverne C. I. S., hvilke Bogstaver Tiltalte senere har اسپillet i Arresten, samt en i hans Besiddelse forefundne, til 4 Mk. vurderet Nattrøje, hvilke Gjenstande Tiltalte ligeledes vil have kjøbt den

29de eller 30te Mai f. A. af den Person, der udgav sig for Jernbanearbejder, har Tjenestekarl Christen Jensen i Melholt edelig forklaret, at de ere ham tilhørende og frafsjaalne ved et Ratten imellem den 29de og 30te Mai f. A. forsvøvet Tyveri, og da han tillige ved to Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til Nattrøien, medens der derimod ikke kan ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for hans Eiendomsret til Skjorten, og saaledes Betingelserne for det ved de oven citerede Lovbestemmelser hjemlede indirecte Beviis ligeledes ere tilstede med Hensyn til den ommeldte Nattrøie, vil Tiltalte ogsaa være at anses med Straf for sin uhjemlede Besiddelse af denne.

Forsaauidt der endelig under Sagen er Spørgsmaal om et den 18de Juni f. A. hos Huusmand Morten Sørensen af Laden forsvøvet Tyveri, hvorved endeel Klæbningsstykker m. v. bleve fraaaltne, har Morten Sørensen og Hustru gjenkjenbt flere i Tiltaltes Besiddelse foresvundne Gjenstande, berid blandt navnlig et til 2 Rd. 4 Mk. vurderet Siltetørklæde og en til 4 Mk. vurderet Vest som henhørende til det dem ved denne Leilighed frafsjaalne, ligesom de endvidere som dem tilhørende og ved bemeldte Leilighed bortfsjaalet have gjenkjenbt et Par blaa Beenklæder af Værbi 3 Rd., som Tjenestekarl Jens Peter Nielsen har indleveret til Retten, og hvorom han edelig har forklaret, at han den 23de f. M. havde tilbyttet sig dem hos Tiltalte, hvorhos et andet Vidne edelig har forklaret omtrent ved samme Tid at have seet Beenklæderne, paa hvilke han opgav nogle bestemte Kjendtegn, i Tiltaltes Besiddelse. Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han den nævnte Dag har bortbyttet et Par blaa Beenklæder til Jens Peter Nielsen, og vel har han nægtet at kunne gjenkende disse i de af Jens Peter Nielsen afleverede, idet han har foregivet, at han nylig havde kjøbt Beenklæderne og derfor ikke saa nøie kunde erindre, hvorledes de saae ud, men efter Bestaffenheden af denne Tiltaltes Forklaring i Forbindelse med de ommeldte Vidners edelige Udsagn findes det at maatte ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte ligeledes har været i Besiddelse af disse Beenklæder. Da nu Morten Sørensens Hustru — idet hendes Mand, der tidligere har været straffet, ikke er bleven taget i Ed — har aflagt Tilhjemlingsed og ved Vidner har godtgjort sin og sin Mand's Eiendomsret saavel til Beenklæderne som til Siltetørklædet og Vesten, vil Tiltalte, hvis Foregivende om at have kjøbt disse Gjenstande af Personer, han vil have mødt, ikke vil kunne komme i nogen videre Betragtning, ligeledes være at drage til Ansvar for sin uhjemlede Besiddelse af samme.

Vel taler nu Endeel for, at Tiltalte selv har begaaet de under Sagen omhandlede Tyverier, i hvilken Henseende bemærkes, at han maa antages at have været i Nærheden af de vedkommende Gjerningssteder paa de Tider, Tyverierne ere begaaede, og at han ikke har kunnet gjøre fyldestgjørende Rede for, hvoraf han i den nævnte Tid har levet, eller hvorfra han har faaet de Penge, hvorfor han vil have kjøbt de mange hos ham foresvundne Gjenstande; men imod hans Benægtelse findes der dog ikke at være fremkommet tilstrækkeligt Beviis i saa Henseende, og han vil derfor for sin uhjemlede Besiddelse af de ovenomhandlede Koster ifkun være at straffe som for Hæleri.

Da den ovennævnte Dom af 29de April 1865, idet de Forbrydere, der ere Gjenstand for samme, ere forsvæde, forinden Tiltalte havde opnaaet sit 18de Aar, ikke vil kunne tillægges Gjentagelsesvirkning efter Reglen i Straffelovens § 61 1ste Led, vil han for sin uhjemlede Besiddelse af de ovenomhandlede Gjenstande ikkun være at anses for 1ste Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. Underrettsdommen, der har samme Resultat, og hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste."

Tirsdagen den 4de Mai.

Nr. 10. Geheimeconferentsraad, Kammerherre, Hofjægermester
J. C. D. U. Baron Dirckinck Holmsfeld (Advocat Brock)
contra

Finantsministeren (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bungen),

angaaende Citantens Paaastand paa at erholde Bartpenge istedetfor Pension som forhenværende Forbundsgefandt i Frankfurt.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1868: „Indstævnte, Finantsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Geheimeconferentsraad, Kammerherre, Hofjægermester J. C. D. U. Baron Dirckinck Holmsfeld, Storkors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, i Kiel, forhenværende fgl. dansk Forbundsgefandt i Frankfurt, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at et Embede, hvis Opretholdelse er bleven gjort umulig ved en Landafftaaelse som den, der er foregaaet ved Fredstractaten af 30te October 1864, ikke kan siges at være indbraget i den Betydning, hvori dette Ord er brugt i § 6 af Pensionsloven af 24de Februar 1858, og iøvrigt i Henhold til det i den indankede Dom Anførte, billiger Højesteret det berøvede antagne Resultat. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Geheimeconferentsraad, Kammerherre, Hoffjægermester S. C. D. U. Baron Dirdind Holmfeld, Storfors af Dannebrog og Dannebrogsmænd, i Kiel, forhenværende Igl. dansk Forbundsgefandt i Frankfurt, som i Aaret 1862 udnævntes til Gefandt ved den tydske Forbundsforsamling i Frankfurt am Main, men som ved Kong Frederik den 7des Død ifølge Forbundsdragens Beslutning nægtes Sæde og Stemme i Forsamlingen, og efterat Freden, hvorved Hertugdømmerne affødes, var sluttet, entlediges fra Gefandtstabsposten fra 1ste December 1864 med en Pension af 3,000 Rd. aarlig, søger under nærværende Sag, idet han formener, at der i Medfør af Loven af 24de Februar 1858 § 6 tilkommer ham Bortpenge i 5 Aar fra bemeldte 1ste December med 4,000 Rd. aarlig, Indstævnte, Finantsministeriet, til at betale ham Forfjellen for det nævnte Tidsrum.

Indstævnte har ved den constituerede Kammeradvocat bemærket, at Citantens Embede ikke kunde antages at være indbraget, hvortil der efter den Bestyrdning, hvori det nævnte Lovsted tager Embedsinddragelse, formeentlig maa høre, at samme er udgaaet fra en frivillig Regjeringsbeslutning, hvilket ikke er Tilfældet in casu, hvor Embedet maa ansees som bortfaldet paa Grund af indtraadte, udenfor Regjeringens Raadighed liggende Omstændigheder. I Genhold hertil procederer Indstævnte til Fristindselse.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at et Embede kun kan siges at være indbraget, naar det er ophørt under saadanne Forhold, at der for Regjeringen var Mulighed for igjen at besætte det; men dette findes ikke at have været Tilfældet med Citantens ovennævnte Embede. Vel har Citanten villet gjøre gjældende, at det, uanset hans Udelukkelse fra Forbundsdragens Forsamlinger, havde staaet i Regjeringens Magt at lade ham forblive som Gefandt ved Forbundsdraget i Lighed med, hvad der sammesteds fandt Sted med Hensyn til andre Monarker, der, skjøndt ikke Medlemmer af det tydske Forbund, lode sig repræsentere ved Gefandter i Frankfurt. Men herimod er fra den constituerede Kammeradvocats Side med Føie indvendt, at Citanten i saa Fald vilde være kommen til at beskæde et andet Embede end det, hvortil han i 1862 beskikkedes, alenstund han dengang udnævntes til Gefandt med Sæde og Stemme for Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg paa Forbundsdraget; og om han nu endog antages paa denne sin Post tillige at være bleven overdraget Baretagelsen af Kongen af Danmarks Interesser ogsaa i andre Retninger end som Medlem af det tydske Forbund, saa var hans Gjerning dog i ethvert Fald for den væsentligste Deel knyttet til de nævnte Hertugdømmer som Dele af Forbundet, og da disse ved Wienerfreden affødes, ophørte ogsaa dermed Em-

bedet, saaledes som Citanten var befuldt i samme, at bestaae under det danske Monarki, ligesom det ei heller paany kunde besættes af den danske Regjering.

Citanten findes saaledes ikke at have Hjemmel i Loven af 24de Februar 1858 § 6 til at blive tilkjendt de paaftaaede Bortpenge, og Substævnte vil saaledes være at fristube for Citantens Tiltale.

Processens Omkostninger, som hver af Parterne har paaftaaet sig tilkjendte, ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil den constituerebe Kammeradvocat, der har paaftaaet sig Salair tillagt hos Citanten, intet saadant være at tillægge.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt."

Nr. 129.

Advocat Levinsen

contra

Julie Olsen (Defensor Bunken),

der tiltales for at have gjort Forsøg paa at dræbe sin Husbond og Madmoder ved at blande Poleervand i Kaffe, der var bestemt til at nydes af disse, samt for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die April 1869: „Arrestantinden Julie Olsen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Raas og Procurator Berggreen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinsen og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Julie Olsen, der er født den 18de December 1840 og tidligere anseet ved Frederikshavns Rådhus og Horns Herreds Extraretsdom af 11te Februar 1863 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ved Aalborg Rådhus Extraretsdom af 10de Februar f. U. efter Strl.s § 230 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for at have gjort Forsøg paa at dræbe sin Husbond og Mad-

møder ved at blande Poleervand i Kaffe, der var bestemt til at nydes af disse, samt for Tyveri, og er det ved hendes egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilslaaelse beviist, at hun, medens hun fra afvigte Sommer tjente hos Strædermester Jens Sjørgensen, har i 3 forskjellige Gange frastjoalet denne Pengebeløb, i det Hele 4 Mk., som hun udtog om Morgenens, før han var staaet op, af hans Portemonnaie, der beroede i hans Beenklæder, og senest paa denne Maade fravandt ham 2 Mk. afvigte 12te Januar. Paa samme Maade er det beviist, at Arrestantinden, som for Sjørgensens Hustru Thora Henriette Amalie Walther havde maattet tilslaae det sibstommelste Tyveri og paa Grund deraf attraaede at frastifte sin Tjeneste hos Sjørgensen, har i Harmen og af Svængjerighed over, at Sjørgensens Hustru nægtede at levere hende hendes Studsmaalsbog, men henviste hende til sin Mand, hvis hun vilde stifte, samt derhos, hvad Sjørgensens Hustru dog har nægtet, truede med at give hendes Studsmaalsbog Paategning om Utrofskab, den paafølgende 14de Januar besluttet at foregive Sjørgensen og Hustru og i saadan Hensigt sibstnævnte Dags Eftermiddag blandet en Thestefuld Poleervand, hvis Nydelse det var hende bekjendt kunde medføre Døden, uden at hun dog vidste, hvor stor en Mængde der behøvedes til at fremkalde saadan Virkning, i noget af hende tillavet Kaffe, som hun vidste vilde, efter hvad der var sædvane, blive drukket om Aftenen af Sjørgensen og Hustru efter den Førstnævntes Hjemkomst. Dette skete imidlertid ikke, idet allerede Drikkens Udseende, efterat den var bleven blandet med Sukker og Fløde, fremtalte en Mistante, som bestyrkedes ved Drikkens syrlige Smag, hvorimod Arrestantinden blev tilkaldt for at give Oplysning om Kaffens Bestaffenhed, men hun nægtede at have kommet noget fremmed Stof i Kaffen og at kunne mærke, at den havde Afsmag, og gik derpaa i Seng uden at foretage noget Skridt, hvorved det kunde forhindres, at den med Poleervand blandede Kaffe blev nydt af Nogen.

Efter vedkommenne Læges Erklæring indeholdt den omhandlede Blanding foruden Vand og Kaffe væsentlig kun Svovlsyre, og dette sibste Stof i en saa ringe Mængde, at Bæbsten ikke kunde have nogen giftig Virkning, og ei heller selv nydt i større Mængde, saasom en Raffekop, fremkalde noget som helst sygeligt Symptom, hvilket ei heller kan antages, at Nogen af dem, der smagte paa Blandingen, er bleven paaført.

I Henhold hertil vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 190 cfr. § 46, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fugthuusarbejde i 8 Aar."

Onsdagen den 5te Mai.

Nr. 116.

Advocat Nellemann

contra

Niels Peter Larsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Brandstiftelse.

Vester Flakkebjerg Herreds Extraretsdom af 22de Januar 1869: „Arrestanten Niels Peter Larsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 12 Aar, samt udrede alle af sin Arrest, Actionen og Straffens Fuldbgyrdelse flyvende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Procurator Jacobsen i Korsør 6 Rb. og til Defensor, Procurator Høst i Fuglebjerg 5 Rb. Saa bør han i Erstatning til Landbhjgningernes Brandforsikkring udrede 150 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Meyer og Steinthal for Overretten betaler Arrestanten Niels Peter Larsen 10 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltalte efter de Omstændigheder, hvormed den omhandlede Brandstiftelse har været forbunden, har maattet indsee, at Andres Liv derved udsattes for aabenbar Fare, og isøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved dog endvidere bemærkes, at Tiltalte ved Høiesteretsdommen af 17de April 1860 blandt Andet er funden skyldig til Straf for 2den Gang begaaet Tyveri — vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Peter Larsen actioneres under nærværende, fra Vester Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indantebe Sag for Tyveri og Brandstiftelse. Ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse er han overbevist at have gjort sig skyldig i begge disse Forbrydelser.

Hans Tilstaaelse gaar ud paa, at han, der den 26de October f. A. var løsladt fra Straffeanstalten paa Bredløselille og den følgende Dag forsynet med Pas var reist til Søverrig, bestemte sig der til at begaae Tyveri hos Forstanderen paa Institutet paa Flakkebjerg, hvor han af en paa Contoiret staaende Pengelasse vilde stjæle Penge. I den Hensigt tog han tilbage til Sjælland og ankom om Aftenen den 30te October til Flakkebjerg, hvor han fra et flereaarigt Ophold paa Institutet var bekendt med Lokalteterne, efter paa Veien at have paa to forskellige Steder tilvendt sig en Knibtang samt en stor Sax, som han vilde benytte til at løsfæse Pengelassen. Efter Ankomsten lagde han sig op paa Loftet over Stalden, hvor han, da han ikke befandt sig vel, forblev Natten og den følgende Dag over, men ud paa Natten mellem den 31te October og 1ste November gik han ned derfra hen til Forstanderens Contoir, hvor han trykkede en Rude ind og derefter aadnede vinduet, hvorigjennem han steg ind. Han undersøgte der Pengestabet, som han dog hverken kunde flytte eller aabne, og tilvendte sig en Kasse Cigarer, 2 Tørklæder, et Par Handsker, et Photographi m. v., hvilke Koster tilligemed et Par Ankesto, som han vil have taget paa en Gang paa Veien til Contoiret, ere ansatte til omtrent 7 Rd. Han angiver, at han for at oplyse Contoiret antændte nogle Papirer, som han lagde i en Cigarlomme, og at Ilden deri, da han havde hængt den i vinduet, antændte et Tobakskasjelaag samt fængebe i Kullergabinet, men at denne Ild af ham blev slukket. Med de stjaalne Gjenstande gik han igjen ud af vinduet, og da han havde opholdt sig noget udenfor, siger han, at der paakom ham den Tanke at sætte Ild paa Svinehuset, der var en sraatakt Bygning af 12 Alens Længde, 9 Alens Dybde, der kun var fjernet 15 Alen fra Gaardens vestre Længe, der var sraatakt, og i hvilken han vidste, at Eleverne paa Institutet havde deres Sovesal. Han angiver, at hans Hensigt med denne Ildspaaættelse, som han udførte ved at stikke brændende Svovlsstikker til Taget, var at benytte den opstaaende Forvirring til at trænge ind i Forstander Møllers Sovæværelse og af at der værende Chatol at tilvende sig Penge, som han formodebe der at kunne finde, men at han strax efter at have seet Ilden fænge blev ængstelig og derfor fjernede sig fra Stedet. Svinehuset med deri værende Foder afbrændte og ved Branden omkom et Sviin. Derimod reddedes Hovedbygningen, der ved et tjæret Planteværk var forbunden med Svinehuset, og paa hvilket Vinden bar, derved at Ilden strax blev opdaget af en håndfæstet tilstedekomende Mand, hvis Bestræbelser det væsentligst styldes, at Ilden ikke forplantede sig til Stuehusets Tag, men de Gnister, der faldt paa dette, strax bleve slukkebe. Arrestanten, der indbrømmer, at han fra ældre Tid nærer en høi Grad af Uvillie mod Institutets Forstander, har med Bestemthed benægtet, at det har været hans Hensigt med Ildspaaættelsen at paaføre denne nogen

Ulykke eller at indebrænde ham eller Eleverne paa Institutet; iøvrigt have hans Forklaringer under Sagen været vækende og isaanagtige. Hvorvel nu den af Arrestanten angivne Hensigt med Ildspaaføttelsen er usandsynlig, da han maatte kunne indsee, at han ved under Branden at trænge ind i Forstanderens Soveværelse udsatte sig for at gjenkjendes og anholdes, berettiger dog denne Omstændighed, i Forbindelse med hvad Arrestanten har vedgaaet om sin Uvillie mod Forstander Møller, ikke til at antage, at han har paafat Ilden for derved at bevirke, at Nogen under Branden skulde omkomme, men derimod tale samtlige Omstændigheder med Bestemtthed for, at han har maattet kunne indsee, at han ved at sætte Ild paa Svinehuset let kunde bevirke, at Stuehuset antændtes, og at derved de mange Menneffer, som deri boede, navnlig foruden Forstanderen og dennes Familie Institutets henved 50 Elever, vilde udsættes for aabenbar Fare, navnlig da Bygningen var straatakt og Beboerne paa den Tid af Natten maatte formodes at sove.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er 32 Aar gammel og tidligere oftere straffet — i hvilken Henseende bemærkes, at han efter ved Højesteretsdom af 17de April 1860 at være anset med 6 Aars Forbedringshuusarbejde deels for Falsk, deels for Tyveri, for hvilket Straffen efter de ham tidligere overgaaede Domme maatte sættes som for 3die Gang begaaet Hæleri, er i Aaret 1866 deels ved nærværende Rets Dom af 14de September for Bedrageri efter Straffelovens § 251 anset med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, deels ved Korsør Rådsheds Extraretsdom af 23de October for Tyveri efter Straffelovens § 231 tilfunden Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbejde — ved den indankede Dom er tilfunden Straf, deels efter Straffelovens § 280, deels for 4de Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 232 jfr. § 229 Nr. 4 og § 228, og at Straffen herefter under Et er bestemt til 12 Aars Tugthuusarbejde. Da Dommens Bestemmelser angaaende Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 11.

Den 2de Mai.

1869.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 5te Mai.

Nr. 132.

Advocat Liebe

contra

Wilhelmine Florentine Mikkelsen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te April 1869: „Arrestantinden Wilhelmine Florentine Mikkelsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonfen og Engberg; med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellemann for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Wilhelmine Florentine Mikkelsen, der er født den 18de April 1836 og ved denne Rets Dom af 30te Marts 1861 anseet efter Forb. 11te April 1840 § 58 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, under nærværende mod hende

for Lyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphlyste stemmende Tilfacelse er overbeviist at have i afsigte Januar Maaned sjaalet fra Værtshuusholder Anders Olsen en til 2 Rd. 3 Mk. vurberet Barnebogn og fra Brygger Westbergs Enke Abeline Kirstine Rasmussen en Skinke og 4 Flaister Wiin, hvilte Gjenstande, i det Hele af Værdi 5 Rd. 4 Mk., hun den 26de sidstnævnte Maaned tilbendte sig i et af Bestjaalne til Opbevaring af Victualier m. m. benyttet Kjelberrum i Eiendommen Nr. 34 ved Nørrevold, hvortil hun om Aftenen i den Hensigt at stjæle stoffede sig Afgang ved med Magt at udtrække en af Kramperne til den Hængelaas, hvormed Døren for det ommeldte Kjelberrum var laaset, saa vil hun blive at dømmes efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar."

Nr. 126.

Advocat Nellesmann
contra

Niels Anderfen (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri.

Mariager Kjøbstads Extraretsdom af 3die Februar 1869: „Tiltalte Morten Mortensen Riisgaard af Hem bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage og de Tiltalte Mariane Christensdatter eller Mariane Christensdatter Berner af Hem og Niels Anderfen af Mariager hver især i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. . . Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Braff 7 Rd. og til Defensor, Procurator Tüchsen 6 Rd., udredes af Morten M. Riisgaard, saaledes at Mariane Christensdatter og Niels Anderfen hver for sig in solidum med ham tilsvare 1/4 af samme. De ibømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Marts 1869: „Tiltalte Niels Anderfen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og berunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik 2 Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arbeidsmand Niels Andersen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da han en Dag i Slutningen af October f. A. i Mariager havde af en af de i 1ste Instants Medtiltalte, M. Mortensen Riisgaard, modtaget et Vedeffind for at sælge det for denne, saaledes at Tiltalte for sin Uleilighed skulde have en Snaps eller en halv Pøgel Brændeviin, og han derpaa havde solgt Skindet for 3 Mk., har han tilvendt sig 24 f heraf, idet han ikkun betalte M. Mortensen Riisgaard 24 f, samt foregav for denne, at han ei havde erholdt mere for Skindet. Efter Sagens Oplysninger maa Skindet antages at have hørt til en Bede, som M. Mortensen Riisgaard havde sjaalet, men imod Tiltaltes Benægtelse kan det ikke antages, at han har vidst dette eller havt nogen Formodning derom

Om Erstatning er der ikke under Sagen Spørgsmaal.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1807 og ved Gjerlev Onsteds Herredets Extraretsdom af 9de Februar 1861 er anset for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 252 med en Straf, der i Henhold til samme Lovs § 23 findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil Underretsdommen, forsaavidt den er paaantet, være at fastsætte.”

Nr. 122.

Advocat Brod

contra

Jacob Sørensen og Hustru **Johanne Madsen**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Falst.

Gjording-Malt Herredets Extraretsdom af 11te December 1868: „De Tiltalte Jacob Sørensen og Hustru Johanne Madsen

bør hensættes, Førstnævnte i Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, bør tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Haastrup og Ferslev, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Wiborg Landsoverrets Dom af 1ste Februar 1869: „De Tiltalte Jacob Sørensen og Johanne Madsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide hver i 1 Aar. Saa betale de Tiltalte og, Een for Begge og Begge for Een, Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Sfaacsen, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at den Høiesteret forelagte Erklæring fra den Forurettede ikke findes at kunne tillægges nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Huusmand Jacob Sørensen og dennes Hustru Johanne Madsen for Falsk, og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Dphste godtgjert, at da de i Sommeren 1866 vare i Forlegenhed for Penge, af hvilken de kunde blive hjulpede ved et Laan paa 300 Rb. hos daværende Pastor Tetens i Maltbæk, der imidlertid, efter hvad de vidste, ikke vilde laane dem disse Penge, medmindre de kunde skaffe Tiltalte Johanne Madsens Fader, Aftægtsmand Herman Madsens Caution for Beløbet, men de tillige vidste, at denne, der alt flere Gange tidligere havde hjulpet dem ud af deres Pengeforlegenheder, nu ikke ostere vilde eller kunde hjælpe dem ved at overtage en Caution for saa stort et Beløb, har Tiltalte Jacob Sørensen formaaet sin medtiltalte Hustru til uden hendes Faders Vidende og Villie at skrive dennes Navn Herman Madsen „som Cautionist og Selskylbner“ under en under Sagen fremlagt saakaldet Bxgelobligation, lydende paa et Tiltalte Jacob Sørensen af Pastor Tetens ydet Laan paa 300 Rb., hvori det udtrykkeligt hedder, at

som Cautionist og Selvfylbner undertegner tilligemed Debitor hans Svigerfader Herman Madsen af Nielsbygaard, og som blev undertegnet af et Bitterlighedsvidne, der imidlertid ikke var tilstede, da Documentet blev underskrevet. Efter de Tiltaltes Forklaringer yttrede Johanne Madsen i Begyndelsen nogen Betænkelighed ved at efterkomme sin Mand's Opfordring, men ved hans gjentagne Anmodninger og af Hensyn til at de kun kunde blive hjulpede ved at forstaae hendes Faders Caution, lod hun sig dog tilsidst overtale til at skrive Navnet, hvorefter Tiltalte Jacob Sørensen ved at aflevere Gjælds brevet, som han ogsaa selv underskrev og som blev dateret 15de Juni 1866, til Pastor Tetens erholdt de 300 Rd. udbetalte. De Tiltalte har iøvrigt begge forklaret, at de ikke havde nogen egentlig svigagtig Hensigt med deres Foretagende, idet de stod i den Tro, at de skulde have kunnet indfri Obligationen, uden at det skulde blive fornødent for Creditor at henvende sig til Selvfylbnercautionisten, hvorimod deres Hensigt kun var at komme ud af den pæktiffelige Forlegenhed, hvori de befandt dem. Ligesom Obligationens Paalydende imidlertid ikke i rette Tid blev erlagt, jaaledes er det ogsaa under Sagen oplyst, at Beløbet er gaaet aldeles tabt for Pastor Tetens, idet der ved en stedfunden Realisation af de Tiltaltes Eiendele Intet er udkommet til Dækning af hans Forbring.

For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de, af hvilke Jacob Sørensen er født i Aaret 1821 og Johanne Madsen i 1834, og som ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 268, for Jacob Sørensens Bedkommende sammenholdt med § 52, og findes efter Sagens Omstændigheder Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshansarbejde i 1 Aar for hver af de Tiltalte."

Fredagen den 7de Mai.

Nr. 9. **Intestatarvingerne** efter afgangne Huusmand Christen Jensen (Abvocat Brock)

contra

Sogneraadet for Danmarkre Commune (Justitsraad Bunken efter Ordre), Tjenestepige **Sindel Christiansdatter** eller nu hendes Dødsbo, Ungkarl **Jens Christensen** og Statsraad, Herredsfoged **Fasting** som Skifteforvalter i Chr. Jensens Bo,

angaaende Ghyldigheden af et af afdøde Chr. Jensen under 7de November 1862 oprettet Testament.

Hollands Sønder Herreds Skiftedecision af 28de Marts 1867: „Det af afdøde Huuseier Christen Jensen af Danmarkre Langholm under 7de November 1862 oprettede Testament bør

som ghlbdt lægges til Grund ved Delingen af bemeldte Afsbødes Bo."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1868: „Den indankede Decision bør ved Magt at stande, Processens Omkostninger ophæves."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve og Salariet til det indstævnte Sogneraads befalede Sagsfører for Høiesteret, hvilket bestemmes til 60 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. Justitsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Paa Skiftet efter den den 8de April 1866 i Dannemarre afsbøde Selveierhuusmand Christen Jensen fremkom under Registreringen, som fundet i Afsbødes Gjemmer, et den 7de November 1862 dateret Testamente, der gaaer ud paa, at Afsbøde erklærer som sidste Willie, „at saafremt jeg ved Døden skulde blive bortkaldt af den Sygdom, hvoraf jeg for Tiden lider“, da skal den hele beholbne Formue, efter Fradrag af Legater til de Indstævnte Sindel Christiansdatter og Jens Christensen, anvendes til et Legat, hvis Renter skulde udbetales til Trængende udenfor Fattigvæsenet i Dannemarre Commune.

Gylbigheben af dette Testamente blev bestridt af Afsbødes Intestat-arvinger, Citanterne Huusmand Christen Rasmussen og Hjulmand Peder Rasmussen som Ane Kirsiine Hansbatters Mand og Børge samt Ane Kirsiine Rasmussen, alle i Grønnegade, Karen Pedersdatter, Enke efter Gaardmand Rasmus Andersen i Klønge, Gaardmand Hans Pyderik i Lillike som Bodil Rasmusbatters Mand og Børge, der paaftode det kjendt ugylbigt og sig auerkjendte som rette eneste Arveberettigede til Afsbødes efterladte Formue, hvorimod Sognesforstanderskabet for Dannemarre Sogn paaftod Testamentet lagt til Grund ved Skifte og Deling af Boet.

Ved den den 28de Marts s. A. i denne Dispute assagte Decision blev

indstævnte Paastrand tagen til Følge. Citanterne have nu indanket denne Decision her til Retten, hvor de have inhæreret beres i 1ste Instants neblagte Paastrand og derhos paastraaet det indstævnte Sogneforstanderskab tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger stadesløst. Af de Indstævnte har Sogneforstanderskabet ladet møde og paastraaet den indankede Decision stadfæstet, ialtsald forsaavidt den opretholder Testamentet som Grundlag for Voets Deling for Dannemarre Sogneraads Vedkommende, og Citanterne tilpligtede at betale Omkostningerne ved begge Instanser stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. De to andre Indstævnte have derimod ikke ladet møde.

Citanternes Indsigelser gaae deels ud paa, at Testamentet, som de angive ikke kan være fundet i Afskeds Gjemmer den 10de April 1866, eftersom det Dagen forud skal have været tilstede i Rasklov, efter Forfritterne i Frbn. 21de Mai 1845 § 24 maa være ugyldigt, navnlig fordi det ene af de benyttede Testamentsvidner ikke har været istand til at give nogen fuldstændig og bestemt Forklaring om, hvorledes der ved dets Oprettelse er tilgaaet, deels derpaa, at selv om Testamentet ansees som gyldigt, saa medfører dets eget Indhold, at det ikke kan lægges til Grund for Voets Deling in casu, eftersom den Betingelse, det selv fastsætter, nemlig at Testator skulde blive bortkaldt af den Sygdom, hvoraf han, da Testamentet i 1862 oprettedes, led, ikke er indtraadt, eftersom han har levet 3½ Aar efter den Tid og efterat den Sygdom, han da havde, var hævet.

Hvad der anføres om, at Testamentet ikke skulde være fundet i Afskeds Gjemmer, er modsagt og ikke beviist, og hvad Udsættelserne mod Testamentsvidnerne angaaer, da har den ene af disse givet en fuldstændig detailleret Forklaring, der er i fuldkommen Overensstemmelse med den, der er afgivet af Testamentets Concipist, mod hvis Vidnebygtighed ingen besøiet Indsigelse kan støttes paa hans Stilling til Sagen, navnlig som Sognefoged i den Commune, til Fordeel for hvilken Testamentet er oprettet, og det andet Testamentsvidne har vel ikke kunnet afgive en saa detailleret Forklaring som det første, men har dog erklæret med sin Ed at kunne vedstaae Rigtigheden af den Paategning, det ved Testamentets Oprettelse har understrevet, og som gaaer ud paa, at Testator har vedkjendt sig Testamentet i Vidnernes Overværelse, at det er blevet oplæst for ham og at han ved den Tid var ved sin Fornufts fuldkomne Brug. Under disse Omstændigheder maa det bifaldes, at det ved den indankede Decision er antaget beviist, at den i Frbn. 21de Mai 1845 § 24 foreskrevne Form er iagttaget ved Testamentets Oprettelse.

Hvad dernæst angaaer den Indsigelse, der hentes fra, at Testamentets Betingelse for dets Straftræden, nemlig at Testator skulde dø af den Sygdom, hvoraf han ved Testamentets Oprettelse led, ikke er indtraadt, hvorimod Testamentet formeentlig skal være blevet betydningsløst, da Testator kom sig af denne Sygdom, og saaledes ogsaa efter den Tid skal være betragtet af ham, da bemærkes først, at Testamentet heelt igjennem er saa slet affattet, at der ikke findes at kunne lægges samme Bægt paa den heromhandlede Pausus, som Tilfældet maatte have været, hvis den fandtes i et correctere affattet Document, og at

Testamentet ikke indeholder nogen udtrykkelig Tilskjendegivelse om, at det skulde træde ud af Kraft, naar Testator kom sig, hvilket dog havde været hensigtsmæssigt, hvis Saadant havde været tilfaldet. Kommer nu hertil, hvad af Concipiisten er forklaret om Anledningen til at disse Ord af ham optoges i Documentet, saavel som til hvad af ham og det ene Testamentvibue er forklaret om, at Afvæde ved at meddele dem, hverledes Testamentets Indhold skulde være, ikke har omtalt, at Meningen skulde være, at Testamentet skulde være betydningsløst, hvis han kom sig af Sygdommen, maa det billiges, at det ved den indankede Decision er antaget, at den omhandlede Pasfus er indført i Testamentet ikke som en Betingelse for dets Gyldighed, men snarere for at antyde Anledningen til dets Oprettelse. Det bemærkes i Forbindelse hermed, at der Intet er fremkommet til Dplysning om, at Testator, efterat være kommet sig af Sygdommen, har udtalt sig derhen, at han nu ansaa Testamentet, der som nævnt er fundet efter ham, som ugyldig.

Efter det saaledes Anførte vil den indankede Decision være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Fornødent stemplet Papir er under Sagen forbrugt."

Mandagen den 10de Mai.

Nr. 123.

Advocat Liebe

contra

Jens Thomsen og Hustru **Karen Marie Villadsen**

(Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte til Idømmelse af Tillægsstraf for de efter Dommen af 5te October 1867 oplyste, men før samme begaaede Tyverier, samt for afgiven falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte ligeledes til Idømmelse af Tillægsstraf for Medbeedagtighed i Tyveri.

Bølling-Nørre Herreders Extraretsdom af 3die December 1868: „Tiltalte Jens Thomsen af Lemb Sogn bør anses med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og Tiltalte Karen Marie Villadsen med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa have de og in solidum at udrede alle af denne Action og deres Arrest lovlige flydende Omkostninger og derunder i Satair til Actor, Procurator Krarup 10 Rd. og til Defensor, Procurator Bagge 8 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1869: „De Til-

talte Jens Thomsen og Hustru Karen Marie Willadsen bør hen-
 sættes, Førstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og
 Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.
 Saa udrede de og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens
 Bestemmelser, derunder i Salair til Actor og Defensor for Ober-
 retten, Procuratorerne Sjaacsen og Fasting, 10 Rd. til hver.
 At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foraauidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høi-
 eteret til Paaktjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom
 under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved dog be-
 mærkes, at da flere af de af Tiltalte Jens Thomsen begaaede
 Typerier efter Gjenstandenes Bestaffenhed henhøre under Straffe-
 lovens § 235, og Paatale ikke er begjært af de Forurettede, bliver
 der foraauidt ikke Spørgsmaal om at idømme ham noget Straf-
 ansvar, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes
 at kunne bestemmes, for bemeldte Tiltalte til 1 Aar og for Til-
 talte Karen Marie Willadsen til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade,
 dog at Straffetiden bestemmes for Jens Thomsen
 til 1 Aar og for Karen Marie Willadsen til 4
 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne
 Liebe og Nellemann for Høiesteret betale de Til-
 talte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd.
 til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag
 tiltales Huusmand Jens Thomsen og Hustru Karen Marie Willadsen
 til Idømmelse af Tillægsstraf, Førstnævnte for nogle af ham før den begge
 Tiltalte under 5te October 1867 ved Bølling-Nørre Herredets Extraitet over-
 gaede Dom forsøvede Typerier og afgiven falsk Forklaring for Retten, og Sidst-
 nævnte for Meddeelsaglighed i Tyveri.

Swad først Tiltalte Jens Thomsen angaaer, da har han, efterat have
 indstaaet den ham ved ovenmeldte Dom for Faaretyveri tilfundne Straf af 1
 Aars Forbedringshuusarbejde og være bleven løsladt den 4de Juli s. A., an-
 givet sig som skyldig i følgende tidligere begaaede Forbrydelser:

For 5 à 6 Aar siden forlob han en Aften, i den Hensigt at stjæle et Faar, sin Bolig i Lemb tilligemed sin Hustru, som han havde meddeelt sit Forsæt, og da de kom til Gaardmand Ib Hansens Mark i Belling, bemægtigede han sig et der tvøret Faar, som tilhørte bemeldte Gaardmands Søn Hans Chr. Ibsen, der har ansat det til en Værbi af 5—6 Rd. Efterat de Listalte i Forening havde slagtet det, nedgravede de Skindet og Indvolbene, men beholdt Kjødet og Ulben til eget Brug. — Paa lige Maade bortstjal han, efterat have meddeelt sin Hustru sit Forehavende men dog uden hendes Medfølgelse, Aaret efter fra Boelsmand Jens Frandsen sammesteds et Faar af Værbi 4 à 5 Rd., og fra nu afdøde Gaardmand Peder Madsen i Stauning en Vede af Værbi 10 Rd., samt for ca. 2½ Aar siden fra Gaardmand Hans Sørensen af Vennergaard et Væderlam og en Vede, tilsammen af Værbi 12 Rd., hvilke Kreaturer alle stode tvørede paa Marken. Han slagtede — hver Gang i Forening med sin Hustru — de stjaalne Dyr. Ligeledes har han for ca. 8 Aar siden fra stjaalet bemeldte Sørensen, hos hvem han da tjente, en lille Jernstrue af 6—8 f Værbi. — Endvidere har han, der i mindst 5—6 Aar har arbejdet som Lærfer hos Gaardmand Jens Mikkelsen af Lemb, fra dennes Lo flere Gange tilvendt sig uvenjet Rug, Byg og Havre, ca. 1 Stp. ad Gangen, deels naar han der havde endt sit Arbejde, men deels ogsaa efter Sengetid, idet han da efter sin Forklaring skaffede sig Abgang til Løen enten ved med en Kniv at frasthyde Træslaaen, der indvendig lukkede Porten, eller gjennem en Ruge, som han havde ladet uafsluttet. Ligeledes har han deels i Løen, deels udenfor Huset tilvendt sig ca. ½ Træe Tagkjerver, fra Marken endel flaaet Hø og Kartofler, fra en Snor i den aabne Port 20 Hvillinger, fra Loftet lidt røget Kjøb og Pølse og fra Storluen nogle faa Lys, der henlaa i en aaben Chatolfluffe. — Fremdeles har han en Sommer for ca. 3 Aar siden, da han tjente nogle Dage om Ugen for Dagløn hos Jørgen Nielsen Boiling, der bestyrede sin Moders Gaard i Lemb, fra en Bognport borttaget en 6 Alens Hjul, fra Løen et Par Skpr. Kartofler og ved Mattetid 2 Sække Hø fra Løen og 1 Sæk Klynner fra et Klynnehus, udenfor Gaarden, til hvilke samtlige Steder var uhindret Abgang, og har han anflaaet disse Koster til en Værbi af ialt 7 Mk. 8 f. — Ligeledes har han for 3 Aar siden fra stjaalet Gaardmand Mads Jensen Hindbøde i Lemb nogle nye Søm, nogle Lægter og Tagkjerver, ialt af 10—12 Mk. Værbi, ligesom han i flere Aar forskellige Gange har tilvendt sig en Sæksfuld Hø af en udenfor Gaarden staaende Stak. — Ved samme Tid har han i to Gange fra stjaalet Aftægtsmand Anders Jørgensen i Lemb 4 Sække Hø paa lignende Maade, og ligeledes for nogle Aar siden Gaardmand Jens Nielsen Andbøl sammesteds afstjålne Gange Hø fra de paa Engen staaende Stakke, 2 Sække hver Gang. For omtrent 1½ Aar siden, da han arbejdede som Dagleier hos nu afdøde Anders Degnbøl sammesteds, tilvendte han sig i Løen 1 Stp. Rug og 1 Stp. Havre og en anden Gang i Porten nogle Stumper Svineffind. I Sommeren 1866 borttog han et Stk. Træ paa 6—8 Alens Længde, der havde været benyttet til Affjørring af en Vei og derefter laa hentastet ved Veien udenfor Lemb Præstegaard, og som han har ansat til 3 Mk. Værbi. — End-

videre har han i mange forskjellige Gange fraa jaaret Fabrikant Schmidt paa Nymsølle i Lønb, medens han deels var i fast Tjeneste, deels arbejdede som Dagleier hos denne, et Par Ektr. urensket Rug, endeel tørret Gist, 4 Wender, noget røget Kjøb og 1 Pølse, et Par Ektr. Kartofler, noget Pudbersukker, Svedfler og Kofiner, 3 Flasker, af hvilke een indeholdt nogen Lampeolie, et Kalvekind, en Seilbugspose, nogle Stumper gammelt Seilbug, et Par gamle Saltkælle, nogle gamle Fruentimmerklædningsstykker, nogle Fjæl- og Planke-stumper, Alt fra Steber, hvortil han havde ubindret Abgang, ligesom han endog beholdt et Rugbrød, der var ham leveret til Hestene. Om Tiden, naar han har tilvendt sig disse Ting, har han ligesaa lidt som med Hensyn til de nedennævnte Typerier kunnet afgive nærmere Forklaring, end at samtlige Gjer-ninger ere forøvede, efterat han var bleven gift med Medtiktalte, hvilket fete ved Juletid 1859. — Fremdeles har han fraa jaaret Gaardmand Over Dahl i Lønb i 2 Gange ialt 4 Sække Hø af de paa dennes Eng staaende Stakke, Gaardmand Jens Christian Knudsen sammesteds paa lige Maade 4 Sække Hø, Gaardmand Jørgen Bjerg sammesteds paa samme Maade 2 Sække Hø, endvidere 4 Hvillinger, der hang i en aaden Port, og, medens han arbejdede hos denne Mand, nogle Søm og et Stykke Lægte, Proprietair Bud paa Holme-gaard i 2 Gange 12 paa Marken staaende Rug- og Byggeg, 16 udenfor Gaar-ben hængende Hvillinger og, medens han arbejdede hos denne Vestjaalne, en ny Fjæl paa 2—3 Alens Længde og nogle Træstumper, Gaardmand Jens Chr. Dalgaard i Lønb og Gaardmand Mads Korsdal sammesteds hver 2 Sække Klhner af udenfor Gaarden staaende Stakke, og Sidstnævnte tillige, medens han arbejdede hos denne, et lille Stykke Bøgetræ af 8 f Bardi, Forpagter Gravers Thomsen sammesteds et 8—10 Alen langt Stykke Læirerød, hvorved en Stub var tørt paa Marken, og Gaardmand Søren Jensen Røstrup sam-mesteds en ny 6 Alens Fjæl og en gammel Fjæl fra et Led. — Endridere har samme Tilfælde angivet sig skyldig i Bedrageri, idet han for 3—4 Aar siden, efterat hans Husfrues Halvbroder var død, har, ved af en Kiste, som havde tilhørt den Afdøde, med Vedkommendes Samtykke at ubtage endeel Klædnings-stykker, tilvendt sig en Læderpung, indeholdende, saavidt han mindes, 11 Rb., uden dermed at gjøre Arvingerne bekendte.

Den af ham saaledes afgivne Tilfælde, der maa antages fremkaldt ved Samvittighedsnag, findes — idet den deels, saavidt angaar hans Husfrues ovenomhandlede Meddeelsagtighed i de forøvede Aaretyperier, aldeles stemmer med den af hende afgivne Forklaring, deels ogsaa i flere Henseender, navnlig i Beskrivelsen af Localiteterne, bestyrkes ved, hvad endeel af de afhørte Depo-nenter have udsagt under Sagen, medens paa den anden Side Intet er oplyst, som staaer i Strid med den — efter det Foreliggende ikke at kunne forlæstes, og han vil derfor forsaavidt ikke kunne undgaae Strafsvar.

Sigtelsen mod denne Tilfælde for falsk Forklaring for Retten gaar ud paa, at han, efter hvad han nu frivillig har vedgaaet, i en mod ham i 1850 anlagt Paternitetsag har benægtet nogenstunde at have havt legemlig Omgang med Klagerinden, uagtet saadan Omgang dog havde fundet Sted, men endog

affekt fra, at der ikke sees i Anledning af denne Tilstaaelse at være skeet Indberetning til Justitsministeret overensstemmende med Straffelovens § 70, fjønnes det saaledes af Tilstalte vedgaaede Forhold ikke at kunne paadrage ham Strafsansvar.

Efter det Ovenaafsrte vil denne Tilstalte, der er født 1813 og ved den nævnte Dom af 5te October 1877 efter Straffelovens § 229 som meldt anseet med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvorhos han ifølge Krigsretsdom af 9de Juli 1838 har for Tyveri været straffet med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu ifølge samme Lovs § 64 være at ansee efter §§ 228, 229, 252 og 256 jfr. § 60 med en Tillægsstraf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedere.

Medtiltalte Karen Marie Willadsen har, angaaende sin Deelagtighed i de af hendes Mand begaaede Gaaretyperier, som bemærket afgivet en med hans overensstemmende Forklaring, og vil hun, der er født 1834 og ved nævnte Dom af 1867 efter Straffelovens § 228 og § 229 jfr. § 55 idømt Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, derfor nu ifølge samme Lovs § 64 være at ansee efter § 229 jfr. § 47 og § 238 cfr. i det Hele § 56, med en Tillægsstraf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Da samtlige de Lovrettede, som have givet Møde under Sagen, have frafaldet Krav paa Erstatning, vil Intet herom være at paakjende."

Nr. 134.

Advocat Levinsen

contra

Peder Pedersen eller **Peter Petersen** (Def. Henrichsen),
der tiltales for Tyveri og Vedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de April 1869:
„Arrestanten Peder Pedersen eller Peter Petersen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedere samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Møgaard og Nielsen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og

og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indkøbte Doms Præmisjer hebbet det: „Arrestanten Peder Petersen eller Peter Petersen — der er født den 4de Marts 1842 og tidligere anseet ved denne Rets Dom af 28de November 1863 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Høiesteretsdom af 12te Marts 1866 efter fornævnte Frdn.s § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvori afserberedes den Straf, han endvidere havde forstyldt efter samme Frdn.s § 40, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution af 4de April f. A. formildedes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved 17de Bataillons Krigsretsdom af 16de April f. A. som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 med 3 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, hvori var indbefattet den Straf, han derhos havde forstyldt efter Krigsartikel 123, samt i Medfør af Parolbefaling af 3die August 1846 § 2 Nr. 2 med Nebjættelse i de Meniges 2den Klasse og ved samme Bataillons Krigsretsdom af 4de November f. A. efter Straffelovens § 253 jfr. § 251 og Parolbefaling 17de October 1836 til 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Vand og Brød, hvorved tillige affnedes den Straf, han yderligere var hjemfalden til for Tjenesteforsømmelse, Drukkenfab og Udblivelse fra Dvartet — er under nærværende mod ham for Lpveri og Vedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbesiit at have i afgivte Januar Maaned deels sjaalet en Skjorte og et Kommetørklæde, tilfammen af Værdi 1 Rd. 1 Mk., tilhørende Arbeidsmand Jens Nielsen Foght, deels uden bennes Vidende og Billie pantsat en Frakke, et Tørklæde og et Par Støvler, vurdere i det Hele til 5 Rd. 3 Mk., som Arrestanten havde modtaget tilkaans af ham.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Stykke jfr. § 241 2det Stykke og § 253, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder.“

Nr. 124.

Advocat Henrichsen

contra

Niels Hansen (Mume) (Defensor Hansen),

der tiltales for Skovtyveri.

Kronborg østre Virks Politiretsdom af 25de November 1868: „Tiltalte Huusmand Niels Hansen (Mume) af Horsersørd Overdrev bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de Januar 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Sørensen, betaler Tilstalte Niels Hansen (Alume) 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tilstalte Huusmand Niels Hansen (Alume), der under nærværende fra Kronborg østre Birls Politiret hertil indankede Sag tiltales for Skotthyveri, ved egen af det isvrigt Oplysse bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 24de August f. A. i Teglstруп Hegn af en sammesteds henliggende Bunte Udbyg sjaalet en Deel Riis til 2 Koste tilsammen af Værdi 6 fl, maa det billiges, at han, der er døbt den 17de April 1814 og blandt Andet anseet ved Helsingør Rjbstads Extraretsdom af 18de October 1852 efter Frdn. 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og senere ved Kronborg østre Birls Politiretsdom af 30te Januar 1854 efter Frdn. 18de April 1781 §§ 25 og 35 med Mulcten til den kongelige Forstkasse af 1 Mk. 12 fl, ved den indankede Dom af 25de November f. A. er dømt efter Straffelovens § 235, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage findes passende, og da Bestemmelsen om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tilstalte at udrede, ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 19de Mai.

Nr. 97.

Advocat Henrichsen

contra

1) **Johanne Jacobine Jacobsen**, Knoblauchs fraskilte Hustru, 2) **Christian Wilhelm Olsen** og 3) **Kirsten Marie Jørgensen**, Olsens Hustru (Defensor Bunken), der tiltales Nr. 1 for Tyveri, Forsøg paa Tyveri, Hæleri og Bedrageri, Nr. 2 for Tyveri, Hæleri, Deelagtighed i Tyveri, Forsøg

paa at afpresse Andre Penge og for at have for Bindings Skuld tilladt sin Hustru utugtlig Omgang med Andre og opfordret hende i samme Hensigt til at bedrive Utugt og ledsaget hende paa hendes Udflygter i saa Henseende, og Nr. 3 for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Januar 1869: „Arrestantinden Johanne Jacobine Jacobsen, Knoblauchs fraskilte Hustru, Arrestanten Christian Wilhelm Olsen og Tiltalte Kirsten Marie Sjørgensen, Olsens Hustru, bør straffes, Arrestantinden og Arrestanten med Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 5 Aar og Sidstnævnte i 18 Maaneeder, og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Smedemester Johan Frederik Schmahz betaler Arrestantinden 7 Rbd. 4 Mk. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Hvalfsøe og Prøveprocurator Tvermoes, med 15 Rbd. til hver, udredes af Arrestantinden med $\frac{4}{5}$, dog saaledes at $\frac{1}{40}$ deraf tilsvares in solidum med hende af Tiltalte, af Arrestanten med $\frac{3}{40}$, af Tiltalte med $\frac{1}{40}$ og af Arrestanten og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{10}$. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Rbd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Johanne Jacobine Jacobsen, Knoblauchs fraskilte Hustru, for Tyveri, Forsøg paa Tyveri, Hæleri og Bedrageri, Arrestanten Christian Wilhelm Olsen for Tyveri, Hæleri, Deelagtighed i Tyveri, Forsøg paa at afpresse Andre Penge, for at have for Bindings Skuld tilladt sin Hustru utugtlig Omgang med Andre og opfordret hende i samme Hensigt til at bedrive Utugt og ledsaget hende paa hendes Udflygter i saa Hens-

jeende, og Tilstalte Kirstine Marie Jørgensen, Dødens Hustru, for Tyveri og Bebrageri.

Ved den af Arrestantinden, som er født den 18de August 1843 og blandt Andet ved nærværende Rets Dom af 19de Juli 1862 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, afgivne, af det isvrigt Dplyste tildeels bekyrtebe Tilskaaelse er det beviist, at hun, medens hun i 1867 slaffede om sammen med Tilstalte for at søge Erhverv ved Utugt, har i 5 à 6 forskjellige Gange sjaalet Penge fra Mandspersoner, med hvem hun pleiede legemlig Dmgang, og paa denne Maade tilvendt sig omtrent 10 Rb., samt paa forskjellige Forlystelsessteder i Kjøbenhavns Omegn tilegnet sig nogle Tallerkener, Glas og Tjefkeer, i det Hele af en Værdi af mellem 2 og 3 Mk., hvilke Gjenstande hun vil have sjaalet i Forening med Tilstalte. Efterat hun derpaa havde fattet den Beslutning at udvandre til Amerika og at skaffe sig de dertil fornødne Penge ved Tyveri, begyndte hun i Februar Maaned f. A. at gaae om Dagen omkring i Eienomme her i Staden for at see Leilighed til at stjæle, navnlig fra Dvistikamre, og var jevnlig forberedt paa at udføre disse Tyverier ved Hjælp af falske Nøgler. Naar hun ikke fandt Leiligheden bekvem, opgav hun sit Forsæt, og i Reglen vil hun under disse mislykkede Forsøg ikke have gjort Anvendelse af sine falske Nøgler eller paa anden Maade forsøgt paa at begaae Tyveri indbrudsvis, men det har dog en gang været Tilfældet, nemlig i Eiendommen Nr. 47 i Gøthergade, hvor hun en Dag forsøgte at skaffe sig Udgang til et Pulterkammer ved Hjælp af en falsk Nøgle, men opgav sin Hensigt, da Nøglen under Forsøget viste sig ikke at kunne aabne den paagjældende Laas. Fandt hun derimod Leiligheden gunstlig, gjennemførte hun sin forbrøderiske Hensigt og begik efterhaanden inbtill hendes Anholdelse i April Maaned f. A. nogle og tredive Tyverier, hvoraf de 11 vare grove, udførte om Dagen i aflaaede Værelser eller Loftstrum, hvortil hun skaffede sig Udgang ved Hjælp af falske Nøgler, og tilvendte sig ved disse Tyverier deels Penge, deels mange forskjellige Slags Ting, til en samlet Værdi af omtrent 470 Rb., og frafjal saaledes blandt Andre Smedemester Johan Frederik Schmah 7 Rb. i Penge og nogle Klædningsstykker og Nøgler, i det Hele vurderebe til 3 Rb. 1 Mk.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indtantebe Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogtader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).

Kjøbenhavn & Gøteborgs Bogtrykkeri.

Høiestreetsstidende,

udgiven

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

Nr. 12.

Den 28de Mai.

1869.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 19de Mai.

Nr. 97.

Advocat Henrichsen
contra

Johanne Jacobine Jacobsen m. Fl. (see forrige Nr.).

I det sidstnævnte Tidsrum gjorde Arrestantinden sig derhos skyldig i Bedrageri ved uden Betskommendes Vidende og Billie at pantsætte nogle Sengklæder af Værdi 16 Rd., som hun havde leiet af Marschandiser Sørensens Enke, og en til 2 Rd. vurderet Saquet, som hun havde leiet af Kathrine Andrea Rugeburg, Snebkersvend Bisbys separerede Hustru; endelig har hun gjort sig skyldig i Hæleri ved af Tiltalte at modtage en til 8 R vurderet Portemonnaie og nogle til 4 Mk. folgte fremmede Mynter, uagtet hun vidste, at disse Gjenstande vare fraahtaaelne Skovbetjent Hansens Hustru Christiane Marie Thomsen, ligesom hun ogsaa vil have udviist en hælerrist Virksomhed med Hensyn til nogle af Tiltalte modtagne Penge.

Om Arrestanten, der er født den 31te Mars 1831 og blandt Andet anseet ved Høiestreetsdom af 6te Januar 1852 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 80 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, samt ved denne Rets Dom af 30te October 1866 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, er det ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig deels i Tyveri ved i Sommeren 1867 at tilvende sig fra en i Charlottenlund holdende Vogn en Frakke, hvori var to Tørklæder, i det Hele af Værdi 5 Rd. 3 Mk., deels i Hæleri ved af Tiltalte at modtage 2 Rd., uagtet hun sagde ham, at hun havde staalet disse Penge fra en Mand, med hvem hun havde pleiet legemlig Omgang, samt med Hensyn til nedennævnte af Tiltalte begaaede Tyverier fra Høler Mortensen og Guldsmed Hertz. Hvad de ham iøvrigt paaftigtede Forhold angaaer, har han tilstaaet, hvad der ogsaa stemmer med Tiltaltes i saa Henseende afgivne

Forklaringer, at han ikke alene har samtykket i, at Tiltalte, som er hans Hustru, har søgt Eshverv ved Utugt, og næsten altid medfulgt hende paa hendes Udflugter i saadan Hensigt, men ogsaa har opfordret hende for Bindings Skylb til at bedrive Utugt og efter foregaaende Aftale med hende lebsaget hende paa hendes ovennævnte Udflugter for at kunne, naar hun kostede, komme til og hjælpe hende, saafremt vedkommende Mandsperson ikke vilde betale hende for Samleiet; derimod kan det imod Arrestantens Benægtelse ikke ansees godtgjort, at han nogenstunde er optraadt imod vedkommende Mandspersoner paa en saadan Maade, at hans Afærd fik Character af Pengeafpresning.

Tiltalte, der er født den 11te November 1839 og ikke funden tidligere straffet, er paa samme Maade overbevist at have begaaet det ovennævnte Eshveri fra Skovbetjent Hansens Hustru, fra hvem hun, foruden de fornævnte Gjenstande, stjal 2 Mk. 8 ß, som laa i en Portemonnaie, og at have, som bevrørt under det Foransførte Arrestanten vedkommende, i Tidsrummet fra Midten af November Maaned 1866 til Begyndelsen af den paafølgende Januar Maaned frastrjaalet Høker Jens Mortensen i to forskjellige Gange 5 Rd. i Penge og 2 Kullepølser samt noget Brænde tilsammen af Værdi 1 Rd. 6 ß, og fra Guldsmed Peter Hertz et til 4 Mk. vurderet Par Guldbloffer, samt derhos frastrjaalet en Mandsperson, med hvem hun havde legemlig Omgang, et Pengebelsøb af 2 Rd., ligesom ogsaa at have i Foraaret 1867 svigagtigen fravendt Guldsmed Peter Hertz et til 4 Mk. vurderet Par Guldbloffer, som hun i dennes Bontik skaffede sig udleveret under det urigtige Foregivende, at de tilhørte hende, medens det derimod ikke mod hendes Benægtelse er godtgjort, at hun stulde have gjort sig skyldig i flere andre hende af Arrestantinden paafigtede Eshverier.

§ Henhold til det saaledes Anførte ville Arrestantinden, Arrestanten og Tiltalte blive at dømme efter Straffeloven, Arrestantinden efter § 230 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led, § 46 jfr. med disse §§, § 238 jfr. § 241 og § 253, Arrestanten efter § 183 sidste Led samt efter § 230 1ste Led og § 238 jfr. § 241 som for 2den Gang begaaet Eshveri, og Tiltalte efter §§ 228 og 251, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden og Arrestanten til Forbedringshuusarbejde, henholdsvis i 5 Aar og 18 Maaneeder, og for Tiltalte til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Arrestantinden vil derhos være at tilpligte at betale i Erstatning til fornævnte Smedemeister Schmah 7 Rd. 4 Mk."

Nr. 18. Huusmand **Hans Jørgen Hansen** som Væрге for sin Stifføn Niels Christoffersen (Advocat Klubien efter Ordre),

contra

Forpagter **Petersen** (Sngen),

angaaende Spørgsmaalet om fornævnte N. Christoffersens Ret til at forlade sin Tjeneste hos Indstævnte.

Bjerge-Nasum Herreders Politiretsdom af 3die October 1866: „Hovebindklagede, Forpagter Petersen af Søbhysøgaard, bør inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Hovebklageren, Huusmand Hans Tørgen Hansen af Fangel, i Egenstøb af Børgen for hans Søn Niels Christoffersen, 25 Rd. 2 Mk., samt i Godtgjørelse for Sagens Omkostninger 68 f. Forøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i Sagen fri at være. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de October 1867: „Citanten, Forpagter Petersen af Søbhysøgaard, bør for Tiltale af Indstævnte, Huusmand Hans Tørgen Hansen af Fangel, i Egenstøb af Børgen for hans Søn Niels Christoffersen, i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte Hans Tørgen Hansen af Fangel have forbrudt den hans Søn Niels Christoffersen for Halvaaret til 1ste November f. A. tilfagte Løn og endvidere til Citanten betale 8 Rd. og til Bjerge-Nasum Herreders Politikasse bøde 4 Rd. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved allerhøieste Ordre af 21de Juli f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paafjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis, og tillige, at der ved Paafjendelsen ikke bliver at tage Hensyn til den for Overretten nedlagte Afvisningspaaastand, som ikke er gjentagen her for Retten.

Under de efter den indankede Doms Affigelse optagne Tingsvidner er det blandt Andet af tvende Vidner edeligen forklaret, at de ved den under Sagen omhandlede Veilighed have seet Indstævnte gjentagne Gange i Hidsighed slaae løs med en Haskeltjerp paa Niels Christoffersen, medens denne, der var falden omkul, laa paa Jorden, og tillige rive ham i Dret, saa at Blodet flød ud. Efter det saaledes Fremkomne i Forbindelse med de tidligere tilveiebragte Dplysninger, navnlig hvad der angaaende de tilføjede Slags Voldsomhed er oplyst i den i Overrettsdommen ommeldte Røgeattest, hvis Udsteder i en Høiesteret forelagt Erklæring hder=

ligere har udtalt som sit Skjøn, at den Niels Christoffersen tildeelte Revselse ikke har holdt sig indenfor det Forsvarliges Grændser, findes det at maatte ansees Indstævnte overbeviist, at han, selv om han maatte have haft Frie til at revse Niels Christoffersen ved den paagjældende Leilighed, i ethvert Fald har gjort sig skyldig i en Overstridelse af Revselsesrettens lovlige Grændser eller i en saadan Mishandling, som omhandles i Lyndeloven af 10de Mai 1854 § 43 Nr. 1. Ligesom derfor denne Lovbestemmelse maa antages at have givet Niels Christoffersen tilstrækkelig Hjemmel til at forlade sin Tjeneste, saaledes maa ogsaa den af Citanten som hans Værge neblagte Paastand om, at der hos Indstævnte tillægges ham Løn og Kostpenge efter den nævnte Lovs § 44, blive at tage til Følge. Politiretsdommen, der er kommen til det samme Resultat, og hvis nærmere Bestemmelser om Lønnen og Kostpengenes Størrelse samt om Processens Omkostninger billiges, vil derfor overeensstemmende med Citantens Paastand for Høiesteret være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret findes at burde ophæves. De Salairer, der tilkomme Citantens befalede Sagførere for disse Retter og den Sagfører, der har været befuldmægtiget til Optagelsen af de ovenmeldte Tingsvidner, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 5 Rd. 3 Salarium tillægges Procurator P. Hansen 5 Rd., Procurator Tvermøes 15 Rd. og Advocat Klubien 40 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under Angivende af, at hans Søn Niels Christoffersen, 17½ Aar gammel, der havde tjent Citanten, Forpagter Peter Jensen af Søbysøgaard, fra 1ste Mai 1865, af sin Huusbond om Aftenen den 16de August s. A. var bleven mishandlet i den Grad, at han i Henhold til Lyndelovens § 43 1ste Post havde seet sig nødsaget til at forlade Tjenesten, indgav Indstævnte, Huusmand Hans Sørensen Hansen af

Fangel i Egenkab af Børge for hans Søn Niels Christofferfen, under 17de f. M. en Klage til Bjerge-Nasum Herreders Politiret og paaastod Citanten tilpligtet til bemeldte hans Søn eller ham paa dennes Vegne at betale Løn fra 1ste Mai til 1ste November f. A. 16 Rd., af hvilken Intet var oppebaaret, samt endvidere Kostpenge i 8 Uger à 32 f daglig og Sagens Omkostninger skadesløst, samt Citanten anseet efter Straffelovens § 200, hvorimod Citanten efter ubtagen Contraflag næst at paaftaae sig frifunden i Hovedsøgsmaalet paaastod Indstævnte i sin ansførte Egenkab tilpligtet at give ham Erstatning, forbi Sønnen uden Grund havde forladt Tjenesten, og i det Hele anseet efter Lyenbelovens § 47 og paalagt at udrede Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved Politirettens Dom af 3die October f. A. blev Citanten tilpligtet til Indstævnte i Egenkab af Børge for Sønnen at betale 25 Rd. 2 Mk. og Sagens Omkostninger med 68 f, hvorimod Parterne isøvrigt for hinandens Til-tale bleve frifundne, og denne Dom har Citanten ved Stævning af 9de Oc-tober f. A. indanket her til Retten og paaftaaet den derhen forandret, at hans for Politiretten ueblagte Paaftaae tages tilfølg og Indstævnte tilpligtes at betale Sagens Omkostninger herfor Retten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, medens Indstævnte efter Bevilling til fri Proces ved sin befalede Sagfører, Prøveprocurator Tvermoes, principaliter har paaftaaet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring, eller den befalede Sagfører Salair, og in subsidium Politirettens Dom skadsfæstet og Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair til den befalede Sagfører.

Afvøiningspaaftaaen er støttet paa, at Bestemmelsen i Frdn. 3die Juni 1796 § 4 ikke skal være iagttaget, idet Stævningen vel indeholder, at Lavdag eller Forelæggelse ikke gives, men Forordningen ikke i samme er paaberaabt. Der findes imidlertid ikke Anledning til af denne Grund at afvise Sagens Indstævning for Overretten, da den omhandlede Bestemmelse nu ikke længere stjønnes at kunne finde Anvendelse med Hensyn til Stævninger til Overretten, da Bestemmelsen ikke udtrykkelig er gjentaget ved Frdn. 25de Januar 1805, uagtet denne giver nærmere Forskrifter om Overretsstævninger, og da de Grunde, som havde foranlediget Bestemmelsen, ikke, da Frdn. af 1805 udkom, kunne antages længere at have været tilstede.

Hvad Realiteten angaaer, er det ikke af Indstævnte — hvad der maatte paaligge ham — godtgjort, at Citanten uden skjellig Grund har den 16de August f. A. givet hans Søn en Kevselse, og ligesaa lidt er det ved den fremlagte Lægeattest beviist, at Kevselsesretten af Citanten ved den omhandlede Leilighed er overskredet eller at Mishandling har fundet Sted. Den ommeldte Attest gaar ud paa, at Lægen den 17de August f. A. har undersøgt Drengen, paa hvis Krop lige nebensfor den venstre Skulderbladsrand fandtes en 3 Tommer lang og $\frac{1}{2}$ Tomme tyk blodunderløbet Plet med en Deel Søvult i Omfang og i de Hudens underliggende Dele, der har tydelige Spor af at være vibragt med Enden af en Stok eller et lignende Redskab, at en lignende mindre Plet saaes foran paa Brystet, og at Randen af det venstre Ore var exforteriet i hele sin

Udfstrækning og bedækket med indtørret Blod, hvorhos tilspies, „at, hvorvel der som Følge af Mishandlingen ikke for Dieblisset synes at være Fare for Drengens Helbred, undtagen at de ramte Dele endnu idag vare Sædet for betydelig Smerte og smertende Svulst, maa det dog heller ikke lades ude af Betragtning til Bedømmelse af Slagenes Voldsomhed, at Faberen og Drengen angive, at han haade igaar Aftes og idag til Morgen har spyttet Blod og haft Besvær- lighed ved at trække Veivet, en Omstændighed, der dog forhaabentlig ikke vil efterlade blivende Følger“; men ligesom Citanten — hvad ikke af Indstævnte udtrykkeligt er modsagt — har benægtet at have rørt ved Drengens Dre, men kun givet ham et Par Nap med en tynd Kjæp, scaleses maa de Spor af Rev- selsen, Lægen selv har inagttaget og til hvilke der alene kan tages Hensyn, an- tages ikke at have været af anden Bessaffenhed, end at de maatte anses som Følge af en almindelig corporlig Revselse, hvad Citanten allerede for Politi- retten har paaberaabt, uden at Indstævnte efter den derved givne Anledning har forskaffet hyderligere Erklæring fra Lægen.

Citanten findes derfor at maatte frifindes for Indstævnets Tiltale i denne Sag, og Indstævnte — da hans Søn maa statueres uden lovlig Grund at have forladt Tjenesten — efter Tjenstlovens § 47, foruden at have forbrudt $\frac{1}{2}$ Aars Løn 16 Rb., at maatte tilpligtes til Citanten at betale 8 Rb. og til Politikassen at bøde 4 Rb., og overeensstemmende dermed vil Politiretten's Dom være at forandre.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte ophæves for begge Parter.

Indstævnets befalede Sagfører, hvis Sagførelse attesteres at have været lovlig, vil som Følge af Sagens Udfald ikke være at tillægge Salair.“

Fredagen den 21de Mai.

Nr. 31. **Kjøbenhavns Magistrat** (Advocat Liebe)
contra

Directionen for Nationalbanken (Advocat Brock),
angaaende Spørgsmaalet om Bankens Forpligtelse til at erlægge den Samme paalignede overordentlige Skat efter Lov 25de Juli 1867.

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Kjendelse af 25de Mai 1868: „Den nedlagte Afvisningspaaastand kan ikke tages til Følge.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de No- vember 1868: „Directionen for Nationalbanken bør være fri for at erlægge Skat efter Loven af 25de Juli f. U. Processens Om- kostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ligesom det i Medfør af de i den indankede Kjendelse af 25de Mai f. A. derfor anførte Grunde maa statueres, at nærværende Sag ikke kan afvises fra Domstolene, saaledes billiges det ved den indankede Dom antagne Resultat i Henhold til det i samme Anførte, som i det Væsentlige tiltrædes, men hvorved dog særlig bemærkes, at Høiesteret ikke lægger Vægt paa hvad der i Slutningen httres om, at Banken ikke er et sædvanligt Actieselskab eller privat Interessentskab. Dommen bliver derfor efter de Indstævntes Paaftand at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

Den indankede Kjendelses Præmisser lyde saaledes: „Da Spørgsmaal om, hvorvidt Nogen er skattepligtig, henhøre under de ordinaire Domstole, forsaavidt ikke nogen speciel Lov for enkelte Tilfælde maatte have hjemlet Undtagelse fra denne Regel, og da Lov om en overordentlig Stat af 25de Juli f. A. § 22, der til Overstattecomissionen henviser Sager, der opstaae ved Klager fra Skattepligtige, som i en af de til dens Virkefæds henhørende Communer ere utilfredse med Skattecomissionens Kjendelse, derunder ogsaa om Bedkommende overhovedet er skattepligtig til den paagældende Commune, ikke efter dette sit Indhold kan antages at have villet henlægge Afgjørelsen af, hvorvidt Nogen, der, saaledes som Citanterne i nærværende Sag, Directionen for Nationalbanken, formener sig isølge sine octroimæssige Rettigheder ikke at være undergivet skattepligt efter Loven af 25de Juli f. A., overhovedet er pligtig til at udrede den ved Loven paabudne Stat, til de samme Autoriteter, der afgjøre Bepøringer fra Skattepligtige, vil den af de Indstævnte, Kjøbenhavn's Magistrat, neblagte Paaftand om Afvisning ikke kunne tages til Følge.

Da de Indstævnte have forbeholdt sig Anskaad til at behandle Sagens Realitet, bliver denne for Eiden ikke at paatljende.“

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Efterat Rigningscomissionen heri Staden havde opført Nationalbanken blandt Skattepligtige efter Lov 25de Juli f. A. om en overordentlig Stat og i Anledning af Protest her-

imod fra Directionen for Nationalbanken havde affagt en Kjendelse, hvorefter Banken til Beregning af Indkomsskat efter bemeldte Lovs § 5 cfr. § 7 ansættes til Stat efter en Indtægt af 137,300 Rd., har bemeldte Direction anlagt Sag mod Kjøbenhavns Magistrat og berunder paastaat sig kjendt fri for at erlægge Indkomsskat efter Loven af 25de Juli 1867 og at den indstævnte Magistrat tilpligtes at udrede Sagens Omkostninger.

Efterat en fra de Indstævntes Side nedlagt Afvisningspaastand er bleven forfattet ved Rettens Kjendelse af 25de Mai d. A., procederer Magistraten derimod til Frifindelse og paastaar sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Den anfører, at Banken efter Octroi 4de Juli 1818 § 1 „skal anses som et privat Interessentskab“, og at alle Interessentskaber efter Lov 25de Juli f. A. § 5, forsaavidt de ikke nævnes blandt Undtagelserne i § 6, hvilket ikke er Tilfældet med Nationalbanken, skulle med Hensyn til Ansættelse til Indkomsskat regnes som selvsændige Personer, forsaavidt Indtægten ikke tilflyder de deri interesserede heri Landet bosatte Personer, at Banken saaledes maa være skattepligtig af den Deel af dens Overskud, efter dens Regnskab af 31te Juli 1866, som ikke er udbetalt til Actionairerne som Udbytte. Den har derhos formeent, at § 43 i Bankens Octroi, som bestemmer: „Da Bankens Fond, som en Kapital, der ene og alene er bestemt til Sikkerhed for dens udstedte Sedler og Forskrivninger, samt øvrige dens Bestemmelser, ikke til andet Brug maa kunne anvendes, saa skal den derfor ikke heller nogensinde med nogen Slags Afgift i Fredstid eller Fejdetid werde betyngtet eller formindsket“ — maatte antages at være ophævet ved Loven af 25de Juli f. A., forsaavidt den kom i Strid med denne, men at saadan Strid ikke eksisterede, eftersom § 43 i Octroien kun angik Bankens Fond eller den Capital, der var bestemt til Sikkerhed for Bankens Creditorer, og om hvilken det bestemmes, at den ikke til andet Brug maa kunne anvendes, men ikke Bankens Overskud, der ene tilhørte dens Interessenter, og som i Medfør af Octroiens § 27 efter Repræsentanternes Bestemmelse heelst kunde udbetales til Actionairerne og, naar det henlægges, kan benyttes til at forhøje Udbyttet i de paafølgende Aar, altsaa anvendes til andet Brug end at tjene til Sikkerhed for de udstedte Sedler og Forskrivninger. Til at udvide Privilegiet efter § 43 til dette Overskud var der derhos formeentlig saa meget mindre Grund, som det tilveiebragtes tildeels ved at Banken drev Banquierforretninger eller befattede sig med Foretagender, der laa udenfor, hvad der i Octroiens §§ 3—5 angives at være dens Bestemmelser. Octroiens § 43 kunde derhos kun angaae fritagelse for kongelige Skatter, men ikke for Communeskatter, hvortil Magistraten mener, at Skatten efter Lov 25de Juli f. A. efter den Maade, hvorpaa den forbeles og opkræves, maa henregnes.

Da Ordene i Octroiens § 43 utvivlsomt omfattede et Paalæg som Skatten efter Lov 25de Juli 1867, bliver det usornødent at afgjøre Spørgsmaalet, om denne kan kaldes Communeskatter eller om den, som paabuden til Fordeel for Statskassen, skal benævnes kongelig Skat. Da dernæst Bankens Octroi ingen Anledning giver til at skjelne mellem Bankens Fond som Creditorernes Capital og Bankens Overskud eller Fortjeneste som Actionairernes Capital, men efter

den, navnlig dens § 27, den Deel af Fortjenesten i et Bankaar, som ikke udbetales til Actionairerne som Udbytte, ikke kan antages at skulle administreres som en „Bankens Fond“ uedkommende Capital, men den derimod bliver en Deel af de Midler, som Banken har til at virke med til Opnaaelsen af dens Bestemmelser, maa den ikke ubetalte Deel af Bankens Overskud efter Regnskabet af 1866 antages at være optaget i det i Octroiens § 43 nævnte Fond, som efter Sæns Ord omfatter ikke alene den Capital, som er fornøden til Creditøernes Sikkerhed og ikke til andet Brug maa kunne anvendes, men ogsaa den, som høves med Hensyn til Opnaaelsen af dens øvrige Bestemmelser, og om hvilken det ikke foreligger, at den anvendes paa nogen octroifridig Maade. Det maa saaledes antages, at den oftnævnte § af Bankens Octroi, hvis den ikke for den overordentlige Skats Vedkommende er hævet ved Lov 25de Juli 1867, maa hjemle Banken Fritagelse for at svare denne Skat.

Men at bemeldte Skattelov skulde have tilfattet at ophæve en Deel af Bankens Privilegier trods det kongelige Tilsagn, som Octroiens § 1 indeholder om, at der ingeninde skal tilstedes Indgreb, af hvad Navn nævnes kan, i Midler og Penge, som Banken har hos sig i Forraad og Bevaring, er aldeles uantageligt. Der har nemlig i sin Tid været paalagt Bankens Interessenter Byrder og Forpligtelser og til Gjengæld derfor er der givet Banken Privilegier, som maa forudsættes ikke at blive hævede uden at derfor gives Erstatning, men en saadan omtaler Loven ligesaa lidt som den nævner, hvad Forholdets Natur medførte at den maatte have gjort, hvis det havde været dens Mening, at den tilfattede at indskrænke de ved speciel Lov Banken tilfattede Privilegier.

Dertil kommer, at uagtet Octroiens § 1 siger, at Nationalbanken i Kjøbenhavn skal ansees som et privat Interessentskab, er Banken dog intet sædvanligt Actiefelskab eller privat Interessentskab, der alene arbejder for sine Actionairers Fordeel og har fuldstændig Raadighed over Anvendelsen af sine Midler, men en Institution, der er oprettet for at tjene et Statsformaal, og som efter Ordene i Octroiens § 1 benævnes et privat Interessentskab, nærmest for at betegne, at den — adskilt fra de kongelige Finantser — bestyres af Mænd, der vælges og ansættes paa den i Octroiens bestemte Maade.

Der er derfor saameget større Grund til at antage, at det ikke er Meningen af Lov 25de Juli s. A. § 5, at Nationalbanken skal henføres under de i samme nævnte Interessentskaber.

Dens Direction vil derfor efter sin Paastand være at tjende fri for at svare Skat efter den nævnte Lov.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Det til Sagen hørende stemplede Papir er rigtigt forbrugt.“

Mandagen den 24de Mai.

Nr. 35. **Finansministeriet** (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bungen)

contra

Indsidder **Hans Johansen** (Bngen),

angaaende Indstævntes Straf for at være bleven antruffen med
ladt Gevær i en fgl. Skov.

Kronborg østre Birk's Politiretsdom af 20de Juli 1868:
„Tiltalte Indsidder Hans Johansen af Grønholt bør til den fgl.
Sagtkasse bøde 10 Rb. og betale de af Sagen lovligen flydende
Omfkostninger. Det Idømte udredes inden trende Solemærker
efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Novem-
ber 1868: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens
Omfkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udredes
inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd
efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved fgl. Bevilling af 9de Januar d. A. er Højesteret be-
myndiget til at tage nærværende Sag under Paafjendelse, uanset
at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appel-
labilis.

Den fra Kammeradvocatens Side nedlagte Paastand om, at
Indstævnte for det af ham udviste, i den indankede Dom ommeldte
Forhold, istedetfor at belægges med den ham ved Dommen efter
Lov 25de Marts 1851 § 19 ikjendte Mulct af 10 Rb., maa
blive anseet efter samme Lovs § 21 jfr. Frdn. 20de Mai 1840
§ 27, findes ikke hjemlet ved den herfor paaberaabte Omstændig-
hed, at Indstævnte med sin Tilstedeværelse i Sagtdistrictet efter sin
Tilftaaelse har forbundet den Hensigt at slyde Wildt, eftersom et
saadant Forhold, naar, som i nærværende Tilfælde, intet Andet
endnu er foretaget til Sagens Udøvelse, alene henhører under den
ovenciterede § 19, hvis Anvendelse ikke kan indskrænkes til de
Tilfælde, hvor Hensigten til at slyde eller fange Wildt ikke er be-
viist. Forommeldte Paastand om Dommens Forandring vil der-

for ikke kunne tages tilfølg, hvorimod denne, i Overensstemmelse med Kammeradvocatens subsidiaire Paaftand, bliver at stadfæfte.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Kronborg østre Vixs Politiret af det kgl. Sagtvæsen mod Indsidder Hans Johansen af Grønholt for begaaet Sagtforbydelse anlagte Sag paaanke Citanterne, Finantsministeriet paa bemelte Sagtvæsens Vegne, den den 20de Juli d. A. affagte Politiretsdom, hvorved Indstævnte, fornævnte Indsidder Hans Johansen af Grønholt, er anseet efter Lov af 25de Marts 1851 § 19 med en Mulct af 10 Rd. til den kgl. Sagtkasse samt paalagt at udrede Sagens Omkostninger, og gaar Citanternes ved den constituerede Kammeradvocat her for Retten neblagte Paaftand ud paa, at Politiretsdommen derhen forandres, at Indstævnte ansees med Mulct efter § 21 i den ommeldte Lov cfr. med Frdn. 20de Mai 1840 § 27, samt tilpligtes at udrede ogsaa Appellens Omkostninger, derunder Salair til den const. Kammeradvocat.

Indstævnte er, skjødt lovligen stævnet, ikke mødt eller har ladet møde for Overretten, og Sagen vil derfor i Medfør af L. 1—4—30 cfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paaefjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig den Underretsacten.

Heraf fremgaaer, at Indstævnte den 17de Juni d. A. er bleven anholdt i den til det kgl. Sagtdistrict henhørende Skov „Grønholtshægn“, omtrent 100 Alen fra Gårdet, medførende en med 32 Stkr. Dyrhagel ladet Bøsse af det Slags, som med Lethed kan afstilles og atter sammensættes, og havde Indstævnte efter egen Bekjendelse indfundet sig sammesteds i den Hensigt at skyde hvilketfomhelst Wildt, der maatte have kommet ham paa Skud.

Spørgsmaalet i Sagen er, om Indstævnte ved dette sit Forhold kan siges at have gjort sig skyldig i ulovlig Jagt, cfr. Frdn. 20de Mai 1840 § 27, og saaledes at være ifaldet Mulct efter Loven af 25de Marts 1851 § 21.

Det er nu vel saa, at det til ulovlig Jagt med Bøsse ikke kan ansees foruødent, at Wildt sælbes eller ansthydes, men paa den anden Side findes dog den, der end ikke har affudt eller gjort Brug af sin Bøsse — hvad der ikke er oplyst, at Indstævnte in casu har gjort — ikke at kunne siges at have udøvet nogen Jagt.

Det maa derfor billiges, at Indstævntes Forhold ved den indankede Dom er henført under Lov af 25de Marts 1851 § 19, hvilken Lovbestemmelse ikke skjønnes — som den constituerede Kammeradvocat har villet gjøre gjældende — at være indskrænket til den Uvedkommende, der uden Hensigt at skyde antræffes med Skybegevær paa anden Mands Grund. Politiretsdommen vil altsaa —

hvad ogsaa den constituerede Kammeradvocat in subsidium har paaftaaet — være at stabsæfte.

Sagens Omkostninger for Overretten blive at ophæve, og vil der efter Sagens Udfald ifølge Plac. af 10de November 1843 § 3 ikke her under Sagen kunne tillægges den constituerede Kammeradvocat Salair.

For Overretten foreligger ikke nogen Overtrædelse af Lovgivningen om det stemplede Papir.“

Onsdagen den 26de Mai.

Nr. 88.

Advocat Hindenburg

contra

1) **Peter Bjerre** (Defensor Klubien), 2) **Hans Peder Christensen**, 3) **Carl Platou Bisby** eller **Carl Bisby** (Defensor Hansen), 4) **Peter Johan Lorenz Ovaade** eller **Johan Peter Ovaade**, 5) **Nicolai Christian Kracke** (Defensor Brock), og 6) **Niels Schougaard** eller **Niels**

Schougaard Jensen (Advocat Henriksen),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri, navnlig ved, efterat hans Bo var taget under Behandling som fallit, i egennyttig Hensigt at have udstedt en Erklæring for at hjemle uberettiget Disposition over indfriebe Vexler, saavel som ogsaa for grove Uordener i Førelsen af sine Handelsbøger, Nr. 2 for at have unddraget Gods fra Registreringen i Bjerres Fallitbo, Nr. 3 for retsstridig at have begunstiget enkelte Creditorer i P. Bjerre & Co.s Fallitbo, Nr. 4 og 5 for svigagtig at have tilvendt sig Beløb efter indfriebe Vexler samt Nr. 6 for at have medvirket hertil.

Kanders Rjøbstaabs Extraretsdom af 30te April 1868: „Tiltalte Grosserer Nicolai Christian Kracke af Rjøbenhavn bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte forhenværende Rjøbmand Peter Bjerre af Kanders, Grosserer Peter Johan Lorenz Ovaade af Rjøbenhavn og Rjøbmand Niels Schougaard eller Niels Schougaard Jensen af Kanders bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Bjerre i 4 Gange 5 Dage, Ovaade i 3 Gange 5 Dage og Schougaard i 2 Gange 4 Dage. De Tiltalte Bjerres Hustru Petrea Hansine Kathinka Marie Knudsen, Instrumenthandler Hans Peter Christensen og Carl Platou Bisby bør hensesættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 1 Maaned

og de 2de Sidstnævnte hver især i 14 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Bredstrup 25 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne LevertHuusen og Cancelliraad Olsen 15 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte Kræde, Bjerre, Dvaade og Schougaard, Een for Alle og Alle for Een, dog saaledes at de Tiltalte Bjerres Hustru, Christensen og Bisbh in solidum med dem udrede hver $\frac{1}{12}$ af Actors og $\frac{1}{12}$ af Defensor, Procurator, Cancelliraad Olsens Salair. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de November 1868: „De Tiltalte Peter Johan Lorenz Dvaade, Nicolai Christian Kræde og Niels Schougaard bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Peter Bjerre, Hans Peter Christensen og Carl Platou Bisbh bør hensesættes, den Første i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og de 2 Sidste i simpelt Fængsel, Christensen i 14 Dage og Bisbh i 1 Maaned. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor for Overretten, Procurator Sfaacsen, samt til begge de beskaffede Defensorer sammesteds, Procuratorerne Faber og Fasting, 15 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Bjerre, dog saaledes, at de Tiltalte Christensen og Bisbh in solidum med ham deraf tilsvare hver $\frac{1}{12}$. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at for Tiltalte Bjerres Vedkommende bliver der, forsaavidt hans Forhold tildeels er henført under Straffelovens § 260, i Forbindelse med denne § tillige at tage Hensyn til § 55, samt at Tiltalte Christensen for det af ham udviste Forhold maa ansees efter § 257, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg, Klubien, Hansen og Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd.

der udbredes paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastfattede Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kjøbmand Peter Bjerre for Bebrageri, navnlig ved, efterat hans Bo var taget under Behandling som fallit, i egennyttig Hensigt at have udfærdt en Erklæring for at hjemle uberettiget Disposition over indfrieede Vexler, saavel som ogsaa for grove Uordener i Førelsen af hans Handelsbøger, Grossererne Peter Johan Lorenz Ovaade og Nicolai Christian Kracke for svigagtig at have tilvendt sig Beløb efter indfrieede Vexler, Kjøbmand Niels Schougaard eller Niels Schougaard Jensen for at have medvirket hertil, Instrumenthandler Hans Peter Christensen for at have unddraget Gods fra Registrering i Bjerres Fallitbo og Carl Platou Wisby for retsstridigt at have begunstiget enkelte Creditorer i P. Bjerre & Co.s Fallitbo; i 1ste Instans angif Sagen tillige Tiltalte Bjerres Hustru, men for hendes Vedkommende er Underrettsdommen ikke indanket for Overretten.

I November Maaned 1865 paabegyndte Tiltalte Bjerre under Firmaet P. Bjerre & Co. en Kjøbmandsforretning i Randers, i hvilken det maa antages at have været Meningen, at Tiltalte Wisby, der strax overtog Bestyrrelsen af Boutikshandelen, for en Halvpart skulde være Deeltager, uden at nogen egentlig Interessentfælscontract imellem dem iøvrigt — som det maa antages paa Grund af Tiltalte Wisbys Mindreaarighed — blev oprettet eller ialtsald underkrevet. Af Tiltalte Wisbys Fader, Provst Wisby i Strøby, var der til Forretningens Førelse indskudt eller laant Bjerre 2200 Rd., ligesom Provst Wisby endvidere blandt Andet accepterede 2 af Bjerre & Co. paa ham til Handelshuset S. P. Ovaade & Kracke eller Ordre i Kjøbenhavn den 1ste og 7de November 1866 trufne og til Betaling hos dette Handelshus domiciliereede 3 Maaneders Vexler henholdsvis paa 300 og 600 Rd., hvilke Vexler, der ere dem, hvis Beløb de Tiltalte Ovaade og Kracke sigtes for at have tilvendt sig efter Indfrielsen, tilskilleedes de sidsnævnte Tiltaltes Firma, med hvilket Bjerre stod i Handelsforbindelse, og i hvis Bøger P. Bjerre & Co.s Conto crediteres for Vexlernes Beløb med Fradrag af Disconto, medens Vexelcontoen debiteredes for Vexlernes Paalydende, hvorefter Bjerres Conto i Handelshusets Bøger ved Afslutningen den 31te December 1866 udviste en Saldo til Fordeel for Handelshuset af 1203 Rd. 1 Mk. 13 S, der endnu var uforandret, da der i Slutningen af Januar Maaned 1867 overgik Bjerres Varelager en Ildbrand. Dagen efter Branden henvendte Bjerre sig til Tiltalte Schougaard, der i flere Aar i Randers havde haft Forretninger for Handelshuset Ovaade & Kracke, med Forespørgsel, om det ikke var Schougaard muligt at skaffe ham Penge mod Anviisning paa den ham tilkommende Brandskadeersatning, i hvilken Henseende Schougaard nærmere har udsagt, at Bjerre efter Branden anmodede ham om at indfrie 2 Vexler for sig til Beløb ialt 500 Rd., samt at han, der havde Ovaade & Krackes Tilgodehavende hos Bjerre til Incassation,

og i flere Maaneder jevnligt havde krævet Bjerre, gav Dvaade & Kræde Ordre til paa sine Vegne at indfri de siftnævnte Vexler, dog kun mod, at Bjerre efter den mellem ham og Schougaard truffne Aftale transporterede den ham tilkommende Brandfskadeerstatning til Udbetaling til Dvaade & Kræde, som endvidere bleve berettigede til at liquidere deres Tilgodehavende i Assurancebøbet, hvorhos Schougaard har erkjendt, at det tillige var Meningen, at de 2 ovennævnte af Provst Wisby accepterede Vexler, der forfaldt den 9de og 15de Februar 1867, skulde dækkes af Assurancejumben. Af den mellem Schougaard og Handelshuset Dvaade & Kræde i den ommeldte Anledning vekslede Correspondance fremgaaer det særligt, at Schougaard den 30te Januar 1867 telegrapherede til Handelshuset, at Anviisning paa vedkommende Assuranceagent kunde sendes samme Aften, mod at Handelshuset strax for Bjerre dækkede de ovennævnte Vexler til Beløb 500 Rb., samt selv indløste sine som det hedder „900 Wisby“, at den endosserede Police beroede hos Schougaard, samt at Handelshuset ubetinget burde indgaae paa Forslaget, saafremt Assuranceagenten vilde sikkre det Beløb, hvorhos Schougaard ved i et Brev til Handelshuset af samme Dato at stadfæste den anførte telegraphiske Meddelelse, nærmere ytrede, at han troede det blev daarligt med Bjerre & Co., at en Befuldmægtiget for nogle andre Creditorer ogsaa ønskede at faae Bjerres Assurancepolice, men endnu var uvidende om, at han allerede havde erhjeldt den, at det gjaldt om at befrie Assuranceen for at blive belagt med Arrest, hvorfor Vexlerne — hvorved maa antages at være sigtet til det ommeldte Vexelseløb paa 500 Rb. — maatte ud af Verden, idet Firmaet selvselgeligen ingen Dom maatte faae over sig, inden Staden var reguleret og Assuranceogbtgjøvelsen betalt; efterat det derpaa i Skrivelsen er bemærket, at „Cheferne“ — hvorved maa antages sigtet til Bjerre og Tiltalte Wisby — ingen Anelse havde om, hvad der var paasærd, men troede, at Alt var i Orden, naar Vexlerne og Assuranceen vare betalte, anmoder Schougaard blandt Andet Handelshuset om at beholde Provst Wisbys Acceptor for de ovennævnte 900 Rb. for det Tilfælde, at det gik galt forinden Handelshuset var dækket, hvilket nærmere forklares saaledes, at Handelshuset kunde tage Nesten hos Wisby, hvis det ikke dækkedes fuldt med Renter osv. Handelshuset Dvaade & Kræde indgik strax paa dette Forslag under Forudsætning af, at der kunde opnaaes Sikkerhed for, at Erstatningsbeløbet i sin Tid vilde blive Huset udbetalt, og efterat Schougaard havde meddeelt, at han var i Besiddelse af den paagjældende Police, indfrie Dvaade & Kræde de paagjældende 2 Vexler, for hvis Beløb 500 Rb. Schougaards Conto i deres Bøger under 1ste Februar er debiteret under Betegnelse af, at Vexlerne vare indfrie for Schougaards Regning. 3 Løbet af Februar Maaned tilfillede Handelshuset Dvaade & Kræde derefter Bjerre Varer for c. 100 Rb., hvorfor hans Conto debiteredes, men under 2den Marts tilfrev Schougaard Dvaade & Kræde, at han havde meddeelt Bjerre & Co., at deres Status maatte fremlægges, saafremt de ønskede at erholde Varer fra Dvaade & Kræde, idet det tilføies, at hvis denne Status ikke blev tilfredsstillende, kunde Dvaade & Kræde jo, efterat have erhjeldt Assurancebøbet, beholde Provstens

Accepter — hvorved maa antages sigtet til de 2 ommeldte af Provst Bisby accepterede Vexler paa ialt 900 Rb., der nu vare udløbne — saa at der ikke kunde være nogen Risiko for et Beløb af et Tusinde Rigsdaler. I Begyndelsen af Marts Maaned tilfillede Dvaade & Kræde derefter Bjerre Varer paa Credit for c. 900 Rb., og i en Skrivelse til Schougaard af 7de Marts yttrede de blandt Andet, at da det maaskee neppe lod sig gjøre, at de gjorde Paastand paa Dækning for de i samme Aar til Bjerre & Co. effectuerede Varer — der nemlig vare folgte Bjerre paa 3 Maaneders Credit — sønstede de i Stedet derfor en breslig Meddelelse fra Bjerre & Co. for, at de kunde beholde forskjellige validerende Vexler, hvoriblandt de 2 paagjældende af Provst Bisby accepterede Vexler paa tilsammen 900 Rb., som det hedder med Regres til Acceptanten som Sikkerhed for løbende Mellemværende i vor Verb, hvorhos i Skrivelsen bemærkes, at det er en Selvsølge, at de ikke vilde misbruge disse Vexler, samt at de vilde sætte Priis paa, at Bjerre & Co. opgjorde en nøjagtig Status, idet de yttre Tvivl om, at Bjerre passede sin Forretning behørigt. Herpaa svarede Schougaard under 9de Marts, at han helst sønstede Bjerre & Co.s Sager stillede i Bero endnu i 8 Dage, indtil Dvaade kom til Randers og selv kunde erlyndige sig om Stillingen i dens Heelhed, med Tilføiende, at Vexlerne paa Bisby bleve gode nok til den Tid, da Bjerre & Co. albeles Intet havde enten fra ham eller fra Dvaade & Kræde om, at de vare indløste à Conto Assurancen, hvorpaa han den næste Dag sendte Dvaade & Kræde en Dwittering fra P. Bjerre & Co. for Brandstadeersatningens Beløb 4,611 Rb. 1 Mk. 3 ß, idet han aumodebe dem om, saasnart Beløbet var indgaaet, da at fradrage deres egen Saldo 1203 Rb. 1 Mk. 13 ß, de for hans Regning indfriede Vexler, 505 Rb., Bisbys 2 Vexler paa 900 Rb. samt Renten, Omkostninger osv. og derefter creditere ham Restbeløbet under nærmere Opgave. Efterat derpaa i en Skrivelse til Schougaard af 12te Marts Dvaade & Kræde blandt Andet havde berørt Hensigtsmæssigheden af, at Bjerre & Co., for at vedligeholde en større Varecredit hos Dvaade & Kræde, forskaffede disse en Selvfryldnercaution fra Provst Bisby, hvorom det bebudes, at Brevets Forfatter ved sin Nærværelse i Randers vilde conferere, som det hedder, med Bisby, Bjerres Compagnon, reiste Tilstalte Dvaade den 17de Marts til Randers, hvor han efter Tilstalte Krædes Forklaring blandt Andet skulde virke for at skaffe Firmaet nogen Sikkerhed for Betalingen af de Varer, som efter Branden vare sendte Bjerre, hvis Sager befrygtedes ikke at staae godt.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 4de Juni.

1869.

Første ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 26de Mai.

Nr. 88.

Advocat Hindenburg

contra

Peter Bjerre m. Fl. (see forrige Nr.).

Efter Tiltalte Dvaades Forklaring havde han nu under sit Ophold i Randers — hvorfra han den 18de Marts telegrapherede til Kracke, at denne skulde opsætte Effectueringen af Bjerres Ordre, indtil nærmere Ordre indløb — flere Conferencer med Bjerre, og erholdt af denne ved den første Conference Tilladelse til yderligere at indeholde 400 Rd. af Brandstabeerstatningsbølsbet og ved den sidste Samtykke til at beholde de 2 ommeldte af Provst Bisby accepterede og forsaldne Vexler i Depostum til Sikkerhed for Firmaets Tilgøbehavende hos Bjerre. Om den af Bjerre saaledes givne Tilladelse til af Assurancesummen endvidere at indeholde 400 Rd. maa Dvaade saavel efter sin som Krackes Forklaring have meddeelt denne Sidste Underretning, idet nemlig Kracke, efter den 20de Marts at have hævet Assurancesummen, endnu samme Dag i Skrivelse til Schougaard meddeelte denne, at han havde besørget den Firmaet overbragne Incassation af Bjerre & Co.s Brandstabeerstatning til Beløb 4,611 Rd. 1 Mk. 3 ß, samt at han efter Fradrag af Incassationsprovision samt af Firmaets Tilgøbehavende hos Bjerre & Co. ifølge Saldo pr. 1ste Januar 1867 . . . . . 1203 Rd. 1 Mk. 13 ß for Indfrielse af de 2 ommeldte Vexler paa Provst

Bisby	900	—	—	—	≠
for Renter og Interventionsprovision af disse	14	—	3	—	5 ≠
for anden paaløben Rente	11	—	3	—	5 ≠
samt i Afdrag paa Varer, modtagne i 1867.	400	—	—	—	≠

i alt 2529 Rd. 2 Mk. 7 ß

havde krediteret Schougaards Conto de overskydende 2035 Rd. 4 Mk. 7 ß. Ifølge Tiltalte Kracks Forklaring blev der imidlertid ikke samme Dag gjort Noteringer i Handelsbøgerne vedkommende Assurancabeløbet, men kun lagt en løs Seddel i Kassen, der viste, hvad der var indgaaet, hvortil Grunden efter hans Udsagn var den, at han i Anledning af et ham Dagen iforveien tilstædt Uheld maatte holde Sengen, ligesom han ogsaa vilde afvente Underretningen om det Arrangement, som Dvaade under sin Nærværelse i Randers maatte have truffet med Bjerre; han har derhos gjort gjældende, at den Schougaard saaledes tilfillede Dpgjørelse, hvilken han var nødt til at opstille, da han ellers ikke kunde sige, hvor stort et Restbeløb der skulde overføres paa Schougaards Conto, i det Hele ikkun kunde betragtes som foreløbig, hvorfor det heller ikke kunde falde ham ind at sende de paagjældende af Provst Wisby accepterede Bexler paa 900 Rd. med Dpgjørelsen, hvorimod han beholdt disse for at afvente, om ikke muligen Dvaade under sit Ophold i Randers kunde faae den Tilladelse til fremdeles at beholde Bexlerne, hvorom der tidligere i Correspondancen med Schougaard var yttret Dufte, ligesom han overhovedet har forment, at han, selv om saadan Tilladelse var nægtet, dog ikke havde været pligtig at udlevere Bexlerne, forinden hans hele Mellemværende med Bjerre var afgjort, idet han navnlig ikke har villet erkjende, at der var truffet nogen bestemt Afstale om, at Bexlerne skulde dækkes af Assurancensummen. Da Dvaade nogle Dage senere kom hjem, meddelte han imidlertid Kracke, at Bjerre vel fra først af kun havde villet indrømme, at der til Afdrag paa de endnu ikke forfaldne Vareposter indeholdtes de ovennævnte 400 Rd., men at han dog senere, navnlig mod at en hyderligere Varefæmning stillede ham i Udsigt, var gaaet ind paa, at de beholdt Bexlerne, og Kracke havde efter sin Forklaring ikke mindst Tvivl om, at Dvaades Referat i saa Henseende var correct, og at han, da han havde Bexlerne i sit Værg og Ingen krævede dem af ham, maatte være berettiget til at holde sig til dem. Efter denne Samtale med Dvaade gjorde Kracke derefter Noteringer i Bøgerne overeensstemmende dermed, idet han navnlig nu under Dato 20de Marts krediterede Bjerre & Co. for det ovenanførte Beløb 2,529 Rd. 2 Mk. 7 ß, som overført fra Schougaards Conto, der under samme Dato er debiteret for denne Sum, som overført paa Bjerres Conto, medens Schougaards Conto ligeledes under 20de Marts er krediteret for Brandstadeersatningens fulde Beløb med Fradrag af Incassationsprovision, hvorimod der som Følge heraf ikke skete nogen Tilførsel paa Dvaade & Kracks Regelconto, der fremdeles forblev debiteret for Beløbet af de 2 paagjældende Bexler paa 900 Rd. Om de saaledes stedsfundne Dpgjørelser betræffende Brandstadeersatningen blev der imidlertid ikke meddeelt Bjerre nogen Underretning enten af Dvaade og Kracke, efter hvis Bøger Bjerre, der stod debiteret for c. 2250 Rd., nu, efterat være af Assurancensummen krediteret for c. 2530 Rd., havde et Tilgodehavende af henimod 300 Rd., medens Bexlerne paa 900 Rd. ved Siden heraf betragtedes som uindsfrie, eller af Schougaard, i hvis Copibog der under 23de Marts er besunden at være indført en Dpgjørelse over Anvendelsen af Brandstadeersatningen, der maa antages at være

forfattet efter Opgiøvelsen i Krædes ovenansførte Brev til Schougaard af 20de Marts, og i hvilken navnlig de paagjældende Bøxler ere opførte som indfrieede med 900 Rb., og Interventionsprovision og Renter deraf betalte med 14 Rb. 3 Mk. 5 ß, og Bøxlerne forbleve ifølge Sagens Oplysninger fremdeles i Ovaade & Krædes Betsidelse, uden at disse dog strax gjorde Brug af dem, i hvilken Henseende Tiltalte Ovaade nærmere har udsagt, at han efter Bjerres Yttringer ventede, at Provst Bisby vilde indgaae en større Caution for Bjerre, og at denne da derefter selv vilde sørge for at indløse Bøxlerne. I Løbet af April Maaned 1867 blev der nu ogsaa ført Underhandlinger mellem de Tiltalte Bjerre og Bisby paa den ene Side og Provst Bisby paa den anden, om at denne Sidste fulde overtage en Caution af 2000 Rb. eller 3000 Rb. for Firmaet, ligesom det fremgaaer af Ovaade & Krædes Breve i dette Tidstrum til Schougaard, at de vare vidende herom og ønskede at kjende Udfaldet af de i saa Henseende gjorte Bestræbelser, men da Bjerre den 26de April modtog et Brev fra Provst Bisby, hvori denne, der tidligere havde erklæret sig villig til at indgaae den forlangte Caution, nu nægtebe Saadant, besluttede han, der efter sin Forklaring lige indtil dette Tidspunkt havde havt sikkert Haab om at faae Alt ordnet ved Hjælp af den forventede Caution, og som i det Hele vil have anset sit Stilling for at være bedre end den virkelig var, at opgive sit Bo som fallit, hvilket han derefter iværksatte den 28de eller 29de April, efterat han et Par Dage iforveien, ved at henvende sig til Schougaards Handelsbetjent, havde erholdt et Uddrag af den Opgjørelse med Hensyn til Brandstabeerstatningens Anvendelse, der, som forommeldt, under 23de Marts var indført i Schougaards Copibog, fra hvilken Opgjørelse han dog ved Indførelsen i sine Bøger tilbeels er afvegen, idet han navnlig blandt Andet har debiteret Ovaade & Krædes Conto for Brandstabeerstatningens fulde Beløb, samt crebiteret samme Conto for indfrieede Bøxler med Provision m. v., uden særligt at betegne andre af disse Bøxler end de omhandlede af Provst Bisby accepterede, for ialt c. 3000 Rb., saa at hans Gjæld til Ovaade & Kræde ved denne Postering vilde udgjøre c. 663 Rb. Om Bjerre & Co.s Fallit underrettede Schougaard strax Ovaade & Kræde ved et Telegram, hvori det blandt Andet hedder: „Hold paa Bøxlerne Bisby. Boet har ingen Afregning herfor“, og under 1ste Mai yttrede han derefter i Skrivelse til samme Firma, at han efter den Samtale, han havde havt med Ovaade ved hans Nærværelse i Randers, ikke havde givet Bjerre & Co. Opgave over, hvad der foregik med Assurancejumben, ligesom de indløste Accepter ei heller vare tilstillede Boet, og at han derfor haabede, at Ovaade & Kræde lode Provsten betale saameget paa de af ham accepterede Bøxler, at de kunde blive dækkede hos Bjerre, i hvilken Anledning Ovaade & Kræde i Skrivelse til Schougaard af 3die Mai blandt Andet udtalte, at det jo vistnok var meget godt, at Schougaard ingen Afregning havde givet Boet, samt derhos antydede, at de vilde holde sig til Provst Bisby efter Bøxlerne. Den 7de Mai tilskrev derefter Ovaade & Kræde Provst Bisby, at det vel havde været Bjerre & Co.s Bestemmelse selv i rette Tid at sørge for Dækning af de 2 af Provst Bisby accepterede Bøxler paa 900 Rb., men at dette paa Grund

af Afbebranden var blevet dem umuligt, samt at Dvaade & Kræde, sjøndt de vare berettigede dertil, dog endnu ikke dengang havde villet henvende sig til Provst Bisby om Dækning, men at de nu, da Bjerre & Co. vare fallerede, nødsagedes til at gjøre deres Bøxeret gjældende imod ham, hvorefter de anmodede ham om at tilsende dem Bøxernes Beløb med Fradrag af Bjerre & Co.s Tilgodehavende til dem, hvilket angaves til 259 Rbd., eller til Rest 641 Rbd. Efterat Provst Bisby havde tilmeldt Bjerre & Co., at et saadant Bøxelkrav var reist imod ham, modtog han derefter en Svarskrivelse af 14de Mai, hvori Bjerre & Co. udtalte deres Forundring herover, da de, jaaledes som de allerede først i April vilde have underrettet Provst Bisby om, havde indfriet Bøxerne ved Brandskadeerstatningens Fremkomst sidst i Marts Maaned, hvilket de erklærede dem villige til at bevidne paa hvad Maade det ønskedes. Ifølge Sagens Oplysninger maa det antages, at Provst Bisby derefter har i Anledning af det mod ham reiste Bøxelkrav ladet en Sagsfører henvende sig til Dvaade & Kræde, efter hvis Forklaringer bemeldte Sagsfører imidlertid, efterat de havde forelagt ham deres Bøger, erklærede, at Provst Bisby var pligtig at betale Bøxerne. Da Tiltalte Dvaade derefter den 30te Mai var i Randers, erhvervede han en skriftlig Erklæring af samme Dato fra Bjerre, der er den, for hvis Udstedelse Bjerre særligen er tiltalt, og som gaaer ud paa, at Bjerre til Schougaard havde givet sit Samtykke til, at hele Assurancebeløbet maatte betales Dvaade og Kræde til Dækning à Conto Mellemværende, hvad enten Beløbene vare forfaldne eller ikke, samt at han efter sine Begreber om Situationen i dens Heelhed ansaae Dvaade & Kræde fuldkomment berettigede til at benytte, hvad indløste og uafdækkede Bøxler de endnu maatte have ihænde, til Dækning af Firmaet Bjerre & Co.s Restgjæld til dem, da Dvaade & Kræde jo ikke havde havt bestemt Ordre i saa Henseende til af Assurancebeløbet at dække de 2 af Provst Bisby accepterede Bøxler til Beløb af 900 Rbd., som det var Bjerre bekendt, at Dvaade & Kræde havde indløst, hvilket han ogsaa havde meddeelt Provst Bisby som Acceptant. Medens nu denne Erklæring efter Tiltalte Krædes Forklaring blev erhvervet tilveels paa Grund af, at den ovennævnte Sagsfører havde — som det maa antages i Henhold til Indholdet af det ovenanførte Brev fra Bjerre til Provst Bisby af 14de Mai — paabe- raabt sig, at de paagjældende Bøxler efter Bjerres Erklæring skulde være indfrie- de, har Tiltalte Dvaade derimod udsagt, at han ikke erindrer, at der den 30te Mai var Tale om Brevet af 14de Mai og at Hensigten med Erklæringen af 30te Mai alene var den, at constatere de tidligere mundtlige Aftaler med Bjerre om, at de ovennævnte 400 Rbd. maatte indeholdes af Assurancesummen til Afdrag paa endnu ikke forfaldne Vareposter, samt om at de af Provst Bisby accepterede Bøxler paa 900 Rbd. maatte gjøres gjældende imod denne, hvorhos de begge i et for Underretten fremlagt Indlæg yderligere have anbragt, at det ved Erklæringen navnlig tilsigtedes ligeoverfor Provst Bisby at vise, at de ved at forlange Betaling af ham ikke blot vare i deres juridiske Ret, men tillige vare moralsk berettigede dertil. Af denne Erklæring tilfillede nu Dvaade & Kræde med Skrivelse af 5te Juni den ovennævnte Sagsfører en Gjenpart,

idet de blandt Andet udtalte den Forventning, at Provfst Bisby nu ikke læn- gere vilde tøve med at indbetale til dem deres Tilgodehavende mod Accep- ternes Ublevering, og den ommeldte Sagfører indfaant sig derefter den 15de Juni f. A. hos Dvaade & Kracke, hvor han efter Tiltalte Krackes Forklaring betalte Vexlernes Beløb med Fradrag af det Beløb, Bjerre havde tilgode efter sin Conto, uden at gjøre nogen Indsigelse derimod, idet han alene forlangte Renterne af nogle Bjerre debiterede Facturabeløb noget lavere beregnede, hvilket ogsaa indbrømmedes, men det saaledes indbetalte Beløb, der maa an- tages at have udgjort 627 Rd. 30 f, er isøvrigt, medens Sagen henfod ved Extraretten, af Dvaade & Kracke tilbagebetalt Provfst Bisby, hvilket efter deres Anbringende dog ikke er skeet i Erkjendelsen af nogen Forpligtelse dertil, men af Hensyn navnlig til en af Provfst Bisby i saa Henseende til dem rettet ind- stændig Anmodning.

Ligesom det nu, som foranført, af Tiltalte Schougaard er erkjendt, at den af ham med Tiltalte Bjerre truffne Aftale om Anvendelsen af Brandstade- erstatningen blandt Andet gif ud paa, at de ommeldte 2 af Provfst Bisby ac- cepterede, men dengang endnu ikke forfaldne Vexler paa 900 Rd. skulde dækkes af Erstatningsbeløbet, hvorom han ogsaa ved sit Telegram af 30te Januar 1867 udtrykkelig meddeelte Dvaade & Kracke Underretning, saaledes stemmer dette ogsaa med den af Bjerre afgivne Forklaring; af den ovenansførte Correspondance i det Hele, derunder navnlig Dvaade & Krackes Skrivelse til Schougaard af 7de Marts, hvori de — som det maa antages foranledigede ved Schougaards Yttringer i Skrivelse af 2den Marts om, at de, efterat have erholdt Assu- rancebeløbet, kunde beholde Vexlerne — udtale Ønsket om en brevlig Medde- lelse fra Bjerre & Co. for at de maatte beholde Vexlerne, fremgaaer det der- hos tillige, at ogsaa Dvaade & Kracke fra Begyndelsen af ere gaaede ud fra den Forudsætning, at bemeldte Vexler skulde for Bjerre & Co.s Regning ind- løses ved Hjælp af Assurancebeløbet, hvorom ogsaa den ovenommeldte Dpgjø- relse, som de den 20de Marts tilfillede Schougaard, uanset at den efter Dvaade & Krackes Forklaringer ifkun var af en foreløbig Natur, maa ansees at indeholde et afgjørende Vidnesbyrd, og til Tiltalte Krackes Venægtelse af, at der i saa Henseende var truffet nogen bestemt Aftale, vil der herefter, samt paa Grund af det utvetydige Indhold af Schougaards Telegram af 30te Ja- nuar 1867, intet Hensyn kunne tages. Skjøndt der nu derhos, efterat Schou- gaard ved Telegram af 30te Januar 1867 havde givet Dvaade & Kracke Ordre til for hans Regning at indfri Vexler for Bjerre til Beløb 500 Rd., samt idet han endvidere ved den 10de Marts at oversende Bjerre Dvittering for Assurancebeløbet anmodede Dvaade & Kracke om, efter Fradrag af de Beløb, der skulde komme dem selv tilgode, at creditere ham Restbeløbet under nærmere Dpgave, ikke findes at have manglet Besvielse for Dvaade & Kracke til at be- tragte deres Virksomhed ved at hæve Brandstadeerstatningssummen som en for Schougaard udført Incassation, og saaledes som skeet, gjøre Tilførsel i deres Bøger overensstemmende dermed, kan der dog ei heller gives de Tiltalte Dvaade & Kracke Medhold i, at der allerede i Schougaards Yttring i Sri-

belsen af 2den Marts om, at de, efterat have erholdt Assurancebeløbet, kunde beholde Bøxlerne, skulde indeholdes fornøden Hjemmel for dem til at tilfidesætte den tidligere givne Ordre om, at 900 Rd. af Assurancebeløbet skulde anvendes til de paagjældende Bøxlers Indfrielse, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at denne Anvendelse af en Deel af Assurancebeløbet ifølge Schougaard's Telegram af 30te Januar maatte betragtes som en af Bjerre selv opstillet Betingelse for, at Brandskadeerstatningens Beløb overdrages Dvaade & Kræde eller Schougaard til Opbejling og Dækning af deres Krav, og til paa egen Haand at ophæve denne Betingelse kunne de Tilstalte Dvaade & Kræde ikke have anseet Schougaard besøjet. Derimod følger det af Forholdets Natur — samt da det ikke ligeoverfor Dvaade & Kræde vil kunne komme i nogen videre Betragtning, at de paagjældende Bøxler efter Bjerres Udsagn vare saakaldte Benskrabsbøxler, som han selv i Egenstaaelse af Trassent var pligtig at indfri uden Regres til Provst Bisby som Acceptant — at Bjerre til enhver Tid maatte kunne frasælge den af ham selv stillede Betingelse om Assurancesummens Anvendelse til disse Bøxlers Indfrielse, og der bliver derfor Spørgsmaal om, hvorvidt der, saaledes som af de Tilstalte Dvaade & Kræde anbragt, kan antages, navnlig ved Dvaades Nærværelse i Randers i Marts Maaned 1867 samt ved den af Bjerre den 30te Mai udstedte skriftlige Erklæring, at være fra Bjerres Side meddeelt Samtykke til, at de ommeldte Bøxler forbleve henliggende uindfrie, uden efter den oprindelige Bestemmelse for Bjerres Regning at indløses ved Hjælp af Assurancebeløbet.

I denne Henseende har Tilstalte Bjerre afgivet en Forklaring, der i væsentlige Punkter afviger fra, hvad der som ovenanført er anbragt af de Tilstalte Dvaade og Kræde. Han har navnlig ganske benægtet, at han under Dvaades Nærværelse i Randers i Marts Maaned har meddeelt noget Samtykke til, at Dvaade & Kræde maatte beholde Bøxlerne som uindfrie efter at Brandskadeerstatningen var hævet; han har vel erkjendt da at have havt en Samtale med Dvaade, under hvilken han efter sit Udsagn i Hidfighed yttrede, at Dvaade & Kræde kunde yderligere beholde de 400 Rd., der vilde blive tilovers af Assurancesummen, samt at han er temmelig sikker paa, at Dvaade fra Randers underrettede Kræde herom, men han har benægtet, at han dengang havde flere end denne ene Samtale med Dvaade, eller at der var nogen Tale om de paagjældende Bøxler. Han har derhos villet gjøre gjældende, at Bøxlerne maa betragtes som indløste og Provst Bisby løst fra sine Forpligtelser som Acceptant, fra det Dieblift Brandskadeerstatningen var hævet. Ved Hensyn til den af ham under 30te Mai udstedte Erklæring forklarede han først, at han — efter af Schougaard at være underrettet om, at Dvaade bemeldte Dag var i Randers, og at hans Erinde hos Bjerre var at søge at skaffe sig fuld Betaling i Boet — uden foregaaende Conference med Schougaard eller Dvaade, hvem han slet ikke traf, skrev Erklæringen i den Hensigt, at Dvaade & Kræde skulde kunne gjøre Bøxlerne gjældende ved at anmelde dem i hans Bo, men senere har han derimod forklaret, at han den 30te Mai efter Foranledning fra Schougaard's Side traf sammen med Dvaade i Schougaard's Huus, samt at Dvaade,

efterat de vare gaaede ind i et Værelse, hvor de vare alene, først lovede at interessere sig for at staffe ham en Ansættelse, men derefter dreiede Samtalen hen paa deres Mellemværende og forlangte, at Bjerre skulde give en Erklæring, hvorefter Dvaade kunde benytte de af Provst Bisby accepterede Vexler for det Tilfælde, at Bjerres øvrige Creditorer skulde fremkomme med Klage over, at Bjerre havde ladet Dvaade & Kraacke erhøve hele Brandskadeerstatningen som Dækning; hertil var Bjerre efter sin Forklaring først uvillig, idet han yttrede, at Vexlerne jo vare afgjorte ved Brandskadeerstatningen, hvilket Dvaade ogsaa erkjendte, men efter lang og indtrængende Begjæring af Dvaade lod han sig dog derefter, af Hensyn til sin Familie, og idet han haabede paa denne Maade at faae Dvaade til at interessere sig for ham i Anledning af en forsnøst Ansættelse, forlede til efter Dvaades Dictat at nedskrive den ommeldte Erklæring. Han har endvidere herom udsagt, at Dvaade forlangte, at der i Erklæringen skulde staae, at der ikke havde været nogenjomhelst Ordre til at dække Vexlerne af Assurancebeløbet, men da han modsatte sig dette Udtryk, idet han bemærkede, at der jo havde været udtrykkelig Ordre dertil, blev der i Erklæringen sat, at der ikke havde været nogen bestemt Ordre dertil, idet Schougaard, der var nærværende, da Erklæringen blev nedskrevet, yttrede, at dette var tilstrækkelig. Tiltalte Bjerre har derhos vedholdende udsagt, at der kun var Tale om, at Erklæringen skulde bruges for det Tilfælde, at andre Creditorer skulde fordre, at Dvaade & Kraacke skulde tilbagebetale nogen Deel af Brandskadeerstatningen, og han vil endog udtrykkelig have taget det Løfte af Dvaade, at Vexlerne ikke maatte gjøres gjælbende mod Provst Bisby. Iøvrigt har Tiltalte Bjerre udsagt, at Grunden til, at Vexlerne ikke bleve ham ubleberede, da Brandskadeerstatningen var hævet, var den, at han endnu ikke havde nogen egentlig Opgjørelse i den Anledning.

Tiltalte Schougaards Forklaring gaaer derimod ud paa, at han engang, formeentlig i Marts Maaned, inden Assurancesummen var hævet, var tilligemed Dvaade tilstede hos Bjerre, og at denne Sidste da, i Anledning af at Dvaade vægrede sig ved paa hans Begjæring at sende ham flere Varer, yttrede, at Dvaade jo kunde beholde de Vexler, han havde paa ham og gjøre Brug af dem, navnlig ligeoverfor Provst Bisby, eller at Bjerre ialtsald brugte lignende Yttringer, som Schougaard opfattede paa denne Maade; hvad angaaer det den 30te Mai i hans Huus mellem Bjerre og Dvaade Paasærende, har han derimod ikke kunnet afgive nogen nærmere Forklaring, idet han har udsagt, at han var aldeles udenfor disse Forhandlinger og itkun efter Dvaades og Bjerres Dictat har foretaget en Kettelse i Concepten til Erklæringen, hvorhos han angaaende Erklæringens Diemed først har forklaret, at denne, efter hvad der blev omtalt mellem Dvaade og Bjerre, blev nedskreven alene i den Hensigt, at Dvaade skulde have hele sit Tilgodehavende hos Bjerre dækket ved at kræve Provst Bisby, medens han senere har udsagt, at han hverken har hørt Bjerre forlange, at Vexlerne ikke maatte bruges mod Provst Bisby, eller Dvaade yttre, at de skulde bruges paa denne Maade, men at han forstod Erklæringen, som om den væsentlig kun blev givet for at stadfæste de mundtlige Løfter, som Bjerre i Marts

havde givet Dvaade. Foruden at nu Schougaard's Forklaring i det Væsentlige er stemmende med Dvaades og Krædes Fremstilling af deres Forhold til Bjerre i Henseende til de omhandlede Bexler, bestyrkes ogsaa Rigtigheden af Dvaades og Krædes Anbringende om, at Bjerre i Marts Maaned 1867 skal have meddeelt sit Samtykke til, at de foruden den Dækning, de erholdt af Assurance-summen, endvidere maatte til Sikkerhed for yderligere, skjøndt endnu ikke forsålbert Tilgodehavende beholde de ommeldte Bexler, noget ved den af Schougaard's Handelsbetjent afgivne Forklaring om, at det vel i sin Tid blev omtalt, at Bexlerne skulde dækkes af Brandskadeerstatningen, men at han tillige erindrer, at Schougaard omtrent ved den Tid, da den i Copibogen indeholdte Opgjørelse af 23de Marts blev skreven, omtalte, at Dvaade under et Ophold i Randers havde af Bjerre erholdt Tilladelse til at beholde Bexlerne. Vel er som foransøgt Bjerres Forklaring i afgjort Strid med de nysnævnte 3 Tilstaltes Anbringende om, at Bjerre i Marts Maaned 1867 skal have samtykket i, at Dvaade & Kræde beholdt Bexlerne, men efter Bjerres hele Stilling til Sagen og særligt hans Forhold ligeoverfor Provst Bisby, som den, der efter Bjerres eget Anbringende ikkun havde meddeelt sin Accept under det Vilkaar, at Bjerre selv ved Forsaldtiden, der som ovenansøgt allerede indtraf i Februar, skulde indfri Bexlerne, findes der ikke at kunne tillægges Bjerres Forklaringer angaaende det nævnte Punkt nogen særlig Vægt, og Sagens øvrige Oplysninger skjønnes ei heller paa nogen afgjørende Maade at tale mod den af de Tilstalte Dvaade og Kræde givne Fremstilling angaaende deres Forhold med Hensyn til de paagjældende Bexler. I denne Henseende bemærkes, at det vel, som berørt, vilde have været i Strid med de Vilkaar, hvorunder Incassationen af Brandskadeerstatningen var overdraget Dvaade & Kræde, om Firmaet havde fulgt den af Schougaard i hans Skrivelse af 2den Marts anviste Vej, der maa ansees at have gaaet ud paa, at de uden videre kunde beholde Bexlerne og gjøre dem gjældende, efterat Assuranceerstatningen var hævet, men ved i deres Skrivelse af 7de Marts at ubtale Ønsket om en brevlig Meddelelse for, at de maatte beholde Bexlerne mod Regres til Acceptanten som Sikkerhed for løbende Mellemværende, maa de Tilstalte ogsaa ansees at have tilkjendegivet, at de kun med Samtykke af Bjerre agtede at benytte det dem af Schougaard givne Bink, og det er herefter ikke uantageligt, at Dvaade under sit Ophold i Randers i Marts Maaned har rettet sine Bestræbelser paa at erholde det i saa Henseende fornødne Samtykke af Bjerre; da nu derhos de Tilstalte Dvaades og Krædes Forklaringer om, at Kræde endnu ikke, da han den 20de Marts tilstillede Schougaard den ovenomhandlede Opgjørelse, i hvilken Bexlerne opføres som indfrie, havde erholdt Meddelelse om, hvorvidt Bjerre havde givet Samtykke til, at Bexlerne forbleve uindfrie, ikke vil kunne forkastes, ligesom denne Omstændighed ialtsald maatte blive uden Indflydelse paa Opgjørelsens Resultat i Forhold til Schougaard, for hvem den alene kan antages at have været bestemt, findes der ei heller af denne Opgjørelsens Indhold at kunne drages den Slutning, at det af Tilstalte Dvaade paaberaabte Samtykke ikke skulde kunne være erhvervet, som af denne anbragt, og efter den af de Tilstalte Dvaade og

Kræde desangaaende afgivne Forklaring vil det ei heller kunne statueres, at de ved i en Skrivelse til Schougaard af 28de Marts at forespørge, om han har fundet deres Opgjørelse rigtig, skulde have sigtet til den fornævnte Opgjørelse af 20de Marts, og saaledes godkjendt sammes Indhold for Bøxlernes Bedkommende. Forsaavidt endelig angaaer de Yttringer, der af Schougaard ere brugte deels i det Telegram, hvori han underrettede Ovaade & Kræde om Bjerres Fallit, deels i hans Skrivelse af 1ste Mai, da findes det ligejaalidt af disse som af Ovaade & Krædes Skrivelse til Schougaard af 3die Mai at kunne sluttes, at Ovaade & Kræde ikke skulde have havt Bjerres Samtykke til at tilbageholde Bøxlerne, idet det efter de af de Paagjældende desangaaende afgivne Forklaringer maa antages, at Ovaade, efter i Marts Maaned at have erholdt det omnævnte Samtykke af Bjerre, har anmodet Schougaard om ikke at meddele Bjerre den ovenanførte Opgjørelse af 20de Marts, hvori Bøxlerne vare opførte som indfrieede, og at der fra Schougaards Side har været sigtet hertil ved Yttringen om, at Bjerre eller Voet ikke havde Afregning eller Opgave over hvad der foregik med Assurancesummen, ligesom der ved Bemærkningen i Ovaade & Krædes Brev af 3die Mai om, at det vistnok var meget godt, at Schougaard ingen Afregning havde givet Voet, kan være sigtet til, at saafremt den Schougaard tilfillede, Opgjørelse var i sin Tid bleven meddeelt Bjerre, kunde Ovaade & Kræde derved ansees affaarne fra at benytte Bjerres Samtykke til at gjøre Brug af Bøxlerne, hvorhos de Tilstalte Ovaade og Kræde yderligere i deres ovennævnte Indlæg have fremhævet, at det overhovedet var uebhageligt for dem, om en Opgjørelse med Bjerre, der vilde indvise, at de selv samt Schougaard vare de eneste Creditorer, der havde nydt Dækning af Assurancebetsbet, skulde være foresunden i Voet. At den Schougaard tilfillede Opgjørelse af 20de Marts ikke har været betragtet som endelig for Bjerres Bedkommende, bestrykes ogsaa i og for sig derved, at der ikke for hans Bedkommende nogenstunde blev gjort Noteringer i Ovaade & Krædes Bøger overensstemmende med samme, idet navnlig, som berørt, deres Bøxelconto ingenstunde, forinden Bøxlerne den 14de Juni indfrieedes for Acceptantens Regning, har været krediteret for disses Beløb, og den Omstændighed, at Bøxlerne, ogsaa efter at Assurancebetsbet var hævet af Ovaade & Kræde, forblive i Firmaets Besiddelse, uden at noget Forlangende om deres Udlevering sees at være stillet af Bjerre, maa endog i og for sig vække Formodning om, at de ikke skulde ansees som indfrieede af ham, men fremdeles være Ovaade & Krædes Raadighed undergivne. Der findes herefter ikke for Tilstalte Ovaades Bedkommende at være Jøie til at forfatte den af ham afgivne Forklaring om, at Tilstalte Bjerre i Marts Maaned 1867 har meddeelt Samtykke til, at Ovaade & Kræde maatte beholde Bøxlerne, saa at disse ikke ansaaes som indfrieede ved Brandstæberfaldningen, og da jaavel Tilstalte Ovaade som Tilstalte Kræde herefter maa forudsættes at have anset sig berettigede til at gjøre Bøxlerne gjældende mod Provfst Bisby som Acceptant, findes de ikke at have paadraget sig noget Ansvar enten ved at afkræve ham sammes Beløb efter Fradrag af den Sum, hvorfør Bjerre i deres Bøger var godskreven, eller ved, efter at Bjerre havde meddeelt

dem Erklæringen af 30te Mai, at modtage det til dem den 15de Juni 1867 indbetalte Beløb, hvorved tillige bemærkes, deels at der ikke under Sagen er Spørgsmaal om, at de Tiltalte Dvaabe og Kræde have erholdt den samme Forbring 2 Gange betalt, eller at de overhovedet have oppebaaret mere, end der i og for sig tilkom dem, idet efter det Foransførte den Deel af Brantstabeerstatningen, der kom dem tilgode, fuldt ud er bleven crebiteret Bjerres Conto, deels at Indbetalingen efter deres Anbringende skete godvillig og uden Indsigelse af den Sagsfører, der paa Provst Bisbys Vegne indfandt sig hos dem og havde haft Afgang til at see deres Bøger, og de Tiltalte Dvaabe og Kræde have med Hensyn hertil i deres ommeldte Indlæg for Overretten ikke uden Føie bemærket, at de, saafremt bemeldte Sagsfører ikke ved at betale havde godkjendt deres Forbring paa Provst Bisbys, kunde have søgt Domstolens Afgjørelse for, hvorvidt Provst Bisby var pligtig at betale eller ikke, hvorhos de have tilføjet, at de efter al Sandsynlighed slet ikke havde gjort Forbring paa Beløbet, saafremt de dengang havde vidst, at Bjerre vilde fragaae at have givet dem Samtykke til at beholde Bøxlerne. De Tiltalte Dvaabe og Kræde ville som Følge heraf være at frifinde for Actors Tiltale, og vel har Tiltalte Schougaard, som meldt, allerede i Skrivelse til Dvaabe & Kræde af 2den Mars 1867 — altsaa paa en Tid, da den af Bjerre stillede Betingelse angaaende Bøxlernes Indfrielse ved Hjælp af Brantstabeerstatningen i hvert Fald endnu ikke har været forsalden — yttret, at Dvaabe & Kræde jo, forsaavidt Bjerres Status ikke maatte vise sig at være tilfredsstillende, kunde, efterat have erholdt Assurancebeløbet, endvidere beholde Provst Bisbys Accepter, og saaledes henlede Dvaabe & Krædes Opmærksomhed paa en Fremgangsmaade, der vilde indeholde et Brud paa den af ham selv med Bjerre truffene Aftale om Bøxlernes Indfrielse ved Hjælp af Assurancesummen, men der findes dog efter det Foransførte ikke tilstrækkelig Føie til at paalægge Tiltalte Schougaard noget Ansvar for Brugten af denne Yttring, der end ikke efter sin hele Form kan betragtes som indeholdende et egentligt Raad eller en Tilskyndelse til at følge den af ham saaledes antydede Fremgangsmaade, og Tiltalte Schougaard vil saaledes ogsaa være at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad dernæst angaar Tiltalte Bjerres Forhold ved at udstede den ovenommeldte Erklæring af 30te Mai 1867, hvori han navnlig udtaler, at han anseer Dvaabe & Kræde berettigede til at benytte de paagjældende af Provst Bisby accepterede Bøxler, idet ingen bestemt Ordre havde været givet om deres Dæning af Assurancebeløbet, da maa der nu vel for Tiltalte Bjerres Vedkommende ifølge den af ham afgivne Forklaring gaaes ud fra, at han, overeensstemmende med den af ham under Dato 25de April i hans Bøger gjorte Tilførsel, har anseet Bøxlerne for indfrie ved Hjælp af Assurancebeløbet, og at han af Hensyn til sit eget Lær og for at opnaae Dvaabes Hjælp med Hensyn til en forønsket Ansættelse har ladet sig bevæge til — i Strid med den Opsættelse, der saavel dengang som senere under Forhørene er bleven gjort gjældende af ham som den rigtige — at erklære, at de paagjældende Bøxler ikke vare indfrie af ham, men da Tiltaltes vedholdende Forklaring om, at han udtrykke

ligen forlangte, at Bøxlerne ikke maatte gjøres gjældende mod Provst Bisby, og at Meningene med Erklæringens Udstedelse i det Hele kun var den, at Bøxlerne skulde kunne gjøres gjældende mod hans Bo, navnlig for det Tilfælde, at andre Creditorer skulde fordrø Tilbagebetaling af en Deel af den oppebaarne Brandffadeerstatning, ikke findes at kunne forkastes, mangler der Friid til at ansee Tiltalte med Straf for sit ommeldte Forhold, hvorved han ikke kan ansees at have befordret nogen Disposition over Bøxlerne eller nogen Fremførelse af urigtige Fordringer mod Boet, idet det navnlig ligeoverfor Boet maatte blive uden Betydning, om Quaade & Krædes Tilgodehavende sammesteds blev gjort gjældende som et Bøxelkrav paa 900 Rd. med Fradrag af det Beløb, hvorfor Bjerres Konto i deres Bøger var crediteret, eller som et Regningskrav af tilsparende Størrelse, for hvilket Bjerre & Co., under Forudsætning af at Bøxlerne anfaaes indfriede ved Brandffadeerstatningen, vilde have været bebitere i Quaade & Krædes Bøger.

Forlaavidt Tiltalte Bjerre isøvrigt sigtes for Bedrageri, er det under Sagen oplyst, deels at der i de sidste Dage før Falliten, og navnlig efter den 26de April 1867, da Tiltalte, som ovenansørt, besluttede at opgive sit Bo, er fra hans Boutik udleveret Varer til Kjøbmændene N. Bay junior, Metz og Heerfordt til Dækning af disses Tilgodehavende for Varer, som de hver for sig kort isorveien havde solgt Bjerre pr. contant, uden dog endnu at have modtaget Betalingen, deels at nogle enkelte Meubler og Effecter ere blevne skaffede tilside og saaledes unddragne fra Registreringen af Boets Eiendele. I førstnævnte Henseende har Tiltalte Bjerre vedgaaet, at han, efterat have modtaget Provst Bisbys ovennævnte Afslag angaaende Cautionen, og da han saaledes saar, at han var nødt til at opgive sit Bo, meddeelte ovennævnte Kjøbmand Bay, at det var daarligt med hans Sager, og at han ikke kunde betale Bay paa anden Maade end ved at tilbyde ham nogle Varer, hvorefter Bjerre foreskaffede Varer udleverede til Bay for en Værdi af 51 Rd. 5 Mk. 8 ß. Derimod har Tiltalte Bjerre benægtet at have givet nogen Ordre til Udlevering af de Varer, som Kjøbmændene Metz og Heerfordt erholdt, Førstnævnte for et Tilgodehavende af 41 Rd. 3 Mk. 4 ß og Sidstnævnte for et Tilgodehavende af 56 Rd. 1 Mk. 4 ß, hvorimod han har udsagt, at disse Varer ere udleverede af Tiltalte Bisby af egen Drift, og Tiltalte Bisby har ogsaa erkjendt, at han har henvendt sig navnlig til Kjøbmand Heerfordt og underrettet denne, der gjentagende havde krævet dem for sit Tilgodehavende, om, at de vilde blive nødt til at standse med Forretningen, men at de, for at Heerfordt ikke skulde lide noget Tab, vare villige til at give ham Varer for det Beløb, de skyldte ham, hvilket derefter stete, og isølge Kjøbmand Metz's Forklaring var det ligeledes Bisby, der et Par Dage før Falliten indsendt sig hos ham og tilbød ham Dækning for sit Tilgodehavende paa lignende Maade, hvorefter han senere modtog Varerne. — Med Hensyn til de fra Registreringen unddragne Gjenstande har Bjerres i 1ste Instants medtiltalte Hustru forklaret, at Tiltalte Christensen, der boede i samme Huus og stod i venskabeligt Forhold til dem, Aftenen før Boets Opgivelse kom op til hende og spurgte, om hun

ikke vilde have noget af Indboet skaffet tilside før Registreringen, hvortil hun først vil have svaret nei, men da Christensen gjentog sit Forslag og hun vidste, at hendes Mand skyldte Christensen 60 Rd., gav hun sit Minde til, at et Bort, en Stol og en Lampe — efter Tiltalte Bjerres Forklaring tilsammen af Værdi 50 Rd. 3 Mk. — bleve flyttede ned i Christensens Leilighed, idet hun nærmest tænkte sig, at disse Gjenstande skulde tjene Christensen, der var en usformueude Mand, til Sikkerhed for hans Tilgodehavende, hvorhos hun tillige har udsagt, at hendes Mand var uvidende om, at dette skete, og blev misforuøiet, da han erfarede det. Efter hendes Forklaring bleve disse Gjenstande, da Auctionen var afholdt, flyttede tilbage til hendes og Mandes Leilighed, og det blev da uden Foranledning fra Christensens Side aftalt, at Bjerre, naar han fik Raad dertil, skulde betale Christensen hans Tilgodehavende. Christensen har erkjendt Rigtigheden af denne Forklaring, idet han tillige har udsagt, at han, forinden han modtog Gjenstandene, havde talt med Bjerre derom, uden at han dog kan mindes, hvem der fra først af fremsatte Forslaget, samt at han indlød sig paa dette Forhold deels af Medlidenhed med Bjerres og Hustrues Stilling, deels fordi han, som endnu Dagen isorveien havde talt til Bjerre om at erholde sit ovennævnte Tilgodehavende, tænkte sig, at han lettere vilde kunne faae dette, naar han modtog Gjenstandene, hvilke han senere har tilbageleveret Bjerre, der har lovet, naar hans Raar bleve bedre, at betale Christensen sit Tilgodehavende. Efter Tiltalte Bjerres Forklaring raadede flere af hans Bekjendte ham til at skaffe Sager tilside før Registreringen, hvilket han dog vil have vægret sig ved, ligesom han ikke vil have givet sit Minde til, at ovennævnte Effecter leveredes Christensen, men tværtimod blev fortrydelig derover, da han fik at vide, at dette var sket. Det maa imidlertid antages, at han derefter har beholdt Gjenstandene i sin Besiddelse, og med Hensyn til hans Gjæld til Christensen har han udsagt, at det efter denne Gjælts Bestaafenhed var hans Hensigt personligt at afgjøre den, naar han fik Raad dertil, og at han derfor forinden Falliten havde anmodet Christensen om ikke at anmeldte Forbringeren i Boet.

Spaa endelig angaaer Sigtelsen mod Tiltalte Bjerre for grove Uordener i Førelsen af hans Handelsbøger, da er det navnlig oplyst, deels at forffjellige Forbringer, der ere anmeldte i Boet, ikke have været opførte i Tiltalte Bjerres Bøger, deels at han oftere, naar han havde modtaget Indbetalinger, og igjen strax efter gjorde Udbetalinger, har uindladt herom at gjøre Anførsel i Kassebogen, ligesom han særlig har erkjendt, at han i samme Bog har opført de 3 foranførte Beløb, 51 Rd. 5 Mk. 8 f, 41 Rd. 3 Mk. 4 f og 56 Rd. 1 Mk. 4 f, for hvilke de 3 ovennævnte Rjødsmænd, som meldt, umiddelbart før Falliten bleve dækkede, som contant ubbetalte til dem den 24de og 25de April. Efter Sagens Oplysninger bestaae imidlertid de Forbringer paa Boet, som ikke have været indførte i Handelsbøgerne, væsentligen af Krav fra Haandværkere og Andre for Gjenstande, der vare leverede til Bjerres private Huusholdning, hvilken Art Gjæld han ikke anfaae for at være Firmaets Status vedkommende eller kan antages at have holdt nogen Conto for i Handelsbøgerne, og forjaavidt angaaer et Contrakrav paa Boet af c. 550 Rd., der maa

betragtes som Handelsforretningen vedkommende, men som heller ikke findes opført i Handelsbøgerne, har Tiltalte forklaret, at denne Contrafordring hidrører fra en Mængde smaa Poster for Viin og Spirituosa, der undertiden endog flere Gange om Dagen hos vedkommende Creditor bleve requirerede til Udsalg fra Tiltaltes Boutik, samt at det i det Hele er meget almindeligt ved Urteframforretninger, at der med Hensyn til slige Forbindelser ifkun i Bøgerne indføres, hvad der høves tilgode, og at de gjensidige Krav af og til opgjøres, og da disse Tiltaltes Forklaringer ikke findes at kunne forkastes, vil der med Hensyn til de ommeldte Punkter ikke kunne gjøres noget Ansvar gjældende mod Tiltalte for grove Uordener i sine Handelsbøgers Førelse. Med Hensyn til Kassebogens Førelse bemærkes derhos særligt, at ligesom Førelsen af en Conto for Kassebeholdningen ikke er lobbesalet, eller efter Tiltaltes Forklaring finder Sted ved alle Forretninger af den Art som Tiltaltes, saaledes fordrer Die-medet med Førelsen af en slig Conto eller Bog, der ikke er bestemt til at oplyse Mellembværendet med nogen Trebiemand, ialtsald ikke, at alle enkelte Ind- og Udtællinger særligt opføres i samme, og vel har Tiltalte erkjendt, at det er ligefrem urigtigt, at Dækningen af de 3 ovennævnte Kjøbmænds Krav er opført i Kassebogen som fket contant, medens den i Virkeligheden har fundet Sted ved Levering af Varer, men denne urigtige Ansørsel, der efter Tiltalte Bjerres Forklaring fandt Sted samme Dags Aften, som Udleveringen af Værerne havde fundet Sted, samt i det særlige Niemed at lægge Skjul paa, at bemeldte Krav bleve dækkede paa denne Maade, kan end ikke i og for sig, ligesaa lidt som den Omstændighed, at Tiltalte Bjerre efter sin Forklaring maa antages ogsaa ved samme Leilighed at have opført andre Poster i Kassebogen urigtigt for at opnaae Overensstemmelse mellem dennes Saldo og den virkelige Kassebeholdning, betragtes som Vidnesbyrd om, at Tiltalte, forinden han besluttede at opgive sit Bo, har ført Kassebogen uordentlig. Idet Tiltalte Bjerre saaledes ei heller forsaavidt Kassebogens Førelse angaaer findes at have paadraget sig noget Strafsansvar, vil han, der er født den 1ste November 1839 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter alt det Foransførte alene være at ansee med Straf for hans Forhold ved paa en Tid, da han havde besluttet at opgive sit Bo som fallit, at yde Kjøbmand Bay fortvinsviis Dækning, som forommeldt, samt ved at beholde de Gjenstande, der, som meldt, vare indbragne fra Registreringen og derefter bragte til hans Bolig, i sin Besiddelse og saaledes bevirke, at de ikke kom hans Bo tilgode, og den Straf, han herfor har forskyldt efter Straffelovens § 261 og § 260, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Tiltalte Christensen har, som ovenanført, vedgaaet, at han har deeltaget i at unddrage de ovennævnte Gjenstande af Værdi 50 Rd. 3 Mk. fra Registreringen i Bjerres Bo, og for dette sit Forhold vil han, der er født i Aaret 1834 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 252 jfr. § 257 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Hvad endelig angaaer Tiltalte Bisby, da har han, som ovenanført, ved-
 gaaret, at han i de sidste Dage før Falliten har underrettet Kjøbmand Heerforbt
 om den forestaaende Fallit og ladet hans Forbring fortrinsviis dække ved Ud-
 levering af Varer, ligesom det ogsaa maa nærmest antages, at denne Tiltalte
 har foranlediget, at Kjøbmand Metz paa lignende Maade dækkedes for sit Til-
 godehavende, i hvilken sidste Henseende han dog i et for Overretten fremlagt
 Indlæg har anbragt, at dette skete efter Bjerres Ordre. Da nu denne Tiltalte
 selv under Forhøret har forklaret, at han bestandig har betragtet sig som lige-
 berettiget Deeltager med Bjerre i Forretningen, og Bjerres Forklaring ligeledes
 gaar ud paa, at Forretningen er bleven drevet af dem for sælles Regning,
 hvilket ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, vil der ikke kunne tages
 noget Hensyn til Tiltalte Bisbys i sit nysommelte Indlæg fremsatte Anbrin-
 gende om, at han ikke skulde kunne betragtes som Bjerres Medinteressent, men
 kun som hans Handelsbetjent, og da ei heller den Omstændighed, at de paa-
 gjældende Ubleveringer, efter hvad han i samme Indlæg har anført, skulde være
 foretagne, ikke af ham selv personligt, men af Lærtingen og Karlen, vil kunne
 fritage ham for Ansvar, eftersom ialtsald Ubleveringen til Kjøbmand Heerforbt
 maa forudsættes at være sket efter hans Ordre eller Foranstaltning, vil han,
 der er født den 8de Juli 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet,
 for bemelte sit Forhold være at ansee efter Straffelovens § 261 med en
 Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes
 til simpelt Fængsel i 1 Maaned.“

Torsdagen den 27de Mai.

Nr. 138.

Advocat Hansen

contra

Mette Marie Jensen, Hustru

(Defensor Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Kjøbenhavn's Amts nordre Birk's Extraretsdom af 29de Ja-
 nuar 1869: „Tiltalte Mette Marie Jensen, Pranger Peder Jen-
 sens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5
 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair
 til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor,
 Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Udsærb efter
 Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te April
 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
 til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann

og Gottschalk, betaler Tiltalte Mette Marie Jensen, Pranger Peder Jensens Hustru af Uttersløv, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Mette Marie Jensen, Pranger Peder Jensens Hustru af Uttersløv, der er født den 16de Juli 1827 og ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 2den Juli f. A. er skifunden for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Dmføstninger i en Sag, hvorunder hun sigtedes for Tyveri og Bedrageri, er ved Underretsdømmen i nærværende, fra samme Ret hertil indankede Sag for betrageligt Forhold anseet efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Tiltalte har indrømmet, at hun uden Pigen Karen Marie Rasmussens Vidende og Villie den 5te December f. A. har pantsat en denne tilhørende, til 9 Mk. vurberet Kjolenederbeel, hvilket Klædningsstykke med flere andre af Pigens Klæder hang paa Væggen i Tiltaltes Stue, da Pigen, der havde logeret hos Tiltalte, bemeldte Dag forLøb dette Logis, men savnedes Dagen efter, da Pigen hentede sit øvrige Tøi. Vel har nu Tiltalte villet gjøre gjælden, at hun havde Penge tilgode hos Pigen, hvorfor hun ansaae sig berettiget til at tilbageholde Kjolenederbelen, indtil Betaling fandt Steb, men det er ikke imod Pigens Venægtelse oplyst, at hun skyldte Tiltalte Penge, hvilket efter et Vidnes Forklaring om Tiltaltes Yttringer, da Tøiet afhentedes og Kjolenederbelen savnedes, ei heller kan antages at have været Tilfælde, og i alt Fald vilde Pantsætningen ikke derved være discsulperet.

Underretsdømmen, der rettelig har paalagt Tiltalte at udrede Actionens Dmføstninger, vil derfor i det Hele være at stadfæste."

Nr. 130.

Justitsraad Bunken

contra

Morten Andersen og **Niels Andersen** (Def. Hansen),
der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 26de No=

vember 1868: „Tiltalte Jens Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Tjenestekarlene Morten Andersen, Niels Andersen og Poul Petersen bør hver især henses i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og samtlige 4 Tiltalte hver for sit Vedkommende udrede alle af Actationen flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Bloedross 5 Rd. og til Defensor, Procurator Jørgensen 4 Rd., som de udrede hver med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1869: „Tiltalte Tjenestekarl Morten Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Søvrigt bør Birketingsdommen, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Hvalsøe og B. Smith betale fornævnte Tiltalte og Tiltalte Tjenestekarl Niels Andersen, Een for Vegge og Vegge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at de Sagsførerne for Overretten tillagte Salarier blive at udrede af de Tiltalte saaledes, at hver af dem tilsvare Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Actor og Defensor for bemeldte Ret tillagte Salarier udredes af de Tiltalte saaledes, at Enhver af dem tilsvare Halvdelen. Paa lige Maade udrede de i Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret 10 Rd. til hver.

(Den indantebe Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 14.

Den 11te Juni.

1869.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 27de Mai.

Nr. 130.

Justitsraad Bungen
contra

Morten Andersen og Niels Andersen (see forrige Nr.).

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Tjenestefarl Niels Andersen, der er født i Aaret 1848 og ikke forhen straffet, er det under nærværende mod ham for falsk Forklaring anlagte Sag ved egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at han i en mod en ustrøvet Mand for uberettiget Brændeviinsubstjæntning anlagt Sag, hvori Tiltalte fremstod som Vidne, har benægtet enten selv at have nydt Brændeviin i bemeldte Mandes Huus eller seet, at der er blevet stjælet for Andre, eller seet, at der er blevet spillet Kort sammesteds, skjøndt han derefter har erkjendt, at han selv dersteds har spillet Kort og drukket Punsch.

Da han har erkjendt, at de til ham stillede Spørgsmaal ogsaa angik stærke Drikke i Almindelighed, og da den af ham paaberaabte Omstændighed, at han ikke spillede Kort om Penge, er uden Betydning, maa det billiges, at han ved Kjøbenhavns Amts søndre Birketingsdom af 26de November f. A. er anseet efter Straffelovens § 146, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende.

Tiltalte Tjenestefarl Morten Andersen har vel under den fornævnte Sag, hvorunder han ligeledes fremtraadte som Vidne, benægtet enten selv at have nydt Brændeviin i den ommeldte Mandes Huus eller seet Andre gjøre det, medens han senere har indrømmet et Par Gange sammesteds at have drukket Punsch, medens han har benægtet, at der er spurgt ham om stærke Drikke i Almindelighed, og denne Benægtelse ikke er afbevist, og da hans Paastand om at være ubekjendt med, at der til Punsch bruges Brændeviin, ikke

kan forlastes, findes der ikke at foreligge saadanne Data, at det med tilstrækkelig Sikkerhed kan statueres, at han har vidnet falsk.

Denne Tiltalte vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og Underrettens Dom, hvorved han er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, maa forsaavidt blive at forandre, hvorimod Dommens øvrige Bestemmelser billiges, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 133.

Advocat Henrichsen

contra

Mads Jensen Bjerregaard og Hustru **Antonette Christensdatter** (Defensor Bungen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Betleri og Sidstnævnte for Hæleri.

Helsing-Ness Herreders Extraretsdom af 23de Januar 1869: „De Tiltalte Mads Jensen Bjerregaard og Hustru Antonette Christensdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 2 Aar og den Sidste i 1 Aar, hvorhos de, Een for Begge og Begge for Een, bør udrede i Erstatning til Gaardmand Niels Christian Nielsen Steengaard i Ettrup 10 Rd. og til Gaardmand Mathias Christensen i Trankjær 3 Rd. 1 Mk., samt tilsvare alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Bøch 8 Rd. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Lykke 6 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Marts 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at den Gaardmand Niels Christian Nielsen Steengaard af Ettrup og Gaardmand Mathias Christensen af Trankjær tilkommende Erstatning bestemmes til 5 Rd. for den Første og til 2 Rd. 3 Mk. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretien, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

og med Bemærkning, at der ved Bedømmelsen af Mads Jensen Bjerregaards Forhold tillige bliver at tage Hensyn til Straffelovens § 241 sidste Led sammenholdt med § 238, kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Mads Jensen Bjerregaard og Hustru Antonette Christensdatter, Førstnævnte for Tyveri og Væleri og Sidstnævnte for Hæleri.

Ved Tiltalte Mads Jensen Bjerregaards egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften i September f. A. har tilvendt sig 2 Gaardmand Niels Christian Nielsen Steengaard af Cittrup tilhørende Faar af Værdi 5 Rd. Stykket, der stode tøjrede paa dennes Mark, og hvilke Tiltalte trak henimod sin Bolig, i Nærheden af hvilken han imidlertid vil have sluppet det ene Læs, hvorefter det anden Dagen efter af Eieren blev fundet tilligemed Tøjret, medens Tiltalte derimod i Forening med Medtiltalte slagtede det andet Faar, samt at han endvidere en Nat i December Maaned f. A. har frastjålet Gaardmand Mathias Christensen af Tranekær 2 paa dennes Mark tøjrede, tilsammen til 10 Rd. vurderede Faar, og ligeledes i Forening med Medtiltalte slagtet bisse samt nedgravet Skindene og Størstedelen af Kjødet tilligemed Skindet af det ovennævnte Faar paa Heden i Nærheden af sit Huus, hvorfra de nævnte Gjenstande tilligemed endel Uld af de slagtede Faar, tilsammen af Værdi 7 Rd. 3 Mk., under Sagen ere bragte tilfede og udleverede til Mathias Christensen. Fremdeles er det paa lige Maade godtgjort, at Tiltalte Mads Jensen Bjerregaard i afvigte Sommer har tilvendt sig en Spade, en Jernhammer og en Jernkøvl, tilsammen af Værdi 1 Rd. 4 Mk. 8 ß, der tilhørte Veientreprenuer Peder Kirk af Skjoldsborg, og som vare benyttede ved Bearbejde paa Landeveien mellem Hæsting og Vedsted og henlaa paa Arbejdsstedet, men som isøvrigt ere bragte tilfede under Sagen og udleverede til Bestjaalne, og endelig er det paa samme Maade oplyst, at denne Tiltalte har gjort sig skyldig i Væleri, idet han i Løbet af forrige Aar har gaaet omkring i Vedsted Sogn og tilbetlet sig Almisse.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Antonette Christensdatter, har hun først vedgaaet Rigtigheden af Tiltalte Mads Jensen Bjerregaards ovenangførte Tilstaaelse, forsaavidt den vedkommer hende, og navnlig tilstaaet, at hun, uagtet hun af hans Opgivende for hende vidste, at han havde stjålet samtlige 3 ovennævnte Faar, har været ham behjælpelig med at slagte dem og nedgrave Kjødet, hvilket Sidste hun dog alene vil have hjulpet til med, fordi hun ikke vilde have

Kjøbet i sit Huus, men senere under Forhørerne har hun tilbagekaldt denne Tilstaaelse og nægtet at have deeltaget i enten at slagte Faarene eller nedgrave Kjødet, og medens hun ogsaa efter denne Tilbagekaldelse har erkjendt at have faldet og spist af Kjødet, har hun anbragt, at hun da endnu ikke vidste, at det var Sjaalet, men vilde sig ind, at det var Kjøb af deres egne Faar. Til denne ikke særlig bestyrkede Tilbagekaldelse af den af hende engang i Ketten afgivne Tilstaaelse kan der imidlertid i Henhold til D. L. 1—15—1 saameget mindre tages noget Hensyn, som en ikke ubetydelig Deel af Kjødet af de sjaalne Faar er foresundet i de Tiltaltes Bolig, hvor det maa antages at have været bestemt til begge de Tiltaltes Brug, og hendes Tilstaaelse, der stemmer med den af Mebtiltalte afgivne, ogsaa iøvrigt er bestyrket ved Sagens Oplysninger, og det maa derfor ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de ommeldte Faar.

For det af de Tiltalte saaledes uviste Forhold ville de, til hvis Anbringende om at have været ude af Stand til at ernære sig paa lovlig Maade, og ikke at have kunnet erholde Hjælp fra Fattigvæsenet, der, efter hvad der i saa Henseende er oplyst, intet Hensyn vil kunne tages, og af hvilke Mads Jensen Bjerregaard, foruden oftere at have været under criminel Tiltale uden at blive idømt Straf, ved Højesteretsdom af 30te April 1862 er anset for ulovlig Disposition over ublagt Gods samt for Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 50 jfr. § 43 samt § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og ved Hæsting-Nefs Herredens Politiretsdom af 19de November 1863 med samme Art Fængsel i 5 Dage for Løsgængeri, og Antonette Christensdatter ved Højesteretsdom af 3die Juni 1863 for Vold mod en Sognesoged og Betleri, ved bemeldte Herredens Ertraretsdom af 19de November 1863 for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og ved Højesteretsdom af 29de Mai 1865 for Vold og Fornærmelser mod Politiet anset med samme Art Fængsel i henholdsvis 3 Gange 5, 6 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee, Forsnævnte dels for Tyveri efter Straffelovens § 228 og 229 1ste Led, dels for Betleri efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og Sidstnævnte efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 som for 2den Gang begaaet Hæleri med en Straf, der findes at burde fastsættes til samme Art Strafarbejde i 1 Aar. Underretsdommen, der har samme Strafbestemmelser, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at fastsætte, dog med den Forandring, at de Niels Chr. Nielsen Steengaard og Mathias Christensen tilkjendte Erstatningsbeløb, der rettelig ere paalagte de Tiltalte in solidum, ville være at nedsætte til 5 Rd. til den Første og 2 Rd. 3 Mk. til den Sidste."

Fredagen den 28de Mai.

Nr. 141.

Justitsraad Bungen
contra

Elja Gudmundsbottir (Defensor Levinfen),
der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal.

Fjord Rjebstads Extraretsdom af 16de September 1867: „Den Tiltalte Elja Gudmundsbottir af Hjalna inden Thingsskysfel bør for Justitiens videre Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af Sagen lovligen flyvende Omkostninger og deriblandt 2 Rd. til hendes herfor Retten befalede Defensor Jon Jonsson af Munkatverá bør hun at ubrede. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Den islandste Landsoverrets Dom af 18de Mai 1868: „Den Tiltalte Elja Gudmundsbottir bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af Sagen lovligen flyvende Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor ved Landsoverretten, Procuratorerne Jon Gudmundsson og Pál Melsted, 6 Rd. til hver især, ubredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiger Høiesteret, at Tiltalte er frifunden for Actors Tiltale og Actionens Omkostninger paalagte det Offentlige.

Med Hensyn til Underdommerens Behandling af Sagen bemærkes, at hans Anbringende om, at Amtmanden var tilstede i det sidste i November 1865 førend Sagens langvarige Standsning optagne Forhør, og derfor vidste, at Forhørene bleve udsatte, indtil Amtmanden befalede Sagen paany foretagen, efter det Fremkomne ikke findes at kunne forkastes; der vil derfor, især naar tillige henføres til den foretagne Undersøgelses Udbytte, ikke kunne paalægges ham Ansvar for, at han standsede Forhørene, uden dertil at erhverve Amtets formelige Resolution eller iøvrigt at gjøre nogen Indberetning om Sagen. Da der nu derhos mangler tilstrækkelig Oplysning om, at han, efterat Amtet senere havde beordret Forhøret fortsat og Sagen paabømt, skulde have undladt at fremme den med behørig Hurtighed, maa det endvidere billiges, at der ikke ved Overretsdommen er paalagt Underdommeren

noget Ansvar. Bemeldte Dom vil saaledes i det Hele kunne stadfæstes.

Thi kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Advocat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisses hebbes det: „Nærværende Sags factiske Omstændigheder ere følgende: I Sommeren 1865 opstod det Rygte, at Lilja Gudmundsdottir, Huuskone i Østjorð Kjøbstad, var frugtommelig, samt at hun havde født i Dølgemaal, hvorfor der i denne Anledning blev anlagt en Justitsag imod hende og deri affagt under 16de September f. A. en Dom, hvorved hun blev frikjendt for Justitiens videre Tiltale samt tilpligtet at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, men denne Dom har vedkommende Amtmand inbanket for Landsoverretten med den Bemærkning, at Underdommeren hverken havde underrettet ham om Sagens Anlæggelse og heller ikke henstillet til hans Resolution, om den kunde bortfalde.

Det bør foreløbigen bemærkes, at Underdommeren har glemte at understrive den af ham paa Domsacten gjorte Paategning, angaaende at han frafalt, at Landsoverrettsstævningen skulde blive ham formelig forkyndt. Men da Amtmanden dog har bevidnet, at Paategningen var frexen med Underdommerens kjendelige Haand, saa synes, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til at erhverve Dommerens Understrift. Hvad Sagen selv da angaaer, saa har den Tiltalte stadigen nægtet at have været frugtommelig og sølgelig ogsaa at have født i Dølgemaal, og har hun paaftaaet, at Aarsagen, hvorfor Folk syntes, at hun var bleven tykkere — hvilket hun dog ikke var i nogen betydelig Grad — var alene den, at hun i længere Tid ikke havde haft maanedlige Kendselser, men da hun silbig i September blev syg, saa at hun maatte holde Sengen i 2 Dage, tabte hun meget Blod, og ved den Leilighed opstod hiint Rygte, at hun havde født i Dølgemaal, fordi at hun bagefter syntes at være bleven smallere. De Vidner, der ere blevne førte i Sagen, have forflaret, deels efter hvad de selv syntes, deels efter Andres Sigende, at Tiltalte Sommeren 1865 havde Udsende af at være frugtommelig, men den eneste Grund de have anført for at bestyrke Sandheden heraf, er den, at hun syntes da at være tykkere end sædvanlig; den Tiltalte har ikke fortalt Noget, at hun var frugtommelig, og Herredslægen, som efterfaae Tiltalte omtrent 1 Maaned efterat hun var kommen sig og efterat hun skulde have født, har bevidnet, at han Intet havde fundet, som vidne om, at hun nyligen skulde have født et Barn. Størstedelen af Tiden, medens hun var syg, var der ogsaa hos hende et Fruentimmer, som rebede hendes Seng; dette Fruentimmer har for-

klaret, at hun hverken havde fundet Blod i Sengekæberne eller andet Mistænkeligt, men den Omstændighed, at hun i Førstningen benægtede at have under Sygdommen stiftet Bud til en vis Stein Kristianson angaaende at han vilde komme til hende, hvilket han isøvrigt benægter at have gjort, er ikke af den Beskaffenhed, at derpaa skulde kunne bygges nogen Mistanke imod hende. Da nu den Tiltaltes Forklaring, at hun i længere Tid ikke havde haft den maanedlige Renselse og at hun derfor muligens er forekommen tykkere end sædvanligt, findes sandsynlig, og der isøvrigt Intet er fremkommet, som taler imod hende, vil hun være at fritkende for Actors Tiltale, ligesom ogsaa for Udrebelse af Sagens Omkostninger, der vilde være at udrede af det Offentlige, og derunder 6 Rd. i Salair til Actor og Defensor ved Overretten hver især.

Hvad Sagens Behandling for Underretten angaaer, kan Landsoverretten ikke unblade at fremhæve, at foruden at Underdommeren isædesfor at tilveiebringe og fremslægge den Tiltaltes Straffeatteft, hvilket dog burde have steet, har ladet sig nøie med hendes egen Forklaring desangaaende (som man dog efter Omstændighederne ikke kan forkaste), har Sagen staaet paa i omtrent 2 Aar; men efterføm den Tiltalte dog ikke har været arresteret, og der ved dette Ophold, som Sagen har lidt, heller ikke ere blevne foraaarsagede nogle Udgifter for det Offentlige, saa findes ikke tilstrækkelig Grund til at drage Underdommeren til Ansvar herfor, og heller ikke for det, at han ikke overeensstemmende med Forskrifterne i Frdn. 24de Januar 1838 § 15 har indberettet til Amtet, at en saadan Sag var opstaaet, og hvad der i den af ham var blevet foretaget, men paa den anden Side maa Landsoverretten dog fremhæve denne Underdommerens Tilfibejættelse af en forsøvrigt klar Lovbestemmelse. Isøvrigt har Sagens Behandling for Underretten været forfarlig og Proceduren for Overretten lovlig.“

Nr. 128.

Advocat Klubien
contra

Jens Julius Møller (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 23de Februar 1869:
„Arrestanten Jens Julius Møller bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Han bør derhos i Erstatning til Sophie Teppesen betale 5 Rd. 1 Mk. samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bredsted og Jacoby, med 6 Rd. til Førstnævnte og 5 Rd. til Sidstnævnte. Den isømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Morville, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Klubien og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hebbet det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Jens Julius Møller for Tyveri.“

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at medens han i November f. A. i Kjøbenhavn logerede hos Enken N. E. Hansen, har han en Dag fra et i hans Værelse henstaaende aflaaet Klædeskab, som han opstulke med en i Vinbuet sammesteds liggende Nøgle, bortstjålet endeel bemeldte Enke, hendes Datter og Søn og den sammesteds logerende Pige Sophie Jeppesen tilhørende Klædningsstykker af Værdi ialt omtrent 37 Rd., som han for Størstedelen selv eller ved en 15-aarig Pige, til hvem han stod i Kjæresteforhold, og for hvem han foregav at have kjøbt dem paa en Auction, pantsatte hos forskellige Pantelaanere.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der Dagen efter, at det nævnte Tyveri var begaaet, havde begivet sig til Randers for at undgaae Anhøidelse, har den 6te December f. A. om Morgenen frastjålet Proppestjærer Maden, i hvis Værksted han med dennes Samtykke havde tilbragt Natten, nogle Klædningsstykker, 2 Kommenhæ og en Pipe m. m., ialt af Værdi omtrent 25 Rd., hvilke Gjenstande deels beroede i selve Værkstedet, deels i et ved en uafslaaet Dør fra samme adstilt Værelse. — Under Sagen er Størstedelen af de stjaalne Koster bragt tilstede og udleveret de paagjældende Bestjaalne, af hvilke Hansens Enke paa Sophie Jeppesens Vegne har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale i Erstatning for 2 ikke tilstedebragte Klædningsstykker 8 Rd. 1 Mk., medens Erstatningskrav isvrigt er frasalbet af de Bestjaalne. Da Tiltalte imidlertid ikke har villet erkjende, at de ommeldte 2 Klædningsstykker havde en høiere Værdi end ialt 5 Rd. 1 Mk., og Saabant ei heller paa anden Maade er godtgjort, vil der under denne Sag ikke kunne tilkjendes Sophie Jeppesen et større Erstatningsbeløb end det sidstnævnte.

For disse Tyverier vil Tiltalte — der er født den 22de Februar 1846

og, foruden ved Kjøbenhavn's Criminal- og Politiretsdom af 21de October 1865 at være anset efter Febn. 11te April 1840 § 62 1ste og 3die Led jfr. § 60 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneber, 2 Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge samme Rets Dom af 1ste Juni 1867 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage — nu være at ansee efter sidstnævnte Lovs § 231 1ste Led med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionsomkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at fastsætte.“

Nr. 140.

Advocat Hinzenburg

contra

Niels Madsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Højstings-Nævs Herredets Extraretsdom af 4de Januar 1869: „Tiltalte Ane Jensenatter Sø, Gaardmand Peder Jensen Kobahls Enke af Kobberø, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Tjenestekarl Niels Madsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Rammerraad, Procurator Lykke 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bøch 4 Rd., udredes af begge de Tiltalte hver med Halvdelen. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Marts 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Tiltalte Niels Madsen alene udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Faber og Morville, 5 Rd. til hver. Det Bødmite at efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom for Tiltalte Niels Madsens Vedkommende anførte Grunde, hvorved kun bemærkes, at Tiltalte ikke kan antages at have villet tilegne sig selv de af ham skjulte Gjenstande, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanfætt er, ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-

caterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arbeidsmand Niels Madsen og Ane Jensbatter Sø, Peder Jensen Lobahts Enke, for bedrageligt Forhold.

Paa et den 4de September f. A. afholdt Skistemøde i Boet efter den den 30te Januar næstforhen afdøde Gaardmand Peder Jensen Lobaht af Kobbers forklarede Tiltalte Niels Madsen blandt Andet, at han, der havde tjent som Karl i Gaarden indtil Juni Maaned f. A., da han kom af Tjenesten, fordi han ikke kunde komme til Nette med Enken, Tiltalte Ane Jensbatter Sø, var af Sidstnævnte — saavidt han erindrede før Registration i Boet blev foretaget — bleven anmodet om at skjule to Sække Uld, fordi hun ikke vilde have, at de skulde til Auction, samt at han ogsaa, idet han meente at være forpligtet til at adlyde hende som sin Husbond, havde efterkommet denne Begjæring og skjult Sækkene med Ulden først under noget Hø og senere under noget Halm, hvorfor de hverken kom frem ved Registrationen eller ved Auctionen, og under den i denne Anledning inblebede Undersøgelse har han gjentaget sin ansøgte Forklaring med Tilspilende, at han endvidere efter Tiltalte Ane Jensbatters Anmodning paa lignende Maade har skjult 2 Kobbertjelder, en Deel af en Kose eller Hestehud samt to beredte Skind, hvilke Gjenstande saaledes ogsaa bleve undbragne fra at registreres og bortselges ved Auctionen, og under den fortsatte Undersøgelse har han fremdeles, efterat det var oplyst, at han havde havt nogle Planter, Grebe, en Stool m. v. skjult paa Loftet, hvilke Gjenstande imidlertid efter Tiltalte Ane Jensbatters Ordre atter bleve nedbragte derfra og maa antages at være solgte ved Auctionen, gjort gjældende, at Ane Jensbatter selv havde hjulpet ham at bære det Altsammen op paa Loftet, idet hun angaar, at hun vilde beholde det og ikke vilde have det solgt, men at hun senere blev bange for, at det skulde blive opdaget, og derfor beordrede ham til at tage det ned igjen. Det maa nu ogsaa ansees tilstrækkelig oplyst under Sagen, at de ovennævnte Sække med Uld, to Kobbertjelder, en Deel af en Hud og to beredte Skind ikke ved den den 17de Februar f. A. i Boet afholdte Registreringsforretning ere blevene registrerede og ei heller have været tilstede ved Auctionen over Boets Løssere, hvilket ligeledes gjælder med Hensyn til en Kobud og et Kalveskind, som siden solgtes af Tiltalte Ane Jensbatter, dog, som det maa antages, for Boets Regning, samt nogle andre Boet tilhørende Gjenstande, der senere ere befundne at være tilstede i Gaarden, saasom et Sæt Hestetsi, nogle Skilberier, et Speil, tre Strygjern, en Lysestage og noget Døkketsi. Tiltalte Ane Jensbatter Sø har imidlertid vedholdende benægtet at have befalet Tiltalte Niels Madsen eller været ham behjælpelig med at skjule nogen af de omhandlede Gjenstande, ligesom hendes Forklaring overhovedet gaaer ud paa, at hun ikke har lagt Skjul paa disse Gjenstande eller havt til Hensigt at undbrage dem eller nogetsomhelst Andet af, hvad der tilhørte Boet, fra at komme dette

tilgode, idet hun særlig har anbragt, at Ulben var tilstede under Registreringen, men da med Stiftesforvalterens udtrykkelige Tillæbelse blev forbigaaet for af hende at anvendes til Forbrug i Huset, at hun med Hensyn til Kobberkjæblerne ikke har gjort sig nogen Tanke om, hvorvidt de vare skrevne eller ei, og efter Auctionen har tænkt sig, at de vare undtagne for at overbrages hende efter Burderingssummen, at de ommeldte Stykker Hud og Skind, hvilke Tiltalte Niels Madsen bragte hende efterat Registreringen havde fundet Sted, af hende ere opbevarede til dermed at reparere deels Hestetøi, deels Aftægtsmandens Klæder, og at Tiltalte Niels Madsen først efter Auctionen kom frem med det ovennævnte Sæt Hestetøi, der senere har varet brugt i Gaarden, uden at hun har tænkt paa at gjøre Anmeldelse til Skifteretten derom, hvorhos hun har gjort gjældende, at hun, der nedkom 2 Dage efter Registreringen, ikke hele Tiden kunde overvære Forretningen og derfor ikke med Nøiagtighed kunde paaase, at ikke nogen af det vidtløftige Boes Giendele blev forkigaaet, ligesom hun senere, da der blev Spørgsmaal om, at endeel af Boets Giendele skulde udlægges hende *in natura*, og en Fortegnelse over disse Gjenstande blev forfattet, var sengeliggende og derfor da ligesaa lidt som senere, idet Fortegnelsen ikke er bleven hende leveret, har kunnet overbevise sig om, hvorvidt Fortegnelsen stemme med, hvad der var blevet tilbage i Gaarden efter Auctionen. Derimod har hun anbragt, at Tiltalte Niels Madsen paa egen Haand havde skjult de ommeldte Gjenstande, samt at han i Et og Alt opførte sig som Mand i Huset, idet han, efter hvad hun havde mærket, troede at kunne faae hende tilslægt, men at han isvrigt er en meget slet Person, og at han, da hun omsider blev nødt til at afstebige ham i Utlide, brugte truende Ytringer imod hende. Hvad Tiltalte Ane Jensdatter saaledes har anført til sit Forsvar, maa nu i det væsentligste ansees bestyret ved Sagens øvrige Oplysninger, og affect fra Tiltalte Niels Madsens Udsagn, er der ikke under Sagen oplyst Noget, der kunde vække Formodning for, at hun forsætlig skulde have søgt at holde nogen af Boets Giendele udenfor samme eller paa anden Maade søgt at besvige dette, hvorimod det navnlig med Hensyn til de ovennævnte Skilberier, Strygejern, Speilet og Lysestagen er oplyst, at hun, efterat have — som det maa antages af egen Drift — søgt Oplysning om, hvorvidt de nævnte Gjenstande vare registrerede, og derved bragt i Erfaring, at Saadant ikke er Tilfældet, har ladet gjøre Anmeldelse derom til Skifteretten, og isvrigt maa det antages, at samtlige ovennævnte Gjenstande, der ere blevne forbigaaede ved Registreringen og Forauktioneringen, forsaavidt de ikke ere blevne forbrugte i Gaarden i den Tid, samme er bleven bestyret af Ane Jensdatter for Boets Regning, ere blevne enten solgte for Boets Regning eller overtagne af hende efter Burderingssummerne og saaledes ere komne Boet i bets Heelhed tilgode. Det maa derfor billiges, at bemeldte Tiltalte ved Underretssdommen er frisunden for Actors Tiltale i denne Sag, og der findes end ikke Føie til — saaledes som ved bemeldte Dom er bestemt — at paalægge hende at ubrede nogen Deel af Actionens Omkostninger.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Niels Madsen, maa det, efter hvad

ovenfor er anført, ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har skjult flere Boet tilhørende Gjenstande og derved unddraget disse fra at registreres og, for nogle af Gjenstandenes Bedkommende, tillige fra at bortsælges ved Auctionen, og idet han ved dette sit Forhold maa antages at have villet befvige Boet for bemeldte Gjenstande, vil han, uanset om han selv har villet tilvende sig disse eller itkun har havt Aue Tensdatters Interesse for Die, være at ansee efter Straffelovens § 252; da den for hans Bedkommende ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes påskjende, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste, dog at den sidtemeldte Tiltalte alene vil have at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 131.

Advocat Brock

contra

Peder Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bebelsborg Virks Extraretsdom af 16de Januar 1869: „Tiltalte Peder Hansen bør straffes med 25 Slag Riis og betale Actionens Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt 5 Rd. og til Defensor, Procurator Gormsen 4 Rd. samt i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring 3,034 Rd. og til Vends m. fl. Herreders Brandsassuranceselskab for Vossøre og Effecter 3,687 Rd. 5 Mk. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til 2 Gange 25 Slag Riis fordeelte paa 2 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Larsen og Jacobsen, betaler Tiltalte Peder Hansen 5 Rd. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne

Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bebelsoorg Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Peder Hansen, der actioneres for Brandstiftelse, ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse overbevist at have den 8de November f. A. om Eftermiddagen sat Ild paa sin Huusbond Gaarbsfæster Jørgen Jøppesens Gaard i Ruud, Fjøs Sogn, hvorved bemeldte af 4 sammenbyggede Længer bestaaende Gaard aldeles nedbrændte, ligesom endeel Kreaturer indebrændte og den største Deel af Iubboet og en ikke ubetydelig Kornbeholdning fortæredes af Ilden. Da Tiltalte, der er født den 3die Juli 1856 og siden 1ste November havde tjent paa Gaarden, var vred paa sin Huusbond, fordi denne den forrige Aften havde truet ham med Bant, hvis han ikke lærte sine Lectier, besluttede han sig efter sin Forklaring til at stifte Ild paa Gaarden for at hævne sig paa ham, hvilken Tanke han dog først vil have fattet kort forinden han udførte den. I dette Niemedtog han, da han om Søndag Eftermiddag, medens hans Huusbond var beskæftiget med at vande Hestene, som sædvanligt gif op paa Høstlyden for at kaste Hø ned i Gøberloen, en Svovlstik og en Stump Lys, hvorpaa han afreb Stikken og tændte Lyset, som han holdt op til Taget, hvorfra Ilden hurtig udbredte sig opad dette, og kastede han derpaa Svovlstikken fra sig og satte Lyset ned i Høet samt forsøiede sig bort igjen. Da han saae Ilden udbrede sig saa hurtigt, vil Tiltalte have fortrudt sin Gjerning, idet han vel vidste, at det var en strafbar og farlig Handling, han begik, men ikke havde tænkt sig Omfanget af den Skade, som derved kunde afstedkommes, og navnlig at Kreaturerne kunde indebrænde og Fare opstaae for Mennesker.

Tiltalte er ved den indankede, den 16de Januar d. A. affagte Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 281 1ste Stykke cfr. § 36, men den valgte Straf af 25 Slag Riis findes efter Omstændighederne at burde forhøies til 2 Gange 25 Slag Riis fordeelte paa 2 Dage, og da Dommens Bestemmelser om de Tiltalte paalagte Erstatninger og Actionens Omkostninger billiges, vil den med denne Forandring iøvrigt være at stadfæste.“

Tirsdagen den 1ste Juni.

Nr. 76.

Advocat Hansen
contra

1) Jens Peter Jensen, 2) Lauritz Christian Nielsen, 3) Niels Danielsen, 4) Oluf Nasmus Berg, 5) Jensine Pouline, kaldet Hermann, Jensens Hustru, 6) Carl Emilus Lassen, 7) Ane Kirstine Andersen, 8) Ma-

rie Sabine Berenth, Serups Hustru, 9) **Elisabeth Peterfen**, Petersens Enke og 10) **Sas Jensdatter** eller **Jensen**, Christensens Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Deelagtighed i Tyveri, Hæleri og Falsk, Nr. 2 for Tyveri, Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, Nr. 3 og 4 for Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, Nr. 5 for Tyveri, Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, Nr. 6 for Tyveri og Hæleri og Nr. 7, 8, 9 og 10 for Hæleri og Nr. 8 tillige for Bedrageri.

Criminal- og Politiretens Dom af 1ste December 1868: „Arrestanterne Jens Peter Jensen, Lauritz Christian Nielsen, Carl Emilus Lassen, Niels Danielsen og Oluf Rasmus Berg, Arrestantinden Jensine Pouline, kaldet Herman, Jensens Hustru, samt de Tiltalte Ane Kirstine Andersen, Marie Sabine Berenth, Serups Hustru, Elisabeth Petersen, Petersens Enke, og Sas Jensdatter, Christensens Hustru, bør straffes, Arrestanten Jensen med Tugthuusarbejde i 10 Aar, Arrestanterne Nielsen, Danielsen og Berg samt Arrestantinden med Forbedringshuusarbejde, Arrestanten Nielsen i 5 Aar, Arrestanten Danielsen i 18 Maanedes og Arrestanten Berg i 8 Maanedes og Arrestantinden i 3 Aar, Arrestanten Lassen og de Tiltalte Ane Kirstine Andersen, Serups Hustru, og Christensens Hustru med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestanten Lassen i 6 Gange 5, Tiltalte Ane Kirstine Andersen i 4 Gange 5, Tiltalte Serups Hustru i 4 Gange 5 og Tiltalte Christensens Hustru i 5 Dage, og Tiltalte Petersens Enke med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 32 Dage. 3 Erstatning til Emilie Henriksen betale Arrestanterne Jensen og Nielsen 6 Rd., Een for Vegge og Vegge for Een. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Bloch med 15 Rd. til hver, udredes af Arrestanten Jensen med $\frac{5}{7}$, dog saaledes, at deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{5}$ af Arrestanterne Nielsen og Danielsen samt Arrestantinden, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{7}{15}$ af Arrestanten Nielsen og Arrestantinden, Een for Vegge og Vegge for Een, $\frac{1}{10}$ af Arrestantinden alene og $\frac{1}{15}$ af Tiltalte Ane Kirstine Andersen, af Arrestanten Nielsen med $\frac{9}{36}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestantinden $\frac{1}{4}$ og af Arrestanterne Lassen og Berg samt de Tiltalte Serups Hustru, Petersens Enke og Christensens Hustru hver især

$\frac{1}{15}$, og af Tiltalte Serups Hustru med $\frac{1}{35}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da Oluf Rasmus Berg efter Indstævningen til Høiesteret er afgaaet ved Døden, bortfalder den ham ikkjendte Straf, hvorefter mob det med Hensyn til den ham paalagte Andeel af Actionens Omkostninger efter det under Sagen for hans Vedkommende Oplyste maa have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser, saaledes at det ham Idømte nu vil være at tilsvare af hans Bo.

Om Jens Peter Jensen er det beviist, at han, efterat den indankede Dom var affagt og Sagen indstævnet for Høiesteret, har, da han og en anden Arrestant undveg af Arresten, i Forening med ham deeltaget i et Tyveri af nogle i Arresthuset beroende Klædningsstykker, og derefter gjort sig skyldig i et Forsøg paa et natligt Indbrudstyveri hos en Pantelaaner her i Staden. Disse af ham udøvede Forbrudelser ville ifølge allerh. Rescript af 11te Marts d. A. være at paakjende under nærværende Sag a prima instantia af Høiesteret. Da nu denne Tiltalte efter den i Dommen givne Fremstilling rettelig er anseet efter de der citerede Lovbestemmelser, og navnlig efter Straffelovens § 231, vil han saaledes endvidere være at dømmes efter bemeldte Lovs § 232 1ste Led og sammes 2det Led sammenholdt med § 46, og hans Straf findes i det Hele at burde bestemmes til Tugthuusarbeide i 12 Aar. Iøvrigt vil Dommen i Henhold til de deri ansførte Grunde — hvorved ikkun bemærkes, at Tiltalte Jensens Hustru bliver at dømmes for Tyveri og Meddeelagtighed heri efter Straffelovens § 229 Nr. 4, tilbeels sammenholdt med § 48, og for 2den Gang begaaet Hæleri efter § 238 — være at stadfæste, dog at Straffetiden for Christensens Hustru bliver at bestemme til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

For Oluf Rasmus Bergs Vedkommende bortfalder Straffen. Jens Peter Jensen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 12 Aar. Iøvrigt bør Criminal-

og Politiretsdommen ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Sas Jensdatter, Christensens Hustru, bestemmes til 2 Gange 5 Dage, og at den fornævnte Berg paalagte Andeel af Actionens Omkostninger udredes af hans Bo. Advocaterne Hansen og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arresteranterne 1) Jens Peter Jensen og 2) Lauritz Christian Nielsen for Tyveri, Deelagtighed i Tyveri og Hæleri og Arresteranten Jensen tillige for Falsk, Arresteranten 3) Carl Emilus Lassen for Tyveri og Hæleri, Arresteranten 4) Niels Danielsen og 5) Oluf Rasmus Berg for Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, Arresterantinden 6) Jensine Pouline, kaldet Hermann, Jensens Hustru, for Tyveri, Deelagtighed i Tyveri og Hæleri, samt de Tiltalte 7) Ane Kirstine Andersen, 8) Marie Sabine Berentz, Serups Hustru, 9) Elisabeth Petersen, Petersens Enke, og 10) Sas Jensdatter, Christensens Hustru, for Hæleri, og Nr. 8 Serups Hustru tillige for Bedrageri.

Foraaavidt nu Arresteranten Jensen — der er født den 31te December 1830 og ved denne Rets Domme af 29de April 1851, 9de Marts og 13de Juli 1852 anset henholdsvis efter Frdn. 11te April 1840 § 58 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, ifølge D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 i Medfør af Frdn. 11te April 1840 § 79 efter § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og efter sidstnævnte Frdn.s § 25 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Straf efter § 22 jfr. § 12 1ste Membrum med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, samt ved Høiesteretsdom af 29de Juli 1858 efter sidstnævnte Lovbestemmelse cfr. § 58 som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter Frdn. 21de August 1829 § 2 med Lugthuusarbejde i 7 Aar — tiltaltes for Tyveri, Deelagtighed i denne Forbrydelse og Falsk, er det ved hans egen med det isørigt Dphste stemmende Tilstaaelse beviist, at han har gjort sig skyldig i de ham paafigtede Forhold. (Sluttes i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 18de Juni.

1869.

Første ordinaire Sædſion.

Tirsdagen den 1ſte Juni.

Nr. 76.

Advocat Hanſen

contra

Jens Peter Jenſen m. Fl. (ſee forrige Nr.).

Denne Arreſtant havde i forrige Aar, efter at have opgivet ſit Samliv med ſin Huſtru, Arreſtantiuden, taget Ophold i Landsbyen Stee-Toſtrup, hvor han levede ſammen med Liſtatte Ane Kirſtine Anderſen, og da hans Erhverv paa dette Sted begyndte at blive utilſtrækkeligt til hans Forbrug, reiſte han her til Staden, hvor han den 21de Auguſt f. A. begik Tyveri i et til Eiendommen Nr. 52 paa Øſtergade hørende Kvistværelſe, hvortil han ſtaffede ſig Udgang ved at aabne Værelſets aflaaſede Dør med en falſk Nøgle, og tilvendte ſig af en Kiſte endeel Klædningsſtykker m. m., tiſſammen af Værdi 21 Rd. 1 Mk. 4 ſ samt 7 Rd. i Penge, tilhørende deels Tjeneftekarl Johan Peter Tørgenſen, deels Groſjererne Sterup og Juſt. Han vendte derpaa, medbringende ſine Koſter, tilbage til ſit Hjem i ſornævnte Landsby, og da Arreſtanten Nielsen, der er hans Svoger, indſandt ſig ſammesteds i Beſøg i Begyndelſen af den paaſølgende Septemder Maaned, blev han med denne enig om, at de i Forening ſkulde begaae Tyverier i Kjøbenhavn, hvilke ſkulde udføres i aflaaſede Værelſer ved Hjelpe af falſke Nøgler. I Henhold til denne Aftale reiſte han derpaa i Løbet af de 4 ſidſte Maaned f. A. flere Gange hertil Staden, og idet han tildeels tog Bopæl hos Arreſtantiuden, med hvem han og Arreſtanten Nielsen bleve enige om, at hun paa ſin Bopæl ſkulde modtage og gjemme de ſjaalne Koſter ſamt være behjælpelig ved ſammes Salg eller Pantſætning mod at erholde Andeel i Udbyttet, begik han i ſidſtommelte Tidrum 40 Tyverier, der ſaa-godtſom alle udførtes i aflaaſede Værelſer, for Størſtedelen Kvistkamre, hvortil Udgangen blev tilveiebragt med falſke Nøgler, og alle bleve begaaede om Da-gen, indtil han den 17de December f. A. blev greben paa ſerff Gjerning.

Af disse 40 Tyverier begik Arrestanten Jensen alene 7, der alle udførtes paa den forommelste Maade, og tilvandt sig derved deels Penge, deels Klædningsstykker og endel andre forffjellige Gjenstande, i det Hele til en Værdi mellem 90 og 100 Rd., og stjal blandt Andet i Eiendommen Nr. 90 paa Nørrebro i et Kvistværelse fra Lieutenant Knud Henrik Valdemar Holmsted og dennes Søster Louise Birgithe Caroline Holmsted en Kjole, et Par Beenklæder, en Vest og et Kjølesliv, i det Hele af Værdi 9 Rd. 4 Mk., af hvilke Gjenstande han solgte Kjole, Beenklæder og Vest til Strædermester Jens Henrik Nielsen, og da denne, for at indlade sig paa Handelen, forlangte, at Arrestanten Jensen i en Bog skulde meddele en skriftlig Erklæring om, at Klædningsstykkerne tilhørte ham selv, understrev han en saadan, men, for at undgaae Opdagelse, med det fingerede Navn P. Sørensen, Bødkersvend, og under en opdigtet Adresse, Vognmagergade Nr. 64, 1ste Sal. De 31 af de øvrige af disse Tyverier, ved hvilke blev stjaalet Penge, Klædningsstykker, Sengklæder, Uhr, Guldsager og Jødevarer m. m. til en Værdi i det Hele af omtrent 320 Rd., bleve derimod udførte deels af Arrestanten Jensen og Arrestanten Nielsen i Forening, og deriblandt et Tyveri i Larsleistræde Nr. 8, hvorved Emilie Henriksen blev frastjaalet et til 6 Rd. vurderet Uhr, deels af disse Arrestanter sammen med Arrestanten Danielsen, og 2 Tyverier, ved hvilke blev stjaalet Klædningsstykker og Sengklæder m. m., tilsammen af Værdi 11 Rd. 3 Mk., af Arrestanten Jensen i Forbindelse med Arrestantinden, og bleve alle 33 Tyverier med Undtagelse af eet, hvorved Arrestanterne Jensen og Nielsen frafjal Apoteker Alfred Sprechelsen nogle til 4 Mk. vurderede Cigarer, udførte om Dagen i aflaaede Værelser, som aabnedes med falske Nøgler.

Deuden gjorde Arrestanten Jensen sig i det sidstomhaandlede Tidstrum skyldig i flere Forføg paa at begaae Tyveri i Forening med Arrestanten Nielsen og tilbeels med denne og Arrestanten Danielsen, idet han, som med disse gif omkring heri Staden for at søge Leilighed til at stjæle, i saadan Hensigt gif op i flere Huse, men uden at faae sit Forsæt gennemført, enten forbi han fandt Leiligheden ubekvem, eller ubertiben, efterat have paabegyndt Handlinger, sigtende til indbrudsviis at skaffe sig Afgang til Gjærningsstederne, forbi han blev forhindret fra at udføre sit Forehavende.

Arrestanten Jensen findes derimod ikke overbeviist noget Forhold, for hvilket han kunde blive at dømmes for Hæleri.

Arrestanten Nielsen, der er født den 22de August 1847 og ved denne Rets Dom af 11te Mai f. A. ansæet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, er ligeledes ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have, foruden de foransførte i Forening med Arrestanten Jensen og tilbeels med denne og Arrestanten Danielsen begaaede Tyverier og Forsøg paa samme Forbrydelse, i November og December Maanedet f. A. alene gjort sig skyldig i 13 Tyverier, hvoraf idetmindste 11, ved hvilke han tilvandt sig Penge, et Uhr, endel Gangklæder, 12 Alen Lærred m. m., i det Hele til en Værdi af henved 70 Rd., vare grove, udførte om Dagen i aflaaede Værelser ved Hjælp af falske Nøgler, og i 4 Forsøg paa

Tyveri, hvoraf de 3 vare forbundne med Forsøg paa indbrudsviis at staffe sig Udgang til Gjerningsstederne, samt derhos at have i Forening med Arrestanten Lassen frastjaalet Brændeviinsbrænder Johan Frederik Christensen et Dækken og en Raabe, tilfammen af Værdi 5 Rd., hvilke de tilvænbte sig i et Portkammer i Eiendommen Nr. 21 i Studiestræde, hvis aflaaelse Dør Arrestanten Nielsen først forgjæves forsøgte at aabne med falsk Nøgle, men som Arrestanten Lassen fik oplukket ved at stikke sin ene Arm gjennem et aabentstaaende Vindue paa Kamret og trække i den indvendig anbragte Skydelaas, og i Forening med Arrestanten Berg i et til Eiendommen Nr. 19 i Krystalgade hørende Kvistværelse, hvis aflaaelse Dør Arrestanten Nielsen aabnede med en falsk Nøgle, frastjaalet Grosferer Fritz Magnus Christian Jacobsen en til 2 Rd. vurberet Violin og Henriette Kræbbe, Vinhandler Hansens Enke, et til 2 Mk. vurberet Haandklæde. Han er endeligen overbeviist at have gjort sig skyldig i Hæleri ved at modtage som Gave af Arrestanten Jensen en til 4 Mk. vurberet Skjorte, uagtet han vidste, at samme var stjaalet.

Om Arrestanten Danielsen, der er født den 15de Mai 1833 og ikke funden forhen straffet, er det paa samme Maade, som ovenansført, beviist, at han paa Landet er kommen overeens med Arrestanten Jensen om at medfølge denne paa en af de ommelte her til Staden i tvavgtig Hensigt foretagne Reiser for at blive meddeeltagig i de Tyverier, som agtedes udførte af Arrestanterne Jensen og Nielsen og om hvilke det blev Arrestanten Danielsen sagt, at de paatænkes udførte ved Hjælp af falske Nøgler, og derpaa er tagen med Arrestanten Jensen her til Staden og under sit Ophold i samme af og til været i Følge med Arrestanterne Jensen og Nielsen, naar disse begik Tyverier eller gjorde Forsøg derpaa. Hans Virksomhed ved disse Leiligheder indskrænkede sig, da Arrestanterne Jensen og Nielsen fandt ham uskiftet til at medvirke ved Tyveriernes Udførelse, dog til at staa udenfor og vente, uden enten at holde Vagt eller vige anden saadan Virksomhed, og til en enkelt Gang at borthære Kosterne. Paa saadan Maade maa det antages, at Arrestanten Danielsen, uagtet denne, som var ubekendt med Kjøbenhavn, ikke med Bestemthed har kunnet paavise Gjerningsstederne, har deeltaget i en halv Snæves grove Tyverier, et Forsøg paa et saadant og flere Forsøg paa Tyverier, som bleve opgivne, fordi Leiligheden ikke viste sig gunstig, og for denne Meddeeltagighed maa han, som desuden modtog Andeel i Udbyttet, isølge Straffelovens § 54 blive at straffe som Gjerningsmand. Han findes derimod ikke overbeviist noget Forhold, der kan tilregnes ham som Hæleri.

Svad dernæst Arrestanterne Lassen og Berg angaaer, saa ere disse, af hvilke den Førstnævnte er født den 7de April 1845 og ved denne Rets Dom af 10de October 1863 anset efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og den Sidstnævnte, født den 30te Marts 1834 og 3 Gange straffet i Mølsør af Plan 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Plac. 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Betleri § 3, senest ved en i Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisjagers Behandling den 14de Januar d. A. affagt

Dom med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 24 Dage, ligeledes ved egne Tilstaaelser og det isvrigt Dphlyste overbeviste at have i Forening med Arrestanten Nielsen begaaet de foran refererede dem betræffende Tyverier, hvorimod ei heller nogen af disse Arrestanter sees at have gjort sig skyldig i Hæleri.

Arrestantinden, der er født den 3die September 1833 og ved Høiesteretsdom af 29de Juli 1858 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 22 samt § 77 jfr. § 58 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, er ved egen med det isvrigt Dphlyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have deels været meddeeltig paa den ovennævnte under Arrestanten Jensen fremskillede Maade i Størstedelen af de af denne og Arrestanterne Nielsen og Danielsen i Forening begaaede Tyverier, som hun ifølge Meddelelse af de Medskyldige vidste skulde udføres med falske Nøgler, og i de sammesteds ommeldte 2 af hende og Arrestanten Jensen udførte Tyverier, af hvilke det ene, hvorved Conferentsraabinde Gorchhammer fra et Kvistkammer i Eiendommen Nr. 3 i Dyrshøj blev fratjaalet en Kappe og en Kaabe, tilsammen af Værdi 3 Rd., blev begaaet efter Arrestantindens Opsordring til Arrestanten Jensen, som allerede havde været paa Gjerningsstedet, men ikke fundet det værdt at stjæle de fornævnte Ting, og medens hun, som vidste, at Tyveriet skulde stee ved Hjælp af falsk Nøgle, ventede udenfor for at modtage Kosterne, deels gjort sig skyldig i hælerrist Virksomhed med Hensyn til en stor Deel af de Koster, som Arrestanterne Jensen og Nielsen havde tilveiebragt ved de Tyverier, som de begik uafhængigt af hinanden.

Ligeledes ere endeligen de Tiltalte, af hvilke Ane Kirstine Andersen er født den 10de Juni 1830, Tiltalte Serups Hustru og Petersens Enke efter Opgivende, som er skjønnet at stemme med deres Ubsende, henholdsvis 40 og 69 Aar gamle, og Christensens Hustru, født den 6te October 1819, samt Petersens Enke, tidligere dømt, foruden 2 Gange efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 § 3, ved denne Rets Dom af 30te Marts 1852 for Meddeeltighed i Udstedelsen af en falsk Attest efter Lovgivningens Analogi med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse tilfaldende Mulct af 10 Rd. og samme Rets Dom af 26de Mai 1860 efter Frdn. 11te April 1840 § 22 cfr. Frdn. 12te Juni 1816 § 7 til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage, hvorimod ingen af de Andre er funden forhen straffet, Alle paa tidnævnte Maade overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paafigtede Lovovertrædelser, idet Tiltalte Ane Kirstine Andersen, til hvis senere ubestyrkede Tilbagefaldelse af hendes Tilstaaelse ifølge D. L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages, af Arrestanten Jensens Tyvekoster har modtaget som Gave et Skavl, en Neberdeel, et Skjoleliv, en Hovedpude, et Laget og et Haandklæde, tilsammen af Værdi 11 Rd. 3 Mk., og Andeel i de Penge, som samme Arrestant tilveiebragte ved Salg eller Pantfætning af sjaaalne Koster, uagtet hun antog, at bemeldte Gjenstande og Penge hidrørte fra Tyveri; Tiltalte Serups Hustru for Arrestanten Nielsen pantfæt og forsøgt at pantfætte af ham sjaaalne Koster, samt at have modtaget i Foræring en til 5 Mk. vurderet Særl, som han havde sjaalet, skjøndt hun

med sig selv var paa det Rene med, at samtlige disse Gjenstande vare sjaalne, samt berhos uden Bekkommendes Vidende og Villie pantsat nogle Tiltalte Petersens Enke tilhørende, til 12 Rd. 4 Mk. vurderede Sengklæder, som vare henbe overladte til Brug i Forbindelse med et maanedsviis leiet Værelse, og 3½ Alen til 3 Rd. 3 Mk. vurderet Klæde, som hun til Forarbeidning havde modtaget af Klædekrammer Jens Ludvig Schmidt; Tiltalte Petersens Enke af Arrestanten Nielsen modtaget som Gave et til 3 Mk. vurderet Album og en til 2 Mk. vurderet Paraply, som henhørte til de af ham sjaalne Gjenstande, skjøndt hun var fuldstændigt paa det Rene med, at disse Ting vare erhvervede ved Tyveri, og Tiltalte Christensens Hustru af Arrestantinden modtaget i Foræring en til 1 Rd. vurderet Kjøle og et Par Beenklæder og pantsat for Arrestanten Nielsen et Par Beenklæder og 2 Skjorter samt for Arrestantinden enbeel Sager, uaagtet hun vidste, at disse Gjenstande vare erhvervede ved Tyveri, saaledes som det ogsaa var Tilfældet.

Som Følge heraf ville Arrestanterne, Arrestantinden og de Tiltalte blive at dømmes efter Straffeloven, tildeels i Medfør af sammes § 307, Arrestanten Jensen, der tidligere kun for Tyveri er dømt 2 Gange, efter § 231 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4, § 46 sammenholdt med disse §§ og § 275 jfr. § 270, Arrestanten Nielsen efter § 230 1ste og 2det Led jfr. § 229 Nr. 4, § 46 sammenholdt med disse §§ og § 238 jfr. § 241, Arrestanten Læssen efter § 230 1ste Led og § 46 jfr. § 230 2det Led, Arrestanten Danielsen efter § 229 Nr. 4 og § 46 jfr. § 228 og § 229 Nr. 4, Arrestanten Berg efter § 229 Nr. 4, Arrestantinden efter § 229 Nr. 4, § 240 sammenholdt med sidstnævnte Lovbestemmelse og § 48 samt § 238 jfr. § 241, Tiltalte Ane Kirstine Andersen efter § 238, Tiltalte Serups Hustru efter §§ 238 og 253, Tiltalte Petersens Enke efter § 238 for Hæleri 2den Gang begaaet, cfr. § 23, og Tiltalte Christensens Hustru efter § 238, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten Jensen til Lugthuusarbeide i 10 Aar, for Arrestanterne Nielsen, Danielsen og Berg samt Arrestantinden til Forbedringshuusarbeide, for Arrestanten Nielsen i 5 Aar, for Arrestanten Danielsen i 18 Maanedes, for Arrestanten Berg i 8 Maanedes og for Arrestantinden i 3 Aar, og for Arrestanten Læssen og de Tiltalte Ane Kirstine Andersen, Serups Hustru og Christensens Hustru til Fængsel paa Bånd og Brød henholdsvis i 6 Gange 5, 3 Gange 5, 4 Gange 5 og 5 Dage, og for Tiltalte Petersens Enke til Fængsel paa sædvanlig Fængelse i 32 Dage."

Nr. 127.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Christian Sørensen (Defensor Liebe),

der tiltales for paa uretlig Maade at have sat sig i Besiddelse af et Uhr og for at have villet forfølge, at han var i Besiddelse af samme.

Biborg Rådshofstads Extraretsdom af 23de December 1868: „Tiltalte Jens Christian Sørensen af Rogenstrup bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Overretsprocurator Faber 5 Rd., Defensor, Overretsprocurator Morville 4 Rd. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste Marts 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neefelmann og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at de efter Overretsdommens Affigelse fremkomne Dplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i Resultatet, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Jens Christian Sørensen for paa uretlig Maade at have sat sig i Besiddelse af et Uhr og at have villet fordsølge, at han var i Besiddelse af samme.“

Gaardmand Niels Christian Nielsen Nørsgaard har edelig forklaret, at da han en Tordag — som det maa antages i Slutningen af August Maaned f. A. — i Forening med Tiltalte og 2 andre Personer hjorte hjem fra Biborg, opstod der mellem dem noget udenfor Byen et Slagsmaal, under hvilket Tiltalte rev hans Uhr op af Lommen, idet han rykkede Uhrkjedens itu og viste ham det med de Ord, at det fik han ikke mere. Da der i det Samme kom flere Folk tilstede, skammede han sig for at slaaes med Tiltalte i deres Paasyn og lod denne beholde Uhret, som han tænkte altid senere at kunne faae igjen. Men da han et Par Dage efter spurgte Tiltalte, der kom kjørende forbi hans Gaard, om Uhret, nægtede denne at have det og truede med at lade Nørsgaard stævne, for ved den nævnte Leilighed at have banket ham, hvorfor Nørsgaard, der nødig vilde møde for Retten for Slagsmaal, affandt sig med Tiltalte i Mindelighed ved at betale ham 5 Rd.

Tiltalte har berimod udsagt, at det først var efter at det ommeldte Slagsmaal ved Fjeres Mellemkomst var ophørt, at Uhret, som laa paa Beien,

og som han i alt Fald ikke erindrer at have revet op af Nørgaardsomme, kom i hans Besiddelse derved, at en af de Tilstedeværende leverede ham det eller opfordrede ham til at medtage det, og at han da tog det, skjønt han vidste, at det ikke var hans, og beholdt det, uden enten efter sin Hustrus Raad at aflevere det til Politiet, eller at tilbagegive det til Eieren, hvis Navn han havde fundet indgraveret paa Uhrkassen, og som senere affordrede ham det, indtil det ved en efter seet Anmeldelse den 14de September næstefter foretagen Ransgning blev foresundet paa hans Bopæl og taget i Rettens Forvaring, dog først efterat han gjentagende for Retten havde nægtet at vide hvor det var beroende. Uhret, der af Eieren er vurderet til 20 Rd., er udleveret til denne, som har frataget videre Erstatning. Vel have samtlige ved den ovenomhandlede Leilighed Tilstedeværende edelig forklaret, at de ikke have seet Uhret ligge paa Veien eller blive leveret til Tiltalte; men dennes Forklaring om Naaben, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af samme, skjønes dog at maatte lægges til Grund ved Sagens Paabømmelse, og idet der intet Hensyn vil kunne tages til hans Anbringender om fra først af at have villet aflevere Uhret til Politiet, samt idet han klagede over den af Nørgaard mod ham forøvede Vold, og senere efter den ovenmeldte Overenskomst at have troet, at det var Nørgaards Mening, at Tiltalte foruden de 5 Rd. ogsaa gjerne kunde beholde Uhret, vil han, der er født den 25de Januar 1824 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansæe efter Straffelovens § 248 med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 14 Dages simpelt Fængsel, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Onsdagen den 2den Juni.

Nr. 46. **Frederikke Julie Christiane Nielsdatter**
 med Mand og Børge, Gaardmand **Stephen Nielsen**
 (Advocat Klubien)

contra

Balker eller Rasmus Jensen Damgaards frastilt Hustru **Rir-
 sine Poulsen**, født **Friis** (Advocat Hansen efter Ordre),
 angaaende Indstævntes Paastand om af Citanten at erholde et
 aarligt Underholdningsbidrag af 40 Rd. m. m.

King Herredstingsdom af 17de November 1866: „Indstævnte
 Frederikke Julie Christiane Nielsdatter med Mand og Børge,
 Gaardmand Stephen Nielsen af Aft, bør for Tiltale af Citant-
 inden, Christine Poulsen, født Friis, af Aarhus, i denne Sag
 fri at være. Sagens Omkostninger ophæves og Citantindens be-

faale Sagfører, Cancelliraad, Procurator Jensen tillægges i Salair 6 Rd., der udredes af det Offentlige."

Viborg Landsoverrets Dom af 23de December 1867: „Indstævnte Frederikke Julie Christiane Nielsbatter med Mand og Børge, Indstævnte Gaardmand Stephen Nielsen, bør til Citantinden Kirstine Poulsen, født Friis, Valker eller Rasmus Jensen Damgaards fraskilte Hustru, betale 44 Rd. 69 ø med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 23de April 1866 indtil Betaling skeer, samt derhos være pligtig til fra 1ste Februar 1866 aarligen at betale til Citantinden, saalænge hun lever i ugift Stand, 40 Rd., at erlægge med Halvdelen hvert Aars 1ste August og 1ste Februar. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og de for Citantinden henholdsvis for Underretten og for Overretten beskikkede Sagførere, Cancelliraad Jensen og Procurator Møller, tillægges i Salair, den Første 16 Rd. og den Sidste 20 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige. Det Indstævnte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger bekræfte, at der ved Bestemmelsen af Underholdningsbidraget til Indstævnte har været taget væsentligt Hensyn til den Udsigt, hun havde til ved Mandens Død at komme i udeelt Besiddelse af Fæstretten til den paagjældende betydelige Gaard, hvilken Ret ikke var taget i Betragtning ved det tidligere foregaaede Skifte mellem Egtefolkene, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at maatte ophæves, og det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd. Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisjer hedder det: „I Aaret 1845 indgik Citantinden Kirstine Poulsen, født Friis, af Aarhus, der dengang som Enke besad en Fæstegaard i Aft af Hartkorn 9 Tdr. 3 Ektr. 3 Fbdr. 2; Album, Ægteffab med Valter eller Rasmus Jensen Damgaard, men under 18de Mai 1847 blev der efter Ansøgning af Citantinden bevilget de nævnte Ægteffolk Separation i Hensende til Bord og Seng, hvorhos deres Fællesbo, uden at der dog ved Beregningen af sammes Størrelse blev taget noget Hensyn til Fæsteretten til den ommeldte Gaard, ved Skifterettens Foranstaltning blev realiseret og deelt, ved hvilken Deling navnlig Citantindens Boeslod maa antages at være bleven bestemt til 200 à 300 Rd. Fæstegaarden, der var forbleven i Damgaards Besiddelse, maa derefter, da han i Aaret 1848 blev idømt Straf af offentligt Arbejde, antages at være bleven dreven først af Citantinden og senere af en antagen Bestyrrelse, og da Damgaard i 1849 efter udsaaet Straf var vendt tilbage og atter havde tiltraadt Besiddelsen af Gaarden, blev det ved Amtets Resolution af 2den August 1850 i Henhold til Frbn. 10de August 1798 paalagt ham aarligen i Separationstiden at yde Citantinden et Underholdningsbidrag af 40 Rd., at erlægge til hvert Aars 1ste August og 1ste Februar, hver Gang med det Halve. Samme Aar indgav Damgaard Ansøgning om Bevilling til, at hans Ægteffab med Citantinden maatte blive fuldstændig ophævet, uden at det paalagdes ham at udrede Underholdningsbidrag til hende, men da Citantinden saavel ved den i denne Anledning foretagne verbale Mægling som senere i et til Justitsministeriet indsendt Andragende modsatte sig, at Ægteffabet ophævedes, medmindre det blev paalagt Damgaard at yde hende et aarligt Underholdningsbidrag af 70 Rd. eller idetmindste 40 Rd., idet hun derhos, navnlig under Mæglingen, erklærede sig villig til, mod at hun overtog Fæstegaarden, at tilsvare Damgaard 70 Rd. aarlig, tilfjendegav Justitsministeriet i Skrivelse af 14de April 1851 Damgaard, at den af ham ansøgte Bevilling ikke vilde kunne meddeles anderledes end paa Billaar, at han fremdeles, indtil Citantinden maatte indlade sig i nyt Ægteffab, svare hende det samme Underholdningsbidrag, som ved Amtets Resolution var bestemt for Separationstiden, og efterat Damgaard derefter til Justitsministeriet havde afgivet en Erklæring om, at han gik ind paa de af samme opstillede Betingelser, blev der under 8de Mai 1852 udsærbiget Bevilling for ham til fuldkommen Ophævelse af hans Ægteffab med Citantinden med Tillæbelse for ham til at indgaae nyt Ægteffab, „men“ — som det hedder — „paa Billaar, at han fremdeles, saalænge indtil Konen maatte indlade sig i nyt Ægteffab, tilsvare hende det samme Underholdningsbidrag, som ved Amtets Resolution er bestemt for Separationstiden“. Damgaard, der kort efter indgik Ægteffab med Indstævnte Frederikke Julie Christiane Rielsbatter, og som derefter i 1862 erhvervede Eiendomsret til den ommeldte Gaard, som han hidtil havde haft i Fæste, vedblev nu indtil sin Død, der indtraf den 19de December 1864, at svare Citantinden det ovennævnte Underholdningsbidrag, men derefter er Underholdningsbidraget ikke blevet erlagt, og da Indstævnte Frederikke Julie Christiane Rielsbatter, der havde fibdet i uskiftet Bo efter Damgaard, den 4de

October 1865 havde faaet Fællesboet — hvorunder den ommelte Gaard var anfat til en Værdi af 17,000 Rb. — ekstraheret til Eienedom og fri Raadighed og kort derpaa havde indgaaet nyt Ægtefælv med Indfærvante Stephen Nielsen, har Citantinden nu under nærværende Sag i første Instants sagsøgt hende med hendes nævnte Mand og Børge til at betale sig i refesterende Underholdningsbidrag fra den 19de December 1864 til den 1ste Februar 1866 44 Rb. 69 ø med Renter samt at kjendes pligtig til fra sidstnævnte Dato fremdeles aarligen at betale Citantinden 40 Rd., saalænge hun lever i ugigt Stand, med Halvdelen hvert Mars 1ste August og 1ste Februar. Ved Underrettsdommen ere de Indfærvante frifundne for Citantindens Tiltale, og hun har derefter indanfæet Sagen for Overretten, hvor hun har gjentaaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand, medens de Indfærvante derimod procedere til Underrettsdommens Stabsæfelse.

De Indfærvante have til Støtte for deres Frifindelsespaastand paaberaabt sig, at ligesom den Damgaard ved Amtets Resolution af 2den August 1850 paalagte Forpligtelse til at yde Citantinden Underholdningsbidrag i Separationstiden ifkun paahvilede ham som en reent personlig Byrde, der navnlig maatte være bortfalden, saafremt han var død inden Separationstidens Udløb, saaledes maa det formeentlig efter Indholdet af Skilsmissebevillingen og de Forhandlinger, der gif forud for sammes Meddelelse, og idet det navnlig ikke skulde kunne forudsættes, at Damgaard har villet indvilge i at paatage sig en større Forpligtelse, end der allerede paahvilede ham, antages at have været Bevillingens Mening, at den Forpligtelse, der ved samme paalagdes Damgaard til fremdeles at yde Citantinden Underholdningsbidrag, skulde have samme Character som den, der allerede da paahvilede ham, saa at den altsaa kun skulde paahvile ham personlig og følgerig maa være bortfalden ved hans Død, men derimod ikke kan ansæes at være gaaet over paa hans Bø.

Ved heder det nu i Skilsmissebevillingen, at Damgaard „fremdeles“ skulde tilsvare Citantinden det samme Underholdningsbidrag, som ved Amtets Resolution var bestemt for Separationstiden, men heraf kan ikke, saaledes som de Indfærvante have villet gjøre gjældende, udledes, at Bidragets retslige Character skulde være vedbleven usorandret den samme efter Ægtefælvets Ophævelse som i Separationstiden. Medens der nemlig efter Forholdets Natur paahvilede Damgaard, saalænge Ægtefælvet ikke var fuldstændig ophævet, en almindelig Forpligtelse til at forsørge sin Hustru, hvilken Forpligtelses Omfang kun blev nærmere fastsat ved Amtets Resolution af 2den August 1850, vilde derimod ved Ægtefælvets Ophævelse enhver Forpligtelse i saa Henseende være bortfalden, saafremt det ikke ubtryffeligt var blevet ham paalagt ogsaa efter Skilsmisfen at udrede Underholdningsbidrag til Citantinden, og da han, som ovenfor anfæet, i Forveien havde erklæret sig villig til at udrede Underholdningsbidraget, naar Bevillingen maatte blive ham tilstaaet, og denne alene paa dette Vilkaar er ham meddeelt, har han saaledes frivillig paataget sig Forpligtelsen i saa Henseende. Medens herefter den omhandlede Forpligtelse under Separationstiden var begrundet i Forholdets Natur og

Lovgivningens umiddelbare Forfrister, maa den derimod ved Ægtefæltets Ophævelse ifølge Bevillingen ansees at have skiftet Character, saaledes at den nu blev af contractmæssig Natur, uanset at Vidrægets Størrelse vedblev at være usforandret, og da den Forpligtelse, som Damgaard saaledes har paataget sig, efter Udtrykkene i Bevillingen og de foregaaende skriftlige Forhandlinger ganske i Almindelighed gaar ud paa, at Vidræget skal udredes saalænge, indtil Citantinden maatte indlade sig i nyt Ægtefælt, men uden at der enten i Bevillingen eller i de ommeldte Forhandlinger findes nogen Antydning af, at det enten af Justitsministeriet eller af Damgaard har været forudsat, at Forpligtelsen skulde bortfalde ikke blot i Tilfælde af, at Citantinden indgik nyt Ægtefælt, men ogsaa i Tilfælde af, at Damgaard afgik ved Døden, medens Citantinden endnu levede ugift, kan en saadan Forudsætning saameget mindre antages at have været tilstede ved Bevillingens Meddelelse, som det af Forhandlingerne mellem Citantinden og Damgaard angaaende Vilkaarene for Ægtefæltets Ophævelse og hendes ovennævnte til Justitsministeriet indgivne Andragende i denne Anledning fremgaaer, at hun betragtede det af hende foretagne og ved Skilsmissebevillingen tillagte aarlige Underholdningsbidrag som et Wederlag for hendes Andeel i Fæstet til den ommeldte Gaard, uden hvilket hun ikke vilde have givet sit Samtykke til Ægtefæltets Ophævelse; men at Citantinden skulde have renonceret paa sin Andeel i den omhandlede Fæstet, derunder navnlig ogsaa paa Udsigten til, saafremt hun overlevede Damgaard, at komme i ubeelt Besiddelse af den mod et Wederlag af 40 Rd. aarlig, der end ikke var hende sikket, saalænge hun levede og forblev ugift, men kunde bortfalde, saasnart Damgaard afgik ved Døden, kan, efter hvad der er oplyst om Gaardens Værdi m. v., ikke have Formodningen for sig.

Efter det Anførte maa Citantindens Forbring paa det hende ved Skilsmissebevillingen tillagte aarlige Underholdningsbidrag ansees at have paahvilet Damgaard som en almindelig contractmæssig Gæld, der alene kunde bortfalde ved Citantindens Død eller i Tilfælde af, at hun indgik nyt Ægtefælt, og Forpligtelsen maa saaledes, efterat Damgaard var død, uden at noget af de nævnte Tilfælde er indtruffet, ansees at være gaaet over paa hans Bo eller navnlig paa Indstævnte Frederikke Julie Christiane Nielsdatter som den, der har overtaget dette. Da nu de Indstævnte ikke isøvrigt have fremsat nogen Indsigelse mod Citantindens Paastand, vil den være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte Frederikke Julie Christiane Nielsdatter med Mand og Børge, Indstævnte Gaardmand Stephen Nielsen, tilpligtes til Citantinden at betale 44 Rd. 69 $\frac{1}{2}$ med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 23de April 1866 indtil Betaling skeer, samt endvidere hendes pligtig til, fra 1ste Februar 1866 aarligen at betale denne, saalænge hun lever i ugift Stand, 40 Rd., at erlægge med Halvdelen hvert Aars 1ste August og 1ste Februar."

Nr. 148.

Advocat Hansen
contra

Else Marie Nielsdatter (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politiretsdom af 2den Marts 1869: „Arrestanterne Fjergen Madsen og Else Marie Nielsdatter bør hensættes til Tvangsarbejde i Kjøbenhavns Amts Syge-, Daare- og Tvangsarbejdsanstalt, den Første i 60 Dage og den Sidste i 120 Dage. Tiltalte Maren Abrahamsdatter af Giby Fattighuus bør hensættes i simpelt Fængsel i 12 Dage. Samtlige af Sagen flydende Omkostninger have Arrestanterne og den Tiltalte at udrede hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1869: „Politiretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Petersen og Procurator Mundt, betaler Arrestantinden Else Marie Nielsdatter 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestantinden Else Marie Nielsdatter — der er født i 1823 og gjentagne Gange har været straffet for Eiendomsindgreb samt Løsgænger og Betleri, og navnlig ifølge en Underretsdom af 1861 har været anseet for 2den Gang begaaet Tyveri og for Betleri med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, hvorefter hun ifølge en Politiretsdom af 21de Juni 1867 har efter Lov 3die Marts 1860 § 3 været anseet med Tvangsarbejde i 90 Dage — tiltales under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politiret indankede Sag, der i 1ste Instants tilige angit 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, for Løsgænger og Betleri, og ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Dplysninger er det ogsaa godtgjort, at hun, hvem der den 27de Mai 1867 og

26de September s. A. er blevet givet Tilhold, blandt Andet om at søge lovligt Erhverv, har siden kort efter Mikkelsdag s. A., da hun og hendes for Politiretten medtaltale Mand forlode det dem af Sognet anviste Opholdssted ved Gundsømagle Holme, og indtil hun i Begyndelsen af Februar d. A. blev anholdt, streift arbejdsløs omkring, navnlig i Følgestab med sin Mand, i forskellige Sogne og bestandigt ernæret sig ved Væleri.

For dette Forhold vil hun være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 5 cfr. §§ 1 og 2 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Tvangsarbejde i Kjøbenhavns Amts Syge-, Daare- og Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor, saavidt paaanket er, være at stabsæfte."

Fredagen den 4de Juni.

Nr. 22. Byfoged og Byssriver i Nyborg, Overauditeur **Becker**
(Advocat Brock efter Ordre)
contra

fhv. Kjøbmand **L. Marsleff** (Advocat Henrichsen efter Ordre), angaaende Ophævelsen af en Indstævnte paalagt Gjældsarrest m. m.

Nyborg Fogedrets Kjendelse af 27de Mai 1865: „Den forhenværende Kjøbmand L. Marsleff af Nyborg efter Requisition af Brødrene Schulz i Kjøbenhavn ved Nyborg Kjøbstads Fogedrets Decret af 14de November 1863 paalagte Gjældsarrest bør være ophævet."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Juli 1868: „Den paaankede Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Procurator Rothe tillægges i Salair 12 Rd., der udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Ligesom Requirenten af den i den indankede Dom nævnte Fogedforretning af 14de November 1863 ikke ved under denne førend Fængslingskjendelsens Afsigelse at deponere Varetægts- og Underholdningsomkostninger for 4 Uger kan ansees at have udbetalt Underholdningspengene til Indstævnte, saaledes findes det heller ikke ved de tilveiebragte tildeels først for Højesteret fremkomne Oplysninger at være godtgjort, at det den nævnte Dag efter Kjendelsens Afsigelse og navnlig i Arresten er blevet Indstævnte tilstræffelig tilkjendegivet, at de deponerede Underholdningspenge,

der toges i Bevaring af Citanten, nu stode til Indstævntes Raadighed, eller at Indstævnte — som Citanten har paastaet — allerede samme Dag tildeels havde raadet over dem.

Da saaledes den i Dommen citerede Lovgivnings Forfrister om, at den første Uges Underholdningspenge skulle erlægges til Skyldneren den Dag, han indsættes til Forvaring, ikke kunne anses at være iagttagne, er det med Føie ved Dommen billiget, at Indstævntes Paastand om paa Grund heraf at løslades af Gjældsarresten ved Fogedkjendelsen af 27de Mai 1865 er bleven tagen til Følge, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Salairer, der tilkomme Procuratorerne Jørgensen og Hansen for deres Møde som befittede Sagsførere under et efter Overretsdommens Affigelse optaget Tingsvidne, samt Indstævntes befalede Sagsfører for Høiesteret, Advocat Henrichsen, og som bestemmes til 3 Rd. for hver af de to Førstnævnte og til 60 Rd. for Sidstnævnte, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Citanten 1 Rd. 3 Salarium tillægges Procuratorerne Jørgensen og Hansen hver 3 Rd. og Advocat Henrichsen for Høiesteret 60 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under en den 14de November 1863 afholdt Fogedforretning blev Indstævnte, forhenværende Kjøbmand L. Marsleff i Nyborg, efter en Creditors Requisition belagt med personlig Arrest, og hedder det derhos i bemeldte Forretning, at Creditor deponerede Baretægt- og Underholdningsomkostninger for en Tid af foreløbig 4 Uger med 10 Rd. 1 Mt. Den 17de næstefter afholdtes efter Indstævntes Requisition en Fogedforretning, hvorunder han paastod Arresten relaxeret paa Grund af, at han ingen Underholdningspenge havde faaet, siden han blev hæftet; men ved en af Citanten, Byfoged og Bysskriver i Nyborg, Overauditeur Becker som

Foged Dagen efter affagt Kjendelse blev Indstævntes Paastrand nægtet Medhold. Denne Kjendelse blev ved Overrettens Dom af 27de Februar 1865 kjendt uefterrettelig og Sagen hjemviist til Paakjendelse af en Sættfoged. Ved dennes den 27de Mai 1865 affagte Kjendelse blev Indstævntes Paastrand om Gjelbdsarrestens Ophævelse tagen til Følge, og har Citanten nu efter meddeelt Opreisning og fri Proces indanket Sagen her for Retten, hvor han har paaستاet sigstævnte Kjendelse derhen forandret, at Indstævntes Paastrand om Relaxation af Arresten ikke tages tilfølg. Indstævnte procederer derimod, ligeledes efter meddeelt fri Proces, til Kjendelsens Stadsfæstelse.

Det er in confesso, at det befalede Underholdningsbidrag endnu ikke 3die Dagen efter Arrestens Fuldbyrkelse er bleven erlagt til Indstævnte, og da dette Bidrag, der skal betales en Uge forud, cfr. Plac. af 22de December 1820, og som efter Lovgivningens Bestemmelser, cfr. navnlig L. 1—24—44 samt Forordningerne af 18de Marts 1693 og 12te April 1793, skal erlægges umiddelbart til Fangen, ikke kan anses at være betalt til denne, forinden det i Virkeligheden er blevet ham selv overgivet, og sammes Erlæggelse til Fogden saaledes ikke kan sættes ved Siden af dets Betaling til Fangen, havde Indstævnte den 17de November 1863 et i Lovgivningen hjemlet Krav paa at erholde Arresten relaxeret.

Den indankede af Sættfogden affagte Kjendelse vil derfor være at stadfæste."

Nr. 139.

Advocat Klubien

contra

Jørgen Pedersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Hornum Herreds Extraretsdom af 4de Marts 1869: „Arrestanten Jørgen Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; saa afholder Arrestanten og samtlige de af nærværende Sag flydende Omkostninger, deriblandt i Salairer til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Holm 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sjaacsen, betaler Tilstalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Jørgen Pedersen for Tyveri.

Med Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens nærmere Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 28de December f. A. blev løsladt af Arresten i Aalborg, efterat have udstaaet en ham ved bemeldte Kjøbstads Extra- retsdom af 4de j. M. for 1ste Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samme Dag har begivet sig paa Veien til Holmager i den Hensigt at begaae Tyveri i en Gaard sammesteds, idet han herom nærmere har anbragt, at han af en Person, med hvem han nogen Tid forud havde siddet i Arrest sammen, havde faaet det Raad paany at stjæle, naar han blev løsladt, samt i dette Tilmed faaet Anviisning paa en nærmere betegnet Gaard i Holmager, hvor den ommeldte Person havde foregivet, at han tidligere havde haft Arbeide og fra den Tid vidste, at der var Penge beroende i en Dragkiste i Storstuen, hvilket Anbringende dog er benægtet af den paagjældende Person.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved- sæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Tielsøe & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 16—17.

Den 25de Juni.

1869.

Første ordinaire Sessjon.

Fredagen den 4de Juni.

Nr. 139.

Advocat Klubien

contra

Tørgen Pedersen (see forrige Nr.).

Efterat Tiltalte den næste Dags Aften var kommet til Holmager, spurgte han først flere Steder om Mattelagi, idet han, dersom han havde kunnet faae saadant, efter hvad han har foregivet, ikke vilde begaae Tyveri; men da han intetsteds kunde faae Logis, opsogte han den Gaard, paa hvilken han, som meldt, vil have faaet Anviisning, og skjulte sig i samme paa Høstænget over Kofstalden, hvis Dør ifkun var lukket med en ubvendig paasat Krog, for at vente indtil Beboerne vare gaaede ijeng, hvorefter han — som det maa antages omtrent Kl. 3 om Natten — atter forlod sit Skjulested og gif hen til Stuehuset, hvor han ituslog en Kude i et Vindue ind til Storstuen, udtog Vinduet, som han satte paa Jorden, og steg igjennem det aabuede Vindue ind i Stuen. Da der imidlertid ikke der fandtes nogen Dragliste og Tiltalte ikke turde give sig Tid til at aabne en i Bøvelset staaende Kiste, fordi Gaardhunden havde begyndt at gjøse, tilvendte han sig kun to paa en Hjelke ophængte Frakker, af Værdi tilfammen 26 Rd., med hvilke han styndte sig bort ad samme Wei, ad hvilken han var kommen ind i Stuen, idet han lod Vinduet staae hvor han havde sat det. Efter Sagens Dplysninger staaer den ommeldte Storstue ved en Dør, der dog den Nat var aflaaet, i Forbindelse med den Deel af Huset, hvor Gaardens Beboere sov. De sjaalne Frakker, der tilhørte Gaardens Eier Chr. Brøgger og dennes Tjenestekarl, afhændede Tiltalte senere i Aalborg; de ere imidlertid bragte tilfiede under Sagen og udeliveredede de Bestjaalne, der have frafalbet videre Erstatningskrav.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1844 og som ovenmeldt har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri, være at ansee for denne For-

brydelse 2den Gang begaaet efter Straffelovens § 230 2det Led cfr. § 229 Nr. 4 2det Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Art af Straffearbejde i 1 Aar, og hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste med den nævnte Forandring i Straffetiden."

Nr. 149.

Advocat Brock

contra

Hansine Birgithe Lund (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Kønne Kjøbstads Extraretsdom af 30te Marts 1869: „Til-talte Hansine Birgithe Lund af Aaker Sogn bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage samt derhos udrede alle ved hendes Arrest og denne Action foranledigede Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rd. og til Defen-sor, Procurator Erichsen 3 Rd.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, der ved Dommen er tilregnet hende til Strafansvar, og som efter den stete Indtævning alene foreligger Højesteret til Paa-kjendelse, vil hun, der nu er fyldt 18 Aar, være at ansee efter Straffelovens § 253 jfr. § 37 med Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, og Straffetiden findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Hansine Birgithe Lund bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. I Henseende til Ac-tionens Omkostninger bør Højesteretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Pigen Hansine Birgithe Lund af Maler Sogn, som under nærværende Sag er actioneret for Bebrageri, er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med øvrige oplyste Omstændigheder fuldstændigen overbevist om, at have en Søndag i Januar Maaned afbleven laant af Pigen Hansine Christine Hansen paa Stampen en sort Trøje og et blomstret Skjold, hvilke Gjenstande hun forpligtede sig til at tilbagelevere den paafølgende Søndag, men istedetfor at efterkomme dette solgte hun begge Dese Dagen efter at hun havde laant dem til Nebflager Kochs Enke heri Byen for 1 Rd. Trøjen og Skjoldet, der under Forhørerne af Rettens Vidner ere blevene vurdere, hver Gjenstand til 1 Rd., har Pigen Hansine Chr. Hansen erholdt tilbageleveret, hvorhos hun har frasalbt Erstatning for Afavn og Forringelse.

Freundeles har Tiltalte under de optagne Forhør forklaret, at efterat hun af Pigen Marie Kathrine Stange havde erholdt tillæns paa ubestemt Tid et Tørklæde og en Hue, var hun senere af bemeldte Pige bleven anmodet om for hende at pantsætte Huen til ovennævnte Kroghs Enke, men da denne ei vilde modtage den som Pant, solgte hun den uden Eierindens Vidende for 3 Mk. Denne Tiltaltes Forklaring er vel forsaavidt møbsagt af Marie K. Stange, som denne vedblivende har paastaet, at hun ikke havde anmodet Tiltalte om at pantsætte Huen, men paa den anden Side synes de afhørte Deponenter Anna Andersbatters og Kirstine Andersbatters afgivne Forklaringer at tale for, at Tiltaltes Udsagn er overeensstemmende med Sandhed.

Den ovenmeldte Hue, der af Rettens Vidner er vurderet for 1 Rd., er under Forhørene udleveret Pigen Stange, som iøvrigt har frasalbt Erstatning. . . .

Tiltalte, der er født den 23de Mai 1851, er tidligere ifølge Sønderherreds Extraretsdom af 16de November 1867 straffet for Tyveri med 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.

Hun vil nu for det af hende, som ovenmeldt, udviste Forhold være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866, dens § 253 sammenholdt med § 251 og § 21 cfr. § 37, og skjønnes Straffen i Betragtning af samtlige foreliggende Omstændigheder passende at kunne bestemmes til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.“

Nr. 146.

Justitsraad Bunken

contra

Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens
Enke (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 4de Mai 1869: „Arrestantinden Marie Margrethe Andersen, Jens Christian Thomsens

Enke, bør henses til Tugthuusarbejde i 4 Aar samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorefter blandt Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Erichsen 3 Rd. At efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande 3 Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 14de f. M. tiltales Arrestantinden Marie Margrethe Andersen, Søs Christian Thomsens Enke, under nærværende Sag for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods, og er det ved egen Tilstaaelse og dermed forøvrigt stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de Lovovertrædelser, for hvilke hun er sat under Tiltale. Hun har saaledes Kørt bagen den 27de Marts d. A. Hjaalet et Restaurateur Meyer tilhørende Stykke Kjøb, som veiede 11 à 14 Pd. og var ophængt i Porten i hans Bolig, omtrent 3½ Alen fra Jorden. Arrestantinden bemægtigede sig det ommeldte Stykke Drekjøb ved Hjælp af en Høtvy, som hun havde med sig og som hun havde benyttet til at oplaste Tang ved Havet. Kjøbet, som havde en Værdi af 11 à 14 Mk., har hun kogt og fortæret, men Bestjaalne har i Betragtning af hendes Fattigdom frafaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Arrestantinden i Forening med en Svenker Ola Nilsson, som er bortreist herfra, Hjaalet 2 Steenhamre, som laa paa Steenhuggerpladsen ved den østre Kirkegaard, og af disse Hamre fik hun den ene, som tilhørte Steenhugger Anders Christian Kjempe. Denne Hammer, som er vurderet til 1 Rd., er tilbageleveret Bestjaalne, som har frafaldet Krav paa hverligere Erstatning. Endelig har Arrestantinden Hjaalet en Høtvy fra en Arbeidsvogn, som holdt i Gæstgiver Bidstrups Port. Høtvyen er vurderet til 1 Mk. og tilbageleveret Bestjaalne, som ikke gjør Krav paa Erstatning. Paa Arrestantindens Bopæl er forefundet en til 24 f vurderet Grime, som hun foregiver at have fundet paa Gaden og tilegnet sig.

Arrestantinden, som er langt over criminel Lavalder, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

- 1) Mønne Extraretsdom af 8de December 1852, hvorved hun for Tyveri er idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.
- 2) Høiesteretsdom af 5te April 1854, hvorved hun for 2den Gang Tyveri er idømt 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

3) Rønne Extraretsdom af 13de October 1857, hvorved hun for hjemlet Besiddelse af sjaalne Koster er idømt 4 Aars Forbedringshuusarbeide, men ved Høiesteretsdom af 10de December s. A. er hun frifunden for Actors videre Tiltale.

4) Høiesteretsdom af 11te December 1860, hvorved hun for Tyveri og Bebrageri er idømt 6 Aars Forbedringshuusarbeide.

Arrestantinden bliver nu at dømmes for 4de Gang begaaet Tyveri samt for ulovlig Omgang med Hittegods, og uagtet de af hende begaaede Tyverier ikke angaae betydelige Gjenstande, har hun dog begaaet 3 forffjellige Tyverier, og sees hen til, at de hende tidligere overgaaede Straffedomme og de Straffe, som hun isølge samme har udstaaet, ikke have været tilstrækkelige til at kue hendes forbrøderiske Tilbøieligheder, stjønnes Straffen efter Straffelovens § 232 og § 247 sammenholdt med §§ 62 og 14 ikke at burde bestemmes ringere end til 4 Aars Tugthuusarbeide."

Nr. 137.

Advocat Brock
contra**Niels Christian Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for falsk Angivelse.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 8de Marts 1869: „Tiltalte Høker Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad Olsen og Bredstrup, med 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Højer Niels Christian Jensen for falsk Angivelse.

Den 22de Januar d. A. anmeldte Tiltalte for Politiet i Randers, hvor han er boende, at der Dagen forud var frafjaalet ham en Portemonnaie med 6 Rb., og under et i denne Anledning samme Dag optaget Forhør forklarede han nærmere herom, at da han den foregaaende Estermiddag havde været ude paa sit Locum, havde han lagt Portemonnaien med det nævnte Pengebeløb i fra sig der og glemte at tage den til sig igjen, at han derefter i Mørkningen atter havde søgt efter den paa det Sted, hvor han havde lagt den fra sig, men uden at finde den, og at han havde Vægtervagtmester Frederik With mistænkt for at have tilvendt sig den, fordi With, der senere paa Estermiddagen, medens Tiltalte var gaaet ud i Byen, havde været tilstede paa hans Bopæl som Vidne ved en sammesteds foretaget Fogedforretning og ved denne Leilighed havde været ude i Gaarden, efter Tiltaltes Hustrues Sigende var den Eneeste, der under hans Fraværelse havde været i Gaarden, der holdes aflukket, saa at ingen Fremmed kan komme derind. Da der imidlertid fattedes Mistanke om, at denne Angivelse var falsk, blev Tiltalte samme Dag sat under Anholdelse, og Undersøgelse i den Anledning indledet imod ham, og Tiltalte har ogsaa i et senere Forhør vedgaaet, at han i Virkeligheden ikke har mistet nogen Portemonnaie med 6 Rb. i, men at han, der efter sin Forklaring er meget hidsig, alene har anmeldt Saadant af Hadefuldhed imod With og for at hævne sig paa denne, fordi With, efter hvad Tiltaltes Hustru havde fortalt ham, havde ved den ovennævnte Fogedforretning gjort Fogden opmærksom paa, at der ude i Gaarden var nogle Faar og Høns, hvori der kunde gjøres Ublæg, og derved havde foranlediget, at der blev gjort Ublæg i 2 Faar. Tiltalte har isøvrigt paaستاet, at han ikke tænkte sig, at den falske Angivelse kunde føre til, at With enten blev straffet eller affebiget, men at han tænkte sig, at With kunde faae nogle Ubehageligheder og navnlig en Trettesættelse.

For det af Tiltalte saaledes vedgaaede Forhold er han, der er født i Maret 1811 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 225, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.“

Nr. 136.

Advocat Hansen
contra

Jens Christian Sørensen (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri eller ialtsald uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster eller for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Dronninglund Herreds Extraretsdom af 30te Januar 1869:

„Tiltalte Jens Christian Sørensen af Lille Aunkjødt bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa bør han udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Løgstrup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Marts 1869: „Tiltalte Jens Christian Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger, berunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Ssaacsen, 5 Rd. til hver, Det Udømte at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Tiltalte Jens Christian Sørensen, der er født den 4de November 1843 og ifølge Dronninglund Herreds Extraretsdom af 19de Juli 1860 har for Riketsveri været anset efter Fvbn. 11te April 1840 § 7 med Straf af 3 Aars Forbedringshuusarbejde, hvilken Straf dog ved kongelig Resolution af 4de Januar 1861 blev forandret til 25 Rottingslag, sigtes under nærværende Sag for Tyveri eller ialtsalb uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster eller for ulovlig Dmgang med Hittegods.

Efterat Arbeidsmand Hans Christian Severinsen den 2den April f. A. om Morgenen havde savnet en Skovl og en Spade, som han havde benyttet til Bearbejde og den foregaaende Aften havde henlagt i Veigrøsten ved sit Arbeidssted, blev der i October Maaned f. A. i Tiltaltes Besiddelse foresundet en Skovl og en Spade, hvilke H. Chr. Severinsen har gjenkjendt som de bortblevne, dog at Spaden var bleven forsynet med et nyt Skaf og at der muligens var staaet et Stykke af Skafstet paa Skovlen, hvorhos han med Ed har bekræftet, at de ommeldte Gjenstande ere ham staaet mod hans Vidende og Villie. Om den Maade, hvorpaa disse Gjenstande ere komne i hans Besiddelse, har Tiltalte vedblivende forklaret, at han en Morgen i Foraaret 1868 fandt dem udenfor sin Staldbør, og da han ved en omtrent 3 Uger tidligere — som det efter Sagens Oplysninger maa antages den 24de Marts — afholdt

Auction havde truffet en Karl, der stlybte ham 14 Mk. og som, da Tiltalte afkrævede ham dette Tilgodehavende, havde tilbudt at overlade ham en Spade og en Skovl i Afdrag paa Beløbet, antog han, at denne Karl om Natten havde bragt de omtalte Redstaber, hvilke Tiltalte derfor tog til sig, hvorhos han forsynede Skovlen, der efter hans Forklaring var uden Skast, da den kom i hans Besiddelse, med et saadant, ligesom han ogsaa senere satte et nyt Skast paa Spaden.

Da han ikke senere traf sammen med den ommeldte Karl, fandt der ingen nærmere Aftale Sted om, til hvilken Priis Tiltalte skulde modtage de ommeldte Redstaber, der under Sagen ere vurderede til ialt 9 Mk., og Tiltalte havde efter sin Forklaring ogsaa tænkt sig Muligheden af, at de kunde være stjaalne, men da han talte med sin Broder om, hvorvidt det kunde gaae an, at han beholdt Redstaberne, havde denne yttret, at han ikke troede, at den ommeldte Karl, som han kjendte, havde stjaalet dem; iøvrigt vil Tiltalte ingenlunde have lagt Dølgemaal paa sin Besiddelse af Redstaberne, og efter Sagens Oplysninger maa det ogsaa antages, at de navnlig i den sidste Tid før Under-søgelstens Paabegyndelse have været ublaante til Forforskjellige.

Vel har nu den ommeldte Karl, medens han iøvrigt har indrømmet, at han ved den af Tiltalte omforklarede Leilighed blev af Tiltalte krævet for 14 Mk., som han stlybte denne, bestemt nægtet at have tilbudt Tiltalte en Skovl og en Spade som Afdrag paa Gjælden, eller at der mellem dem har været Tale om saadanne Gjenstande, men ligesom der ikke mod Tiltaltes Venægtelse er fremkommet noget directe Beviis for, at Tiltalte paa ulovlig Maade har tilvendt sig de paagjældende Redstaber, saaledes ville Bestemmelserne i L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 heller ikke i nærværende Tilfælde kunne komme til Anvendelse, da der mangler tilstrækkeligt Beviis for H. Chr. Severinsens Eiendomsret til de ommeldte Redstaber, og idet Tiltalte, naar hans Forklaring om Maaden, hvorpaa disse ere komne i hans Besiddelse, maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikke kan anses at have gjort sig skyldig enten i Hæleri eller i noget Forhold, der kan paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 248, vil han saaledes være at frifinde for Actors Tiltalte, efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.“

Mandagen den 7de Juni.

Nr. 153.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Larsen (Defensor Hansen),

der tiltales for uberettiget Udsalg og Udfjænkning af Brændeviin.

Hirschholm Birk's Politiretsdom af 19de Januar 1869:
„Tiltalte Højer Hans Larsen af Karlebo bør til Frederiksborg Amt's Fattigkasse betale en Mulct af 40 Rd. At efterkommes

inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dnm af 16de April 1869: „Tiltalte Høker Hans Larsen af Karlebo bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, hvor- under Salair til Procuratorerne Winther og Nygaard for Overretten 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billigter Høiesteret, at der ikke er paalagt Tiltalte Strafansvar, i hvilken Henseende de Høiesteret forelagte nye Dplysninger ikke findes at kunne medføre nogen Forandring. Efter Omstændig- heberne vil Tiltalte imidlertid have at udrede Sagens Omkosti- ninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte udreder Sa- gens Omkostninger og derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Ab- vocaterne Nellemann og Hansen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebbes det: „Tiltalte Høker Hans Larsen af Karlebo, der ved Hirschholm Birks Politiretsdomme af 7de Juli 1863 og 22de Marts 1867 er anseet efter Næringslovens §§ 78 og 77 for 1ste og 2den Gang begaaet uberettiget Udsjænkning og Udsalg af Brændeviin med en Mulkt af henholdsvis 10 og 20 Rd., sigtes under nærværende fra bemeldte Birkeret hertil indankede Sag atter for uberettiget Udsalg og Udsjænkning af Brændeviin. Da der imidlertid imod Tiltaltes Benægtelse ikke er tilveiebragt Beviis imod ham, idet navnlig hans Indrømmelse af oftere til sine Kunder at have skjænket en Snaps, uden dog derfor at beregne sig eller modtage Betaling, ikke i og for sig kan medføre, at han ansees skyldig i uberettiget Udsjænkning af Brændeviin, vil han for Actors Tiltale være at frifinde, og overensstem- mende dermed vil Birketingsdommen, ved hvilken han efter de ovennævnte Lov- bestemmelser er anseet med en Mulkt af 40 Rd. til Amtsfattigkassen, være at forandre. Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor her for Retten, 5 Rd. til hver, vil være at udrede af det Offentlige."

Nr. 13. Kjøbmand **Jacob Krøyer** (Ingen)
 contra
 Kjøbmand **Peter Riber** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 145. Advocat Klubien
 contra

Jens Jensen eller **Jens Christian Jensen**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for det i Straffelovens §§ 162 og 177 omhandlede Forhold.

Omense Kjøbstads Extraretsdom af 20de Februar 1869: „Arrestanten Smedesvend Jens Christian Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar og Arrestantinden Hansine Rasmusmine Rasmussen hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 2 Maaneber; saa bør de ogsaa, Begge for Een og Een for Begge, betale alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Tommerup og Cloos 5 Rd. til Enhver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Vandsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 20de April 1869: „Underrettens Dom bør ved Magt at staae, dog at Straffetiden for Arrestantinden Hansine Rasmusmine Rasmussen bestemmes til 1 Maaneber. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretten tilkjendte Salairer, samt Salair til Procuratorerne Steinthal og Smith for Overretten, 5 Rd. til hver, udredes af Arrestanten Jens Christian Jensen, dog at Arrestantinden in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$ af samtlige Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Følg den i den indankede Dom givne Fremstilling af det af Tiltalte Jens Jensen — for hvis Vedkommende Sagen alene foreligger Højesteret til Paakjendelse — ubviste Forhold bliver han at ansee efter Straffelovens § 163, tildeels sammenholdt med §§ 46 og 174, samt efter § 177; og hans Straf findes at kunne fastsættes, som ved Dommen bestemt, til 5 Aars Forbedringshuusarbejde. I Henhold hertil vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for hans Vedkommende billiges, kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Christian Jensen, der er født den 25de September 1830, og Arrestantinden Hansine Rasmusine Rasmussen, der er født den 4de Februar 1852, og af hvilke Ingen forhen har været criminaliter tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende fra Odense Rådsheds Etræret hertil indankede Sag, Førstnævnte for Overtrædelse af Straffelovens §§ 162 og 177 og Sidstnævnte af § 162, og ved egen Tilståelse og det isvrigt Dplyste er det ogsaa tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten i Begyndelsen af indeværende Aar har havt legemlig Omgang med Arrestantinden, der er en uægte Datter af hans Hustru, medens hun en Tid var hjemme og deelte Seng med Forældrene, ligesom Arrestanten har vedgaaet i Sommeren 1865 under et Besøg i Korsør, hvor Arrestantinden da opholdt sig, at have i alt Fald forsøgt legemlig Omgang med hende, der da var 13 Aar gammel, hvorhos Arrestanten endelig er overbevist at have gjort sig skyldig i unaturlig Omgængelse med sine 2de Stifføner, der da vare i en Alder af 12 Aar og boede hos ham.

For dette Forhold vil Arrestanten være at ansee efter de citerede §§ sammenholdt med §§ 46, 163, 174 og 306 og Arrestantinden efter § 162 sammenholdt med §§ 37 og 163, og Straffen for Arrestanten findes passende bestemt til 5 Aars Forbedringshuusarbejde.“

Nr. 156.

Justitsraad Bunken

contra

**Hans Hansen og Kirstine Andreasbatter eller
Thomsen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af et dem i Henhold til Straffelovens § 178 givet Tilhold.

Nørre Thystrup Herreds Extraretsdom af 8de April 1869: „Arresterterne Hans Hansen og Kirstine Thomsen bør i denne Sag for Actors Tiltale frie at blive, dog at de, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Arrestation og Tiltalen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagfører Kralund 5 Rd. og til Forsvareren, Sagfører Dahl 4 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Actionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom bestemte Salairer, og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Som i den inbankede Dom anført, er det godtgjort, at de Tiltalte, uanseet den dem af Politivirigheden under 20de December s. A. givne Advarsel om at fjerne sig fra hinanden, ere vedblevne at føre et forargeligt Samsiv. Da nu den nævnte Advarsel støttede sig til Amtets Ordre, maa den ialtfald paa Grund heraf antages at fyldestgjøre Betingelsen efter Straffelovens § 178 for Anvendelsen af denne §'s Straffebestemmelse, og idet derhos den brugte Forkyndelsesmaade maa ansees tilstrækkelig, ville de Tiltalte være at dømmes efter foranførte Lovbestemmelse. Straffen findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af de Tiltalte, der endvidere ville have solidarisk at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Hans Hansen og Kirstine Andreasbatter eller Thomsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage; faa betale de og, Een for Begge og Begge for Een,

Actionens Omkostninger, derunder de i Overret-
tens Dom fastsatte Salaries, samt i Salarium
til Justitsraad Bungen og Advocat Klubien for
Højesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag
figtes de Tiltalte Hans Hansen og Kirstine Andreasdatter eller
Thomsen for Overtrædelse af et dem i Henshold til Straffelovens § 178
givet Tilhold.

Under en i Slutningen af forrige Aar mod de Tiltalte indlebet Under-
søgelse, efter hvis Afslutning de bleve satte under Tiltale for Betleri, og ved
Elbo m. fl. Herredets Politivetsdom af 12te December f. A. for denne For-
seelse lanfete med Straf af Fængsel paa Band og Brød hver i 3 Dage, var
det blandt Andet blevet oplyst, at de Tiltalte — af hvilke Hans Hansen er
Enkemand, medens Kirstin: Andreasdatter maa antages ifølge Bevilling at være
separeret i Henseende til Bord og Seng fra sin Mand Christian Thomsen —
i flere Aar havde levet sammen som Ægtefolk, og efterat Amtet i denne An-
ledning havde, ved under 15de December f. A. at tilbagefende Domsacten i
den ovenmelbte Politisag til Execution, anmodet vedkommende Herredsfoged
om overensstemmende med Straffelovens § 178 at give de Tiltalte en Advar-
sel om at fjerne sig fra hinanden, blev det den 20de f. M. for en Politiret
paalagt de Tiltalte at ophøre med det af dem førte forargelige Samliv med
Tilfjendbegivende af, at de i modsat Fald vilde blive straffede efter den anførte
Lovbestemmelse.

Det maa nu vel under nærværende Sag ved de Tiltaltes egne Til-
saaelser og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at de,
uanset det dem saaledes givne Paalæg, ere vedblevne at leve sammen som
Ægtefolk, men da det efter den fremlagte Udskrift af Politiprotocollen ikke er
tilfjendbegivet dem, at Advarselen var begrundet i Amtets Ordre, ligesaaalidet
som Amtets ommelbte Skrivelse var fremlagt for Politiretten eller endog blot
paaberaabt som Grund for den givne Advarsel, og Politimesteren efter den ci-
terede § i Straffeloven, sammenholdt med Placaten af 12te Juni 1827, der
efter Straffelovens § 310 ikkun er ophævet forsaavidt dens Straffebestemmelse
angaaer, ikke kunde være besejret til at afgjøre, om der var Føje til at give en
saadan Advarsel eller til paa egen Haand at meddele den, hvorhos bemeldte
Placats Forfrister ei heller isøvrigt vare iagttagne, kunne de Tiltalte ikke ansees
ved deres ovenmelbte Forhold at være ifaldne Tiltale efter det nævnte Lovbud,
og de ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale i nærværende Sag, og
Underrettsdommen, der har dette Resultat, forsaavidt være at stadfæste.“

Tirsdagen den 8de Juni.

Nr. 164.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Christian Jørgensen (Defensor Bungen),
der tiltales for Attentat paa Voldtægt.

Meerløse-Lubse Herredens Extraretsdom af 5te April 1869:
„Arrestanten Hans Christian Jørgensen bør henføres til For-
bedringshuusarbejde i 18 Maanedes, samt udrede alle af Actionen
flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procura-
tor Arbo 5 Rb. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rb.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Mai
1869: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair
til Procuratorerne Mundt og Casse for Overretten betaler Arre-
stanten Hans Christian Jørgensen 5 Rb. til hver. At efterkommes
under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocat
Nellesmann og Justitsraad Bungen for Højesteret
betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste
Instants ved Meerløse Lubse Herredens Politiret paakjendte, hertil indankede
Sag actioneres Arrestanten Hans Christian Jørgensen for Attentat paa
Voldtægt, og er det ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dplyste beviist,
at han heri har gjort sig skyldig.

Da Arrestanten den 20de Marts d. A. om Eftermiddagen saae et om-
trent 13-aarigt Pigebarn passere over Marken, hvor han var beskæftiget med
Arbejde, fik han lyst til Samleie med hende, og da hun afflog hans Begjæring
herom, kastede han hende omkuld, og idet han holdt hende for Munden for
at hindre hende i at skrige, trak han hendes Klæder op, saaledes at han blot-
tede hendes Kjønsele, og lagde sig, efterat have opknappet sine Buxer, over
Pigen og forsøgte at bringe sit mandlige Lem ind i hendes Kjønsele, dog uden
at det lykkedes ham.

Da en Karl, der havde hørt Barnets Skrig, nærmede sig dem, reiste

Arrestanten sig op. Endnu bemærkes, at det Paaſerebe, der varede omtrent et Dvarteer, ikke efterlob Spor paa Barnets Legeme eller Klæder.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født i Aaret 1849 og ikke tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 168 cfr. § 46, og da den valgte Straf passende er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 142.

Advocat Nellemann

contra

Johannes Simonſen (Defensor Levinſen),

der tiltales for Tyveri, Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, ulovlig Omgang med Hittegods og Meddeelagtighed i Bebrageri.

Vordingborg nordre Virks Extraretsdom af 27de October 1868: „Arrestanten Johannes Simonſen vil være at behandle i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 29de October 1861 osv.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de Marts 1869: „Birketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Seibelin og Møller for Overretten betaler Tiltalte, Tugthuusfange Johannes Simonſen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinſen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte, Tugthuusfange Johannes Simonſen, der oftere har været straffet for Tyveri og derfor hængt til Strafarbejde paa Livstid, blev ved allerhøieste Resolution af 29de October 1861 under sædvanlige Betingelser skjænket Friheden. Han tiltales nu under nærværende fra Vordingborg nordre Virks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants omfattede flere Medtiltalte, for hvis Ved-

kommende Dommen ikke er appelleret, for Tyveri, Medbeelagtighed i denne Forbrydelse, ulovlig Omgang med Hittegods og Medbeelagtighed i Bedrageri, og han er ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist at være skyldig i de ham paafsigtede Forbrydelser.

Han har saaledes i Slutningen af Februar Maaned f. A. i Forening med sin Kone og Søn sjaalet 6 à 7 Skpr. Kartofler fra Parcellist Tønnes Petersen i Østergaardskrædet, og en Nat i sidste Foraar i Forening med samme Personer sjaalet et lignende Quantum Kartofler fra Petersgaards Have. Fremdeles har han givet sin Søn Julius Johansen Anviisning paa at forøve Tyveri af Kirkeblokken i Kallehave Kirke, ved deraf med et Nør, paa hvis Ende der var anbragt Bøg, at optage Penge, og har han erholdt Andeel af de Penge, Sønnen paa denne Maade tilvendte sig; ligeledes har han deeltaget i Fortæringen af enbeel Kartofler m. v., som han vidste, at hans Kone og Søn og en fjerde ved Underretten Tilstalt ved Tyveri havde tilvendt sig. Endvidere har han tilstaaet at have undladt at oplyse et af ham ved Stranden fundet Uhr, som han derimod folgte.

Efter det saaledes Oplyste maa det billiges, at Tilstalte ved den indankede Dom er tilfundet at behandles i Overensstemmelse med fornævnte Igl. Resolution.

Det vil saaledes ingen Indflydelse faae, at Arrestanten endvidere har tilstaaet i Forening med den i forrige Instants Medtiltalte P. Ulrichsen i Aaret 1851 at have været tilstede i Kjøbmand i Præstø Grønvolbs Boutik, da Ulrichsen der paa bedragelig Maade tilvendte sig nogle Barer, og derefter af Ulrichsen at have modtaget Andeel af disse. Justitsministeriet har under 23de September f. A. resolveret, at dette Forhold skulde paatales under Sagen.

Da den indankede Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende findes passende, vil Dommen, forsaavidt paaantet er, være at stadfæste.“

Nr. 154.

Advocat Levinfen

contra

Lars Rasmussen (Defensor Brock),

der tiltales i Henhold til Cap. 17 af almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 for at have berøvet Skytten paa Langesø Rasmus Madsen Livet.

Ødense Herreds Extraretsdom af 28de Januar 1869: „Arrestanten Lars Rasmussen bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator

Borch 6 Rd. og til Defensor, Procurator Jespersen 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Overauditeur, Prøveprocurator Wolff og Procurator Herforth, betaler Arrestanten Lars Rasmusfen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Rasmusfen — der er sødt den 28de September 1842 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet — er i nærværende, fra Odense Herredsret hertil appellerede Sag sat under Justitiens Tiltale i Genhold til Straffelovens Cap. 17 for at have berøbet Skytten paa Langefø, Rasmus Madsfen, Livet, og efter Arrestantens egen, med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse ere de nærmere Omstændigheder ved den af ham begaaede Misgjerning følgende:

Arrestanten — der er en Ynder af Jagt — var Søndagen den 22de November f. A. om Formiddagen Kl. 9 à 10 gaaet paa Jagt med et glatløbet, med Røve= og Smaahagel ladet Gevær, og efter at være fra de til Trøstrup Sogn hørende Jorder kommen ind paa Bredberg Mark og paa Bredberg Banke, der høre til Langefø Jagtdistrikt, spødte han der pludselig paa fornøinte Rasmus Madsfen, som han vel ikke kjendte personlig, men dog flygtede for, da han ved at see ham forsynet med Jagtreqvisiter og Hund ikke tvivlede om, at det var Skytten. Rasmus Madsfen løb efter Arrestanten, satte, da han forlod Langefø Jagtdistrikt, sin Bøsse fra sig ved Hegnet, og fortsatte Forsølgelsen, indtil han indhentede Arrestanten ved Trøstrup Mose. Efterat Skytten, der ikke kjendte Arrestanten, havde faaet at vide, hvem denne var, opfordrede Skytten — der havde en Stof i Haanden, men isøvrigt ikke truede Arrestanten Hverken med den eller med Ord — ham til med sig at gaae hjem til hans Forældre for at træffe en mindelig Overenskomst om Størrelsen af den Mulct, som Arrestanten skulde erlægge for sin ulovlige Jagt, og de fulgtes nu ad ved hin=

andens Side over Mosen og hen til et Krat, Trøstrup Hole kaldet, til hvilket Mosen støder, for derigjennem at gaae til Arrestantens Forældres Huus, der ligger et kort Stykke fra Krattet. Med Hensyn til Valget af deene Bei, der var den mindst beqvemme at gaae, har Arrestanten forklaret, at han, der var saa fortunlet i Hovedet af det lange og anstrengende Løb, at han ikke rigtig kunde sandse, ikke veed, om det var ham eller Skytten, der slog ind paa Veien igjennem Krattet, men han antager, at de gjorde det begge samtidig, og han selv gif den Retning uden strax at have nogen videre Tanke derved. Arrestanten, der frygtede for at faae Utaf af sine Forældre, naar han kom hjem til dem i Forening med Skytten, havde allerede, medens de gif sammen over Mosen, bedet Skytten om at opgive, hvor stor Mulcten vilde blive, og tilbuddt 3 à 4 Rd., som han havde hos sig, og da Skytten vægrede sig ved at modtage dette Beløb, saabelsom ved nu at bestemme Mulctens Størrelse, hvorom han først vilde tale nærmere, naar de kom hjem til Arrestantens Forældre, hvad denne som ansøgt frygtede for, spændte Arrestanten ubemærket af Skytten Hanen paa sin Bøsse, for i alt Fald ved at skyde Skytten at undgaae at blive fulgt hjem af denne; men endnu efter at have spændt Hanen, hvilket han gjorde idet de gif ind i Krattet, bød han paany Skytten de Penge, han havde hos sig, uden at denne vilde modtage dem, og under Gangen igjennem Krattet var han i Kamp med sig selv om han skulde udsøre Gjerningen eller ikke; han vidste, som han har utvæpft sig, endda ikke, hvad han skulde bestemme sig til, idet det var ham klart, at det at skyde paa Skytten var det samme som at dræbe ham; først da de vare komne til Udkanten af en Granplantage, der ligger ved Enden af Krattet, og de saaledes derfra vilde være komne ud paa den aabne Mark, bestemte Arrestanten sig — og som eneste Motiv har han ansørt, at han var bange for at komme hjem til sine Forældre med Skytten — til at skyde denne, der nu som under hele Gangen gif paa hans venstre Side, og han hævdede derfor den venstre Arm, paa hvilken Bøssespiden hvilede, saaledes i Veiret, at han bragte den i Retning med Skyttens Hoved, og trykkede af. Skytten styrkede sieblikkelig bød om med Hovedskallens Been sprængte fra hverandre og tildeels knuste. Der blev under Sagen Spørgsmaal om Skuddet havde truffet i venstre Side af Hovedet — hvad dog ikke kan antages at have været Tilfældet — og svarede Arrestanten hertil, at han ikke kunde sige, om Skytten mulig har gjort en Venning med Hovedet og derved er kommen til at vende den venstre Side af det imod Arrestanten, hvad denne under den ophidsede Stemning, hvori han i det Dieblik var, ikke klart har kunnet bemærke.

Efter Gjerningen følte Arrestanten efter sin Forklaring strax, at han havde handlet overilet, og denne Følelse bragte ham til at staae et Dieblik stille; han hviende sig derefter ned over Liget, som han affpændte den Rem, Skytten havde baaret om Livet, og hvori Hagelpungen hang, kastede Remmen strax ind imellem Granerne, men Pungen først paa Hjemveien fra Gjerningsstedet, efter at have helbt Skyttens Hagel over i sin egen Pung, hvorefter han ladede sin Bøsse for at det ikke skulde bemærkes, at han havde studt, og gif hjem. Afstanden fra det Sted, hvor Arrestanten blev naaet af Skytten, og til

det Sted, hvor han spændte Hanen, er funden at udgjøre c. 200 Skridt, og fra sidstnævnte Sted til det Sted, hvor han skjød Skytten, c. 600 Skridt eller om trent 6 Minuters Gang, saa at det Tidrum, hvori Arrestanten har gaaet med Skytten fra den Tid, han af denne blev naaet, og indtil han skjød ham, maa antages at have udgjort c. 8 à 10 Minuter.

Efter alt det Anførte og idet der, efter Arrestantens Forklaringer om at have været i en forstumlet og ophidset Sindstilstand, samt efter Motivets Ubetvælselighed, der nærmest taler for, at en rolig Overveielse ikke har været tilstede, ikke findes tilstrækkelig Høie til at betragte det af Arrestanten begaaede Drab som overlagt, finder Overretten, at Underdommeren med tiltagne Meddoms mænd rettelig har hensørt Drabshandlingen under Straffelovens § 186, og da den i Underrettsdommen valgte Straf af Tugthuusarbejde paa Livstid skønnes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilskjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 161.

Advocat Hindenburg

contra

Else Marie Andersen, Peder Jensen's Hustru

(Defensor Mellemann),

der tiltales for Betleri.

Odense Herreds Politiretsdom af 3die April 1869: „Tiltalte Ane Margrethe Kirstine Poulsen, Skomager N. E. Nielsens Kone og Else Marie Andersen, Arbeidsmand Peder Jensen's Kone, bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt, Førstnævnte i 12 og Sidstnævnte i 90 Dage. Saa bør de og, Cost for Begge og Begge for Een, at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettrns Dom af 11te Mai 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann og Gottschalk, betale de Tiltalte Ane Margrethe Kirstine Poulsen, Skomager Nicolai Lorentz Nielsens Hustru, og Else Marie Andersen, Arbeidsmand Peder Jensen's Hustru, in solidum 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Else Marie Andersen's Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret;

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellenmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Dønsse Herreds Politivet hertil indankede Sag, hvorunder Ane Margrethe Kirsiine Poulsen, Skomager Nicolai Lorentz Nielsens Hustru, og Elise Marie Andersen, Arbeidsmand Peder Jensens Hustru, tiltales for Betleri, er det ved de Tiltaltes egen med hvad der igrønt er fremkommet stemmende Tilfaaelse oplyst, at de den 10de Marts d. A. have betlet i Dalum Præstegaard og paa Christiansdal. De Tiltalte, af hvilke Ane Margrethe Kirsiine Poulsen er født den 1ste October 1822 og Elise Marie Andersen den 29de December 1815, have tidligere været straffede for Betleri, den Første 2, den Sidste 8 Gange, og ville nu paa ny være at ansee med Straf efter L. 3die Marts 1860 § 3, og da den ved den indankede, den 3die April sidstleden affagte Dom valgte Straf af Arbeide i Dønsse Tvangsarbeidsanstalt resp. i 12 og 90 Dage efter Omstændighederne findes passende og Dømmens Bestemmelser i Henfæende til Sagens Omkostninger, som det er paalagt dem at udrede in solidum, ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 9de Juni.

Nr. 143.

Advocat Henrichsen
contra

1) **Peder Jensen**, 2) **Peder Hansen**, 3) **Hans Jensen**
og 4) **Hans Christian Hansen** (Defensor Hindenburg),
der tiltales, Forsinævnte for Falsk og de tvende Sidstnævnte for
Meddeeltighed i den nævnte Forbrydelse.

Stevns og Faxe Herreders Extraretsdom af 16de November 1868: „De Tiltalte, Gaardmand Peder Hansen af Høierup og Boelsmand Hans Jensen af Lillehedinge, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver især i 5 Gange 5 Dage samt Løds Peter Jensen af Rødbvig og Smed Hans Christian Hansen ligeledes i Fængsel paa Bånd og Brød, respective i 4 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage. Saa bør og samtlige Tiltalte in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor,

Procurator Freuchen 12 Rbd. og til Defensor, Toldforvalter Rye 10 Rbd. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1869: „De Tiltalte, Lobs Peder Jensen af Rødbvig, Gaardmand Peder Hansen af Høierup, Boelsmand Hans Jensen af Lille= hebinge og Smed Hans Christian Hansen af Rødbvig, bør for Ac= tors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser. Saa betale de og, Een for Alle og Alle for Een, i Salair til Ac= tor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Gottschald og Berggreen, 10 Rbd. til hver. At efterkommes uuder Afmærk efter Loven."

Høiesterets Dom.

Efter den særegne Bestaffenhed af det i den indankebe Dom omhandlede Forhold og de Tiltaltes formeentlige Mangel af Begreb om, hvad der med Hensyn til Affattelsen af skriftlige Docu= menter er at iagttage, tør det ikke antages, at de nødven= digen have maattet indsee, at der i det paatalte Forhold var nogen Ulovlighed. Som Følge heraf og isvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde billiger Høiesteret, at de Tiltalte ikke ere ansete efter Straffelovens almindelige Forrifter om Docu= mentfalsk, og der findes ikke i bemeldte Lov nogen afgjørende Ana= logi, hvorefter Forholdet skulde kunne ansees strafbart. Det vil saaledes have sit Forblivende ved den de Tiltalte tillagte Trifin= delse, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advoca= tterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rbd. til hver.

I den indankebe Doms Præmisses hedder det: „Omstændighederne ved nærværende fra Stevns og Faxe Herreders Extraret hertil indankebe Sag — under hvilken Tiltalte Lobs Peder Jensen af Rødbvig siges for Falsk og de Tiltalte Gaardmand Peder Hansen af Høierup, Boelsmand Hans Jen=

sen af Lillehebinge og Smed Hans Christian Hansen af Rødbig for Medbeclagtighed i denne Forbrydelse — ere efter de af de Tiltalte afgivne, med alt iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser i det Væsentlige følgende:

Tiltalte Hans Jensen, der af Nygget havde hørt, at hans Broder Aftægtsmand Lars Jensen havde oprettet et Testamente til Fordeel for Gaardmand Sorgen Marcusen eller dennes Datter, og som ønskede, at Broderen tilbagekaldte dette Testamente, fik en Tredeemand til at skrive et i dette Niemed fornødent Document saalydende:

„Jeg underskrevne tilbagekalder herved det af mig under 18.. oprettede Testamente, hvorved Gaardmand Sorgen Marcusen i Lillehebinge gjøres til min Universalarving, til Fordeel for mine naturlige Arvinger.

At denne Tilbagekaldelse skeer efter min egen fri Bestemmelse, og at jeg ved Udstedelsen af samme er ved min Fornufts fulde Brug, bevidnes ved tvende uinteresserede Mænds Underkrifter.

Lillehebinge, den 15de Marts 1868.“

I Forening med Tiltalte Gaardmand Peder Hansen, der er gift med en Søsterdatter af Lars Jensen, begav han sig den 15de Marts f. A. til Sibsinævntes Bolig, tilkaldte Tiltalte Hans Christian Hansen, der tilfældig var i Nærheden, og bad ham skaffe endnu et Vidne, hvorfor H. C. Hansen hentede Tiltalte Lods Peder Jensen, og efter den Tiltaltes Forklaring spurgte nu Hans Jensen Broderen, der laa syg i Sengen, „om han vilde i de 2 Mænds Overværelse sige sin Mening om sin Arv, om han vilde unde enten Sorgen Marcusen eller Hans Jensen og hans Familie denne og om han hertil vilde sige Ja eller Nei“, hvorpaa Lars Jensen svarede „Ja“, og da han havde givet samme Svar paa Hans Jensens Spørgsmaal, „om han vilde underskrive derpaa“, reiste han sig op i Sengen og holdt paa Bennen, medens Peder Jensen underskrev hans Navn, hvorefter Peder Jensen og Hans Chr. Hansen under skrevne til Bitterlighed.

Documentet blev vel af Peter Jensen først oplæst ved Sengen, men om Lars Jensen hørte det, ved ingen af de Tiltalte, thi derom forvissede man sig ikke, og Tiltalte Hans Christian Hansen har ikke hørt Documentet oplæst, men har Peder Jensen forklaret, at han strax, da han kom hen til Sengen, spurgte Lars Jensen, om det var hans Døds, at hans Broder og Søster skulde arve ham, og at han bekræftede dette.

Dagen efter tog Peder Hansen efter Aftale med Hans Jensen til Storehebinge og spurgte Kjøbmand Grønbold, om Testamentet var gyldigt, og efterat have forhørt sig paa Byfogedcontoiret skrev Grønbold et nyt Testamente paa stemplet Papir, saalydende:

„Jeg underskrevne Aftægtsmand Lars Jensen af Lillehebinge testamenterer herved mine retmæssige Arvinger At af hvad Navn nævnes kan, Intet undtagen, som forefindes efter min Død. At dette Testamente er oprettet af egen fri Villie i Overværelse af tvende uinteresserede Mænd bevidnes herved.

p. t. Rødbig, den 16de Marts 1868.

At ovennævnte Lars Jensen er ved sin Fornufts fulde Brug bevidnes af os Undertegnede, som have været tilstede ved dette Testaments Oprettelse."

Efter Kjøbmand Grønvolbs Forklaring gjorde han udtrykkelig opmærksom paa, at det var vigtigt for Vidnerne at vide, hvad de underskrev, da de kom til at beedige fornemmelig at Lars Jensen var ved sin Fornufts fulde Brug, men han udtalte ikke udtrykkelig, at Lars Jensen skulde underskrive, da han ansaae dette som en Selsfølge, idet han dog har tilføjet, at han viste Peder Hansen, hvor Lars Jensens og hvor Vidnernes Navne skulde staae og yttrede, at det var bedst, at de samme Mænd underskrev, men at iøvrigt enhver trosværdig Mand kunde underskrive.

Efter sin Hjemkomst med dette Testamente samledes de Tilstalte hos Peder Jensen, og opfordrede Hans Jensen og Peder Hansen de 2de Andre til at underskrive det, idet Peder Hansen sagde, at det ældre nu var overført paa stemplet Papir, idet han derhos, da Peder Jensen yttrede, om det ikke var rigtigt at gaae hen til Lars Jensen, der boede i Nærheden, hvilket ligeledes Hans Jensen, da P. Hansen vendte tilbage fra Kjøbmand Grønvolb, først havde udtalt, sagde, at dette var unødvendigt, da han jo havde underskrevet det ældre Testamente og det nye i alt Væsentligt var af samme Indhold, og skjøndt Peder Jensen og Hans Christian Hansen fandt Ordlyden noget forskjellig i de 2de Testamenter og Peder Jensen har sagt, han ikke var meget derfor, underskrev han derpaa Lars Jensens Navn med sørt Pen og derefter tilligemed H. C. Hansen til Bitterlighed, idet de beroligede dem ved Peder Hansens Dittringer om at det ikke var nødvendigt, at Lars Jensen atter underskrev, og at de derhos fandt begge Testamenter i det Væsentlige af samme Indhold, og Peder Jensen har udsagt, at han jo havde hørt Lars Jensen udtale, at det var hans Ønske, at Familien skulde have hvad han efterlod sig, hvorhos bemærkes, at Tilstalte Peder Hansen — skjøndt han ikke har turdet nægte Rigtigheden af Grønvolbs Forklaring — stadig har udsagt, at han havde forstaaet Grønvolb saaledes, at det var ufornødent, at Lars Jensen underskrev det nye Testamente.

Hans Jensen indleverede efter Aftale med Peder Hansen nu dette — hvorom Lars Jensen ingen Underretning gaves af bemeldte Tilstalte, der have udsagt, at de ikke vilde ængste eller friste ham ved at omtale det — til Tinglæsning og efter Lars Jensens Død til Skifteretten, men under en den 21de Juli foretagen Edsøjsag til Bekræftelse af bemeldte Testament, forklarede de 2de Vidner usforbeholdent Sammenhængen med bettes Tilblivelse, og under den derefter indlebede Undersøgelse er det oprindelige Testamente udleveret af Peder Hansen, der havde det i Bevaring.

De Tilstalte, af hvilke Peder Jensen og Hans Chr. Hansen maa antages ingen Fordeel at have haft for deres Deeltagelse, have samtlige stadig forklaret at have handlet i god Tro og af Uvidenhed, idet de opfattede Documentet af 16de Marts alene som en Omstrøning eller Overtøstelse paa stemplet Papir af Documentet af 15de Marts, der som skrevet paa ustemplet Papir formeentlig ikke buede.

Efter Sagens samtlige Omstændigheder findes denne de Tilstaltes For-

Klaring ikke heller at kunne forfæstes, og ibet de saaledes ikke kunne antages at have handlet i svigagtig Hensigt, hvorfor navnlig Straffelovens § 268 ikke vil kunne komme til Anvendelse, findes de Tiltalte, af hvilke Peder Jensen er født i 1818, Peder Hansen i 1822, Hans Jensen i 1797 og Hans Christian Hansen i 1834, og af hvilke Ingen forhen have været tiltalte eller straffede, at maatte frifindes for Actors Tiltale, dog saaledes at de ville have at udrede Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser.“

Torsdagen den 10de Juni.

Nr. 101.

Advocat Levinsen

contra

Anders Larsen med Tilnavn **Landt** (Defensor Hvidenburg), der tiltales for Manddrab, forbundet med Røveri eller Udplyndring af den Myrbede, samt bedrageligt Forhold.

Frederiksborg Birks Extraretsdom af 27de November 1868: „Arrestanten Anders Larsen med Tilnavnet Landt bør at hensesættes til Tugthuusarbejde i 12 Aar. Saa bør han og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schmidt 15 Rd. og til Defensor, Procurator Wobschou 10 Rd. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Afærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te Februar 1869: „Arrestanten Anders Larsen med Tilnavnet Landt bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 12 Aar, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator S. Meyer og Auditeur Mundt, betaler Arrestanten 12 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Hensyn til at nærværende Sag er paakjendt ved Underretten, uden at Meddomsmænd ere tilkaldte, bemærkes, at Højesteret ved et under 8de d. M. udfærdiget lgl. Rescript — under Forudsætning af at det maatte befindes, at Meddomsmænd burde have været tilkaldte — er bleven bemyndiget til, uanset foranberørte Omstændighed, at paakjende Sagens Realitet.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for bedrageligt Forhold, maa det i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansørte Grunde billiges, at der ikke i den Henseende er paa-
lagt ham noget Strafsansvar. Med Hensyn til det Tiltalte iøvrigt paafigtede Forhold bemærkes, at ligesom han selv i Forhøret af 14de August f. A. har forklaret, at han nok har kunnet indsee, at den voldsomme Mishandling, som han tilspøiede Pranger Peder Hansen, maatte medføre Døden, saaledes findes der i samtlige øvrige under Sagen oplyste Omstændigheder tilstrækkelig Hjemmel for, at bemeldte Peder Hansens Aflivelse tilregnes Tiltalte som forsætligt Drab, hvorimod det ikke kan ansees tilfulde godtgjort, at denne Gjerning er udført efter foregaaende Overlæg eller i det Diemed at udplyndre den Dræbte. Tiltalte vil saaledes for Manddrab være at ansee efter Straffelovens § 186, og Straffen efter denne Bestemmelse i Forbindelse med den Straf, som Tiltalte har forskyldt for at have tilvendt sig Peder Hansens Penge, — hvilket Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 228, navnlig med Hensyn til at det efter Tiltaltes Forklaring er antageligt, at Peder Hansen endnu har været ilive, da Tiltalte tog Pengene — vil efter Omstændighederne være at fastsætte til Tugthuusarbeide paa Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Anders Larsen med Tilnavn Landt bør hensesættes til Tugthuusarbeide paa Livstid. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Frederiksborg Birk's Extraret til Overretten indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Larsen med Tilnavnet Landt for Manddrab, forbundet med Røveri eller Udplyndring af den Myrbede, samt for bedrageligt Forhold.

I førstnævnte Henseende bemærkes foreløbig, at der Ratten mellem 17de og 18de Mai f. A. blev paa Landeveien fra Hillersød til Meeløse, omtrent $\frac{1}{2}$ Mil fra bemeldte Kjøbstad, funden Pranger Peder Hansen af Lille Kregome

henliggende bød i sin midt paa Veien holdende Tenspændervogn; den Afhøbes Ansiget var meget blodigt, hvorhos der saavel i som udenfor Vognen fandtes betydelige Spor af Blod. Ifølge det om Morgenen den 18de Mai af den tiltalte Districtslæge foretagne Syn af Liget befandtes blandt Andet begge Dienlaage paa det høire Die underløbue med Blod og 3 Saar i Baghovedet, ligesom den senere samme Dag iværksatte Obductionsforretning endvidere viser, at der fandtes 2 Saar i Diets Omkreds og at hele Hjernesallens Hvelving var sønderflaaet og dens Grundflade brudt; Forretningen concluderede med, at Peder Hansen maatte antages at være bød af den betydelige Hovedlæsion, der var foranlediget ved udvortes Vold.

Efterat Mistanken i den omhandlede Henseende var falden paa Arrestanten og han var bleven anholdt, benægtede han først ganske at have forøvet det foreliggende Drab, men vedgif det nogle Dage senere, idet hans Forklaring da væsentligt gik ud paa, at han den 17de Mai tilfods havde begivet sig fra Kjøbenhavn paa Veien til Hillerød, at han, efter henad Eftermiddagen i Amdersbals Kro at have pantsat sit Uhr for at faae Penge til med Jernbanetoget om Aftenen at tage fra Holte til Hillerød, med dette Tog kom til sidstnævnte Sted, hvorpaa han begav sig ud ad Ullersøds-Veien, at han mellem Ullersøb og Meeløse blev indhentet af Peder Hansen, der kom kjørende i sin Tenspændervogn, og at Peder Hansen, da Arrestanten anmodede ham om at maatte kjøre med ham, havde uden at svar ham flaaet efter ham med Pidsken, hvilket saaledes irriterede ham, at han, efterat have revet Peder Hansen ned af Vognen, fastede ham omfuld og gjentagne Gange med Veltsonhed slog hans Rakke imod Jernringen om Navet paa det venstre Forhjul, hvorhos Arrestanten tilføiede, at da han nu ansaae Peder Hansen død eller døende, løste han ham op i Vognen, bemægtigede sig hans Penge, c. 20 Rd., som laa i Buxelommen, satte Hestene igang og begav sig atter til Kjøbenhavn.

Skjøndt flere Omstændigheder, navnlig Læsionernes Bestaffenhed, i høi Grad talte imod, at de vare tilføiede paa den af Arrestanten foregivne Maade, fastholdt han dog sin Forklaring, indtil han, efterat der i Begyndelsen af Juni Maaned i Nærheden af Veigrøsten, ikke langt fra Gjerningsstedet, var fundet et Stykke af en Vægte, 1 Alen 13 Tommer langt og c. 2 Tommer tykt i den ene Ende, stærkt plettet med en blodlignende Vædske, nu efter gjentagne Forehold i et den 4de Juli optaget Forhør forandrede sin tidligere Tilstaaelse derhen, at han, efterat være kommen ud af Hillerød, havde i Veigrøsten ved Hille-rødsøholm fundet den ommeldte Vægte, som han medtog for at benytte den som Støttestav, og at han, da Peder Hansen havde flaaet efter ham med Pidsken, slog denne med Vægten et eller to stærke Slag i Ansigtet, ligesom han, efterat Peder Hansen med Fortroppen var falden ud over Vognsjaalen, ligeledes med Vægten tilføiede ham flere, høist dog 3, kraftige Slag i Baghovedet, og hørte Arrestanten, at det rallede i Halsen paa ham. Da Arrestanten innsaae, at Peder Hansen vilde døe af de tilføiede Misgaainger, lagde han ham paalangs i Vognen med Ansigtet opad og bemægtigede sig, som tidligere omsforklaret, hans Penge, idet han tænkte, at han ligesaa godt som en Anden kunde tage

bisfe. Arrestanten har isørigt indrømmet, at han kunde indsee, at de Slag, han tilspiede den Dræbte, kunde berøve denne Livet, men han har fastholdt, at han tilspiede ham dem i Ophidselse over Biskopsflaget uden videre at tænke derover, og navnlig er han vedbleven at nægte at have havt noget bestemt Forsæt om at berøve ham Livet eller at have forøvet Drabet efter noget foregaaende Overlæg.

Uagtet nu vistnok væsentlige Momenter tale imod Rigtigheben af denne Benægtelse, vil samme dog ikke kunne forkastes, ligesom ei heller hans Paaastand om først at have tænkt paa at bemægtige sig Peder Hansens Penge, efter at denne var død eller ialtsald døende, hvorfor det maa billiges, at han ved den den 27de November sidstleden assagte Underrettsdom, hvad Drabet angaaer, er anseet efter Straffelovens § 188, hvorimod Bemægtigelsen af den Dræbtes Penge, der i den indtænkte Dom er henført under Straffelovens § 228, nærmere findes at falde ind under dens § 250.

Forsaaevdt Arrestanten, som ovenfor anført, er actioneret for bedragelig Forhold, er det ved hans egen med hvad der isørigt er fremkommet stemmende Tilstaelse ophjst, at han, efter i Marts Maaned s. A. at have afhændet endeel Lodsedler paa et ham tilhørende, til 25 Rd. indkjøbt Uhr, har solgt dette til Trediemand, forinden det vedkommende Lotteri blev trukket. Vel havde saaledes Arrestanten sat sig ud af factist Raadighed over Uhret, forinden det endnu var afgjort, om det ikke kom til at tilhøre nogen Anden, men da han dog, efter hvad der er forklaret, deels af ham selv, deels af Kjøberen af Uhret, havde beetinget sig Ret til at kjøbe det tilbage fra denne, hvis det blev vundet paa nogen af de afhændede Lodsedler, skjønt Overretten ikke, at der, saaledes som af Underdommeren formeent, i saa Henseende kan paalægges ham noget Straffean svar, hvorfor han forsaaevdt vil være at frifinde for Actors Tiltale.

I Henhold til de ovenfor under Actionens 1ste Punkt citerede §§ af Straffeloven findes Straffen for Arrestanten, der er født den 14de Marts 1821 og ved Halsnæs og Frederiksværks Virks Extraretsdom af 29de October 1851 for Tyveri er anseet med 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde, ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 12te September 1854 for Løsgænger med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt ved Høiesteretsdom af 15de October 1857 for Falskmøntneri og Udgivelse af falske Penge med Lugthuusarbejde i 10 Aar, nu at burde bestemmes til saadant Arbejde i 12 Aar."

Onsdagen den 16de Juni.

Nr. 27. Bryggerknægt **P. Mortensen** (Ingen)

contra

Brygger **J. Serp's Enke** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuld-

mægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Rbd Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dwittering, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 28. Bvgtrykker **S. Christianfen** (Ingen)
contra

Typograph **F. Billmer** (Ingen).

Høiesterets Dom

er ganske ordlydende med Dommen i den fornævnte Sag Nr. 27.

Nr. 33. Conditør **A. M. Sundstrup** (Ingen)

contra

Overretsprocurator **Muhlerz** (Ingen).

Høiesterets Dom

er ganske ordlydende med Dommen i den fornævnte Sag Nr. 27.

Nr. 119. Advocat Klubien

contra

Niels Rasmussen og Hustru **Mette Christensen**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Vebtrageri.

Gjorbing-Malt Herrebers Extraretsdom af 2den October 1868: „De Tiltalte Niels Rasmussen og Hustru Mette Christensen, Begge af Vsted, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een udrede i Erstatning til Boelsmand Anders Thors i Glesborg, Nastrup Sogn, et saadant Beløb, som 2de af Retten udmeldte uvillige Mænd bestemme, dog at Erstatningen ikke fastsættes til en lavere Sum end 500 Rbd.;

faa udrede de ligeledes in solidum alle af Actionen sthørende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, 5 Rd. til hver, samt Diætpenge til Sidstnævnte efter Dverpørighedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Februar 1869: „De Tilstalte Niels Rasmussen og Hustru Mette Christensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes, at de, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procuratorerne Fasting og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Smød Tilstalte Mette Christensens Benægtelse kan det ikke ansees godtgjort, at hun selv har opgivet den paagjældende Aftægtsmands Alder urigtigt, eller fremsjort saadanne bitterlige Ufsandheder om hans Helbredstilstand, at criminelt Ansvar kan paalægges hende, og det maa derfor have sit Forblivende ved den ved den indankede Dom hende tillagte Frifindelse. Derimod maa det — som ogsaa i Dommen antaget — ansees Tilstalte Niels Rasmussen overbevist, at han, for at bringe den i Dommen ommeldte Handel istand, mod bedre Vidende for Kjøberens har opgivet bemeldte Aftægtsmands Alder til 84 Aar, skjøndt han kun var imellem 70 og 71 Aar, og for dette svigagtige Forhold findes denne Tilstalte at maatte dømmes efter Straffelovens § 257, saaledes at Straffen bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Uger. For saavidt der under Sagen har været reist Spørgsmaal om Erstatning til den Besvegne, bemærkes, at tilstrækkelige Oplysninger til Idømmelse af en saadan ikke kunne ansees tilveiebragte. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dverretsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Rasmussen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Uger. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved

Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Alshien og Henriksen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 20 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag tiltales Boelsmand Niels Rasmussen og Hustru Mette Christensen for Bedrageri.

Efterat Anders Thors havde gjort Anmeldelse om, at han var bleven braget af Tiltalte Niels Rasmussen, idet denne ved en i Marts Maaned f. A. imellem dem affluttet Handel om et Tiltalte tilhørende Boestue i Glesborg, som A. Thors havde afsjåbt Tiltalte for en Kjøbesum af 4,400 Rb. foruden en livsvarig Aftægt til Tiltaltes Fader, havde opgivet sin Faders Alder til 84 Aar, skjøndt denne, efter hvad der senere havde viist sig, kun var 71 Aar, og at dette Opgivende væsentlig havde foranlediget ham til at indløbe sig paa Handelen, blev der i den Anledning indledet Undersøgelse imod de Tiltalte, og gaae de af A. Thors, dennes Fader og Boelsmand Peter Elgaard, der var tilstede, da den mundtlige Overenskomst mellem Tiltalte Niels Rasmussen og A. Thors blev sluttet — som det maa antages den 18de—20de Marts f. A. — afgivne og tildeels beebigede Forklaringer i det Væsentlige ud paa, at da A. Thors Fader ved denne Leilighed, idet Aftægten blev omtalt, yttrede, at naar der hvilede Aftægt paa Eiendommen, saa vilde de ikke have med Handelen at bestille, erklærede Tiltalte Niels Rasmussen flere Gange, at hans Fader var 84 Aar gammel, hvortil Tiltalte Mette Christensen spæede, at „den Gamle“ hverken kunde staae eller gaae eller klæde sig af og paa eller selv spise og drikke, og A. Thors Fader har ligeledes erklæret, at det væsentlig var denne Omstændighed, der bestemte ham og hans Søn til at indgaae paa Handelen, ligesom P. Elgaard har bemærket, at det var siensynligt, at denne Omstændighed væsentlig hidrog til, at A. Thors indgik paa Handelen. Ifølge A. Thors og P. Elgaards Forklaringer yttrede først Tiltalte Mette Christensen og derefter Niels Rasmussen sig paa lignende Maade om Aftægtsnyderens Alder, da A. Thors i Henhold til den mundtlige Overenskomst tiltraadte Eiendommen nogle Dage senere — som det maa antages den 26de Marts f. A. — ligesom ogsaa Gaardmand Peder Lorenzen, der var tilstede paa de Tiltaltes Bolig ved denne Leilighed, under et efter Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør blandt Andet har forklaret, at Tiltalte Niels Rasmussen da flere Gange yttrede, at hans Fader var 84 Aar gammel, og endelig har Skolelærer Møller edelig forklaret, at han en Dag i Slutningen af Marts Maaned f. A. — som det maa antages samme Dag som A. Thors tiltraadte Eiendommen — blev af Tiltalte Rasmussen opfordret til at følge med ham hjem for at skrive en Kvittering for et af A. Thors erlagt Afdrag paa Kjøbesummen, og at Tiltalte, da de derefter fulgtes ad til dennes Hjem, yttrede til Vidnet, at saafremt

A. Thors eller nogen Anden skulde spørge ham om, hvor gammel Tiltaltes Fader var, skulde han ikke sige det, da Tiltalte ved Handelens Indgaaelse havde gjort sin Fader en halv Snees Aar ældre, end han var.

Tiltalte Niels Rasmussen har vedblivende benægtet at have for A. Thors opgivet sin Faders Alder til 84 Aar, eller at have forsøgt ved nogen falsk Angivelse af hans Alder at forlede A. Thors til at indgaae paa Handelen om den ommeldte Eiendom, ligesom han har benægtet at have udtalt sig som af de afhørte Deponenter omforklaret, idet han dog i det første Forhør tilføjede, at han ikke kunde erindre det, og at han vel, da A. Thors's Fader erklærede, at de, naar der hvilte Aftægt paa Stebet, ikke vilde have det, nævnte sin Faders Alder, uden dog at kunne erindre hvilken, da det ikke var ham bekendt, hvor gammel hans Fader var, saa at det nok var muligt, at han havde nævnt 84 Aar, men at han ivotrigt havde anset det for ligegyldigt, hvilken Alder han opgav, efter som A. Thors's Fader havde erklæret ikke at ville indgaae paa Handelen, og ligeledes har Tiltalte Mette Christensen benægtet at have hørt sin Mand omtale, at hans Fader var 84 Aar gammel, eller selv at have tittret Andet, end at Aftægtsnyderen var daarlig til Gangs og neppe kunde klæde sig af og paa, hvilket ogsaa var Tilfældet.

Ligesom det imidlertid ved de anførte Vidnesbyrd og øvrige Oplysninger maa anses godtgjort, at de Tiltalte have opgivet Aftægtsmanden betydeligt ældre og svagere end han i Virkeligheden var, saaledes maa det ogsaa antages, at Kjøberen, som først, da han hørte om Aftægten, viste sig uvillig til at indgaae paa Handelen, netop ved hvad der blev ham forebragt om Aftægtsmandens Affældighed, har ladet sig bevæge til at afslutte Kjøbet, og det kan efter Sagens Omstændigheder ikke paatvibles, at de Tiltalte have opgivet Aftægtsmandens Alder urigtig i den Hensigt at fremme Kjøbet eller opnaae en højere Kjøbesum for Gaarden. Men om endog de Tiltalte saaledes ved et urigtigt Foregivende have opnaaet en fordeelagtigere Handel end de ellers rimeligviis vilde have kunnet opnaae, skjønnes dog deres Forhold ikke at kunne henføres under Straffelovens § 251 eller i det Hele at kunne paadrage dem criminelt Ansvar, saa meget mindre som Kjøberen, der forinden Kjøbecontracten blev underskrevet havde gjort Aftægtsmandens personlige Bekjendtskab, lettelig maatte have kunnet overbevise sig om, at han ikke var saa gammel og affældig, som han af de Tiltalte blev udgivet for.

De Tiltalte ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter den Anledning de have givet til den mod dem anlagte Action, med Forpligtelse til in solidum at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 160.

Advocat Hansen
contra**Hans Jørgensen og Carl Wilhelm Goldmann**

(Defensor Henriksen),

der tiltales for Betleri og Førstnævnte tillige for at have benyttet en af ham med et falsk eller opdigtet Navn underskrevet Attest for at skaffe sig Almisse, og Sidstnævnte tillige for ved Trusel om Vold overfor Sognefogden at have søgt at undbrage sig Anholdelse.

Rangelands Herreders Extraretsdom af 28de October 1868: „Arresterterne Hans Jørgensen og Carl Wilhelm Goldmann af Værø bør at hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver i 3 Gange 5 Dage samt ubrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rasmussen og Sthrup hver med 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den April 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Westrup og Jacobsen betale de Tiltalte Hans Jørgensen og Carl Wilhelm Goldmann, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Høiestreftstidende,

udgiven

af

Høiestreft Protocolsecretairer.

Nr. 18.

Den 2den Juli.

1869.

Første ordinaire Sæffion.

Onsdagen den 16de Juni.

Nr. 160.

Abvocat Hansen

contra

Hans Jørgensen og Carl Wilhelm Goldmann (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag ere de Tiltalte Hans Jørgensen og Carl Wilhelm Goldmann af Wro ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt overbeviste om at have gjort sig skyldige i Betleri samt i dertil at have afbenyttet en efter fælles Overlæg af Tiltalte Jørgensen affattet anbefalende Attest underskrevet med et falsk Navn, ligesom og Tiltalte Goldmann har løftet sin Stol mod Sognefogden i Allebølle, da denne vilde anholde ham. De Tiltalte, af hvilke Jørgensen er 30 Aar og Goldmann 58, men af hvilke Ingen findes forhen straffet, ville saaledes være at ansee efter Straffelovens § 270 og L. 3die Marts 1860 § 3, Tiltalte Goldmann tillige efter Straffelovens § 100.

Da den for de Tiltalte ved Langelands Herredstingsdom af 28de December f. A. valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesåledes billiges, derunder de Underrettsagsførerne tillagte Salairer, vil Underrettsdommen være at stadfæste.“

Torsdagen den 17de Juni.

Nr. 159.

Abvocat Henriksen

contra

Hans Rasmussen (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Svendborg Kjøbstads Extraretsdom af 27de Februar 1869: „Arrestanten Kof Hans Rasmussen bør hensættes i Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. Saa betaler han alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen 4 Rbd. og til Defensor, Procurator Wilhelm 3 Rbd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1869: „Arrestanten Hans Rasmussen bør straffes med 15 Rottingslag samt i Erstatning til Capitain Buesmann af Grønningen betale 6 preussiske Daler. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocuratorerne Krabbe og Petersen betaler Arrestanten 5 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebbes det: „Under nærværende hertil fra Svendborg Kjøbstads Extraret indankede Sag er Arrestanten Hans Rasmussen ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkelig overbevist, da han manglede et Par Søstøbler og havde forbrugt 11 Rbd., som han havde faaet i Forkud af Capitain Buesmann af Grønningen, med hvem han var bleven forhyret, at have borttaget Skyldiget, der holdtes fast ved nogle Kramper, men forsvrigt sad temmeligt løst, saa at det lettelig kunde løstes af, og herigjennem banet sig Afgang til Capitain Buesmanns aflaaede Kabyt, hvor han bemægtigede sig noget haardt Brød, som han for Størstedelen har fortæret, samt af et efter hans Forklaring uafslaaet Skab 6 preussiske Daler, der saa i en ligeledes uafslaaet Blikbaase, hvori var ialt c. 200 preussiske Daler.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er sødt den 7de August 1851 og ikke findes tidligere straffet, være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 229 Nr. 4 jfr. §§ 37 og 21, og findes Straffen paaende at kunne bestem-

med til 15 Rottingslag, og vil Arrestanten derhos have at udrede i Erstatning til Capitain Buesmann 6 preussiske Daler.

I Overeensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er dømt til at hensættes i Forbedringshumsarbejde i 8 Maaneder, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være deels at forandre, deels at fastsætte."

Nr. 168.

Advocat Liebe

contra

Gjertrud Margrethe Munding, Eblichs Enke
(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Mai 1869: „Arrestantinden Gjertrud eller Gjertrud Margrethe Munding, Eblichs Enke, bør straffes med Tugthumsarbejde i 2 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Lassen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellesmann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Gjertrud eller Gjertrud Margrethe Munding, Eblichs Enke, der efter hendes Opgivende er 64 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udsende, og som blandt Andet tidligere, foruden at være anseet ved denne Rets Dom af 9de August 1851 efter Frdn. 11te April 1840 § 62 cfr. § 60 sammenholdt med § 68 og efter § 43 cfr. § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Uge 5 Dage, er ved Høiesteretsdomme af 26de Juli 1853 og 28de Marts 1865 dømt for Tyveri henholdsvis efter fornævnte Frdn.s § 79 cfr. § 13 og efter sammes § 15 til Forbedringshumsarbejde i 18 Maaneder og i 4 Aar, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af 3 Maaneder, hvori hun i den nærmest forløbne Tid gik tilhaande hos Marie Elisabeth Prip, Revisor Hasles fraseparerede Hustru, i flere forskjellige Uge

frakjædet denne et Par Sko, et Sengetæppe, en Serviet og 2 Haandklæder, vurderede i det Hele til 5 Rbd. 4 Mk. Som Følge heraf vil hun nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Stykke, efter Omstændighederne til Fugthuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 144.

Advocat Liebe
contra

Marie Dorthæa Madsen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Dønske Kjøbstads Extraretsdom af 30te October 1868: „Tiltalte Marie Dorthæa Madsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne Tommerup og S. S. Hansen 3 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Marts 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Dage. I Salair til Procuratorerne Christensen og Beyer for Overretten betaler Tiltalte Marie Dorthæa Madsen af Abberud 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun, som ved Dommen antaget, være at ansee efter Straffelovens § 228 jfr. § 37, men Straffen findes at burde fastsættes, som ved Underretsdommen skeet, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen, iøvrigt Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Fræmisdser hedder det: „Da Tilstalte Marie Dorothea Madsen af Ubberrub ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændig= heber bestyrkede Tilstaaelse er overbevist den 2den October f. A. fra en Mar= ledsbød i Odense at have tilvendt sig en til 4 Mk. vurderet Tasse, og der i Medfør af L. 1—15—1 intet Hen syn kan tages til hendes senere ikke af Sa= gens Omstændigheder bestyrkede Tilbagealdelse deraf, maa det billiges, at hun, der er søbt den 13de December 1851 og ikke findes tidligere straffet, ved den paaankede inden Odense Kjøbstads Extrareet affagte Dom er anset efter Straffe= lovens § 228 cfr. § 37 med Fængsel paa sædvanlig Fangelost, men Straffe= tiden, der er bestemt til 14 Dage, findes at kunne indskrænktes til 6 Dage.

Da Bestemmelserne i Dommen om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil den blive at stadfæste med den foransførte Forandring.“

Nr. 176.

Advocat Riebe
contra**Nicolai Hansen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Attentat paa at voldtage sin Moders Søster samt for Løsgængeri og Bettleri.

Odense Herreds Extraretsdom af 17de Marts 1869: „Arre= stanten Nicolai Hansen bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Tommerup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Cloos 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 28de Mai 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Levinson og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Arrestanten Nicolai Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høie= steret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Riebe og Levinfen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Dønsse Herreds Ertteret indankede Sag tiltales Arrestanten Nicolai Hansen for Attentat paa at voldtage sin Moders Søster samt for Løsgængereri og Betleri.

Med Hensyn til den forstaaente Sigtelse gaaer den af hans Moders Halvsøster — tilbeels under et isølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumtionsforhør — afgivne Forklaring ud paa, at hun den 30te Januar d. A. om Eftermiddagen mellem Kl. 2 og 3 paa Weien hjem til sin Bolig paa Brylle Mark saae Arrestanten ligge op imod Grøstefanten; han reiste sig da op og fulgte med hende. Da de havde gaaet et Dieblis, foer han med et Udraab, der tydede paa, at han vilde pleie legemlig Omgang med hende, ind paa hende og rendte hende ned i Grøsten, hvorpaa han sprang ned i den og, idet han med den ene Haand søgte at holde hende for Munden for at hindre hende i at strige, forsøgte paa at løste hendes Klæder op. Dette lykkedes ham dog ikke paa Grund af hendes Modstand, hvorefter hun slap op af Grøsten og skyndte sig hen ad Weien. Arrestanten fulgte med hende, og da hun paa et Spørgsmaal af ham, om hun ikke vilde tage sin Hue — der under Kampen var falden af og som hun holdt i Haanden — paa igjen, svarede benægtende, foer han med den Yttring: „Vil Du ikke have den paa, saa skal Du herunder endnu en Gang“, atter ind paa hende og rendte hende op mod Grøstefanten; men hun fik nu strax fat i hans Halstørklæde og ved at trykke Fingrene mod hans Hals fik hun ham til at slippe hende, hvorpaa hun undløb til den nærmeste Gaard. Arrestanten — der fort isorveien havde nydt henved en halv Pot Brændeviin, og som maa antages at have været meget beruset, dog ikke i en Tilregnelighedens ubelukkende Grad — har vedgaaet, at han, da han havde gaaet lidt med Mosteren, fik Lyst til at pleie Omgang med hende og i den Aalebning stød hende ned i Grøsten og der tumlede med hende for at opnaae sin Hensigt, som ogsaa at han, efterat hun havde revet sig løs, igjen forsøgte at tage fat paa hende; hvorledes det ved den sidste Leilighed gik til, har han ikke kunnet erindre, men har ikke villet modsig Mosterens Forklaring. Herefter maa nu Arrestanten ansees skyldig i den ham imputerede Forbrydelse, og vil derfor være at straffe efter almindelig borgerlig Straffelov § 168 — dog efter det Dphyste ifkun sammes sidste Punktum — og § 165 1ste Punktum, begge jevnførte med § 46. Da han nu tillige ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dphyste er overbevist om at have betlet, vil han endvidere være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen for Arrestanten, der er født den 15de April 1826 og ved Højesteretsdom af 18de October 1858 er anset for Tyveri og utærligt Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, men ellers ikke findes straffet, passende fastsat ved Underrettsdommen til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 174.

Advocat Hindenburg
contra**Niels Jensen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Randers Rjæbstads Extraretsdom af 16de Marts 1869: „Tiltalte, Hundsmand Niels Jensen af Boer, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bredstrup og Jacobh, med 4 Rd. til Førstnævnte og 3 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Niels Jensen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 19de December f. A. paa Mægler Andersens Contoir i Randers, hvor han havde indfundet sig i et Grinde, ved sin Vortgang har medtaget en Skibsfører C. P. Svendsen tilhørende, til 3 Rd. vurderet Hue, hvorefter han efterlod sin egen, der kun havde en Værdi af 10 Mk., idet han efter sin Forklaring saae, at den førstnævnte Hue var bedre end hans egen, og derfor fik Lyft til at tilvende sig den.

Den stjaalne Hue, som Tiltalte, da der underhaanden rettedes Forspørgsel til ham om samme, afleverede til Politiet, er under Sagen udleveret Bestjaalne.

Før sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1832 og ved Rougsø m. fl. Herredets Politiretsdom af 9de September f. A. efter Straffelovens § 235 er idømt en Bøde af 6 Rd. til Statskassen, være at ansee efter

samme Lovs § 228 med en Straf, der findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og udsmedte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste."

Fredagen den 18de Juni.

Nr. 150.

Advocat Liebe

contra

Niels Frederik Nielsen (Defensor Bungen),
der tiltales for ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Horsens Kjøbstads Politiretsdom af 23de Februar 1869: „Tiltalte Materialist Niels Frederik Nielsen bør til Horsens Kæmnerkasse bøde en Mulct af 20 Rd. Saa bør og Tiltalte betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1869: „Tiltalte Materialist Niels Frederik Nielsen bør bøde 100 Rd. til Horsens Kjøbstads Fattiggasse. Med Hensyn til Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Proc. Morville og Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Politiretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet kun bemærkes, at om end Tiltaltes Forhold med at sælge upræparerede Medicinalvarer i mindre Dele end han har været berettiget til, ikkun kan ansees strafbart efter Loven af 29de December 1857 § 75, navnlig som 2den Gang forøvet uberettiget Næringsbrug, findes der dog ikke tilstrækkelig Høie til herfor at idømme ham særskilt Straf ved Siden af den Mulct, han for Salget af præparerede Medicinalvarer er ifalden efter Frdn. 4de December 1672 § 30.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indtante Doms Præmier hebber det: „Tiltalte Materialist Niels Frederik Nielsen sigtes under nærværende Sag for at have gjort sig skyldig i ulovlig Handel med Medicinalvarer.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i November 1866 har taget Vorgeskab som Materialist i Horsens, og ved bemeldte Kjøbstads Politiretsdom af 3die Juni 1868 under en mod ham for uberettiget Salg af Medicinalvarer anlagt Sag er efter Næringsloven af 29de December 1857 § 75 idømt en Bøde af 10 Rd. til Horsens Kjøbstads Ræmmerkæse, har, efterat bemeldte Dom var ham overgaaet, fra sit Udsalgsted ladet udsælge til Alle og Enhver upræparerede Medicinalvarer, navnlig amerikansk Olie, i saadanne mindre Quantiteter, som det efter Næringsloven 29de December 1857 §§ 35 og 46 samt Anordn. 12te Juli 1862 er forbeholdt Apothekerne at forhandle, og tillige saadanne Varer, som maa henregnes til de præparerede Medicinalvarer, hvis Salg ifølge Frdn. 4de December 1672 og Næringsloven af 29de December 1857 § 35 samt Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 12te Juli 1862 maa anses at være Apothekerne forbeholdt, saasom Mercurialsalve, der ifølge den af vedkommende Physicus afgivne Erklæring endog kun maa sælges af Apothekerne efter en Læges Recept, rød Diansalve og Hofmandsbraaber.

Da det nu berøst ikke kan komme i Betragtning til at frie Tiltalte for Ansvar, at nogle af de af ham solgte Gjenstande, som ere fremkomne under Sagen, ere blevne kjøbt hos ham af et af Byens Apotheker sendt Bud, efter som det, som meldt, maa anses godtgjort, at Tiltalte har ladet udsælge af de ommeldte Gjenstande til Alle og Enhver, og da Anordn. af 12te Juli 1862 saavel som Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af samme Dato ei heller, saaledes som Tiltalte har formeent, kunde anses at være traadte ud af Kraft ved at der, efterat den i samme ommeldte Tidsfrist af 5 Aar var forløben, ikke er udsaaet nogen Bekjendtgjørelse om sammes Forlængelse, maa Tiltalte for det ham her under Sagen oversørte Forhold være at anses efter Frdn. 4de Decbr. 1672 § 30 med en Bøde af 100 Rd., der tilfalder Høiesterets Ræmmerkæse.“

Mandagen den 21de Juni.

Nr. 17. Kammerherre, Grev **Bernstorff-Guldensteen**
(Advocat Hansen)

contra

Redacteur **Chr. Vagh** (Advocat Nellesmann efter Ordre),
angaende trykte **Reformærkelser**.

Bogensø Bytingsdom af 9de April 1867: „Indstævnte, -Redacteur Pagh, bør for Citanten, Kammerherre, Grev Bernstorff-Gylbensteens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Mai 1868: „Det ovenfor fremhævede Udtryk bør dødt og magtesløst at være, og bør Indstævnte, Redacteur Chr. Pagh i Odense, for sit hermed udviste Forhold til Statskassen bøde 20 Rd., eller, saafremt denne Mulkt ikke fuldt betales, henføres i simpelt Fængsel i 3 Dage. Saa bør Indstævnte og til Citanten, Kammerherre, Grev Bernstorff-Gylbensteen, betale Processens Omkostninger for begge Retter med 30 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Højesteret ved kongelig Ordre af 15de d. M. er bemyndiget til at tage nærværende Sag, forsaavidt den er contrapaaanket, under Paatjendelse, uanseet at Contraappellens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor ansførte Grunde billiges det, at Contracitanten er anseet med Mulct for det i Dommen særligt fremhævede Udtryk, og at dette er blevet mortificeret. Tillige findes de i den af Contracitanten redigerede Avis for 1866 Nr. 100, 103, 114 og 125 fremførte Udblæbser, ved hvilke Hovedcitanten har anseet sig fornærmet, navnlig fordi det ved dem er antydet, at han i Aaret 1864 skulde have udviist et pligtstridigt Forhold imod Danmark og dets Konge, efter hans Paastand at maatte kjendes bøde og magtesløse, da disse Udblæbser ikke kunne ansees tilstrækkelig retfærdiggjorte ved det Factum, som Contracitanten til Hjemmel for dem har paaberaabt sig, at Hovedcitanten inden Afslutningen af Wienerfreden af 30te October 1864, men efter Fredspræliminarierne af 1ste August s. A., paa den Lauenborgske Landdag har stillet det Forslag, at Landdagen skulde udtale et Ønske om, at Lauenborg maatte blive forenet med Preussen. Efter de foreliggende Omstændigheder og med særligt Hensyn til, at største Delen af de paagjældende Udblæbser kun ere

Referater af hvad der havde været indbrøkket i andre Aviser, findes det imidlertid usornøvent at forhøje den af Overretten Contracitanten idømte Mulct, og Overretsdommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, vil derfor med det anførte Tillæg samt en Tilføining om Fristen for den idømte Mulct's Udbredelse være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at endvidere de ovenberørte for Hovedcitanten fornærmelige Udbladelser i Bogense Avis for 1866 Nr. 100, 103, 114 og 125 kjendes døde og magtesløse, samt at Fristen for den idømte Bods Udbredelse fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Contracitanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Citanten, Kammerherre, Grev Vernstorff=Gyldensteen, har i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte, Redacteur Chr. Pagh i Bogense, til Straf for adskillige Udtalelser i den af Indstævnte redigerede Bogense Avis Nr. 100, 103, 113, 114, 121, 124 og 125 for 1866 samt til at høre disse Udtalelser mortificerede. Ved Bogense Bøtingsdom af 9de April 1867 blev Indstævnte imidlertid frifunden for Citantens Tiltale, og denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret i sin Favn, hvorimod Indstævnte har procederet til dens Stadfæstelse.

Det i Bogense Avis Nr. 121 brugte Udtryk „Pjaltethed“, hvorved efter Sammenhængen maa antages at være sigtet til Citanten, findes ikke hjemlet ved det under Sagen i saa Henseende Fremkomne, og da det i sig er fornærmeligt, vil Indstævnte ikke kunne undgaae at anses herfor efter Straffelovens § 217. Forjaaviddt Ansøret for de øvrige paatalte Udtalelser paahviler Indstævnte, findes han derimod at være tilstrækkeligt bisculperet ved hvad der er givet om Citantens forinden Fredstractaten af 30te October 1864 ubviste Virksomhed med Hensyn til Hertugdømmet Lauenborgs Tilknøytning til Kongeriget Preussen, hvorved bemærkes, at det ved Bedømmelsen af den rettlige Character af Indstævntes ved de paaankede Udbladelser brugte Forhold ikke kan blive af Indflydelse, om Citanten først har begyndt sin fornævnte Virksomhed efter Afslutningen af Fredspræliminairerne af 1ste August s. A. Mulcten

Hjønes at kunne bestemmes til 20 Rd. og den subsidiaire Fængselsstraf til 3 Dage. Udtrykket vil derhos være at mortificere."

Tirsdagen den 22de Juni.

Nr. 45. Rjøbmand **A. D. Levin** (Ingen)

contra

Handelskøhuset **J. S. Burchands Nachfolger** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelseres Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 153.

Advocat **Liebe**

contra

1) **Carl Harald Kaulberg**, 2) **Philippa Mathilde Kaulberg**, Gronemanns Hustru, og 3) **Ida Emilie Kaulberg**, Gronemanns Hustru (Defensor Hansen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri og Falsk, Nr. 2 for Tyveri, Hæleri og Falsk og Nr. 3 for Hæleri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de Mai 1869: „Arrestanten Carl Harald Kaulberg og Arrestantinderne Philippa Mathilde Kaulberg, Gronemanns Hustru, og Ida Emilie Kaulberg, Gronemanns Hustru, bør straffes med Forbebringingshuusarbejde, Arrestanten i 3 Aar, Arrestantinden Philippa Kaulberg i 2 Aar og Arrestantinden Ida Kaulberg i 18 Maaneder, samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Acter og Defensor, Procuratorerne Naasløff og Leth, med 8 Rd. til hver, Arrestanten med $\frac{1}{3}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{7}$ af Arrestantinderne, Een for Vegge og Vegge for

Gen, og af Arrestantinden Philippa Kaulberg med $\frac{2}{9}$, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares Halvdel af Arrestantinden Ida Kaulberg. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at de Tiltalte Philippa og Ida Kaulberg tillige blive at dømmes for Hæleri efter Straffelovens § 238, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Carl Harald Kaulberg for Tyveri, Bedrageri og Falsk samt mod Arrestantinderne Philippa Kaulberg, Gronemanns Hustru, og Ida Emilie Kaulberg, Gronemanns Hustru, for Hæleri og Falsk, og mod førstnævnte Arrestantinde tillige for Tyveri anlagte Sag er det beviist ved de af Arrestanten og Arrestantinderne, hvilke alle ere Søbfskende, afgivne med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser, at Arrestantinden Philippa Kaulberg i August Maaned 1867, da hun af sin og Medtaltets Moder, Gangsone i Barton Hospital Caroline Marie Hoftrup, Smed Kaulbergs Enke, der paa den Tid var indlagt som Patient i Frederiks Hospital, var bleven betroet Røglen til Moderens i førstnævnte Hospital staaende Comode for af samme at fremtage en Ligkassabog, har uden Moderens Vidende og Billie benyttet sin Besiddelse af bemeldte Røgle til at tilvende sig Moderens i bemeldte Comode beroende Contrabog med Sparekassen for Kjøbenhavn og Omegn Nr. 18, 186 i den Hensigt at tilegne sig af de i denne Sparekasse indstaaende, Moderen tilhørende Penge, paa den Tid ialt 348 Rd. 3 Mk., og derefter ligeledes uden Moderens Vidende og Billie ladet sig af den omhandlede Sparekasse udbetale 50 Rd., idet hun foreviste Contrabogen og opgav Moderens Navn som sit samt for Sunnens Modtagelse i Sparekassens Rvitteringsbog understrev en Tilstaaelse med Navnene Caroline Kaulberg, hvormed hun sigtede til Moderens Navn, samt at Arrestantinden Ida Kaulberg har modtaget og til sit eget Brug anvendt Halvdel af de saaledes tilveiebragte 50 Rd., uagtet Arrestantinden Philippa Kaulberg, som selv tilegnede sig den anden Halvdel, forinden havde medbestemt hende, paa hvilken Maade disse Penge vare skaffede tilveie; endvidere at Arrestanten har den 21de December s. A., da hans Moder stod i Begreb med at

begive sig fra Bartou Hospital til Communehospitalet for at indlægges i dette som Patient, hemmeligen tilvendt sig den ovennævnte da igjen i fornævnte Comode beroende Contrabog, hvorefter der dengang i ovennævnte Sparekasse indstod 359 Rd. 3 Mk. 14 S, i det Viemed at høre af disse Penge i egen Interesse, og derpaa, efterat være bleven enig med Arrestantinden Ida Kaulberg, hvem han forinden gjorde bekendt med Maaden, hvorpaa han var kommen i Besiddelse af Contrabogen, om ved Afbenyttelse af samme at udtage 150 Rd. af Sparekassen til Deling mellem dem og Arrestantinden Philippa Kaulberg, og senere om at udtage 200 Rd., de 50 Rd. til Deling mellem dem alene, har den 2den Januar d. A. under Foreviisning af Contrabogen og Afgivelsen af en falsk Fuldmagt, hvis Text han selv skrev, medens Arrestantinden Ida Kaulberg understrev den Caroline Kaulberg, født Hoftrup, hvormed sigtedes til Moderens Navn, ladet sig den sidstnævnte Sum udbetale i Sparekassen og derefter deelt den imellem sig og Arrestantinderne efter en Aftorning i disses Andeel, fordi han ingen Part havde faaet af de førstnævnte 50 Rd., saaledes at han selv fik 91 Rd., Arrestantinden Ida Kaulberg 67 Rd. og Arrestantinden Philippa Kaulberg 42 Rd., hvilke Penge de alle anvendte til eget Brug, og hvorhos sidstnævnte Arrestantinde, for hvem det blev opgivet, at ifkun 150 Rd. skulde haves, og lodes nomtalt, ved hvilken Fremgangsmaade Pengene skulde opnaaes udbetalte, forinden af Arrestantinden Ida Kaulberg blev sat i Kundskab om, hvorledes Contrabogen var kommen Arrestanten i hænde, og med hende bleven enig om at høre 150 Rd. efter Contrabogen uden Moderens Samtykke, hvilket hun vidste ifkun kunde stee under Anvendelse af Falsk; fremdeles at Arrestanten dernæst under 5te, 8de og 12te sidstnævnte Maaned har skaffet sig udbetalt og til eget Brug benyttet Restbeløbet, ialt 160 Rd. 1 Mk., af de i Sparekassen ijsøgte tidtævnte Contrabog indsatte Penge, under Afgivelse af falske Fuldmagter, hvilke han selv skrev og understrev med Navnene Caroline eller Karoline Kaulberg, hvormed hans Moders Navn skulde betegnes, Alt uden at Moderen derom havde nogen Kundskab eller dertil havde givet noget Samtykke, og endelig at Arrestanten ligeledes uden Moderens Vidende og Billie har senere i samme Maaned under det Paaskud, at Moderen, naar hun forlod Hospitalet, skulde have Ophold hos ham, ladet sig i Bartou ublevere samtlige hendes der beroende Eiendele, hvis Værdi i det Hele er anfat til 100 Rd., og derpaa af disse Gjenstande pantfat forskjelligt af Værdi 20 Rd. Han har vedblivende paastaet, at han ikke lod sig bemeldte Eiendele ublevere i nogen svigagtig Hensigt, men alene fordi han vilde tilbyde Moderen Ophold hos sig, naar hun tog bort fra Hospitalet, som Vederlag for, at han havde betrukket hende hendes Penge, og skjøndt det Oplyste ikke taler for, at han kunde vente en Modtagelse af et slikt Tilbud, saa findes der dog ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at Arrestanten har havt til Hensigt at tilegne sig de omhandlede Eiendele, dengang han lod sig sætte i Besiddelse af samme.

3 Henhold til det saaledes Anførte ville Arrestanten og Arrestantinderne, af hvilke Arrestanten er født den 24de November 1833 og ved denne Rets Dom af 1ste November 1856 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel

paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, Arrestantinden Ida Kaulberg er født den 17de Marts 1828 og ved en inden den fgl. Landsøver- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 8de Januar 1848 affagt Dom anseet deels efter fornævnte Lovbestemmelse, deels med en i Henhold til Bestemmelserne i Ferdn. 4de October 1833 §§ 2, 8, 14 og 23 fastsat arbitrair Straf med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, og Arrestantinden Philippa Kaulberg, der ikke er funden tilbligere straffet, er født den 14de Marts 1831, nu, idet ingen af de fornævnte Domme ifølge Straffelovens § 61 2det Stykke medfører Gjentagelsesvirkning, blive at dømmes efter bemeldte Lov, Arrestanten efter §§ 228, 253 og 268 og Arrestantinderne, der ikke findes skyldige i noget Forhold, der kan blive at henses under Hæleri, Arrestantinden Philippa Kaulberg efter §§ 228 og 268, Arrestantinden Ida Kaulberg efter § 268 jfr. tildeels med § 55, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshunsarbejde, for Arrestanten i 3 Aar, for Arrestantinden Philippa Kaulberg til 2 Aar og for Arrestantinden Ida Kaulberg til 18 Maaneber."

Onsdagen den 23de Juni.

Nr. 36. Particulier **Baldemar Gyldenbal** med Curator
(Advocat Henrichsen)
contra

Executores testamenti i Jens Gyldenbals Dødsbo, Cancelliraad, Contoirchef **Schlichtkrull** og Fuldmægtig under Revisionsdepartementet **F. S. Gyldenbal** (Advocat Liebe), angaaende Affattelsen af en Fundats for „Jens Gyldenbals Famillelegat“ m. m."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te October 1868: „Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten, Particulier Baldemar Gyldenbal med Curator, Auctionsdirecteur Birch, til de Indstævnte, Executores testamenti i Jens Gyldenbals Dødsbo, Cancelliraad, Contoirchef Schlichtkrull og Fuldmægtig under Revisionsdepartementet F. S. Gyldenbal, 16 Rd., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter den ved en Yttring i den indankede Dom givne Anledning bemærkes, at det ikke har været nødvendigt for Citanten at stævne Andre end de Indstævnte under denne Sag, der kun

gaaer ud paa at faae et af disse forfattet Udkast til en Fundats for det under Sagen omhandlede Familielegat forandret.

I Henhold til det i den indankede Dom Anførte, som Høiesteret i det Væsentlige tiltræder, men som dog ikke findes at kunne føre til Sagens Afvisning, vil der, efter de Indstævntes alternative Paastand og i Medfør af den Høiesteret ved kongelig Ordre af 15de Juni d. A. givne Bemhødigelse til at paakjende Sagen i Realiteten, saafremt den maatte befindes at være uretellig afvist, være at tillægge dem Frifindelse. Dommens Bestemmelse om Kost og Tæring vil herefter bortfalde, hvorhos Citanten efter de Indstævntes Paastand findes at burde tilsvare dem Processens Omkostninger for Høiesteret, der bestemmes til 100 Rd.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte bør for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Rd.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det forudnede Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Hjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestreusfidende,

udgiben

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 9de Juli.

1869.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 23de Juni.

Nr. 36. Particulier Valdemar Gylbenbal
contra

Executores testamenti i J. Gylbenbals Dødsbo (see forrige Nr.).

I den inbantebe Doms Præmisser hebber det: „Ved en den 17de December 1864 oprettet testamentariff Disposition bestemte Jens Gylbenbal blandt Andet i § 2, at det Beløb, der udkom ved Salget af en ham tilhørende Gaard, skulde anvendes til et Legat, der skulde bære Navn af „Jens Gylbenbals Familielegat“, og at Halvdelen af Legatets Capitalformue skulde danne et Legat, hvis Renter skulde tilfalde i 4 lige store Portioner Slægtninge af Testators afbøde Faber, saaledes at den nærmere Slægt skulde ubelukke den fjernere og blandt lige nær Beslægtede den meest Trængende have Fortrinsret til at nyde Legatet, samt at den anden Halvdeel af Legatets Capitalformue skulde danne et Legat til Fordeel for Slægtninge af Testators Moder og ubdeles i 4 Portioner aldeles saaledes som bestemt med Hensyn til den førstnævnte Legat-afdeling, hvorhos tilføies, at af dette Legat skulde en navngiven qvindelig Slægtning være fortrinsberettiget uden Hensyn til Slægtffabs Nærhed at nyde en Portion, og endelig anmodes de inbante Executores testamenti, de Indstævnte, Cancelliraad, Contoirchef Schlichtkrull og Fuldmægtig under Revisionssdepartementet J. S. Gylbenbal, om at udarbejde en Fundats for Legaterne, som det hebber, i Overensstemmelse med de fornævnte Grundregler og forøvrigt efter Testators dem bekjendte Anskuelser; efterat derpaa i Testamentet forskjellige andre Dispositioner ere opførte, hebber det sluttelig, at skulde der mod Formodning under Voets Behandling opstaae Spørgsmaal om Fortøllningen af nærværende Disposition, vil Saadant være at afgjøre af Executores testamenti ved Opgjørelsen i Voet, uden at Rettergang derom maa føres. Efterat J. Gylbenbal senere var afgaaet ved Døden og hans Bo overtaget til

Behandling af de Indstævnte, have disse i Henshold til det ovennævnte dem overdragne Hverv affattet et Udkast til en Fundats for det ommeldte Familielegat, i hvis § 8 2den Pasfus det med Hensyn til Afgangen for Slægtninge af S. Gyldenbals Faber til at nyde Renter af den for disse bestemte Legat-afdeling blandt Andet hedder, at den nærmere Slægt i Reglen ubeluffer den fjernere, i 3die Pasfus, at Slægtninge, som Stifteren personlig har kjendt og søgt Omgang med, har han — uden Hensyn til disses Erang — søstet taget fortrinligt Hensyn til ved Bortgivelsen af Legatportioner, og i 9de Pasfus, at Slægtkabsforhold saavel til Stifterens Faber som til Stifterens Moder kun skal give Berettigelse til at nyde en Portion af den ene af Legatafdelingerne, saaledes at den samme Person ikke maa tillægges Legatportion af begge Afdelingerne, at ei heller Legatportioner samtidig maa oppebæres af Forældre og Børn eller af Sødsfende under 18 Aars Alderen, at disse Bestemmelser bortfalde, naar der ikke til en Legatportion melber sig andre Legatberettigede og at den ovennævnte i Testamentet ansførte qvindelige Slægtnings Legatberettigelse ansees som exceptionel og ikke i foransførte Henseende kommer i Betragtning. Imod disse i Udkastet indeholdte Bestemmelser m. m. neblagde S. Gyldenbals Broder, Citanten, Particulier Waldemar Gyldenbal med Curator, Auctionsdirecteur Birch, Indsigelse i Boet, idet han gjorde gjældende, at de vare i Strid med Testators i Testamentet udtalte Villie og gif ud paa at ubeluffte Citanten og hans Descendents fra deres fortrinlige Afgang til begge Legatets Afdelinger, og da de Indstævnte ikke fandt sig besviede til at tage denne Indsigelse tilfølg, idet de under den stedsundne Forhandling i Boet blandt Andet tilkjendegav, at det var dem bekjendt, at Testator ved Stiftelsen af Legatet havde havt sin Fabers og sin Moders mere eller mindre ubemlede Slægtninge i Sidelinierne for Die, men ikke tænkt paa Citanten, der, efter hvad der er in confesso, er i Besiddelse af en betydelig Formue og hvem Testator forøvrigt ved Testamentet paa anden Maade havde betænkt, med hvilken Opfatelse det ogsaa stemmede, at der i Testamentet tales, ikke om Testators Slægt, men om hans Fabers og hans Moders Slægtninge, har Citanten nu under nærværende Sag principaliter paastaet de Indstævnte tilpligtede under en daglig Mulct til i § 8 af Udkastet til Fundatsen at lade udgaae Ordene „i Reglen“ i 2den Pasfus og hele 3die og 9de Pasfus, samt endvidere af 10de Pasfus en Bemærkning, der henviser til 3die Pasfus, og derimod i Udkastets § 8 Ord til andet at optage de i § 2, 8de til 11te Pasfus af Testamentet af 17de December 1864 indeholdte Bestemmelser om Berettigelsen og Afgangen til Nydelsen af det ommeldte Familielegat; subsidiairt til under en daglig Mulct at undergive Disputen angaaende Lovligheden af de ansførte Bestemmelser i Fundatsudkastet til Decision af nærværende Rets Skiftecommission, hvorhos han har paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod paastaet Sagen afviist og sig hos Citanten tilkjendt Kost og Tæring.

Til Støtte for deres Afviisningspaastand have de Indstævnte fornemmelig paaberaabt sig den ovenansførte Bestemmelse i Testamentet, hvorefter Spørgsmaal om Fortolkningen af Testamentet ville være at afgjøre af Execu-

toris testamenti, ubert at Rettergang derom maa søres. Forfaabidt nu Citanten har villet gjøre gjældenbe, at Testator ved den omhandlede Bestemmelse maa ansees at have tilfigtet at tillægge Executorerne en saadan formelig Jurisdiction til Afgjørelse af Disputer under Voets Behandling, som ellers kun tilkommer den ordinaire Skifteret, hvoraf vilde følge, at Bestemmelsen, ibet Testator ikke kunde have Hjemmel til at tillægge Executorerne sliq Jurisdiction, maatte falde bort som betydningsløs, da kan der ikke gives ham Medhold i denne Opfattelse, hvorimod det efter de anvendte Udtryk maa antages at have været Testators Mening, at Spørgsmaal om Testamentets Fortolkning skulde afgjøres af Executorerne uden Rettergang ifølge et dem af ham overdraget privat Tillidsbrev, hvilken Bestemmelse han ikke kunde være uberettiget til at afskaffe som et Led i de af ham truffne testamentariske Dispositioner.

Da der nu fremdeles, uanset at det efter de brugte Udtryk er forudsat, at den Afgjørelse, der saaledes skulde træffes af Executorerne, vilde finde Sted ved Opgjørelsen i Voet, medens det maatte ligge nærmest at tænke sig Fundatsen for det omhandlede Familielegat affattet forinden Opgjørelsen eller Repartitionen i Voet, ikke findes tilstrækkelig Føie til at antage, at Testator har tilfigtet at undtage Spørgsmaalet om Fortolkningen af de i Testamentet indeholdte Bestemmelser om Familielegatet fra den Executorerne saaledes overdragne Afgjørelse, da der, efter hvad der foreligger, ingen Anledning er til at antage, at de Indstævnte ved Affattelsen af Udkastet til Fundatsen, eller navnlig de af Citanten paaanførte Bestemmelser i Udkastet, have afveget videre fra de i Testamentet foreftrevne Regler end der fulgte af disses Fortolkning, ved hvilken de tillige maatte være berettigede til at tage Hensyn til Testators dem bekjendte Anskuelser, og da Sagen saaledes alene maa ansees at dreie sig om Rigtigheden af den anvendte Fortolkning, der efter det Anførte er unddraget Domstolens Prøvelse, vil Sagen, under hvilken Citanten isvrigt ikke har stævnet de Slægtninge, ligeoverfor hvem han mener at have Fortrinsret til Legatet, efter de Indstævntes Paastrand være at afvise, hvorhos Citanten vil have at betale de Indstævnte i Kost og Tæring 16 Rd."

Nr. 167.

Advocat Broch

contra

Megine Jensine eller **Jensine Megine**, kaldet **Hvidal**,
Hansens Hustru (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Marts 1869:
„Arrestantinden Megine Jensine, kaldet Hvidal, Hansens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og

Defensor, Procurator Seibelin og Procurator P. A. Petersen, med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Regine Jensen, kaldet Høidal, Hansens Hustru, der er født den 31te October 1841 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 20de Marts 1866 og 5te Januar 1867 henholdsvis efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 43 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage, samt ved Høiesteretsdom af 31te Mai 1867 efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste overensstemmende Tilstaaelse er overbevist at have i afvigte December Maaned deels frastjålet i 3 forskjellige Gange Bærtshuusholder Nielsen en til 3 Mk. vurderet Best, Lømmersvend Christensens Hustru Martine Christine Frederikke Fabian Abler en Særk og et Skjort, tilfammen af Værdi 1 Rb. 1 Mk., og Tjenestepige Karen Petersen et til 5 Mk. vurderet Skjort, deels af Marschandiser Olsens Hustru Marie Larsen leiet en Jakke, vurderet til 1 Rb., i den Hensigt at tilegne sig samme, hvorfor hun ogsaa ved Leiemaalets Indgaelse opgav en urigtig Bopæl, saa vil hun nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme Lovs § 253, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar.“

Torsdagen den 24de Juni.

Nr. 125.

Advocat Hansen
contra

1) **Sine Gregersen**, 2) **Frederik Nielsen** eller **Johan Frederik Nielsen**, 3) **Laura Petra** eller **Petrea Thomsen**, 4) **Marie Thomsen** eller **Ane Marie Thomsen**
(Defensor Klubien),

der tiltales, Nr. 1 for Fosterfordrivelse, Nr. 2, 3 og 4 for Deelagtighed i denne Forbrydelse, samt Nr. 4 tillige for Dvalfsalveri.

Silkeborg Virts Extraretsdom af 10de December 1868: „Arrestantinderne Sine Gregersen og Marie Thomsen samt Arrestanten Johan Frederik Nielsen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og Arrestantinden Laura Petra Thomsen i simpelt Fængsel i 2 Maaneber. Samtlige Tiltalte bør in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zieman 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bjerregaard 5 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Februar 1869: „De Tiltalte Ane Marie Thomsen, Johan Frederik Nielsen og Sine Gregersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 18 Maaneber, den Anden i 1 Aar og den Sidste i 8 Maaneber, Tiltalte Laura Petrea Thomsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Saa betale de Tiltalte og, Een for Alle og Alle for Een, Actionens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Rd., til Defensor sammesteds 8 Rd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at en af det fgl. Sundhedscollegium efter Dommens Affigelse afgiven Erklæring blandt Andet gaar ud paa, at den under Sagen omhandlede Fødsel ikke kan antages bevirket ved de Midler, der angives at være indgivne den Fødende i de foregaaende Dage, maa Høiesteret billige det i Dommen antagne Resultat, naar alene undtages, at Straffen for Sine Gregersen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Chi kendes for Ret:

Sine Gregersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret

betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een,
20 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Sine Gregersen for Fosterfordrivelse, Gaardmand Johan Frederik Nielsen, Laura Petrea Thomsen og dennes Moder Ane Marie Thomsen for Deelagtighed i denne Forbrydelse samt Sibstævnte tillige for Dvassalveri.

Hvad angaaer Sigteisen for Fosterfordrivelse og Deelagtighed heri, ere de nærmere Omstændigheder herved ifølge de af de Tiltalte afgivne, i det Bæsentlige overensstemmende Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder følgende: Efterat Sine Gregersen, der i Midten af Januar Maaned s. A. var kommen til at tjene hos Johan Fr. Nielsen og fra Midten eller Slutningen af Februar Maaned jevnlig havde pleiet legemlig Omgang med ham, i Slutningen af April Maaned s. A. havde mærket, at hendes Menstruation ophørte, og havde underrettet Nielsen herom, raabede han, idet han yttrede, at det var galt, da han var gift, til, at de skulde henvende sig til Tiltalte Ane M. Thomsen, som, efter hvad han havde hørt, skulde forstaae sig paa at fordrive Fostere. Noget Tid efter — som det maa antages en Dag henimod Slutningen af Juni Maaned s. A. — talte Nielsen ogsaa i denne Anledning med Ane M. Thomsen, og da denne erklærede sig villig til at forsøge at fordrive Fosteret, blev det aftalt imellem dem, at Sine Gregersen paa en bestemt Dag skulde træffe sammen med Ane M. Thomsen i Silkeborg for at blive undersøgt. Da Ane M. Thomsen ved den derefter foretagne Undersøgelse meente at finde Tegn paa, at Sine Gregersen ikke kunde være langt henne i Svangerskabet, yttrede hun, at hun nok skulde hjælpe Sine Gregersen, idet hun efter dennes Forklaring i Anledning af en Yttring af Sine Gregersen, om det ikke var Synd at fordrive Fosteret, og at det ikke maatte skee, hvis Fosteret var over 10 Uger gammelt, samt om det ikke kunde virke skadeligt paa Helsen at bruge fosterfordrivende Midler, tilsiøiede, at naar Fosteret ikke var levende, var det ikke Synd, og at det ikke vilde influere paa Sine Gregersens Helsen. Efterat det nu var aftalt imellem dem, at Sine Gregersen skulde komme til Ane M. Thomsen paa hendes Bopæl i Afløv, og hun derpaa den 29de Juni s. A. havde indfundet sig sammesteds, tilberedte Ane M. Thomsen en Drik, der efter hendes Forklaring bestod af Haarlemmerolie, afbrændt Brændeviin, Campher-spiritus, Suffer og Solbær- eller Blaabær-saft, og hvoraf hun samme Eftermiddag gav Sine Gregersen $\frac{1}{2}$ Snapseglass fuldt, hvilket denne imidlertid kastede op igjen, og de to næste Dage, i hvilke Ane M. Thomsen var bortreist, gav hendes Datter Laura Petrea Thomsen — som det maa antages efter Ane M. Thomsens foregaaende Anviisning — to Gange Sine Gregersen af den tilberedte Blanding, 1ste Gang et heelt og 2den Gang et halvt Snapseglass fuldt, skjøndt hun — som hun har indrømmet — strax ved Sine Gregersens Antkomst havde faaet at vide, at hun var frugtsommelig, og vidste, da hun gav

Sine Gregerfen af Mixturen, at Hensigten med denne var at fordrive Fostret, uden at hun isøvrigt efter sin Forklaring vil have gjort sig nogen Tanke om, hvorsidst det var et egentligt Foster, der skulde fordrives, eller kun noget Blod eller bestige, som kunde være en Følge af Frugtømmeligheben. Dmtrent en halv Dags Tid efter at Sine Gregerfen havde faaet af Mixturen, fik hun Smerter i Maven og Kvæme, og maa antages at være bleven temmelig syg, hvilken Tilstand vedvarede, indtil hun den 23de Juli om Eftermiddagen fødte et usfuldboarent dødt Foster, med Hensyn til hvilket Ane M. Thomsen, der var hende behjælpelig med Fødselen og maa antages at være den Gæst, der har seet det, idet Sine Gregerfen efter sin Forklaring havde Krampe og var bevidstløs under Fødselen, har forklaret, at det var lidet udviklet, kun nogle Tommer langt og ildelugtende, samt at dets Hoved og Navlestreng vare raadne. Ved Bistand af en tilkaldt Kone blev Sine Gregerfen skilt ved Efterbyrden, som Ane M. Thomsen brændte, hvorimod hun nedgravede Fosteret under et Træ i sin Have, hvorfra det senere ved hendes Foranstaltning blev opgravet den 2den August f. A. og atter nedgravet paa et andet Sted i Haven, hvor det imidlertid ikke senere har været til at finde. For den Sine Gregerfen saaledes ydede Bistand samt for Logis m. m. har Ane M. Thomsen modtaget af Nielsen et Beløb, hvis Størrelse ingen af dem npiagtig har kunnet erindre, men som efter hvad den Sidste herom har forklaret maa antages at have været ca. 26 Rb. Iøvrigt har Nielsen forklaret, at Ane M. Thomsen ved deres ovenmeldte Sammentkomst yttrede, at hendes Priser for den Slags Forretninger var 5, 10 eller 15 Rb., efterstom Fruentimmerne vare langt henne i Svangerstabet, samt nævnte flere saadanne Fruentimmer, der imidlertid vare ham ubekjendte og hvis Navne han ikke kunde erindre, og ligeledes har Sine Gregerfen forklaret, at Ane M. Thomsen Dagen før Aborten sagde til hende, at hun havde hjulpet mange Fruentimmer, ligesom Laura Petrea Thomsen efter Sine Gregerfens Forklaring har brugt forskjellige Yttringer, der tyde paa, at Ane M. Thomsen oftere har givet sig af med at hjælpe frugtømmelige Fruentimmer til at fordrive deres Fostere, hvilket ogsaa noget bestrkes ved Laura Petrea Thomsens ubestemte og vakkende Forklaringer i denne Henseende. Ane M. Thomsen har imidlertid benægtet tidligere at have hjulpet andre Fruentimmer til at fordrive deres Fostre eller at have brugt de ovennævnte Yttringer, og imod hendes Benægtelse er der ikke i saa Henseende tilbeiebragt noget Beviis.

Alf den Drik, der som ansørt er bleven indgivet Sine Gregerfen, er ingen Deel bleven bragt tilbeie under Sagen, og efterat Ane M. Thomsen efter Forhørsdommerens Foranstaltning havde tilberedt en Drik, bestaaende af de af hende opgivne Bestanddele, har Sine Gregerfen erklæret, at den hende indgivne Drik var mørkere, stærkere og meget mere ildelugtende, i hvilken Henseende hun blandt Andet har forklaret, at skjøndt to Fliser i Spisekammeret, paa hvilke hun havde kastet Driksen op, efter Ane M. Thomsens Opforbring bleve optagne og Jorden underneben omgravet, lugtede der desuagtet stærkt hele Tiden, medens hun var der. Der maa imidlertid i Mangel af nærmere Oplysning i denne Henseende gaaes ud fra, at det Sine Gregerfen indgivne Mid-

del har bestaaet af de anførte Bestanddele. En under Sagen fremlagt Erklæring fra vedkommende Districtslæge gaaer blandt Andet ud paa, at de af Ane M. Thomsen omforklarede Midler ikke ere af den Bestaffenhed, at de kunne dræbe Fosteret eller have en directe Indvirkning paa Livmoderen selv, men at det derimod er i høi Grad sandsynligt, at den ilde-smagende og ildelugtende Blanding, som er indgivet Sine Gregersen og som har fremkaldt baade Smerter i Underlivet og Brækning, har i Forening med den psykisk deprimerede Tilstand og Bevidstheden om Brøbe fremkaldt en stærk Indvirkning paa Nervesystemet og Congestioner til Underlivets Organer, der consensuelt have paavirket Uterus og fremkaldt Abort. En senere constitueret Districtslæge har derhos i en den 9de December f. A. afgiven Erklæring yttret, at hvis Fosteret virkelig, som A. M. Thomsen har forklaret, har været raadent og ildelugtende, er det umuligt, at blets Død og Fødsel kan skyldes de Medicamenter, som i de næstforegaaende 3 Dage bleve indgivne Moderen, men at et for tidlig født Barns Udseende, selv om det er ganske normalt, isøvrigt let paa den Ukyndige kan gjøre det Indtryk, som det under Sagen omhandlede Foster har gjort paa bemeldte Tiltalte, hvorhos han har fremhævet, at Nielsen og Sine Gregersen, efter hvad der er oplyst under Sagen, begge lide af constitutionel Syphilis, og at Fosteret under saabanne Omstændigheder sjelbent opnaaer den fulde Modenhed, men næsten altid døer i en tidlig Periode af Svangerskabet og udsødes efter kortere eller længere Tid i en mere eller mindre raadden Tilstand, hvilket Forhold efter Lægens Formening indtil en vis Grad bekræfter Ane M. Thomsens Beskrivelse af Fosterets Bestaffenhed. Lægen har herefter erklæret det som sin Anskuelse, at de paa Sine Gregersen anvendte Midler ikke have dræbt hendes Foster enten directe eller indirecte ved at bewirke blets Udskødelse af Livmoderen, medens det endnu var levende, at Fosterets Liv allerede før Medicamenternes Indgivelse har været tilintetgjort som Følge af den constitutionelle Lidelse, hvormed begge Forældrene vare behæftede, og at selv om man gik ud fra, 'at Haarlemmerollen havde bewirket Aborten, medens Fosteret endnu havde Liv, vilde dette neppe være bleven af Varighed eller have holdt sig til den normalt indtrædende Fødsel, hvorimod de anvendte Midler maaffee have havt den Virkning at fremkalde en tidligere Fødsel af det døde Foster, end der ellers vilde have fundet Sted.

Efter disse Lægeerklæringer og Sagens Dphlysninger i det Hele findes det nu vel ikke at kunne betvivles, at den den 23de Juli f. A. stedfundne Abort er fremkaldt ved det Sine Gregersen i de nærmest foregaaende Dage af Ane M. Thomsen og Laura Petrea Thomsen indgivne Medicament, men idet Ane Marie Thomsens ovenansøtte Forklaring om, at Fosteret var dødt og allerede i forraadnet Tilstand, vinder nogen Bestyrkelse ved hvad der er oplyst om den Sygdom, hvoraf begge Forældrene have lidt, i Forbindelse med den constituerede Districtslæges Udtalelse om denne Sygdoms eienommelige Indvirkning paa Fosteret, findes det betænkeligt at forudsætte, at Fosteret har været levende paa den Tid, Medicamentet blev indgivet Moderen, og som Følge heraf kunne Betingelserne for Anvendelsen af den i Straffelovens § 193 for fuldbyrdet Foster-

forbrivelse foreffrøene Straf ikke ansees at være tilstede, hvorimod de Tiltalte ville være at ansee for Forsøg paa den nævnte Forbrydelse.

Med Hensyn dernæst til Sigtelsen imod Ane Marie Thomsen for Dvaak-salveri har denne Tiltalte vedgaaet, at hun jevnlig har taget Folk, der henvendte sig til hende angaaende Sygdomme, som hun efter sin Formening forstod at behandle, navnlig Kirbler, Hylber, Beenstade og Fnat, under Kurr og anvendt forskjellige Lægemidler, hvorfor hun vel ikke har forlangt nogen bestemt Betaling, men dog undertiden har modtaget Beberlag i Penge eller Victualier.

For det af de Tiltalte med Hensyn til det ovenmeldte Foster vedgaaede Forhold ville de — af hvilke Sine Gregersen er født i 1843, Ane Marie Thomsen i 1816, Johan Frederik Nielsen i 1825 og Laura Petrea Thomsen i 1852, og af hvilke Sine Gregersen er straffet ifølge Silkeborg Birls Extraretsdom af 21de December 1867 med Fængsel paa Bant og Brød i 5 Dage for Tyveri og Ane Marie Thomsen ifølge Thyrsing-Brads Herreds Extraretsdom af 25de April 1860 med en Bøde af 25 Rd. for Dvaaksalveri, men som ikke iøvrigt have været tiltalte eller straffebe — være at ansee, Sine Gregersen efter Straffelovens § 193 1ste Led sammenholdt med § 46, Ane Marie Thomsen og Laura Petrea Thomsen efter samme §'s 2det Led sammenholdt med § 46, for den Sidstnævntes Vedkommende tillige med § 37, og Johan Frederik Nielsen efter samme §'s 1ste og 2det Led cfr. §§ 46 og 52. Den Straf, som de Tiltalte herefter have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Ane Marie Thomsen til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, hvorved den Straf, som hun endvidere har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1854 for det af hende vedgaaede Dvaaksalveri vil være absorberet, for Johan Frederik Nielsen og Sine Gregersen til samme Art af Straffearbejde, for den Første i 1 Aar og for den Sidste i 8 Maanedes, og for Laura Petrea Thomsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage."

Fredagen den 25de Juni.

Nr. 171.

Abbotat Hansen

contra

Niels Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancefvig.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Mai 1869: „Arrestanten Niels Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og Justitsraad Petersen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Af de i den indankede Dom derfor anførte Grunde vil Tiltaltes Forklaring om, at hans Hensigt med den af ham iværksatte Udspraakføttelse alene har været at opbrænde eller ødelægge det ham tilhørende Vareforraad, Inventarium og Bohave, ikke kunne forkastes, men efter Gjenstandens Bestaffenhed i Forbindelse med Faren for Ildens videre Udbredelse maa dette hans Forhold paa-
 drage ham Ansvar efter Straffelovens § 282, navnlig sammes første Stykke. Til ved Siden heraf særligt at dømme ham for Assurancevig eller Forsøg derpaa, er der ikke tilstrækkelig Anledning. Tiltaltes Straf efter den nævnte Lovbestemmelse findes at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger efter den ind-
 ankede Doms Forrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuus-
 arbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Actio-
 nens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens
 Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advoca-
 tterne Hansen og Klubien for Høiesteret betaler
 Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Niels Nielsen, der er født den 24de Marts 1839 og ikke funden tilbligere straffet, for Brandstiftelse og Assurancevig anlagte Sag, er det beviist ved Arrestantens egen af det iøvrigt Dphste bestyrkede Tilsaaelse, at han i den Hensigt at tilvende sig den Sum, hvorfor hans Varebeholdning var asureret i det nederlandske Assuranceelskab i Rotterdam, har Matten mellem den 22de og 23de Februar d. A. lagt et brændende Lys ned i en til Opbevaring af Lys benyttet Skuffe i en Duff, som hørte til Boutikken i den af ham som Leier boede Kjælder Nr. 36 i Løderstræde, og derved bevirket, at den ommeldte Husets Eier tilhørende Duff antændtes og at den fornævnte Skuffe og selve Duffen i en Længde af 2 Alen blev deels forteret deels forfullet af Ilden, medens derimod ingen af selve Husets faste Dele blev angreben af samme.

Efter Arrestantens Forklaring var det den Omstændighed, at han af en Agent for det ovenommeldte Assuranceelskab blev formaet til at asurere sit Bohave for 1600 Rd., hvilken Sum det var langt fra at være værd, skjøndt han ikke bengang dermed tilsigtede nogen Ulovlighed, som i Forbindelse med,

at hans Næringsvei som Høler ikke svarede Regning, bragte ham paa den Tanke at tilvende sig Assurancesummen for sin Varebeholdning ved Ildspaa-sættelse og til, efter et Par Dage at være omgaaedes med denne Tanke, endelig at fatte Forsættet og bringe det i Udførelse som ovenommeldt. Han vil ved Ildspaa-sættelsen kun have tilsigtet at faae de ham tilhørende Gjenstande i Boutiken ødelagte, men ikke en Antændelse af selve Huset, hvilket han har meent kunde undgaaes ved en betimelig Brandallarm, og denne hans Forkla-ring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkaestes, i Særdeleshed da det fremgaaer af det Dplyste, at Arrestanten, efterat Ildens Udbrud omtrent $\frac{1}{4}$ Time efter dens Antændelse var bleven bemærket af hans Hustru, selv gjorde Ausstrig og herved selv fremtalte de Foranstaltninger til Slutning af Ilden, der saa hurtigt bleve iværksatte, at den, som alt berørt, ikke angreb nogen af Husets faste Dele og kun bestabigede af fremmed Eiendom nogle Husets Eier tilhørende Inventarier, hvis Bestabigelse i Forbindelse med den Skade, som Ildens Slutning havde foraarsaget i selve Boutiken erstattedes ham med 52 Rd. af Kjøbenhavns Brandforsikring for Huse og Gaarde, hvem Arrestanten igjen har fyldestgjort for dette Beløb.

Som Følge af det Foransførte findes Arrestanten ikke at kunne anses overbeviist at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse. Derimod vil han være at dømmes for Assurancevig efter Straffelovens § 259, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes.

Mandagen den 28de Juni.

Nr. 135.

Advocat Nellemann

contra

Christian Mouritzen, ogsaa kaldet **Christian Lauritz Mouritzen** (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de April 1869: „Arrestanten Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauritz Mouritzen, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt betale i Erstatning til Cigarfabrikant Johan Frederik Møgen 527 Rd., til Gjæstgiver og Viinhandler Christian M. Redlessen i Bordingborg 163 Rd. 9 $\frac{1}{2}$, til Cigarfabrikant Julius Nielsen 34 Rd. 3 Mk., til Urtekrammer Christian Faber 105 Rd. og til Mineralvandsfabriken „Najaden“ 143 Rd. 1 Mk. 4 $\frac{1}{2}$. Saa udreber han og denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor her ved Retten, Procuratorerne H. S. Nye-gaard og Nissen, med 12 Rd. til hver og til Procurator Hviid i

Horsens som subsidiair Defensor med 2 Rb. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauritz Mouritzen, der er født den 6te November 1828 og tidligere ansæet ved Ringsted Herreds Ectraretsdom af 29de September 1849 efter Frdn. 26de Marts 1841 § 7 med en Mulct af 20 Rb. til Sorø Amtsfattigkasse, ved denne Rets Dom af 26de Juni 1858 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Høiesteretsdom af 11te Februar 1863 i Møbsør af sidstnævnte Frdn.s § 79 efter sammes § 13 cfr. §§ 76 og 41 med Forbedringshumsarbejde i 18 Maanedes, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri.

Efter de fremkomne Oplysninger var Arrestanten, der havde opholdt sig i Kjøbenhavn siden Aaret 1852 og ernæret sig som Tjenestekarl og Arbeidsmand, i Februar Maaned f. A. traadt i Forbindelse med Cigarfabrikant heri Staden Johan Frederik Møgen som dennes Handelsreisende, efter Møgens beedigede Forklaring saaledes, at Arrestanten skulde sælge Cigarer i Provindsferne for Møgens Regning enten imod contant Betaling eller paa Credit, med at Kjøberen underskrev et Beviis for at være Møgen Kjøbesummen skyldig, og for sit Arbejde have som Bederlag de Beløb, som Salgspriserne, han kunde opnaae, oversteg de af Møgen for Cigarerne noterede Priser, medens derimod Arrestanten vedblivende har paastaet, at han kjøbte Cigarerne hos Møgen og forhandlede dem for egen Regning. I Førstningen indløb Betalingen for de Cigarer, Arrestanten havde modtaget af Møgen til Forhandling, temmelig orentligt, men allerede den 4de April næstefter, siden hvilken Dag Møgen ikke før under denne Sags Drift fik nogen Dækning af Arrestanten, skyldte denne Møgen 518 Rb. 1 Mk. 2 s, hvilke Arrestanten, som var begyndt sin Forretning som Reisende for Møgen med en Pengebeholdning af 30 Rb. og en Gæld af ca. 60 Rb., ikke kan antages til nogen Tid efter sidstnævnte Dag at have været istand til at staffe betalt med noget væsentligt Beløb, og skylder han endnu Møgen 527 Rb. Ikke bestomindre indløb han sig i Slutningen af April

Maaned f. A. i Handelsforbindelse med Gjæstgiver og Viinhandler Christian M. Rebleffen i Bordingborg, efter hvis med Ed bekræftede Forklaring Arrestanten skulde mod 10 pCt. Provision sælge Varer for Rebleffen mod contant Betaling, som skulde tilføres denne strax efter Varernes Modtagelse, hvorimod Arrestanten vil have erholdt Varerne paa Credit i ubestemt Tid til Forhandling for egen Regning. Han lod sig derefter i 6 forskjellige Gange i Tidrummet fra 27de April til 6te Juni f. A. tilsende Varer af Rebleffen, saaledes at han blev denne stykbig 169 Rd. 9 $\frac{1}{2}$, hvoraf Tintet er blevet betalt. Endvidere stoffede han sig den 24de Mai næstefter udleveret paa Credit af Cigarfabrikant Julius Nielsen Cigarer for et Beløb af 34 Rd. 3 Mk. mod at præstere Betalingen til en bestemt Dag, men uden enten paa denne eller senere at opfylde sin Forpligtelse i saa Henseende. Fremdeles henvendte han sig i Midten af sidstnævnte Maaned til Urtekrammer Christian Faber her i Staden og formaaede denne til at udlevere sig Varer paa Credit mod contant Betaling, naar Varerne vare solgte, og fik derefter paa Forlangende tilsendt af Faber for et Beløb af 105 Rd., hvoraf Tintet er blevet betalt, og endelig satte han sig i Slutningen af samme Maaned i Forbindelse med Mineralvandsfabriken „Najaden“, hvis Bestyrer indlob sig paa at sende ham Varer efter Ordre paa Credit, og fra dette Fabrik lod han sig derefter indtil 19de Juni d. A. tilfille Varer for en Sum af 255 Rd. 4 Mk. 4 $\frac{1}{2}$, hvoraf Tintet ved denne Sags Paabegyndelse var betalt, men som senere ved Indsendelse af Emballage til Fabriken og Betaling af 53 Rd., hvoraf Arrestanten ved sin Anholdelse var i Besiddelse, er bleven nebragt til 143 Rd. 1 Mk. 4 $\frac{1}{2}$, foruden at Arrestantens Saldo med Fabriken kan komme til at stille sig endnu helbigere, hvis endeel endnu ndestaaende Emballage bliver denne tilfillel. Desuden forsøgte Arrestanten i det ovenomhandlede Tidrum at staffe sig Varer paa Credit hos to andre Handlende i Kjøbenhavn og at faae flere Varer fra fornævnte Faber, men uden at det lykkedes. Arrestanten, der har erkjendt at være i den ovenommeldte Gjæld, til hvis Betaling han efter det Dplyste ikke kan antages at være istand, har imidlertid vedblivende paastaet, at han ikke har havt til Hensigt at bebrage nogen af de fornævnte Handlende og Fabrikanter, men at han ved at begynde den omhandlede Forretning med Maken skolede paa derved at kunne tjene Penge, og at det ogsaa er hans Overbeviisning, at han, saafremt han ikke var bleven anholdt netop paa en Tid, da han havde stiftet Bekjendtskaber i Provinsjerne, vilde have været istand til, ialtsald til næstkommende Efteraar, at betale Enhver Sit.

Mod denne Arrestantens Benægtelse tør det nu vel ikke antages godtgjort, at han fra Begyndelsen af den omtalte Forbindelse med Maken har handlet i svigagtig Hensigt, men derimod findes det at maatte anses tilstrækkeligt beviist ved de tilveiebragte Dplysninger i deres Heelhed og tildeels ved Arrestantens egne Indrømmelser, at han saavel hos Maken som hos hans øvrige ovennævnte Creditorer har taget Varer paa Credit uden Hensigt at betale, samt under samme Forudsætning søgt at staffe sig Varer paa Credit fra andre Handlende og pderligere Credit hos Urtekrammer Faber.

Det fremgaar saaledes af det i Sagen Oplyste, at Arrestanten, som ved den Fortjeneste, han lovligen kunde have opnaaet ved sine ovenomhandlede Handelsforretninger, neppe vilde have kunnet afholde sine Rejseomkostninger, allerede i Marts Maaned var i en Gjæld til Mågen, som han ingen Udfigt havde til at betale, men at han dog, uagtet hans oeconomiske Stilling vedblivende forværredes saaledes som ovenberørt, efterhaanden indviklede sig i flere og flere Handelsforhold paa Maader, der maatte gjøre det umuligt for ham at opfylde de derved paadragne Forpligtelser, at han saaledes som oftest rekvirerede Varerne uden at have Kjøber til dem, og da først forsøgte at afhænde dem, at han hyppigt solgte Varerne og blandt disse ogsaa af Mågens Cigarer under og undertiden betydeligt under den Pris, som han selv skulde tilsvare for dem, og i det Hele drev sin Forretning paa sliig Maade, at det med god Grund kunde antages, at han kun tilsigtede at skaffe sig selv Penge, men hvorefter det ialtsald ikke kan betvivles, at han i lang Tid handlede med fuldkommen Visshed om, at Betalingen af de Varer, han tog paa Credit, maatte blive en Umulighed for ham, hvis en uventet og uventelig Begivenhed ikke satte ham i Besiddelse af Penge. Derhos sees det, at Arrestanten ved at indlede de ommeldte Handelsforbindelser har søgt at bibringe Vedkommende falske Forestillinger om sine Forhold og sin Soliditet, og under Forbindelsernes Bestaaen søgt at vedligeholde deres Tillid paa forskjellige svigagtige Maader, saasom ved at stille Demisjer af Penge i Udfigt, som han hverken sendte eller var istand til at indsende. Og naar Arrestanten til Forsvar for bemeldte hans Fremgangsmaade har paabaarabt sig, at han forskrev Varerne med Forventninger om Affætning, hvori han blev skuffet, og at han ved Uheld havde lidt Tab, saa er det ikke beviist, at sliige Forventninger i Reglen have været tilfede, og enten ikke beviist, at hans foregionne Uheld, nemlig Tab i Keglespil af mellem 100 og 150 Rb., Væltningen med en Bogn, hvorved en stor Deel Varer ødelægdes, og Tabet af en Tegnebog, hvorved han skulde have mistet en ikke ubetydelig Pengesum, i Virkeligheden have fundet Steb, eller ogsaa mobbeviist, at de have været af nogen Betydning.

Forsaavidt derimod Arrestanten sigtes for Bedrageri ved at have solgt Bærtshuusholder Peter Andersen i Slagselse mod contant Betaling 100 Flasker Limonade, men ikkun leveret 70 Flasker, og ved at have modtaget Forudbetaling af Bærtshuusholderne Søren Larsen og Christoffer Sørensen sammesteds for bestilt Mineralvand uden senere at have leveret dette, og at have ulovligen disponeret over en Rejseflappe, som tidligere havde tilhørt en nu afdød Mand, af hvem Arrestanten vil have faaet den foræret, medens det er ham paafgtet, at han ikkun var i Besiddelse af Rappen som Laan, saa er det mod Arrestantens Benægtelse ikke beviist, at den omhandlede Mangel har været tilfede i Leverancen af Limonaden, eller at Arrestanten i de tre andre Tilfælde har handlet i svigagtig Hensigt, og med Hensyn til disse Forhold vil han altsaa ikke kunne paaføres noget Ansvar.

I Henhold til det Anførte vil Arrestanten blive at dømmes efter Straffelovens § 251, jfr. tilbeels § 46, efter Omstændighederne til Forbe-

bringshuusarbeide i 2 Aar. Han vil derhos have at betale i Erstatning osv.“ (see Conclusionen).

Nr. 60. **L. G. de Lagarde** (Ingen)
 contra
 Procurator **C. Müller** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Rod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 151. Advocat **Henrichsen**
 contra

1) **Lars Christian Lauritzen**, 2) **Jensine Nielsen** og
 3) **Eberhardt Bager** (Defensor Nellemann),
 der tiltales Nr. 1 og 2 for med Overlæg at have stilt bemeldte Jensine Nielsens Mand, Søren Johansen, ved Livet, Nr. 1 tillige for Falst, Nr. 3 for Kufferi og Deelagtighed i Forsøg paa at stille Søren Johansen ved Livet.

Mols og enbeel af Sønder Herreds Extraretsdom af 3die November 1868: „Arrestanterne Lars Christian Lauritzen og Jensine Nielsen bør hensesættes, den Første til Tugthuusarbeide paa Livstid og den Sidste til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Tiltalte Eberhardt Bager bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaneber, men forøvrigt for Actors Tiltale fri at være; saa bør og samtlige Tiltalte in solidum udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kolding 10 Rd. og til Defensor, const. Sagsfører Nees 8 Rd., i hvilken Udredelse af Omkostningerne Tiltalte Eberhardt Bager vil have at deeltage med $\frac{1}{10}$ in solidum med Arrestanterne. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Marts 1869: „De Tiltalte Lars Christian Lauritzen, Jensine Nielsen og Eberhardt Bager bør hensættes til Tugthuusarbejde, den Første i 16 Aar, den Anden i 8 Aar og den Sidste i 2 Aar. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, 10 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Lars Christian Lauritzen og Jensine Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, hvorhos Tiltalte Eberhardt Bager in solidum med dem tilsvareer en Fjerdedeel af bemeldte Omkostninger.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Eberhardt Bager udviste, i den inbankede Dom fremstillede Forhold findes Straffen efter de for hans Vedkommende paaberaabte Bestemmelser i Straffeloven at kunne fastsættes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Iøvrigt bliver Dommen i Henshold til de i samme anførte Grunde at stadfæste, dog at Straffetiden for Jensine Nielsen efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 10 Aar.

Thi kendes for Ret:

Eberhardt Bager bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jensine Nielsen bestemmes til 10 Aar. Advocaterne Henriksen og Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

(Den inbankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalſke Boghandel (F. Høgel).

Hjeshøje & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 20.

Den 30te Juli.

1869.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 28de Juni.

Nr. 151.

Advocat Henrichsen
contra

Lars Christian Lauritzen m. Fl. (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag tiltales Skomagerensvend Lars Christian Lauritzen og Jensine Nielsen for med Overlæg at have flist Sidstnævntes Mand Søren Johansen ved Livet og Førstnævnte tillige for Falst, samt Eberhardt Wager for Rufferi og Deeltagthed i Forsøg paa at stille Søren Johansen ved Livet.

Den 1ste September 1867 afgif Boelsmand Søren Johansen af Strand Mark, der i Foraaret 1865 var bleven gift med Tiltalte Jensine Nielsen, ved Døden, og Tiltalte Lars Christian Lauritzen, der i Juli Maaned 1867 var af Søren Johansen antaget til at forrette Tjeneste hos ham og den 7de August f. A. var flyttet til dennes Bolig, vedblev efter Johansens Død at boe hos Tiltalte Jensine Nielsen, idet det var en imellem dem forinden Johansens Død truffen Aftale, at de saa snart som mulig efter hans Død skulde giftes med hinanden; da han imidlertid behandlede hende slet, vilde hun ikke indlade sig i Ægteskab med ham, men henvendte sig i Foraaret f. A. til vedkommende Sognepræst med Anmodning om at faae Lauritzen fjernet, hvorhos hun til en Nabokone fortalte, at Lauritzen havde villet forlede hende til at forgive Søren Johansen, hvilket bemeldte Kone atter aabenbarede for Præsten, der derefter anmeldte Sagen for Politiet. Under den i denne Anledning den 27de Mai f. A. indledebe Underfølgelse have de Tiltalte Lauritzen og Jensine Nielsen afgivet i det Væsentlige overensstemmende Tilstaelser, der gaae ud paa Følgende:

Efterat Søren Johansen — med hvem Tiltalte Jensine Nielsen efter sin Forklaring i Begyndelsen af deres Ægteskab havde levet tilfreds, men som

efterhaanden blev mere og mere brisfelbig, saa at han i Reglen daglig var beruset og ikke kunde arbejde, og derhos ogsaa paa anden Maade havde vaakt hendes Mobbhelighed, saa at hendes Tilbøielighed for ham efterhaanden næsten blev forvandlet til Afsty — i Juli Maaned 1867 havde antaget Tilstaale Lauritzen til at forrette Arbejde for sig, opstod der saa Dage efter et fortroligere Forhold mellem hende og Lauritzen, idet hun, der da søgte sig meget uheldig, paa Lauritzens Anmodning tilstod denne Samleie med sig. De talte nu oftere om at ville gifte sig med hinanden, naar Johansen, der kjendelig blev mere hyggelig, døde, og det saaldt da Lauritzen ind, at det var bedst, naar Johansen snart kunde dø, hvilket han yttrede for Jensine Nielsen, idet han tilføiede, at det var bedst at give Johansen meget Brændeviin for derved saasnart som muligt at skaffe ham af Dage; Jensine Nielsen vilde dog i Førstningen ikke indlade sig derpaa, men da hendes Mand i August Maaned s. A. var bleven sengeliggende, saandt den Tanke mere og mere Indgang hos hende, at det var bedst for hende, naar hendes Mand døde og Lauritzen kunde indtage hans Plads, og i den Hensigt at fremskynde hendes Mandes Død gav hun ham nu efter Lauritzens Opfordring meget lidt at spise, medens hun fik saameget Brændeviin, som han vilde drikke, ja endog af hende blev opfordret til at drikke mere, ligesom hun endvidere efter Lauritzens Tilskyndelse og i Forening med denne i den sidste Halvdeel af samme Maaned, medens Johansen vedblev at være sengeliggende, flere Gange gjorde Forsøg paa at forgive denne ved at blande forskellige Substantier i den Brændeviin, de gavede Johansen at drikke. Det første Forsøg i denne Retning blev gjort af Lauritzen ved at blande $\frac{1}{2}$ Pot Spirit i Brændevinen for at gjøre den stærkere og mere skadelig, og i forskjellige Gange at indgive Johansen denne Blanding i Løbet af et Par Dage, og en senere Dag gav Jensine Nielsen sin Mand omtrent en Tjessfuld Terpentinolie i en Bittersnaps, hvorpaa Forsøg blev anstillet med en flydende Bæbste — som det maa antages Salmiakspiritus — hvoraf der i to paa hinanden følgende Dage blev givet Johansen hver Gang omtrent en Tjessfuld i en Snaps; en anden Dag lod Jensine Nielsen sin Mand drikke et Glas Brændeviin, hvori Lauritzen havde ubrørt noget Krudt, hvoraf dog det Meste blev tilbage i Glasset, og endelig gav hun en Dag — efter hvad hun har paasaat og Lauritzen ikke bestemt har turdet benægte, ifølge Opfordring af denne, hvem hun havde fortalt, at hun havde nogle Draaber til at farve i, som vistnok vare giftige — Johansen omtrent $\frac{1}{2}$ Tjessfuld af disse Draaber, der maa antages at have været arsenikfri Anilindraaber, skjøndt hun ikke vidste, om de vare giftige eller ikke, medens hun dog senere har anbragt, at hun holdt sig overbevist om og med Bestemthed vidste, at de ikke vare giftige, og at hun indgav Johansen Draaberne for at søie Lauritzen. Forsaavidt Jensine Nielsen endvidere har forklaret, at Lauritzen en Dag kom Hoveberne af nogle Fosforsvoostikker i Brændeviin, som han da vidste have hende til at indgive Johansen, hvilket hun dog ikke gjorde, samt at der en af de sidste Dage i Maaned blev sendt Bud efter noget Sledeband, som Lauritzen angav at ville bruge til dermed at borttage en Rigton, medens hun vel vidste, at den virkelige Hensigt var at give hendes

Mand Stebebandet, som de isvrigt ikke fik, i Brænbeviin, har imidlertid Lauritzen benægtet herved at have havt til Hensigt at forgive Johansen, idet han har paastaet, at han havde brugt Resten af de ommeldte Svovlstikker til Pløkke og alene kom Hovederne i et Glas, fordi han ikke havde Brug for dem, samt at det virkelig var hans Hensigt at benytte Stebebandet i det Siemed, han angav for Jensine Nielsen. Efter Jensine Nielsens Forklaring sporedes der imidlertid ikke noget Ibebestindende hos Johansen efter Nydelsen af disse forskjellige Blandinger, men isvrigt blev han i de sidste Dage af August Maaned kjendelig daarligere og daarligere og nød ikke andet end Mælk og Vand samt Spiritus, hvormed han i rigeligt Maal blev forsynet. Den 1ste September fattede imidlertid Lauritzen det Forsæt nu at afdøje Johansen, hvis Død da isvrigt efter hans Overbeviisning snart alligevel vilde være indtraadt, og i denne Hensigt, som han imidlertid ikke forud meddeelte Jensine Nielsen, begyndte han om Morgenen Kl. omtrent 9 den nævnte Dag at give Johansen, der tidligere om Morgenen allerede havde nydt 2 Snaps og en Kaffejernsk og som nu laa stille og bevidstløs med aaben Mund, Brænbeviin, idet han først har forklaret herom, at han ikke kunde erindre, hvormange Snaps han gav ham, men senere under et efter Overrettens Foranledning optaget yderligere Forhør bestemt har paastaet, at han kun gav Johansen 1 Snaps og derpaa noget Vand, medens han derimod efter Jensine Nielsens Forklaring vedblev at tylle Brænbeviin i Halsen paa Johansen, indtil denne ikke mere kunde synke og han kunde høre, at det rallede i Halsen paa ham, hvilket hun atter under det nævnte yderligere Forhør har forandret derhen, at hun ikke vidste, om Lauritzen havde givet Johansen mere end een Snaps; efterat Lauritzen derpaa havde tændt en Pipe, aflaget Pipehovedet, der var af Porcellain, og anbragt dette tynde Ende i Johansens Mund, pustede han, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at bevirke Johansens snarlige Død, saa stærkt, som det var ham muligt, Røgen fra Pipehovedet ind i Munden og Halsen paa Johansen, der da endnu stedse laa bevidstløs og ikke kunde gjøre nogen Modstand.

Jensine Nielsen, der efter sin Forklaring ikke kunde taale at see derpaa,, gik nu ind i en anden Stue, hvorpaa Lauritzen lukkede Døren efter hende, og han, der saaledes blev alene tilbage hos Johansen, vedblev nu efter sin Forklaring i 2 à 3 Minuter at indblæse Røg paa den omsklorede Maade i Johansens Mund og Hals, hvorefter Johansen laa bevidstløs hen uden at forbreie en Mine, indtil han 5 à 10 Minuter efter døde. Det af to Læger, der den 11te Juni f. A. foretog en Obduction af Johansens i dette Siemed opgravede Lig, den 13de Juli f. A. afgivne visum repertum gaaer ud paa, at der ikke ved den efter Lægernes Foranstaltning foretagne kemiske Undersøgelse af Indvoldene viste sig Svov af uorganiske Gifte, at der imidlertid paa Grund af den lange Tid, som var forløbet imellem Johansens Død og Obductionsforretningen og den deraf følgende vidt fremstredne Forraabnelse ikke havde kunnet findes Spor enten af en eller anden Gifts Indvirkning paa Liget eller af nogen af de Gifte, der hurtigt decomponeres i den dyriske Organisme, idet saavel

Virkingen af en hvilken som helst Gift som alle organiske Gifte for længe siden vilde have været forpundne, om de ogsaa strax efter Døden havde kunnet eftervises, men at Forhøerne med stor Sandsynlighed antydede, at der forelaa en langsom Forgiftning med Brændeviin, der tildeels var udført med den Forgiftiges gode Villie, og at Døden tilsidst var bleven fremstjyndet derved, at Lauritzen ved at fylde den svage Mand's Lunger med Tobaksrøg havde hindret hans Andebræt (Kvælings Død), i hvilken Retning Obduccionen ogsaa havde leveret et positivt Udbytte i den store, faste, granulerede Lever, der var et sygeligt Product af lang Brændeviinsdriften, samt at det, da de øvrige Substanter, der i det Tiemed at forgive den Afsøde vare indgivne denne, i den anvendte Dosis vare temmelig usfabelige og ikke kunde formodes at have haft nogen væsentlig Indflydelse paa hans Død, maatte antages, at Johansen var bleven kvalt med Tobaksrøg efter i Forveien at være i høi Grad svækket, maastee næsten døende ved Chronisk Alkoholisme. I en den 31te August s. A. afgiven Erklæring har imidlertid det kgl. Sundhedscollegium yttret, at det vel er muligt, at Indblæsningen af Tobaksrøg kan have bidraget til at fremstjynde Johansens Død, men at der haves altfor faa Oplysninger saavel om Enkeltheberne af den ved Indblæsningen brugte Fremgangsmaade som om Johansens Tilstand baade før, under og efter denne til at Collegiet kan udtale sig for, at han er bleven kvalt ved Tobaksrøg, at der under alle Omstændigheder maa tillægges den til det Yderste afstræbte eller bevidstløse Tilstand, som maa have været tilstede, for at Indblæsningen overhovedet og især med nogen Virkning skulde kunne foretages paa den angivne Maade, en overveieude Betydning, at det vistnok er sandsynligt, at denne Tilstand er bleven fremkaldt ved overdreven Nydelse af Brændeviin, som endnu i de sidste Timer af hans Liv er blevet ham indgivet, men at Collegiet, idet det forøvrigt kan slutte sig til Obducenternes Erklæring, maa udhæve, at den store Mangel paa Oplysninger om Johansens hele forudgaaende Sygdomstilstand — saaledes om hvorvidt mulig en anden Sygdom kan have været tilstede ved Siden af Alkoholismen — gjør enhver Slutning om Dødsarsagen usikker. Det kan nu herefter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele ikke anses godtgjort, at Johansens Død i Virkeligheden er fremkaldt ved den af de Tilstalte Lars Christian Lauritzen og Jensine Nielsen i det Tiemed at stille ham ved Livet ubviste Virksomhed, hvorimod de ved efter foregaaende Aftale og i Foræning at indgive Johansen Brændeviin, blandet med forskellige Substanter, hvis Virkning tildeels var dem ubekjendt, i den Hensigt at fremstjynde Johansens Død, maa anses, uanset om denne mulig ogsaa uden Anvendelsen af de brugte Midler kort efter vilde være indtraadt, at have gjort sig skyldige i Forsøg paa at stille ham ved Livet, hvilket ogsaa for Lauritzens Vedkommende i Særdeleshed maa gjælde om hans i den bestemte Hensigt at stille Johansen ved Livet foretagne Indblæsning af Tobaksrøg, og disse Tilstalte ville derfor være at ansee efter Straffelovens § 46 cfr. § 190, for Jensine Nielsens Vedkommende tillige sammenholdt med § 191.

• Hvad dernæst angaar Sigtelsen imod Tilstalte Lars Christian Lauritzen for Falsk, er det ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger

tilfrækkelig godtgjort, at han i den Hensigt at fri sig for Wigen Inger Mortensen, der paa den Tid var frugtformelig ved ham og opholdt sig i Kjøbenhavn, har med fordreiet Haand tilskrevet hende et den 23de August 1867 dateret og med Søren Johannsens Navn underskrevet Brev, der indeholder, at hendes Kjæreste — hvorved sigtes til Tiltalte — var død ved en uheldelig Hændelse, samt at hvad han havde var medgaaet til Begravelsen. For sit Forhold i denne Henseende vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 270.

Forfaaendigt Tiltalte Eberhardt Bager er sigtet for Rufferi, har Tiltalte vel vedgaaet, hvad der ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han en Dag forinden Lauritzen flyttede til Johannsen har efter Lauritzens Anmodning hentet Jensine Nielsen over til sin Bolig, hvor hun traf sammen med Lauritzen, og at de ved denne Leilighed med Tiltaltens Samtykke gif alene op paa hans Loft, hvor de bedrev Utugt, hvilket Tiltalte ogsaa antog for at være Hensigten dermed, men Tiltalte har benægtet at have haft anden Andeel i det mellem Lauritzen og Jensine Nielsen opstaaede fortrolige Forhold, og da det ikke imod denne Benægtelse er godtgjort, at han har forlokket Jensine Nielsen til at bedrive Utugt med Lauritzen, og det heller ikke er opløst, at han har modtaget Betaling af Lauritzen for at tilstede denne og Jensine Nielsen at øve Utugt i hans Huus, findes han ikke herfor at have paadraget sig Straffeanfvar.

Hvad derimod angaaer Sigteisen imod denne Tiltalte for Deelagtighed i Forsøg paa at stille Søren Johannsen ved Livet har han vedgaaet, at da Lauritzen som ovenmeldt havde været sammen med Jensine Nielsen hos Tiltalte, yttrede Lauritzen, efterat Jensine Nielsen var gaaet, at saadan vilde han ikke gaae længere, og at der snart skulde gjøres en Ende paa det, hvoraf saavel som af Lauritzens øvrige Yttringer Tiltalte kunde forstaae, at det var hans Hensigt at rydde Johannsen af Veien og da at gifte sig med Enken, og da de nu kom nærmere i Samtale herom og Lauritzen spurgte Tiltalte, hvilke Midler han kunde anvende for at faae Johannsen bragt af Dage, gav Tiltalte, efter først for Spøg at have svaret, at han jo kunde give Johannsen Ørog, hvilket Tiltalte vidste at være uskabeligt, Lauritzen del Raad at give Johannsen Salmiak eller „rivende Hovedband“. Under det efter Overrettens Foranledning optagne yderligere Forhør har Lauritzen, hvis Forklaring med Hensyn til dette Punkt isørigt i det Væsentlige stemmer med Bagers ovenmeldte Forklaring, nærmere forklaret, at det er Bager, der fra først af har raadet ham til at staffe Johannsen afveien og derved fremkaldt Tanken herom hos ham, idet Bager under en Samtale med ham, hvorunder Lauritzen udtalte sig om sin Tilbøielighed for Jensine Nielsen og om, at han vilde ønske, at Johannsen snart kunde dø, yttrede, at det var nemt gjort at faae Johannsen afveien, og tilbød at bringe noget Salmiak og at indgive Johannsen det, hvorhos han har tilføiet, at Bager vel ikke har bragt eller indgivet Johannsen Salmiak, men at det er dette Raad, der har foranlediget, at han og Jensine Nielsen senere skaffede Salmiakspiritus tilkøbt og indgav Johannsen det. Bager har imidlertid forfikkret, at det var Lauritzen, der først spurgte ham om, hvad der kunde forgive et Menneffe, og at han da,

ibet han yttrede, at det var let at faae et Menneſte af Dage, raadebe til at bruge Salmial, hvorved han forſtoed Salmiaſſpiritueſ eller, ſom Lanbalmuen kalder det, „rivende Hovebvaend“, hvilket han nok troede var giftigt, uden dog at have nogen Viſhed derfor, og hvilket Stof iſølge en af vedkommende Diſtrictsløge den 2den Februar d. A. afgiven Erklæring er en ætſende Gift. Jenſtne Nielsen har derhos forklaret, at Tiltalte en Dag, eſterat Lauritzen var kommet i Huſet hos hende og Mand, indſandt ſig hos hende og ſpurgte om hun ikke vilde have Noget at indgive Johansen, ſaa at han kunde døe, hvorpaa hun imidlertid ikke vilde indlade ſig; men Tiltalte har benægtet at have haad anden Deel i de Medtiltaltes Forſøg paa at ſtille Søren Johansen ved Livet end den anførte af ham vedgaaede.

Efter hvad der ſaaledes for Tiltalte Bagers Vedkommende er oplyſt, maa han anſees at have gjort ſig ſkyldig i Deelagtighed i det af de Tiltalte Lauritzen og Jenſtne Nielsen iværſatte Forſøg paa ved Hjælp af Salmial at ſtille Søren Johansen ved Livet, og for dette Forhold vil han være at anſee efter Straffelovens § 48 cfr §§ 46 og 190.

Tiltalte Lars Chriſtian Lauritzen er født i 1824 og har været ſtraffet iſølge Aalborg Rådſtads Extraretsdom af 3die November 1842 for Tyveri og Bedrageri med Fængſel paa Bænd og Brød i 3 Gange 5 Dage, ſamt iſølge ſamme Rets Dom af 23de April 1863 for Bedrageri og uſjemlet Beſiddelſe af ſkjaalne Koſter ligeledes med Fængſel paa Bænd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorimod de Tiltalte Jenſtne Nielsen og Eberhardt Bager, der ere fødte henholdsvis i 1834 og i 1796, ikke ſees tidligere at have været tiltalte eller ſtraffede. De Straffe, ſom de Tiltalte hver iſær have forkyldt for deres ovenanførte Forhold, findes paſſende at kunne beſtemmes til Tugthuusarbejde, for Lars Chriſtian Lauritzen i 16 Aar, for Jenſtne Nielsen i 8 Aar og for Eberhardt Bager i 2 Aar.“

Tirsdagen den 29de Juni.

Nr. 182.

Advocat Klubien

contra

Jørgen Pedersen med Tilnavn Himmeløv

(Defenſor Heinrichſen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Rjøbenhavns Amts ſøndre Virks Extraretsdom af 5te April 1869: „Arreſtanten Jørgen Pedersen med Tilnavn Himmeløv bør henſættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Saa bør han og ubrede ſamtliche af Actionen flydende Omkoſtninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defenſor, Procurator Dieckmann 4 Rd. At eſterkommes under Udſærd eſter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Vassfen og Jacobsen for Overretten betaler Arre- stanten Jørgen Pedersen med Tilnavn Himmelsø 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advoca- terne Klubien og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da Arrestanten Jør- gen Pedersen med Tilnavn Himmelsø, der under nærværende i 1ste In- stants ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret paakjendte Sag tiltales for Tyveri og Betleri, ved egen af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig deri, idet han Ratten mellem den 2den og 3die Januar d. A. fra den til Flaasketroen hørende Kofstald har stjaalet 5 Høns og et Par Vender af Værbi 3 Rd. 5 Mk., Ratten mellem den 11te og 12te s. M. fra Conferentsraad Larsens Gaard i Hvijslinge 5 Vender af Værbi 3 Rd. 2 Mk. og Ratten mellem den 13de og 14de s. M. fra Gaard- eier Jens Poulsens Gaard i Herstedøster 5 Høns og 1 Hane, vurberebe til 4 Rd., samt i længere Tid tilbeels ernæret sig ved Betleri, maa det billiges, at han, der er døbt den 14de April 1800 og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 3die Mai 1860 er anset for Tyveri og Betleri med 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost og ved samme Rets Dom af 31te Januar 1863 for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 13 med 1 Aars For- bebringshuusarbeide, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 231 1ste Membrum og Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf af 2 Aars Tugt- huusarbeide, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger lige- ledes bifalbes, vil den i det Hele blive at stabsætte.“

Nr. 179.

Advocat Henrichsen
contra

Hans Jacob Knudsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te April 1869: „Arre-

stanten Hans Jacob Knudsen og de Tiltalte Baldemar August Larsen, Johan Thorvald Kiege og Niels Peter Sørensen bør straffes, Arrestanten med 25 Rottingslag, Tiltalte Larsen med 15 Rottingslag, Tiltalte S. T. Kiege med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og Tiltalte N. P. Sørensen med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 6 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Rode, med 10 Rd. til hver, ubredes af Arrestanten med $\frac{5}{6}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares $\frac{1}{10}$ af Tiltalte Larsen og $\frac{1}{10}$ af Tiltalte Sørensen, og af de Tiltalte Larsen og Kiege, Een for Begge og Begge for Een, med $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Udførelse har Tiltalte tilstaaet, at han i Løbet af afvigte Aar, inden Criminal- og Politirettens Dom af 17de November s. A. overgik ham, har begaaet en Række af Thyverier, hvorom der tidligere ikke har været indledet Undersøgelse imod ham, og ved hvilke han har tilvædt sig Gjenstande til en Værdi af henved 40 Rd. Disse Forbrudelser er Højesteret ved Igl. Ordre af 9de d. M. bemyndiget til a prima instantia at tage under Paakjendelse under Eet med de i Dommen for hans Vedkommende anførte Thyverier. For samtlige disse Thyverier, af hvilke det i Dommen nævnte hos Værtshuusholder Lundbergs Hustru forøvede maa henføres under Straffelovens § 229 Nr. 4, vil han være at dømme efter denne Lovbestemmelse og § 228, sammenholdte med § 37 og tildeels med § 64, og Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen for hans Vedkommende være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Hans Jacob Knudsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Henrichsen og Hinzenburg for Højestret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Hans Jacob Knudsen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilfælde beviist, at han i forrige Aar har sjaalet om Foraaret en Capitain Agerholm tilhørende til 1 Rb. vurderet Hue og om Efteraaret før nedenauførte Dom af 17de November f. A. overgik ham fra Feiemand Andreas Petersen et Par Beenklæder, en Sæt og 4 Lpd. Klude, hvilke Gjenstande, i det Hele af Værdi 1 Rb. 3 Mk. 12 f, han tilvendte sig i et Skur i Citabellet Frederikshavn, hvortil han skaffede sig Adgang ved med en Kniv at styde Niglen i den for Sturets Dør anbragte Laas tilbage, samt, efterat bemeldte Dom var falden, et til 2 Rb. vurderet Kobber-rør, tilhørende Grosserer Falk, og at han i afvigte December Maaned har fra sjaalet Korklarbeider Zincks Hustru Cathrine Hoffi et til 4 Mk. vurderet Sengenæppe og Værtshuusholder Lundbergs Hustru Ellen Marie Wache 6 Rb. i Penge og 5 til 1 f Stykket vurderede Cigarer. Det sidstnævnte af disse Tyverier udførte han paa den Maade, at han, efterat have faaet Besjtaalne ved det Foregivende, at Smør solgtes paa Torvet til billig Priis, til den 4de sidstnævnte Maaned om Morgenen at forlade sin Bopæl i Klerkegaden Nr. 8 i Stuen, skaffede sig Adgang til denne i den Hensigt at begaae Tyveri ved at aabne den mod Gangen vendende til Leiligheden førende aflaaede Dør, som bestod af 2 Halvdøre, den ene forsynet med 2 saakaldte Skufrigler, hvoraf dog kun den øverste var i brugelig Stand, og den anden med en Laas, hvis Nigle gik ind i den førstnævnte Halvdør, idet han trykkede foroven paa den Halvdør, hvori Laasen sad, og gennem den derved tilveiebragte Abning traf den øverste Skufrigle ved Hjælp af en Muurskift, han fandt paa Gjæringsstebet, ud af dens Leie i Dørfarmen og derpaa aabuede begge Halvdøre ved at trykke paa dem med Hænderne, hvorefter han gik ind i Leiligheden og tilvendte sig Kosferne, af hvilke han tog Pengene af et uafaaet Stab og Cigarerne i en Kasse. Dette Tyveri vil imidlertid ligesaa lidt som fornævnte i Citabellet Frederikshavn begaaede Tyveri kunne betragtes som grovt, idet, hvad det sidstnævnte Tyveri angaaer, der mellem Sturets Dør og dens Karm var en Abning af omtrent $\frac{1}{2}$ Tomme, hvilken gjorde Møglens Tilbageflydning saa let, at den uden Banfæligghed kunde udføres med en Kniv og næsten foretages med Fingrene, og den paagjældende Dør til Værtshuusholder Lundbergs Hustrues Bopæl, foruden at have den ovenberørte Mangel, at den nederste Skufrigel var ubrugelig, berhos efter det i saa Henseende Dplyste kunde aabnes paa den ovenangivne Maade uden Anvendelse af synderlig Magt og altsaa uden egentlig Vold. . .

I Genhold hertil ville Arrestanten og de Tiltalte, som ere fødte henholdsvis den 4de September 1852 . . . og af hvilke Arrestanten ved denne Rets Domme af 25de Juli og 17de November f. A. er anset efter fornævnte Lovs (Straffelovens) § 228 ifr. §§ 37 og 21 samt efter samme Lovbestemmelser og

Lovens § 251 med 15 og 25 Rottingslag, blive at bømme efter bemeldte Lov, Arrestanten efter § 228 jfr. §§ 37 og 21 sammenholdt tildeels med § 64 . . . og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestanten til 25 Rottingslag.“

Nr. 163.

Advocat Levinsen
contra

Anders Christiansen (Defensor Klubien),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods eller i alt Fald i det i almindelig borgerlig Straffelovs § 249 omhandlede Forhold.

Dragsholm Birkis Extraretsdom af 6te Januar 1869: „Tiltalte Huusmand Anders Christiansen af Storeklinte bør hensesættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, samt derhos udrede alle af Actionen skyldende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bagger og Defensor, Procurator Clausen 3 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1869: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Hvalfsøe og Regjeringsraad Lindhard for Overretten betaler Tiltalte, Huusmand Anders Christiansen af Storeklinte, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstilte Forhold er ved Dommen rettelig henseført under Straffelovens § 247; men forsaavidt dette hans Forhold i Medfør af § 66 nu kan være Gjenstand for Paatale, findes den Straf, hvorom der kunde være Spørgsmaal, efter Gjenstandens Bestaffenhed og i Betragtning af den Varetægtsarrest, han har været underkastet, i Henhold til 2det Punctum af § 247, sammenholdt med § 58, at maatte bortfalde.

I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten vil Birketingsdommen være at stabsæste, hvorimod Omkostningerne for Overretten og Højesteret findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den idømte Straf bortfalder. I Henseende til Actionens Omkostninger for Underretten bør Virkestingsdommen ved Magt at stande. Omkostningerne for Landsover- samt Hof- og Stadsretten og Højesteret, derunder indbefattede de Actor og Defensor ved førstnævnte Ret tilkjendte Salarier, samt i Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indante Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Dragsholms Virks Extraret den 6te Januar d. A. paakjendte hertil indante Sag er Tiltalte Hunsmand Anders Christiansen af Storelinte actioneret for at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods eller i alt Fald i det i Straffelovens § 249 omhandlede Forhold. Tiltalte har tilstaaet at have i Løbet af 4 Aar fundet opbrebet ved Stranden 5 eller 6 Bræder, hver Gang 1 Brædt, og at have i afvigte Sommer fundet paa Veien tæt ved sit Huus en Fyrreklobes omtrent $\frac{1}{2}$ Alen lang, hvilke Gjenstande han har beholdt uden at oplyse dem. Bræderne ere ansatte til en Værdi af 2 Mk. Stykket. For dette Forhold findes Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indante Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 247, og da Straffen passende er bestemt til simpelt Fængsel i 2 Dage og Bestemmelsen om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 30te Juni.

Nr. 165.

Advocat Klubien
contra

Hans Hansen (Defensor Brod),

der tiltales for at have myrdet sin Moder.

Denne Herreds Extraretsdom af 8de Marts 1869: „Arrestanten Hans Hansen bør straffes paa Livet, og bør hans Arveret efter hans Moder være forbrudt. Saa bør Arrestanten og at udrede alle af denne Sag lovlig flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Besperen 8 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Borch 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Mai 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne, Overauditeur Wolff og Hedscher for Overretten betaler Arrestanten Hans Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Hans Hansen er under nærværende Sag ved egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig overbevist om med Overlæg at have skilt sin Moder, Fæstehuusmand Lars Hansens Hustru, Ane Margrethe Hansdatter, ved Livet, idet han den 18de December s. A. om Aftenen har stude hende med et Gævær, som han efter et samme Dags Formiddag herom fattet Forsæt havde hen paa Eftermiddagen ladet med Kugle. Han maa antages at være bevøget hertil fornemmelig ved den Formening, at han, der kjæbde sig ved at være hjemme hos Moderen og Stedsfaderen, kunde, naar Moderen var død, faae sin Arv efter hende udbetalt og komme til at rejse til America.

Arrestanten er sødt den 5te September 1848 og ikke forhen straffet. Han er nu ved Odense Herredstingsdom af 8de Marts d. A. retteligen anseet efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og da Dommens øvrige Bestemmelser betræffende Forbrydelsen af Arveret og Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, bli Dommen i det Hele være at stabsæste.“

Nr. 177.

Advocat Brod

contra

Jacob Harald Hansen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Forsøg paa Drab eller for forsættelig at have til-
føiet Maren Christine Francé en Legemsbestadigelse.

Veile Rjebstads Extraretsdom af 27de Marts 1869: „Arrestanten Jacob Harald Hansen bør hensættes i Fængsel paa Wand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ubrede Actionens Omkostninger,

derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Borch 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Ancherfen 8 Rd. I Erstatning til Veile Rjibftads Fattigvæsen udreder Arrestanten 18 Rd. 4 Mk. 8 ß. Den idømte Erstatning bliver at udrede inden 15 Dage efter Dommens Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1869: „Tiltalte Jacob Harald Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa betaler han og den ved Underretsdommen fastsatte Erstatning samt udreder Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd., samt til Actor og Defensor for Overretten, Justisraad Neckelmann og Procurator Faber, 8 Rd. til hver, Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Jacob Harald Hansen for Forsøg paa Drab eller for forsættlig at have tilspøiet Maren Frank en Legemsbestadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 23de Januar d. A. om Aftenen Kl. omtrent 9 har paa Gaben i Veile efter et kort Ordskifte med bemeldte Maren Frank mod hennes Ansigt paa saa Alens Afstand affyret en med Andepagel ladet dobbeltløbet Pistol, hvorefter hun strax segnebe om og blev indlagt paa Sygehuset, hvor hun henlaa under Kur til den 1ste Marts d. A. Den af vedkommende Districtslæge sidstnævnte Dag afgivne Erklæring gaaer ud paa, at hendes Ansigt ved Sublæggelsen fra Pandens nederste Deel til Overlæben var saaledes overtrukket med en sort Skorpe af størknet Blod og Krudtsværte, at der ved Underføgelsen alene kunde konstateres et dilacereret Saar paa Næseryggen, hvorhos Talen var uforstaaelig og Pulfen neppe følelig, og at der de følgende Dage, da Skorpen løsnedes noget, opdagedes en stærk Svulst og Betændelse i Dienlaagene og Dinene, hvorhos Patientinden udspjttede nogle smaa Hagl, der

havde været indhjulde i størket Blod, men at Betændelsen imidlertid ved Lægebehandlingen hævedes, hvorhos Synet efterhaanden vendte tilbage, og at der ved hendes Udførelse fandtes som Følge af Krudtforbrændingen en hvidgraa Plet paa højre Døes Hornhinde, som neppe vilde forsvinde, men dog — hvad hun ogsaa selv under et den 2den Marts d. A. optaget Forhør har erklæret — ikke indskrænkede Synsevnen, og en Mængde sorte Pletter, navnlig paa Næsen og Kinderne, der vilde efterlade en blivende Defiguration, hvorhos Næseryggen var noget fladtrykt og Nrret paa samme noget strammende.

Efter Sagens Oplysninger havde Tilstalte, der er gift, men lever adskilt fra sin Hustru, i længere Tid staaet i fortroligt Forhold til ovennævnte Maren Frank, der ligeledes er gift og lever adskilt fra sin Mand, men da Maren Frank, efter hvad der maa anses oplyst, førte et løslagtigt Levnet, havde dette oftere givet Anledning til Uenighed imellem dem, idet Tilstalte havde bestræbt sig for at formaae hende til at forandre sit Levnet og i dette Niemed understøttet hende, saavidt han formaaede, men uden at dette bevirkede nogen stadig Forbedring i hendes Leveviis. Efter Tilstaltes Forklaring havde der derhos flere Gange været Tale mellem dem om, at de skulde dø sammen og navnlig dræbe sig selv ved Gift, hvilket Maren Frank imidlertid har benægtet eller i hvert Fald ikke vil kunne erindre, hvorimod hun har udsagt, at Tilstalte oftere har truet hende paa Livet og navnlig 10 à 12 Dage før det ovenomlembte Overfald har truet med, at han vilde skyde hende først og sig selv bagefter, samt at han engang tidligere har med en Kniv staaet hendes Kjole og Skjold, som hun havde paa, itu, uden at hun dog kan sige, om det ved denne Leilighed var hans Hensigt at dræbe hende; men isørigt har hun efter sin Forklaring ikke betragtet det som Usvor, naar Tilstalte truede med at dræbe hende. I den sidste Tid før Overfaldet maa Forholdet mellem Tilstalte og Maren Frank antages at være blevet bittert navnlig paa Grund af, at Sidstnævnte var traadt i nærmere Forhold til en Slagtersvend og derhos — hvad hun ogsaa har erkjendt Rigtigheden af — havde truet Tilstalte med „Slagtersvendene“, hvorved sigtedes til den nysommelte Svend og en anden saadan, hvilke efter Tilstaltes Forklaring vare paa et Værtshuus optraadte saaledes imod ham, at han fandt Anledning til at melde det for Politiet, og det maa derhos antages, at Tilstalte, der isørigt ikke er drikkelig, har af Græmmelse over, at hans Forhold til Maren Frank saaledes blev forstyrret, hengivet sig til Drik og Sviir.

Tilstalte har nu nærmere forklaret, at Maren Frank i de nærmest foregaaende Dage før Overfaldet havde tilbageleveret ham hans Fotografisportrait og drillet ham med, at han var bange for Slagtersvendene, samt undladt at bringe ham et Brev fra hans Kone, som hun havde tilvendt sig, og som han havde forlangt tilbage, men at Hovedgrunden til Gjerningen var den, at Maren Frank havde faaet en ny Kjæreste i den ommelte Slagtersvend og tilmed truede ham med, at han skulde blive lemlæstet af Slagtersvendene, og at hans Hensigt med at affyre Pistolen paa hende var at skamfere hende saaledes i Ansigtet, at Ingen kunde faae Lyft til at ligge hos hende, hvorhos det var hans Plan, efterat have affyret det ene af Pistolens Løb paa hende, at dræbe sig selv

med det andet. Efterat han i Løbet af Eftermiddagen den 23de Januar havde druffet en Mængde Snaps for at faae Mod til Gjerningen og omtrent en Time før Gjerningens Udførelse havde kjøbt den ommeldte Pistol, hvilken han ladebe med 8 Hagl i hvert Løb — idet han, efter hvad han har udsagt, er temmelig vis paa, at begge Løbene vare ladebe — og meget Krubt, gif han med Pistolen ud ad Sønderbro ved Veile, idet det var hans Hensigt at spørge Maren Frank, om de nu skulde døe sammen; men da han her mødte hende i Følge med den ommeldte Slagtersvend, der gjorde en truende Bevægelse henimod ham, og Slagtersvenden og Maren Frank derpaa, efterat Tiltalte var gaaet hjem, kom forbi hans Gadebør, i hvilken han stod, blev han herover, samt idet Maren Frank, hvem han tiltalte og mod hvem han isørigt efter de Tilstebeværendes Forklaringer brugte grove Skjældsord, kaldte ham en Pjalt eller Skurk, saa opirret, at han affyrede Pistolen, hvis Løb tilfældig og uden at han kan kan siges hvorledes begge to gif af. Tiltalte har derhos udsagt, at han i Gjerningens Dieblik var saa ophibset eller halv vilb, at han slet ikke tænkte over, hvad Resultatet kunde blive, men han har dog vedholdende benægtet at have havt til Hensigt at stille Maren Frank ved Livet, og forsaavidt han — som ovenfor anført — først havde forklaret at have havt til Hensigt at skamfere hendes Ansigt, har han i et senere Forhør erklæret, at han paa Grund af sin ophibede Tilstand i Gjerningsdieblicket ikke kan fastholde denne Forklaring.

Omkostningerne ved Maren Franks Helsebelse, der ere afholdte af Veile Kjøbstads Fattigvæsen, udgjøre efter de under Sagen fremlagte Regninger 18 Rd. 4 Mk. 8 f, hvorimod hun for sit Vedkommende har frasøbet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født 1837 og ikke sees tilbligere at have været tiltalt eller straffet, efter Straffelovens § 203 være at ansee med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.“

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 26de Juli.

Nr. 188.

Advocat Liebe

contra

Niels Jensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Sorø Kjøbstads Extraretsdom af 10de Marts 1869: „Arrestanten Niels Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Parcellist Anders Madsen af Tyvelse 10 Rd. og udreder Actionens

Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Flor med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bindfeld Hansen med 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 4de Juni 1869: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Procuratorerne Salomonsen og Lehmann for Overretten betaler Arrestanten Niels Jensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Vel har Arrestanten Niels Jensen, der er født den 22de Juni 1833 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og som under nærværende fra Sorø Kjøbstads Extraret her- til indankede Sag sigtes for Tyveri, stadig benægtet heri at have gjort sig skyldig; men da der maa anses tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt indicielt Beviis for at han, da han i afvigte Januar Maaned beelte Natteleie hos en Værtshusholber i Sorø med Parcelist Anders Madsen i Lybelse, har fravendt denne en Tirigsbalerjebdel, maa det billiges, at han ved bemeldte Rets Dom er anseet efter Straffelovens § 228 samt paalagt at udrebe 10 Rd. i Erstatning til nævnte Anders Madsen, samt derhos at betale Actionens Omkostninger, men findes Straffen, der er bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne at kunne sættes til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Modification vil Dommen være at stadfæste."

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 21.

Den 10de September.

1869.

Første extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 26de Juli.

Nr. 172.

Advocat Klubien

contra

1) **Niels Greisfon**, 2) **Anders Nielsen** og 3) **Jørgen Nielsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Vedrageri i Kortspil og den Sidstnævnte tillige i Henhold til Straffelovens Cap. 14 for det af ham udviste Forhold ved de af ham afgivne Forklaringer for Retten.

Dense Kjøbstads Extraretsdom af 25de Januar 1869: „Arrestanten Niels Greisfon bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; de Tiltalte Anders Nielsen og Jørgen Nielsen bør i Henseende til Strafs Lidelse for Actors Tiltale i denne Sag fri at være; Arrestanten og de Tiltalte bør, enhver for sit Vedkommende, udrede de med Arresten og Straffens Execution forbundne Omkostninger, medens alle iøvrigt af denne Action lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Procuratorerne J. S. Hansen og P. Hansen henholdsvis 15 Rd. og 10 Rd., tilsvares af Arrestanten, saaledes dog, at Tiltalte Anders Nielsen heraf in solidum med ham udreder $\frac{1}{4}$ og Tiltalte Jørgen Nielsen ligeledes in solidum $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Mai 1869: „Arrestanten Niels Greisfon og Tiltalte Jørgen Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Anders

Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ralko og Møller, 12 Rd. til hver, udredes af Arrestanten og de Tiltalte hver for sit Vedkommende, saaledes at hver af dem tilsvares en Tredebeel af bemeldte Salairer. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Om Tiltalte Niels Greisfon er det for Højesteret oplyst, at han tidligere, foruden at være straffet for Hazardspil, ved Højesteretsdom af 10de November 1852 har været anset for Bedrageri i Kortspil med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Mod denne Tiltalte er der ved samtlige under Sagen fremkomne, tildeels i den indankede Dom anførte Omstændigheder tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at han paany har gjort sig skyldig i sidstnævnte Forbrydelse; han vil derfor være at dømmes efter Straffelovens § 255, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger paa den i Overrettsdommen bestemte Maade.

Med Hensyn til de to andre Tiltalte vil bemeldte Dom i Genhold til de i samme for disses Vedkommende anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Greisfon bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Liebe tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Dønsse Kjøbstads Extraret indankede Sag sigtes Arrestanten Niels Greisfon og de Tiltalte Værtshusholber Anders Nielsen og Træhandler Søren Nielsen for Bedrageri i Kortspil og den Sidstnævnte tillige i Genhold til

Cap. 14 i Straffeloven af 10de Februar 1866 for det af ham uboiste Forhold ved de af ham afgivne Forklaringer for Retten.

Swad angaaer Arrestanten, maa det ansees godtgjort, at han under sit Ophold i Dbenfe i Maren 1864 og 1865 har omgaaedes forffjellige Personer, der under en anden ved Dbenfe Kjøbstads Extraret anlagt Sag have vedgaaet i et betydeligt Omfang at have gjort sig skyldige i Bedragerier i Kortspil, og flere af disse Personer have med stor Bestemthed sigtet Arrestanten for at have været deelagtig med dem i de af dem ubøvede Bedragerier i Spil, der udførtes blandt Andet ved, at Blandingen af Kortene og Aftagningen ske paa en saadan Maade, at bestemte Kort kom paa en vis Haand; derhos har en af de ommeldte Personer udsagt, at Arrestanten i det ansførte Tidrum har spillet med et Spil Kort, hvori Ruder 9 var længere end de andre Kort, og hvorved opnaaedes en større Letthed og Sikkerhed i den ovennævnte bedrageriske Blanding af Kortene og Aftagning, og ved Undersøgelsens Begyndelse i September f. A. fandtes Arrestanten ogsaa i Besiddelse af et saadant Spil Kort, hvori Ruder 9 var cirka 2 Linier længere end de øvrige Kort, iden at der er fremkommet Noget til Beskyrkelse for hans Forklaring om at have faaet det i Foræring af en ubekjendt Svensker paa Gaden i Hobro omtrent en Maaned før sin Anholdelse.

Ved det saaleedes Ansførte er der nu vel tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i bedragerisk Spil, men der findes dog, idet naubelig Vidnesbyrd om, at han har udvæet saadant Bedrageri, alene ere afgivne af Personer, som selv have erkjendt sig skyldige i bedragerisk Spil, ikke mod hans Benægtelse at være tilveiebragt et saadant Beviis, at han vil kunne dømmes.

Arrestanten, der er født i Sverrig i 1822 og ikke, siden han i 1843 eller 1844 ankom her til Landet, sees at have været tiltalt eller straffet, vil saaleedes være at frifinde for Actors Tiltale.

Tiltalte Anders Nielsen har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, naar han har spillet Tre- og Femkort, undertiden, enten naar han selv gav eller tog af for den, der skulde give, ved at skyde de to øverste Kort noget frem fra Bunken, har gjort sig bekjendt med disse, hvad ofte var af Vigtighed, naar der stod en høi Beet paa sidste Stik, og at det nok kan være, at han af og til har vundet ved dette Kortkneb. Endvidere har han vedgaaet, at han undertiden, naar han paa den ansførte Maade havde bemærket, at det var et godt Kort, der laa ovenpaa, har, issebeifor at give dette til Forhaanden, givet sig selv det, idet han nemlig har givet hurtigt rundt, saa at det ikke er blevet bemærket, at han har givet sig selv først, og at det undertiden er lykkedes ham at vinde ved dette Kneb.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1826 og maa antages i 1867 at have erlagt Bøder for Hazardspil, men iverigt ikke sees tidligere at være straffet, være at ansee efter Straffelovens § 255, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Swad endelig angaaer Tiltalte Søren Nielsen, kan der, forsaavidt han

figtes for Bedrageri i Kortspil, ikke mod hans Benægtelse anses tilveiebragt Bewiis.

Foraaavidt dernæst Tiltalte figtes for falsk Forklaring for Retten, fremgaar det af Sagens Acter, at han i Forhør den 23de October s. A., da Misstanden for bedrageriff Spil endnu ikke var rettet imod ham, har afgivet en omstændelig Forklaring om Arrestantens Forhold, medens denne under hans ovenomtalte Ophold i Odense boede hos Tiltalte, og da blandt Andet udsagt, at Arrestanten af og til spillede Kort om Aftenen med nogle Solbater, der ligeledes laa i Dvarteer hos Tiltalte, og at Tiltalte ogsaa af og til maatte tage Deel deri, men at Spillet dog aldrig gjaldt Andet end Drikkevarer; derimod omtalte Tiltalte ikke i denne sin Forklaring, som han i samme Forhør beedigede, at han havde spillet Kort med Arrestanten om Penge.

Under de følgende Forhør har Tiltalte imidlertid erkjendt oftere at have spillet Kort om Penge sammen med Arrestanten, og foraaavidt Tiltalte har udsagt, at Grunden til, at han ikke herom den 23de October afgav Forklaring, var, at Dommeren ikke spurgte ham, om han havde spillet Kort med Arrestanten om Penge, har Dommeren vel tilført Protocollen, at han er overbevist om at have rettet dette Spørgsmaal til Tiltalte, hvad ogsaa et Retsvidne har paastaet med Sikkerhed at erindre, men efter Sagens Omstændigheder, og idet Tiltaltes ovenansførte Forklaring om at have spillet med Arrestanten om Drikkevarer alene angaar Spillet med Solbaterne, til hvilket Tiltaltes senere Erkjendelse maa antages ikke at figte, findes det dog ikke godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i et Forhold, der efter Straffelovens § 147 vilde beseie til at anfæe ham med Straf.

Tiltalte, der er født i 1813 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes i det Hele være at frifinde."

Tirsdagen den 27de Juli.

Nr. 194.

Advocat Nellemann

contra

Theodor Andreas Andersen (Defensor Broct),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Juni 1869: „Arrestanten Theodor Andreas Andersen bør straffes med 25 Rottingslag, samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Sørensen og Prøveprocurator Raas med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Uffigelse er det oplyst, at Tiltalte,

der rettelig er funden skyldig i de i Dommen fremstillede Tyverier, endvidere i Slutningen af afvigte Vinter ved Aftenstid har begaaet 6 forskjellige Indbrud i den Hensigt at stjæle, og ved de 4 tilegnet sig Penge med Mere til et samlet Beløb af ca. 5 Rd., medens han de 2 andre Gange Intet stjal. Disse Forbrydelser ville ifølge kongelig Ordre af 13de d. M. være at paafjende under nærværende Sag a prima instantia af Høiesteret. De af Tilstalte saaledes begaaede Tyverier og Forsøg derpaa blive at hensejre under Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste Led samt sidstnævnte Lovbestemmelse sammenholdt med § 46, og hans Straf efter disse Lovbud, sammenholdte med § 37, findes at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter den indankede Doms Forstrifter.

Chi kendes for Ret:

Theodor Andreas Andersen bør hensejres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger og derunder de i Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salaries, samt i Salarium til Advocaterne Kellemann og Brod for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Theodor Andreas Andersen, der er sødt den 6te October 1852 og ikke funden tidligere straffet, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist, at have i indværende Aar i fire forskjellige Gange frastjaalet Pantelaaner Anders Hansens en stor Deel Klædningsstykker m. m. til en Værdi af i det Hele 105 Rd. 5 Mk. Disse Gjenstande tilvendte Arrestanten sig i en af Bestjaalne til Opbevaringssted for Panten benyttet, til Eiendommen Nr. 18 i Vognmagergade hørende Kjælderleilighed, hvortil han om Aftenen Kl. mellem 9 og 10, efterat den var aflaaet, men henhod uden Tilsyn, i den Hensigt at begaae Tyveri skaffede sig Udgang, de 2 første Gange ved igjennem en til Nedkastning af Brændsel bestemt, om trent 1½ Alen bred og 22 Tommer høi og med en Løs Lem lukket, ud imod Eiendommens Gaardsrum vendende Abning at krybe ned i Kjælderen, til hvis forskjellige Rum han derefter vil have havt uhindret Udgang, den 3die Gang ved at gaae igjennem en ligeledes mod Gaardsrummet vendende Dør, som han vil have fundet uafslaaet, og den 4de Gang paa samme Maade som de 2 første Gange, medens han tillige ved denne Leilighed for at komme ind i de Rum,

hvori Panterne beroede, aabne en i Kjelberens værende Dør, der var lukket med en Krog, paa den Maade, at han under Afbenyttelse af en i Kjelberens liggende Nøgle løste Døren saa høit op, at Krogen faldt af.

Som Følge heraf vil Arrestanten blive at dømmes efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 1ste Led jfr. §§ 37 og 21, efter Omstændighederne til 25 Rottingslag."

Onsdagen den 28de Juli.

Nr. 173.

Advocat Nellesmann
contra

Petrea Elisabeth Olsen, Sømand Jacob Hansens Hustru
(Defensor Hansen),

der tiltales for Udsættelse og Assurancevig.

Hollands Sønderherreds Extraretsdom af 1ste Marts 1869: „Arrestantinden, Sømand Jacob Hansens Hustru, Districtsjordemoder Petrea Elisabeth Olsen af Opager bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Saa udreder hun og i Erstatning til Landbhøgingernes almindelige Brandforsikring 289 Rd. 32 ø og i Taxationsomkostninger 5 Rd., samt betaler alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Warfoed 5 Rd. og til Defensor, Procurator Henrichsen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Mai 1869: „Arrestantinden Petrea Elisabeth Olsen, Sømand Jacob Hansens Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Engberg og Bøcher betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I den indkomne Dom er det rettelig antaget, at der ikke er tilveiebragt et albeles tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Brandstiftelse. Hvad derimod angaaer Sigtelsen for Assurancevig, er det oplyst, at hun, som i

Dommen berørt, under den til Assuranceagtjørelse afholdte Taxationsforretning har undladt at anmelde, at forskjellige asfurerede Løssregjenstande ikke have været i Huset under Branden, og som Følge heraf ikke kunde blive Gjenstand for Erstatningen, og da det efter samtlige foreliggende, tildeels først efter Overrettsdommens Affigelse fremkomne Oplysninger maa antages, at denne Undblivelse, idetmindste for endeel Gjenstandes Vedkommende, ikke hidrører fra Forglemmelse, men er skeet i svigagtig Hensigt, maa hun ansees skyldig under denne Deel af Sagen. Hun vil derfor være at dømmes efter Straffelovens § 259, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den ind-
 ankebe Dom at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Petrea Elisabeth Olsen, Hansens Hustru, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Vel er der under nærværende mod Arrestantinden Petrea Elisabeth Olsen, Sømand Jacob Hansens Hustru, for Brandstiftelse og Assurancevig anlagte Sag tilveiebragt en til Visshed grændsende Formodning for, at hun har paasat den Tid, hvorved det af hende beboede Gjerdemoderhuus i Opager Matten til den 19de November f. A. nebbbrændte, men da dog et aldeles tilstrækkeligt Beviis ikke stjønnes tilveiebragt, og da det ei heller imod Arrestantindens Benægtelse stjønnes tilstrækkeligt konstateret, at det har været forsætligt og i svigagtig Hensigt, at hun under den til Assuranceagtjørelse afholdte Taxationsforretning har undladt at anmelde forskellige af hendes asfurerede Løssregjenstande, der vare blevne reddede, og hun ei heller paa anden Maade er oversført Assurancevig, vil hun være at frifinde for Actors Tiltale i Sagen, og Hollands Sønderherredstings Dom af 1ste Marts d. A., hvorved Arrestantinden er idømt 2 Mars Forbedringshuusarbejde og tilfunden at udrede Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring, vil som Følge heraf forsaavidt være at forandre, hvorimod Dommen i Henseende til Actionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 30te August.

Nr. 214.

Advocat Nellemann

contra

Else Marie Henrikdbatter, Jesper Olsens fraseparerede
Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Aalborg Rjebstads Extraretsdom af 31te Mai 1869: „Arrestantinderne Else Marie Henrikdbatter, Arbeidsmand Jesper Olsens fraseparerede Hustru, og Gjertrud Marie Jespersen hør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 40 Dage. Saa hør de og, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerassessor Johansen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Benzen 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Juli 1869: „Underretsdommen hør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Gjertrud Marie Jespersen bestemmes til 20 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den inbankede Dom for Else Marie Henrikdbatters Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom hør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærbærende Sag tiltales Else Marie Henrikdbatter, Jesper Olsens fraseparerede Hustru, for Tyveri...“

Ved Tiltalte Else Marie Henrikdbatters egen Tilstaaelse og Sagens sv-

rige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun ved en den 9de April d. A. stedfunden Ildbrand i Aalborg, under hvilken de i de brændende Steder boende Personers Eiendele bleve flyttede ud af Vinduer og Døre, har, da der af en Tilstedeværende blev rakt hende et Kar med forskellige Gjenstande, tilhørende Gartner Petersens Kone — der boede i et af de brændende Steder — og deriblandt et Skjort af Værdi 2 Mk., tilvendt sig dette og senere bortblyttet det til sin medtiltalte Datter, uden dog at lade denne vide, at det var stjaalet, hvorimod hun vil have leveret Karret med dets øvrige Indhold til Eierinden, der har faaet det ommeldte Skjort ubleveret under Sagen og isvrigt har frasalbet Krav paa Erstatning. Paa lige Maade er det godtgjort, at Tiltalte Else Marie Henriksdatter, medens hun ved April Flyttedag i indværende Aar i nogle Dage gif tilhaande hos en syg Kone etsteds i Aalborg, har tilvendt sig deels to Tjerngrøder, tilsammen af Værdi 5 Rd., der tilhørte en i samme Huus boende Kone, Madam Sørensen, og maa antages at have henstaaet i dennes Bryggers, af hvilke Grøder Tiltalte imidlertid af egen Drift har bragt den ene tilbage og hensat den paa samme Sted, hvor hun havde taget den, hvorhos den anden er bragt tilstede under Sagen og ubleveret Eierinden, deels 5 Lagener og et Haandklæde, der tilhørte Værtshuusholder Erik Jensen og af ham vare leverede fornævnte Madam Sørensen til Badst, hvorfor de af Sidstnævnte vare hensatte i en Kurv ved en Trappe op til Loftet, paa hvilket Sted Tiltalte satte sig i Besiddelse af de nævnte Gjenstande. Tiltalte har derefter ladet sin medtiltalte Datter sælge de ommeldte Lagener og Haandklædet, uden imidlertid efter sin Forklaring at lade hende mærke, at de vare stjaalne, men Haandklæbet og 4 af Lagerne ere bragte tilstede under Sagen og efterat være vurderede til 5 Rd. uleverede til fornævnte Erik Jensen, der isvrigt maa anses at have frasalbet Krav paa Erstatning, navnlig ogsaa med Hensyn til det ikke tilstedekomne Lagen, hvilket han har ansat til en Værdi af 9 Mk. . . .

Tiltalte Else Marie Henriksdatter, der er født i 1826, har tidligere været straffet ifølge Hviesteretsdom af 11te Januar 1865 for Tyveri samt for at have søgt at forlede sin under nærværende Sag medtiltalte Datter til samme Forbrydelse efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og § 21 cfr. §§ 80 og 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Rjær Herreds Extraretsdom af 28de August 1866 for ulovlig Disposition over ublagt Gods efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 med samme Slags Fængsel i 5 Dage, og ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 18de Februar 1867 for Deelagtighed i Tyveri samt for at have forlebet sin omtalte Datter dertil efter Straffelovens § 230 cfr. blandt Andet §§ 47 1ste Led, 52 1ste Led og 54 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar . . .

Tiltalte Else Marie Henriksdatter vil saaledes nu være at anses for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Nr. 205.

Advocat Nellemann

contra

Jens Jensen eller **Narslev** eller **Nørager** eller **Bærum**
eller **Olsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri samt for Betleri og Løsgængereri.

Gjerlev-Dnsfilb Herredens Extraretsdom af 26de Mai 1869: „Arrestanten Jens Jensen med Tilnavn Narslev eller Nørager eller Bærum eller Olsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1½ Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Luchsen 5 Rb. og til Defensor, Procurator Braff 4 Rb. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1869: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Nedelmann betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Jens Jensen, ogsaa kaldet Narslev eller Nørager eller Bærum eller Olsen, der er født i 1792 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, navnlig for be drageligt Forhold og Tyveri, senest ifølge Overrettens Dom af 5te August 1867 for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 samt for Løsgængereri og Betleri efter Lov 3die Marts 1860 §§ 5 cfr. §§ 1 og 3 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, sigtes under nærværende Sag for Tyveri eller Bedrageri samt for Løsgængereri og Betleri.

Forjaavidt angaaer Sigtelsen for Tyveri eller Bedrageri, har Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der, efter i September s. A. at have udskaet den ham ved Overrettens ovenansførte Dom idømte Straf, var under Fattigforsørgelse i Udbyner-Rosbjerg Com-

mune og var indlagt i Fattighuset i Udbyover, hvor han deelte Kammer med Albrecht Christensen Sabolin, der ligesom Tilstalte er en oftere straffet Person, der selvstændigt forserges af Fattigvæsenet, har den 11te April d. A., efterat han i Forening med bemeldte Sabolin havde drukket en Flaske Brændeviin, hvormed Tilstalte tracterede, og Sabolin var bleven beskjænknet og var gaaet tilfængs, tilvendt sig en Frakke af Bærbi 3 Mk. og en Skjorte af Bærbi 5 Mk., hvilke Klædningsstykker beruede i deres fælles Kammer og af Fattigvæsenet vare leverede Sabolin til Benyttelse, hvorefter Tilstalte har solgt Skjorten til en Huusmandskone for 24 β for derfor at skaffe sig Brændeviin, og har selv brugt Frakken, indtil han den 17de s. M. blev aholdt, idet han saa Dage før han tilvendte sig den ommeldte Frakke havde — som det maa antages for at faae Penge til at kjøbe Brændeviin for — solgt en ham selv tilhørende Frakke. Tilstalte har isørigt anbragt, at det kun var hans Hensigt at benytte Frakken i nogle Dage.

Paa samme Maade maa det ansees godtgjort, at han, der efter sin Forklaring efterat have solgt den ommeldte Skjorte ikke turde vende tilbage til Fattighuset, har fra den 11te til den 17de April d. A. strejset omkring deels i Nærheden af Mariager deels længere borte, blandt Andet et Par Mil west for Hobro, og paa denne sin Omstreifen levet af at bette, uden at have søgt eller havt Arbeide.

Idet nu det ovennævnte af Tilstalte vedgaaede Forhold med Hensyn til den ommeldte Frakke og Skjorte, ialtsald forsaauidt angaaer den sibste, maa ansees som Tyveri, vil han, der som meldt, 3 Gange har været straffet for Tyveri, nu være at ansee for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet efter Straffelovens § 232 1ste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, hvorved den Straf, som han har forskyldt efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. §§ 3 og 5, for det af ham ligeledes vedgaaede Løsgænger og Betleri, vil være absorberet. Underrettsdommen, der har den samme Straffebestemmelse og hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 14. Grosserer **G. Sporon** (Statsraad Bungen),
contra

Guldsmedmester **F. W. Dahlboms** Enke, **Ida Dahlbom** (Ingen),
angaaende Betalingen af en Vexel m. m.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 16de Marts 1868: „Naar Indstævnte Ida Dahlbom efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at det er hende ubekjendt, at hendes afdøde Mand, Guldsmedmester Frederik Wilhelm Dahlbom, enten selv skulde have skrevet eller tilladt nogen Anden

paa hans Begne at skrive Navnet F. W. Dahlbom, som findes bag paa den paastævnte Bregel, bør hun for Citantens, Grosserer G. Sporons Tiltale i denne Sag fri at være, og Processens Omkostninger i saa Fald være ophævede. Trøster bemeldte Indstævnte sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør hun imod Extradition af den ommeldte Bregel i quitteret Stand med tilhørende Protest til Citanten betale 200 Rd. med Renter deraf 6 pCt. p. a. fra den 13de December f. A. indtil Betaling skeer, $\frac{1}{2}$ pCt. i Provision og Courtage, Protest- og Anmelbelsesomkostninger 6 Rd. 2 Mk. 12 ß samt Sagens Omkostninger skadesløst. Alt efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærd efter Voren."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde bliver den at stadfæste, saaledes at Fristen til Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forhændelse.

Thi kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen til Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forhændelse. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Citanten, Grosserer G. Sporon, søger under nærværende Sag Indstævnte, Juveleer Dahlboms Enke, Ida Dahlbom, der hensejler i uskiftet Bo efter sin afdøde Mand, til at indfrie en af Bernhard Levy den 30te August f. A. til Theaterdirecteur W. Dahlbom eller Ordre for 200 Rd. udstedt, af Sibstævnte samt af Indstævntes afdøde Mand in blanco endosseret 3 Maaneders Sola-Bregel, som den 9de December f. A. er protesteret de non solutione, ved til Citanten som Bregelieier at betale Breglens Paalydende 200 Rd. med Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 13de December f. A., $\frac{1}{2}$ pCt. Provision og Courtage, Protest- og Anmelbelsesomkostninger 6 Rd. 2 Mk. 12 ß samt denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet hun har anbragt, at hun, efterat have undersøgt den paastævnte Bregel, vil have erholdt Visshed for, at Navnet F. W. Dahlbom, som

findes paa Bexlen, ikke er nedskrevet af hendes afdøde Mand, Gulbsmedmester Frederik Wilhelm Dahlbom, ligesom hun ogsaa er forbiøst om, at han ikke har givet nogen Anden Tilladelse til at undertegne hans Navn paa Bexlen. For Ægtheden af det ommeldte Endossement har nu Citanten, der efter sit eget Anbringende ikke har været tilstede, da Understiftisten blev meddeelt, ikke tilveiebragt noget videre Beviis, men ifølge den af Indstævnte Dahlboms Enke brugte Procedure findes dog Sagens Udfald at burde gøres afhængigt af hendes Ed, der vil komme til at gaae ud paa, at det er hende ubekjendt, at hendes afdøde Mand enten selv skulde have paaskrevet eller tilladt nogen Anden at skrive Navnet F. W. Dahlbom, som findes bag paa Bexlen, og vil hun for det Tilfælde, at Eden aflægges, være at frifinde og Sagens Omkostninger at ophæve, medens hun i modsat Fald bliver at dømmes efter Citantens Paastand i det Hæle, saaledes at Betalingen betinges af, at Bexlen med tilhørende Protest ekstraheres i qvitteret Stand.“

Nr. 225.

Advocat Klubien

contra

William Thorvald Wolf (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de August 1869:
„Arrestanten William Thorvald Wolf bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøcher
og Justitsraad Petersen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes
under Afkærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocaterne Klubi-
en og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten William
Thorvald Wolf, der er født den 27de Martz 1847 og senest anseet ved denne
Rets Dom af 18de Februar s. A. efter Straffelovens § 230 1ste Led samt efter
§§ 253 og 257 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, er under
nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Op-

lyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i indbeværende Sommer i 4 forskjellige Gange frastjaalet Arbeidsmand Christen Mikkelsen, med hvem han havde Logis tilsammen, en Frakke, 2 Par Bentlæber og en Vest, i det Hele af Værdi 4 Rbd. 4 Mk.

Som Følge heraf vil han nu blive at dømme efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Tirsdagen den 31te August.

Nr. 187.

Advocat Hansen
contra

affædiget Premierlieutenant af Bornholms Milice **Anders Peter Low** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Pengeafpresning ved Trusel, Forlokkelse til samme Forbrudelse, Forlokkelse til Meened eller Forsøg derpaa, Bedrageri samt Deelagtighed i Thyveri.

Bornholms Østerherreds Extraretsdom af 14de Juni 1869: „Arrestanten Anders Peter Low og Svend Thorsen, ogsaa kaldet Svend Thorsen Low ... bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, de 2de Førstnævnte hver især i 6 Gange 5 Dage ... I Erstatning til Gaardeier Lars Ipsen paa Krogegaarden i Østermarie udrede Arrestanterne Anders Peter Low og Hans Peter Holm, Een for Begge og Begge for Een, 30 Rbd. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ipsen og Ruud, 15 Rbd. til hver, foruden Diæter efter Amtets Bestemmelse, udreder Arrestanten Anders Peter Low med $\frac{4}{5}$, hvoraf dog tilsvares in solidum med ham af Arrestanten Hans Peter Holm $\frac{1}{2}$ osv.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte Anders Peter Low udviste, i den indanlede Dom i alt Væsentligt rigtigt fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 145 sammenholdt med §§ 52 og 46, efter § 245, tildeels sammenholdt med § 52, og efter § 228 sammenholdt med § 55, og hans Straf findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen for Tiltaltes Bedkommeude være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Anders Peter Low bør henføres til Forbedrings-
huusarbeide i 1 Aar. Søvrigt bør Herredstings-
dommen for bemeldte Tiltaltes Vedkommende ved
Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Til-
talte 20 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag hvorunder Arrestanten Nr. 1 Anders Peter Low m. Fl. tiltales, Nr. 1 for Pengeafpresning ved Trusel, Forlokkelse til samme Forbrydelse, Forlokkelse til Meened eller Forsøg derpaa samt Bedrageri og Deelagtighed i Tyveri . . . ere samtlige disse Personer ved egne af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelfer overbeviste at have gjort sig skyldige i disse Forbrydelser.

1. Om Arrestanten Anders Peter Low er saaledes oplyst Følgende:

Da Politiet i Begyndelsen af indværende Aar ansilled: Undersøgelser i Østerlarsker Sogn angaaende forskjellige der i de senere Aar begaaede, hidtil uopbagede Forbrydelser, kom blandt Andet til dets Kundskab et Rygte, der gik ud paa, at Arrestanten Nr. 3 Morten Olsen for ikke længe siden havde af-
tvunget Gaarbeier Hans Peter Andersen paa Lykkegaarden i Østerlarsker Sogn den Sum 50 Rd., fordi denne, der var gift, skulde have haft legemlig Om-
gang med Morten Olsens Hæreste, Medtiltalte Nr. 5. Dette Rygte bidrog, foruden andre Sigtelser, til, at fornævnte Morten Olsen blev belagt med Ar-
rest; men under den derefter indlebede Undersøgelse har det viist sig, at Rygtet var falskt og udspredt af Arrestanten Anders Peter Low for at sikkre ham mod Følgerne af en af ham selv imod samme Gaardmand udøvet ulovlig Hand-
ling af lignende Art, kort efterat denne den 2den December f. A. var bleven fuldbrydret.

Med Hensyn hertil har sidstnævnte Arrestant, efter først at have nægtet Rigtigheden af alt det imod ham Dplyste, vedgaaet, at han, efterat fornævnte Gaardmand Hans Peter Andersen engang i November f. A. havde henvendt sig til ham med Anmodning om at hjælpe ham til en endelig Berigtigelse af en med Huusmand Hans Andreas Peter Clausen affluttet Jordhandel, men havde erklæret sig uvillig til herfor at yde det af Arrestanten fordrede Beber-
lag, 50 Rd., har opsøgt Gaarbeier Hans Peter Andersen forskjellige Steder i Svaneke og paa forskjellige Maader paavirket ham til at gaac ind paa Arre-
stantens Forbring, men da dette var frugtesløst, den 2den December f. A. ved Arrestanten Nr. 3 Morten Olsen tilfagt ham til Møde samme Dags Aften i Nybrokro i Østerlarsker — hvor Arrestanten havde for Skik at ordne mangle af sine Forretninger med Bønderne — og berøved at benytte sin Indskydelse hos Almuen og navnlig ved at true Hans Peter Andersen, der indsaandt sig efter Tilffigelse, med, at han, hvis han ikke indgik paa at betale Arrestanten det

fordrede Betsb, vilde tage sin Sag imod foransførte Huusmand, i hvilken Henseende han forstod at drage sig Hans Peter Andersens Indskrænkethed til Nytte, bevøget Sibsmævnte til at opfylde hans Forlangende og til strax at udbetale ham 40 Rd., hvortil Arrestanten nu havde nebsat sin Forbring, om hvilket Betsb Arrestanten har erkjendt, at det var 30 Rd. mere end der med Rette kunde tilkomme ham for hans eventuelle Arbeide, og Gaardeier Hans Peter Andersen, at han kun ved bemeldte Arrestantens Trusel nødigt og modstræbende lod sig bevøge til at betale det, idet han deels ikke forstod at bedømme Værdien af det Arbeide, Arrestanten skulde udføre for ham, og deels nærede Frygt for at tage sin Sag og derved et større Pengetab, naar Arrestanten, som denne sagde, ikke vilde hjælpe ham, men Modparten.

Fornævnte 30 Rd. ere af Arrestanten erstattede Vedkommende her under Sagen, hvorfor yderligere Erstatning er frataget. Da Arrestanten i Januar Maaned b. A. af Arrestanten Nr. 3 Morten Olsen fik Underretning om, at foransførte hans Forhold mod Gaardmand Hans Peter Andersen af denne var meddeelt Politiet, og han frygtede for Følgerne af sin Gjerning, anmodede han fornævnte Arrestant Morten Olsen, der af Dmtale kjendte Sagens Sammenhæng, om, naar hans Forklaring i Retten herom blev forlangt, da at udfige, at han Intet kjendte til den og at han kun havde været hos Arrestanten i et Pengeanliggende, og kort efter bad han indtrængende en anden Person, der havde været tilstede i Nydrosro ved foransførte Leilighed og overværet det Passererede, nemlig Gaardeier Jens Pedersen i Østerlarsker, om, naar han blev kaldet i Retten som Vidne i Sagen, da at erklære det for Usandhed, hvad Hans Peter Andersen havde forklaret om samme, hvilken han under enhver Omstændighed skulde holde Arrestanten udenfor; ja, om der end blev forlangt af ham, at han skulde beedige sin Forklaring, skulde han frimodigt aflægge saadan Ed; „thi,“ som Arrestanten foreskillede ham, „der var vel et Forbud mod Meened, men dette var fra gammel Tid og kun gjort for at forserde dumme og indskrænkede Mennesker dermed, saa at Jens Pedersen ikke skulde lade sig strække deraf“. Saavel Arrestanten Morten Olsen som Gaardeier Jens Pedersen lovede og havde ogsaa hver især besluttet at opfylde Arrestantens til dem stillede Anmodning, men ingen af dem fuldbyrde deres forbyrderiske Beslutning, idet de afgave deres Forklaring i Retten overeensstemmende med Sandhed, Jens Pedersen dog først efter en indtrængende Formaning fra Dommerens Side til Sandheds Følge. Da Arrestanten strax efter Retsmødet fik at vide af Jens Pedersen, at han saaledes ikke havde efterkommet hans Opfordring, ytrede han sin Uvilfredshed herover, men han har senere under Undersøgelsens Gang erklæret, at han var glad ved, at den store Forbyrderse, han havde tilstigtet, ikke kom til Fuldbyrderse. (Sluttes i næste Nr.).

Rettelser.

S. 313 L. 10 f. n. Nøglens, læs Røglen.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).

Fjeldbøe & Gaudbrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 22.

Den 17de September.

1869.

Anden extraordinaire Sælsion.

Tirsdagen den 31te August.

Nr. 187.

Advocat Hansen

contra

Anders Peter Erw (see forrige Nr.).

Endvidere har Arrestanten baade forlokket Arrestanten Nr. 2 Hans Peter Holm til at afpresse Gaarbeier Lars Ipsen paa Krogegaarden i Lstermarie et for største Delen af denne allerede betalt større Pengebøbel og selv afpresset samme Gaarbeier et saadant mindre Bøbel, idet han i det første Tilfælde ansviste Arrestanten Holm at benytte sig af Lars Ipsens Frygt for Skandale, og i det sidste selv benyttede denne Frygt, foruden et Foregivende om at handle paa Arrestanten Holms Vegne, til Opnaaelsen af sin Hensigt; og er Sammenhængen hermed følgende:

For flere Aar siden havde bemeldte Gaarbeier Lars Ipsen, skjøndt han var gift, med sin daværende Tjenestepige Karen Kirstine Rasmussen sammenadlet et nægte Drengbarn, i hvilken Aulebning han for at undgaae, at denne Sag blev offentlig bekendt, var indgaaet paa at betale hende en Sum engang for alle af 250 Rd., for hvilke han udstedte og overleverede hende et Gjældsbeviis paa slet Papir. Noget efter blev dette Gjældsbeviis imidlertid omskrevet paa stemplet Papir, idet dog Summen, da Karen Kirstine Rasmussen havde oppebaaret 20 Rd. af Bøbeløbet, ved denne Leilighed blev nedsat til 230 Rd. Da Lars Ipsen ikke forlangte det ældre Bøviis tilbage, der efter hans For-
mening som skrevet paa slet Papir var uden Værdi, beholdt bemeldte Fruentimmer begge Bøviserne i sit Væge og var endnu i Besiddelse af dem, da hun i Foraaret 1865 blev gift med Arrestanten Hans Peter Holm, paa hvilket Tidspunkt der var afbetalt hende paa fornævnte 230 Rd., uden at dog de afbetalte Bøbeløb vare afstrevne paa Bøviset, mindst 170 Rd. Da Arrestanten Holm en gang i Sommeren 1866 af nævnte sin Hustru fik Underretning om bemeldte

Bevisers Tilstedeværelse og om Sammenhængen med Afbetalingerne, saaldt han paa den Tanke at benytte dem til at afkræve Lars Ipsen et større Pengebeløb, hvortil han trængte, da han stob i Begreb med at opføre et Huus, og tillige i den Tid stadigt blev krævet for Penge af Arrestanten Anders Peter Low, hos hvem han jevnlig laante Smaabeløb og hvem han dengang skyldte ca. 30 Rd. Han turde dog ikke træde til Sværksættelse af denne sin Tanke, forinden han havde raadført sig med bemeldte Low, til hvem han derfor viste Beviserne og fortalte hvorledes de vare blevne til samt hvormeget der, som forommeldt, endnu skyldtes paa dem, nemlig 60 Rd. Da Arrestanten Anders Peter Low havde forviiset sig om, at ingen Afbetaling var paaført Beviserne, raadede han, af Hensyn til derved at faae sit eget Tilgodehavende hos Arrestanten Holm betalt, denne til at afkræve Lars Ipsen Bevisernes Paalydende, idet han beroligede Arrestanten Holm med, at Lars Ipsen efter Omstændighederne ingen Subsigelser turde gjøre, og at han selv, som han udtrykte sig, godt turde tage den Sag paa sin Samvittighed, alt dette uagtet han [Arrestanten Low] indsaae, at denne Pengeafpresning af Holm maatte udføres ved at benytte Lars Ipsens Frygt for Offentliggjørelsen af hans Forhold til Holms Hustru. Strøket ved disse Forestillinger besluttede Arrestanten Holm nu ogsaa at afpresse Lars Ipsen Penge efter Beviserne, dog kun de 230 Rd., hvorpaa det yngste Bevis løb, ved i Bægningstilfælde at true ham med at offentliggjøre forberørte hans usædelige Forhold, i hvilket Diemed han begav sig til ham og fremsatte sit Forlangende. Da Lars Ipsen vægrede sig ved at efterkomme dette, idet han gjorde gjældende, at det forbrede Beløb, som ovenanført, for Størstedelen var betalt af ham, truede Arrestanten Holm ham med at afgive Beviserne til Vriggheden, og Lars Ipsen saae sig nu nødsaget til at gaae ind paa hans Forlangende, idet han paa Grund af den fremsatte Trusel blev bange for, at hans tidligere Forhold til Arrestanten Holms Hustru skulde blive offentlig bekjendt, og han derved komme til at lide Skade paa Ære, gode Navn og Nygte, og yde ham et Beløb af 200 Rd., hvortil Fordringen nedsaattes af Arrestanten Holm, som heraf strax modtog 50 Rd. og tilsendtes Resten — hvoraf dog de 30 Rd. skulde sættes ud til Bedste for det uægte Drengsbarn for at komme dette tilgode ved hans Confirmation — naar han indsaandt sig med og udbleverede Beviserne, der imidlertid havde beroet hos Arrestanten Anders Peter Low. Af de modtagne 50 Rd. betalte Arrestanten Holm fornævnte sin Gjæld til Arrestanten Low, hvem han fortalte, at Betalingen skete med de Lars Ipsen afkrævede Penge, og da han hos samme Arrestant skulde have Beviserne udbleverede for at hæve Resten af Pengene hos Lars Ipsen, udtalte han sin Uengsteligthed for at modtage flere Penge af Sidstnævnte; men Arrestanten Low gjentog nu sine tidligere Forestillinger, til hvilke han dengang søiede: „aa Skidt! Krogemanden tier nok, for ikke at aabenbare sin egen Skam“. Dette beroligede Arrestanten Holm, der nu, omtrent ved Mikkelsdag 1866, mod Bevisernes Ublevering modtog Restbeløbet, 120 Rd., fra Lars Ipsen samt Underretning om, at de 30 Rd. vare indbetalte for at sikkes Barnet hos en Trediemand. Af de saaledes senest

modtagne 120 Rb. har Arrestanten Low Intet oppebaaret, men ere disse Penge forbrugte af Arrestanten Holm alene.

Uagtet Arrestanten Anders Peter Low har erkjendt, at Arrestanten Holm senere fortalte ham, at han paa Beviserne havde faaet hos Lars Ipsen et Beløb, der, saavidt han vil mindes, ikke oversteeg 100 Rb., og at han saaledes i ethvert Fald vidste, at Holm havde faaet Mere end der lovlig tilkom ham hos Lars Ipsen, har han dog dernæst engang i Begyndelsen af forrige Aar, efterat han, for at faae et Paaskud til „at komme Lars Ipsen tillivs“, gjennem sin Fætter Arrestanten Nr. 4 Svend Thorsen, ogsaa kaldet Svend Thorsen Low, havde ladet forespørge hos Arrestanten Holm, hvormeget denne formeente endnu at have tilgode hos Lars Ipsen, og faaet det Svar, at Holm meente endnu at kunne afkræve denne 30 Rb., uden nogen Fuldmagt fra Holms Side, saavel til egen Fordeel, som dog væsentligt for at hæve sig paa tidnævnte Ipsen, der havde fornærmet Arrestanten, som det siges, ved at lade et Document forfatte andetsteds end hos ham, afpresset denne 30 Rb. under Foregivende af, at han havde Fuldmagt fra Holm til at afkræve ham dette Beløb, og da Ipsen gjorde gjældende, at Beløbet var betalt, og bad om Hensand, indtil at han kunde documentere dette, under Trusel med Stævnamaal, idet han foregav, hvad ikke var Tilfældet, at Klagen alt laa skrevet, hvilken Trusel, som Arrestanten ogsaa har erkjendt var tilstrækkelig til at bibringe Ipsen den Tro, at han, der ved en Klage fra Holms Side maatte vente sit ovenberørte Forhold til Arrestanten Holms Husfru offentliggjort, for at undgaae Scandale, var nødt til at betale det forlangte Beløb.

Pf de saaledes efter Angivende for Arrestanten Holm modtagne 30 Rb. har Arrestanten Low derpaa selv beholdt de 16 Rb. og ifkun udbetalt Holm ialt 14 Rb.

Endelig er Arrestanten Anders Peter Low overbeviist at have gjort sig medskyldig i et af Arrestanterne Nr. 3 Morten Olsen og Nr. 4 Svend Thorsen, ogsaa kaldet Svend Thorsen Low, den 1ste November 1867 imod Huusmand Jens Hansen i Nierklarsker, saaledes som nedenfor nærmere fremhilles, forøvet Tyveri, hvorved denne blev frastjålet en Portemonnaie med en deri værende Hundredealersfeddel, idet han, der havde faaet Underretning om, at Mistanken for Tyveriet var rettet imod bemeldte 2 Personer, og selv nærebe den Tro, at Arrestanten Nr. 4, hans Fætter, havde Deel i Tyveriet, samt vidste, at der skulde ransages efter den bortkomne Hundredealersfeddel, Ratten mellem den 12te og den 13de November s. A. har tilsendt Arrestanten Nr. 4 Svend Thorsen, ogsaa kaldet Svend Thorsen Low, et Brev, hvori han underrettede denne om den forestaaende Ransagning og raadede ham til snarest muligt at stille sig af med Hundredealersfedlen, om han havde den, hvorved han har erkjendt at have bidraget til at Forbrydelsen, om hans Fætter, hvad han ogsaa som meldt troede, havde Deel i den, skulde lykkes, hvilket han ogsaa opnaaede, idet Arrestanten Nr. 4 Morgenen efter Brevets Modtagelse afgav Hundredealersfedlen, der havde siddet skjult i hans Taske, til fornævnte sin Medskyldige, hos hvem der dengang alt var bleven ransaget, og senere, efterat Po-

litiet havde anffillet Underffgøffelfer om denne bortkomne Sebbel og diße vare fluttebe, engang i forrige Aar bar labet fornævnte fin Fætter, da denne flabigt nægtebe for ham at have fljaalet Hundrebebalersbeblen og Arrestanten berfor anfaae Arrestanten Nr. 3 Morten Olfen for Gjerningsmanden til Thyveriet, fige til flbfinevnte Arrestant, at Arrestanten ikke var bange for at veple Hundrebebalersbeblen for ham, om han var i Beflbbelfe af den, hvilken Bytning Arrestanten bog ikke flal være kommen til at foretage, da Arrestanten Morten Olfen frugtebe for Opbagelfe, naar han selv veplebe Seblen.

For famtlige diße Forbrybeffelfer vil Arrestanten Anders Peter Low, ber er føbt den 19be September 1826 og ikke funben forhen flraffet, ikke kunne unb-gaae at anfees efter almindelig borgerlig Straffelovs § 52 jfr. § 145, § 55 jfr. § 228, § 245, jfr. tilbeels § 52 og § 251, og finbes Straffen for ham i bet Hele efter Omflænbighederne paffende at burde beflømmeß til Fængfel paa Vand og Brøb i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 206.

Ettatflraab Bunqen

contra

Ferdinand Thorvald Jørgensen (Defenfor Henriqffen), ber tiltaleß for Thyveri og Deelagtighbe i Thyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22be Juni 1869: „Arrestanten Ferdinand Thorvald Jørgensen bør flraffes med Tugt- hunsarbeibe i 3 Aar, famt ubrede denne Actions Omkofftninger, og berunder Salairer til Actor og Defenfor, Procuratorerne Kalko og Alberti, med 6 Rd. til hver. At efterkommeß under Abflærb efter Loven."

Høieflterets Dom.

I Henhølb til be i den inbankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at efter Præmißferne til den i Dommen ommeldte Criminal- og Politiretsdom af 16be Juli 1867 er Tiltalte ved flbfinevnte Dom tilbeels anfeet med Straf for fluldbhrybet Thyveri, 2den Gang begaaet, fljendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at fltanbe. I Salarium til Ettatflraab Bunqen og Advocat Henriqffen for Høieflteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den inbankede Doms Præmisser hebdet: „Arrestanten Ferbinand Thorvald Sjørgensen, der er født den 8de November 1835 og foruden at være dømt for Løsgængeri og Fornærmelser mod Politiet, er ved Højesteretsdom af 16de Januar 1855 anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membrum og ved denne Rets Dom af 16de Juli 1867 i Medfør af Straffelovens § 307 efter sammes § 230 2det Led cfr. § 46, ved begge Domme med Forbedringshjunsarbejde i 2 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri og Deelagtighed i Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afvigte April Maaned i 2 forskjellige Gange frastjaalet Tømmerhandler Wolff en Dyne og en Hovedpude, tilfammen af Værdi 10 Rb., og den 31te Marts d. A. Arbeidskarl Christen Thomsen en til 2 Rb. 3 Mk. vurderet Frakke, hvilken Frakke, som han senere lod pantsætte til sin Forbeel, han tilvænde sig paa den Maade, at han i den Hensigt at tilvænde sig samme fik en Person, som maa antages at have været uvibende om, at han deeltog i Udsørelsen af et Tyveri, til hemmeligen at tage den med sig tillige med Arrestantens egen ovenpaa den hængende Frakke, da han forlod det Værsthuus, hvori de havde været sammen.

Han vil som Følge heraf nu blive at dømme efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led, efter Omstændighederne til Tugthjunsarbejde i 3 Aar.“

Onsdagen den 1ste September.

Nr. 221.

Abbeocat Hansen
contra

Jens Olsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri.

Rjøbenhavn's Amts nordre Virks Extraretsdbem af 26de Juni 1869: „Arrestanten Jens Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare alle af Actiønen flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Sjørgensen 5 Rb. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 4 Rb. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die August 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Suel og Maag for Oberretten betaler Arrestanten Jens Olsen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da der mod Tiltaltes Venægtelse ei kan ansees tilveiebragt

et tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede, i den indankede Dom omhandlede Forhold, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil være at tilpligte at udrede Actionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Zens Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Zens Olsen actioneres under nærværende fra Kjøbenhavn's Amts nordre Birks Ex-traret hertil indankede Sag for Bedrageri.

Af Handelsbetjent paa Raadvaad Kro Møller er det forklaret, at Arrestanten en Dag i Slutningen af April Maaned d. A. har indfundet sig i bemeldte Kro, der requireret Varer til Beløb 7 Mk. 4 ß, og at han er sneget sig bort fra Kroen uden at betale Varerne, som han medtog. Vel har Arrestanten benægtet til den omhandlede Tid at have været i Raadvaad, men da det ved flere Vidner er oplyst, at denne Benægtelse er urigtig og at Arrestanten pludselig har forladt Kroen og er udsøbet derfra samt at Møller da raabte efter ham og til flere yttrede, at Arrestanten ikke havde betalt hvad han havde modtaget, maa der anses at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold.

Han, som er 26 Aar gammel og, foruden som Militair efter Krigsretsdemme at have været straffet gjentagne Gange for Absentation og for Brugstyveri, ved Criminal- og Politirettens Dom af 25de Januar f. A. er ansiet med Straf efter Straffelovens § 228 af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ligesom han og senere er dømt for Løsgænger, vil derfor nu være at anses med Straf efter Straffelovens § 251; da dette ogsaa er antaget ved den indankede Dom, der findes passende at have bestemt Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 230.

Advocat Levinson

contra

David Moses Zeviensky eller **Freidies** (Defensor Brod),
der tiltales for Forsøg paa Eftergjørelse af russiske Brevfri-
mærker.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Juli 1869: „Arre-
stanten David Moses Zeviensky eller Freidies bør straffes med
Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede
denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og De-
fensor, Prøveprocurator Wolff og Procurator H. H. Mhegaard
med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte ubviste, i den indankede Dom fremstillede
Forhold vil han være at ansee i Henhold til Straffelovens § 278
1ste Stykke sammenholdt med § 46, og Straffen findes at kunne
bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.
Da samme Straf er ham idømt ved Dommen, og dens For-
skrifter om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den
kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson
og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende
mod Arrestanten David Moses Zeviensky eller Freidies, der efterj Op-
givende er 30 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans
Udseende, og som ikke er fundet tidligere straffet her i Landet, for Forsøg paa
Eftergjørelsen af russiske Brevfrimærker anlagte Sag har Arrestanten tilstaaet, at
han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, idet han i den Hensigt
at tilvejebringe falske russiske Frimærker af en Slags, som i Rusland repræ-
senterer en Værdi af noget over 12 Rb danst Rigsmønt Stykket, for derefter at
forhandle dem i Rusland, har forsøgt at formaae en her hjemmehørende Per-
son til at skaffe sig saadanne falske Frimærker forfærdigede hos en af de her i
Staden bosatte Litografer og ladet her i Staden gjøre en Stempelpresse, hvor-
med den russiske Dru skulde paatrykkes de falske Frimærker, og da hans senere
ubestyrkede Forandring i denne af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse, at

han kun har tilfigtet at sælge de faldte Frimærker som brugte, efter forinden at have annulleret dem, ifølge D. P. 1—15—1 ikke kan tillægges nogen Virkning, saa vil Arrestanten blive at dømmes efter Straffelovens § 251 jfr. § 46, efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Torsdagen den 2den September.

Nr. 175.

Advocat Brod

contra

- 1) **Jeppe Christian Madsen**, 2) hans Hustru **Frederikke Jeppesdatter**, 3) **Andreas Pedersen Vad**, 4) **Kirsten Nielsdatter** eller **Kirsten Marie Nielsen**, 5) **Anders Sørensen Strøm** og 6) hans Hustru **Maren Nielsen Strøm** eller **Maren Nielsdatter Strøm**

(Defensor Levinfen),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Meddeeltighed i denne Forbrydelse, Nr. 2 for Tyveri, Hæleri og Bettleri, Nr. 3 og 4 for Meddeeltighed i Tyveri og Nr. 5 og 6 for Hæleri.

Callung Herreds Extraretsdom af 4de November 1868: „Tiltalte Andreas Pedersen Vad bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanterne Frederikke Jeppesdatter og Jeppe Christian Madsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Første i 8 Maaneder og Sidste i 18 Maaneder. De Tiltalte Kirsten Marie Nielsen og Maren Nielsdatter Strøm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 3 Dage og Tiltalte Anders Sørensen Strøm bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Endvidere bør Arrestanterne og de Tiltalte udrede de med Actionen forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Mundsgaard 10 Rd. og til Defensor, Procurator Pæbjerg 8 Rd., saaledes at Frederikke Jeppesdatter og Jeppe Christian Madsen in solidum udrede Halvdelen, Andreas Vad og Kirstine Marie Nielsen in solidum $\frac{1}{4}$ Deel og Anders Sørensen Strøm og Maren Nielsdatter Strøm in solidum $\frac{1}{4}$ Deel. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te April 1869: „Forfaabidt Arrestanten Jeppe Chr. Madsen og Arrestantinden Frederikke Jeppesdatter ere satte under Tiltale for i Aaret 1859 at have gjort sig

skyldige, den Første i Tyveri og den Sidste i Hæleri med Hensyn til et Stykke Lærred, afvises Sagen fra Underretten. Tiltalte Andreas Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestantinden Frederikke Jeppesbatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. Arrestanten Jeppe Chr. Madsen og de Tiltalte Kirsten Nielsbatter og Maren Nielsen Strøm bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, den Anden i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Dage. Tiltalte Anders Sørensen Strøm bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer, amt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Møller, 10 Rd. til hver, udredes af Arrestanterne Jeppe Chr. Madsen og Frederikke Jeppesbatter, Een for Begge og Begge for Een, hvorhos de øvrige Tiltalte in solidum med dem heraf tilsvare hver $\frac{1}{4}$. Det Ibødte at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brod og Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Jeppe Christian Madsen for Tyveri og Meddeelsagtighed i denne Forbrydelse, hans Hustru Arrestantinden Frederikke Jeppesbatter for Tyveri, Hæleri og Betleri, de Tiltalte Andreas Pedersen med Tilnavnet Vad og Kirsten Nielsbatter eller Kirsten Marie Nielsen for Meddeelsagtighed i Tyveri, samt de Tiltalte Anders Sørensen Strøm og dennes Hustru Maren Nielsen Strøm for Hæleri.

Forsaauidt Jeppe Christian Madsen og Frederikke Jeppesbatter ere tiltalte, den Første for Tyveri og den Sidste for Hæleri med Hensyn til et Stykke Lærred paa 22 à 23 Alen, der tilhørte en nu afdød Skolelærer i Breum, og som maa antages at være bortstjaalen om Aftenen den 5te September 1859 eller den paafølgende Nat, er det under Sagen oplyst, at de tidligere under en

mod dem i samme Anledning anlagt Justitsſag ere ved Salling Herreds Ex-
traretsdom af 2den December 1859 frifundne for Actors videre Tiltale med
Forpligtelse til in solidam at udrede Actionens Omkostninger, idet det navnlig
blev antaget, at der ikke imod deres Benægtelse var tilveiebragt tilstrækkelig
Beviis for, at de have udviist det dem paaſigtede Forhold, og efterat Sagen
derpaa alene efter deres Begjæring og ei tillige paa det Offentliges Begne var
indbanket for Overretten, blev bemeldte Dom stadfæstet ved Overrettens Dom
af 27de Februar 1860. Efterat det Offentlige havde acquiesceret ved den sidst-
nævnte Dom og ladet samme exequere for de ibømte Omkostningers Vedkom-
mende, og der derefter under nærværende Sag var i anden Anledning decre-
teret Action mod Arrestanterne, have disse vedgaaet, Jeppe Christian Madsen,
at han om Aftenen den 5te September 1859 har sjaalet det ommeldte Stykke
Lærred, og Frederikke Jepsesdatter, at hun har gjort sig Skyldig i Hæleri med
Hensyn til samme, og dette deres Forhold er derefter nu inddraget under nær-
værende Sag for Underretten og paaſjendt sammesteds i Medfør af et i Gjen-
part under Sagen fremlagt gjennem Justitsministeriet ad mandatum udfærdiget
Igl. Rescript af 4de September s. A., der navnlig gaaer ud paa, at de om-
meldte Forseelser skulle inddrages under nærværende Sag og at Overrettens
ovenommeldte Dom af 27de Februar 1860 ikke skal være hinderlig i at ansee
de Tiltalte for de Forbrydelser, der vare Gjenstand for den ved bemeldte Dom
paaſjendte Sag. Bestemmelsen i Grundloven af 28de Juli 1866 § 27, hvorved
der betingelsesviis er forbeholdt Kongen Ret til at meddele Bevillinger og
Undtagelser fra Lovene, kan imidlertid ikke ansees at indeholde den fornødne
Hjemmel for den ved det ovenommeldte af Justitsministeriet ad mandatum ud-
færdigede Rescript tilſigtede Ophævelse af Retsvirkningen af Overrettens Dom
af 27de Februar 1860, og da denne usvækkede og allerede fuldbgyrde Dom
saaledes maa være til Hinder for, at der anlægges ny Sag mod de Tiltalte
for det samme Forhold, der har været Gjenstand for Paaſjendelse ved bemeldte
Overretsdom, findes Sagen for de Tiltalte Jeppe Christian Madsens og Fre-
derikke Jepsesdatters Vedkommende at maatte afvises fra Underretten, forsaavidt
Sigteſſen mod dem angaaer det ommeldte Stykke Lærred.

Forsaavidt Frederikke Jepsesdatter iøvrigt er sigtet for Tyveri, har hun
vedgaaet, at efterat hun efter sin Forklaring flere Gange i Maris Maaned s. A.
var af de Medtaltede Andreas Pedersen og hendes Huusholderſke Kirſten
Nielsdatter bleven opfordret til at stjæle Rug til dem fra Fattiggaarden i
Breum, hvor hun og hendes Mand Jeppe Christian Madsen havde Ophold,
og hvor Sidstnævnte arbejdede som Lærſter, og hun navnlig atter den 30te
Marts havde faaet saadan Opfordring fra Kirſten Nielsdatter, begav hun sig
samme Dag i Midtagsstunden til bemeldte Fattiggaard, og medens Fossene
sammesteds vare inde at spise, gif hun efter sin Forklaring gjennem en Lem —
som hun vidste, at hendes Mand havde lovet Andreas Pedersen og Kirſten
Nielsdatter at lade staa aaben, for at disse eller ialfald Sidstnævnte gjennem
samme kunde forøve Tyveri, idet hun dog tillige har erkjendt muligen selv at
have opfordret sin Mand, saaledes som af denne udsagt, til at lade Lemmen

flaae aaben — ind i Laden, hvor hun tilvendte sig omtrent 2 Skpr. med Abner sammenblandet Rug af Værbi 2 Nd., som hun derefter leverede til Kirsten Nielsbatter, der i Betaling for Rugen gav hende 1 Nd. og en gammel Frakke af Værbi 3 Mk. samt en Cardus Tobak og, saavidt hun mindes, tillige $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin. Efterat Jeppe Christian Madsen imidlertid i en Skrivelse til sin Defensor for Overretten havde ansørt, at Frederikke Seppesbatters Forklaring om at være stegen gennem den ommeldte Lem ind i Laden beroede paa en Feiltagelse, men at hun, uden at gaae ind i Laden, havde udført Tyveriet ved at staae op paa nogle Steen og række ind igjennem Lemmen, har Frederikke Seppesbatter under et efter Overrettens Rkendelse optaget Forhør vel nægtet, at Tyveriet er udført som i bemeldte Skrivelse ansørt, samt udsagt, at hendes Mand har villet forsøre hende til at afgive Forklaring overensstemmende med Skrivelsens Indhold, for at hendes Straf skulde blive mindre, men hun har derhos tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse om at være krøben gennem Lemmen ind i Laden og sammesteds at have fyldt Rugen i Sækken, idet hun nærmere har anbragt, at Tyveriet er udført saaledes, at hendes Mand, der ved bemeldte Leilighed var beskæftiget med at tærste i Laden, selv fyldte Rugen i Sækken og derpaa satte denne ud igjennem Lemmen til hende, der ventede udenfor, hvorefter han krøb ud igjennem Lemmen og lagde hende Sækken paa Matten. Da Jeppe Christian Madsen imidlertid vedholdende har nægtet at have fyldt Rugen i Sækken eller overhovedet at have været tilstede i Laden, da Tyveriet blev udført, idet han iøvrigt har ansørt, at Frederikke Seppesbatter havde meddeelt ham, at hun havde udført Tyveriet paa den i hans ovennævnte Skrivelse ommeldte Maade, vil der i Hensyn til L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til hendes Tilbagekaldelse af hendes ved Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse af at have udført Tyveriet i Laden efter at have banet sig Udgang til samme ved at krybe ind gennem Lemmen. Fra Bestaaelses Side er der strafalderet Krav paa Erstatning.

For det ommeldte Forhold vil Arrestantinden Frederikke Seppesbatter, der er født i 1833 og, naar undtages at hun, som meldt, ved Overrettens Dom af 27de Februar 1860 er for Hæleri frifunden for Actors videre Tilstaaelse, ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, hvorved den Straf, som hun maatte have forflyldt for Betleri efter Lov 3die Marts 1860 § 3, vil være afbrøbet.

Ved Arrestanten Jeppe Christian Madsens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der — som meldt — havde Arbejde som Tærster paa Fattiggaarden i Breum, efter Opfordring af sin Hustru samt de Medtiltalte Andreas Pedersen og Karen Nielsbatter har ladet den ommeldte Lem i Fattiggaardens Lade i flere Dage og navnlig ogsaa den 30te Marts s. A., da hans Hustru begik Tyveri sammesteds, staae aaben, for at de Tiltalte Andreas Pedersen og Kirstine Nielsbatter eller ialtselv den Sidste kunde komme til at stjæle Rug i Laden, og idet det ikke vil kunne fri-

tage ham for Ansvar, at Tyveriet ei blev udført af nogen af de nysnævnte Tiltalte, men af Arrestantens Hustru, vil han, der er født i 1819 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Krigsretsbdom af 2den August 1849 for 3die Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri og Absentation m. m. med Arbeide i Fængslingen i 6 Aar, hvilken Dom imidlertid efter Bestemmelserne i Straffelovens § 61 ei kan bewirke Anvendelse af Iterationsstraf, nu være at ansee efter denne Lovs § 229 Nr. 1 1ste Led cfr. § 48 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Hvad dernæst angaaer Tiltalte Andreas Pedersen, der alene er sigtet for Meddeeltigheds i det af Arrestantinden Frederikke Zeppesdatter begaaede Tyveri, er det ikke imod hans Venægtelse godtgjort, at han — som af hende forklaret — har tilskyndet hende til at stjæle, eller at han — som af Zeppe Chr. Madsen påstaaet — har opfordret denne til at lade Lemmen i Laden staae aaben, ligesom det heller ikke imod hans Venægtelse er godtgjort, at han har vidst eller jommodet, at de ca. 2 Skpr. Rug, som Frederikke Zeppesdatter, som meldt, afhændede til hans Husholberste, Medtiltalte Kirksen Nielsdatter, og som maa antages at være forbrugte i hans Husholbning, vare stjaalne, og han vil derfor være at gifinde for Actors Tiltale i denne Sag, dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger i det nedenfor anførte Forhold. Derimod er det ved Tiltalte Kirksen Nielsdatters egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, da hun afhjebte Arrestantinden Frederikke Zeppesdatter de ovenommelte ca. 2 Skpr. Rug, vidste, at de vare stjaalne i Fattiggaarden i Breum, ligesom hun under det ovenommelte efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør har vedgaaet, at der, forinden bemeldte Tyveri blev begaaet, har mellem hende og Zeppe Christian Madsen og efter hendes Forklaring sandsynlig ogsaa mellem hende og Frederikke Zeppesdatter været Tale om, at der stulde stjaales Rug i Fattiggaarden; og hun, der er født i 1819 og flere Gange tidligere har været straffet for Løsgængeri og Betleri, vil saaledes nu være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 51 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Hvad endelig angaaer de Tiltalte Anders Sørensen Strøm og dennes Hustru Maren Nielsen Strøm, er det paa samme Maade godtgjort, at de have gjort sig skyldige i Hæleri med Hensyn til det Lærred, som Arrestanten Zeppe Chr. Madsen, som meldt, har vedgaaet at have stjaalet om Aftenen den 5te September 1859; Anders Sørensen Strøm har saaledes vedgaaet, at han — som det maa antages Matten efterat Tyveriet var blevet begaaet — har efter Anmodning af Zeppe Chr. Madsen, der bemeldte Nat var gaaet med det stjaalne Lærred til Tiltaltes Huus og havde vækket ham, tilladt ham at stjæle Lærredet i noget Halm i hans Have, eller, som han ogsaa har udfagt, gjemt Lærredet for Zeppe Chr. Madsen, skjøndt han efter sin Forklaring vidste, at denne havde været i Slaveriet, og derfor nok indsaae, at der var Feil derved, hvorimod han ikke vil have havt bestemt Kundskab om, at Lærredet var stjaalet,

og ligeledes har Maren Nielsen Strøm vedgaaet, at hun af Frederikke Jepsesdatter har modtaget en Skjorte, som var spjet af ubleget Lærred, der maa antages at have henført til det af Jeppe Chr. Madjen stjaalne, samt at hun, da hun modtog Skjorten, vel ei vidste, men dog formodebe, at den var spjet af Tyvefoster, hvilket hun ogsaa fik at vide, efterat hun havde modtaget den. Fra Bestjaalnes Side er irasfaldet Krav paa Erstatning.

De Tiltalte Anders Sørensen Strøm og Maren Nielsen Strøm, der ere sødte henholdsvis i 1805 og i 1811, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville for deres ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238 cfr. § 306 samt for Anders Sørensen Strøms Vedkommende § 23 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes for ham til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage og for hende til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Dage."

Nr. 222.

Advocat Hindenburg
contra

Else Marie Christine Lauritsdatter (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Nalberg Rjøbstads Extraretsdom af 5te April 1869: „Arrestantinden Else Marie Christine Lauritsdatter bør straffes med Forbedringehuusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør hun og tilsvare alle af Actienuen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bentzen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Nielsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den inkantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisjer hebbet det: „Om Tiltalte Else Marie Christine Lauritsdatter, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, maa det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Dplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun, der opholdt sig i Aalborg uden at have fast Arbejde eller Tilholdssted, har, medens hun i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. i nogle Dage forrettede Tjeneste hos Restaurateur Kempel sammesteds i dennes Tjenestepiges Eghedsforfald, tilvænt sig deels en Kæmpel tilhørende Barneesmætte, der isørigt ikke har kunnet ansættes til nogen Værði, deels en hans Barne pige Ane Margrethe Thomsen tilhørende Hue af Værði 12 f, samt at hun endvidere, efterat den ommeldte midlertidige Tjeneste var ophørt og hun en Aften i Februar Maaned d. A. gjennem Porten, der endnu ikke var lukket, var kommen ind i Kempels Gaard og havde stjult sig i et under Trappen værende Sandkammer fer — som hun har udsagt — at faae Leilighed til at stjæle hvad hun kunde føre med sig uden at blive opdaget, har, saasnart det blev lyst om Morgenen og sørend Husets Folk vare opstaaede, fra Sandkammeret — som det maa antages gjennem uafslaaede Døre — begibet sig til et Kammer ved Kjøkkenet og der tilvænt sig en paa et Bord henlagt Særk af Værði 8 Mk., som tilhørte ovennævnte Ane Margrethe Thomsen, hvorefter Tiltalte lukkede sig ud gjennem Porten ved at fratage en Jeruflaa, hvormed Porten indvendig var lukket. Den ommeldte Særk, hvilken Tiltalte derefter pantsatte, er tilligemed den ovennævnte Hue og Barneesmækten bragt tilstede, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For det ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født den 15te Juni 1850 og om hvem det ikke er oplyst, at hun tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 sidste Led; men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte fastsættes til samme Slags Strafarbejde i 1 Aar, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.“

Nr. 61. Enkefrue **A. M. Newton** paa egne og Mebeiere af Eiendommen „Orkanshullet“ deres Vegne (Advocat Brock)
contra

Superintendent **J. B. Cameron** som Concessionshaver af Flyhedokken paa St. Thomas og **P. A. Cameron** som fungerende Agent for Compagniet for samme Flyhedok (Sngen; for Præsidentflabet paa St. Thomas som Intervenient mødte Etatsraad Bungen),

angaande Titanernes Indsigelse mod at bemeldte Flyhedok henlægges paa et af de Indstævnte dertil valgt Sted m. m.

St. Thomæ ordinaire Bytingsdom af 29de Juli 1867: „Den af Citantinden, Enkefru A. M. Newton paa egne og Mebeiere af Eiendommen „Orkanshullet“ deres Vegne imod de Indstævnte Hr. Superintendent J. B. Cameron, N. af D., som Concessionshaver af Flydedokken og Hr. P. A. Cameron som fungerende Agent for Compagniet for samme Flydedok anlagte Sag afvises ex officio. Det den 9de October 1866 paa Citantindens Requisition for de Indstævnte nedlagte Forbud imod Flydedokkens Henlæggelse indenfor den ved den 24de September 1866 besvorne Skjøn fastsatte Linie ophæves. I Kost og Tæring til hver af de Indstævnte, Hr. J. B. Cameron og Hr. P. A. Cameron, betaler Citantinden 100 Doll. De af hVr. Overretsprocuratorer Heilbuth og Lemming i Indlæg af 29de October 1866 brugte Udtryk „Concessionen forhandlede og erhvervedes af de Paagjældende i Mørket“ bør være bøde og magtesløse og ikke komme Hr. J. B. Cameron til Skade paa Hre, gode Navn og Rygte, hvorhos de ovennævnte Herrer Overretsprocuratorer for deres i saa Henseende brugte Skrivemaade bør hver især at bøde 5 Doll. til St. Thomæ Fattiggæse. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage osv.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1ste April 1868: „Underdommeren bør paany foretage denne Sag og paafjende samme i Realiteten i den Stand den var, da den den 17de Juni f. A. blev optagen. Appellens skadesløse Omkostninger, derunder Sagførersalair 40 Doll., bør de Indstævnte J. B. Cameron som Concessionshaver af Flydedokken og P. A. Cameron som fungerende Agent for samme Flydedok in solidum betale til Citantinden Enkefru A. M. Newton. Det Ibømte at udredes inden 4 Uger osv.“

Høiesterets Dom.

Ifølge den processuelle Stilling, som Præsidentflabet for St. Thomas og St. Jan efter de foreliggende Acter tidligere har indtaget i Sagen, og ifølge den retlige Interesse, det maa ansees i alt Fald indirecte at have i nærværende Sags Udfald, maa det være berettiget til ved Høiesteret at optræde som Intervenient under den af Citantinden den 25de Mai f. A. paastævnte og den 28de Januar d. A. til skriftlig Behandling udgaaede Sag,

og da den af bemeldte Præsidentskab under 2den Mai f. A. mod Citantinden med Flere udtagne Høiesteretsstævning vil kunne benyttes som en gyldig Interventionsstævning, vil der ikke kunne gives den af hende nedlagte Paastand om, at Præsidentskabets Intervention i nærværende Sag afvises, Medhold. Heraf følger, at hendes Paastand, forsaavidt den tillige gaaer ud paa Stadsfæstelse af den indankede Overretsdom, ikke fortiden kan tages under Prøvelse.

Thi eragtes:

Den af Citantinden nedlagte Paastand om, at det ovennævnte Præsidentskabs Intervention i nærværende Sag afvises, kan ikke tages tilfølg.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Ved Stævning af 22de Januar d. A. har Enkfru A. M. Newton af St. Thomas paa egne og Med-eiere af Eiendommen „Orkanbullet“ paa St. Thomas deres Begne indanket en inden St. Thomæ Byttingsret den 29de Juli f. A. affagt Dom i en Sag, anlagt mod dHr. S. B. Cameron som Concessionshaver af Flybedoffen og P. A. Cameron som fungerende Agent for Compagniet for samme Flybedof ved hvilken Dom Sagen ex officio blev afviiet fra Retten og et efter Citantindens Requisition den 9de October 1866 nedlagt Forbud mod Flybedoffens Henlæggelse indenfor en vis Linie havet, hvorhos Citantinden blev dønt til at betale hver af de Indstævnte Doll. 100 i Kost og Tæring. Denne Dom har Citantinden paaستاet kjendt uletterrettelig at være samt Sagen hjemviist til ny og lovliger Behandling og Paakjendelse i Realiteten samt de Indstævnte enten in solidum eller hver for sig tilpligtede at betale samtlige med Appellen forbundne Omkostninger skadesløst, derunder indbefattet Sagførersalair.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hver Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettenes Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ø. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
Kjælbøe & Ganderup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 23.

Den 8de October.

1869.

Anden extraordinaire Sæssion.

Torsdagen den 2den September.

Nr. 61.

Enkefru A. M. Newton
contra

J. B. Cameron og P. A. Cameron (see forrige Nr.).

De Indstævnte have ei mødt eller ladet møde, og da de sees lovliggen at være stævnebe, vil Sagen blive at paakjende efter de fremlagte Documenter. Af Underretsacten fremgaaer, at Præsidentflabet paa St. Thomas og St. Jan har intervenseret i Sagen. Intervenienten er ikke medindstævnet for Oberretten, hvilket ei heller skjønnes nødvendigt efter det Udfald, Sagen fik ved Ryttingsretten, og da Stævningen til denne Ret kun gaaer ud paa Annullation af den ved Underretten givne ex officio Afvisning.

Sagen er foranlediget ved, at de Indstævnte have benyttet eller agte at benytte en dem i Henhold til lgl. Resolution af 12te Februar 1862 af Øvrigheden givne Bevilling til Anbringelse af en Flybedof i St. Thomæ Havn paa en saadan Maade, at Citanterne mene, at der gjøres Indgreb i den deres ved Havnen beliggende Eiendom tilkommende Ret til fri og uhindret Færdsel til og fra Havnen, hvorfor de ved Fogden have nedlagt Forbud mod denne Flybedofs Anbringelse paa det af Øvrigheden anviste Sted. Afvisningen er støttet paa det Raisonnement, at al Dispositionsret over St. Thomæ Havn maa være i Hænderne paa Administrationen, der maa forudsættes at ville under skjønsomt Hensyn til alle Interesser gjøre hver Enkelt Ret og Skjel, og at Domstolene følgerig Intet med Sagen have at gjøre. Med denne Conclussion kan Retten imidlertid ikke samstemme. Sagen gaaer ikke ud paa at forefrive de Indstævnte, hvorledes de skulle benytte den dem af Øvrigheden givne Concession, langt mindre at forefrive Øvrigheden, hvorledes den skal benytte Havnen; den gaaer ud paa at faae afgjort, hvorvidt visse Handlinger, der enten alt af de Indstævnte ere foretagne eller agtes foretagne, gjøre Indgreb i en Citantinden

som Eiendomsbesidder tilkommende Ret, og det er Domstolene, der have at afgjøre, om og hvorvidt bestemte paaanførte Handlinger indeholde Krænkelser af eller Indgreb i de anden Mand tilkommende tinglige Rettigheder, hvad enten saadan Handling udgaaer fra Privatmand eller fra Øvrigheden. Byttingsdommen vil derfor blive at forandre, saaledes at Sagen hjemvises til Paakjendelse i Realiteten i den Stand den var, da den d. 17de Juni f. A. blev optagen. Sagens Omkostninger ved Øverretten, hvorunder Sagsførersalair bestemmes til Doll. 40, betales de Indstævnte in solidum til Citantinden."

Nr. 5. **Hans Christian Kjellerup** med Curator, Procurator **Diechmann** (Etsråd Bungen efter Ordre)

contra

Gaardmand **Lars Christensen** (Ngen),
angaaende Spørgsmaalet om Citantens Fortrinsret som Prioritets-
haver i en Eiendom fremfor Indstævnte.

Rjøbenhavns Amts søndre Birketings Dom af 29de August 1866: „Indstævnte Gaardmand Lars Christensen af Tshøj bør for Tiltale af Citanten, Procurator Diechmann som Bærge for den umyndige Hans Christian Kjellerup, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Februar 1867: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Øverretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Om det end maa antages, at der ved den i den indankede Dom omhandlede Contract af 28de December 1858 er tillagt Citanten en Panteret, for hvilken der, saalænge det ikke er opløst, at den derved sikrede betingede Fordring senere er bortfalden, ikke under de forhaandenværende Omstændigheder kunde nægtes ham Domstolens Beskyttelse, kan denne Panteret dog ikke gaae forud for den Ret, der maa ansees erhvervet af Indstævnte ved den i Dommen ommeldte Obligationstransport af 30te September 1861. Ved denne har nemlig Citantens Fader, den daværende Eier af den pantsatte Eiendom, villet tillægge Indstævnte den Prioritet, som han i fornævnte Contract af 1858 havde forbeholdt sig at optage foran for Gjælden til Hustruen og Børnene; og at den

ved Foreningen af 13de August 1861 om Eiendommens Obergang til Citantens Moder foranledigede særegne Form, hvorunder Pantesætningen til Indstævnte er skeet, nemlig ved en af hende til Citantens Fader udstedt Panteobligation, som derpaa af Sidstnævnte er transporteret til Indstævnte, skulde gjøre den i sig selv berettigede Pantesætning ugyldig, uagtet det netop af denne Form fremgaaer, at den er foregaaet med rette Vedkommendes Villie, og den derhos paa behørig Maade er tinglæst og protocolleret paa den paagjældende Eiendoms Folium, kan ikke statueres. Dommen, hvorved der er tillagt Indstævnte Frifindelse for det imod ham reiste Søgemaal, og ved hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser det maa have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indanfede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag paaanter Citanten, Procurator Dieckmann som Børge for den umyndige Hans Christian Kjellerup, en inden Kjøbenhavns Amts søndre Birketing den 29de August f. A. affagt Dom, ved hvilken Indstævnte, Gaardmand Lars Christensen, der af Citanten var sagsøgt til at erkjende, at den nævnte Umyndige var bedre prioriteret i Eiendommen Matr.-Nr. 16 c i Sjøst for et ham efter en Contract af 28de December 1858 tilkommende Beløb af 1000 Rd. m. v., end Indstævnte for sin Fordring efter en Panteobligation af 13de August 1861, er frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede, og gaaer Citantens Paastand her for Retten, i Henhold til hans Underretsprocedure, ud paa, at Underretsdommen forandres derhen, at den umyndige Hans Christian Kjellerup ved Rettens Dom kendes bedre prioritets- og panteberettiget i den nævnte Eiendom for det ham efter Contracten af 28de December 1858 tilkommende Beløb af 1000 Rd. m. v. end Indstævnte for sin Fordring efter Obligationen af 13de August 1861. Saa har Citanten ogsaa paaستاet sig tilkjendte Sagens Omkostninger for begge Instanser.

Derimod har Indstævnte, ligeledes i Henhold til sin Underretsprocedure, paaستاet Underretsdommen stadfæstet med Tilkjendelse af Omkostningerne.

Den ovennævnte Contract af 28de December 1858 er indgaaet imellem Citantens Mynnings Forældre, Gaardmand Peter Christian Kjellerup og Hustru Maren Hansbatter, i Anledning af, at de søfste deres Samliv ophævet

ved Dørighedens Separationsbevilling, hvilken er meddeelt dem under 25de Februar 1860, og Contractens Bestemmelser vedtagne blandt Separationsvillkaarene. Ved Contracten forbandt Manden sig til at give sin Hustru og deres 2 sammenavlede Børn, Marie og Hans Kjellerup — hvilken Sidste er Citantens Myndling — et vist Underhold, bestaaende deels i Penge deels i Naturalier, og gav til Sikkerhed herfor sin Hustru Panteret i hans dahavende Eiendom Matr.-Nr. 16 c i Sghøi med Prioritet næstefter 3000 Rb., nemlig 2000 Rb., som han stpbtte til Frøken Sachmann efter Obligation af 9de Saunuar 1858, og 1000 Rb., som han forbeholdt sig Ret til at optage som Laan i Eiendommen med Prioritet — som det hedder — „foran denne Forstrivning til bemeldte min Kone“. Det hedder derefter i Contracten saaledes: „Denne 3die Prioritets Hæftelse paa min Eiendom til min Kone skal hos mig og efterfølgende Eiere efter hendes Død fremdeles vedblive at hæfte paa Eiendommen som tilhørende vore Børn, bemeldte Marie og Hans Kjellerup, indtil der af mig eller af den, der efter mig maatte vorde Eier af samme, udbetales til hver af dem 1000 Rb. R. M. contant, eller udstedes til hver af dem en 4 Procents Panteobligation, lydende paa denne Sum og opsigelig med Halvaars Varsel, samt med samme Prioritets Panteret i al min Eiendom, som ovenangførte Forstrivning til bemeldte min Kone ifølge dette Document har.“ Endelig bestemmes i Contracten, at dersom Manden eller efterfølgende Eiere ikke i rette Tid betaler eller leverer det Stipulerede, skal Konen eller efter hendes Død Børnene, dersom de ikke paa ovennævnte Maade ere fyldestgjorte, efter lovlig Omgang kunne gjøre, hun sin eller de deres Panteret gjældende i Pantet.

Denne Contract er efter Maren Hansdatters Begjæring den 8de Juni 1859 læst som Pantebrev paa Eiendommen.

Ved Kjøbecontract af 13de August 1861 afhændede derpaa Peter Christian Kjellerup Eiendommen Matr.-Nr. 16 c i Sghøi til sin frageseparerede Hustru, der for en Deel af Kjøbesummen under samme Dato udstedte en Obligation til sin Mand for 1000 Rb. med Pant i Eiendommen næstefter de 2000 Rb. til Frøken Sachmann, hvilken Obligation P. C. Kjellerup den 30te September 1861 borttransporterede til Indstævnte.

Citanten har nu formeent, at P. C. Kjellerup, da denne ved Contracten af 1858 alene havde forbeholdt sig Ret til at optage et Laan paa 1000 Rb. foran den hans Hustru og Børn tilfagte 3die Prioritet, har været uberettiget til ved Salget af Eiendommen at lade sig give Pant for de 1000 Rb. foran denne 3die Prioritet, og at Citantens Myndling derfor for de ham efter Contracten af 1858 tilkommende 1000 Rb. maa ansees bedre prioriteret i Eiendommen end Indstævnte efter Obligationen af 13de August 1861, hvorhos han endvidere har paaberaabt, at Pantet efter Obligationen af 1861 ikke heller kan ansees retteligen stiftet, da Debitor kun besad Eiendommen efter Kjøbecontract.

Det findes imidlertid usornødent, saaledes som skeet ved Underrettsdommen, at gaae ind paa en Afgjørelse af dette Spørgsmaal, da Indstævntes Frindselse allerede maa blive en Følge af, hvad han herfor principaliter har paaberaabt, men hvad Underrettsdommen har henstillet uafgjort, nemlig at den

Citantens Myndling ved Contracten af 1858 tilfagte Prioritet i Eiendommen i hvert Fald endnu ikke er erhverbet af ham, da Saabant efter Contractens ubtrykkelige Indhold først skal stee efter Moderens Død, til hvilket Tidspunkt Contrahenterne derfor maae ansees besøiede til at træffe hvilkensomhelst Forandring de ønske i Contractens Bestemmelser, saa at det endog er aldeles uvisst, om Citantens Myndling nogenstinde bliver panteberettiget i Eiendommen; men heraf følger da igjen, at han ikke nu kan gjøre nogen saadan Ret gjældende ved Domstolene, eller nu fordre den anerkjendt af disse som værende i Kraft. Idet Overretten af denne Grund kommer til det samme Resultat som Underretsbommen, vil denue efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, ogsaa hvad Sagens Omkostninger angaaer, hvilke derhos for Overretten efter Omstændighederne vilde være at ophæve. Under Sagen er ingen Stempelovertrædelse begaaet herfor Retten."

Nr. 44. Fabrikant **Demant** (Advocat Hindenburg)

contra

J. Goerg & Co. (Ingen),

angaaende Parternes Mellembværende.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14de Januar 1869: „Indstævnte, Fabrikant og Delicatessehandler F. E. A. Demant, bør til Sagsøgerne, Handelsfirmaet J. Goerg & Co. i Châlons sur Marne, betale 1427 Francs med Renter deraf à 5 pCt. p. a. fra den 24de August 1868 indtil Betaling stee, men isvrigt for deres Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Indstævnte til Sagsøgerne med 20 Rd. Det Idømte at udrebes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet bemærkes, at det maa ansees som en ulovhjemlet Formening af Citanten, at Sagen, skjøndt den efter sin Oprindelse og Bestaafenhed er en Handels sag, skulde være undragen fra Afgjærelse ved Sø- og Handelsretten, fordi Citanten, da Sagen anlagdes, ikke længere havde Borgerstab som Handlende, men kun som Fabrikant, kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Indstævnte, Fabrikant og Delicatessehandler F. E. A. Demant, ved sit Møde for Retten ved en Sagsfører ikke har anført nogen antagelig Undskyldning for, at han ikke har efterkommet Bestemmelsen i Søs og Handelsretsloven af 19de Februar 1861 § 25 om foregaaende Meddelelse af tilsigtede Indsigelser og Paastande, vil han efter Sagsøgernes, Handelsfirmaet S. Goerg & Co. i Châlons sur Marne, Paastand blive at ansee som udebleven. Da han fremdeles findes at være lovlig stævnet — i hvilken Henseende særligt bemærkes, at Retten ikke finder Føie til ex officio at afvise Sagen, forbi der kun have Sagsøgernes Sagsførers Attest for Rigtigheden af den Indstævnte isvrigt paa behørig Maade uedbeelte danske Oversættelse af den originale tydske Regning, der, ligesom Oversættelsen, har henligget til Eftersyn paa Justitscontoiret i behørig Tid — vil Indstævnte, der søges til Betaling med Renter fra Paaflagen og Sagens Omkostninger af 1570 Francs for Champagne, som han i Maren 1855—56 som daværende Kjøbmand i Odense skal have modtaget af Sagsøgerne, i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at dømmes efter Sagsøgernes med de fremkomne Documenter overeensstemmende Paastand, dog saaledes, at der i det paaståvnte Beløb findes at maatte afbrages den paa den fremlagte Regning for saakaldte Morarenter opførte, udenfor de almindelige Lovregler for Renteberregning gaaende og ikke særligt nærmere begrundede Post paa 143 Francs, og at Sagens Omkostninger tilkjendes med et bestemt Beløb 20 Rd.“

Nr. 231.

Advocat Heinrichsen

contra

Søren Folium (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Lyveri.

Hollands Sønderherreds Extraretsdom af 24de Juni 1869: „Arrestanten Søren Folium bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 3die April 1868. Saa bør han og betale alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Barfoed 4 Rd. og til Defensor, Procurator Donnezzen 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die August 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Hvalbsøe, betaler Arrestanten Søren Folium 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Søren Folium, der ved nærværende Rets Dom af 7de December 1858 blev for 5te Gang begaaet Tyveri dømt til Tugthuusarbejde paa Livstid, men som ved allerhøieste Resolution af 3die April f. A. skænkes Friheden paa det sædvanlige Vilkaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, er under nærværende fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil inbankede Sag ved egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen overbevist paany at have gjort sig skyldig i Tyveri ved at tilvende sig en i Forsluen i en Gaard i Torpe hængende, Ungkarl Peder Hansen tilhørende, til 8 Rd. vurderet Overrafte.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten ved den inbankede Dom er tilfunden at behandles i Overensstemmelse med fornævnte allerhøieste Resolution.

Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil altsaa være i det Hele at stadfæste.“

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 1ste October.

Nr. 236.

Advocat Klubien

contra

Kirsten eller **Kirstine Rasmussen** (Defensor Henrichsen), der tiltales for Bedrageri og Forsøg paa Tyveri.

Sunds-Gudme Herredets Extraretsdom af 10de Juli 1869: „Arrestantinden Kirsten eller Kirstine Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og udrede i Erstatning til Pastor Brown i Sønderhøjrup 3 Rd. Saa bør hun og udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Wilhelm og Hansen, 6 Rd. til hver. Den

idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de August 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Procuratorerne Bloch og Regjeringsraad Lindhard betaler Arrestantinden Kirsten eller Kirstine Rasmussen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Kirsten eller Kirstine Rasmussen, der er født i Aaret 1837 og forhen straffet ved Nyborg Bytingsdom af 4de Mai 1859 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 62, 41 og 1 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide og ved samme Rets Dom af 4de Mai 1867 efter Straffelovens §§ 230, 251, 307 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt overbevist, om Matten mellem den 27de og 28de April d. A. at have forsøgt paa at frastjæle Pastor Brown i Høirup Penge ved at giennemstjære Bunden af Pengestuffen i hans Skriverbord, der stod i hans Studereværelse, hvor hun af uafsaede Veie havde begivet sig hen. Paa lige Maade er det oplyst, at hun ved at foregive, at hun var Overtokkepige paa Raunholt, har paa Credit erholdt forskjellige Varer til Værdi 33 Rd. 93 ø udeleverede af Enken Hansen i Kinge, hvilke Varer hun derefter tilbeels har disponeret over. Hun er herfor ved Sunds=Stodme Herredstingsdom af 10de Juli d. A. retteligen anseet efter Straffelovens § 231 cfr. § 46 og e ter § 251, men Straffen, der er bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbeide, findes at kunne fastsættes til lige Arbeide i 2 Aar.

Da Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil den med denne Foranbring være at fastsætte."

Nr. 235.

Advocat Levinfen
contra

Ane Kirstine Larsen (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de August 1869:
„Arrestantinden Ane Kirstine Larsen bør straffes med Forbedrings-
huusarbeide i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, og
derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Seidelin og
Prøveprocurator P. A. Petersen, med 6 Rd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocaterne Levin-
fen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebdet: „Da Arrestantinden Ane
Kirstine Larsen, der er født den 15de April 1840 og senest anset ved denne
Rets Dom af 4de Februar f. A. efter Straffelovens § 231 1ste Led med For-
bedringshuusarbeide i 1 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte
Sag er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at
have den 9de Juni d. A. frastjaalet Tjenestepige Augusta Christiane Poulsen
nogle til 12 Rd. vurderede Klædningsstykker, som hun tilvendte sig i et af Be-
stjaalne benyttet Dvilstammer i Eiendommen Nr. 3 i Skoubogade, til hvilket
hun i den Hensigt sammesteds at begaae Tyveri skaffede sig Afgang om Dagen
ved at oplukke dets aflaaede Døre med en falsk Nøgle, saa vil hun nu blive
at dømmes efter fornævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri
efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Hun vil derhos
have at udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til de befalede
Sagsførere med 6 Rd. til hver.“

Nr. 192.

Advocat Klubien
contra

Carl Georg Frederik Fyrvald (Defensor Levinfen),
der tiltales for i Forbindelse med sin Handelsdrift at have ført
Haandværksdrift som Skræber.

Aalborg Kjøbstads Politiretsdom af 26de April 1869: „Tiltalte Detaillist Carl Georg Frederik Fyrvald bør til Aalborg Kjøbstads Kæmmerkasse bøde 40 Rb. samt betale denne Sags Omkostninger inden 3de Solemærker efter denne Sags lovlige Forhændelse under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Juni 1869: „Carl Georg Frederik Fyrvald bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Morville, 5 Rb. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne lede til et forandret Resultat, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Levinfen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Detailhandler Carl Georg Frederik Fyrvald i Aalborg for i Forbindelse med sin Handelsdrift at have ført Haandværksdrift som Skræder.

Ifølge Sagens Oplysninger etablerede Tiltalte, efter den 7de October f. A. at være meddeelt Borgerstabsbrev som Detaillist i Aalborg, en Handelsforretning sammesteds til Udsalg af Manufacturvarer og navnlig af særdiglyede Klæder, som bleve syede deels i Kjøbenhavn, deels i Aalborg, men ved en den 22de Februar d. A. affagt Politiretsdom blev Tiltalte anset med en Bøde af 20 Rb. efter Næringslovens § 75, idet det blev antaget, at Tiltalte selv ved Svende havde drevet Skræderhaandværket. Forsaavidt Tiltalte nu ogsaa sigtes for ogsaa efter den Tid at have drevet bemeldte Haandværk, har han forklaret, at han har overdraget sit tidligere Værksted tilligemed dertil hørende Beboelsesleilighed og Værkstiet til Skrædermester H. Chr. Hansen, der efter tidligere at have været Mester i en anden By, under 10de Marts d. A. har erhvervet Borgerstabs som Skrædermester i Aalborg, og hos denne Mand, der efter sit Udfagn isøvrigt havde arbejdet hos Tiltalte omtrent 14 Dage før han fik Borgerstabet i Aalborg, idet han stod i Underhandling med Tiltalte om at overtage Skræderhaandværkets Drift, vil Tiltalte have erholdt alle de Klædningsstykker syede, som han ikke har forstrevet særdiglyede fra andre Steder. Af Tiltaltes og bemeldte Skrædermester Hansens Forklaringer angaaende det mellem dem

bestaaende Forhold fremgaaer det isvrigt, at medens Tiltalte vil have meddeelt Hansen et skriftligt Beviis for den ovennævnte Overdragelse af Værksted m. v. til denne, er der derimod ikke truffet nogen endelig Overenskomst mellem dem om den Betaling, der af Tiltalte bliver at yde Hansen for hans Bestyrelse af Værkstedet, saa at Hansen hidtil kun har havt fri Beboelsesleilighed og Kosten ved Tiltaltes Bord, men Hansen erhoder i hvert Fald ikke nogen Betaling af de Kunder, for hvem Klæderne forfærdiges, ligesom Bestillingerne og Prisernes fastsættelse ogsaa ordentligviis skee i Tiltaltes Boutik, hvor ogsaa Maaltagning finder Sted ved Tiltalte selv eller hans Folk, naar Hansen, der ellers tager Maal af Kunderne, ikke er tilstede i Tilfjærerlocallet ved Værkstederne. Hvad Antagelsen af Svendene angaaer, da er denne, siden Hansen i Februar Maaned kom til Tiltalte, skeet af Hansen, men han, der efter sit Udsagn er ubemiblet og ude af Stand til at staae i noget Forstueb, udbetaler dog ikke Sveindelønnen, hvorimod han giver Svendene et Beviis for, hvad der daglig tilkommer dem, og Lønnen udbetales dem derefter af Tiltalte, der isølge sin Forklaring debiterer Hansen derfor som et Forstueb paa, hvad der ved en eventuel Opgjørelse vil tilkomme Hansen, naar endelig Overenskomst med denne afflattes.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa det nu vel antages, at Forholdet mellem Tiltalte og Stræbermester Hansen ialtsald foreløbigen er ordnet saaledes, at Omkostningerne ved Stræberhaandværkets Drift afholdes af Tiltalte, og at Hansen ikkun mod et Vederlag, hvis Størrelse endnu ikke er vedtaget, bestyrer Stræberværkstedernes Drift, og for Tiltaltes Regning samt paa et denne tilhørende Værksted besørger de hos Tiltalte bestilte Klædningsstykker forfærdigede, men da Klædningsstykkernes Forfærdigelse saaledes ikke skeer af Tiltalte selv ved dertil antagen Mebhjælp, men af en Person, der har erhvervet Borgerskab paa Udsøvelse af Stræbernæringen i Aalborg, kan Tiltalte dog ikke blive at ansee som den, der har drevet Haandværk som Stræber, i hvilken Henseende det navnlig maa blive uden videre Betydning, at Tiltalte har forsynet den Stræbermester, som han har antaget til at arbejde for sig, med Værksted og Værktøi, eller at Tiltalte afholder Omkostningerne ved Værkstedets Drift og i det Hele vederlægger den paagældende Haandværksmester paa anden Maade end den sædvanlige. Da Tiltalte nu isølge det ham meddeelte Borgerkab maa være berettiget til at falholde særdisghede Klædningsstykker, ligesom og til at levere saadanne efter modtagne Bestillinger, naar de forfærdiges af dertil berettigede Personer, cfr. ogsaa Lov 29de December 1857 § 17, og han ei heller kan ansees at have paadraget sig noget Ansvar enten derved, at der undertiden ved ham eller hans Folk er taget Maal af Kunder, der have bestilt Klæder hos ham, idet sliq Maaltagning maa betragtes som en Bestanddeel af Bestillingens Modtagelse, eller derved, at han paa den ommeldte Maade har ladet Hansen arbejde for sig en kort Tid, forinden denne havde modtaget sit Borgerkabsbrev som Stræbermester i Aalborg, hvilket det maa antages forudsat at han uden Ophold skulde erhverve, og, som anført, ogsaa erholdt den 10de Mars d. A., især da Hansen forud har havt Borgerkab som Stræber i en anden By, vil Tiltalte saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale og Sagens Om-

kostninger, berunder i Salair til Actor og Defensor for Oberretten, 5 Rd. til hver, at udrede af det Offentlige.“

Mandagen den 4de October.

Nr. 155.

Advocat Klubien
contra

- 1) Peder Larsen, 2) Jørgen Jacobsen eller Jakobsen,
3) Mads Christensen, 4) Anders Pedersen, 5) Hans
Nielsen, 6) Jens Andersen, 7) Jens Christensen,
8) Peder Andersen, 9) Jacob Christensen, 10) Niels
Pedersen, 11) Jens Anthonsen, 12) Niels Jensen,
13) Rasmus Nielsen og 14) Hans Hansen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1, 2 og 3 for Bedrageri eller Tyveri eller Med-
deeltighed i denne Forbrydelse, Nr. 4, 5, 6 og 7 for Tyveri
eller Meddeeltighed i denne Forbrydelse eller i Bedrageri, Nr. 8,
9, 10, 11, 12, 13 og 14 for misligt Forhold.

Storehedinge Kjøbstads Exrætsdom af 6te November
1868: „De Tiltalte, Huusmændene Jørgen Jacobsen og Mads
Christensen af Storehedinge Mark, bør hensættes i Fængsel paa
Bånd og Brød i respective 2 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage;
Huusmændene Peder Larsen af Storehedinge Mark, Anders Pe-
dersen af Bjælkerup og Jens Christensen af Seinehuset samt Ind-
sidder Jens Andersen af Bjælkerup i Fængsel paa Bånd og Brød
i 5 Dage, Huusmand Hans Nielsen af Bjælkerup i Fængsel paa
sædvanlig Fangekost i 20 Dage, Huusmændene Peder Andersen,
Niels Pedersen og Jacob Christensen samt Indsidder Jens An-
thonsen af Storehedinge Mark, Huusmændene Niels Jensen af
Bjælkerup og Rasmus Nielsen af Skjørengen i simpelt Fængsel
i 8 Dage. Tiltalte Arbeidsmand Hans Hansen af Bjælkerup bør
for Actors Tiltale fri at være. Samtlige Tiltalte bør derhos in
solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, berunder
Salair til Actor, Toldforvalter Rye 25 Rd. og til Defensor,
Procurator Freuchen 20 Rd. At efterkommes under Udfærd
efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Marts

1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Actionens Omkostninger, berunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Meyer, 15 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Søren Jacobsen med $\frac{4}{16}$, hvoraf derhos Tiltalte Mads Christensen solidarisk med ham udreder Halvdelen, samt af de Tiltalte Peder Larsen, Anders Pedersen, Hans Nielsen, Jens Andersen, Jens Christensen, Peder Andersen, Jacob Christensen, Niels Pedersen, Jens Anthonsen, Niels Jensen, Rasmus Nielsen og Hans Hansen med $\frac{1}{16}$ hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte Peder Larsen udviste, i den inbankede Dom fremstillede Forhold bliver at hense under Straffelovens § 228 og hans Straf at bestemme til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Rigeledes findes den af de Tiltalte Anders Pedersen, Hans Nielsen, Jens Andersen og Jens Christensen foretagne Bortstæffelse af endeel Veivæsenet tilhørende Steen, som Medtiltalte Søren Jacobsen tilegnede sig, efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte bestemmes som Tyveri, hvorfor ogsaa disse Tiltalte ville være at dømmes efter § 228, i Forbindelse med hvilken § endvidere for Pedersens og Christensens Vedkommende § 257 bliver at anvende med Hensyn til det af dem iøvrigt udviste Forhold. Tiltalte Søren Jacobsen maa ansees straffskyldig efter bemeldte Lovs § 238, § 228, sammenholdt med § 54, og § 257, sammenholdt med § 55, og Tiltalte Mads Christensen efter § 238 og § 257, sammenholdt med § 55. Denne sidstnævnte Tiltaltes Straf vil være at fastsætte til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, hvorimod Straffen for de nyssnævnte 5 andre Tiltalte findes at kunne bestemmes saaledes som skeet ved Overrettsdommen.

For de øvrige 7 Tiltaltes Vedkommende billiger Højesteret i Henhold til de i Dommen under denne Deel af Sagen anførte Grunde det i samme antagne Resultat, ligesom dens Forrifter om Actionens Omkostninger i det Hele tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Peder Larsen til 2 Gange 5 Dage og for Mads Christensen til 5 Dage. Advocaterne Klubien og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Storebebinge Kjøbstads Eyraret indankede Sag tiltales Huusmændene Peder Larsen, Sorgen Jacobsen og Mads Christensen, Alle af Storebebinge Markt, for Bedrageri eller Tyveri eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse, Huusmændene Anders Pedersen og Hans Nielsen af Bjælkerup, Indsibber Jens Andersen sammesteds og Huusmand Jens Christensen af Seinehuset for Tyveri eller Meddeelagtighed i denne Forbrydelse eller i Bedrageri, samt Huusmændene Peder Andersen, Jacob Christensen og Niels Pedersen af Storebebinge Markt, Indsibber Jens Anthonsen sammesteds, Huusmand Niels Jensen af Bjælkerup, Huusmand Rasmus Nielsen af Skjærringe og Arbeidsmand Hans Hansen af Bjælkerup for mislig Forhold.

Efterat der i Marts Maaned f. A. fra vedkommende Beiinspecteur var stæet Anmelbelse om, at endeeel paa 3 Dplagspladse paa Storebebinge Markt langs med Beien imellem Storebebinge og Kongeskoven ituflaaede raae Kampesteen til bemeldte Bei havde i Steenslag givet et saa betydeligt Undermaal, at de Folk, der efter Accord med Amtets Veivæsen havde udført Slagningen, maatte formodes at have gjort sig skyldige i mislig Dmgang med de dem Veivæsenet tilhørende levereede raae Steen, navnlig ved at bortføre af disse Steen at undgaae at ituflaae dem, er det ved den i denne Anledning indledeede Undersøgelse ved de Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Dplysninger godtgjort:

1. At Tiltalte Peder Larsen, der maa antages at have paataget sig i forrige Aar at flaae 3 Kubikfavnne Steen og ligeledes i 1867 at have flaaet Steen for Veivæsenet, har — medens han iøvrigt har erkjendt, at han godt veed, at alle Steen skulle flaaes og at det Maal, der efter Slagningen forlanges, er det mindste, der skal tilsvares — fra Dplagspladsen baaret Steen af dem, der skulle flaaes, over i sin ligeoverfor det Sted, hvor han slog Stenene, liggende Have, hvorhos han har vedgaaet, at det var hans Hensigt at sælge Stenene, naar Nogen var kommen og havde forlangt det, samt at han saaledes af de paa den anførte Maade Veivæsenet fravenbte Steen har i 1867 til Medtiltalte Sorgen Jacobsen for en Griis til Værdi 5 Rd. og 2 Rd. i Penge solgt $\frac{1}{2}$ Favn Steen, som S. Jacobsen, efter hvad han iforveien havde meddeelt Tiltalte, solgte og leverede til Veivæsenet, og ved hvis Paalæsning og Afvæning

Tiltalte var S. Jacobsen behjælpelig, da denne førte Stenene over paa den liggeoverfor liggende Dplagsplads; ved Tiltaltes Bopæl er der derhos foreskrevet $\frac{1}{4}$ — $\frac{1}{8}$ Kubikfaade Steen, som maa antages for Størstedelen at være af de Veivæsenet fravendte Steen, men iøvrigt har Tiltalte udsagt, at han ikke var ene om at kaste Steen fra Dplagspladsen ind i den ommeldte Have.

2. At de Tiltalte Anders Pedersen, Hans Nielsen, Søs Andersen og Søs Christensen, der hver for sig havde paataget sig i forrige Aar at slaae Steen for Veivæsenet, hvorhos Søs Andersen slog nogle af de af Søs Christensen og H. Nielsen overtagne Steen, og Søs Christensen i nogle Dage hjalp H. Nielsen, have hver for sig bragt Steen tilfide fra de Bunker, som de paa Dplagspladsen Nr. 1 skulde slaae, og lagt dem udenfor Dplagspladsen paa Veien, hvorefter Medtaltte S. Jacobsen, som det maa antages efter dertil fra disse Tiltalte givne Aulebning, og idet navnlig H. Nielsen maa antages at have været den meest fremtrædende og blandt Andet at have yttret, at Steenslagerne maatte af med de Steen, de fik tilovers, af og til hentede de saaledes tilfidelagte Steen, som han leverede til Veivæsenet, og ved hvis Paalæsning og Afslæsning, naar han førte dem længere hen paa Veien for der at levere dem, de Tiltalte vare ham behjælpelige, medens de iøvrigt maae antages ikke at have faaet noget Berberlag af ham, med Undtagelse af noget Brændesivn et Par Gange; særlig har derhos Anders Pedersen vedgaaet at have, da han, som det maa antages i 1866, slog Steen paa den omhandlede Bei, ført Steen bort over paa en tilfødende Mark, og ligeledes har Søs Christensen erkjendt, at han i 1867, da han slog Steen paa Veien, har af og til under Arbeidet bragt Steen bort, deels ved at lægge dem i en Grøft og deels ved at nedgrave dem.

3. At de Tiltalte Peter Andersen og Jacob Christensen, der i forrige Aar efter Accord med Veivæsenet sloge Steen paa Veien paa Dplagspladsen Nr. 2, og Tiltalte Søs Anthonsen, der for Jacob Christensen slog endeel af de af denne overtagne Steen, have bragt tilfide af de Steen, de skulde slaae, og henlagt eller kastet dem over et Gjerde ind i Medtalttes Jørgen Jacobsens til Dplagspladsen stødende Haveplads eller ved hans Gjerde og Møbbingsplads, uden at det iøvrigt er oplyst, at saadant er skeet efter Aftale med denne; derhos har Tiltalte Jacob Christensen vedgaaet at have ladet 3 à 4 Steen ligge midt inde i Bunkerne uden at slaae dem og reist Bunken af slaaede Steen uden om dem, saaledes at man ved at maale Bunken med Stangmaal maatte antage, at den hele Bunte bestod af slaaede Steen.

4. At Tiltalte Niels Pedersen, der i forrige Aar efter Accord med Veivæsenet har slaaet Steen paa den ommeldte Bei, og hos hvem der er beskrevet at være et betydeligt Undermaal ligesom hos de øvrige heromhandlede Tiltalte, har kastet Steen fra sine Bunker over paa Bunker, der stode i Nærheden, der endnu ikke vare satte i Favn, idet han vel efter sin Forklaring tog Steen igjen fra disse Bunker, men dog kastede flere Steen bort, end han tog igjen,

og 5. at de Tiltalte Niels Jensen, der i 1867 slog Steen for Veivæsenet

paa den omhandlede Bei, og Rasmus Nielsen, der efter Dverenskønst med Tiltalte Niels Jensen og med Tiltalte Jens Christensen i samme Aar slog Steen for bisse, have hver især nedgravet Steen af dem, de skulde flaae, samt borttrillet Steen. Hvad fremdeles angaaer Tiltalte Hans Hansen, er der vel frenkømt Formodning for, at han ligeledes har bragt Steen, han skulde flaae, tilside, men imod hans Benægtelse er der dog ikke tilveiebragt Beviis i saa Henseende.

Med Hensyn til de ovenansførte Tiltalte bemærkes, at de Steen, der skulde flaaes, efter Sagens Oplysninger bestod i Strandkæmpesten, der altid give betydeligt Dvermaal i flaaet Tilstand, og efter Licitationsconditionerne skulde de Entreprenørene til Slagning levere Steenhobe, naar de efter endt Slagning af Entreprenørene levedes Veivæsenet, mindst holde $\frac{1}{12}$ Dvermaal, saaledes, at nemlig en Kubikfavn raa Steen eller 216 Kubikfod skulde i ituflaaet Stand holde mindst 234 Kubikfod, medens isvrigt samtlige levede Steen skulde ituflaaes. Ligesom det nu maa antages, at de Tiltalte tilveie have meent, at Steenhobene, tillrods for Bortkastningen af enkelte Steen, vilde holde deres Maal, saaledes gaae flere af de Tiltaltes Forklaringer ud paa, at de navnlig have bragt Steen tilside, deels naar de traf paa Steen, der vare vaustfelige at flaae, og deels for at slippe for Arbeide ved at komme nemmere fra Steenslagningen.

Hvad dernæst angaaer de Tiltalte Søren Jacobsen og Mads Christensen, er det oplyst, at Søren Jacobsen, foruden at han, som anført, i 1867 afkjøbte Tiltalte P. Larsen $\frac{1}{2}$ Favne Steen, som han efter sin Forklaring nok kunde tænke sig vare af Veivæsenets Steen, og som han derefter levede til Veivæsenet, har, da Tiltalte Mads Christensen ved Licitation i Efteraaret 1867 havde paataget sig at levere til Veivæsenet 3 Favne Steen, og der var truffet Aftale mellem ham og M. Christensen om, at de i Forening skulde hente Steen fra Stranden og saa dele Fortjenesten, istedetfor paa denne Maade at tilveiebringe Steen, deels, som ovenfor under Nr. 2 anført, af de Tiltalte A. Pedersen, S. Nielsen, J. Andersen og Jens Christensen modtaget de af dem Veivæsenet fravendte og paa Veien henlagte Steen, om hvilke navnlig Tiltalte S. Nielsen brugte Yttringer, hvorefter Tiltalte S. Jacobsen efter sin Forklaring ikke kunde Andet end antage, at de vare haaret over fra Veivæsenets Steenplads, og med hvilke Steen han fyldte de første 6 Bunker eller $1\frac{1}{2}$ Favne, deels leveret Steen, der, som ovenfor under Nr. 3 anført, af forskellige Steenslagere vare kastede ind i hans Have eller ved hans Bolig, og som han ligeledes antog at være fravendte Veivæsenet, og hvilke saaledes af ham levede Steen han har anflaaet til omtrent 1 Favne, hvorefter Tiltalte Mads Christensen kun levede en mindre Deel Steen fra Stranden for at completere de 3 Favne, han havde paataget sig.

!(Sluttes i næste Nr.).

Køttelse: Side 351 L. 8 f. n. „Dom“ læs „Kjendelse“.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Høgel).

Kjøbenhavn & Gædstrup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 24.

Den 15de October.

1869.

Anden ordinaire Session.

Mandagen den 4de October.

Nr. 155.

Advocat Klubien

contra

Peder Larsen m. Fl. (see forrige Nr.).

Det er derhos af Tiltalte Mads Christensen vedgaaet, at han var vidende om den Maabe, hvorpaa Tiltalte J. Jacobsen tilveiebragte de $2\frac{1}{2}$ Favne af Stenene, hvorhos det er oplyst, at J. Jacobsen, der ligesom M. Christensen forudsatte, at den første Deel af Betalingen for Stenene vilde tilkomme J. Jacobsen, har, efterat Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, sendt Bud til M. Christensen, at det var galt fat med Stenene, og at han maatte ind at hente Anviisningen, og Mads Christensen fik da derefter Betalingen for de leverede 3 Favne erlagt af Veivæsenet med 66 Rd., hvoraf J. Jacobsens Hustru modtog 5 Rd., medens Resten var i Behold hos M. Christensen, da han indtaltes for Retten. De ommeldte 66 Rd. har Tiltalte M. Christensen senere tilbagebetalt Veivæsenet, og om Erstatning er der forøvrigt efter den af vedkommende Beinspecteur afgivne Erklæring ikke Spørgsmaal under Sagen, idet navnlig de paagjældende Steenslagere ikke endnu havde erholdt den fulde omcontraherede Betaling for Steenslagningen, og det til Rest staaende Beløb, ialt 88 Rd., er anseet fuldkommen tilstrækkeligt til at dække Udgifterne til Levering og Slagning af de Steen, som vare bortkastede eller ulovlig afhændede, og forsaavidt Beinspecteuren har paastaet forfjellige af de Tiltalte tilpligtede at ituslaae 18 Væs Steen eller $1\frac{1}{2}$ Kubikfavn, der ved Eftergravning samt fra forfjellige Brakrender ere bragte tilside, vil denne Paastand saa meget mindre under nærværende criminelle Sag kunne tages tilføje, som det ikke kan ansees oplyst, hvor stor en Deel af disse Steen ere nedgravede eller bragte tilside af hver enkelt af de paagjældende Tiltalte.

Uf de Tiltalte, der — med Undtagelse af Tiltalte Hans Nielsen, der

XIII. Hærgang.

maa antages at være født 1805, Peder Andersen, der er født 1803, og Niels Jensen, der er født 1806 — samtlige ere i en Alder af over 18 og under 60 Aar, har Anders Pedersen ifølge Krigsretsbdom af 26de September 1842 været anseet blandt Andet for Indbrudstyveri med 8 Aars Fæstningsarbejde, og Peder Andersen ifølge Overrettens Dom af 12te November 1831 i Henshold til L. 4—4—4 og Frdn. 21de Marts 1705 § 11 med en arbitrair Straf af 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorhos Jens Andersen under en mod ham for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster anlagt Sag er ved Overrettens Dom af 9de Marts 1854 frifunden for Justitiens Tiltale. Derimod sees ingen af de øvrige Tiltalte tidligere at have været straffede eller tiltalte.

Hvad nu angaaer den Maade, hvorpaa de ovenfor under Nr. 1—5 anførte Tiltaltes Forhold ved at tilvende sig Veivæsenets Steen eller bringe disse tilfide m. m., samt den af de Tiltalte J. Jacobsen og Mads Christensen udviste Meddeeltighed i nogle af de nævnte Tiltaltes Forhold ved at affætte Stenene, bliver at betragte, bemærkes, at efter den stedfundne Fremgangsmaade, hvorefter navnlig Steenhobene maae antages med et bestemt Maal at være blevne leverede Entreprenuerne til Slagning, for, efterat denne var endt, atter efter Maal at leveres Veivæsenet, findes ingen af de Tiltaltes Forhold at burde betragtes som Tyveri, men derimod som Bedrageri, og idet Bestemmelserne i Straffelovens § 251—253 ikke findes ligesvem at kunne komme til Anvendelse, ville samtlige Tiltalte — med Undtagelse af Hans Hansen — være at ansee efter Straffelovens § 257, cfr. for Jørgen Jacobsens og Mads Christensens Bedkommende tillige § 47 samt endvidere for J. Jacobsens Bedkommende — forsaavidt angaaer de ind i hans Have kastede Steen — § 55. Straffen findes ved den indbante Underretsbdom passende bestemt for de Tiltalte J. Jacobsen og Mads Christensen til Fængsel paa Band og Brød henholdsvis i 2 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage, for de Tiltalte Peder Larsen, Anders Pedersen, Jens Christensen og Jens Andersen til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage hver, for Tiltalte Hans Nielsen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, og for de Tiltalte Peder Andersen, Niels Pedersen, Jacob Christensen, Jens Anthonson, Niels Jensen og Rasmus Nielsen til simpelt Fængsel i 8 Dage hver. Bemeldte Dom, ved hvilken derhos Tiltalte Hans Hansen rettelig er frifunden for Actors Tiltale, vil i Henshold hertil være at stadfæste, dog saaledes, at Actionens Omkostninger, berunder de ved Underretsbdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, 15 Rd. til hver, ville være at udrede af Tiltalte J. Jacobsen med $\frac{1}{16}$, hvoraf Tiltalte Mads Christensen derhos solidariff med ham vil have at tilsvare Halvdelen, og af samtlige de øvrige Tiltalte med $\frac{1}{16}$ hver.“

Nr. 47. Proprietair **Wagaard** (Advocat Brock)
contra

Proprietair **J. Sørensen** (Ingen).

betræffende Betaling af 222 Rd. 2 Mk. m. m.

Rinds-Gislum Herreders Rets Dom af 20de December 1866: „Contracitanten, Proprietair Wagaard til Høislev Mølle, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Proprietair J. Sørensen til Dahlgaard, i denne Sag fri at være. Derimod bør Hovedcitanten under en Mulct af 5 Rd. til Viborg Amtsfattigkasse for hver Dag, han fibder denne Dom overhørig, qvittere de under Sagen omhandlede tvende ceberede Bankhæftelsesobligationer paa Høislev Mølles Bygninger og Tilliggende paa respective 286 Rd. 19 s og 11 Rd. 23 s til Udskættelse af Pantebogen. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Januar 1868: „Citanten, Proprietair J. Sørensen til Dahlgaard, bør for Indstævntes, Proprietair Wagaards Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte til Citanten betale 222 Rd. 2 Mk. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20de Marts 1866 til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den ovennævnte Kjøbecontract af 19de April 1854 ikkun sees at være skrevet paa stemplet Papir af 2den Klasse Nr. 25. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde — hvorved dog bemærkes, at der imod Citantens Protest ikke kan tages Hensyn til den af Indstævnte først for Overretten paabe- raabte Omstændighed, at den største af de under Sagen omhandlede Obligationer i hele det paagjældende Tidsrum har været pantsat i Bankcontoiret i Aarhus — maa Højesteret billige det Resultat, hvortil Overretten er kommen, og Dommen vil derfor være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Vandsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Proprietair J. Sørensen til Dahlgaard, i 1ste Instants søgt Indstævnte, Proprietair Nagaard som Eier af Høislev Mølle med tilliggende Jorder, til Betaling af et Beløb af 222 Rd. 2 Mk., der udgjør resterende Renter for 11½ Aar til 11te December 1865 af to af Citanten til Nationalbanken udstedte og atter af Banken til ham i Juli 1842 cederede Obligationer, den ene — der er dateret den 7de April 1842 og tinglyst den 14de s. M. — for $\frac{1}{5}$ af Bankhæftelsen i nogle Citanten da tilhørende, under Høislev Mølle henlagte Jorder i Tøstrup Sogn, stor 11 Rd. 23 f, og den anden — der er dateret den 16de Marts 1842 og tinglyst den 14de April s. A. — for Bankhæftelsen i Bygningen til bemeldte Citanten da tilhørende Høislev Mølle, stor 286 Rd. 19 f, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, og Sidstnævnte ifølge den af Indstævnte under et Contrastsøgemaal neblagte Paastand under en daglig Misset af 5 Rd. til Viborg Amtssættigtelse tilpligtet at qvittere de ommeldte Bankhæftelsesobligationer til Udsettelse af Pantebogen, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han, ligesom i 1ste Instants, har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale under det af denne anlagte Contrastsøgemaal, ialtsat forsaavidt angaar Obligationen for Bankhæftelsen i Bygningen til Høislev Mølle, samt Indstævnte tilpligtet at betale ham de paastævnte 222 Rd. 2 Mk. eller in subsidium 213 Rd. 5 Mk. 8 f med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato. Indstævnte har principaliter paastaet Underretsdommen stadfæstet og subsidiairt Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Ed.

Efter Sagens Oplysninger er Høislev Mølle med Tilliggende, beriblandt de ovennævnte Jorder i Tøstrup Sogn, af Citanten solgte til Indstævnte ved Kjøbecontract af 19de April 1854, tinglyst den 27de s. M., i hvis sidste Post det — efterat der er givet Bestemmelser om en Deel af Kjøbesummens Berigtigelse — blandt Andet hedder: „Det anmærkes, at Bankhæftelsen er indfriet for $\frac{1}{5}$, og at Kjøberen saaledes ikke kan blive Actionair i Banken“.

Iøvrigt omtales Bankhæftelsen af det Solgte og navnlig af Bygningen ikke i bemeldte Kjøbecontract, der ved Tinglysningen blandt Andet erholdt Bemærkning om, at de af Sælgeren for Bankhæftelsen i Eiendommen respective 11 Rd. 23 f og 286 Rd. 19 f udstedte Obligationer stede uudslettede i Pantebogen, og i det derefter af Citanten til Indstævnte under 22de November 1855 udstedte Skjøde paa de paagjældende Eiendomme — hvilket ved dets Tinglysning den 15de December 1859 ligledes erholdt Anmærkning om de nævnte Obligationer — er Bankhæftelsen aldeles ikke berørt, idet det blot i Almindelighed udtales, at da Kjøberen har at berigtige den i Eiendommen indstaaende

første Prioritet af 6,000 Rd. og ellers har betalt den øvrige Deel af Kjøbesummen, tilskjødes ham alt det Solgte med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, der tilkomme eller hvile paa samme.

Det følger nu af Bankhæftelsens Bestaaffenhed som en de faste Eiendomme umiddelbart ved Lovgivningens Bydende paalagt Behæftelse med Prioritet endog fremfor kongelige Skatter — hvorved den afskiller sig fra contractmæssig Pantegæld, og i hvilken Bestaaffenhed der ikke kan antages at indtræde nogen Forandring derved, at der for Bankhæftelsen udstedes Obligation og at denne cederes til Eieren af den paagjældende Eiendom, idet en saadan Cession netop gaar ud paa Overdragelse af Obligationen med samme reelle Rettigheder, hvormed Banken før Indfrielsen eiede den, cfr. Fundats 5te Januar 1818 § 11 — at Bankhæftelsen ogsaa uden udtrykkelig Vedtagelse derved gaar over paa den nye Eier, og den Omstændighed, at det af Citanten til Indstævnte udstedte Skjøde indeholder Dwittering for Kjøbesummens Berigtigelse uden særlig at forbeholde Citantens Ret efter de cederede Bankhæftelsesobligationer — der ikke ere blevne kvitterede eller overdragne til Indstævnte — eller omtale Bankhæftelsen som en paa Eiendommen hvilende Byrde, kan derfor ikke i og for sig berettige Indstævnte til at vægre sig ved at forrente bemeldte Hæftelse eller fordre Eiendommen frigjort derfor.

Vel har nu Indstævnte formeent, at det af den oven citerede Bemærkning i Kjøbecontracten skulde fremgaae, at Parterne ved Handelens Afslutning have været enige om, at de paagjældende Eiendomme vare frigjorte eller ialtfald af Citanten skulde frigjøres for Bankhæftelsen, men heri kan der ikke gives Indstævnte Medhold, idet den ommeldte Bemærkning — der desuden efter Ordlyden kun vedrører Bankhæftelsen af Forderne — efter sit hele Indhold nærmest maa betragtes som en Tilfjendegivelse om, at Kjøberen med Hensyn til den omhandlede Deel af Bankhæftelsen ikke intræder i noget Retforhold til Banken, hvormod der mangler Føie til at opfatte Bemærkningen som en Villieserklæring fra Sælgerens Side om, at den Deel af Bankhæftelsen, der var betalt til Banken og altsaa i Forhold til ham kunde betegnes som indfriet, men for hvilken Obligationer vare udstedte og cederede til Sælgeren, ikke skulde tilhøves og forrentes af Kjøberen. At det ved Handelens Afslutning skulde have været Parternes og navnlig Citantens Mening, at Eiendommen for Fremtiden skulde være fritagen for den heromhandlede Deel af Bankhæftelsen, kan heller ikke udledes af den Omstændighed, at Citanten efter Eiendommens Afhændelse har undladt i 11½ Aar at kræve Bankhæftelsesrenter efter de paagjældende Obligationer, i hvilken Henseende bemærkes, at efter Sagens Oplysninger har den største af disse i hele det paagjældende Tidrum været pantsat i Bankcontoiret i Aarhus, medens paa den anden Side Indstævnte, der i alt Fald ved Kjøbecontractens Tinglysning maatte komme til Kundskab om, at der for Bankhæftelserne var udstedt Obligationer, der henstode uudslettede, havde al Anledning til, forinden han modtog Skjøde, at forlange disse kvitterede og udslettede, saafremt han dertil havde anset sig berettiget efter de vedtagne Handelsvillkaar.

I det bet efter det Anførte ikke kan antages, at Citanten ved Salget af de paagjældende Eienomme har paataget sig nogen Forpligtelse til at frigjøre Eiendommen for de omhandlede Bantkæstelser, uden at der findes Høie til i denne Henseende at gjøre Sagens Udsald afhængigt af Ed, vil han efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale under det af denne anlagte Contrastsmaal, og Indstævnte derimod at tilpligte at betale Citanten de paastævnte resterende Renter 222 Rd. 2 Mk. med Renter af dette Betsøb 5 pCt. aarlig fra Hovedforligesklagens Dato den 20de Marts 1866.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at kunne ophæves.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den ovenommeldte Kjøbecontract af 19de April 1854, hvorved Kjøbesummen er bestemt til 19,000 Rd., ifkun sees at være skrevet paa stemplet Papir af 2den Klasse Nr. 25. Iøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Onsdagen den 6te October.

Nr. 198.

Advocat Klubien

contra

1) **Andreas Christian Faldt** eller **Larsen**, 2) **Emilie Andrea Brünnich** eller **Brünnich** eller **Brönnicke** eller **Brönniche**, 3) **Ole Andersen** og 4) **Mathias Pedersen** samt 5) **Jane Christiansdatter**, Pedersens Hustru, (Defensor **Henrichsen**),

der tiltales, Nr. 1 for Brandstiftelse og Usurancesvig, Nr. 2 for Brandstiftelse, Nr. 3 for Mord og Brandstiftelse, Nr. 4 for Mord og Medvirkning til Brandstiftelse, Nr. 5 for Meddeeltighed i Mord eller ialtsald for ikke at have forebygget denne Forbrydelse.

Commissionsdom af 29de April 1869: „... Arresteranterne Nr. 55 Ole Andersens og Nr. 56 Mathias Pedersens bør straffes paa Livet. Arresterantinden Nr. 57 Jane Christiansdatter, Pedersens Hustru ... bør straffes med Tugthuusarbeide ... i 9 Aar ... Arresterantinden Nr. 3 Emilie Andrea Brünnich eller Brönnicke ... bør straffes med Forbedringshuusarbeide ... i 3 Aar ... Med Fængsel paa Vand og Brød bør straffes Arresteranten Nr. 1 Andreas Christian Faldt eller Larsen ... i 6 Gange 5 Dage ... 3 Erstatning udredes af Arresteranten Nr. 4 Ole Christensen og Arresterantinden

Nr. 3 Emilie Andrea Brünnich eller Brönnicke, Een for Begge og Begge for Een, til Tjenestekarlene Peter Laurig Hansen og Peter Chr. Hansen henholdsvis 10 Rd. og 32 Rd. 2 Mk., til Tjenestebørgen Søren Rasmussen 6 Rd., til Tjenestepigerne Karen Kirstine Sørensen og Cathrine Jensen henholdsvis 4 Rd. 4 Mk. og 5 Mk. og til Møllersvend Anders Andersen 65 Rd. . . ; af Arresteranterne Nr. 55 Ole Andersen og Nr. 56 Mathias Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, til Landbhøgnernes Brandforsikring 232 Rd. og til Johanne Sophie Rasmusbatter, Larsens Enke, 19 Rd. 5 Mk. . . Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Mundt 250 Rd., til Defensorerne, Procuratorerne Casse og Tvermoes, 150 Rd. til den Første og 20 Rd. til den Sidste, samt til den subsidiaire Defensor, Procurator Alsted i Fredensborg, 5 Rd., udredes saaledes: Arrestanten Nr. 1 Andreas Christian Larsen og Arrestantinden Nr. 2 Elisabeth Hansen, Larsens Hustru, udrede Een for Begge og Begge for Een $\frac{1}{32}$. Arrestanten Nr. 4 Ole Christensen ligeledes $\frac{1}{32}$, hvoraf in solidum med ham tilsvares af Arrestantinden Nr. 3 Emilie Andrea Brünnich eller Brönnicke $\frac{3}{4}$ . . . Arresteranterne Nr. 55 Ole Andersen og Nr. 56 Mathias Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{8}$, hvoraf in solidum med dem tilsvares af Arrestantinden Nr. 57 Jane Christiansbatter, Pedersens Hustru, $\frac{2}{3}$ og af Tiltalte Nr. 58 Bobil Kirstine Pedersen $\frac{1}{8}$ . . . De idømte Erstatninger . . . at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Imod Tiltalte Jane Christiansbatters Benægtelse kan det ikke ansees godtgjort, at hun med Hensyn til det i den inbantebe Dom omhandlede Mord paa Niels Jensen har udviist noget Forhold, som kan henføres under Straffelovens § 51 eller nogen anden af Bestemmelserne i denne Lovs 5te Capitel. Derimod maa hun ved Intet som helst at have foretaget sig for at forebygge Mordet, om hvis paatænkte Udførelse hun havde sikker Kundskab, have paa draget sig Strafanfvar efter den da gjældende Lovgivnings Grundsaetninger, jfr. Straffelovens § 109 2det Stykke, og hendes Straf

findes at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Hun vil derhos have at tilsvare den hende ved Dommen paalagte Andeel af Actionens Omkostninger.

Hvad de øvrige 4 for Høiesteret Tiltalte angaaer, vil Commissionens Dom i Henhold til de i samme for deres Vedkommende ansførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjenDES for Ret:

Jane Christiansbatter, Mathias Pedersens Hustru, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Iøvrigt bør Commissariernes Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., hvoraf Andreas Christian Falbt eller Larsen og Emilie Andrea Brünnick udrede hver $\frac{1}{6}$ og de øvrige for Høiesteret Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{2}{3}$.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat det ved allerhøieste Commissorialbefaling af 30te Mai f. A. var overdraget medundertegnede Criminalretssassessor, Overauditour Knudsen at anstille Undersøgelser til Oplysning om forfjellige Forbrydelser, navnlig Brandstiftelser, hovedsagelig begaaede i Kronborg østre Virks Jurisdiction, og der om Udsalbet af disse Undersøgelser var gjort Indberetning, er det ved allerhøieste Reskripter af 19de November f. A. og 9de April d. A. samt Skrivelse fra Justitsministeriet af sidstnævnte Dato paalagt undertegnede Commission yderligere at undersøge og paakende den nævnte Sag, under hvilken esternævnte Personer tiltales for de ved hver især ansførte Forbrydelser:

1. Arrestanten Andreas Christian Falbt eller Larsen og
2. Arrestantinden Lisbeth eller Elisabeth Hansen, Falbts eller Larsens Hustru, tiltales førstnævnte for Brandstiftelse og Assurancevig og Sidstnævnte for Assurancevig.

Den 29de Februar f. A. Kl. ca. 10 om Aftenen udbrød der Ild i et Arrestanten tilhørende Huus i Lønholt, hvor han drev Høkerhandel, hvorved dette Huus og et tæt derved beliggende Huus, tilhørende Daniel Sensen, totalt nedbrændte. Efter Arrestantens Forklaring, som han stadig har fastholdt, var han den paagjældende Aften Kl. 9 $\frac{1}{2}$ i Følge med en Smedesvend ved Navn Christian Jacobsen gaaet op paa Loftet for at tappe Petroleum af en stor Beholder, og gik da op paa Loftet, hvorfra der var Udgang til Kjøkkenet gennem en Lem ad en Stige ubvendigfra, medhavende en Lygte, der var fuldkommen i

Orden, hvorpaa de, efterat Arrestanten havde sat Lygten fra sig paa en Bunke Træsko, aftappede endel Flasker og begyndte at bære dem ned stiftvejs. Da de efter saaledes begge at have været nede, fulgtes op paa Loftet sammen, idet Jacobsen gik foran ham opad Stigen, opdagede de, at der var Ild deels i noget Halm, som laa i en Gang paa ca. 1 Alens Bredde imellem de forskellige Sager, hvormed Loftet var opfyldt, og hvor Arrestanten, da han var sær-
 lig med Afstapningen, havde stillet Lygten paa en omvendt tom Cigarlæsse, deels i noget Blaar, som laa paa Træskoene, samt i noget Hørgarn, som hang paa Snore omtrent en Alen over det Sted, hvor Lygten havde staaet. De toge da Begge fat med Hænderne, kastede de antændte Gjenstande ned mod Gulvet og fik saaledes Ilden slukket, hvorefter de vendte og breiede Alt paa Loftet og saae efter overalt, indtil Arrestanten var vis paa, at der ikke længer var Spor af Ild. Til Lygten vil Arrestanten ikke have mærket Andet, end at der blev fundet et Stykke Blik, som formeentlig maatte være Bunden af samme, uden at han kan angive, hvorledes Lygten skulde være væltet og staaet istykker, idet han dog vil have bemærket, at Cigarlæssens, hvorpaa den havde staaet, var væltet. Arrestanten, der endvidere paastaar at have hentet en Spand Vand og stænket omkring paa Loftet for yderligere Sikkerheds Skyld, gik derpaa ned fra Loftet med Jacobsen, og hentede da, uden at have Lys med, de sidste Petroleumsflasker ned, hvorpaa Jacobsen gav sig til efter Arrestantens Anmodning at aftage Rakkelsrøret i Boutiken for at gjøre det reent, men medens dette stod paa, opdagede Arrestanten noget efter ved at gaae ind i den til Boutiken stødende Stue, hvorfra der var Afgang til Kjøkkenet, at der var en Lysning paa Loftet, og at det brændte sammesteds, hvorfor han stødte sig at redde sig og Familie. Den af Arrestanten saaledes afgivne Forklaring om Ildens formeentlige Opkomst er imidlertid ikke blot ubestyrket, men i ligesvem Strid med, hvad der ibrigt er oplyst. Smedesvend Jacobsen har nemlig i den af ham først afgivne Forklaring, som han efter nogen Tids senere har fastholdt og beebiget, benægtet, at de skulde have seet Ild paa Loftet og slukket denne, samt at Arrestanten i dette Tiemed skulde have bragt en Spand Vand derop. Lygten var efter hans Forklaring ikke væltet, hvormod Arrestanten havde den i Haanden, da de fulgtes ad ned fra Loftet med de sidste Flasker, og lyfte for ham nedensfra, hvorpaa Arrestanten, der ikke, som ved tidligere Leiligheder pleiede at stee, havde luffet Lemmen paa Loftet indvendigfra, idet han yttrede, at Jacobsen blot skulde skyde Lemmen løst til, saa vilde han gaae den anden Vej og luffe, da de kom sammen ned i Boutiken, satte Lygten fra sig paa Duffen og slukkede den. Efterat Arrestanten nogen Tid efter var gaaet ind i Stuen, uden at Jacobsen bemærkede, hvad han foretog sig, kom han derfra ud i Boutiken og raabte da, at Huset brændte, hvilket Jacobsen ogsaa overbeten sig om ved at gaae udenfor, hvor han saae, at Ilden havde stærkt fat i Taget ovenover det Sted, hvor de havde staaet paa Loftet. Denne Forklaring af Jacobsen om, hvad der passerede umiddelbart forinden Branden, og navnlig, at der, dengang han og Arrestanten gik ned fra Loftet, ikke havde viist sig Spor af Ild sammesteds, er ogsaa stemmende med, hvad Jacobsen til tvende andre

Personer efter bispes edelige Forklaring har fortalt kort efter Branden, medens Arrestanten derimod efter Jacobsens Forklaring forgjæves har søgt at overtale denne til at angive, at Ilden var opkommen ved at Lygten var væltet. I sidsnævnte Henseende er det ogsaa af Arrestanten indbrømmet, at han efter Branden opsøgte Jacobsen, men som Grund hertil har han angivet, at han, da den først opkomne Ild paa Loftet den paagjældende Aften var slukket, havde paalagt Jacobsen ikke at tale derom for Folkesnaas Skyld, men senere, da Steedet var brændt, fandt det rettest at paalægge ham at fortælle den fulde Sandhed. Foruden at Arrestantens Forklaring om den paa Loftet opkomne Ild er adveles usandsynlig, idet det blandt Andet ikke sees, hvorledes Cigarasken skulde være væltet og Lygten, der var fuldkommen i Orden, have antændt Ild, og denne derefter være slukket med Hænderne af de Paagjældende, der, nagtet de befandt sig i Mørke bevoppe, dog fandt det Stykke Blik, der skulde være Bunden af Lygten, og undgik at ituslaae nogen af Petroseumskasserne, er det af de iøvrigt i Huset Tilstedeværende forklaret, at de ikke have bemærket noget Usæbvanligt eller nogen Støi eller Rumsteren paa Loftet, medens dette dog maatte have været en Følge af den beskrevne Slutning af Ilden og saaledes ikke kunde antages at være undgaaet deres Opmærksomhed, ligesaa lidt som det er bemærket, at Arrestanten, som han angiver, ved at gaae ned ad Trappen til Kjøkkenet sammesteds hentede en Spand Vand op paa Loftet til Slutning. Medens det herfter ikke kan antages at være tilgaaet som af Arrestanten forklaret, tyde flere af de oplyste Omstændigheder paa, at Arrestanten, der var noget forgjældet og i Pengetrang samt ønskede sig et nyt Huus, da det ikke kunde betale sig at istandsætte det gamle, selv kan have foranlediget den opstaaede Ild, men ligesom ingen sikker Oplysning haves om Ildens Oprindelse, saaledes kan der heller ikke mod Arrestantens Benægtelse anses tilveiebragt et til at dømme ham for Brandstiftelse tilstrækkeligt Beviis, og han vil derfor under denne Deel af Sagen være at frifinde for Actors Tiltale.

I Henseende til Sigtelsen for Assurancesvig, hvorfor baade Arrestanten og hans Hustru Arrestantinden Elisabeth Hansen tiltales, er det oplyst, at Arrestanten havde i Brandforsikringselskabet „Danmark“ forsikret sit Indbo for 910 Rd., Fødemidler og Brændsel for 60 Rd., Redskaber for 130 Rd. og Handelsvarer for 1500 Rd., eller ialt 2600 Rd. Ved den efter Branden den 7de Marts s. A. af Selskabets Agent i Forbindelse med 2 Taxationsmænd foretagne Brandskadetaxationsforretning, hvorved lagdes til Grund tvende henholdsvis af Arrestanten over Handelsvarerne og Arrestantinden over Indboet m. v. affattede Fortegnelser, som bleve gjennemgaaede Punct for Punct med dem begge og nøie prøvede under Opfordring til nøiagtig og sandfærbig Oplysning, samt en Besigtelse af de reddede Sager, der vare henbragte til Smed Petersens Bolig, tilkendtes der Arrestanten for Indbo 796 Rd. 15 ß, for Fødemidler og Brændsel 25 Rd., for Redskaber 20 Rd. og for Handelsvarer 1291 Rd. 91 ß eller ialt en Erstatning af 2133 Rd. 10 ß. Efter hvad der er oplyst, maa det imidlertid antages, at den af Arrestanten og Arrestantinden saaledes forlangte og tilkendte Erstatning er i en ikke ubetydelig Grad høiere end

den virkelige Værdi af de brændte Varer og Effekter. Foruden at nemlig Sagens Oplysninger og derunder de af deres egen Tjenestepige Francisca Elisabeth Krabbe, der i længere Tid havde tjent dem, og deres nærmeste Naboer m. fl. afgivne Forklaringer i Almindelighed tyde paa, at Arrestantens og Arrestantindens Bøhøve og Klædningsstykker m. v. efter den ubetydelige Værdighed de havde ikke kan have været saa stort som angivet eller havt en Værdi, der endog tilnærmelsesviis kunde svare til de opgivne Summer, gjælder det samme navnlig ogsaa med Hensyn til Handelsvarer, hvis opgivne Mængde og Værdi ikke staaer i noget Forhold til, hvad der er oplyst om Omfanget af Arrestantens Handel og Pakrummet i hans Huus. Ved den anstillede Undersøgelse om de af Arrestanten i den senere Branden gjorde Indkjøb efter hans egen Angivelse om, hvor han pleiede at forsyne sig med Varerne til sin Handel og med hvilke Fragtmænd de hjembragtes til ham, er det oplyst, at han ikke kan have havt Beholdninger af de enkelte Varearter, der endog blot nærme sig til de af ham angivne i Størrelse, og hans under vækkende Forklaringer til Slutning gjorde Angivende om, at han kjøbte hvorfomhelst og sendte hjem med den Første han traf paa, er aldeles ubestyrket, idet han ikke i saa Henseende har kunnet opgive Nogensomhelst. Ligesom nu Arrestanten maa antages selv at have havt noie Kjendskab til sine Varebeholdningers Størrelse og Værdi, saa at han ifkun svigagtig har opgivet dem større, end de virkelig vare, for derved at berige sig paa Assuranceelskabets Bekostning, saaledes maa det samme i alt Fald tildeels gjælde om hans Hustru, der efter, hvad hun har erkjendt, af og til paa seende Handelen og saaledes ikke kunde være uvidende om Beholdningens Bestaenhed og Størrelse. Ved en paa Arrestantens midlertidige Bopæl hos Arrestantindens Moder i Lønholt den 9de Juni foretagen Ransagning fandtes der tildeels i aflaaede Gjemmer endeel Gjenstande, som ere angivne paa den til Assuranceerstatning foretagne Opgjørelse over brændte Sager, for hvilke der er fordret Erstatning, og deriblandt nogle Skilderier, en Arrestantinden tilhørende Nattrøje og ulden Klokke samt en Arrestanten tilhørende Frakke, og er det godtgjort, at Skilderierne hang paa Væggen i deres fælles midlertidige Bolig, saa at de maatte være bekendte med, at de vare vedbede, og at Arrestantinden har havt de hende vedkommende Sager fremme og tildeels brugt dem efter Branden, saa at hun ikke kunde være uvidende om, at de vare reddede, ligesom Arrestanten, hvis Forklaringer med Hensyn til den ommeldte Frakke have været i høi Grad vækkende og selvomsigende, ikke kan forudsættes at have været uvidende om, at der var reddet 2 Frakker, medens kun een Frakke, nemlig den, han havde paa ved Branden, var opgivet som reddet, men der er ikke fra Arrestantens eller Arrestantindens Side gjort nogen Anmeldelse om de ommeldte Effekter, hvorimod de saavel i det oprindelig optagne Forhør som for Undersøgelsescommissionen have fastholdt den fremsatte Erstatningsfordring.

Det maa herefter, uanset Arrestantens og Arrestantindens vedholdende Benægtelse, efter Omstændighederne anses tilstrækkelig godtgjort, at de svigagtigen have fordret og søgt at tilvende sig en større Erstatning i Anledning af

den dem overgaaede Brand, end de dem bitterlig havde Krav paa, og som Følge heraf ville de, der ere fødte henholdsvis den 22de August 1830 og 13de Mai 1838 og ikke fundne forhen straffebe, med Undtagelse af, at Førstnævnte ved Kronborg søstre Virks Politiretsdom af 3die September 1856 for ulovlig Hændel er idømt en Mulct af 10 Rd., være at ansee efter Straffelovens § 259, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød for Arrestanten i 6 Gange 5 Dage og for Arrestantinden i 4 Gange 5 Dage.

3) Arrestantinden Emilie Andrea Brännich eller Brännicke og 4) Arrestanten Ole Christensen tiltales for Brandstiftelse og Sidstnævnte tillige for Assurancevig og ere ved egne af det iøvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaalser overbeviste at have gjort dem skyldige i de dem paafigtede Forbrydelser. Da Arrestanten, der i Foraaret 1867 havde kjøbt Steenholt Mølle i Nøddebo Sogn, deels havde Møie med at præstere de ham paahvilende Udbetalinger, deels var kjed af Bygningerne, der vare gamle og forældne, jaldt det ham omtrent en Maanedes Tid før Branden ind, at han kunde rede sig ud af disse Vanskeligheder ved at sætte Ild paa Møllen, der var assureret for 6,520 Rd., ligesom Arrestanten endvidere havde Løssøre, Inventarium, Besætning m. v. forsikret for 6,845 Rd. 4 Mk. i Brandassuranceforeningen for Sjællands Stift, og talte han derefter gjentagne Gange herom med Arrestantinden, der var hans Huusholderesse, hvorpaa de bleve enige om, at Ildspaaættelsen skulde skee den 30te April f. A., idet Arrestantinden vel ikke, som Arrestanten angiver, vil have tilskyndet ham til Gjerningen, men dog var enig med ham, idet hun frygtede for, at han ellers skulde rede sig ud af sin Forlegenhed ved et rigt Giftermaal, hvorimod hun haabede, at han, naar han blev hjulpen ved Brandstiftelsen, skulde snarere gifte sig med hende. Efter Begges samstemmende Forklaring stode de, der havde Soveværelse ved Siden af hinanden, op Natten til den 30te April Kl. mellem 2 og 3 og gif over i Ladebygningen, hvor Arrestanten med en Svovlstik tændte Ild i en Bunkes Galm, som laa til Højre indenfor Døren, medens Arrestantinden lettede Galmen op for ham, hvorpaa de gif tilbage igjen og lagde sig, indtil efter omtrent en halv Times Færløb Ilden havde grebet saameget om sig, at de fandt det reitest at gjøre Anffrig. Karlene kom imidlertid strax efter op, men Ilden greb hurtig videre om sig, saa at Bygningerne totalt nedbrændte og Kreaturerne indebrændte. Arrestanten og Arrestantinden have forklaret, at de ikke tænkte dem, at der kunde være nogen Fare for Mennekeliv, da de, efterat have paasat Ilden i den Deel af Bygningerne, der var længst fjernet fra de beboede Længder, holdt dem vaagne for i Tide at gjøre Anffrig, og Arrestanten vil endog i Forveien have meddeelt en af sine Karle, at han vilde brænde Gaarden af, og i den Anledning taget Løfte af ham om, at han vilde drage Omsorg for at redde Kreaturerne, hvilket denne, der under Undersøggelsens Gang har taget sig selv af Dage, dog ikke har villet erkjende.

Foraaavidt angaaer Sigtelsen for Assurancevig har Arrestanten Christensen . . . . .

Den saaledes afgivne Forklaring og Tilskaaelse om i Forening at have foranlediget Branden af Steenholts Mølle have Arrestanten og Arrestantinden senere under Undersøgelsens Gang fragaet, og har navnlig Arrestantinden vedblivende fastholdt sin Fragaelse, medens Arrestanten, der selv under Fragaelsen fastholdt sin Tilskaaelse om Assurancevig, senere paant har erkjendt, at den af ham om Brandstiftelsen afgivne Tilskaaelse i enhver Henseende er rigtig, og gjentaget samme. For Arrestantindens Vedkommende vil imidlertid hendes Tilbagefaldelse af hendes engang afgivne Tilskaaelse i Møjsør af D. L. 1—15—1 ikke kunne tillægges nogen Betydning, idet den af hende angivne Grund til, at hun skulde have afgivet en urigtig Tilskaaelse, er aldeles ubestyrket og i Strid med det isørigt Dplysfe.

Som Følge heraf ville Arrestanten og Arrestantinden, der ere fødte henholdsvis den 26de April 1833 og den 14de Februar 1829 og ikke fundne forhen straffebe, være at dømme, Arrestanten efter Straffelovens § 281 2det Stykke og § 259, og Arrestantinden efter førstnævnte §, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde for Arrestanten i 4 Aar og for Arrestantinden i 3 Aar. Arrestanten og Arrestantinden ville derhos in solidum have at udrede Erstatning efter de derom nedlagte Paastaaende til Tjenestefarlene Peter Lauritz Hansen og Peter Chr. Hansen henholdsvis 50 Rd. og 32 Rd. 2 Mk., til Tjenestebreng Jørgen Rasmussen 6 Rd., til Pigerne Karen Kirsiine Jørgensen og Cathrine Jensen henholdsvis 4 Rd. 4 Mk. og 5 Mk. og til Møllersvend Anders Andersen 65 Rd.

.....
 Nr. 55 Arrestanten Ole Andersen, hvis Opgivende at være født 1809 eller 1810 er fjønnet at stemme med hans Udseende, og som ved Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 5te September 1865 er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Mord og Brandstiftelse. Arrestanten Nr. 56 Mathias Pedersen, der er født den 12te Juni 1829, og Arrestantinderne Nr. 57 Jane Christiansdatter, Pedersens Hustru, født den 9de Januar 1827, og Nr. 58 Bobil Kirsiine Pedersen, født den 22de Februar 1844, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, tiltales førstnævnte Arrestant for Mord og Medvirking til Brandstiftelse og de tvende Arrestantinder for Meddeeltighed i Mord eller i alt Fald for ikke at have forebygget denne Forbrydelse....

Hvad først angaaer Sigtelserne for Brandstiftelse, er det ved Arresteranterne Ole Andersens og Mathias Pedersens egne Tilskaaelser i Forbindelse med det isørigt Dplysfe godtgjort, at den Brand, der om Aftenen den 29de November 1861 opstod i et af senere afbøde Huusmand og Aftægtsmand Niels Jensen beboet, førstnævnte Arrestant tilhørende Huus paa Saunte Mark, er foranlediget af førstnævnte Arrestant efter Aftale med Arrestanten Mathias Pedersen. Efterat denne nemlig ved Aftægtscontract af 11te September 1854, tinglæst den 13de næstefter, af bemeldte Huusmand Niels Jensen havde faaet overdraget et denne tilhørende Huus paa Saunte Mark med tilhørende Jordlob mod en Kjøbesum engang for Alle samt en i Contracten nærmere bestemt Aftægt for bemeldte

Huusmand og Husfru, hvilken sidste bøde nogle faa Nar efter, og derunder blandt Andet Ret til Beboelse af bemeldte Huus, opfordrede Arrestanten M. Pederfen omtrent 8 eller 14 Dage forinden Branden Arrestanten Ole Andersen til at gjøre ham den Tjeneste at afbrænde Huset, idet han angav, at han gjerne vilde have et nyt Huus bygget, og tilfagde han Andersen, at han som Nælsøning skulde faae Arbeidet ved Opførelsen af det nye Huus. Arrestanten Andersen lovede ham at udføre Gjerningen, uden at det nærmere blev omtalt, naar eller hvorledes det skulde skee. Den 29de November om Aftenen, da Arrestanten Andersen forlod Arrestanten Pederfens Huus med flere Andre, som han der tilfældig var truffen sammen med, besluttede hun at iværksætte Ildspaa-sættelsen, og efterat have taget Afsked med sine Ledsagere gif han uden nærmere Aftale med Arrestanten Pederfen om, at det netop skulde skee den Aften, hen til det af Niels Jensen beboede Huus, der bestod af en enkelt Bygning, tændte en Svovlstik ved at stryge den paa Gavlen og antændte ved Hjælp af denne de i Gavlen paa Loen anbragte Niisfletninger, og efterat have seet, at Ilden havde taget fat, forsøiede han sig bort uden at have vækket det antændte Huses Beboere, der foruden Niels Jensen bestode af dennes Huusholderfke So-hanne Sophie Rasmusbatter, Larsens Enke, og et 9 Nar gammelt Pigebarn. Disse, der vare gaaede i Seng flere Timer forinden Branden og havde Op-hold i den modsatte Ende af Bygningen, bemærkede imidlertid Ilden Kløffen mellem 10½ og 11 om Aftenen, inden den endnu havde grebet videre om sig, og medens den var begrændset til den Ende af Huset, hvor den var begyndt, men Huset nedbrændte aldeles, og Assurancesummen blev udbetalt Gieren Arrestanten M. Pederfen, der senere har ladet det opføre fra Nytt af. Ligesom Beboerne bleve reddede i Tide, saaledes kan der efter, hvad der er oplyst, heller ikke antages at have været Fare for Ildens Udbredelse til andre Bygninger, da der ikke i lang Afstand var noget Huus i den Retning, hvor Vinden var hen. Arrestanten Pederfen har erkjendt, at han sølte sig trykket ved sine Af-tægtshjælpere til Jensen, og haabe ved Huset's Afbrænding at bewirke, at denne flytte til ham og fik Kosten sammesteds, hvorved han meente at ville indvinde en Deel, men derimod paastaet, at det ikke var tilfiet, at Jensen skulde indebrænde, skjøndt han tillige har erkjendt, at Branden iøvrigt ikke var ham til nogen Fordeel, da Huset's Assurancesum ikke var tilstrækkelig til derfor at opføre et nyt, og Niels Jensens Løssøre, der ikke var asureret, skulde ifølge Contracten have tilfaldet ham ved dennes Død. Arrestanten Andersen har forklaret, at han netop for at forebygge, at nogen af Beboerne skulde komme til Skade, antændte Ilden i den Deel af Bygningen, der var længst fra Be-boernes Sovesteder. Efter Branden flyttede Niels Jensen hen til Arrestanten Mathias Pederfen i dennes Sted paa Saunte Mark, hvor han fik indrømmet et Værelse og fik Kosten in natura, men det varede ikke længe, inden de bleve uenige om Aftægtens Delsse, og Natten mellem den 30te og 31te Januar 1862 bøde Niels Jensen pludselig, efter, hvad der under nærværende Sag er oplyst, ombragt ved Gift af Arrestanterne Andersen og Pederfen.

De nærmere Omstændigheder ved denne Deel af Sagen ere efter de af

bemelte Arrestanter afgivne Tilstaelser, der stemme med det iøvrigt Oplyste, i det Væsentlige følgende:

Efterat afbøde Niels Jensen havde indkaldt Arrestanten Mathias Pedersen for Forligelsescommissionen for Frederiksborg Amts 6te Kreds betræffende formeentlig tilgodehavende diverse Fødevarer i Undentag, og Forlig forgiæves var forsøgt ved begge Parter's personlige Møde for Forligelsescommissionen den 24de Januar 1862, idet Indklagede Arrestanten Pedersen ikke vilde erkjende at være Klageren noget skyldig, hvorfor Sagen blev henviist til Afgjørelse ved Rettergang, erklærede Niels Jensen efter at være hjemkommen, at han Mandagen den 27de Januar vilde tage til Fredensborg for at faae Sagen til Retten, og begav sig bemelte Morgen paa Veien. Arrestanten Pedersen bad nu Arrestanten Andersen om at følge efter ham, idet han medgav ham nogle Penge, han skulde betale for ham i Fredensborg, og da søge at træffe ham og paa en eller anden Maade bringe ham af Dage, idet han lovede Andersen at betale ham for Gjærningen, uden at nogen bestemt Sum dog blev nævnt. Arrestanten Andersen, der ogsaa vil have frygtet for, hvis han vægrede sig, da at miste Arbeidet ved Opførelsen af det nye Huus, gif ind herpaa og tog til Fredensborg i bemelte Hensigt og traf ogsaa der Niels Jensen, der imidlertid var i en aldeles bestjænkert Tilstand, saa at han ikke kunde gaae hjem, men blev indlagt i et Huus Natten over. Da Arrestanten Andersen, der havde forsviet sig hjem igjen, havde fortalt Arrestanten Pedersen, at der ikke var blevet noget af Planens Udførelse, enedes de om, at Andersen paany skulde samme Dag begive sig til Fredensborg for at træffe og ombringe Niels Jensen. Andersen traf ogsaa om Eftermiddagen, efterat det var blevet mørkt, Niels Jensen paa Hjemveien i Tikjøb Kro og forlob Kroen med ham, men da denne vilde gaae ad Landeveien og ikke, som Arrestanten Andersen foreslog ham, ad en Sti, der gif igjennem Stoven, maatte Arrestanten paany opgive sit Forehavende, om hvis Udførelse han dog ikke nærmere vil have tænkt, end at han vilde gjøre det paa den Maade, der lettest faldt for Haanden, nærmest ved paa et affides Steed at stubbe Niels Jensen ud i et Vandhul, idet det da kunde have Udseende af, at han var druknet der tilfældig. Arrestanterne bleve nu enige om, at Niels Jensen skulde ombringes ved Gift, og efter foregaaende Aftale mødtes de i Helsingør Onsdagen den 29de Januar, hvor Arrestanten Andersen derpaa for en Mark, som Arrestanten Pedersen leverede ham, paa Apotheket sammesteds „Svanen“ kjøbte en Pakke Rottkrudt, medens Pedersen indkjøbte Brændeviin paa en Træffaste. Et Par Timer, efterat det var blevet mørkt, forlode de Helsingør sammen og hjørte hjem, og da de vare komne hjem, tog Arrestanten Pedersen et Glas, hældte Brændeviin deri og en ringe Deel af Rottkrudtet saamt rørte dette om, hvorpaa Andersen gif ind med Drikken til Niels Jensen og saae ham tømme Indholdet, samt, efterat have fortalt Pedersen dette, forsoiede sig hjem, medens Arrestanten Pedersen gif iseng. Da Giften imidlertid ikke havde virket, traf Arrestanterne paany den følgende Dag, Torsdagen den 30de Januar, Aftale om, at Andersen om Aftenen skulde give Jensen Gift, saaledes at han denne Gang kunde bøde beraf. Da Pedersen efter om Dagen

at have været i Helsingør med et Læs Brænde kom hjem ved Midnatstid, havde Andersen allerede indfundet sig og oppebiet hans Hjemkomst liggende paa en Bænk i Sovestuen, hvor Arrestanten Pedersens Hustru og Søster ogsaa laac tillsammans. Efter Arrestanten Pedersens Hjemkomst smurte en af Arrestanterne, uden at det har kunnet oplyses hvem af dem, noget Rottetrudt paa 2 Stykker Smørrebrød, som vare hentsatte til bemeldte Arrestant, naar han kom hjem, og tog Arrestanten Pedersen en Pøgleskaffe med Brændevin, hældte alt det Rottetrudt paa Flasken, som var tilbage i Pakken, og rystede Flasken. Arrestanten Andersen gif derpaa med Driften og Smørrebrødet ind til Niels Jensen, der laa paalædt paa Sengen, men stod op, da Andersen kom ind, og i hans Overværelse spiste Smørrebrødet og drak en god Slurk af Flasken, som han beholdt hos sig. Arrestanten Andersen gif nu tilbage til Sovestuen, hvor begge Arrestanter forbleve, og efter nogen Tids Forsløb hørte de fra Sovestuen, der ved et Rjokken var adskilt fra Niels Jensens Værelse, en Harken eller lignende Lyd derinde, og atter noget efter et Bræl og et Falb, som om en Bænk blev væltet. Andersen gif da derind og fandt Jensen liggende paa Gulvet og hjælpende med Døden, hvilket han fortalte Arrestanten Pedersen. Noget senere gif de begge paany derind og fandt nu Niels Jensen død paa Gulvet, hvorefter de løstede Liget op i Sengen, tilbækkede det, seiede endeel Brækninger op og sloge Flasken itu samt bortkastede Stumperne og gjorde Alt istand saaledes, at det kunde see ud, som om Niels Jensen var død en naturlig Død. Arrestanten Andersen forsøiede sig derpaa hjem og kom først igjen den næste Dag, efterat Dødsfaldet, som ikke dengang vakte nogen videre Mistanke, alt var meddeelt Naboerne, og fik han senere af Arrestanten M. Pedersen for sin ovenomhandlede Virksomhed en Belønning af 50 Rd., ligesom han ogsaa kom til at opføre det nye Huus.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedseiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indkæbde Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Hjelsøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 25—26.

Den 22de October.

1869.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 6te October.

Nr. 198.

Advocat Klubien
contra

Andreas Christian Falbt m. Fl. (see forrige Nr.).

Efter den Bestrivelse, Arresteranterne have givet af den Pakke Rottetkrudt, de paa Forlangende fik udeleveret paa Apotheket, var den af en langagtig Form og bestod af et graaligt Pulver. Det maa derfor efter, hvad der har kunnet oplyses, antages, at Pakken har indeholdt en Unze hvidt Arsenik blandet med Beenjort, og har Dr. med. Lector ved Universitetet Gæbecken i en under Sagen indhentet Erklæring udtalt, at den Dosis, der efter det Oplyste maa antages at være indgivet af Døde Niels Jensen, har været mere end tilsvækkelig til at dræbe et Menneske, samt at der ikke i de af Arresteranterne afgivne Forklaringer findes Noget, der fra et lægevidenskabeligt Standpunkt kan vække Tvivl om deres Rigtighed, idet det nemlig, da Rottetkrudt ikke let opløses i Brændeviin, baade er forklarligt, at den første ubetydelige Dosis ikke har virket, og at den anden Indgift hurtig har fremkaldt Døden, da Af døde deels ved at spise Smørrebrødet har nydt af den Gift, der var herpaa, deels ved at tømme Flasken mulig tillige har drukket det uopløste eller oprystede Bundfald. En Undersøgelse af Liget har ikke kunnet finde Sted, da Graven ikke har kunnet paavises.

I Henhold til det Anførte ville Arresteranterne Ole Andersen og Mathias Pedersen være at dømmes efter Straffelovens § 190 til at straffes paa Livet, hvorved i Overensstemmelse med samme Lovs § 62 bortfalder Spørgsmaalet om yderligere Straf for Arresteranten Andersen efter Straffelovens § 281 2det Led og for Arresteranten Pedersen efter § 52 sammenholdt med sidstnævnte §.

Arresteranterne Andersen og Pedersen ville derhos blive at tilpligte at udrede i Erstatning efter de derom nedlagte Paaastande til Landbygningernes

Brandforsikkring 232 No. og til Johanne Sophie Rasmusbatter, Larsens Enke, 19 Rd. 5 Mk.

Arrestantinden Nr. 57 Sane Christiansbatter, Pedersens Hustru, der tiltales for Meddeelsagtigbed i Mord eller i alt Fald for ikke at have forebygget denne Forbrydelse, har erkjendt, at hun har været besjendt med hendes Mand's Arrestanten Pedersens og Arrestanten Andersens Mordplaner, idet hun var tilstede, da hendes Mand første Gang om Mandagen den 27de Januar 1862 opfordrede Andersen til Mordet, og hørte og forstod, hvad der blev aftalt, og fremdeles hørte, at Sidstnævnte ved sin Hjemkomst fortalte, at det ikke var lykkes at udføre Gjerningen, og paany blev opfordret til at tage til Fredensborg i samme Vrinde, samt ligeledes var Vidue til den senere Aftale om, a Mordet skulde udføres ved Gift, hvilket hendes Mand ogsaa udtrykkelig har meddeelt hende. Hun har fremdeles erkjendt, at hun Onsdagen den 29de Januar overværede og, da der var Lys i Værelset, saae Gistens Tilberedelse, og at Arrestanten Ole Andersen gif ind med den til Niels Jensen, samt at hun den følgende Dag forinden Ole Andersens Ankomst vidste, at han vilde indfinde sig for at ombringe Niels Jensen, og desuagtet ubindret lod ham forblive i Sovestuen, hvor han paa en Slagbænk afventede hendes Mand's Hjemkomst, og at hun bemærkede Torsdag Aften fuldkommen forstod, hvad der gif for sig, skjøndt hun paa Grund af Mørket ikke vil have seet Gisten blive tilberedt. Hendes Mand Arrestanten Pedersen har forklaret, at hun var enig med ham og Arrestanten Andersen i, at Jensen skulde ombringes, og udtalte dette, idet hun, da han fortalte hende, at de havde tænkt paa at ombringe Jensen ved Gift, yttrede, at det var rart selv paa den Maade at blive af med Jensen, og Arrestanten Andersen har forklaret, at Arrestantinden om Torsdagen fortalte ham, at den Gift, der var givet Jensen ind den foregaaende Aften, ikke havde haft anden Virkning, end at han havde brækket sig udenfor Kjældensdøren, og derhos tilføjet, at han maatte have mere. Disse Forklaringers Rigtighed har Arrestantinden imidlertid først bestemt benægtet, og senere har hun erklæret, at hun i alt Fald ikke kan erindre at have udtalt noget Samtykke ligeoverfor sin Mand med Henhyn til dennes Plan at ombringe Jensen, og at det er muligt, skjøndt hun heller ikke erindrer det, at hun har fortalt Arrestanten Andersen om Torsdagen, at Jensen havde brækket sig den foregaaende Aften, men hun har i ethvert Fald ikke sagt til denne, at Jensen maatte have mere. Hun faastaaer, at, skjøndt det var hendes Ønske, at Jensen skulde blive ombragt, da hun paa Grund af hans Forhold var i høi Grad bled af at have ham i Huset, og tildeels ogsaa paa Grund af den trykkende Aftægtsbyrde, har hun dog ikke under nogenformhelst Form givet sin Samstemning tilkjende med de hende bekjendte Planer til at ombringe ham, hvis Udførelse hun har overværet, men indskrænket sig til ikke at foretage Nogetsomhelst for at forebygge det paatænkte Mord ved enten at gjøre Forestillinger derimod eller advare Jensen, og Grunden til, at hun Intet foretog, var, at hun ønskede Niels Jensens Død, hvilket hun efter, hvad hun har erkjendt, ved flere Leiligheder tidligere havde yttret. Det er imidlertid ogsaa af Arrestantinden Bobil Kirsiine Pedersen forklaret, at Arrestantinden

Torsdag Aften, da hun fortalte hende, at Ole Andersen skulde blive der om Natten, og at Zensen skulde have Gift, for at han kunde døe, ved samme Leilighed paalagde hende, at hun ikke maatte understaae sig at sige det til Noget, med Hensyn til hvilken Forklaring Arrestantinden, Pedersens Hustru dog ikke har villet erkjende, at hun udtryffeligt har paalagt sin Svigerinde Tausshed.

Det maa herefter ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden, Pedersens Hustru, om hun end ikke mod sin Venægtelse kan ansees suldt deelagtig i Mordet, dog ved sit hele Forhold har opmuntret og styrket det af Arrestanterne allerede fattede Forsæt om at ombringe Niels Zensen, og vil hun som Følge heraf være at dømmes efter Straffelovens § 51 cfr. § 190 til en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 9 Aar.“

Nr. 26. **Sogneraadet for Clemenster Sogn** (Advocat Brod efter Ordre)

contra

Gaardeier **Ole Poulsen** (Sugen),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at fratræde Jordlobden Matr.-Nr. 175 c. i. i samme Sogn.

Bornholms nordre Herredstingsdom af 18de December 1867: „Indstævnte, Gaardeier Ole Poulsen, bør til Sogneforstanderskabet for Clemenster Sogn oplade Jordlobden Matr.-Nr. 175 c. i. i samme Sogn under en daglig Mulct af 2 Rd. Sagens Omkostninger ophæves, og Salairt til Citantens beskikkede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Erichsen, bestemmes til 10 Rd., som udbedes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven.“

Randsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1868: „Citanten, Gaardeier Ole Poulsen af 11te Selveiergaard i Clemenster Sogn paa Bornholm, bør for Tiltale af de Indstævnte, Clemenster Sogneforstanderskab, i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger og det Procurator, Cancelliraad Erichsen tillagte Salair bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Dverretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, gaaer Indstævntes Skjøde af 19de December 1859 paa den 11te Selveiergaard i Clemenster

Sogn ud paa at overbrage ham Gaardens „Andeel i Udmarken“ uden særligt at nævne den under Sagen omtvistede Udmarkslod Matr.=Nr. 175 c. i. eller endog blot at berøre, at en Udmarkslod var udlagt til Gaarden, og efter Proceduren maa hans Formands Skjøde paa 11te og 12te Selveiergaard antages at have et tilsvarende Indhold. Herefter kan der, især naar tillige henføres til, at Lovligheden af de mellem Hartkornseierne udførte Udføstninger af Sogne-Udmarkerne paa Bornholm, hvilke Udføstninger ikke kunde opretholdes, allerede paa den Tid var bestridt, ikkun ansees at være overdraget Indstævnte den Ret til Andeel i Udmarken, som maatte befindes virkelig at tilkomme ham som Eier af den ham folgte Gaard, hvorimod der ikke er tilfaldt ham Ret til at blive Eier af nogen bestemt Udmarkslod og navnlig af Matr.=Nr. 175 c. i.; og det findes ikke at kunne bevirke nogen Forandring i Retsforholdets ved Skjøberne fastsatte Vægsaffenhed, at bemeldte Lod ved Gaardsalgene factist medfulgte og derefter uhindret besedes af Indstævnte og hans Formand, der ligesuldt maatte vide, at deres Ret til at forblive i Besiddelse af den contractmæssigt var betinget af, at den Udføstning, hvorved Lodden var henlagt til deres Eiendom, blev staaende ved Magt.

Efter det Anførte kan der ikke ansees at være foregaaet et saadant Salg af den omtvistede Lod til Indstævnte, som ifølge § 4 af Loven om Behandlingen af den Landsfogdene paa Bornholm tillagte Andeel i Udmarksjorderne af 9de Februar 1866 skal staae ved Magt, og Citanternes paa Lovens § 1 støttede Paastrand om, at Indstævnte tilpligtes at fravige Lodden, maa derfor tages til Følge. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Citanternes befalede Sagfører for Underretten tillagte Salair bliver ligesom Salairret til deres befalede Sagfører for Højesteret at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Mulct af 1 Rd. til Amtets Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, fravige den omhandlede Udmarks-

lod Matr.-Nr. 175 c. i. i Clemensker Sogn. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. 3 Salarium tillægges Cancelliraad Erichsen for Underretten 10 Rd. og Advocat Brod for Høiesteret 60 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Titanten, Gaardeier Ole Poulsen af 11te Selveiergaard i Clemensker Sogn paa Bornholm, paaanket en inden Bornholms nordre Herredsting den 18de December f. A. affaagt Dom, hvorved han er tilpligtet, under en daglig Mulct af 2 Rd., til de Indstævnte, Clemensker Sognesforstanderskab, at oplade Jordblokken Matr.-Nr. 175 c. i. i samme Sogn, medens Sagens Omkostninger ere ophævede, og de Indstævntes for Underretten bestiktede Sagsfører er tillagt 10 Rd. i Salair af det Offentlige, deels til at forandres berhen, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale, deels til at stadsfæstes, forsaavidt Omkostningerne ved samme ere ophævede, idet han derhos har paastaet sig tilkjendt alle af Appellen flydende Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstræffeligt.

Da det indstævnte Sognesforstanderskab, skjøndt det findes lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Mefjør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 blive at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder, navnlig Underrettsacten.

Af denne fremgaaer, at Lodden Matr.-Nr. 175 c. i. ved den i sin Tid imellem Hartkornseierne i Clemensker Sogn foretagne private Udskiftning af Sognets Andeel i Udmarken er bleven henlagt til de da forenede 11te og 12te Selveiergaarde, at den daværende Eier af disse Gaarde senere i Aaret 1856 har skjødet begge Gaarde i Forening med „Andeel i Udmarken“ til en nstævnt Mand, som derefter atter har solgt hver Gaard for sig, og navnlig ved Skjøde af 19de December 1859 har overdraget den 11te Selveiergaard til Titanten med — som det ligeledes hedder i dette Skjøde — „dens Andeel i Udmarken“, medens dog den hele Lod Matr.-Nr. 175 c. i. factist skal være fulgt med bemeldte 11te Selveiergaard, saa at Kjøberen af den 12te Selveiergaard ikke deraf har modtaget nogen Deel. Da imidlertid Clemensker Sogns Udmærk i Mefjør af Lov af 9de Februar 1866 og de i Henhold til samme foregaaede Forhandlinger er bleven henlagt til Communen, have de Indstævnte under nærværende Sag for Underretten sagsøgt Titanten til at fravige den omhandlede Jordblov som formeentlig ogsaa tilhørende Communen, hvorimod Titanten til Støtte for sin Frifindelsespaastand har paaberaabt sig Bestemmelsen i nysnævnte Lovs § 4, hvorefter alle af Hartkornseierne foretagne Overdragelser af Lodder, som ere tillagte dem ved de mellem dem udførte private Udskiftninger, skulle staa ved Magt, og det skjønnes ei heller rettere, end at denne Titantens Paastand

maa gives Medhold. Thi vel have de Indstævnte, med Henviisning til en for Underretten fremlagt Erklæring fra den første Sælger, villet gjøre gjældende, at det ved de i Skjødet af 1856 brugte Udtryk: „Andeel i Udmarken“ ikke skal have været tilfigtet at overdrage Kjøberen nogen bestemt Løb i Udmarken, eftersom det var Sælgeren bekjendt, at Spørgsmaalet om, hvilken N.t Hartkornseierne havde til de dem ved Udfisfningen tillagte Udmarksklodder, dengang var omtvistet og Gjenstand for Proces, og at Udtrykkene derfor netop bleve valgte for at sikkre Sælgeren imod Erstatningspligt ligeoverfor Kjøberen for det Tilfælde, at nogen Deel af Udmarken senere skulde blive ham fravunden. Men det findes ikke, at den Omstændighed, at Matriculnummeret ikke er nævnt i Skjødet, kan komme i Betragtning, naar det dog maa anses givet, at den omspurgte Løb ved de stedbundne Overdragelser factisk er medfulgt og derhos saavel af Citanten som af hans Formand uhindret er bleven besiddet og benyttet, idet de herefter maatte have Føie til at antage, at det var denne Løb, hvortil der sigtedes i Skjøderne, naar ifølge samme de paagjældende Eienomme overdroges tilligemed disses Andeel i Udmarken. Idet som Følge heraf ingen Deel af Lødden kan tilfalde Communen, maa det isøvrigt i Forhold til samme være irrelevant, at Citanten ikke under Sagen har godtgjort sin Afkomst til den hele Løb, af hvilken han dog i ethvert Fald er Eier for en Deel.

Citanten vil derfor blive at frifinde for de Indstævnets Tiltale.

Sagens Omkostninger findes med Føie at være ophævede.

Det de Indstævnets bestillede Sagsfører ved Underretten, Procurator, Cancelliraad Erichsen, tillagte Salair bifaldes, og bliver i Overeensstemmelse hermed Underrettsdommen deels at forandre deels at stadfæste.

Foraaavidt Sagen ved Underretten har været beneficeret, attesteres, at Behandlingen og Sagsførelsen har været lovlig.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.“

Nr. 20. Grosferer **Fr. Dithmer** (Statsraad Bungen)

contra

Øfentkræmmer **Ad. Holstebro** (Ingen),

betræffende Indfrielse af en af Sidstnævnte under 24de Juli 1861 udstedt 3 Maaneders Sola-Vexel, stor 550 Rd., m. v.

Randsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Mai 1868: „Indstævnte, Øfentkræmmer Ad. Holstebro, bør for Tiltale af Citanten, Grosferer Fr. Dithmer, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den ved den inbantebe Dom forfastebe

Paastand fra Indstævntes Side om Sagens Ophævelse ikke foreligger Høiesteret til Prøvelse, vil Dommen være at stadfæste i Genhold til de iøvrigt i samme anførte Grunde, hvortil føies, at der foruden Indstævntes Fallitbo var Andre, til hvem Citanten kunde holde sig om Betaling af den paagjældende Bøxel, hvilket dog var betinget af, at han havde ladet den protestere for Boet; af den under Protestacten skeete Præsentation til Betaling, der gik ud paa strax at faae Bøxlen fuldt betalt, kunde det derfor ikke ubleedes, at Citanten, da dette blev ham nægtet, allerede nu attraaede i dets Sted at søge en saadan Betaling i Boet, som efter dets Tilstand i sin Tid maatte kunne tilfalde ham, hvorom ingen Tilfjendbegivelse fra Citantens Side senere fremkom.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende efter Overenskomst mellem Parterne for denne Ret indbragte Sag søger Citanten, Grosserer Fr. Dithmer ifølge Stævning af 2den October 1866 Indstævnte, Henskræmmer Ad. Holstebro tilpligtet med Betaling at indfri en Citanten tilhørende, af Indstævnte under 24de Juli 1861 til Ordre S. F. S. Kron udstedt 3 Maaneders Sola=Bøxel, stor 550 Rd., og til endvidere at betale $\frac{1}{2}$ pCt. Provision, Protestomkostninger, Bøxelrenter, indtil Betaling skeer, samt endelig denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har principaliter paastaet Sagen hævet og sig tillagt Kost og Tæring og in subsidium Frisindelse for Citantens Listale med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilsvækkeligt.

Indstævntes principale Paastand er støttet paa en under 1ste October 1866 mellem Parterne truffen mundtlig Overenskomst om en Udsættelse af Proceduren i denne Sag, indtil en anden af Citanten for Høiesteret indanket Bøxelsag var bleven paakjendt af denne Domstol, hvad der derefter ogsaa under 12te Februar f. A. er skeet, og saaledes at Dommen i denne Sag er gaaet Citanten imod.

Naar Indstævnte nu vil gjøre gjældende, at dette Udsal af bemeldte Sag ubetinget skulde forpligte Citanten til at hæve nærværende Sag, og at Citanten kun skulde være berettiget til at fremme den, naar Høiesteretsdommen var falden ud i hans Faveur, da maatte det paaligge Indstævnte mod Citantens Venægtelse at godtgjøre, at Overenskomsten om Sagens Udsættelse har

havt et saabant, i og for sig lidet sandsynligt Indhold, men herfor mangler der ethvert Beviis, og Indstævntes ommeldte Paastrand vil derfor være at forfaste.

Derimod findes Indstævntes subsidiaire Paastrand, forsaavidt denne er støttet paa, at den paastrævnte Bøgel som ikke anmeldt inden Proclamas Udløb i Indstævntes, da Bøglen protesteredes, under Fallitbehandling tagne og ham senere ekstraherede Bø er at ansee som præcluseret, at maatte tages tilfølg. Thi naar Citanten har formeent, at den af ham under 2den October 1861 ved Notarius publicus for denne Rets Stiftecommissjon, der behandlede Indstævntes Bø, optagne Protesti de non solutione maatte gjælde som en Anmeldelse af Bøglen i Boet, da har en saadan Opfattelse af Protestens Betydning i Admini- delighed ingen Hjemmel hverken i Lovgivningen eller i Forholdets Natur, og in casu er det ogsaa in confesso, at Protesten heller ikke af Stifteretten er bleven opfattet paa en saadan Maade. Der vil derfor allerede i Genhold til det Anførte, og uden at det vil være fornødent at undersøge, om Bøglen, saaledes som Indstævnte ogsaa har paaveraabt sig, i Medfør af Frdn. 18de Mai 1825 § 73 cfr. Frdn. 7de April 1843 § 4 kan ansees som præscriberet, være at tillægge Indstævnte den af ham paastraaede Fristindselse.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovgivningen er under Sagen iagttagen."

Torsdagen den 7de October.

Nr. 169.

Advocat Henrichsen
contra

Simon Jensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for ved Uagtksomhed at være bleven Marsag til en Andens Død.

Sorø Birkis Extraretsdom af 16de Marts 1869: „Tiltalte Indsidder Simon Jensen af Hangerup bør til Statskassen bøde 20 Rb. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage. Saa ubreder han og Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator W. Hansen med 5 Rb. og til Defensor, Procurator Flor med 4 Rb. Den idømte Bøde at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te Mai 1869: „Tiltalte Indsidder Simon Jensen af Hangerup bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maaneeder. I Henseende til

Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne M. Møller og Meher, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afbærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Høj= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Sorø Birkis Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Indsidder Simon Jensen af Hangerup, sigtes for ved Uagtsomhed at være bleven Ansag til en Andens Død, har Tiltalte vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Dphste, at, da han Tirsdagen den 29de December f. A. om Eftermiddagen omtrent Kl. 4 var gaaet ud med sin Bøsse for at skyde Dyr paa Rugen og havde drevet omkring uden at skyde Noget, samt ved paa Hjemveien at følge langs Gærdet omkring Skoven Rydvænget, hørte en kradsende Lyd inde fra Skoven, som han antog hidrørte fra en Ræv, affjød han, efterat have ventet omtrent et Dvarteer for at see, om den formeentlige Ræv ikke vilde komme ud af Skoven, saa at han kunde faae Skud paa den, sin Bøsse ind i Skoven efter den Retning, hvori han havde hørt Lyden. Da han strax efter Skuddet hørte et Falb og en Malen, sprang han ind i Skoven, hvor han fandt liggende Ungkarl Hans Espensen, hvem Skuddet havde truffet i Ansigtet. Ved Tiltaltes og hans Hustrues Hjælp blev den Saarede bragt hjem til Tiltaltes Bopæl og Lægen strax hentet, men efterat være indlagt paa Sygehuset i Sorø afsig Espensen den 2den Januar d. A. ved Døden sammesteds som Følge af det Skud Hagel, han havde faaet i Ansigtet, idet Haglene efter Districtslægens Erklæring havde aldeles destrueret det venstre Nie og vare traadte ind i Hjernen gjennem den øverste Hvelving af Dienhuulheden. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er født i 1838 og ikke funden forhen straffet efter Dom, er ved den indankede Dom anseet efter Straffelovens § 198, men Straffen, der er fassat til en Bøde af 20 Rd., findes efter Omstændigheberne at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Med den heraf flydende Forandring i Straffen vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Sagførernes Salairer, billiges, iøvrigt blive at stabsfæste."

Nr. 217.

Advocat Henrichsen
contra**Jens Poulsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Kjær Herreds Extraretsdom af 10de Mai 1869: „De Tiltalte bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Tjenestekarl Jens Poulsen af Horsens i 3 Dage, Gaardmand Christen Sørensen, kaldet Skanderborg, sammesteds i 4 Dage, dennes Hustru Christine Christensbatter i 2 Dage og Niels Christian Jensens Enke Ane Kirstine Rasmusbatter, kaldet Himmelbostine, ogsaa af Horsens i 3 Dage. Derhos bør de Tiltalte Poulsen og Sørensen, Een for Begge og Begge for Een, betale i Erstatning til Gaardmand Niels Christian Christensen af Horsens 1 Rd. 3 Mk., og bør Tiltalte Rasmusbatter in solidum med dem betale af denne Erstatning 1 Rd. 1 Mk. 8 ß. Endeligen bør de formeldte Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, betale Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Varsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Nielsen 4 Rd. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1869: „Underrettsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indbante Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag, som i 1ste Instants tillige angik 3 Medtaltale, for hvis Vedkommende Underretsbommen ikke er indanket for Overretten, tistales Jens Poulsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — som han opgiver ifølge sin for Underretten medtaltale daværende Huusbonds Opfordring — har i dennes Kjør i Høsttiden f. A. tilvendt sig ialt 11 Uender, af hvilke de 6 tilhørte Gaardmand Niels Christian Christensen af Hedegaard og de 5 Huusemand Niels Christian Pedersen af Horsens, og hvilke han, tildeels i Førening med sin Huusbond, hjembragte til dennes Gaard og senere dæstog i at fortære.

Uenderne have de Bøstjaalne hver for sit Vedkommende vurderet, Christensen til 1 Mk. 8 f Stykket og Pedersen til 3 Mk. Stykket, og Christensen har paaflaaet sig tilkjendt 1 Rd. 3 Mk. i Erstatning, hvorimod Pedersen, der i Erstatning for de ham frastjaaene Uender af Tiltaltes ovennævnte Huusbond har modtaget 2 Rd., har skafalbet videre Krav i saa Henseende.

For disse Typerier vil Tiltalte, der er født 1848 og ved Kjør Herreds Extraretsdom af 23de December f. A. for et i October Maaned f. A. begaaet Pengetyveri er dømt efter Straffelovens § 228 til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter samme Lovs § 64 jfr. § 228 med en Tillægsstraf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, og Underretsbommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Art af Fængsel i 3 Dage, og ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste, saavidt den er paaanket.“

Nr. 224.

Advocat Nellemann

contra

Lars Lomholdt Jørgensen og Hans Jürgen Hinrich Joenck (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Nørre-Thyrstrup Herreds Extraretsdom af 31te Mai 1869: „Lars Jørgensen Lomholdt og Hans Jürgen Hinrich Joenck hør hensesattes hver især i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de ogsaa, Begge for Een og Een for Begge, alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagfører Kjerulf 8 Rd. og til Forsvæ-
reren, Sagfører Bartholdy 6 Rd. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Heinrichsen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Murer Lars Lomholdt Sjørgensen og Skræder Hans Sjørgen Hinrich Soenck for Bedrageri.

Tiltalte Sjørgensens Forklaring gaaer ud paa, at Soenck først i Februar Maaned d. A., da de begge vare uden Arbeide, foreslog, at de skulde staae sig noget at leve af ved at indrette et Slags Lotteri og sælge Nummere paa Landet, uden at det dog var Tanken, at der skulde kunne vindes noget, idet de Tiltalte Intet eiede. De henvendte sig derefter begge til en Steentykker for at faae trykt Lotterisedler, men den egentlige Bestilling af disse skete dog først senere af Tiltalte Sjørgensen alene, der modtog 800 Stykker, som de Tiltalte deelte, og som det var Meningen, at enhver af dem skulde mærke med Tallene fra 100 til 500; hvorhos de aftalte, at de skulde udgive Sedlerne for at høre til Odense Subusfriloteri. De paagjældende Sedler, af hvilke nogle faa Stykker ere bragte tilstede under Sagen, lyde iøvrigt paa, at, naar det paagjældende Nummer udkom paa en af de 4 største Gevinster i Classeloteriets 6 Trækninger i 1869, faldt der paa Sedlen en Gevinst efter Betingelserne. Efter Tiltalte Sjørgensens Forklaring lavede de sig derhos et Par Bøger, forsynede med et paaklæbet Stykke Stempelpapir, hvori Sjørgensen skrev nogle Bemærkninger om Odense Lotteriet og de Gevinster, der skulde spilles bort, og hvori Kjøbernes Navne skulde optegnes. De Tiltalte reiste nu nogen Tid, som oftest i Forening, omkring paa Landet i den sydsøstlige Deel af Sjælland og sælgede Lotterisedlerne, og naar de mærkede, at Kjøbere heller vilde have Penge end Høiesterets Dom, foretog de, at Vedkommende, hvis Tal kom ud, kunde faae de vundne Sagers Værdi i Penge ved derom at skrive til Odense. Tiltalte

Joencfs Forklaring stemmer vel ikke i alle Puncter med den saaledes af Førgensen afgivne, og han har navnlig udsagt, at det var hans Hensigt, da han med Førgensen henvendte sig til Steentrykkeren, at bortspille et Uhr og noget Sølotøi, men at Førgensen, da denne et Par Dage efter kom med Sedler af et andet Indhold, hittede, at nu havde han faaet Lotterisedler fra Odense Industriloteri, og at Joencf nu kunde spare sit Uhr og Sølotøi. Tilstalte Joencf har imidlertid vedgaaet, at han ligesaa først af, da han af Førgensen modtog 400 Sedler, som han mærkede med Tallene 101 til 500, samt den ovennævnte Bog, var sig bevidst, at Sedlerne, hvoraf de folgte endeel, vare uden Værdi, at ingen Gevinst kunde erholdes efter dem, og at de navnlig Intet havde at gjøre med Odense Industriloteri, ligesom han særlig har erkjendt, at det, da han i Begyndelsen af April Maaned d. N. folgte nogle Sedler, der ere bragte tilstede under Sagen, var ham klart, at Kjøberen blev bedraget, hvorfor han gav sig det opdigtede Navn Jensen, som ogsaa med en opdigtet Adresse i Odense er med Blyant skrevet bag paa en af de tilstedekomne Sedler, medens der paa Bagsiden af to andre tilstedekomne Sedler er ligeledes med Blyant anført et opdigtet Firma med foregIVEN Adresse, som Tilstalte maa antages at have ndgivet for at være Navnet paa Formanden for Lotteriet. Efter de Tilstaltes Forklaring have de paa denne Maade solgt ialt omtrent 350 Sedler, som det maa antages for 1 Mk. Stykket, og deelt de derved indkomne Penge.

For dette Forhold ere de Tilstalte -- af hvilke Førgensen er sødt i Aaret 1828 og Joencf i Aaret 1831, og som med Undtagelse af, at den Førstnævnte flere Gange har betalt Bøder for Politiforjæelser, ikke sees tidligere at have været tilstalte eller straffede -- ved Underretsbommen rettelig ansete efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver af de Tilstalte efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om, at Actionens Omkostninger blive at udrede af de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, ligeledes vil liges, være at stadfæste, dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer vilde være at fastsætte til 5 Rd. til den Første og 4 Rd. til den Sidste."

Nr. 180.

Advocat Nellesmann

contra

1) **Johan Sigat Josephsen**, 2) **Niels Peter Nielsen**
og 3) **Jens Henriksen** (Defensor Henriksen),
der tiltales de tvende Førstnævnte for Tyveri og den Sidstnævnte
for samme Forbrydelse eller i alt Fald for Meddeelagtighed i
Tyveri.

Odense Herreds Extraretsdom af 20de Marts 1869: „Til-
talte Jens Henriksen af Odense bør for Actors Tiltale i denne

Sag fri at være. De Tiltalte Johan Figat Josephsen og Niels Peter Nielsen, Begge af Odense, bør hensættes til Forbedringshunsarbejde Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 18 Maanedes. Alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Tommerup 5 Rd. og til Defensor, Procurator S. S. Hansen 4 Rd., bør de Tiltalte Johan Figat Josephsen og Niels Peter Nielsen at udrede, Een for Begge og Begge for Een, dog saaledes, at Tiltalte Jens Henriksen in solidum med dem deraf bør tilsvare $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Maag, betale de Tiltalte Johan Figat Josephsen og Niels Peter Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Jens Henriksen in solidum med dem deraf udreder en Trejedeel. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde vil den være at stadsfæste, dog at Straffetiden for Johan Figat Josephsen findes at burde bestemmes til 18 Maanedes.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Johan Figat Josephsen bestemmes til 18 Maanedes. Advocaterne Nellemann og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil inbankede Sag actioneres de Tiltalte Johan Figat Josephsen, Niels Peter Nielsen og Jens Henriksen, de 2 Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for samme Forbrydelse eller for Deelagtighed deri.

Det er i saa Henseende ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dpløste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Johan Figat Josefphsen engang alene fra Sognfoged P. Hansens Skov i Sanderum har opgravet og bortført nogle unge Lindetræer, som han solgte i Odense for 5 Mk., samt at bemeldte Tiltalte og Tiltalte Jens Peter Nielsen toende Gange i Forening have opgravet og bortført endeel Lindetræer af samme Slags, første Gang fra Jens Nielsens Enkes Skov ved Steenløse og 2den Gang fra den ovennævnte Skov i Sanderum, hvilke Træer de solgte i Odense henholdsvis for 2 Rb. og 1 Rb. 4 Mk. Endelig er det paa samme Maade godtgjort, at Tiltalte Johan Figat Josefphsen i Forening med Tiltalte Jens Henriksen den 8de Januar d. A. af Sognfoged Jens Hansen ere antrufne udenfor dennes Gaard ved Sanderum, hvor de vare isærd med at sammenbinde ca. 11 Stkr. Lindetræer fra 1—4 Alens Høide og til en Værdi af omtrent 2 Mk. Stykket, hvilke de havde opgravet i Skoven og agtede at bringe til Odense for der at sælge dem. Efter Tiltalte Jens Henriksens Forklaring, hvis Rigtighed maa anses indbrømmet af Johan Figat Josefphsen, maa det imidlertid antages, at Sidstnævnte, da han opfordrede Jens Henriksen til at være ham behjælpelig med at opgrave Træerne, har givet denne Anledning til at troe, at han havde Lov til at tage dem, og det findes derfor i Underrettsdommen rettelig antaget, at Jens Henriksen ikke har paadraget sig noget Straffeansvar ved sit ommeldte Forhold, men maa blive at frifinde for Actors Tiltale, saaledes at han dog i Forening med de to andre Tiltalte in solidum tilsvare $\frac{1}{3}$ af Sagens Omkostninger.

Tiltalte Johan Figat Josefphsen er født den 11te October 1831 og, foruden at han flere Gange har været anseet for Betleri, ved Odense Herreds Extraretsdom af 8de August 1866 i Medfør af Straffelovens § 228 for Tyveri anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, samt ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 3die April 1868 for Tyveri og Falsk i Medfør af Straffelovens § 230 cfr. § 234 samt § 274 cfr. §§ 270 og 271 straffet med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Bemeldte Tiltalte vil nu, som i Underrettsdommen antaget, være at anses efter Straffelovens § 231 cfr. § 234, ligesom Straffen i samme Dom væssende findes ansat til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Tiltalte Niels Peter Nielsen, for hvem Tiltalte Josefphsen ligeledes skal have foregivet, at han havde Tillabelse til at tage de omhandlede Træer, har indbrømmet, at han tvivlede om dette Foregivendes Rigtighed, og at han nok indsaar, at hans Forhold maatte betragtes som Tyveri. Bemeldte Tiltalte, der er født den 14de September 1831, vil derfor ikke kunne undgaae Straf, og da han tidligere isølge Næsens Kjøbstads Extraretsdom af 30te November 1858 har været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Høiesteretsdom af 9de October 1861 efter samme Frdn.s § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 3die Mai 1867 efter Straffelovens § 231 ligeledes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, findes han nu ved Underrettsdommen rettelig anseet med Straf efter Straffelovens § 232 cfr. § 234, hvorhos

Straffen passende findes bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned. Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes falder, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

Fredagen den 8de October.

Nr. 207.

Advocat Levinfen

contra

1) **Lauft** eller **Lars Nielsen**, 2) **Jens Peter Christensen** og 3) **Niels Hansen** (Defensor Mellemann), der tiltales, Førstnævnte for bedrageligt Forhold og de Sidstnævnte for Meddeelagtighed heri.

Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 27de Marts 1869: „De Tiltalte Brygger Lars Nielsen, Tjenestekarl Jens Peter Christensen og Bødker Niels Hansen, Alle af Nykjøbing, bør hensættes, Tiltalte Nielsen i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og de Tiltalte Christensen og Hansen i simpelt Fængsel henholdsvis i 1 Maaned og i 14 Dage, hvorhos Tiltalte Nielsen bør udrede samtlige af Actionen og hans Anholdelse og Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schjellerup, og til Defensor, Procurator Calundann, 6 Rd. til hver, dog at de Tiltalte Christensen og Hansen in solidum med Tiltalte deeltage i Udredelsen af fornævnte Omkostninger med henholdsvis $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{8}$ Deel. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden for Tiltalte Christensens Vedkommende bestemmes til 14 Dage. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sfaacsen, tillægges i Salair hver 8 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at der allerede, førend Tiltalte Nielsens Bo blev taget under Fallitbehandling, mellem denne og Tiltalte Christensen var truffet en

endelig Overenskomst, ved hvilken det under Sagen omhandlede, Tiltalte Hansen senere overleverede Sviin blev overdraget Christensen som Betaling for tilgodehavende Løn. I Betragtning heraf og efter Sagens øvrige Omstændigheder findes hverken Christensen eller Hansen, der maa ansees paa Christensens Vegne at have besiddet det denne tilhørende Sviin, som han ikke strax selv kunde modtage, at have paadraget sig Strafansvar ved det Forhold, der i den indankede Dom er lagt dem tillast. Der vil som en Følge heraf være at tillægge dem Frisindelse, hvorhos Dommens Bestemmelser om deres Deeltagelse i Udbedelsen af Actionens Omkostninger findes at maatte bortfalde.

Hvad Tiltalte Nielsen angaaer, vil den indankede Dom i Henhold til de for hans Vedkommende deri anførte Grunde blive at stadfæste, dog at Straffetiden vil kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Jens Peter Christensen og Niels Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. For Lars Nielsens Vedkommende bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Mellemann for Højesteret betaler sidstnævnte Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Brygger Laust eller Lars Nielsen, Tjenestekarl Jens Peter Christensen og Bødler Niels Hansen, Forstnævnte for bedrægligt Forhold og de 2 Sidstnævnte for Meddeeltagelse heri.

Ved Tiltalte Nielsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at han, hvis Bo efter hans egen Begjæring den 18de December s. A. blev taget under Skiftebehandling som fallit, har, da Registrering blev foretaget, bragt tilside og unbladt at anmelde som tilhørende Boet deels et Sviin, som han enten kort før eller efter Skiftebehandlingens Begyndelse folgte for 10 Rd., men beholdt i sin Besiddelse, indtil det — som det maa antages — en Moanedstid senere leveredes til Kjøberen, deels 2 Stole af Værdi 3 Rd. og 2 Sække med Humle, der senere ved Auction ere udbragte til 7 Rd. 8 ff., og er det derhos af denne Tiltalte vedgaaet, at han har unddraget disse Gjenstande fra at indbrages under Skiftebehandling i den Hensigt selv

at søre sig dem eller deres Værdi tilgode, samt at, forsaavidt Salget af det nævnte Sviin maatte være fæet før end Skiftebehandlingens Begyndelse, var han sig dog, da Salget foregik, bevidst, at han var udfaget til at erklære sig fallit. Det er endvidere paa lige Maade godtgjort, at den nævnte Tiltalte har unbladt at anmelde for Skifteretten, at han i Forening med en anden Mand havde for nogle tidligere solgte Kartofler 6 Rd. tilgode hos en tredie Mand, hvoraf Halvdelen tilkom Tiltalte, og at han, efterat Skiftebehandlingens var begyndt, har søgt at erholde dette Tilgodehavende betalt til sig selv, og ligeledes er det godtgjort, at denne Tiltalte har paa en Tid, da han var sig bevidst, at han maatte opgive sit Bo som fallit til Skiftebehandling, og, som det maa antages, 1 Dag før end dette skete, ladet et ham tilhørende Sviin, som han antog da havde en Værdi af 16 à 20 Rd., henbringe til Medtilltalte Niels Hansen for at undbrage det fra Registreringen i Boet, og for at det senere ifølge en Overenskomst, som han nogle Dage før Fallitten havde truffet med Medtilltalte Jens Peter Christensen, kunde afgives til denne, hvem Tiltalte Nielsen saaledes vilde skaffe Betaling fremfor de andre Creditorer af et Beløb af 20 à 30 Rd., som Tiltalte Christensen, der indtil 1ste November f. A. havde tjent hos Tiltalte Nielsen, havde tilgode hos ham for referende Løn, og er dette Sviin nogle Dage, efterat Skiftebehandlingens var begyndt, igjen af Tiltalte Hansen leveret tilbage til Tiltalte Nielsen, som atter udleverede det til Tiltalte Christensen som Deberlag for dennes tilgodehavende Løn, idet han ved Overleveringen udtrykkeligt meddeelte Christensen, at Sviinet overdroges denne for at skaffe ham Betaling fremfor de andre Creditorer. Senere er Sviinet af Skifteretten foranstaltet bortsolgt ved Auction for Tiltalte Nielsens Voes Regning og udbragt til 13 Rd. . . . .

For det af Tiltalte Nielsen efter det Foransførte udbiste Forhold ved i egennyttig Hensigt at undbrage fra Registrering et Sviin, 2 Sække med Humle samt 2 Stole og at unblade at anmelde for Skifteretten den ovennævnte Fordring, som han senere har søgt at indfordre, samt endelig ved i den Hensigt at begunstige Medtilltalte Christensen paa de andre Creditorers Beskøftning at overdrage denne et Sviin, som han til den Ende ligeledes havde unddraget fra Registreringen, er han, der er født i Aaret 1833 og ikke sees tidligere at have været straffet, ved Underretskdommen retteligen anseet efter Straffelovens §§ 260 og 261 med en Straf, der findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Skvad dernæst angaaer Medtilltalte Christensen, da er det af ham vedgaaet, at han paa en Tid, da han vel ikke vidste, om Tiltalte Nielsen var gaaet fallit, eller hvorvidt hans Fallit var overhængende, medens det dog var ham bekendt, at Nielsens Formuesforhold vare i en yderst slet Tilstand, og at han efter Sigende ikke kunde betale sine Creditorer, har truffet Aftale med Nielsen om, at han af denne skulde have det ovennævnte Sviin ifædetfor Penge som Deberlag for tilgodehavende Løn, samt at han, da han nogle Dage efter modtog Sviinet, vidste, at Nielsens Bo var taget under Skifterettens Behandling, ved hvilken Leilighed Nielsen ogsaa udtrykkeligt meddeelte ham, at

Svinets Overdragelse til ham stete i det Niemed at staffe ham Betaling fremfor de øvrige Creditorer. Det maa isøvrigt ifølge de efter Overrettens Kjendelse erhvervede Oplysninger antages, at Tiltalte Christensen, hvis Forbring for tilgodehavende Løn i Nielsens Bo er opført med 30 Rd., heraf vil kunne erholde som Dækning et Betsøb, der omtrent svarer til den Sum 13 Rd., hvor til Svinet, som meldt, udbragtes ved Auction, men Tiltalte, der end ikke, da han modtog Svinet, vidste, at der tilkom ham nogen Fortrinsret i Boet for hans Løn — uden hvilken Fortrinsret han efter Boets Tilstand aldeles ikke vilde have kunnet erholde nogen Dækning — er ikke desto mindre for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet strafflydbig efter Straffelovens § 261 cfr. § 47, medens Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til simpelt Fængsel i 1 Maaned, efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 14 Dage.

Tiltalte Hansen har vedgaaet, at han efter Anmodning af Tiltalte Nielsen og efter sin Forklaring for at gjøre denne en Tjeneste har, som ovenanført, modtaget i Forvaring det til Tiltalte Christensen senere leverede Sviin for derved at undbrage det fra at blive registreret som tilhørende Boet og bidrage til, at det senere kunde komme Tiltalte Christensen tilgode, og for dette sit Forhold er ligeledes denne Tiltalte ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 261 cfr. § 48 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 14 Dage. Da det nu derhos vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rd., vil Underrettsdommen saaledes med den ovenanførte Nebstættelse af Straffetiden for Tiltalte Christensens Bedkommende være at stadfæste.“

Nr. 170.

Advocat Levinson

contra

Anders Hansen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Stevens Hage Herreders Politiretsdom af 6te Februar 1869: „Tiltalte Indsidder Anders Hansen af Fed bør hensejtes i simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1869: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 14 Dage. I Salair til Procuratorerne Bøger og Myhlerk her for Retten betaler Tiltalte, Indsidder Anders Hansen af Fed, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stabsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte Indfædder Anders Hansen af Fjed, der er søbt i 1831, og som ved Høiesteretsdom af 11te October 1865 er anseet efter Frbn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og som under nærværende fra Stevns Faxe Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes for Tyveri, ved egen med det isvrigt Dylfste stemmende Tilfæaaelse er overbevist Søndagen den 20de September f. A. i Stoven Kalvekrogen at have tilsendt sig endeel til 3 Mk. vurderede Birketriis, han affar af nogle unge Birketræer, maa det villiges, at han ved Politirettens Dom er anseet efter Straffelovens § 235, men findes Straffen at maatte bestemmes til 14 Dages simpelt Fængsel, og med denne Modification vil Politirettens Dom, ved hvilken Tiltalte er anseet med samme Fængsel i 8 Dage og paalagt at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.“

Nr. 218.

Advocat Levinfen

contra

Hans Christian Christensen (Defensor Hansen),
der tiltales for betrageligt Forhold.

Rjær Herreds Extraretsdom af 6te April 1869: „Tiltalte Hans Christian Christensen af Aistrup bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Nisjen 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinson og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Hans Christian Christensen for bedrægligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at, efterat han — der ved en den 13de November 1861 oprettet og den 15de s. M. tinglæst Leiecontract havde for et Tidrum af 50 Aar fra den 1ste Mai 1861 at regne leiet et Gaardmand Hans Jacobsen i Aistrup tilhørende Stykke Hedejord blandt Andet paa Billaar, at de Bygninger, som Tiltalte havde opført eller fremtidig maatte opføre paa Eiendommen, skulde tilhøre ham, men ved Leieaalets Ophør bortflyttes og Pladsen ryddeliggjøres, og at Tiltaltes Ret efter Contracten skulde være forbrudt, saafremt han maatte udeklive med Leieafgiften i 14 Dage efter Forsalbstiden — ved Kjøer Herredstingsdom af 27de November s. A. var bleven dømt til at have sin Leieret efter bemeldte Contract forbrudt samt til at betale Jacobsen i restende Leieafgift til 1ste Mai s. A. 30 Rd. med Renter og Omkostninger, og denne Dom den 8de December s. A. var forkjendt for ham, har han nebrudt de paa Leiejorden opførte Bygninger og solgt dem saavel som den ved Stedet værende Gjøbning, uagtet han ved den ommeldte Contract havde givet Jacobsen 1ste Prioritets Panteret i disse Bygninger med muur- og nagelfaste Ting samt i Eiendommens Aul, Afgrøde og Gjøbning m. m. Da nu Tiltaltes Anbringende om, at han troede sig berettiget hertil, fordi han efter sin Formening ikke skyldte Jacobsen det fulde Beløb, der var tilkjendt denne ved Dommen, samt at han var nødt til at sælge Huset og Gjøbningen, da han ikke havde Noget at leve af og efter Dommen skulde frastytte den leiede Jord, ikke kan komme i nogen videre Betragtning, og der ei heller kan være Spørgsmaal om, at hans Fremgangsmaade skulde være hjemlet ved Contractens Bestemmelse om, at han ved Leieaalets Ophør skulde bortflytte de paa Jordlobben opførte Bygninger og ryddeliggjøre Pladsen, vil Tiltalte, der er født i 1827 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaae for sit ommeldte Forhold at anses efter Straffelovens § 253 med en Straf, der ved Underretsdommen findes påsænde bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 241.

Advocat Hansen
contra**Janusine Christine** eller **Kirstine Hansen**

(Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 17de August 1869: „Tiltalte Pige Janusine Christine eller Kirstine Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ipsen 4 Rd. og til Defensor, Cancelliraab Procurator Erichsen 3 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Blytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Amtets Ordre af 21de f. M. tiltales under nærværende Sag Pigen Janusine Christine eller Kirstine Hansen, tidligere heraf Byn, for Tyveri, og er det ved egen Tilstaaelse og dermed forsvorigt stemmende Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den Forbrydelse, for hvilken hun tiltales. Saaledes har hun den 13de i forrige Maaned frafjaalet Consul og Kjøbmand Michelsen en Messingthesfee og Kjøbmand M. Christiansen en Sølvthesfee, hvilke 2de Thesfeer efter Tiltaltes Forklaring laae paa Gulvet i vedkommende Eieres Kjøkken, hvor hun kom ind for at sælge Grøntfager, og da Ingen der var tilstede, tilvændte hun sig de ommeldte 2de Steer. Ligeledes har hun ogsaa nogle Dage tidligere i Landinspector Lunds Kjøkken, hvor hun ligeledes kom ind for at sælge Grøntfager, og hvor Ingen var tilstede, stjaalet en Sølvthesfee, som var i en tom Kaffeop, der stod paa et Bord i Kjøkkenet. Thesfeerne, af hvilke Sølvthesfeerne ere vurderede hver til 5 Mk. og Messingthesfeen til 6 f, ere forefundne i Tiltaltes Besiddelse og tilbageleverede Eierne, som have frasaldet Krav paa Erstatning for Afsværet.

Tiltalte, som er født den 14de December 1852, og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil nu blive at dømme efter Straffelovens § 228 cfr. §§ 21 og 37, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til 10 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost.“

Mandagen den 11te October.

Nr. 209.

Statsraad Buntzen

contra

Thorgeir Gudmundsson (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Afkendelse af Rigsretsdom af 16de September 1867:
 „Tiltalte Thorgeir Gudmundsson bør at straffes med 10 Slag af Riis. Ligeledes bør han at betale alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til hans Defensor her for Retten, S. Christiansson, 2 Rd. At efterkommes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 15de Juni 1868:
 „Underrettsdommen i denne Sag bør ved Magt at stande. Alle af Sagens Appel lovligen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne Jon Gudmundsson og P. Melsted, 6 Rd. R. M. til hver især, betaler den Tiltalte. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaauidt den indankede Dom omhandler tvende Tiltalte paaafgite Tyverier af et Par Træsko og en Frakke, bemærkes, at, da disse Facta ikke have foreligget Underretten til Paakjendelse, har Overretten savnet Competence til at gjøre dem til Gjenstand for sin Bedømmelse. For de øvrige i Dommen ommeldte Tyverier, hvori Tiltalte er funden skyldig, vil han være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 § 1 cfr. Forordningen af 24de Januar 1838 § 4 litr. b, og Straffen findes, som ved Dommen steet, at kunne bestemmes til 10 Slag Riis. Han vil derhos have at udrede Actionens Omkostninger efter bemeldte Doms Forskrifter.

I Henseende til Sagens Behandling i de foregaaende Instanser bemærkes, at denne ved Underretten, affeet fra et den 21de Juni 1867 optaget ubetydeligt Forhør, der burde have været afholdt paa et langt tidligere Tidspunkt, uden nogen rimelig Grund og uanset de Underdommeren jevnlig af Amtmanden givne Paa-mindelser har henstaaet fra den 29de April til den 21de August

1867, uden at Noget er foretaget i samme, samt at Justitssecretairen ved Overretten først den 9de September f. A. har expederet Akten i nærværende under 15de Juni næstforhen paakjendte Sag. For det af disse Embedsmænd saaledes udsatte Forhold — hvorved for Underdommerens Vedkommende derhos bemærkes, at han af egen Drift burde have tilveiebragt Størstedelen af de ved Overrettens Kjendelse af 16de December 1867 forlangte Oplysninger — findes de i Henhold til § 35 af Forordningen af 3die Juni 1796 at maatte ansees med en Mulct til vedkommende Fattiggæsse, der efter Omstændighederne bestemmes for Underdommeren til 20 Rd. og for Justitssecretairen til 15 Rd.

Endnu bemærkes, at Oversættelsen af Sagens Akter vel har mebtaget en uforholdsmæssig lang Tid, men at der dog ikke findes aldeles tilstrækkelig Anledning til herfor at paalægge Vedkommende Ansvar.

Chi kendes for Ret:

Thorgeir Gudmundsson bør straffes med 10 Slag Riis; saa betaler han og alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier, og i Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Levinson for Høiesteret 10 Rd. til hver. Underdommeren og Landsoverrettens Justitssecretair bør bøde til vedkommende Fattiggæsse, den Første 20 Rd. og den Sidste 15 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Thorgeir Gudmundsson, en gift Mand, domicilieret paa Akureyri og langt over criminel Pavalder, og som aldrig tidligere er bleven anklaget eller straffet for nogen Lovovertrædelse, er under nærværende Sag bleven dømt som skyldig i Tyveri. Ved den Tilstaltes egen Tilstaaelse samt andre i Sagen fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at han har stjaalet omtrent 1 „Hest“ Tørv ud af en Tørvestaf, som stod oppe i Tørvemosen ovenfor Akureyri Kjøbstad, og endvidere at der er blevet taget fra ham en Sæk med 1 Faareflag og 3 Par Torske, som han havde stjaalet i Kjøbmand Havsteens Pakhuus paa Akureyri, hos hvem han da arbejdede, hvilket alt tilsammen er blevet vurderet til 1 Rd. Rigmønt, og desuden er endvidere blevet oplyst ved et Forhør, der ifølge denne Rets Foranstaltning er blevet optaget over Tilstalte, efterat Underrettsdommen var bleven affagt i Sagen, at Tilstalte har tilvendt sig et Par gamle Træsto og en gam-

mel Frakke, som begge havde en ubetydelig Vardi, men som isørigt ikke ere blevne vurderede; derimod er det ikke tilstrækkeligen oplyst, at han har sjaalet uden Frakken, thi angaaende Skoene mangler der lovligt Beviis. Underdommeren har dømt Tiltalte til 10 Slag af Riis for Tyveriet af Tørvæn og Sækken, og da den Omstændighed, at han (o: Tiltalte) stjal Frakken, hvilket senere blev opdaget, ikke vilde have haft nogen væsentlig Indflydelse paa Straffens Størrelse, om end dette Tyveri havde foreligget den Gang, Dommen blev affagt, saa vil Underrettsdommen haade, hvad den idømte Straf og Uredelissen af Sagens Omkostninger, Salair til Defensor iberegnet, angaaer, være at stadfæste.

Saa bør Tiltalte ogsaa udrede de af Sagens Appel lovligen flydende Omkostninger og deriblaant Salair til Actor og Defensor her ved Retten 6 Rd. til hver især. Hvad Sagens Behandling for Underretten angaaer, var den vel i Førstningen med Hensyn til Undersøgelsen af samme mangelfuld, men da nu dette er blevet afhjulpet ved de Oplysninger, som ifølge denne Rets Foranstaltning senere ere blevne tilveiebragte og nu ere fremkomne, bevidnes, at Sagens Behandling for Underretten har været forsvarlig, ligesom Proceduren her for Retten har været lovlig.“

Nr. 196.

Advocat Henrichsen

contra

Adolph Mathias Jacobsen eller **Jakobsen**

(Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Hassel, Vesterlischbjerg, Framlev og Sabro Herreders Extra-retsdom af 11te November 1868: „Tiltalte Nebflagersvend Adolph Mathias Jacobsen af Staby bør henses i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Knudsen 4 Rd. og Defensor, Procurator Møller 3 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Møller og Justitsraad Neckelmann, betaaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Sandsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe
 for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Nebflagerboend Adolph Mathias Jacobsen for Bebrageri.

Kleinsmedboend Peder Jensen af Aarhus har forklaret, at han en Dag i afvigte Sommer udlaante en sort Dyffelsfrakke til Tiltalte, der som tjenstgjørende Soldat ved 20de Bataillon havde været indkaldt til Leiren ved Hald og nu, da han ved Hjempermitteringen skulde aflevere sine Munderingsgjenstande, var i Forlegenhed for en Frakke, med den udtrykkelige Forpligtelse, at Tiltalte skulde tilbagelevere Frakken efter nogle Timers Forløb, men at Tiltalte forlod Aarhus med den laante Frakke, om hvilken det derhos er oplyst, at Tiltalte har bortbyttet den i Mundelstrup Kro til Vognmand Jens Jensen af Faistrup for en anden Frakke og 2 Rd. Tiltalte, som i det første Forhør paastod, at han ikke havde laant den ommeldte Frakke af P. Jensen, men at denne havde givet ham den, har senere erklæret, at han ikke turde modsigte Rigtigheden af P. Jensens ovenmeldte Forklaring, idet han dog har tilspøiet, at han paa Grund af den bestjænkede Tilstand, hvori han befandt sig, da han laante Frakken, opfattede Forholdet, som om Frakken var en Gave; men til dette Anbringende vil der imidlertid efter Sagens Oplysninger i det Hele, og navnlig efter, hvad der af P. Jensen og et andet afhørt Vidne herom er forklaret, ikke kunne tages noget Hensyn. Frakken, som er bragt tilstede og i sin nærværende Tilstand er vurderet til 5 Rd., er udlæveret til P. Jensen, som derhos har faaet 4 Rd. udbetalt af Tiltalte i Erstatning for Forringelsen og Afsvaenet af Frakken. Forsaavidt Vognmand Jens Jensen har paastaet sig tilkjendt 5 Rd. i Erstatning hos Tiltalte, vil saadan Erstatning ikke kunne tilkjendes ham under denne Sag, da han ikke kan ansees som den ved Bebrageriet umiddelbart Skadelidende.

For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1841 og som, foruden gjentagne Gange at være straffet under sin militaire Tjeneste for Disciplinairforseelser, har isølge Middelsart Kjøbstads Extraretsdom af 27de Mai 1864 været straffet for Tyveri i Møbsør af Frbn. 11te April 1840 § 1 cfr. § 11 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage — nu være at ansee efter Straffelovens § 253, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende fastsat til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at fastsætte.“

Tirsdagen den 12te October.

Nr. 211.

Advocat Liebe

contra

Johanne Caroline Marie Thorsdatter

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extraretsdom af 30te April 1869: „Tiltalte Johanne Caroline Marie Thorsdatter af Drøstø fattighus bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør hun udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 4 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 3 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Juni 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Faber, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Johanne Caroline Marie Thorsdatter, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, har vedgaaet — hvad ogsaa bestrykes ved Sagens øvrige Omstændigheder — at hun, da hun en Dag i Begyndelsen af Marts d. A. havde været i et Grinde paa Gaarden Løgtholt og ved sin Bortgang derfra ved Aftenstid bemærkede, at der ved Enden af Gaardens Tørvehuus var ubhængt et Par Strømper til Tørring, har efter en hos hende pludselig opstaaet Tanke og i den Hensigt selv at bruge Strømperne, der efter, hvad der under Sagen er oplyst, tilhørte en paa Gaarden tjenende Pige og ere vurdere til 3 Mk., sat sig i Besiddelse af disse og bragt dem hjem med sig, maa det billiges, at hun, der er født i 1832 og ikke sees tilbligere at have været straffet, men maa antages at leve under traange Kaar, er ved den paaankede Underretsdom for det ommeldte Tyveri anseet efter almindelig borgerlig Straffelov § 228 med Straf

af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da bemeldte Doms øvrige Bestemmelser ligeledes tilliges, vil den være at stadfæste“.

Nr. 252.

Advocat Liebe

contra

Johan Lübbert og **Niels Madsen** (Defensor Hansen), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Sorø Birs's Extraretsdom af 27de April 1869: „De Tiltalte Johan Lübbert og Niels Madsen bør anses, Førstnævnte med 3 Gange 5 og Sidstnævnte med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; saa ville de og in solidum have at udrede i Erstatning til Sorø Academi 6 Rd. og ligeledes alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salsair til Actor, Procurator Hver 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeldt Hansen 4 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te August 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salsair til Procuratorerne ved Overretten, Regjeringsraad Lindhard og Auditeur Mundt, betale de Tiltalte Indsidderne Johan Lübbert og Niels Madsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde tjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod de Tiltalte Indfidderne Johan Lubberrt og Niels Madsen henholdsvis for Tyveri og Meddeeltighed i denne Forbrydelse anlagte og fra Sorø Birk's Extrareet hertil indbankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse bevist, at de have begaaet den ommeldte Forbrydelse, idet Tiltalte Lubberrt i afvigte Vinter flere Gange, efter hans egen Vedgaaelse i det mindste 3 Gange, har hugget Træer i den Sorø Academi tilhørende Skov Sønderstov, og Tiltalte Madsen nogle Gange har indfundet sig i Skoven og hjembragt de af Lubberrt skovede Effecter, hvilket skete efter en med denne forinden Skovningen truffen Aftale. De Træer, som de Tiltalte saaledes i Forening have tilvevnt sig, maae antages at have været 29 i Antal, ved Roden imellem 3 og 9½ Tomme og tilsammen af Værdi 6 Rd.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Lubberrt, der er fra Rippe Detmold og siden 1847 har opholdt sig i Danmark, har opgivet at være født 1812 og er skjønnet at være imellem 50 og 60 Aar, og Tiltalte Madsen efter fremlagt Daabsjæddel er født den 14de Februar 1823, og af hvilke ingen findes at være tidligere tiltalt eller straffet, — være at ansee efter Straffelovens § 234 cfr. §§ 228 og 54, og da den ved Underretsdømmen valgte Straf for Lubberrt af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og for Madsen af lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Erstatning til Sorø Academi og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 199.

Advocat Liebe

contra

Christian Edvard Poulsen og Grethe eller Margrethe Christensdatter eller Christensen

(Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Hammerum Herreds Extraretsdom af 20de Marts 1869: „Tiltalte Christian Edvard Poulsen bør straffes med 25 Slag Riis under Fogdens Opsyn. Tiltalte Grethe Christensen eller Christensdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa ville begge de Tiltalte in solidum have at udrede i Erstatning til Vestjaalne, Poul Dinesen 1 Rd. 1 Mk. 4 S, hvorhos de ligeledes in solidum ville have at udrede samtlige Actionens Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Procurator Valeur og Defensor, Procurator Braff 4 Rd. til hver.

Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 24de Mai, 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at staade. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sfaacsen, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at staade. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hausen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Christian Eddard Poulsen for Tyveri og hans Moder Tiltalte Grethe Christensdatter for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Poulsens egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 27de November f. A. af sin medtiltalte Moder var sendt til Hunsmand Poul Dinesen i Sanderbæk forat afhente nogen Kaal, som hun havde staaende i dennes Have, har, da han saae, at Huset var aflukket og Folkene ikke hjemme, i den Hensigt at stjæle Et eller Andet i Huset, med hvis Indretning han var bekendt, skaffet sig Udgang til samme ved, efter med en Steen at have ituslaaet den nederste Rude i Vinduet ind til Spisefammeret, at stikke sin Arm gjennem Abningen og aftage den indvendig anbragte Haspe, hvormed Vinduet var lukket, hvorpaa han igjennem Vinduesaabningen steg ind i Kammeret. Efterat han — som ifølge sin Forklaring havde faaet Lyst til noget Lakrits, der efter, hvad han vidste, berøede i en Stue, hvortil fra Spisefammeret førte en med en indvendig Krog lukket Dør — forgjæves havde søgt at aabne denne Dør ved at ituslaae en i samme anbragt lille Rude, men uden at han kunde faae Krogen aflaget, tilvendte han sig i Spisefammeret 3 til ialt 8 f vurderede Sigtebrød, endeel Uld af Værdi 8 Mk. og 3 Lørklæder af Værdi 12 f, hvorpaa han forlod Huset ad samme Wei og bragte det Stjaaene hjem til sin Moder med Undtagelse af det ene Sigtebrød, hvilket han spiste underveis.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Tiltalte Christensbatter, skjøndt hun af Medtaltale havde erfaret, at de af ham hjembragte Ting vare sjaalne, har med ham deeltaget i at fortære de 2 Sigtebrød og benyttet den ommeldte Uld paa 12 Pøb nær — som er bragt tilstede under Sagen og udleveret til Besjaalne — til deraf at strikke Strømper, som hun har solgt, hvorimod hun efter sin Forklaring har opbrændt de sjaalne Tørklæder.

For deres saaledes vedgaaede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Poulsen, der er født den 27de Mai 1856, tidligere har gjort sig skyldig i Tyveri, men ved Justitsministeriets Resolution af 10de Marts f. A. blev fritagen for Tiltale herfor imod at tildeles en legemlig Røffelse af Slutteren, og Grette Christensbatter, der er født 1823, har ved Silkeborg Birk's Extraretsdom af 10de Mai 1864 været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 jfr. § 21 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men som ikke sees isøvrigt at hæve være tiltalte eller straffede, være at ansee, Førstnævnte efter almindelig borgerlig Straffelov § 233 og Sidstnævnte som for 2den Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 med Straffe, der findes ved Underrettsdommen passende bestemte for Poulsen til 25 Slag Riis og for Grette Christensbatter til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og sidstnævnte Dom, ved hvis Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 226.

Statsraad Buntzen

contra

Bodil Marie Christensen, Hans Nielsens Hustru
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Hellum Hindsted Herredens Extraretsdom af 30te Januar 1869: „Tiltalte Bodil Marie Christensen i Astrup bør for første Gang begaaet Tyveri hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Rætter samt betale alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Tüchsen 3 Rd. og til Defensor, Procurator Brasf 1 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Juli 1869: „Tiltalte Bodil Marie Christensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Bodil Marie Christensen, Hans Nielsens Hustru for Tyveri, og har hun i denne Henseende vedgaaet, at hun en Dag i Juli Maaned f. A., da hun tilligemed en Søster af sig var gaaet ind i et Huus i Nørre-longerslev, hvor hendes Møster Ane Nielsdatter havde Ophold, var — som det maa antages, medens hun en kort Tid var alene i Stuen, idet Ane Nielsdatter ikke var hjemme, og Tiltaltes Søster var gaaet ind i et andet Værelse med Manten i Huset — sat sig i Besiddelse af en Særl og et Stykke Lærred tilfammen af Værdi 5 Mk., der tilhørte Ane Nielsdatter og beroede i en Slaghæng, der stod i Stuen. Det ommeldte Lærred maa Tiltalte derefter antages at have tilfåaret til en Skjorte til sit Barn, og Lærredet saavel som Særten er under Sagen bragt tilfede og udliveret Ane Nielsdatter, der har frataltet Krav paa videre Erstatning.

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Korlagt af den Gyldendaliske Boghandel (S. Høgel).

Zielføe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 27.

Den 29de October.

1869.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 12te October.

Nr. 226.

Statsraad Buntzen

contra

Bobil Marie Christensen (see forrige Nr.).

Tiltalte har nu vel anbragt, at hendes ommeldte Møster 14 Dage à 3 Uger, førend hun tog Sønnen og Lærredet, havde lovet at give hende disse Gjenstande, hvorhos det blev aftalt, at de skulde henlægges i den ommeldte Slagbænk, for at Tiltalte selv kunde tage dem, hvis Ane Nielsdatter ikke var hjemme, naar hun indfandt sig, og at Hensigten med hendes ovenommeldte Besøg i Møsterens Huns netop var at afhente de nævnte Gjenstande, men ligesom Ane Nielsdatter med Bestemthed har benægtet, at en saadan Aftale, som af Tiltalte angivet, har fundet Sted, idet hun derhos har forklaret, at hun kun havde 3 Søster og ikke kunde undvære nogen af disse, og at Lærredet var en Deel af en tilslippet Skjorte til hendes Søn, hvorhos hun edelig har bekræftet, at de nævnte Gjenstande ere hende skatkomne imod hendes Vidende og Villie, saaledes tale ogsaa Sagens øvrige Oplysninger imod Rigtigheden af Tiltaltes ommeldte Foregivende, og navnlig har hun under et ifølge Overrettens Rønbefale optaget yderligere Forhør erkjendt at have saavel for Sognesogden, da denne indfandt sig paa hendes Moders Bopæl for at anstille Undersøgelse efter det Bortkomne, som for sin Moder tilstaaet at have taget Sønnen og Lærredet uden da at omtale, at hendes Møster skulde have givet hende Lov dertil, og det nævnte Foregivende, der ikke er blevet bestyrket ved Noget af, hvad der under Sagen er oplyst, kan derfor ikke komme i nogen Betragtning, hvorimod det maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Tyveri af de ommeldte Gjenstande.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 med en

Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger, berunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at det vel fremgaaer af Sagens Acter, at den har lidt flere tilbeels betydelige Dphold, udenat de af Underdommeren ifølge Overrettens Kjendelse medbeelte Dpholdninger om Grunden hertil kunne ansees aldeles fyldestgjørende, men efter de saaledes fremkomne Dpholdninger, og idet der ikke har været Noget arresteret under Sagen, findes der dog ikke tilstrækkelig Føie til i denne Anledning at paalægge Underdommeren Ansvar“.

Nr. 162.

Statsraad Bungen

contra

Laurits eller **Lauritz Henrik Friedenreich Schmidt**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for misligt Forhold med Hensyn til sin Fallit.

Kølbjng Kjøbstads Extraretsdom af 17de April 1869: „Tiltalte Lauritz Henrik Friedenreich Schmidt hør hensesettes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Bartholdy 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Kralund 5 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrettsdom af 18de Mai 1869: „Underrettsdommen hør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Faber, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom hør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Tilstalte Laurits Henrik Friederich Schmidt sigtes under nærværende Sag for mislig Forhold med Hensyn til sin Fallit.

Det er i saa Henseende ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han, der i forrige Aars Foraar begyndte en Manufacturhandel i Kolding, men hvis Bo under 5te December f. A. blev overgivet til Skiftebehandling som fallit, og som ikke har ført stemplede eller autoriserede Handelsbøger, har i en af ham ført saakaldet Hovedbog Side 238 debiteret sin Broder Commis S. L. Schmidt i Houlberg under Dato 30te April f. A. for contant Laan 1500 Rb. og under Dato 8de Mai f. A. ligeledes for 500 Rb., samt under 11te December f. A. for Renter fra 11te Juni til 11te December f. A. 60 Rb., og under sidstnævnte Dato debiteret ham for 1000 Rb. som forhen contant betalt samt for Renter af 1000 Rb. for $\frac{1}{2}$ Aar til 11te December f. A. 30 Rb., saa at der efter denne Conto skulde tilkomme Tilstaltes fornævnte Broder et Tilgodehavende af 1030 Rb., og endvidere Side 239 i samme Bog debiteret sin Moder, Enkemadame Schmidt i Rastberg, under Dato 30te April f. A. for contant Laan 500 Rb. og under Dato 11te December f. A. for Renter fra 11te Juni til 11te December f. A. 15 Rb., men under sidstnævnte Dato debiteret hende som forhen contant betalt 500 Rb. og Renter 15 Rb., samt endelig Side 240 i samme Bog debiteret Kjøbmand Ambisen i Houlberg under 30te April f. A. for contant Laan 1000 Rb. og under Dato 11te December f. A. for Renter fra 11te Juni til 11te December f. A. 30 Rb., men under sidstnævnte Dato debiteret ham som forhen contant betalt 1000 Rb. og Renter 30 Rb., saa at der ikke efter nogen af disse 2 sidstnævnte Conti er nogen Saldo. Tilstalte har derhos vedgaaet, at han ikke af nogen af de nævnte Personer har modtaget noget af de Laan, hvorfor de, som ansørt, ere debitere, eller til nogen af dem har gjort nogen af de Udbetalinger, hvorfor de, som meldt, ere debitere, og at han ikke til den ansørte Tid har haft andet Mellemværende med nogen af dem, end at han i Marts f. A. har af sin fornævnte Broder modtaget et contant Laan af 300 Rb., som han endnu aflyder denne, uden at der har været nogen nærmere Afstale om, hvorledes dette Beløb skulde tilbagebetales, samt at de under 30te April og 8de Mai f. A. ansørte Debiteringer paa de ommeldte 3 Conti ere foretagne af Tilstalte i Juni eller Juli Maaned f. A., og at de under Dato 11te December f. A. gjorde Tilførseler paa samme ere skete en Tid, førend Tilstalte opgav sit Bo til Skiftebehandling, og, saavidt han antager, engang i September Maaned f. A. Jovrigt har Tilstalte forklaret, at han, der ikke havde optaget i sine Bøger det ham af Broderen laante Beløb af 300 Rb., har gjort de ommeldte Tilførseler i Hovedbogen om Laan af Broderen for i Tilfælde af Fallit vedre at stikke ham Fyldestgjævelse for hans virkelige Tilgodehavende, og at han havde indført den ommeldte Conto for Kjøbmand Ambisen i den Tanke, at han muligens senere kunde erholde et Laan hos denne, men at han ikke havde gjort sig nogen Tanke ved at debitere sin Moder for det ansørte Beløb, idet hendes Forsætning ikke

var saaledes, at han kunde vente at erholde nogen Forstrækning af hende. Ligesom der nu ingen Føie er til at betvivle Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om, at de af ham paa de nævnte Conti under Dato 11te December anførte Debiteringer ere af ham foretagne, førend hans Bo blev taget under Skiftebehandling, og Virkningen af de paa de 2 sidstnævnte Conti anførte urigtige Crediteringer derved af Tiltalte selv var tilintetgjort, førend Tiltaltes Bo kom under Skiftebehandling, saaledes er der ei heller af Tiltaltes ommeldte Broder gjort nogen Anmeldelse i Boet om at have et saadant Beløb tilgode, som den for ham anførte Conto udviser, og Tiltaltes Broder har ogsaa udtrykkelig erkæret, at han ingensinde har tænkt paa at benytte denne urigtige Anførsel, men idet Tiltalte dog har vedgaaet, at den af ham er foretaget med den Tanke, i Tilfælde af sin Fallit, at sikkre Broderen et større Udbytte for dennes virkelige Tilgodehavende, end der ellers muligens vilde tilfalde ham, og Tiltalte ved de øvrige ommeldte urigtige Crediteringer maa, om han end ikke derved har havt nogen bestemt bedragerisk Hensigt, anses at have gjort sig skyldig i en grov Uorden ved sine Handelsbøgers Førelse, vil han for sit ommeldte Forhold være ifalden Straf efter almindelig borgerlig Straffelov § 261 cfr. § 45 og § 262 sidste Led.

Det er derhos endvidere af Tiltalte vedgaaet, at han, da hans Bo blev taget under Skiftebehandling, har undladt at anmelde for Skifteretten en Deel af de Penge, hvoraf han da var i Besiddelse, og at han senere til sin Underholdning har forbrugt det tilbageholdte Pengebeløb, hvis Størrelse ikke nærmere er oplyst, men af Tiltalte er angivet ikke at have udgjort over 40 Rd., og har Tiltalte anført, at han har tilbageholdt dette Beløb for at have Noget at leve af, og at han vel havde paatænkt at begjære Underholdningspenge af Skifteretten, men at han opgav dette, da nogle af hans Creditorer tilraadede ham at søge Skiftecommissairer beskikke til at behandle hans Bo, hvilket ogsaa senere er steet. Skjøndt nu det af Tiltalte saaledes tilbageholdte Beløb ikke er betydeligt i Forhold til Boets Størrelse, idet dets Activer maae antages at udgjøre omtrent 22,000 Rd., vil han dog for dette sit Forhold være ifalden Straf ifølge almindelig borgerlig Straffelov § 260.

Da den Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, der i Henhold til de nævnte Lovbestemmelser ved Underrettsdommen er ifjendt Tiltalte, som er sødt i 1839 og ikke sees forhen at have været tiltalt, efter Sagens Omstændigheder findes passende, og denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste. Tiltalte vil derhos have at betale i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rd. til hver."

Onsdagen den 13de October.

Nr. 147.

Advocat Hindenburg
contra**Erif Erifsen** (Defensor Bungen),der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 13de December 1793
§ 85.

Lunde Skam Herreders Politiretsdom af 3die September 1867: „Tiltalte Bæver Erif Erifsen af Sønderløstov bør bøde 48 § til Lunde Skam Herreders Politikasse; saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forfyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de December 1868: „Citanten Bæver Erif Erifsen af Sønderløstov bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, og bør de ovenfor fremhævede af Underdommeren brugte Udladelser bøde og magtesløse at være. Processens Omkostninger her for Retten ophæves. Procurator Mühlers tillægges i Salair 12 Rd. af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 14de Mai d. A. er Høiesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis. Efter de, tildeels først efter den indankede Doms Afsigelse, tilveiebragte Oplysninger kan der vel ingen Tvivl være om, at Tiltaltes Ko ved de i Dommen nævnte Leiligheder har græsset i Landeveisgrøften, men der mangler dog Føie til mod Tiltaltes Benægtelse at antage Andet, end at det hermed er gaaet til paa den af hans Søn omforklarede Maade. Ifølge heraf, og da der, som i Dommen anført, ingen Optagelse har fundet Sted, maa Høiesteret billige det Resultat, hvortil Overretten er kommen. Da Høiesteret i Henhold til, hvad i Dommen isøvrigt er bemærket, ogsaa maa tiltræde sammes andre Bestemmelser, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved Lunde Stam Herreders Politiretsdom af 3die September s. A. er Citanten Væver Erik Eriksen af Sønderbøffov for Overtrædelse af Veisforordningen af 13de December 1793 § 85 anseet med en Mulct af 48 f til Herredets Politikasse samt tilfunden at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. Denne Dom har Citanten i Henhold til allerhøieste Rescript til Retteen af 27de Januar d. A., hvorved det tillades, at Sagen indstævnes for Overretten og her tages under Paatjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke udgjør *summa appellabilis*, og Oppreisningsbevilling af samme Dag, efter dertil meddeelt fri Process ved Stævning af 1ste Februar d. A. og Continuationsstævning af 20de s. M., ved hvilken af de Indstævnte, Stiftamtmand over Fyens Stift og Amtmand over Odense Amt, Geheimeconferentsraad Unsgaard paa det Offentliges Begue og Herredsfoged i Lunde Stam Herreder, Justitsraad T. A. B. Sørensen, den Sidstævnte tillige er stævnet til at stande til Rette for Dommen og den i Sagen brugte Behandling, indbragt her for Retteen, hvor han har paastaet den enten strafalder med eller uden Character eller forandret saaledes, at han fuldstændig frifindes, og at Underdommeren, Indstævnte Justitsraad Jørgensen, ansees med en skæffelig Mulct for den af ham brugte Behandling og de mod Citanten brugte fornærmelige Udtalelser, samt at disse mortificeres, eller dog subditiart, at Underdommerens Behandling af Sagen og Optræden mod Citanten misbilliges, hvorhos han har paastaet bemeldte Indstævnte tilpligtet at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salair til hans beskikkede Sagfører, Procurator Mühlertz, hvilket Salair denne i ethvert Fald har forventet sig tillagt af det Offentlige. Af de Indstævnte har alene Justitsraad Jørgensen givet Møde, og, efterat hans Paastand om Sagens Afviisning enten i det Hele eller i alt Fald, forsaavidt han er stævnet til at stande til Rette, er bleven forkastet ved Overrettens Kjendelse af 24de August d. A., nedlagt den Paastand, at den inbankede Dom stabsæstes i alle Henseender, saaledes at han frifindes for Citantens ubesjæede Paastand, samt at det paalægges denne at erstatte ham Appellens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt. Det er i Politirettens Dom antaget, at der i Sagen er tilveiebragt Beviis for, at Citantens Ko har græsset i Landveisgrøften ud for Sønderbøff Fredsfov 3 Gange, nemlig den 22de og 24de Juni s. A. samt den paa følgende 1ste Juli, men, om der endog maatte kunne gaaes ud fra, at den Ko, der til de nævnte Tider af de i Sagen førte Vidner saaes græssende i Landveisgrøften, var Citantens — hvad denne hverken har villet bekræfte eller benægte — blev den i alt Fald kun seet slædende Tvireflagen efter sig, ligesom det ogsaa af Citantens Søn Knud, der passede Koen, er forklaret, at den vel nogle Gange kan være sluppet fra ham og gaaet ned i Veigrøften, men at han,

saasnart han blev opmærksom derpaa, bestandig hente de den op fra Ordsten. Da nu heller ingen Dptagelse af Roen har fundet Sted, har ingen af de i Frdn. 13de December 1793 § 85 fastsatte Betingelser for Anvendelsen af Væder været tilfælde i det her foreliggende Tilfælde, og Citanten bliver derfor at frifinde for det Offentliges Tiltale, uden at det dog, som af ham paastaet, kan være fornødent tillige at kjende ham berettiget til at erholde tilbagebetalt det af ham til Kunde Stam Herredens Politikaase erlagte Mulctbeløb, da det Offentlige under Sagens Appel har erklæret ikke at have Noget at erindre imod, at Beløbet kun betragtes som deponeret.

Citantens Anke over Indstævnte Justitsraad Sjørgensens Behandling af Sagen og Optræden mod Citanten gaaer ud paa, at han har sigtet denne for Stribighed og Kethaveri, for haardnakket og heftig at have modfat sig Dommerens Befaling og for en lidet roesværbig Stribighed, at Indstævnte har labet tilføre Protocollen, at Citanten paa sin sædvanlige selvselsfulde Maade begyndte at udbrede sig, hvorfor Dommeren betydede Citanten, at denne havde at beslitte sig paa jævne og simple Ord som Udtryk for jævne og simple Tanker, at Indstævnte har rettet det Spørgsmaal til Citanten, om denne finder det sømmeligt at drage det virkelig i Tvivl, at hans Kjøer ere antrufne i Landbevisgrøften til de af Vidnerne omfoklarede Tider, og derefter tilført Protocollen, at Citanten efter nogle paa Skruer stillede Vendinger erklærede, at han endnu kunde tænke sig, at der derom kunde reises Tvivl, men i Særbeleshed, at Indstævnte har betydet Citanten, at dennes hele Optræden under denne Sag ikke er en saadan, som sømmer sig for en jævn og sandhedsfjærlig Mand, men meget mere ligner deres, som, naar de sigtes for noget ulovligt, omgaaes med Løgn.

Overretten finder dog — naar hensee sig til nærværende Sags Ubetydelighed, til Besskaffenheden af Citantens Procedure, idet han erklærede at have sine Grunde til at ønske et fuldt og lovligt Beviiis, uden dog at anføre videre, end, at han ikke havde personlig Kundskab om den ulovlige Afgræsning, hvad der, som de i Sagen fremkomne Oplysninger udvise, ikke kunde betyde Andet, end at han ikke med egne Øine havde seet Roen græsse i Landbevisgrøften, samt til den Maade, hvorpaa han modtog Dommerens Beilebning — at denne har havt nogen Besøielse til at advare Citanten imod af utilstrækkelige og udenfor Sagen selv liggende Grunde at gjøre det til en Nødvendighed for Dommeren at tage Vidnerne i Sed, ligesom der og af de Retsprotocollen tilførte Udtalelser af Citanten kan sluttes, at Dommeren har havt nogen Anledning til at søge at indskrænke hans Procedure til et passende Valg og Maal af Ord, hvorimod det ikke kan billiges, at Underdommeren er gaaet til den Overlighed at betegne Citantens Optræden som usømmelig for en sandhedsfjærlig Mand og at sammenligne den med deres, der, naar de sigtes for en ulovlighed, omgaaes med Løgn, og ville disse Udtalelser være at kjende høje og magtesløse, men uden at der efter Omstændighederne skjønnes at være tilstrækkelig Grund til at idømme Underdommeren for denne Udfærd nogen Mulct.

Processens Omkostninger her for Retten blive efter Omstændighederne

at ophæve, og tillægges Procurator Mithlert, hvis Sagsførelse har været lovlig, et Salair af 12 Rd., der udredes af det Offentlige.

Nr. 223.

Advocat Hindenburg
contra

Peter Petersen (Defensor Bungen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Helsingør Kjøbstads Extraretsdom af 29de April 1869: „Tiltalte Skipper Peter Petersen bør straffes med Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Rnoy 4 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Engberg og Winther betaler Tiltalte, Skipper Peter Petersen af Helsingør, 5 Rd. til hver At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte, Skipper Peter Petersen af Helsingør, for bedrageligt Forhold anlagte og fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse bevist, at han ved en den 3die August 1866 udstedt og den 6te s. M. tinglæst Obligation har givet Fiskehandler Kallehauge her i Staden 1ste Prioritets Panteret for til ham skyldige 50 Rd. i en Tiltalte tilhørende Fiskebåse med Inventarium, Seil og Anker, uagtet Tiltalte ved Obligation til Værtshuusholder Anders Larsen af 16de September 1864, tinglæst den 19de s. M., havde givet

Sidsnævnte 1ste Prioritets Panteret i alt sit eiede Snbbo og Løssøve, Baade berunder indbefattet, saaledes som det da var eller i Tiden maatte blive forøget og forbedret, for et Beløb af 200 Rb., hvorhos det i Obligationen til Kallehaage udtrykkelig angaves, at Fiskekassen var gjældfri, samt at han, esterat fornævnte Anders Larsen havde op sagt sin ovennævnte Obligation, har ved Kjølebrev af 9de Januar 1867 solgt Fiskekassen til en Tredeemand uden at underrette denne om, at den var pantsat, og uden Panthaberens Samtykke for 150 Rb., hvoraf kun 25 Rb. bleve anvendte til Anstæffelse af en ny Baad og Resten blev forbrugt.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 14de Juni 1816 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Straffelovens § 253 jfr. § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilskjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 193.

Statsraad Buntzen

contra

Jacob Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri.

Sorø Birts Exrarettsdom af 3die Marts 1869: „Tiltalte Indsidder Jacob Jensen af Fjennesløv bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Erstatning til Niels Larsen af Fuldbby med 2 Rb. samt Actiørens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Flor med 5 Rb. og til Defensor, Procurator Windfeldt Hansen med 4 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1869: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Prøveprocuratorerne Raas og Lange for Overretten betaler Tiltalte Indsidder Jacob Jensen af Fjennesløv 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses herder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Sorø Virks Extraret den 3die Marts d. A. paakjendte, her= til indankede Sag actioneres Tiltalte Indsidder Jacob Jensen af Hjemmeløv for Bedrageri.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte en Dag i afvigte December Maaned, da en Dreng kom ind til ham, hvor han boede, og foreviste en Tobakspibe, som Drengen havde fundet paa Landeveien mellem Sorø og Ringsted, og hvis Eier han søgte at opspørge, har for at tilvende sig Piben urigtigt foregivet, at den tilhørte ham, og derefter beholdt den. Piben, som er antaget at have en Værdi af 2 Rd., folgte Tiltalte kort efter, forinden der endnu havde meldt sig nogen Eier til den, og den er ikke senere kommen tilstede.

For dette Forhold er Tiltalte, der er langt over criminel Lovaldet og som ved Høiesteretsdom af 22de November 1865 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 60 jfr. § 66 med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, hvilken Straf dog eftergaves ham ved Rescript af 15de December 1865, imod at han henhættedes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 251, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger billiges, vil Underrettsdommen være at stadfæste.“

Nr. 248.

Advocat Klubien

contra

Peber Nielsen Debel eller **Debil** (Defensor Bungen),
der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Skodborg Båndfuld Herredets Politiretsdom af 31te Juli 1869: „Arrestanten Peber Nielsen Debel bør at henhættedes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt at tilsvare alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 6te September 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Om Tilstalte Peder Nielsen Debel, der under nærværende Sag sigtes for Løsgænger og Betleri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der var under Fattigforsørgelse i Varde og var indlagt paa Fattighuset sammesteds, i forrige Aars Sommer er bortgaaet derafra uden Fattigvæsenets Tilladelse, hvorefter han, indtil han i Midten af Juli Maaned b. A. blev anholdt under Skodborg og Vandfuld Herreders Jurisdiction, har streift arbejdsløs omkring i Thyland og saagodtsom udelukkende ernæret sig ved Betleri, idet han dog efter sin Forklaring stadigt men forgjæves vil have søgt Arbejde, uden at han imidlertid har kunnet opgive nogen Person, hos hvem, eller noget Sted, paa hvilket han saaledes har søgt Arbejde.“

For dette Forhold er Tilstalte, der er født i Aaret 1814 og tidligere mange Gange har været tiltalt og straffet navnlig for Løsgænger og Betleri, ved Politiretsdommen rettelig ansæet efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ligesom det rettelig er paalagt Tilstalte at ubrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at fastsætte.“

Nr. 189.

Advocat Henrichsen

contra

Ane Kirstine Mikkelsen (Defensor Bungen),
der tiltales for Bedrageri og Efterstriven af anden Mand's Navn.

Silkeborg Birks Extraretsdom af 17de Marts 1869: „Tilstalte Ane Kirstine Mikkelsen af Almtøft bør hensættes til Fængsel

paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, i Erstatning til Kjøbmand Hansen af Silkeborg betale 1 Rd. 14 ß og til det Offentlige alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zielian 5 Rd. og til Defensor, Procurator Friis 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Mai 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udrædes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tistales Stræder Jeppe Andersens Hustru Ane Kirstine Mikkelssdatter for Bedrageri og Efterstriven af anden Mand's Navn.

Ved Tiltaltes egen Tilslaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der vidste, at hun ikke selv kunde faae Varer paa Credit hos Kjøbmand N. Hansen i Silkeborg, men at Niels Sørensen i Almtost kunde dette, engang i Slutningen af Mai s. A. har, i det Siemed at narre Kjøbmand N. Hansen til at udløvere hende nogle Varer, med Blyant skrevet en Seddel, som hun underskrev med orennævnte Niels Sørensens Navn uden hans Villie og Vidende, og som indeholdt en Anmodning til Kjøbmand Hansen om at udløvere og skrive ham for 2 Pbd. Pudder-sukker og 1 Pbd. Kaffe med Tilbehør, ved hvilket Sidste forstodes 1 Pbd. Eichorie og 1 Pbd. Caudisukker. Denne Seddel afleverede Tiltalte samme Dag til Kjøbmand N. Hansen, idet hun derhos, for lettere at faae Varerne paa Credit, foregav at være gift med Huusmand Chr. Krog i Almtost, der efter hendes Formening var bedre kendt af Kjøbmand N. Hansen end hun og hendes Mand, hvorefter hun erholdt udløveret de ommeldte Varer, der havde en Værdi af ialt 1 Rd. 14 ß. Kjøbmand N. Hansen har nærmere forklaret, at han kjendte Niels Sørensen som en solid Mand, og at dette var en Bevæggrund for ham til at udløvere Tiltalte Varerne, samt at han efter sædvanlig Præcis ikke vilde

have gjort dette, dersom Tiltalte ikke havde medbragt den ommeldte Seddel, ligesom ogsaa den Omstændighed, at hun udgav sig for Chr. Krogs Hustru, havde nogen Indflydelse paa ham, idet han vel ei kjendte Chr. Krog, men dog vidste, at der i Alntoft var en Mand af dette Navn. Tiltalte har derhos vedgaaet, at hun har forbrugt de ommeldte Varer uden senere at betale dem, idet hun dog har anbragt, at det, saavel da hun modtog Varerne, som senere har været hendes Hensigt at betale dem, men at hun ikke har seet sig i Stand dertil. Kjøbmand N. Hansen har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 1 Rd. 14 ß.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1831 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 268 2det Led med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4. Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til Kjøbmand N. Hansen samt om Actio-nens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Torsdagen den 14de October.

Nr. 178.

Statsraad Bynghen
contra

Lars Rasmussen og **Peder Jensen** (Defensor Hansen), der tiltales, Forsnævnte for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til den Huusmand Hans Julius Hansen ved Redstyrningen af en Mergelgrav paa Thøstofts Mark tilføiede Legemsbestadigelse og for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte for i Retten at have afgivet falsk Forklaring.

Vesterflakkebjerg Herreds Extraretsdom af 27de Februar 1869: „De Tiltalte, Gaardmand Lars Rasmussen og Tjenestekarl Peder Jensen, begge af Thøstoft, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge for Een udrede alle af deres Arrest, Actionen og Straffens Fuldbyrivelse flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Høft i Fuglebjerg 6 Rd. og til Defensor, Procurator Jacobsen i Korsør 5 Rd. Saa bør Tiltalte Lars Rasmussen til Huusmand Hans Julius Hansen betale 121 Rd. 64 ß R. M. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te April 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Smith og Beher, betale de Tiltalte, Gaardmand Lars Rasmussen og Tjenesfekarl Peder Jensen, in solidum 8 Rbd til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Tiltalte Peder Jensen findes ifkun at burde tilpligtes at udrede Halvdelen af Actionens Omkostninger in solidum med Tiltalte Lars Rasmussen.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Lars Rasmussen tilsvares samtlige Omkostninger og Peder Jensen in solidum med ham Halvdelen. Etatsraad Bungen og Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rbd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Vesterflakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Gaardmand Lars Rasmussen i Lystofte og Tjenesfekarl Peder Jensen sammesteds, der ere fødte respective 1830 og 1846 og ikke tidligere straffede, tiltalte, den Første for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til den Huusmand Hans Julius Hansens ved Nedstyrning af en Mergelgrav paa Lystofte Mark tilføiede Legemsbestaabigelse og for at have forledet en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten, den Sidste for i Retten at have afgivet falsk Forklaring.

Den 22de Juni f. A. fandt en Sammenstyrning Sted i en Mergelgrav paa Tiltalte Rasmussens Løb, og blev der derved tilføiet ovennævnte Huusmand Hansen, som arbejdede i Graven, flere betydelige Legemsbestaabigelser, der ifølge Districtslægens Erklæring bestode blandt Andet i Brud af høire Underarm, høire Laar og Skinneebeen samt flere Contusioner af Brystet og høire Skulder. Ved den i den Anledning anstillede Undersøgelse viste det sig, at Gravningen, der skete for Tiltalte Rasmussens Regning og leedes af ham,

og hvori han assisteredes af Hansen og Tilstalte Peder Jensen, foregik paa den Maabe, at Graven blev underhakket, naaget Rasmusen erkjendte Underhakning at være et farligt Arbejde, der kan medføre Ulykker, og naaget hans Pleiesøn, der var beskæftiget med at høre Merglen bort, havde gjort ham opmærksom paa det Farlige i den Maabe, hvorpaa Arbejdet udsortes; Tilstalte maa ogsaa ansees selv at have indbrummet, at den indtrufne Ulykke hidrørte fra Uagtsomhed fra hans Side, idet han nemlig fort før Retsstyrtingen, naanfeet den Tilfsadekomnes Advarsel derimod, havde underhakkert Jorden udfor det Sted, hvor Sidstnævnte stod, saaledes at der kun var omtrent $\frac{1}{2}$ Alen Jord tilbage. Endnu den 27de December f. A. var ifølge Districtslægens Erklæring den Tilfsadekomne langtfra fuldstændig helbredet, idet Bruddene vel vare lægede, saa at de ei formeentes at ville berøve ham hans Arbeidsfærlighed, men Stulberbladets Bevægelighed endnu ikke var fri, ligesom Fingrene paa høire Haand vare saa stive, at han ikke kunde lukke Haanden eller fatte en mindre Gjenstand, hvorfor Districtslægen udtaler Frygt for, at han først seent og maaste aldrig vil gjennerholde den fulde Brug af høire Arm og Haand. Da nu den omhandlede Legemsbestadigelse, hvad dens Bestaffenhed angaaer, maa henføres under de i Straffelovens § 204 nævnte, vil Tilstalte være at ansee efter samme Lovs § 207, ligesom han ikke efter dens § 301 kan undgaae i Erstatning til den Tilfsadekomne at udrede, hvad denne har paastaet og Tilstalte har erkjendt at være billigt, nemlig 2 Mk. daglig i eet Aar eller 121 Rd. 4 Mk.

Naar denne Tilstalte, som ovenfor ansørt, endvidere er actioneret for at have forledet en Anden til falsk Forklaring for Retten, er det beviist, at han for at undgaae et muligt Pengeansvar har Dagen før Forhøret den 29de Juni f. A. henvendt sig til hans Medtiltalte Peder Jensen og opfordret ham til ei i Retten at forklare Noget, som kunde bringe ham (Rasmusen) i Forlegenhed, hvorved han nærmest sigtede til en Forklaring om, at den tilfsadekomne Hansen umiddelbart før Retsstyrtingen havde advaret ham mod at vedblive med Underhakningen, ved hvilken Opforbring han ogsaa medvirkede til, at Tilstalte Jensen inden Retten afgav en usand Forklaring. For det saaledes udviste Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 146 cfr. § 52.

Hvad dernæst Tilstalte Jensen angaaer, har han afgivet en med hvad der iøvrigt er fremkorimmet stemmende Tilfsaaelse, hvorefter han forsætligt og naaget det tilfsjendegaves ham, at det var som Vidne, at han havde at afgive Forklaring, har i Forhøret den 29de Juni fortiet at have hørt, at Hansen lige før Retsstyrtingen havde advaret Tilstalte Rasmusen, ligesom han for ei at komme til at forklare sig derom med Forsæt forklarede, at han antog, at Rasmusen netop var isærd med at gaae ud for at begynde Udhakning paa et andet Sted i Graven, stjøndt han havde seet Rasmusen at gaae til Benstre i Mergelgraven, hvorhos han har vedgaaet at have afgivet den urigtige Forklaring, fordi han vilde hjælpe sin Husbond, da denne had ham derom. For dette sit Forhold vil Tilstalte være at ansee efter Straffelovens § 146.

Straffene, der ved den indankede den 27de Februar sidstleden affagte Dom ere bestemte for Tilstalte Rasmusen til 3 Gange 5 og for Tilstalte Jensen til

2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes efter Omstændighederne passende, og da bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Erstatningen til Hans Julius Hansen som anført samt om Actionens Omkostninger, som det er paalagt de Tilstalte at udrede in solidum, ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 234.

Advocat Nellemann
contra

Søren Andersen (Defensor Bungen),

der tiltales for Drab eller ialtsald for en forsættlig Legemsbestadigelse, der har havt Døden tilfølg.

Rjøbenhavn's Amts jøndre Birks Extraretsdom af 22de Mai 1869: „Arrestanten Søren Andersen bør henseendes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Dieckmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Bloekrofs 4 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de August 1869: „Arrestanten Søren Andersen bør straffes med Forbedringshussarbejde i 8 Maanedere. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Engberg, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

(Sluttes i næste Nr).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 28—29.

Den 5te November.

1869.

Anden ordinaire Sædion.

Lorsdagen den 14de October.

Nr. 234.

Advocat Nellesmann

contra

Søren Andersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kiøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Søren Andersen for Drab eller i alt Falb for en forsætlig Legemsbefabigelse, der har havt Døden til Følge, og ere de nærmere Omstændigheder ved denne Sag efter den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten, der tjente paa Gaarden Grøndal, havde tilbragt Natten mellem den 29de og 30te Marts d. A. ved et Gilde i Brønshøi Kro og i Morgenstunden var kommen i Uenighed med tvende Karle sammesteds, nemlig Jens Jensen kalbet Rodenberg og Niels Christensen, om Betalingen af den Frokost, de havde fortæret, ved hvilken Leilighed han vil have faaet et Slag i Ansigtet af Sidstnævnte, hvad denne ikke har kunnet modsig, løb han, der antog ikke at kunne værge sig imod dem begge, sin Vej fra Kroen, men blev forfulgt af dem, og da de spærrede ham Veien til hans Hjem, flygte han ind i Gaarden Lyttesholm, hvorben de imidlertid fulgte efter ham og i Gaarden grebe fat i ham, idet Jens Jensen stød med en Steen i Haanden og Niels Christensen med en tyk Stol, som Jensen først havde haft, men under Forfølgningen kastet fra sig. Der blev dog ikke sammesteds tilspiet Arrestanten nogen videre Overlast, skjøndt han paaflaader at være bleven greben i Halsstørklæbet af Niels Christensen, hvad denne ikke har kunnet erindre, idet Gieren af Gaarden kom tilstede og bortviste Karlene, der angave at være udsendte af Politiet for at anholde Arrestanten. Denne forblev nu paa Lyttesholm saalænge, indtil det kunde antages, at han uden at udsætte sig for videre Forfølgning kunde

naae sit Hjem, men da han havde begivet sig paa Veien til Grøndal, blev han paany opbaget af begge de nævnte Personer, der, da de saae ham, løb henimod Gaarden, som han dog naaede først. Arrestanten begav sig derpaa igjennem Stalden ind i sit Kammer og greb en sammesteds henstaaende Bøsse, som han Dagen iforveien havde ladet med Harehagel og nogle Spurvehagel for at benytte den til dermed at skyde efter fremmede Hunde, som indfandt sig og jagede efter Hjerkræet paa Gaarden, og idet han med Bøssen løb ud i Ladeporten og fik Die paa Jens Jensen og Niels Christensen, som befandt sig i en Afstand af 10 til 16 Skridt fra ham, affyrede han Bøssen mod Førstnævnte, idet han sigtede efter hans Been, under Tilraabet: „Nu skal Du ikke mere slaae med Steen.“ Efterat han havde seet Jens Jensen falde omkulb, bortsjernede Arrestanten sig uden at undersøge Virkningen af Skuddet, og Jensen blev samme Dag indbragt paa Frederiksberg Communes Hospital, hvor han Ratten mellem den 22de og 23de April afgik ved Døden, uden at nogen legal Obduction blev foretagen. Efter den af vedkommende Hospitalslæge afgivne Erklæring fandtes i det venstre Laar lige ud for Hoftelebet et Stublaar af omtrent en Haandflades Størrelse, ca. $2\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter, hvoraf henimod 50 Hagel udpillebes og opsamlendes, idet Haglene næsten alle vare samlede og indtvængte i Laarkapselen, og den tilspøiede Læstion viste sig at have været af en saa alvorlig Bestaffenhed, at den vilde have medført Døden, selv om den indtraadte Pyæmie var udebleven.

Arrestanten, hvis første Forklaring gik ud paa, at han paa Grund af den Nærhed, hvori han affyrede Skuddet, var vis paa kun at ramme Jens Jensen i Benene, og at hans Hensigt ifkun var at befrie sig for videre Overlast fra dennes Side, har dog senere erkjendt, at han vilde give ham, hvad han kunde have godt af, og at han selv havde den siebtikkelige Tanke, at han muligen ved Skuddet vilde gjøre ham til Krøbling, men ligesom han ikke vil have haft til Hensigt at dræbe ham, men ifkun at saare ham, hvorved han isøvrigt har erkjendt, at han nok maatte kunne have indseet, at han ved at affyre Skuddet mod ham udsatte sig for at bibringe ham Døden, saaledes vil han ikke have gjort sig nogen bestemt Tanke om Følgerne af sin Udsærd, da han var i en oprørt Sindstemning, fremkaldt ved den forfattede Forsølgelse fra Jens Jensens Side.

Medens der herefter ikke findes Hjøie til imod Arrestantens Benægtelse at statuere, at han skulde have haft til Hensigt at dræbe Jens Jensen, maa det derimod antages tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, der efter, hvad der er oplyst, ikke var besjænket i nogen saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, er ved en forsættelig Voldsøgerning bleven Aarsag i dennes Død under saadanne Omstændigheder, at han i Gjeringens Dødblik maatte kunne have indseet, at hans Udsærd let kunde medføre Døden for den Paagjældende, men efter Omstændighederne findes dog hans Forklaring om at have befundet sig i en oprørt Sindstemning ikke at kunne forkastes, og det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er sødt den 12te Marts 1842 og ved Frederiksborg Birk's Politiretsdom af 29de September 1864 anseet for For-

skyldelse af den offentlige Fred og Orden med en Bøde af 5 Rd., er ved den indankede Dom anseet efter Straffelovens § 189, men Straffen, der af Underdommeren er ansat til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Med den heraf flydende Forandring vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, isøvrigt være at stadfæste."

Nr. 250.

Statsraad Bunken

contra

Anders Peter Pedersen Winding (Defensor Levinfen), der tiltales for Omgængelse mod Naturen og Attentat paa denne Forbrødhelse.

Nars og Slet Herreders Extraretsdom af 4de August 1869: „Arrestanten Anders Peter Pedersen Winding bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Saa bør han og at udrede alle af hans Arrest, Actionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Nors 5 Rd. og til Defensor, Procurator Mønsted 4 Rd. At efterkommes under Abfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 6te September 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Anders Peter Pedersen Winding, der under nærværende Sag tiltales for Omgængelse imod Naturen og Attentat paa denne Forbrødhelse, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han den 2den April d. A., til hvilken Tid han tjente hos Gaardmand Niels

Peder Pedersen i Taubal, har i dennes Faaresti havt Omgængelse med et af hans Faar, samt at han den 29de Juni d. A. om Aftenen har begivet sig ind paa en anden Mand's Mark og sammeflede bundet 2 Faar i deres Tjør, det ene paa de 3 Been og paa Hovebet og det andet med Hovebet til det ene Bagbeen, i det Viemed at have Omgængelse med dem, hvorfra han imidlertid blev forhindret derved, at Eierne af Faarene kom tilstede.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født den 30te April 1848, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 177 cfr. tilbeels § 46 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Fredagen den 15de October.

Nr. 183.

Advocat Levinfen

contra

Ole Jensen (Mølleborup) (Defensor Bungen),

der tiltales for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til en Andens Død.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Mai 1869: „Tiltalte Ole Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bejer og Jacobsen, med 6 Rd. til hver udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Efter hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa Tiltalte har foretaget Paalæsningen af den af ham kjørte Vogn, findes det at maatte tilskrives ham som en Uagtsomhed, at han ved den i den indankede Dom omhandlede Leilighed, da Forbrugeren Hans Hansens Vogn standsede paa Østergade, kjørte udenom denne Vogn i Trav og uden at paasee, at Forbikjørselen foregik i en saadan Afstand, at det Sammenstød, der havde Hans Hansens Hustrues Død tilfølge, kunde være undgaaet. Han vil derfor være at drage til Ansvar efter Straffelovens § 198, og hans Straf findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Derhos vil han efter den af Hans Hansen nedlagte Paaastand have at udrede

i Erstatning til denne 15 Rbd., ligesom det ogsaa vil paaligge ham at tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ole Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han i Erstatning til Hans Hansen betaler 15 Rbd.; saa betaler han og Actionens Omkostninger derunder de i Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bungen for Høiesteret 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Af de under nærværende Sag mod Tiltalte Ole Jensen, der er født den 13de Martz 1843, for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til en Andens Død, fremkomne Oplysninger fremgaaer det, at Forbryder Hans Hansens Hustru af Sundbyvester afvige 23de Januar paa Østergade her i Staden blev revent ned af den Vogn, hvorpaa hun sad, herved, at et Brædt, i hvis ubadvenbende Ende var Søm, og som stak omtrent 1 Alen udenfor en Vogn, hvorpaa Tiltalte var Kubst, greb fat i hendes Klæder, idet Tiltalte hjørte forbi forsmæbte Vogn, og at hun, efterat være falden ned paa Gaben, blev kjørt over af den Vogn, som Tiltalte hjørte, samt at hun som Følge af de hende ved denne Leilighed tilspøiede Beskædigelser afgik ved Døden den 25de næstefter. Efter Tiltaltes Forklaring, der ikke kan forkastes, da den bestrækes ved det iøvrigt i saa Henseende Oplyste, havde det Brædt, hvorved Hans Hansens Hustru blev revent ned paa Gaben, ikke sukket udenfor den paagældende Vogn, dengang han i Forbindelse med en anden Karl havde læstet den paa sædvanlig Maade, eller Tiltalte senere bemærket, at Brættet var kommet i bemeldte Stilling, og da Tiltalte under disse Omstændigheder, idet Brættet maa antages at være gledet ud under Kjørsele, uden at Tiltalte havde lagt Mærke dertil, ikke kan ansees skyldig i nogen Uagtsomhed, vil han blive at frifinde for Actors Tiltale, og er det deraf en Selvefølge, at den af Forbryder Hans Hansen paastaede Erstatning for det ham ved hans Hustrues Død tilspøiede Tab ikke kan tilkjendes ham.“

Nr. 233.

Advocat Hindenburg

contra

Une Marie Christensen, Olsons Hustru (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de August 1869:

„Arrestantinden Ane Marie Christensen, Olsens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder samt betale i Erstatning til Muursvend Heinrich Johan Olsen 7 Rbd. 1 Mk. Saa udreder hun og denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonson og Rode, med 6 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ane Marie Christensen, Olsens Hustru, der er født den 21de November 1843 og ikke funden tidligere straffet, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afvigte April Maaned frastjaalet Muursvend Heinrich Johan Olsen 10 Rbd. i Penge, hvilket Tyveri hun udførte paa den Maade, at hun, som vidste, at hendes Stuebrønsøgle kunde aabne Døren til Bestjaalnes Bopæl i Steengade Nr. 13, i hvilken Eiendom hun ogsaa dengang boede, og at Nøglen til hendes Klædestab kunde oplukke et Skab, hvori Bestjaalne blandt Andet gjemte sine Penge, en Dag, da hun vidste, at der Ingen var tilstede i Bestjaalnes Leilighed, begav sig ind i samme i den Hensigt at stjæle, idet hun aabne den aflaaede Dør til Leiligheden med den ommelte Stuebrønsøgle, og derpaa tilvendte sig af de i det omtalte Skab værende Penge en Tidalerfeddel, efterat have lukket Skabet op med Nøglen til det foran ommelte Klædestab.

Paa samme Maade er det beviist at Arrestantinden uden Bekommenes Samtykke har pantsat en til 2 Rbd. vurderet Raabe, som hun i Februar Maaned b. A. havde laant af Arbeidsmand Morten Petersens Hustru Magdalene Nielsen.

Som Følge heraf vil Arrestantinden blive at dømmes efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led og § 253 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned. Hun vil derhos have at betale i Erstatning til ovennævnte Muursvend Olsen 7 Rbd. 1 Mk. samt at udrede denne Actions Omkostninger.“

Nr. 220.

Advocat Klubien
contra**Maren** eller **Maria Kirstine Rasmussen**, Jacob Zier-
sens Enke (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Hollands Nørreherreds Extraretsdom af 6te April 1869: „De Tiltalte Huusmand Niels Bentzens Enke Ane Dorthæa Pedersen og Former Jacob Ziersens Enke Maren Kirstine Rasmussen bør hver hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og begge in solidum ubrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Henrichsen og Barfoed, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juni 1869; „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. Saa ubrede og de Tiltalte, Former Jacob Ziersens Enke Maren Kirstine Rasmussen og Huusmand Niels Bentzens Enke Ane Dorthæa Pedersbatter, begge af Nakstov, in solidum i Erstatning til Huusmand Jens Jacobsen i Rjøbelev 1 Rd. 4 Mk., til Parcellist Jens Rasmussen i Sandbjerg 1 Rd. og til Parcellist Rasmus Lund sammesteds 2 Mk., hvorhos de Tiltalte paa samme Maade betale Salair til Procuratorerne Hvalstø og M. Møller for Overretten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Maren Kirstine, Ziersens Enkes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Hollands Nørreherreds Extraret den 6te April d. A. paa-

kjendte hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Former Jacob Ziersens Enke Mar en Kirstine Rasmussen og Huusmand Niels Bentzens Enke Ane Dorthea Pedersdatter, begge af Naffkov, for Tyveri og Betleri, og er det ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Dphyste beviist, at de heri have gjort sig skyldige. De Tiltalte ere i Slutningen af forrige Aar gaaede omkring paa Landet og have betlet, ved hvilken Leilighed de paa forskjellige Steder i For- ening have tilvendt sig en stor Deel Gjenstande — meest Klædningsstykker — der ere vurderede til ialt ca. 7 Rd. Derhos har Tiltalte Ziersens Enke alene tilvendt sig i Naffkov Arbejdshuus et Forklæde af Værdi 8 β. Den største Deel af Kosterne ere komne tilstede og tilbageleverede Gierne.

For ommeldte Forhold ere de Tiltalte, der ere fødte, Ziersens Enke i 1842, Bentzens Enke i 1827, og af hvilke ingen forhen er straffet, ved den ind- ankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 228 og Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver. Med Modification herefter vil Dommen, ved hvilken de ere tilfundne lignende Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og Actionens Omkostninger rigtigen paalagte dem, være at stadfæste.

De Tiltalte ville derhos in solidum have at udrede i Erstatning til Huusmand Jens Jacobsen i Kjøbelev 1 Rd. 4 Mk., til Parcellist Niels Ras- musen i Sandbjerg 1 Rd. og til Parcellist Rasmus Lund sammesteds 2 Mk.“

Nr. 249.

Advocat Mellemann

contra

Peder Johansen, ogsaa kaldet **Wuth** (Defensor Klubien), der tiltales for Tyveri og Falsk.

Nestved Kjøbstads Exrætersdom af 19de Juli 1869: „Peder Johansen, ogsaa kaldet Peder Johansen Wuth, bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af Sa- gen lovligen skyldende Udgifter og derunder Salair til Actor, Pro- curator Thomsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Sep- tember 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Smith, betaler Arrestanten Peder Johansen, ogsaa kaldet Peder Johansen Wuth, 5 Rd. til hver. Alt efter- kommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Mellemann og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Restved Kjøbstads Extraret hertil inbantebe Sag, hvorunder Arrestanten Peder Johansen, ogsaa kaldet Peder Johansen Muth, tiltales for Tyveri og Falsk, er det, hvad den forstnævnte Forbrydelse angaaer, ved hans egen med hvad der igrødt er oplyst stemmende Tilstaaelse beviist, at han, medens han i nogen Tid i afvigte Mai Maaned logerede hos Kjøbmand Jacob Nielsen af bemeldte Kjøbstad, har frastjaalet denne sin Vært en i en aabentstaaende eller uafslaaet Lo hængende Klædes Overstraffe, der under Sagen er kommen tilstede og vurderet til 8 Mk., og med Hensyn til hvilken dens Eier har frasalbet Krav paa Erstatning for mulig Forringelse.

Med Hensyn til det Arrestanten paasigtede Falsk er han paa samme Maade overbeviist om dette, som bestaaer deri, at han — da han, efter den 28de April d. A. at være løsladt fra Bridesløselille Forbedringshuus, blev afleveret til Formanden for Sogneraadet i hans Forsørgelsescommune og af denne fik Paalæg om at indfinde sig ved Sogneraadsmødet 2 Dage efter, nemlig den 1ste Mai, for at det kunde erfares, om han selv kunde sørge for sig ved fast Tjeneste eller andet Arbeide eller maatte tages under Fattigforsørgelse — har i Mellemtiden nedskrevet et Mønstrebæk den 30te April d. A. dateret Document, som er understrevet „Gaardmand Lars Olsens enge“, hvorved han sigtede til en ham bekendt Enke af dette Navn, uden at denne dertil havde bemyndiget ham, og gaaer ud paa, at bemeldte Enke havde tilstaaet ham Arbeide, foreløbig dog kun paa egen Koft og Logis, og at han manglede de dertil for en Uge saavel som til Indkjøb af nogle Arbeidsredskaber nødvendige Penge. Med dette Document, der desuden indeholdt en Anbefaling for ham til Sogneraadet, og hvorved han alene tilsigtede at forskaffe sig Penge til Livsophold og til Anskaffelse af Arbeidsredskaber, indfandt han sig derefter i Sogneraadsmødet, i hvilket der i Tilid til, at Documentet var ægte, tilstodes ham en Understøttelse af 4 Rd.

For de Arrestanten saaledes overbeviste Forbrydelses vil han, der er født i Aaret 1829 og senest ved nærværende Rets Dom af 17de April f. A. anseet efter Straffelovens § 231 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaned, nu være at ansee efter Straffelovens §§ 232 og 270, og findes Straffen passende at

kunne bestemmes til den ved den indankede den 19de Juli b. A. affagte Underrettsdom valgte, nemlig 2 Mars Luthuusarbeide, og da bemeldte Doms Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste."

Mandagen den 18de October.

Nr. 210.

Advocat Klubien

contra

Henrikke Petersen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri eller Tyveri.

Ersteskjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 9de Mars 1869: „Henrikke Petersen bør straffes med simpelt Fængsel i 20 Dage samt udrede til Madam Mogensen i Erstatning 3 Rd. 4 Mk. 13 s. Saa bør hun og erstatte alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jørgensen og Steenstrup, 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1869: „Tiltalte Henrikke Petersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Steinthal og Herforth for Oberretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er under nærværende fra Ersteskjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Henrikke Petersen, der er født den 14de October 1855 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, actioneres for Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri

eller Tyveri, ved hendes egen Tilslaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig oplyst, at hun, som af Flere i Græskjøbing benyttedes til at besørge Grinber og i den Anledning medgaves Pengebelsøb, har efter først at have forbrugt tildeels til Siltkeri et hende betroet Pengebelsøb af 7 Mk., senere tilbageholdt og forbrugt af hende medgivne Penge, tildeels for at dække de Belsøb, hun tidligere havde modtaget til Aflevering, men ikke endnu afleveret til Vedkommende. Paa denne Maade er Madam Mogensen beføjet for 9 Rd. 4 Mk. 12 $\frac{1}{2}$, hvoraf 5 Rd. 5 Mk. 15 $\frac{1}{2}$ dækkes ved de hos Tiltalte fundne Penge, men Resten 3 Rd. 4 Mk. 13 $\frac{1}{2}$ først er betalt af Tiltaltes Fader, efter at Underrettens Dom er faldet. Fremdeles har Tiltalte aabnet et af Kjøbmand Mikkelsen herde medgivet Brev, da Tiltalte troede, at det indeholdt Penge, hun vilde tilvende sig, men det fandtes kun at indeholde en Regning.

Da imidlertid Madam Mogensen ikke har begjært Sagen forfulgt, og hun under et efter Overrettens Foranledning optaget Forhør har erklæret, at hun, selv om hun ikke var bleven syldbesgjort for det besvagne Belsøb, vilde have, naar hun før Domsfældelsen i 1ste Instants var bleven adspurgt, om hun ønskede Sagen forfulgt, eller om hun fravaldt Paataalen, foretrukket dette Sidste, vil Tiltaltes Forhold ved at forbruge de hende af Madam Mogensen medgivne Penge, hvilket falder under Straffelovens § 254, i Medfør af Bestemmelserne i denne § ikke kunne paadrage Tiltalte Straf.

Derimod vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens § 36 cfr. §§ 253 og 46 for sit Forhold med Brevet, og findes Straffen herefter passende at kunne bestemmes til 5 Dages simpelt Fængsel.

Underrettens Dom, hvorved Tiltalte er anset med 20 Dages simpelt Fængsel samt paalagt at udrede Erstatning til Madam Mogensen, vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvorimod den, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, forøvrigt bliver at stadfæste."

Nr. 247.

Advocat Levinfen

contra

Hans Jørgensen junior (Defensor Nellemann),

der tiltales for Betleri og for at have benyttet et af ham udsærviget falskt Bønnskrift til at skaffe sig Almisse.

Erø Herreds Extraretsdom af 23de Marts 1869: „Hans Jørgensen junior bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af Actionen imod ham lovligt flyvende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steenstrup og Jørgensen, 4 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærv efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Tvermoes og Sørensen, betaler Tiltalte Hans Jørgensen junior af Marstal 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde og med Bemærkning, at den deri nævnte Overrettsdom af 2den April d. A. under 16de Juni næstefter er stadfæstet af Højesteret, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Under nærværende fra Vrs Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dphyste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Hans Jørgensen junior af Marstal, der er over 30 Aar gammel og ved denne Rets Dom af 2den April d. A., der stadfæster Langelands Herreds Extraretsdom af 27de October f. A., er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for Betleri samt for dertil at have afbenyttet en med et falsk Navn understrevet anbefalende Attest, har efter den nævnte Underrettsdoms Afgjelse paany gjort sig skyldig i de samme Forseelser, idet han i Begyndelsen af indværende Aar atter har begivet sig til Langeland og der betlet paa mange forskellige Steder, hvorved han benyttede et af ham selv forfattet Bønkrift, dateret Helsingør den 3die December 1868, der indeholder den urigtige Angivelse, at Tiltalte i forrige Aar har faret med Capitain N. Petersen og med denne er forliift Vesten for Sylland samt har mistet alt sit Tøi. Bønkriftet er derhos af Tiltalte selv understrevet med Capitain N. Petersens Navn, hvorved Tiltalte vil have sigtet til en hanoveransk Slibscapitain af dette Navn, med hvem han for 8 Aar siden vil have faret, og med hvem han paaftaaer dengang at være forliift. Efterat være hjemkommen fra Langeland har Tiltalte ogsaa paa Vrs under en Vandring med sin Fader en Dag benyttet det ommeldte Bønkrift til Betleri og modtaget saavel Penge som Korn.“

For sit ommeldte Forhold findes Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anseet med Straf efter Lov 3die Marts 1860 § 3 og Straffelovens § 270, men den valgte Straffegrad 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes at burde forhøies til samme Fængsel i 6 Gange 5 Dage.

Med denne Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, være at stadfæste."

Nr. 243.

Advocat Nellemann
contra

Jens Christian Jensen Bjerg (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Skive Rådshabs Extraretsdom af 31te Mai 1869: „Tiltalte Jens Christian Jensen Bjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede de med denne Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard og Defensor, Procurator Pashjerg 5 Rb. til hver især. At efterkommes under Afærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 9de August 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Huusmand Jens Christian Jensen Bjerg, der under denne Sag tiltales for Tyveri, har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han den 28de Marts d. A. hos en Værtshuusholder i Skive har tilvendt sig en til 3 Mk. vurderet Tobakspibe, der laa paa Bordet i Skjenkestuen, og med hvilken Tiltalte gif bort, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at beholde den og senere gjøre den i Penge. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte ved den paagjældende Leilighed noget beruset, men dog ikke i høiere Grad, end at han maa antages at have været fuldt tilregnelig. Den sjaalne Pibe, der tilhørte Kreaturhandler Niels Smedegaard fra Grove, er bragt tilstede under Sagen og ubleveret Besjtaalne.“

For dette Tyveri vil Tiltalte — der er født i Aaret 1821 og som foruden at være under sin Militairtjeneste straffet arbitrært med 10 Rottingslag for en Disciplinairforseelse og i 1858 at være idømt en Bøde af 10 Rd. for Overfald, har ifølge Morsø Herredets Extraretsdom af 11te Juli f. A. været anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage — være at ansee efter samme Lovs § 230 1ste Led, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste.“

Nr. 244.

Advocat Hindenburg

contra

Peter Christian Christensen (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts sydvre Virks Extraretsdom af 22de Juli 1869: „Arrestanten Peter Christian Christensen bør hensættes i jimpelt Fængsel i 14 Dage samt straffes med 2 Gange 20 Slag Riis fordeelte paa 2 Dage. Saa bør han og ubrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Bloekrofs 10 Rd. og til Defensor, Procurator Jørgensen 8 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de September 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten, Cancelliraad Bloekrofs og Procurator Jørgensen, tillagte Salairer nedsettes til 5 Rd. for hver. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Procurator d'Auchamp og Procurator Salomonsen, betaler Arrestanten Peter Christian Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne

Hindenburg og Levinsen for Høiesteret betaler
Tilskalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Det er under nærværende fra Kjøbenhavn's Amts søndre Virts Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Peter Christian Christensen tiltales for Tyveri, ved hans egen Tilstaaelse og det isørigt Dplyste tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at være undvegen fra Flakkebjerg Institut den 24de Januar d. A., har under sin Omstreifen paa Sjælland i Løbet af de derefter paafølgende 2 Maanedes forøvet de i Underrettsdommen nærmere beskrevne 8 Tyverier, ved hvilke han har tilvendt sig Koster til en Værdi af ca. 41 Rd., idet det i saa Henseende dog maa bemærkes, at det efter det Dplyste ikke er Arrestanten, der har tilægnet sig de i Damhuuskroen borttagne Strømper, samt at den under Nr. 2 ommeldte Tilseguelse af Hvedebrød, der for en Vogen maatte henføres under Straffelovens § 235, ikke er strafbar.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 5te Juni 1855 og ved Randers Kjøbstads Extraretsdom af 25de August 1868 for Tyveri er anseet med 25 Slag Riis og ved samme Rets Dom af 17de November j. A. for lignende Forbrydelse med 2 Gange 15 Slag Riis, alt i Henshold til Straffelovens § 233, nu ved Underrettsdommen er idømt Straf efter samme Lovbestemmelse, ligesom den valgte Straf, nemlig simpelt Fængsel i 14 Dage og 2 Gange 20 Slag Riis, forbeholdt paa 2 Dage, findes passende. Ligeledes findes Actionens Omkostninger rettelig at være paalagte Arrestanten, idet de Underrettsfagsførerne tillagte Salairer, 10 Rd. til Actor og 8 Rd. til Defensor, dog skjønnes at burde nedsættes til 5 Rd. for hver.

Med denne Forandring vil Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.“

Nr. 191.

Advocat Levinsen
contra

Samuel Ingram (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

St. Thomæ Politiretsdom af 24de Februar 1869: „Samuel Ingram hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer og ubreder i Erstatning til Robert George 40 Ct., samt afholder Omkostningerne ved sin Arrest inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 21de April 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstat-

ning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landssoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Ved St. Thomæ Politiretsdom af 24de Februar d. N. er Tiltalte Samuel Ingram for paa be- drageriff Maade at have tilvendt sig et til 40 Cents vurderet Buntt Bananer anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer, og er denne Dom derefter efter Domsælbtets Begjæring og tillige fra det Offentliges Side indantet her for Retten.

Ifølge den af den ved Bedrageriet Forurettede, Robert George givne Fremstilling er det dermed tilgaaet saaledes: Den 28de Januar sidstleden var Robert George ombord i en i St. Thomæ Havn liggende Slup Rosabella for at besøge en Halbroder af ham, Thomas Augustus, der havde fragtet Sluppen fra Dominica til St. Thomas. Da han vilde gaae, bød Broderen ham et Buntt Bananer, som han imidlertid bad om at maatte lade blive ombord, indtil han siden lod det hente; og han gif fra Worde med Tiltalte i dennes Færgebaad, som han, da den paa samme Tid, som han vilde forlade Sluppen, passerede forbi, kaldte til, blev sat iland og skiftes fra Tiltalte. Senere paa Dagen mødte han Tiltalte oppe i Byen med et Buntt Bananer i Haanden, som han gjenkjendte som det ham givne, men som Tiltalte imidlertid paa hans Spørgsmaal erklærede at have kjøbt. Han gif derfor ombord i Sluppen, hvor han erfarede, at Færgebaadsmanden under Foregivende af at være sendt af ham havde faaet Bananerne udliveredede.

Tiltalte har imidlertid vedholdende nægtet at have ladet sig Bananerne udlivere eller at have hørt Aftalen imellem George og Augustus besangaaende og vil være kommen i Besiddelse af det hos ham antrufne Buntt derved, at et ham ubekjendt Fruentimmer, som han vilde have særgtet iland fra en anden Banana=Baad, havde givet ham det i Pant for Færge løn. Men naar det sees, at en af Rosabellas Besætning, der havde hørt Aftalen om Bananerne, har af- lagt edeligt Vidnesbyrd om, at han har udliveret Bananerne til Tiltalte — hvem han bestemt har gjenkjendt — der strax efter at have ilandsat George vendte tilbage til Sluppen og foregav at være sendt efter Bananerne, og at Thomas Augustus ligeledes edelig har bevidnet, at han nogen Tid, efterat hans

Broder havde forladt ham, saae den samme Baadsmand, som havde bragt Broderen iland, roe igjen indad Vden til med et Runtt Bananer i Baaden, og derefter af det førstnævnte Vidne fik at vide, at Bananerne vare udeleverede til Baadsmanden paa hans ovennævnte Foregivende; og naar derhos henføres til, at Tiltalte rimeligviis maa have hørt Aftalen mellem George og Augustus, at der Intet foreligger, der kan lede til at antage, at nogen Anden har hørt den og kunnet benytte sin Kundskab om den til at foregive at være sendt af George, at Augustus har erklæret de hos Tiltalte trafne Banauer, saavidt han skjønner, at være de samme som dem, han forærede George, at Tiltalte, da han blev antruffen med Bananerne, brugte et falskt Angivende om, hvorledes han var kommen til dem, og endelig at Tiltalte ikke har kunnet paavise, hvorledes han ellers skulde være kommen i Besiddelse af dem, idet hans for Retten berom afgivne Forklaring ikke blot er bleven ganske ubestyrket, men ogsaa afstræffet ved, hvad der er oplyst om Bestaffenheden af de Banauer, der ere solgte fra det Fartøi, hvor det Fruentimmer, af hvem han vil have faaet dem, skulde have kjøbt dem, — saa findes der, som ogsaa i den indankede Dom antaget, at være tilveiebragt et i Medfør af Frdn. af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold, og han, der er 31 Aar gammel, født paa Tortola og ikke sees at være tidligere straffet, er derfor rettelig anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 cfr. § 1; da derhos den valgte Straf, som ommeldt, Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 48 Timer, findes passende, ligesom ogsaa Politiretsdommens Bestemmelse om Erstatning til den Besvagne og om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.“

Tirsdagen den 19de October.

Nr. 256.

Advocat Revinsen
contra

Gjertrud Kirstine Jensen, Jens Peter Dreiers Hustru
(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Hammershuus Virks Extraretsdom af 11te September 1869:
„Tiltalte Gjertrud Kirstine Dreier, født Jensen, Jens Peter Dreiers Hustru af Allinge, bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund og Defensor, Procurator Ipsen 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forjaabidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brød for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Gjertrud Kirstine, sødt Jensen, Jens Peter Dreiers Hustru af Allinge for Tyveri, og hun er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse, idet hun har tilstaaet at have stjaalet et Slagter Jesper Holms Kone tilhørende Skjort, som hængte til Tørring paa Vestjaalnes Have-gjærde, hvorpaa hun lod det omgjøre til 2 Skjorter til sine Døttre. Derimod er Tiltalte ikke imod sin Venægtelse overbeviist om at have stjaalet 2 andre Skjorter, som samtidig vare ophængte og paa samme Tid bleve faavne. Da Tiltalte er langt over criminel Lavalder og ikke forhen er straffet videre end ifølge Høiesteretsdom af 4de December 1860 for Høer med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvormod hun, forjaabidt hun under samme Sag tillige var tiltalt for Brandstiftelse, blev frifundet for Actors videre Tiltale, bliver hun nu at ansee efter Straffelovens § 228 for 1ste Gang begaaet Tyveri, og skjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos hun vil have at udrede alle af sin Arrest og Actionen skydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund og Defensor, Procurator Ipsen, hvis Sagsførelse har været forsvarelig, 5 Rd. til hver. Da Vestjaalme har erholdt Kesterner af Skjortet udleverede og har frafalbet Erstatning, bliver Intet herom at paakjende.“

Nr. 195.

Advocat Brød

contra

Maren Jensdatter, Hansens Hustru (Defensor Levinfen), der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Pittegods eller dog for Overtrædelse af Straffelovens § 242.

Criminal- og Politivrettens Dom af 1ste Juni 1869: „Tiltalte Maren Jensdatter, Hansens Hustru bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Prøve-

procurator Wolff og Procurator H. H. Nyegaard, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føie anseet ubeviist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til de Wender, Arbeidsmand Christensens Hustru vil have mistet. Da der nu derhos mangler alt Beviis for, at de Wender, hvoraf Tiltalte har været i Besiddelse, og som hun forklarer at have kjøbt, enten af hende eller hendes Hjemmelsmand ere erhvervede ved Tyveri eller paa anden ulovlig Maade, findes der at maatte tillægges hende Frisindelse, i hvilken Henseende bemærkes, at den Omstændighed, at der, efterat hun havde erhverret Wenderne, opstod Frygt hos hende for, at de vare stjaaalne, og at hun paa Grund heraf paalagde sine Børn at give urigtig Forklaring om Wendernes Antal, ikke kan ansees tilstrækkelig til at paadrage hende Straf enten for Forsøg paa Hæleri eller efter Analogien af Straffebestemmelserne om denne Forbrydelse. Tiltalte findes dog at maatte tilsvare Actionens Omkostninger efter den indankede Doms Forrifter.

Thi kjendes for Ret:

Maren Sænsdatter, Hansens Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Maren Sænsdatter, Hansens Hustru, der er født den 2den August 1828 og ikke funden at være tidligere straffet, for Tyveri eller Hæleri eller ulovlig Omgang med Hittegods eller dog for Overtrædelse af Straffelovens § 242 anlagte Sag sigtes Tiltalte som skyldig i en af de ommeldte Lovovertrædelser, nærmest med Hensyn til 10 levende Wender, hvilke ifølge Anmeldelse til Kjøbenhavns Politi af Arbeidsmand Christensens Hustru Kirsten Pedersdatter af Valby skulde være frafjaaalne denne paa Gammeltorv her i Staden afvigte 19de Januar.

Tiltalte, som vedblivende har nægtet at have begaaet det ommeldte Tyveri, er ved egen af det iøvrigt Dølvste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have den Dag, de ommeldte Wender skulde være frakomne fornævnte Christensens Hustru, hjembragt her fra Staden 10 levende Wender til sin Bopæl, hvor de samme Dags Aften bleve slagtede, og om sin Aikomst til disse Wender forklaret, at hun havde kjøbt dem samme Dag i Frederiksberggade af en hende ubekjendt Bonde. Denne hendes Hjemmel er nu vel aldeles ubestyrket, og derhos tale flere Omstændigheder mod Tiltalte. Hun forklarede saaledes først for Retten, at hun kun afdvige 19de Januar havde kjøbt 7 Wender og havde, forinden nogen Undersøgelse blev rettet mod hende, søgt at afværge en Opdagelse af, at hun havde været i Besiddelse af 10 Wender, ved at give sine Børn Paa-læg om at forklare i paafommende Tilfælde, at Wendernes Antal kun havde været 8; fremdeles var den Maade, hvorpaa hun disponerede over de hjembragte Wender, efterat disse vare slagtede, af en Mistanke vækkende Bestaffenhed, og desuden have hendes Forklaringer under de optagne Forhører været vælende ogsaa om andre Punkter; men da der under Sagen ingensomhelst Oplysning har været at tilveiebringe, hvoraf kunde udledes endog kun nogen Formodning for, at de tidtomtalte Wender, som Tiltalte hjembragte, vare identiske med de Christensens Hustru frakomne, og desuden den af Tiltalte angivne Grund til hendes Bestræbelser for at skjule Tallet paa de Wender, hvoraf hun havde været i Besiddelse, nemlig at hun, hos hvem der, efterat hun havde kjøbt Wenderne, opstod Mistanke om, at Sælgeren havde sjaalet dem, paa denne Maade vilde søge at dække sig for Ansvar og Tab under en mulig Undersøgelse, ikke findes at turde forfastes, saa maa det anses overbeviist, at Tiltalte med Hensyn til de Wender, Christensens Hustru vil have mistet, har gjort sig skyldig i noget Ulovligt.

Derimod skjønnes det ikke rettere, end at Tiltalte maa have paadraget sig Ansvar for Heleri ved, som ommeldt, at lægge Dølgemaal paa de af hende kjøbte Wender, nægtet hun havde Mistanke om, at Sælgeren havde sjaalet dem, men da Tyveriet er ugøbtgjort, dog kun for Atientat paa denne Forbrydelse, og hun vil derfor blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 238 jfr. § 46, efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage."

Nr. 219.

Advocat Heinrichsen

contra

Peder Sørensen med Tilnavn **Bruusgaard**, **Niels Nielsen** med Tilnavn **Gadegaard** og dennes Hustru **Kirstine Madjen** (Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og de tvende Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Hillerølev Hundborg Herreders Extraretsdom af 20de April

1869: „De Tiltalte Peder Sørensen, ogsaa kalbet Peder Sørensen Bruusgaard, Huusmand Niels Nielsen Gadegaard af Thingstrup og dennes Hustru Kirstine Madsen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og de 2de Sidstnævnte hver i 5 Dage. Derhos udrede Tiltalte Bruusgaard og Tiltalte Gadegaard hver for sig de med deres respective Arrest og Anholdelse forbundne Omkostninger, hvorimod Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Esmann 6 Rbd. og til Defensor, Kammerraad Procurator Nygaard 4 Rbd., fordeles mellem samtlige Tiltalte saaledes, at Førstnævnte deraf udreder $\frac{1}{3}$, de 2de Sidstnævnte tilsammen $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Juni 1869: „I Henseende til de idømte Straffe bør Underretsbdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsbdommen fastsatte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, 8 Rbd. til hver, udredes af Tiltalte Peder Sørensen, hvorhos de Tiltalte Niels Nielsen og Kirstine Madsen Een for Begge og Begge for Een in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Tiltalte Peder Sørensen findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peder Sørensen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Advocaterne Henriksen og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rbd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Tjenestefact Peder Sørensen med Tilnavn Bruusgaard, Huusbond Niels Nielsen med Tilnavn Gadegaard og dennes Hustru Kirstine Madsen, den Første for Tyveri og de 2 Sidste for Meddeeltighed heri.

Ved Tiltalte Peder Sørensens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der havde Tjeneste hos Proprietair Schibbye paa Landlyst og efter dennes Forklaring havde Afgang til Kornbeholdningerne paa Gaarden, har i afvigte Vinter tilvendt sig deels noget Sædaffald, som hans ommeldte Huusbond har ansat til en Værdi af et Par Mark, og som han bragte til Medtaltale Niels Nielsens Huus, efter hans Udsagn fordi dennes Hustru, der vaskede og syede for ham, havde spurgt ham, om han ikke kunde skaffe dem noget Frø til Hønsene, deels — som det maa antages — omtrent 4 Skpr. Rug af Værdi 1 Rd. Sjøappen, som han ligeledes, men uden derom at være anmodet, i 2 forskjellige Gange bragte til de Medtaltale, der efter hans Formening nok vidste eller havde Formodning om, at det, han medbragte, ikke tilhørte ham paa lovlig Maade. Denne Tiltalte har endvidere vedgaaet, at han ligeledes sidste Vinter engang har givet Tjenestebørgen, i Forening med hvem han fløvede Brænde, en Sæk Bark, der var faldet af, og som Tiltalte vil have anseet for værdiløs, medens hans Huusbond har udsagt, at en Sækfuld af saadant Affald vel ikke kan have haft en større Værdi end høist en Marks Penge, men at Tiltalte i hvert Fald ikke havde Lov til at bispenerer derover uden hans Tilladelse. Endelig har Tiltalte erkjendt, at han har sat sig i Besiddelse af et til 3 Mk. værderet Tørklæde, som en Pige, der tjente paa samme Gaard, efter sin Forklaring fort efter afvigte 1ste November havde mistet i Karlekammeret, hvor det var gledet af hende, og som hun strax savnede, medens hun dog, da det imidlertid var blevet mørkt, opstode at søge efter det til næste Dag, og Tiltalte, der vil have fundet Tørklædet under sin Seng, har navnlig vedgaaet, at han vidste, at Pigen søgte efter det, og at han allerede dengang havde det om Halsen uden at omtale til hende, at han var i Besiddelse deraf. Den ommeldte Pige har frasaldet Krav paa Erstatning, og da Tiltaltes Huusbond af den Tiltalte hos ham tilkomende Løn har tilbageholdt 4 Rd. for det ham berøvede Korn, kan der ei heller for hans Vedkommende antages at være Spørgsmaal om videre Erstatning.

Paa lignende Maade er det for de Tiltalte Niels Nielsens og Hustrues Vedkommende godtgjort, at de af Tiltalte Peder Sørensen have modtaget det ovenommeldte Sædaffald, som de have givet Hønsene, og Rugen, som de have bagt Brød af, uagtet de nok kunde indsee, at navnlig Rugen ikke tilhørte ham, ligesom de ogsaa, uden dog at være visse derpaa, nok kunde tænke sig, at det var af Peder Sørensens Huusbonds Sæd.

For deres ovenommeldte Forhold ere de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, og af hvilke Peder Sørensen er født i Aaret 1835, Niels Nielsen i Aaret 1830 og Kirstine Madsen i Aaret 1833, ved Underrettsbommen retteligen ansete, den Første efter Straffelovens § 228 og de 2 Sidste efter samme Lovs § 238, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel

paa Band og Brød for Peder Sørensen i 2 Gange 5 Dage og for Niels Nielsen og Kirstine Madsen hver i 5 Dage, vil Underretsbdommen saalebes i Hensende til de idømte Straffe være at stadfæste."

Nr. 181.

Advocat Hansen

contra

Hans Peter Marker (Defensor Brod),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt.

Bornholms Sønderherreds Extraretsdom af 26de Mai 1869:
 „Tiltalte Tjenestekarl Hans Peter Marker bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes. Saa betaler han og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Prøveprocurator Petersen 6 Rb. og til Defensor, Procurator Erichsen 5 Rb., foruden Diæter til Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tjenestekarl Hans Peter Marker, der under nærværende Sag tiltales for Forsøg paa Voldtægt, er saavel ved egen Tilstaaelse som ved det dermed stemmende iøvrigt Oplysste tilstrækkelig overbevist om deri at have gjort sig skyldig, hvorved de nærmere Omstændigheder ere følgende:

Efterat Tiltalte, der den 1ste Mai f. A. kom i Tjeneste hos Forpagteren af Degnegaarden i Bobilsker Peder Jørgensen, havde et Par Gange i sidstafvigte Vinter vist sig noget nærgaaende imod den sammenseds tjenende Pige Petrea Karoline Kathrine Pedersen, men uden at der dog derved var skeet hende, der Intet i den Retning vilde have med ham at staffe, nogen videre Overlast,

benyttede han sig af Leiligheden den 7de f. M., da hans Huusbond og Mod-
 moder vare fraværende paa en Reise, til at søge at faae sin Billie med hende.
 Strax efter Middag, da den nævnte Pige sad i Killestuen ved Siden af Kjøle-
 lenet, hvor hun havde været ube at syse, kom Tiltalte derfra ind til hende og
 gav sig strax til at smøge Klæderne op om hende. Da hun satte sig til Mod-
 væрге og bad ham om at lade hende være i Fæd, tog han hende med begge
 Arme om Livet og halv traal, halv bar hende ind i Storstuen ved Siden af,
 hvor han snarere ventede at ville blive ubemærket. Han smal da Døren til,
 og idet han, bestandig holdende hende i Armen, fik sine Beenklæder knuppet ned,
 lykkedes det ham, trods hendes Bestræbelser for at holde sig oppe, at faae hende
 kastet omkuld paa Gulvet, hvor han lagde sig ovenpaa hende. Ibetamme aab-
 nede et henved 70 Aar gammelt døvstumt Kvindsfolk derpaa Gaarden — som
 var den eneste Børne, der foruden dem var hjemme — Døren paaklem, men
 blev af Tiltalte truet til strax at fortrække. Tiltalte gav sig da paany til at
 „bearbejde“ Pigen, der laa paa Gulvet med alle Klæder trukne op om sig,
 medens han stadig havde sit Lem fremme for at tiltvinge sig Samleie. Men
 uagtet han flere Gange ikke var langt derfra, fik han dog ikke sin Billie frem,
 idet hun bestandig deels ved at støde ham fra sig deels ved at holde Benene
 overfors vidste at undgaae ham. Under Kampen med hende var snart hun,
 snart han igjen ovenpaa; nogle Gange kom hun et Tieskik paa Benene, men
 blev snart kastet om igjen. Naar hun afbrudtviis søgte at strige, holdt han
 hende med Haanden for Munden. Saaledes „tumlede og mønstrede han med
 hende“ i næsten en heel Time fra Kl. 1 til 2, idet hun vedholdende indtil det
 Yderste gjorde ham Modstand, og først da han hørte Børnens Stemmer uden-
 for i Haven (de vare nemlig blevne hjemme, men vare ganske smaa), og han
 mærkede, at han dog ingen Wei kom med hende, afflod han omsider fra sine
 Anfald og forsøiede sig bort. Uagtet hun bad for sig, havde han været saa
 opfat paa at faae sin Billie med hende, at det kun var ved at opbyde al sin
 Kraft og Behændighed, at hun, der er noget spinkel og liden af Væxt, medens
 han er storvoxen og stærk for sin Alder, slap fra ham. Bemeldte Pige, der nu-
 lig var syldt 20 Aar, medens Tiltalte den 16de Marts sidstleden blev 18 Aar
 gammel, var under den hende saaledes overgaaede Medfart gjentagne Gange
 kommet til at kaste op, men har forresten ikke følt nogen videre Følger af
 Mishandlingen. Endnu samme Dag havde Pigen, der altid har viist sig sæ-
 delig og anstændig, ved første givne Leilighed klaget for sin Faber og sit om
 Aftenen hjemkomne Herstab over den hende tilføiede Vold. Tiltalte var endnu
 inden Huusbondens Hjemkomst borttrømt og blev først anruffet 3 Dage efter,
 hvorpaa han har hensiddet i Baretægtsfængsel fra den 10de til den 24de f. M.
 For at holde tilbage med, hvad hun havde seet ved at figge ind ad Salsbøren,
 havde Tiltalte budt den fornævnte Døvstumme 8 f. Tiltalte har selv tilnaaet,
 at han i længere Tid havde næret det Forsæt at faae sin Billie med sin Med-
 tjenerinde, og da han Middagen den 7de April gik ind til hende som formeldt,
 var det derfor i den bestemte Hensigt, naar hun ikke vilde med det Gode, da
 at tvinge hende med Magt, saavidt han aarbede det; havde han kunnet komme

afsted dermed, havde han derfor heller ikke ladet hende slippe, førend Samleiet var fuldbørdet, og han havde ogsaa i Virkeligheden først affaaet derfra, da det viste sig uopnaaeligt. Han har bagefter ubtalt sin Anger over det saaledes Skete.

Den Fornærmede har frafaldet alt Krav paa Erstatning eller anden Fyldestgjørelse.

For det som anført ubviste Forhold vil Tiltalte, der ikke forhen findes straffet, ei kunne undgaac at ansees efter Straffelovens §§ 168 og 46 jfr. § 57, og findes, naar samtlige de paagjældende Omstændigheder tages i Betragtning, hans Straf passende at kunne bestemmes til 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide.“

Onsdagen den 20de October.

Nr. 185.

Statsraad Bungen

contra

Jørgen Jensen eller **Jens Jørgen Jensen** og **Cathrine Petersen**, Jensens Hustru (Defensor Brod),

der Begge tiltales for Rufferi eller for at have for Betaling tilstedet Personer af forskjelligt Kjøn Afgang til deres Bolig for der at øve Utugt.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Mai 1869: „De Tiltalte Jørgen Jensen og Cathrine Petersen, Jensens Hustru bør straffes hver især med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt Een for Begge og Begge for Een betale denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Cancelliraad d'Auchamp og Smith, med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte Sørger Jensen og Cathrine Petersen, Jensens Hustru for Mufferi eller for at have for Betaling tilstedet Personer af forskjelligt Kjønn Afgang til deres Boliger for der at øve Utugt anlagte Sag maa det ansees beviist ved de Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste beskrivede Tilstaaelse, idet navnlig i Medfør af D. L. 1—15—1 intet Hensyn kan tages til Tiltalte Jensens Hustrues senere i Strid med de fremkomne Oplysninger værende Tilbagekaldelse af den af hende gjorte Tilstaaelse, at de i forrige Aar have tilladt hos dem tjenende Piger mod en Betaling af 3 Mk. for hver Gang at benytte nogle til deres Værtshuus og Herbergeri paa Hjørnet af Norgesgade og Blancogade Nr. 18 hørende Værelser til i samme at drive Utugt for Betaling med de i deres Værtshuus søgende Gæster, og derhos nogle Gange udleiet af bemeldte Værelser til Personer af forskjelligt Kjønn for sammesteds at pleie utugtig Omgang, medens det derimod ikke kan ansees godtgjort, at de have gjort sig skyldige i egentligt Mufferi.

Som Følge heraf ville de Tiltalte, af hvilke Tiltalte Jensen er født den 21de Mai 1820 og Tiltalte Jensens Hustru har opgivet at være 35 Aar gammel, hvilket er skjønnet at stemme med hendes Udseende, samt Ingen sauden tidligere straffet, blive at dømmes efter Straffelovens § 182, og findes Straffen at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Torsdagen den 21de October.

Nr. 216.

Advocat Brock

contra

1) **Iver Pedersen Prostin Bernthsen** eller **Iver Pedersen Bernthsen** eller **Bernthsen**, ogsaa kaldet **Iver Murer**, 2) **Johan Evald** med Tilnavn **Borremann**, 3) **Maren Jacobsen** eller **Jakobsen**, Niels Peter Jacobsens Hustru, 4) **Karen Sørensdatter**, Johan Evalds Hustru, og 5) **Ane Christensdatter**, Bernthsens Hustru

(Defensor Buntzen),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri, Hæleri og Bedrageri eller Meddeelagtighed i sidstnævnte Forbrydelse, Nr. 4 for Tyveri eller Meddeelagtighed deri samt Hæleri og Nr. 5 for Hæleri.

Ribe Herreds Extraretsdom af 15de April 1869: „Arresterterne Iver Pedersen Prostin Bernthsen eller Bernthsen, ogsaa kaldet Iver Murer, Johan Evald, ogsaa kaldet Johan Evald

Dorremann, og Arrestantinden Maren Jacobsen, Arbeidsmand Niels P. Jacobsens Hustru, bør hensættes, den Første til Tugthuusarbejde i 7 Aar, den Anden til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar og den Tredie til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; Arrestantinden Karen Sørensbatter, fornævnte Johan Evalds Hustru, og Tiltalte Ane Christensbatter, Iver Bernthsens Hustru, samt Arbeidsmand Niels Peter Jacobsen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, den Anden med lige Fængsel i 5 Dage og Sidstnævnte med 32 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Saa bør og de førstnævnte 5 Arrestanter udrede in solidum i Erstatning til Seneum Kirke 4 Rd. 4 Mk., til Tjerreborg Kirke 3 Rd., til Skads Kirke 16 Rd., til Sernved Kirke 1 Rd 3 Mk., til Hunderup Kirke 8 Rd. og til Verne Kirke 3 Rd. 5 Mk. samt til Sorgen Jensen's Hjulers Enke i Ribe 12 Rd. Endvidere bør de to førstnævnte Arrestanter in solidum tilligemed Karen Sørensbatter udrede i Erstatning til Madam Rosted i Ribe 1 Rd. 4 Mk., hvorhos Arrestanten Iver Bernthsen vil have at udrede Erstatning til Kromand P. V. Beier af Roager Kro 2 Mk. 14 ß, samt Arbeidsmand N. P. Jacobsen og Hustru til Møller Hansen i Ribe 16 Rd. Endelig ville de 5 Førstnævnte Een for Alle og Alle for Een have at udrede alle af deres Arrest og af Sagens Action lovligt flydende Omkostninger deriblandt Salair til Actor, Procurator Hofstrup og Defensor, Procurator Ferslev 15 Rd. til hver, dog saaledes, at Tiltalte Arbeidsmand Niels Peter Jacobsen af disse Salairer udreder $\frac{1}{6}$ foruden Omkostningerne ved hans Arrest. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Kommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Juli 1869: „For Tiltalte Niels Peter Jacobsens Vedkommende bortfalder Straffen. Tiltalte Ane Christensbatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Iver Pedersen Prostian Bernthsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Arrestanten Johan Evald og Arrestantinden Maren Jacobsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Første i 6 Aar og den Sidste i 2 Aar. Arrestantinden Karen Sørensbatter bør hensættes i Fængsel paa Band

og Brød i 3 Gange 5 Dage. Arresteranterne Iver Pedersen Prostin Bernthsen og Johan Ewald bør Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Sneum Kirke 4 Rd. 4 Mk., til Tjerreborg Kirke 3 Rd., til Stads Kirke 14 Rd., til Fernved Kirke 1 Rd. 3 Mk., til Hunderup Kirke 10 Rd. og til Serne Kirke 3 Rd. 5 Mk. Samme Arresteranter og Arresterantinderne Maren Jacobsen og Karen Sørensbatter bør Een for Alle og Alle for Een betale i Erstatning til Jørgen Hjulers Dødsbo 12 Rd. Arresteranten Iver Pedersen Prostin Bernthsen og Arresterantinden Karen Sørensbatter bør Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Madam Røstved 1 Rd. 4 Mk. Arresterantinden Maren Jacobsen og Tiltalte Niels Peter Jacobsens Dødsbo bør Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Møller Hansen 16 Rd. Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Løverretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, 15 Rd. til hver, udredes af Arresteranterne Iver Pedersen Prostin Bernthsen og Johan Ewald Een for Begge og Begge for Een hvorhos Arresterantinderne Maren Jacobsen og Karen Sørensbatter og Tiltalte Ane Christensbatter samt Tiltalte Niels Peter Jacobsens Dødsbo in solidum med dem heraf tilsvare henholdsvis $\frac{1}{2}$, $\frac{1}{6}$, $\frac{1}{6}$ og $\frac{1}{12}$. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og ippvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Ane Christensbatter begaaede i den indaekede Dom fremstillede Hæleri vil hun være at dømme efter Straffelovens § 238 sammenholdt med § 56, hvilken Lovbestemmelse efter de foreliggende Ophøninger i nærværende Tilfælde ikkun kan bespøe til at nedsætte Straffen under den almindelige Lovbestemte, og hendes Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 4 Dage. Ippvrigt vil Dommen i Henhold til de deri for de for Høiesteret Tiltaltes Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, være at stadfæste, dog at Straffetiden bestemmes for Karen Sørensbatter til 5 Gange 5 Dage og for Maren Jacobsen til 1 Aar.

Ihi kjendes for Ret:

Ane Christensdatter, Bernthsens Hustru bør hen-sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, for-jaaviddt paaanket er, ved Magi at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Karen Sørensdatter, Evalds Hustru til 5 Gange 5 Dage og for Maren Jacobsen til 1 Aar. Advocat Brod og Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Høiestret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Iver Pedersen Prostin Bernthsen, ogsaa kaldet Iver Murer, og Johan Evald med Tilnavn Borremann for Tyveri, den sidstnævntes Hustru Arrestantinden Karen Sørensdatter for Tyveri eller Meddeelsagtighed deri samt Hæleri, den førstnævntes Hustru Ane Christensdatter for Hæleri, Niels Peter Jacobsen for Meddeelsagtighed i Bedrageri og i ulovlig Omgang med Hittegods og dennes Hustru Arrestantinden Maren Jacobsen for Tyveri, Hæleri og Bedrageri eller Meddeelsagtighed i sidstnævnte Forbrydelse.

Med Hensyn til Tiltalte Niels Peter Jacobsen — der under Sagen har vedgaaet deels at have gjort sig skyldig i Meddeelsagtighed i bedrageligt Forhold med Hensyn til endeel Svinemeel, som en Møllersvend, der tjente hos Møller Hansen i Ribe, i Aarene 1866 og 1867 efter foregaaende Aftale med Tiltalte og dennes Hustru uden sin Husbonds Villie og Vidende ubleverede til Tiltaltes Hustru, deels at have ladet sig sje en Frakke af en Kappe, som han efter, hvad hans Hustru havde medbeelt ham, antog, at hun havde fundet, men som hun isøvrigt har vedgaaet at have frastjaalet fornævnte Møller Hansen — er det oplyst, at han, efterat Sagen var indanket her for Retten, er afgaaet ved Døden, og som Følge heraf vil den af ham for hans ommeldte Forhold forskyldte Straf bortfalde.

Bed Arrestanterne Iver P. Bernthsens og Johan Evalds egne Til-staaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at de i Forening have gjort sig skyldige i efternævnte Tyverier:

Efterat bemeldte Arrestanter engang i sidste Efteraar i Forening havde fra en Mark udenfor Ribe, som tilhørte den nu afsbøde Medtaltale Niels Jacobsen, tilvendt sig 6 à 8 Stykker Kaalrabi, som de deelte, og som Bestjaalne, der isøvrigt har fravalddet Krav paa Erstatning, har ansat til en Værdi af et Par Stilling Stykket, bleve de, efter oftere at have talt sammen desangaaende,

uden at det nærmere er oplyst, hos hvem af dem Tanken berom først opstod, enige om at begaae Tyveri i Kirker, og efterat Zver P. P. Bernthsen i dette Tiemed den 4de December s. A. havde hos en Broder i Wilslev afhentet et stort Brækkejern, traf han efter forudgaaet Aftale om at gaae ud for at udøve Kirketyverier den nævnte Dags Aften ved Gredstedbro sammen med Johan Ewald, der havde forsynet sig med et mindre Brækkejern. Arresterne begave sig imidlertid først paa Veien til Rikkenborg Kro, hvor de troede, at der i Karlekammeret var Penge, og da de omtrent Kl. 9 om Aftenen vare komne til bemeldte Kro, gif Zver P. P. Bernthsen, medens Johan Ewald holdt Vagt udenfor, gjennem en aabenstaaende Port ind i en Stald, hvor han med sit Brækkejern opbrød Døren til Karlekammeret og derefter i dette et lille Stab, men da Johan Ewald i det samme opdagede en Mand, som var Kroens Eier, tæt ved Siden af sig og i den Anledning gav, som det var aftalt, et lille Slag paa Porten, løb begge Arresterne bort fra Kroen, uden at Zver P. P. Bernthsen havde faaet Tid til at tilvende sig Noget. Arresterne, der efter deres Udsagn ikke vilde have begaaet Kirketyveri, dersom de i Kroen havde faaet Penge, gif derpaa til Sneum Kirke, hvor de efter deres Forklaringer fandt Døren aaben, og hvor de, efterat have opbrudt en lille firkantet Trætaske, der stod under Prædikestolen ved Alteret, og en Kirkeblok, der stod indenfor Kirkedøren, af disse tilvendte sig efter deres Udsagn ialt omtrent 10 Mk. i Gneskestillinger og enkelte Fjirstillinger, idet de fiktes til at tage en Haandsfuld, ligesom de, der isvrigt ved bemeldte Leilighed vedførte Lys og Svoolstikker, ogsaa i Kirken tilvendte sig et Bunt Svoolstikker; efter Johan Ewalds Forklaring vilde Zver P. P. Bernthsen have havt, at de ogsaa skulde have taget Børstene, hvilket dog ei skete, da Johan Ewald modsatte sig det; ligeledes undlo de at tage et Lintrus, som de saae i Kirken, men efter Johan Ewalds Udsagn bandede Zver P. P. Bernthsen senere over, at de ikke havde taget det med. De begave sig derefter til Tjerreborg Kirke, og efterat de havde baaert en Bogu, der stod i Nærheden, hen til et af Kirkens Vinduer, stod Zver P. P. Bernthsen op paa den og slog med det store Brækkejern nogle Kluder og Sprosser itu, og gjennem den derved tilveiebragte Abning steg først han og derefter Johan Ewald ind i Kirken, hvor de efter først i nogen Tid forgjæves at have søgt at finde Blokken tændte Lys, og da de derefter havde fundet Blokken, der stod ved Kirkedøren, og som var forsynet med 2 Laase, hvoraf den ene efter Arresterernes Udsagn var aaben, brød Zver P. P. Bernthsen den anden Laas op, hvilket gif saa let, at de antog, at den ikke havde været lukket, hvorefter de af Blokken tilvendte sig endel Smaa penge, efter deres Udsagn til et samlet Beløb af omtrent 3 Rd., ligesom de ogsaa fra en Forhøining bag Alteret borttog et Lys og af en Kirketaske sammesteds 7 s. Arresterne begave sig derefter til Stads Kirke, hvortil de staffede sig Afgang paa den Maade, at de i Klokkehuset toge et Stillads, som de satte hen til et Vindue, hvorpaa Zver P. P. Bernthsen stod op paa Silladset, slog en Klude itu med det store Brækkejern, astog en uddenbig anbragt Haspe, snubbede Vinduet op og ved Hjælp af Johan Ewalds Støl fik det stemmet op, for at det ikke

skulde falde ned. Gjennem den saaledes tilveiebragte Aabning krøb de ind i Kirken, hvor Sver P. P. Bernthsen uden at tænke Pys fandt Blokken, som efter hans Formening ikke var aflaaet, og efterat de derpaa havde tændt Pys, tilvendte de sig af Blokken endeel Penge, efter deres Formening ialt mindst 6 Rd., hvorhos de af en Trækasse, der stod i Kirkejaengerens Stol, tilvendte sig Kirkens Alterkalk, som senere, da de havde forladt Kirken, blev flaaet itu af Sver P. P. Bernthsen og deelt mellem Arrestanterne saaledes, at Sver fik Foden og Johan Evald Koppem tilligemed en Ring, der var anbragt om det Lynde af Foden; Johan Evald tog de ham tilfaldne Dele af Kalken med sig hjem, men da han efter et Par Dages Forløb ei længere turde beholde dem hos sig, leverede han dem tilbage til Sver P. P. Bernthsen, der bandede dem sammen, ligesom han tidligere havde gjort med Foden; alle Stykkerne med Undtagelse af et lille forgyldt Kors — der havde været anbragt paa Foden og ved Sammenbankningen af denne maa antages at være sprunget af, uden senere at være fundet — bleve derpaa en Aften af Sver P. P. Bernthsen leverede til Medtilltalte Maren Jacobsen, der imidlertid ei heller turde beholde dem hos sig og derfor den næste Formiddag gav ham dem tilbage, hvorefter han selv forvarede dem paa et Sted, hvor de under Sagen efter hans Anvisning ere fundne; deres Sølvværdi er ansat til høist 12 Rd., medens Kalken i ubeskadiget Stand er vurderet til 20 Rd., saa at der for Kalkens Forringelse vil være at tilkjende Stads Kirke i Erstatning 8 Rd.

Nogle Dage, efterat disse Tyverier vare udsøvede, begyndte Arrestanterne at tale med hinanden om igjen at begaae Tyveri i Kirker, og Johan Evald har vedgaaet, at han var den, der først bragte Saadant paa Tale, idet han yttrede til Sver P. P. Bernthsen, at nu vare Pengene snart opbrugte, og at de derfor snart maatte affted igjen, hvortil Sver P. P. Bernthsen svarede, at han var særdig, saajuart Johan Evald vilde, og efterat de vare blevne enige om at ville om Natten mellem den 9de og 10de December f. A. begaae Tyveri i Hjortlund, Fjernved, Hunderup, Bilslev og Darum Kirker, begave de sig den 9de December om Aftenen, ved hvilken Heilighed de ligesom tidligere medførte 2 Brækkejern, paa Veien til Hjortlund Kirke, men da de undervejs bleve bange for ikke at kunne naae derhen, gif de til Fjernved Kirke, hvor Sver P. P. Bernthsen, efter at være flaaet op paa Johan Evalds Ryg og med Haanden at have trykket et Vindue ind, krøb igjennem dette ind i Kirken, og efterat han havde lukket Johan Evald ind igjennem Kirkedøren, som han fik aabnet ved med sit Brækkejern at itubryde en lille Knap ved Slaaen, nedtog han en lille Blikkasse, som hang ved Døren, men hvori der maa antages ikke at have været Noget; Arrestanterne gave sig derpaa til at lede efter Kirkebloquenten, og da de havde fundet den, hrød Sver P. P. Bernthsen, medens Johan Evald lyfte med en Svovlsstik, Hængelaasen op ved Hjælp af det mindste Brækkejern, hvorefter de af Blokken tilvendte sig de i samme værende Penge paa 22 $\frac{1}{2}$ nær; de sjaalne Penge maae efter Arrestanternes Forklaringer antages at have udgjort omtrent 9 Mk. Arrestanterne begave sig derefter til Hunderup Kirke, hvor de ankom omtrent Kl. 10, og efterat de først forgjæves

havde søgt med Brællejernet at opbryde Kirkeboeren, der var forshynet med en Hængelaas, løste de en Stige, der hang ved Kirken, af den ene Krampe, saa at den med den ene Ende kom til at berøre Jorden og med den anden stød op til et Vindue, hvorpaa Iver P. P. Bernthsen krøb op paa Stigen og slog et Vindue itu samt løste de Hasperne af, men først, efterat Arresteranterne Kistebøis havde gjort nogle forgjæves Forsøg paa at faae Vinduet brudt op, opnaaede endelig Johan Ewald at faae Vinduet løst, hvorefter han langebe det ned til Iver P. P. Bernthsen. Efterat de derpaa havde ventet i nogen Tid, idet de frygtebe for, at Nogen skulde have mærket det Skete, krøbe de op ad Stigen og ind ad Vinduet, hvorfra Johan Ewald ved Hjælp af et Stykke Nøg, som Iver P. P. Bernthsen havde medbragt, firede denne ned i Kirken, hvorefter Iver P. P. Bernthsen tog Johan Ewald i Benene og løstebe ham ned i Kirken; i denne saubt de strag Blokken, og efterat have faaet den brudt op tilvendte de sig af samme et Beløb, der efter Iver P. P. Bernthsens Forklaring, hvis Rigtighed Johan Ewald ei bestemt har modsaagt, udgjorde omtrent 10 Rd. Efterat de endvidere i Kirken havde tilvendt sig et Messing-Svovlsfikkelfouteral, som Johan Ewald beholbt, og som senere under Sagen er fundet i hans Hjem, forlode de Kirken, idet de ved Hjælp af en Stol stige ud igjennem Vinduet. De gif derpaa til Farup Kirke, hvor Iver P. P. Bernthsen ved at krybe op paa Johan Ewalds Ryg søgte at komme ind af Vinduet, hvilket imidlertid ikke lykkedes, og da der ingen Stige var at finde, opgave de at begaae Lyveri sammesteds. I Nærheden af Kirken passerede de forbi det af Huusmand Jacob Sand beboede Huus, og da Iver P. P. Bernthsen bemærkede, at der i en Vogn, der stod udenfor Huset, laa en gammel Frakke, tilvendte han sig denne og bragte den med sig til Johan Ewalds Hjem, hvor han nød et Maaltid og til Bederlag for dette overlod Frakken eller sin Andeel af denne til Johan Ewald, der senere af samme fik spet et Par Buxer og en Trøse til sine Børn. Huusmand Jacob Sand, der efter sin Forklaring havde laant Frakken af sin Svigerfader, har ansat dens Værdi til 3 Rd., men frafaldbet Krav paa Erstatning.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholber alle af Høiefesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Dommess Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendig at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbøes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de tgl. Postcontoirer.

Forklagt af den Gyldenløffe Boghandel (K. Høgel).
Hjelsøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 30.

Den 12te November.

1869.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 21de October.

Nr. 216.

Advocat Brock

contra

Iver P. P. Bernthsen m. Fl. (see forrige Nr.).

Efterat de sidste Tyverier vare begaaede, maae Arrestanterne antages daglig at have talt med hinanden om at faae udført forskjellige andre Forbrydelser, og de bleve navnlig enige om at begive sig til Hans for, som det i Forhøret hedder, at eftersee Kirkerne sammesteds, og i dette Niemed gif de den 2den Januar d. A. til Eshjerg, hvor de fandt en Solle, men da denne syntes dem for lille, opgave de deres Plan og gif til Verne Kirke, hvortil de ankom omtrent ved Midnatstid. Efterat de sammesteds først havde forsøgt med Brækkejernene, som de ogsaa ved denne Leilighed førte med sig, at opbryde en lille Dør, slog Iver P. P. Bernthsen med Johan Ewalds Stok et Bindue i Kirkens søndre Side itu, og efterat Johan Ewald havde taget en Brandhage, der laa ved Kirkens nordre Side, og sat den op til Binduet, klattede Iver P. P. Bernthsen op ad Brandhagen og slog endnu 3 Ruder tilligemed Sprosserne itu, og gjennem den derved tilveiebragte Abning krøb først han og derpaa Johan Ewald ind i Kirken; i Kirkeblokken, som de strax fandt, og som efter deres Forklaringer ikke var aflaaet, fandtes ingen Penge, hvorimod de af en Blikkasse, der hang ved Kirkedøren, og hvis Laag Johan Ewald bødiede op, tilvendte sig omtrent 5 Mk., ligesom de ogsaa fra Kirkefangerens Stol borttogte et stort Einkraus med Laag. De gif derefter til Sneum Kirke, hvor de søgte at komme ind ad Døren, men da den var lukket, toge de en Stiige, der hang paa Kirken, og ved Hjælp af den skaffede de sig Udgang til Kirken gjennem et Bindue, af hvis Ruder og Sprosser Iver P. P. Bernthsen slog flere itu; saavel Kirkeblokken som en Blikkasse, der stod i Nærheden af Døren, vare efter Arrestanteernes Forklaringer aabne, men der fandtes Intet i samme, og efterat

Johan Ewald efter den Andens Opfordring havde taget det Tinkruus, som de ved det tidligere af dem sammesteds begaaede Tyveri havde ladet staae, gif de hjem. De ommeldte Tinkruse, der maae antages hvert at have hadt en Værdi af omtrent 3 Rd., og af hvilke det fra Jerne Kirke var det største, bleve deelte saaledes, at Johan Ewald fik Kruuset fra Sneum Kirke og Laaget af det andet Kruus, og heraf smeltebe han den næste Dag begge Laagene, og Tinnet af disse, som han fik solgt for 4 R , er tilligemed Resten af begge Kruusene, af hvilke Iver P. P. Bernthsen havde slaaet sit itu, bragte tilstede under Sagen.

Det er derhos godtgjort, at da Jørgen Hjuler i Ribe i November f. A. var død, kom det paa Tale mellem Iver P. P. Bernthsen og Arrestantinden Maren Jacobsen, at den Afbøde vist havde efterladt sig mange Penge, og det blev derefter mellem dem aftalt, at disse skulde stjæles, og Tiden for Tyveriet blev navnlig bestemt til en Aften, da den Afbødes Enke antoges at ville være fraværende i Anledning af en Datters Bryllup. Efterat Iver P. P. Bernthsen derpaa paa den til Tyveriets Udbøvelse bestemte Dag under en Samtale med Johan Ewald, hvilken Samtale efter disse 2 Arrestanters Forklaringer fandt Sted i Medtiltalte Karen Sørensbatters Overværelse, havde faaet Johan Ewald til at deeltage i det ommeldte Tyveri og da først selv havde overbevist sig om, at den Afbødes Enke var tilstede ved det ommeldte Bryllup, og senere havde sendt Medtiltalte Karen Sørensbatter hen for at see, om Enken endnu var der, begave de sig til dennes Bolig, og efterat Iver P. P. Bernthsen havde skaffet sig Adgang til Gaardsrummet ved at gaae ind igjennem en Port i Nabo-gaarden og derefter stige over en Muur, lukkede han Porten op for Johan Ewald, og medens denne holdt Vagt sammesteds, gif han gjennem et Vindue, som han uden Hindring kunde aabne, idet Haspen ikke var sat paa, ind i Kjøkkenet og derfra gjennem Sovekammeret ind i en Stue, hvor den Afbødes Ligg endnu henstod, og hvor han af et Chatol, der ikke var aflaaaset, tilvendte sig ialt 12 Rd., hvoraf han i forskjellige Gange gav Maren Jacobsen 3 Rd. 3 Mk., medens han kun leverede Johan Ewald 3 Mk., idet han for denne foregav, at han i det Hele kun havde faaet 1 Rd.

Det er derhos oplyst, at Iver P. P. Bernthsen og Johan Ewald have talt sammen om i Forening at begaae flere andre Forbrydelser, og at der navnlig har været Tale om, at de skulde begaae Tyveri paa Herredscontoiret i Holsted, i hvilken Anledning det efter J. Ewalds Forklaring af Iver P. P. Bernthsen skal være yttret, at her for at sjerne Beboerne og derved lette Tyveriets Udbørelse kunde stiftes Ild i et Huus i Nærheden, ligesom der ogsaa af Iver P. P. Bernthsen blev foreslaaet at begaae Tyveri i Tandernup og lagt en Plan, hvorefter der skulde sættes Ild paa Gaardeier Bindings Gaard i Hoved for derefter under Ildbranden at begaae Tyveri sammesteds, men af disse Forbrydelser blev ingen udført, som det maa antages, tildeels paa Grund af, at Arrestanterne forinden bleve anholdte.

Det er iøvrigt ikke oplyst, at Johan Ewald har gjort sig skyldig i andre Forbrydelser, og han, der er født i 1836 og tidligere i Hertugdømmet Slesvig har været straffet i 1852 med 20 Dages simpelt Fængsel for Hæleri og Løse-

gænger og ifølge Fredericia Kjøbstads Ertværetsbdom af 22de Marts 1866 har for ulovlig Omgang med Hittegods og for at have ladet sine Værn betle været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 58 og Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 2 og 4, tildeels sammenholdt med § 46, med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbringshuusarbejde i 6 Aar.

Iver P. P. Bernthsen har endvidere vedgaaet, at han en Aften nogen Tid før sidste Junil efter foregaaende Aftale og i Forening med Medtaltte Karen Sørensdatter har i det Niemed at stjæle Smør hos Madam Rosted i Ribe begivet sig til dennes Bolig, hvor han efter at have aabnet Boutiksdøren saa forsigtigt, at den paa samme anbragte Klokke ikke ringede, i Boutiken tilvendte sig en Tallerken med omtrent 4 Pd. Smør, som han derpaa bragte ud til Karen Sørensdatter, der efter den trufne Aftale skulde have holdt Vagt i Porten, men — efter sit Udsagn af Frygt for at blive opdaget — havde forladt Porten og var gaaet ud paa Gaden. Smørret, som Karen Sørensdatter bragte til sit Hjem, hvor hun og Iver P. P. Bernthsen deelte det, er i Forening med Tallerkenen, som Karen Sørensdatter har vedgaaet at have slaaet itu, af Bestjaalene anset til en Værdi af 10 Mk.

Ligeledes har Iver P. P. Bernthsen vedgaaet, at, efterat Arrestantinden Maren Jacobsen flere Gange havde talt til ham om at skaffe hende en Gaas, og hun særlig Aftenen før Mortensaften s. A. havde givet ham Anviisning paa, at der vistnok i Badskehuset i Frøknerne Møllers Baghuus i Ribe fandtes en Gaas, som han kunde tage, gif han samme Aften derhen, og efterat have aabnet et Vindue, der vel var lukket, men uden at Hæspen var sat paa, trøb han igjennem Vinduet ind i Badskehuset, hvor han tilvendte sig 2 Stkr. Kjøb tilfammen af Værdi 1 Rd. 1 Mk. 8 ð og en slagtet Gaas af Værdi 9 Mk., der tilhørte Frøknerne Møller, samt en anden slagtet Gaas af Værdi 1 Rd., der tilhørte Procurist Diehl, hvorpaa han gif bort igjennem Vinduet, som han lukkede efter sig; af de stjaalne Gjenstande bragte han strax den sidstnævnte Gaas til Maren Jacobsen, for hvem han foregav at have taget den hos en Kjøbmand Mikkelsen, og Resten bragte han til sit Hjem, hvor han for sin Hustru foregav at have kjøbt bemeldte Gjenstande. Fra de Bestjaalnes Side er strafaldet Krav paa Erstatning.

Iver P. P. Bernthsen har endvidere vedgaaet, at han, der havde laant en Brandstige af Kjøbmand Rudolphs's Hustru i Ribe, har omtrent $\frac{3}{4}$ Aar derefter i afsigte Sommer i det Haab, at det skulde være glemt, at Stigen var ublaant til Arrestanten, solgt den for 2 Rd. til Tømmerhandler Hansen, men da Kjøbmand Rudolphs nogle Dage derefter fandt Stigen hos denne og gjenkjendte den som sin, og Hansen i den Anledning henvendte sig til Arrestanten, vilde denne vel ikke strax indrømme, at Stigen tilhørte Rudolphs, men senere gjorde han dette, bragte Stigen tilbage til Rudolphs og tilbagebetalt Tømmerhandler Hansen de 2 Rd.

Ligeledes har Iver P. P. Bernthsen vedgaaet, at han i 1864, medens

han tjente som Staltparl i Roager Kro i Slesvig, har krafsjaalet sin Huusbond Kromand Veier en Pengepung af Værdi 1 Mk. samt endeel Kaffe og Eichorie, og han har navnlig erkjendt, at Vestsjaalnes Hustru engang opbagede, at han i sin Lomme havde 4 à 5 Pd. Kaffe, som han havde sjaalet og derfor maatte lægge fra sig. Om Qvantiteten af de sjaaalne og ikke tilbageleverede Varer foreligger der ikke nœiagtig Oplysning, og fra Vestsjaalnes Side er der ikke neblagt Paastrand om Erstatning. Forsaavidt Iver P. P. Bernthsen endelig har vedgaaet, at han engang i 1848 har i Anledning af sit forestaaende Bryllup paa et Marked i Ribe tilsendt sig en Dvie, der tilhørte nu afdøde Gaardmand Hans Tobiasen i Farnp, men for hvilken han imidlertid senere efter mindelig Overenskomst med Vestsjaalne vil have betalt denne Erstatning, bliver der ikke under denne Sag Spørgsmaal om herfor at idømme ham noget Strafansvar, da der ikke overensstemmende med Bestemmelserne i Straffelovens § 70 er fra Justitsministeriet indhentet nogen Resolution om, hvorvidt Arrestanten skalde tillales for sit ommeldte Forhold eller ikke.

Arrestanten Iver P. P. Bernthsen, der er født 1815, har tidligere for i forskjellige Gange at have tilsendt sig endeel Korn, der laa paa Kornhandler Nielsens Loft i Ribe, været anset ifølge Ribe Kjøbstads Erttraretsdom af 30te Januar s. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvilken Straf blev ham idømt i Genhold til Straffelovens § 228 samt § 229 Nr. 4 cfr. § 46, idet det efter hans da afgivne Forklaring antoges, at han, efter een Gang forgjæves at have søgt at aabne Døren til Kornloftet med en falsk Nøgle, havde hver Gang skaffet sig Udgang til dette ved Hjælp af den rette Nøgle, som af og til var bleven ham betroet, hvorimod han under nærværende Sag har vedgaaet ved de ommeldte Tyverier at have skaffet sig Udgang til Loftet ved Hjælp af en af ham i dette Niemed anskaffet falsk Nøgle.

Efter det Anførte vil Arrestanten Iver P. P. Bernthsen nu være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led cfr. § 229 Nr. 2 og 4, tildeels sammenholdt med § 46, samt § 253 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar.

Ved Arrestantinden Karen Sørensbatters egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun paa den ovenfor anførte Maade har været deelagtig i det af Iver P. P. Bernthsen udøvede Tyveri hos Madam Kofsted i Ribe, samt at hun ligeledes har været meddeelagtig i Tyveriet hos S. S. Hjulers Enke, idet det navnlig maa antages, at hun, der, som meldt, efter sin Mandes og Iver P. P. Bernthsens Udsagn overværede den Samtale, hvorunder de besluttede i Forening at begaae bemeldte Tyveri, har, da hun senere efter Opfordring af en af dem gif hen for at see, om Enken endnu var tilstede ved det ovenommeldte Bryllup, været vidende om, i hvilket Niemed de ønskede Oplysning derom. Karen Sørensbatter har deshos vedgaaet, at hun har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til nogle af de ved de ovenommeldte Kirkeyverier sjaaalne Penge, idet hun særlig har erkjendt, at hun ved sin Mandes Hjemkomst efter Udøvelsen af Tyverierne i Sneum, Tjerreborg og Skabs Kirker modtog af ham 6 à 7 Mk., skjøndt hun vidste,

paa hvilken Maade disse Penge vare erhvervede, samt at hun endvidere af de i Tjerned og Sanderup Kirker sjaalne Penge har af sin Mand modtaget 3 Rd., skjøndt hun vidste, at de vare sjaalne i bemeldte Kirker, ligesom det ogsaa maa ansees godtgjort, deels at hun har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til den ovennævnte udenfor Jacob Sands Huus sjaalne Frakke, idet det navnlig maa antages, at hun, skjøndt hun vidste, at Frakken var sjaalet, har været medvirkende til at faae den omsat til Klædningsstykker for sine Børn, deels at hun ved sin Anholdelse har stillet det i Sneum Kirke sjaalne Kruus op under sine Klæder og derefter seet Leilighed til at kaste det i et Locum. Hun har vel endvidere vedgaaet at have deeltaget i at smelte Stykkerne af Raagene af de i Sneum og Verne Kirker sjaalne Lintruus, og at have ladet sin Datter sælge det smeltede Tin, men imod hendes Benægtelse kan det ikke antages, at hun vidste eller havde nogen Formodning om, at de ommeldte Stykker Tin vare sjaalne eller havde hørt til de omtalte Kruus, og forsaavidt hun endelig har vedgaaet, at hun, forinden hendes Mand og Over P. P. Bernthsen anden og tredje Gang drog ud for at begaae Tyveri i Kirker, har været vidende om, at de havde Saadant ifinde, kan hun ikke blot ikke ansees skyldig i nogen foregaaende Meddeeltighed i disse Tyverier, men det maa endog ansees godtgjort, at hun har søgt at afsolde sin Mand fra at deeltage i bemeldte Tyverier, i hvilken Henseende hun særlig har anbragt, at hun engang, da hendes Mand og Over P. P. Bernthsen talte sammen om at foretage Touren til Fjans, truede dem med at angive dem, ligesom hun ogsaa vil have faaet sin Mand til at affaae fra at deeltage i det ovennævnte paatrængte Tyveri paa et Sted i Sanderup, hvor der kun opholdt sig Fruentimmer, med Hensyn til hvilken Over P. P. Bernthsen efter hendes Forklaring havde udtalt, at han, hvis Fruentimmerne streg, nok skulde bringe dem til Tausked og gjøre det af med dem.

Karen Sørensbatter, der er født i 1832 og tidligere har været anset ifølge Ribe Kjøbstads Extraretsdom af 21de Februar 1865 for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Fredericia Kjøbstads Extraretsdom af 22de Marts 1866 for Hæleri og for at have ladet sine Børn betle efter Frdn. 11te April 1840 § 25 cfr. § 22 samt Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil nu for sit ovennævnte Forhold være at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 samt for Meddeeltighed i Tyveri efter samme Lovs § 240 cfr. §§ 230, 48 og 54 med en Straf, der, idet Bestemmelserne i samme Lovs § 56 og § 58 efter Sagens Oplysninger tillige findes at maatte komme til Anvendelse, skjønnes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tilstalte Ane Christensbatter har vedgaaet, at hun af sin Mand Over P. P. Bernthsen har af de i Sneum, Tjerreborg og Skabs Kirker sjaalne Penge modtaget og, som det maa antages, forbrugt ca. 10 Mt., skjøndt han havde fortalt hende, at de vare sjaalne i de nævnte Kirker; hun har endvidere vedgaaet, at hun ved sin Mand's Hjemkomst efter Udøvelsen af Tyverierne i

Jernved og Hunderup Kirker har af ham modtaget 2 Rd. i Gnefle- og Fiir-
stillingen, og at hun senere af de i Jerne Kirke sjaalne Penge har af ham
modtaget 1 Mk. 12 $\frac{1}{2}$, samt at hun ligeledes af ham har erholdt 3 Rd. 3 Mk.
af de hos S. S. Hjulers Enke sjaalne Penge, og hun har erkjendt, at hun ved
Modtagelsen af disse Penge vidste, hvorledes hendes Mand havde erhvervet
dem. Det er endvidere oplyst, at hun af sin Mand har modtaget 2 Pb. af
det Smør, der blev sjaalet hos Madam Kofsted, og hun har vedgaaet, at hun,
til hvem hendes Mand havde sagt, at Smørret var Noget, han havde skiftet
med Arreslantinden Karen Sørensbatter, senere, da hun hørte, at der var be-
gaaet Tyveri hos Madam Kofsted, nok kunde tænke sig, at Smørret var sjaalet
hos denne, og hun maa antages desuagtet at have brugt af dette. Forsaabidt
hun iøvrigt af sin Mand har modtaget Gjenstande, som han havde sjaalet, kan
det ikke anses godtgjort, at hun har vidst, hvorledes han var kommen i Be-
siddelse af samme, eller havt nogen Formodning om, at de ikke vare erhvervede
paa lovlig Maade.

Aine Christensbatter, der er født i 1817 og ikke sees tidligere at have
været tiltalt eller straffet, har efter det Anførte vel gjort sig skyldig i Hæleri
med Hensyn til flere af hendes Mand begaaede Pengetyverier, men ligesom det
efter Sagens Oplysninger i det Hele maa antages, at hun ifkun paa Grund
af sit Afhængighedsforhold til sin Mand har ladet sig forlede dertil, saaledes
maa det ogsaa anses tilstrækkelig godtgjort, at hun gjentagne Gange har søgt
at afholde sin Mand fra at begaae Ulovligheder, og at hun navnlig, da hun
erfarede, at han og Johan Evald tænkte paa anden Gang at begaae Tyveri i
Kirker, indstændigt har anmodet dem om at opgive dette deres Forsæt og endog
engang truet sin Mand med at ville angive ham, hvortil han imidlertid efter
hendes Udsagn ifkun svarede, at det skulde hun blot prøve paa. Den Straf,
som hun ellers kunde have forskyldt for Hæleri, findes herester i Medfør af
Bestemmelserne i Straffelovens § 56 at burde bortfalde, og hun vil saaledes
være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag dog med Forpligtelse til at
beestage i Udbedelsen af Actionens Omkostninger.

Arreslantinden Maren Jacobsen har vedgaaet, at hun, som ovenfor an-
ført, har gjort sig skyldig i Meddeeltighed i det af Sver P. P. Bernthsen
hos S. S. Hjulers Enke begaaede Tyveri, og at hun navnlig har med ham
truffet Aftale om, at og naar Tyveriet skulde udføres, samt at hun senere af
de sjaalne Penge efterhaanden har modtaget ialt 3 Rd. 3 Mk.

Ligeledes er det godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i Meddeeltig-
hed i det ovennævnte hos Frøknene Møller begaaede Tyveri, idet hun
navnlig har vedgaaet, at hun, som meldt, flere Gange havde talt med Sver
P. P. Bernthsen om at skaffe sig en Gaas og særlig givet ham Anvisning paa
at stjæle en saadan i bemeldte Frøknens Badsstuehus samt senere modtaget den
ene af de sjaalne Gjøes.

Endvidere har hun med Hensyn til det Tyveri hos Kornhandler Niels-
sen, for hvilket Sver P. P. Bernthsen, som meldt, blev idømt Straf ved Ribe
Kjøbstads Extraretsdom af 30te Januar f. A., vedgaaet, at der oftere havde

været Tale mellem hende og Sver P. P. Bernthsen om at stjæle Korn fra Nielsens Loft, og at det navnlig en Morgen blev nærmere aftalt, at Sver P. P. Bernthsen den Dag skulde stjæle noget Korn til hende, hvorhos han ved samme Leilighed viste hende den ovennævnte falske Nøgle, hvormed hun saaledes vidste, at han vilde skaffe sig Afgang til Kornhandler Nielsens Loft; hun har derhos vedgaaet, at hun samme Dags Formiddag leverede Sver P. P. Bernthsen en Sæl til at tage Kornet i, og at det var aftalt, at hun i Forening med ham om Aftenen skulde afhente Sælken. Efter hendes Forklaring kom han senere og fortalte hende, at Kornet var i Sælken, men $\frac{1}{2}$ Time derefter kom han løbende med Sælken og fortalte hende, at man havde opdaget Tyveriet, og at han derfor havde kastet Kornet paa Loftet igjen, hvorhos hun efter hans Anmodning gjemte den falske Nøgle for ham.

Foraaavdtt Maren Jacobsen derhos er sigtet for Meddeelsagtighed i de af Sver P. P. Bernthsen begaaede Kirketyverier, er det ikke oplyst, at hun har tilskyndet ham til at begaae noget af disse, eller at hun overhovedet har været vidende om, at de skulde foretages; derimod har hun vedgaaet, at han, efterat Tyverierne i Sneum, Tjerreborg og Skads Kirker vare udøvede, har meddeelt hende dette, og at hun deels hyppigt har modtaget af ham 6 à 8 R til Brændeviin, skjøndt hun vidste, at disse Penge, der tildeels bestode i Kobberfilinger, vare sjaaalne i Kirkerne, deels har faaet foræret af ham 6 Par Kopper og et Par Klobser, som hun efter sin Forklaring nok kunde tænke sig vare anskaffede for de i Kirkerne sjaaalne Penge, ligesom hun ogsaa med Hensyn til Vægeret af den i Skads Kirke sjaaalne Alterkalk har vedgaaet, at hun, skjøndt hun vidste, at Sver P. P. Bernthsen havde sjaalet det i en Kirke, har en Dag modtaget det af ham til Bevaring og beholdt det til den næste Dags Formiddag, da hun leverede ham det tilbage, fordi hun ikke længere turde beholde det.

Arrestantinden, der efter Sagens Oplysninger har staaet i utugtigt Forhold til Sver P. P. Bernthsen og maa antages i det Hele at have haft en uheldig Indflydelse paa ham, har endvidere vedgaaet at have tilskyndet ham til at stjæle Penge hos Gadeseier Niels Christensen i Ribe og navnlig givet ham Anvisning paa, at der hos denne laa Penge i en Dragtsteskuffe, hvilket Tyveri imidlertid ikke blev iværksat.

Det er derhos ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun i Slutningen af October f. A. har tilskyndt sig en Møller Hansen i Ribe tilhørende Kappe, der hang i hans Forstue, og hvoraf hendes Mand, som ovenfor ommeldt, fik syet en Frakke og hun selv af Foret, som hun lod farve, et Skjort. Kappen er ansat til en Værdi af 16 Rd., som Besjaalne har paastaet sig tilskjendt i Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at hun, som ovenfor berørt, efter foregaaende Aftale mellem hende og hendes Mand paa den ene Side og en Møllersvend, der tjente hos nysnævnte Møller Hansen i Ribe, paa den anden Side har i Aarene 1866 og 1867 navnlig i Løbet af Sommeren mange Gange — efter hendes Udsagn i Gjennemsnit 2 Gange om Ugen — af bemeldte Møllersvend modtaget 1 à 2 Skpr. Svinemeel ad Gaugen, som hun selv af-

hentebe paa Møllen, hvor Melet enten blev faldt i en Sæl, som hun i dette Niemed hemmelig havde leveret Møllersvenden, eller blandet mellem Korn, som hun kjøbte sammesteds, hvorhos hun har vedgaaet, at hun vidste, at Møller Hansen blev bebraget for Melet af Møllersvenden, der ifølge de trufne Aftaler herfor erholdt af hende og hendes Mand leveret endeel Flæsk og navnlig i Efteraaret 1867 modtog af dem et halvt Sviin. Melet er ansat til en Værdi af 2 à 3 Mk. pr. Stjeppe, men Møller Hansen har frasalbet Krav paa Erstatning for samme.

Arrestantinden Maren Jacobsen, der er født i 1822 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228, § 229 Nr. 4 cfr. § 54 og § 238 samt § 253 cfr. § 54 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.

Arrestanterne Zver P. P. Bernthsen og Johan Evald ville in solidum have at betale i Erstatning til Sneum Kirke 4 Rd. 4 Mk., til Tjerreborg Kirke 3 Rd., til Stads Kirke 14 Rd., til Jernvej Kirke 1 Rd. 3 Mk., til Hunderup Kirke 10 Rd. og til Verne Kirke 3 Rd. 5 Mk. Samme Arrestanter og Arrestantinderne Karen Sørensdatter og Maren Jacobsen ville in solidum have at betale i Erstatning til Sørjen Hjulers Dødsbo 12 Rd. Arrestanten Zver P. P. Bernthsen og Arrestantinden Karen Sørensdatter ville in solidum have at betale i Erstatning til Madam Rosted 1 Rd. 4 Mk., og endelig vil Arrestantinden Maren Jacobsen og Tiltalte Niels Peter Jacobsens Dødsbo in solidum have at betale i Erstatning til Møller Hansen 16 Rd."

Nr. 239.

Statsraad Bungen

contra

Ane Dorthæa Fich, Hansens Hustru (Defensor Liebe),
der tiltales for at have udsendt sin Søn for at betle.

Denise Herreds Politivetsdom af 5te Juli 1869: „Tiltalte Ane Dorthæa Fich, Skomager Svend Hansens Kone, bør at henfættes til Arbejde i Dnense Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage. Saa bør hun og at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1869: „Politivrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salsair til Procuratorerne Westrup og Herforth for Dverretten betaler Tiltalte Ane Dorthæa Fich, Skomager Svend Hansens Hustru, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Ved egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse er Tilstalte Ane Dorthæa Fich, Skomager Svend Hansens Hustru, under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag overbeviist oftere at have udsendt sin 13-aarige Søn paa Landet for at betle.

For dette Forhold er Tilstalte, der er født 1834 og tidligere foruden for Tyveri gjentagne Gange straffet for Betleri, rettelig ved den indankede Dom anset med Straf efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og ba Straffens Bestemmelse til Arbejde i Odense Evangsarbeidsanstalt i 90 Dage bifalbes, ligesom det billiges, at det er paalagt Tilstalte at udrede Sagens Omkostninger, vil bemelte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 184.

Advocat Broch

contra

Niels Brandt med Tilnavn **Hansen** (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri eller Ran.

Veile Kjøbstads Extraretsdom af 24de Marts 1869: „Tilstalte Niels Brandt bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Ancheren og til Defensor, Procurator Seidelin 5 Rb. til hver samt til Bidefensorerne Procuratorerne Brendstrup og Braff 2 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Mai 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, betaler Tilstalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Brandt med Tilnavn Hansen for Tyveri eller Ran.

Ifølge Sagens Oplysninger traf Tiltalte om Aftenen den 28de October f. A. paa Gaden i Veile sammen med en Person ved Navn Christoph Sids, der under Forhøret har forklaret, at Tiltalte, efterat de i nogen Tid havde spadseret omkring, foreslog ham, at de til Sikkerhed for, at de skulde blive sammen, skulde bytte deres Papirer, men at Tiltalte derpaa, da Sids havde taget sin Tegnebog op for at udtage sit Arbeidskort, snappede Tegnebogen, hvori der var 10 Rd., af Haanden paa ham, medens han selv beholdt Arbeidskortet tilbage, hvorefter Tiltalte løb sin Vej, men strax efter paa Sids Raab om at stoppe Tyven blev standset af 3 Dvægdrivere, der fra den nærliggende Jernbanestation kom dem imøde. Tiltalte tilbageleverede nu Tegnebogen, idet han efter Sids Forklaring yttrede, at det ikke var saaledes meent, og at han kun vilde see, hvorledes Sids var tilfunds, hvorpaa Tiltalte blev ført til Banegaarden for at afgives til Politiet, men i Stedet derfor afreiste med Toget. Sids har derhos udsagt, at det er hans fulde Overbeviisning, at Tiltalte vilde tilegne sig Tegnebogen, samt at Tiltalte paa et Værtshuus, hvor Sids havde byttet en Femdalerfeddel, havde seet, at der var Penge i den. Tiltalte erkjendte vel strax under Forhøret, at han havde bemærket, at Sids havde endeel Penge, men isvrigt gif hans Forklaring fra Begyndelsen af ud paa, at Sids efterat have tilbudt at bytte Papirer tog et Kort frem af sin Tegnebog, medens Tiltalte ogsaa tog sine Papirer op, samt at han fik Sids Kort i Haanden, men at der i det Samme blev raabt, at Jernbanetoget, hvormed han vilde reise, skulde gaae, og at det var for at komme tidsnok til samme, at han løb. Uagtet de ommeldte 3 Dvægdrivers Forklaringer i det Væsentlige stemmede med Sids foranførte Udfagn og navnlig gif ud paa, at det var en Tegnebog, Tiltalte havde været i Besiddelse af og havde tilbageleveret, samt at Sids strax fortalte dem, at Tiltalte havde snappet Tegnebogen fra ham, ligesom Tiltalte yttrede til dem, at det ikke havde været hans Mening at beholde den, vedblev Tiltalte dog paa Foreholdelse heraf under Forhøret sin Denægtelse af at have været i Besiddelse af Tegnebogen, men medens Sagen i 1ste Instants henstod ved Extrarettens, har han erkjendt, at hans tidligere Forklaring om, at det ikke var Sids Tegnebog, men dennes Arbeidskort, hvorfra han havde været i Besiddelse, og som han havde tilbageleveret, var urigtig, idet han nu angav, at

Sid selv, da de vilde bytte Papirer, havde leveret ham Tegnebogen, og at Grunden til, at han tidligere havde nægtet at have været i Besiddelse af Tegnebogen, var den, at han ærgrede sig over at blive bestyldt for at have taget den. Til disse Tiltaltes Foregivender, der ikke bestrækes ved Sagens Dphsninger, vil der imidlertid intet Henjøn kunne tages, og da det saaledes maa forudsættes, at Tiltalte har frataget Sid Tegnebogen, hvori han vidste, at der var Penge, og er løbet bort med den for at tilvende sig samme, maa det billiges, at Tiltalte, der er født i 1830 og tidligere flere Gange har været straffet, senest ifølge Esbo m. fl. Herredens Extraretsdom af 27de Marts 1858 for Løsgængeri og 4de Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 21de August 1829 § 2 og Frdn. 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorefter han derhos ved Fredericia Kjøbstads Extraretsdom af 16de August f. A. for Tyveri og Meddeelagtighed deri blev idømt en Tillægsstraf af 1 Aars Tugthuusarbejde, for sit ommeldte Forhold ved Underretsdommen er anseet efter Straffelovens § 232 cfr. § 237, og da den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 260.

Advocat Riebe

contra

Ane Madsbatter (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Løsgængeri og Vekleri

Lunde Skam Herredens Politiretsdom af 11te August 1869: „Arrestantinden Ane Madsbatter bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejds-huus i 180 Dage, saa og være pligtig at tilsvare alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raasløff og Aubiteur Mundt for Overretten betaler Arrestantinden Ane Madsbatter 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

, Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Da Arrestantinden Ane Madsbatter, der er døbt den 23de Februar 1815 og tidligere straffet for Løsgængeri og Betleri, navnlig ifølge Binding Herreds Politiretsdom af 2den Juli 1862 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Sunds og Gudre Herreds Politiretsdom af 4de Marts 1867 med Evangsarbejde i 90 Dage og ifølge Salling Herreds Politiretsdom af 21de September f. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende i 1ste Instants ved Lunde og Stam Herreders Politiret paatjendte Sag ved egen Tilstaaelse er overbeviist om at have gjort sig skyldig i de nævnte Forseelser, idet hun i ca. 14 Dage før hendes Anholdelse den 23de Juli d. A. har vandet omkring og bettet, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom er anset efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Arbejde i Odense Evangsarbeidsanstalt i 180 Dage, hvorfor Dommen, ved hvilken hun derhos rettelig er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, vil blive at stadfæste.“

Nr. 197.

Advocat Liebe
contra

Johan David Madsen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Rufferi.

Aarhus Rådhus Exræretsdom af 15de April 1869: „Tiltalte Bærtshunsholder Johan David Madsen af Aarhus bør at henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Jensen 5 Rd. og Defensor, Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 31te Mai 1869: „Tiltalte Johan David Madsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer, samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, 5 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste i den indankede Dom fremstillede Forhold findes ganske at maatte sættes ved Siden af de strafbare Handlinger, der omhandles i Straffelovens § 182 navnlig sammes 2det Led. Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaae Strafsvar, og hans Straf findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johan David Madsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Værtshuusholder i Aarhus Johan David Madsen for Rufferi.

Ved Tiltaltes egen Tilfælelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af afvigte Esteraar og Vinter har optaget forskjellige unge Piger i sit Huus i den Hensigt, at de skulde være til hans Gjesters Tjeneste, naar nogen af disse maatte have lyst til Utugt, idet han efter sin Forklaring kunde vide, at Saadant vilde trække Gæster i større Tal til hans Huus og saaledes forsøge hans Søgning og Fortjeneste, samt at han jævnlig har opmuntret og opfordret flere af disse Fruentimmer — der som oftest bleve antagne uden Løn til at gaae tilhaande, navnlig i Stjænkstuen ved Gjæsternes Opvartning, men uden at der isøvrigt ved deres Antagelse blev truffet nogen udtrykkelig Aftale om, at de i Tiltaltes Huus skulde lade sig bruge til Utugt for Betaling — til at tage Gjæsterne ind paa deres Kamre og der bedrive Utugt med dem, hvilket derefter ogsaa har fundet Sted, idet de vedvarende paa denne Maade have hengivet sig til Utugt i Tiltaltes Huus. Derimod har Tiltalte vedholdende benægtet at have havt anden Fordeel af disse Fruentimmers Løssagtighed end den derved bevirkede større Søgning til hans Værtshuus, og navnlig at han, saaledes som enkelte af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer gaae ud paa, tillige ubertiden skulde have medtaget Betaling af Gjæsterne i den ommelte Anledning eller tilvendt sig en Andeel af den Betaling, der af Gjæsterne erlagdes til de paagjældende Fruentimmer.

Ligesom nu det af Tiltalte vedgaaede Forhold efter samtlige foreliggende

Omførelse af Omstændigheder ikke findes at kunne betragtes som egentlig Rufferi eller Forførelse til Utugt, saaledes er det ikke mod hans Benægtelse oplyst, at han har modtaget Betaling for at tilstede Utugt i sit Huus, og idet der heller ikke bliver Spørgsmaal om at anfæe ham med Straf for at have havt løssagtige Fruentimmer tilhuse, efterkom der ikke i saa Henseende forelaa noget Forbud af Politiet, vil sølgelig Tiltalte, der er født i Aaret 1840, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, under nærværende Sag være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver."

Fredagen den 22de October.

Nr. 213.

Advocat Liebe

contra

Niels Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Habs Herreds Extraretsdom af 22de Mai 1869: „Arrestanten Niels Nielsen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber; saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovligten flydende Omkostninger og deriblandt i Salair 6 Rd. til Actor, Procurator Knudsen og 5 Rd. til Defensor, Procurator Terndrup. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsøverrets Dom af 5te Juli 1869: „Arrestanten Niels Nielsen bør henfættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Morville, tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Nielsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han, der i Begyndelsen af Januar Maaned b. A. blev løsladt af Straffeanstalten efter at have udstaaet en ham ved Høiesteretsdom af 21de December 1864 for 3die Gang begaaet Tyveri i Henshold til Frdn. af 11te April 1840 § 15 idømt Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, har den 21de Januar d. A. indfundet sig i Skanderborg med 3 Stkr. Kalveskind, af hvilke han har solgt 2 Stkr. til Garver Hansen og solbudt det 3die til Slagter Nielsen, men da denne fattebe Mistanke om, at Arrestanten ikke var i lovlig Besiddelse af det solbudte Skind, foranledigede han, at Arrestanten blev anholdt, og har denne vedgaaet at have været i Besiddelse af det under Sagen tilveiebragte til bemeldte Slagter Nielsen solbudte Kalveskind, hvorimod Arrestanten med Hensyn til de af Garver Hansen som de, han vil have kjøbt af Arrestanten, til Politiet afleverede 2 Skind har udsagt, at han ikke med Bestemthed kan gjenkjende disse som dem, han har solgt til Hansen, men at de isvrigt ganske ligne de af ham til Hansen solgte, og at han ikke tvivler om, at de ere de samme. Det er derhos under Sagen oplyst, at der Natten mellem den 20de og 21de Januar d. A. er frafjaalet Kjøbmand Christensen i Boulsstrup 2 Kalveskind, som vare opspilede paa bennes Port, og har Christensen edeligen forklaret, at han gjenkender det af Arrestanten til Slagter Nielsen solbudte Kalveskind og det ene af de af Garver Hansen som solgt ham af Arrestanten afleverede Skind, det sidste dog med mindre Bestemthed, som dem, der til den ansøgte Tid ere ham frakomne imod hans Villie og Vidende, hvorhos Christensens Eiendomsret til de 2 af ham vedkjendte Skind, der under Sagen ere vurderebe til 1 Rd. 3 Mk. pr. Stk., er ved Vidner tilstrækkelig godtgjort. Ligeledes har Kjøbmand Møller i Randlev forklaret, at han den 22de Januar d. A. har bemærket, at et ham tilhørende Kalveskind, der var opspilet paa hans Naboes Port, var borttaget, og at dette maa være skeet en af de 2 nærmest forudgaaende Nætter, hvorhos Møller edeligen har forklaret, at han ingen Tvivl har om, at det andet af de 2 Skind, som Garver Hansen vil have kjøbt af Arrestanten, er det, der ved den ommeldte Tid er ham frakommet mod hans Villie og Vidende, og skjøndt det ikke er fuldstændigt beviist, at dette Skind tilhører bemeldte Kjøbmand Møller, er der dog efter Sagens Oplysninger al Føie til at formode, at det er det, der, som meldt, er frakommet ham.

Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have sjaalet noget af de Skind, hvoraf han, som meldt, har været i Besiddelse, eller til den Tid, da de Christensen og Møller frakomne Skind ere sjaalne, at have været i de Byer, hvor disse Mænd boe, og har han derhos udsagt, at han har kjøbt de Skind, hvoraf han har været i Besiddelse, af Personer, som han ikke kjendte, men ligesom hans Forklaringer herom have været vakkende og ubestemte, og det navnlig maa ansees usandsynligt, at han, som han har udsagt, ikke skulde kjende

den By, hvor han har angivet at have kjøbt det ene af Skindene, saaledes er der aldeles Intet oplyst til Bestyrkelse af hans Forklaringer om at have kjøbt Skindene. Arrestanten har derhos ikke givet nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvor han har opholdt sig Natten mellem den 20de og 21de Januar d. A., og fornævnte Kjøbmand Møllers Tjenestekarl har edeligen forklaret, at Arrestanten en Aften — som han vist troer den 20de Januar d. A. — har været inde i Møllers Boutik. Der maa nu vel herefter være en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har stjaalet de Christensen og Møller skafnne Skind, men saadant findes dog ikke efter Arrestantens vedholdende Benægtelse deraf at kunne ansees tilfulde beviist, hvorimod Arrestanten navnlig med Hensyn til det ommeldte Skind, hvoraf han har vedgaaet at have været i Besiddelse, og med Hensyn til hvilket Kjøbmand Christensen, som meldt, har aflagt Tilhjemlingsæed og dennes Eiendomsret er godtgjort, vil isølge Bestemmelserne i L. 6—17—10 og 11 samt Frdn. 8de September 1841 § 6 være ifalden Straf som for Hæleri, og da han, der er født 1823, som meldt, tidligere har været straffet efter den ovennævnte Høiesteretsdom for 3die Gang begaaet Tyveri, vil han nu være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 238 cfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri, og findes hans Straf passende at kunne fastsættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar.

Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rd., vil Underrettsdommen være at fastsætte.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subskriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogkæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
Hjelsøe & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 31—32.

Den 19de November.

1869.

Anden ordinaire Sæffion.

Fredagen den 22de October.

Nr. 257.

Advocat Hindenburg

contra

Carl Andersen eller **Bendsen** eller **Gundersen** og hans
Hustru **Margrethe Jensdatter** (Defensor Liebe),
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Kronborg østre Virks Extraretsdom af 16de Juli 1869: „De
Tiltalte Carl Andersen eller Bendsen eller Gundersen og dennes
Hustru Margrethe Jensdatter, begge af Grønholt, bør hensættes
i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og
den Sidste i 2 Gange 5 Dage, samt Een for Begge og Begge
for Een udrede alle af deres Arrest, Actionen og Straffens Fuld-
byrdelse flydende Omkostninger deriblandt i Salair til Actor,
Procurator Vangkilde i Hillerød 5 Rd. og til Defensor, Procu-
rator Alsted 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August
1869: „Birketingsdommen bør ved Magt af stande. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Smith og
Bøcher, betale de Tiltalte Indsidder Carl Andersen eller Bendsen
eller Gundersen og dennes Hustru Margrethe Jensdatter af Grøn-
holt Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Høihold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg østre Virks Extraret indankede Sag tiltales Indsidder Carl Andersens eller Bendsen eller Gundersen for Tyveri og dennes Hustru Margrethe Zensbatter af Grønholt for Hæleri.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Carl Andersen Natten mellem den 24de og 25de Mai d. A. i Conferentsraadinde Groves Have ved Fredensborg affaar omtrent 180 Khabarbarstikke, som hans medtiltalte Hustru ifølge hans Opfordring solgte den følgende Dag for 4 Mk. 8 ß — til hvilken Værdi de ogsaa ere ansatte — uagtet hun nok tænkte sig, at hendes Mand paa ulovlig Maade havde tilvendt sig dem. Paa lige Maade er det godtgjort, at Tiltalte Carl Andersen i det sidste Aarstid tre til fire Gange har i Frederiksberg Dyrehave tilvendt sig Elle-træstykter i Almindelighed af 4—5 Alens Længde og 4—5 Tommers Tykkelse til en Værdi af 8 à 12 ß Stykket, hvoraf han forfærdigede Træstøker, som han solgte.

Det maa derfor billiges, at de Tiltalte — af hvilke Carl Andersen er født den 6te August 1830 og tidligere under en mod ham for Hæleri og beædrageligt Forhold og for at have forlebet sin Hustru til at give falsk Forklaring for Retten anlagt Sag ved Høiesteretsdom af 8de Marts 1853 er anseet med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og ved Kronborg vestre Virks Extraretsdom af 1ste November 1866 i Høihold til almindelig borgerlig Straffelov § 228 cfr. §§ 61 og 57 er anseet med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, men isørigt ikke findes criminaliter dømt, medens Tiltalte Zensbatter er født den 16de Februar 1825 og ved Høiesteretsdom af 27de Januar 1863 i Høihold til Frdn. 11te April 1840 § 1 anseet med samme Fængsel i 3 Gange 5 Dage, men ellers ikke findes criminaliter dømt — ved den indankede Dom ere ansete Carl Andersen efter Straffelovens § 230 og hans Hustru i Høihold til § 238 cfr. § 241 som for anden Gang begaaet Hæleri, og findes Straffene passende fastsatte til Fængsel paa Band og Brød for Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage.

Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger berunder Underrettsfogedernes Salairer ligeledes bifalbes, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 228.

Advocat Liebe
contra

1) **Jørgen Nielsen**, 2) **Niels Hansen**, 3) **Anders Abrahamsen** og 4) **Niels Pedersen** (Defensor Henriksen), der tiltales Nr. 1 for edelig falsk Forklaring for Retten, Nr. 2 for Tyveri og Meddeelagtighed i Bedrageri og Nr. 3 og 4 for Tyveri og Bedrageri og Meddeelagtighed i disse Forbrydelser.

Storehedinge Rådshofstads Exrætersdom af 3die April 1869: „Tiltalte Niels Frederik Larsen bør for Actors Tiltale fri at være. De Tiltalte Jørgen Nielsen, Niels Hansen, Anders Abrahamsen og Niels Pedersen bør hensesattes, Forsknævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og de 3 Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød, Niels Hansen i 2 Gange 4 Dage og Anders Abrahamsen samt Niels Pedersen hver især i 5 Dage, hvorhos samtlige fornævnte Tiltalte in solidum bør betale alle af Sagen flydende Omkostninger derunder Salair til Actor, Procurator Nielsen 15 Rd. og til Defensor, Tolbforvalter Rye 12 Rd. 3 Erstatning til Garvermester Schacke af Storehedinge vil derhos være at udrede 40 Rd. in solidum af de Tiltalte Niels Hansen og Anders Abrahamsen, dog at Niels Pedersen solidarisk heri deeltager med Halvdelen eller 20 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og denne i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Niels Hansen og Anders Abrahamsen bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og for Tiltalte Niels Pedersen til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Rode og Justitsraad Petersen, betale de nævnte 3 Tiltalte i Forening med Tiltalte Jørgen Nielsen Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det af de Tiltalte Anders Abrahamsen og Niels Pedersen

ubviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 228, hvorefter deres Straf findes at kunne fastsættes som i Dommen steet. Med Hensyn til de to andre for Høiesteret Tiltalte billiger Retten i Henhold til de for disses Vedkommende anførte Grunde de ved Dommen givne Straffebestemmelser. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen ligeledes billiges, dog, hvad de sidste angaaer, med den nedenangførte Forandring.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes, at Sorgen Nielsen tilsvares $\frac{1}{4}$ Deel og de øvrige Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, $\frac{3}{4}$ Dele af Actionens Omkostninger. Advocaterne Liebe og Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa samme Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Storehedinge Kjøbstads Extraret her for Retten indankede Sag actioneres Tiltalte Huusmand Sorgen Nielsen af Bjelkerup for edelig falsk Forklaring for Retten, Tiltalte Tjenestefarl Niels Hansen af Storehedinge for Tyveri og for Døelagtighed i Bedrageri, Tiltalte Tjenestebørg Niels Frederik Larsen sammesteds for Medbeelagtighed i Tyveri og Bedrageri samt Huusmændene Anders Abrahamsen og Niels Peder Jensen begge af Tommestrup for Tyveri og Bedrageri og for Medbeelagtighed i disse Forbrydelser.

Ved Tiltalte Sorgen Nielsens egen Tilstaaelse og det isvrigt Dølyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 2den November s. A., da han som Vidne skulde afgive Forklaring under en imellem Brændeviinsbrænder Døvesen og Garvermester Schack ved Storehedinge Kjøbstads Ret verserende Sag, der blandt Andet angik Betalingen for noget Barckstrup, som Døvesen skulde have ladet hente fra Schacks Garveri og benyttet som Brændsel i sit Brænderi, har besvaret et ham forelagt Spørgsmaal, om han selv havde borttaget Barckstrup fra Garveriet, benægtende, samt derefter behørig forberedt bekræftede denne Forklaring med Sed, at nagtet han senere har tilstaaet, at han efter Tiltalte Niels Hansens Døforbring flere Gange har hentet Barckstrup fra Garveriet og bragt det over i Brænderiet. Som Grund til denne urigtige Forklaring har Tiltalte imidlertid angivet, at han var bange for Straf, da han ikke var rigtig vis paa, om det var tilladt at bære Struppen bort fra Garveriet, og da denne

Forklaring efter Omstændighederne ikke kan forlastes, findes Tiltalte, der er født i Aaret 1805 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved Underretsbommen rettelig anseet efter Straffelovens § 145 cfr. § 147 sidste Membrum, ligesom og Straffen i bemeldte Dom skjønnes passende bestemt til 60 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængsel.

Med Hensyn til de 4 andre Tiltalte er det ved deres egen Tilfaaelse og de isvrigt tilbeiebragte Dphsyninger ligeledes godtgjort, at Tiltalte Niels Hansen, der er Brænderikarl hos Brændeviinsbrænder Dvlesen, har i Forening med sin Pleiesøn Tiltalte Niels Frederik Larsen og efter Samraad med de Tiltalte Anders Abrahamsen og Niels Pedersen i Løbet af 6 Uger i Vinteren 1867—68 tilvænt sig endel Bark, som henlaa i de Garvermester Schæde overladte Localer i Brændeviinsbrænder Dvlesens Gaard, hvilken Bark derefter er bleven benyttet i Brænderiet til at fyre med under Røllen og Panden og til at hebe med under Røllen. I Begyndelsen var det alene Niels Hansen og Niels Frederik Larsen, der, naar de hentede Barkstrup fra Garveriet — hvortil de formeente at have Eierens Tilladelse — tillige paa egen Haand toge noget Bark derimellem, men efter nogen Tids Forløb sagde Tiltalte Anders Abrahamsen, der af Garvermester Schæde var antaget til at udføre Barkstrupning i Garveriet, at de gjerne maatte tage Noget af den mindre Bark, da den var saa besværlig at struppe, og at han skulde lægge denne tilfide til dem, og ifølge denne Aftale hentede de derefter stadig hver Morgen og Aften en Kurv med Bark, som saaledes var lagt tilfide deels af Anders Abrahamsen deels af Tiltalte Niels Pedersen, hvilken Sidste dog kun i 3 Uger vil have haft Beskjæftigelse i Garveriet. Da imidlertid Tiltalte Niels Hansen længere har frygtet for Opbagelse, vægrede han sig ved selv at bære Barken over, men denne blev da bragt ham i Brænderiet af Anders Abrahamsen og Niels Pedersen, hvem Niels Hansen vel tilkjendegav, at de selv maatte være ansvarlige for, hvad de foretog sig, medens han dog ligesuldt modtog Barken og brugte den som Brændsel. Som Bevæggrund til Gjerningen har Tiltalte Niels Hansen angivet, at Barken var neminere at benytte som Brændsel end det Knudebrænde, der blev ham leveret af hans Huusbond, og som han selv skulde stjæle. Af de Tiltalte Anders Abrahamsen og Niels Pedersen er det erkjendt, at de have skilt sig ved den mindre Bark, fordi den var vanskelig at struppe, og de paa denne Maade vilde have lettere ved at udføre Strupningen, hvilket Arbejde de havde paataget sig mod en accordmæssig Betaling. Efter Garvermester Schædes Dypgivende, hvis Rigtighed er erkjendt af de Tiltalte, er Mængden af den tagne Bark beregnet til 4 Læs og ansat til en Værdi af 10 Rd. for hvert.

Med Hensyn til Tiltalte Niels Frederik Larsen, der er født den 25de December 1854, er det i Underretsbommen rettelig antaget, at han i Medfør af Bestemmelserne i Straffelovens § 56 sidste Deel ikke vil kunne paabreges Straffeanfvar for sin Deeltagelse i den ommeldte Forbrydelse, da han kun har handlet efter Befaling af sin Pleiefader Tiltalte Niels Hansen, hvem hans Huusbond Brændeviinsbrænder Dvlesen havde paalagt ham i Alt at adlyde. Derimod vil Tiltalte Niels Hansen, hvis Forhold, som i Underretsbommen

antaget, i det Hele maa betragtes som Tyveri, være at ansee efter Straffelovens § 228, og skjønnes Straffen for ham, der er født den 23de Februar 1820 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, passende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. De Tiltalte Anders Abrahamsen og Niels Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 4de April 1815 og 19de November 1835 og ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, maae ifølge den af dem angivne Bevæggrund til Gjerningen ansees skyldige i et mod Garvermester Schæde udbviist Bedrageri, som i Underretsdommen rettelig er henført under Straffelovens § 257, men Straffen, der i bemeldte Dom for dem begge er bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, findes for Anders Abrahamssens Bedkommende at burde forhyses til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og for Niels Pedersen til samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med de nævnte Forandringer vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Actiøns Omkostninger og den Garvermester Schæde tilkjendte Erstatning bifalbes, være at stabsæste."

Nr. 254.

Advocat Henriksen

contra

Niels Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Brandstiftelse.

Rougsø, Sønderhald og Østerlischbjerg Herreders Extraretsdom af 23de Juli 1869: „Arrestanten Niels Nielsen bør behandles overeensstemmende med den allerhøieste Resolution af 2den April d. A. Han bør derhos udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Bredstrup 6 Rb. og Defensor, Procurator Jacoby 5 Rb. Endelig bør han i Erstatning til Landbhøgnernes almindelige Brandforsikring betale 2,113 Rb. og til Brandassurancesforeningen for rørlige Eiendele i Nørrejylland 1,484 Rb. 1 Mk. 8 ß. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 6te September 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraaderne Møller og Morville, betaler Arrestanten 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Nielsen, der er født i Aaret 1814 og efterat være ved Høiesteretsdom af 18de Februar 1861 for 5te Gang begaaet Tyveri idømt Straf af Tugthuusarbejde paa Livstid, ifølge kongelig Resolution af 2den April 1869 blev løsladt blandt Andet paa Bistaar, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse — dog med Undtagelse af Løsgænger og Vekleri — som ikke medfører større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse.

Den af Arrestanten i denne Henseende afgivne Tilstaelse, der i det Hele er bestyrket ved Sagens andre Oplysninger, gaaer i det Væsentlige ud paa Følgende: Efterat Arrestanten ved sin Hjemsendelse fra Straffeanstalten var bleven anbragt hos en Gaardmand i Lissberg, for hvem han skulde arbejde uden Løn, forlod han den 25de Mai d. A. med vedkommende Sogneraads Tilladelse sin Hjemstavn for at skaffe sig en Nøgterplads, men dette lykkes ham ikke, og den ham medgivne Legitimationsjæddel blev den 27de s. M. af Politiet i Ebeltoft og Greenaa givet Paategning om, at han skulde begive sig tilbage til sin Hjemstavn. Efter hans Forklaring faldt det ham imidlertid tungt paa Sinde, at han igjen skulde tilbage til Lissberg, hvor Opholdet var blevet ham meget trykkende, og det faldt ham da ind, at det Bedste var igjen at komme ind i en Straffeanstalt, og at han lettest kunde opnaae dette, naar han ved Aftenstid satte Sig paa en Gaard. Efterat han derpaa havde drevet omkring hele Eftermiddagen den 28de Mai, gik han omtrent Kl. 11 om Aftenen ind i et aabent Skuur eller en saakaldet svenskt Lade ved en eenligt liggende Gaard, der var beboet af en Fæster under Kals Gods og hans Svoger med deres Familier, og tænkte ved et Par Svovlsikker, som han havde hos sig, Sig i en Bist Halm, hvormed han derpaa satte Sig i Taget over bemeldte Skuur. Da han havde seet, at Siglen fængebe godt, løb han ind i Gaarden og gjorde Anstrig, og efterat alle Beboerne nu vare komne op, var han dem behjælpelig med at redde, navnlig Kreaturerne, af hvilke dog blandt Andet en Kalb og et Par Grise brændte tilligemed samtlige Gaardens Bygninger og endel Ind- og Udbo, hvorved der er tilspøiet Landbygningernes almindelige Brandsforsikkring et Tab af 2,113 Rd. og Brandassurancesforeningen for rørlige Giendele i Nørrejylland et Tab af 1,484 Rd. 1 Mk. 8 s, som Arrestanten vil have at erstatte.

For det anførte Forhold, der maa henføres under Bestemmelserne i

Straffelovens § 281, er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig dømt til at behandles overensstemmende med den ovennævnte kongelige Resolution af 2den April d. A., og den indskrevne Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at fastsætte."

Tirsdagen den 26de October.

Nr. 53. Gaardmand **Jens Christian Jensen**
(Advocat Henrichsen)

contra

Hestehandler og Gaarbeier **Jens Nielsen Nafe**
(Advocat Halkjer)

betræffende Ophævelse af en mellem Parterne indgaaet Hestehandel m. v.

Galtten m. fl. Herreders Rets Dom af 17de October 1867: „Indstævnte, Gaardmand Jens Christian Jensen af Bjerby Mark, bør imod Ublevering af en 5 Aars Hest, mørkebrun med lille hvid Stjerne, som han den 20de Februar d. A. folgte til Citanten Hestehandler og Gaarbeier Jens Nafe af Saaby, betale Citanten 230 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra den 21de Februar d. A., indtil Betaling skeer, og erstatte ham Processens Omkostninger med 30 Rd. Citantens Ret til at erholde betalt af Indstævnte Omkostningerne ved den omhandlede Hests Foder, Røgt og Pleie fra den 21de Februar d. A. af forbeholdes. De ovenudhævede om Indstævnte brugte Udtryk i Indlæg fremlagt den 6te Juni d. A. bør døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Indstævnte til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte. Det bødtes at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhørdelse under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de September 1868: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten Gaardmand Jens Christian Jensen til Indstævnte Gaarbeier Jens Nielsen Nafe med 25 Rd. Det bødtes at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhørdelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Følge de fremkomne Dphsninger har Citanten ikke ved Afslutningen af den i den indankede Dom omhandlede Hestehandel paataget sig at indestaae Indstævnte for, at den til denne solgte Hest var feilfri, men han har kun erklæret at ville indestaae for, at den var fri for Angbrystighed, Kuller, Krybbebiden og Halvtig, samt for, at den var rebelig til Brug og taalig i Stald, og paa hans derefter tilspøiede Spørgsmaal til Indstævnte, om denne saa forlangte Mere, har Sidstævnte givet Svaret: Nei. Under disse Omstændigheder findes det ikke at være en tilstrækkelig Grund for Indstævnte til at kunne fordre bemeldte Hestehandel ophævet, at det har viist sig, at den solgte Hest led af Hanetrin. Denne Feil henhører nemlig ikke blandt dem, for hvis Ikke-Tilstedeværelse Citanten har indestaaet, i hvilken Henseende bemærkes, at der i Udtrykket „rebelig til Brug“ efter, hvad der er oplyst, deriblandt ved den Høiesteret forelagte Erklæring af det veterinaire Sundhedsraad, ikke tør lægges Andet, end at Hesten skulde være fri for Unoder, som vilde bevirke Ubrugelighed. Ligesaalidt kan samme Mangel betragtes som en saadan, som det paa Grund af dens Bigtighed skulde have paaligget Citanten, ogsaa uden nogen dertil givne Anledning fra Indstævntes Side, at gjøre opmærksom paa, navnlig ikke naar tages Hensyn til, at det af Indstævnte ei er godtgjort, at den er at henregne til de usyulige Feil eller ikke, især af en sagkyndig Kjøber som Indstævnte, kunde iagttages ved Besigtigelsen af Hesten, dengang Handelen blev sluttet, hvorimod de Høiesteret forelagte Dphsninger meget mere tale for det Modsatte. Citanten vil derfor efter sin Paaastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve. Om at stadfæste Dommens Mortification af nogle i et Indlæg for Underretten fremkomne Udtryk bliver der, da Sagen erholder dette Udfald, ikke Spørgsmaal efter Proceduren her for Retten.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle

Ketter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Hestehandler og Gaardeier Jens Nielsen Nase af Saaby, i 1ste Instants søgt Citanten, Gaardmand Jens Christian Jensen af Bjerby, til at modtage tilbage en Hest, som Citanten ved et Marked i Randers den 20de Februar 1867 solgte til Indstævnte, og til at tilbagebetale denne den erlagte Kjøbesum 230 Rb. med Renter samt til at erlægge Betaling for Hestens Foder, Røgt og Pleie fra den 21de Februar 1867 at regne, paa hvilken Dag den blev opslaget hos en Værtshuusholder i Randers, og da Citanten ved Underrettsdommen er tilsligtet mod Udlevering af den ommeldte Hest at tilbagebetale Indstævnte Kjøbesummen 230 Rb. med Renter 5 pCt. fra 21de Februar 1867, indtil Betaling skeer, samt 30 Rb. i Processomkostninger, hvorhos Indstævntes Ret til at erholde betalt af Citanten Omkostningerne ved Hestens Foder, Røgt og Pleie fra den 21de Februar 1867 er ved Dommen forbeholdt, har Citanten indanket Sagen her til Retten, hvor han har gjentaget den af ham for Underretten fremsatte Paastand om Frisindelse i nærværende Sag, hvorimod Indstævnte her for Retten procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Det er in confesso mellem Parterne, at Indstævnte, som meldt, ved et Marked i Randers den 20de Februar 1867 kjøbte den ommeldte Hest af Citanten for en Kjøbesum af 230 Rb., og at, da Citanten den følgende Dag leverede Hesten til Indstævnte, efterat Kjøbesummen var betalt, hævdede Citanten under den Samtale, som da fandt Sted mellem Parterne, at Hesten led af saakaldet „Hænetriu“ om Morgenen, hvorefter Indstævnte erklærede, at han ikke vilde modtage Hesten, men fordrede den betalte Kjøbesum tilbagebetalt. Efter Sagens Dplysninger maa det antages, at den nævnte Svagthed ved Hesten bestaaer i, at den, naar den om Morgenen reiser sig efter Leiet, har en Art Krampe i det ene Bagbeen, og ikke kan bruge dette med den fulde Kraft og Frihed førend en Tid, efterat den er kommen i Bevægelse, og efter Sagens Dplysninger maa det endvidere antages, at, om end den nævnte Mangel ikke er til Hinder for, at den kan gjøre fuld Nytte som Arbeidshest, maa dens Brugbarhed derved dog anses forringet. Indstævnte har derfor under Paaberaabelse af, at den nævnte Mangel ved Hesten ikke kunde sees paa den, da han den 20de Februar f. A. affluttede Handelen om den, formeent, at han maa være berettiget til at fordrø Handelen hævet og Kjøbesummen sig tilbagebetalt, hvorimod Citanten næst at paastaae, at den ommeldte Svagthed ved Hesten ikke kan henregnes til de usynlige Feil, har paaberaabt sig, at han ikke ved Handelens Afslutning har indestaaet for, at Hesten var fri for andre Feil eller Svagheder, end han da udtrykkelig nævne, og at Indstævnte endog, efterat Citanten havde erklæret, at han indstod for, at Hesten var fri for de forskjellige Svagheder, som han udtrykkelig nævne, paa Citantens Spørgs-

maal, om han forbrede, at Citanten skulde indstaae for, at Hesten var fri for andre Svagheder, udtrykkeligen dertil svarede nei, saa at Citanten har meent, at Indstævnte derefter maatte være pligtig at modtage Hesten, og at isøvrigt den ommeldte Svagheb ved Hesten maatte ved behørigt Eftersyn kunne sees, hvorhos Citanten endvidere har paaberaabt sig, at den Priis, hvortil Hesten blev solgt, var efter de ved det nævnte Marked givne Priiser ikke høiere end den da gjældende Priis for almindelig gode Arbeidsheste, og at den ommeldte Hest uanset den Feil, hvoraf den liber, maatte ansees at være en god Arbeidshest.

Det maa imidlertid efter Sagens Oplysninger antages, at det ikke ved Besigtigelse af Hesten, da Handelen blev sluttet, kunde iagttages, at den var belabt med den ommeldte Svagheb, og idet denne maa ansees at være af en saadan Bestaenhed, at den ikke lidet forringer Hestens Værdi, samt da det, selv om Citanten ikke udtrykkelig har paataget sig at indstaae for usynlige Feil, dog maa følge af Forholdets Natur, at Indstævnte, naar denne ikke havde forbundet sig til at modtage Hesten i den Stand, hvori den var, uden Hensyn til, med hvilke Svagheder den senere maatte vise sig at være belabt — hvad ikke er godtgjort at have været Tilfældet — maa være berettiget til at forbre Handelen ophævet, naar det viste sig, at Hesten havde en ikke synlig Svagheb, der ikke ubetydeligen forringede dens Værdi, og der er i nærværende Tilfælde saameget mere Føie til at antage dette, som Indstævnte strøg, da Hesten overleveredes til ham, og han blev gjort bekendt med den ommeldte Svagheb ved den, erklærede, at han ikke vilde modtage den.

Det maa derfor have sit Forblivende ved den paaanførte Underrettsdoms Bestemmelse om, at Citanten mod Hestens Ublevering vil have at tilbagebetale Indstævnte den erlagte Kjøbesum med Renter, og da Dommens Bestemmelser om Udredelsen af Processens Omkostninger billiges, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten have at betale Indstævnte med 25 Rd."

Nr. 242.

Advocat Henrichsen

contra

Jørgen Hansen Kjølner (Defensør Hansen),

der tiltales for Tilveri.

Rønne Kjøbstads Extraretsdom af 7de September 1869:
„Tilfalte Sømand Jørgen Hansen Kjølner bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Ipsen 4 Rd. og til Defensør, Cancelliraad

Procurator Erichsen 3 Rd. At efterkommes under Afværð efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret: Bøttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Sømand Jørgen Hansen Kjeller for Tyveri, og ved egen Tilstaaelse og dermed forøvrigt stemmende Oplysninger er det tilstrækkelig godgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham imputerede Forbrydelse. Tiltalte var nemlig den 10de Juli d. A. om Aftenen ved Havnen for at søge Arbejde ved at løsse Kul, og da han blev tørstig, gik han ombord paa Skipper Christian Dams Jagt, som laa i Havnen, for at drikke Vand, men da han erindrede, at han havde seet Folkene lægge Nøglen til Kabytsdøren i Nathuset, besluttede han ved Hjælp af denne Nøgle at trænge ind i Kabytten og begaae Tyveri. Han bemægtigede sig Nøglen, og ved Hjælp af denne kom han ned i Kabytten, hvor han stjal 5 Bøksiter vurdere til 5 β, et Stykke Ost vurderet til 1 Mk. og 2 Stykker Blodpølse, som han strax fortærede, og som ikke antoges at have en Værdi af 8 β. Bestaaelse er tilbageleveret Bøksiterne og Osten og gjør ikke Krav paa Erstatning, og ligeledes har Eieren af Pølsen frafaldet Krav paa Erstatning.

Tiltalte, som er født den 6te Juni 1835, og som ved Kjøbenhavns Sø- og Handelsrets Dom af 5te August 1865 for Hyrebesvigelse er idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, bliver nu, idet Retten ikke kan være enig med Defensor i, at han ikke har benyttet en tilløst Nøgle, og derhos finder, at de citerede Højesteretsdomme ikke angaae aldeles adæquate Tilfælde, at domme efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og skjønnes Straffen passende navnlig i Betragtning af det Stjaalnes ringe Værdi at kunne bestemmes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde."

Onsdagen den 27de October.

Nr. 255.

Advocat Hansen
contra

Niels Peter Petersen eller **Mikkelsen**, ogsaa kaldet **Niels Pedersen** eller **Mikkelsen** (Defensor Mellemann), der tiltales for at have tilskyndet Andre til at afgive falsk For-

Klaring for Retten og for ulovligt Salg af Brændeviin og isvrigt uberettiget Næringsbrug.

Fuglse Herreds Extraretsdom af 22de Juni 1869: „Tiltalte Stræber Niels Peter Petersen eller Mikkelsen, ogsaa kaldet Niels Pedersen eller Mikkelsen af Hyltofte bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger samt bøde til Maribo Amtsfattigkasse 30 Rd. Saa betaler Tiltalte og Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Jansen 5 Rd. og til Defensor, Capitain og Procurator Staal 4 Rd. foruden Diæter til den Sidste efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Overauditeur Prøveprocurator Wolff og Procurator Jacobsen, betaler Tiltalte Stræber Niels Peter Petersen eller Mikkelsen, ogsaa kaldet Niels Pedersen eller Mikkelsen af Hyltofte 8 Rd. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da den Mulct, som er idømt Tiltalte for ulovligt Salg af Brændeviin og andet uberettiget Næringsbrug, ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene efter hans Begjæring er indanket til Højesteret, være at afvise, forsaavidt den angaaer de nævnte Forseelser.

I Henhold til de i den indankede Dom under den øvrige Deel af Sagen anførte Grunde billiger Højesteret, at Tiltalte ved Dommen er anset efter Straffelovens § 146 sammenholdt med § 52 sidste Led, men den herefter forsthyldte Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovligt Brænde-
viinsalg og andet uberettiget Næringsbrug af-
vises Sagen. Niels Peter Petersen eller Mikkelsen
bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2
Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Om-
kostninger bør Landsover- samt Hof- og Stads-
rettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til
Advocaterne Hansen og Mellemann for Høiesteret
betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra
Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Stræder Niels Peter
Petersen eller Mikkelsen, ogsaa kaldet Niels Pedersen eller Mikkelsen
af Hyltose deels for at have tilskyndet Andre til at afgive falsk Forklaring
for Retten, deels for ulovligt Salg af Brændevin samt isørigt for uberet-
tiget Næringsbrug.

Det er i førstnævnte Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det
isørigt Dplysne tilstrækkelig godtgjort, at han har for søgt at formaae Karlene
Søren Jensen, Hans Søren Jensen og Peter Christian Hansen til inden Ret-
ten at forklare, at de ikke havde kjøbt Høkervarer hos Tiltalte, skjøndt det
Mobsatte var Tilfældet, samt at han specielt har søgt at overtale Søren Jen-
sen til inden Retten urigtig at foregive, at de Varer, denne havde modtaget
af Tiltalte, kun vare forlangte i Søren Jensens Faders Navn som Medlem af
Forbrugsforeningen for Errindlev og Taagerup Pastorater, for hvilken Forening
Tiltalte nemlig bestyrer en Filial. De saaledes gjorde Forsøg forbleve imid-
lertid uden Virkning, idet de Paagjældende ved deres Møde inden Retten
holdt sig til Sandheden. Vel har Tiltalte under Sagens Gang tilbageladt
sin forommeldte Tilstaaelse, idet han har udsagt, at de Varer, der ere blevne
udleverede de nævnte 3 Karle, samtlige skulle være forlangte i Søren og Hans
Søren Jensens Faders Navn og opførte i dennes Contrabog med Forbrugs-
foreningen, samt at han kun vil have opfordret dem til at afgive en hermed
stemmende Forklaring og ikke til aldeles at fragaae, at de havde kjøbt Varer
hos ham; men denne Forklaring, der edelig er mobsagt af de Paagjældende og ei
heller bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder, kan der i Henhold til L.
1—15—1 ikke tillægges nogen Betydning.

I Henseende til Sigtelsen for ulovligt Næringsbrug m. v. er det ved
Tiltaltes egen Tilstaaelse og de afgivne Vidneforklaringer tilstrækkelig oplyst, at
han efter et hos ham afholdt Gilde, ved hvilket Karlen Hans Søren Jensen
havde tracteret forskjellige af sine Kammerater med Punsch, som Tiltalte havde
lavet; men hvortil bemeldte Karl selv havde leveret Ingredientserne, har be-

værtet de Tilstedeværende med Kaffe, Smørrebrød og Brændeviin og derved modtaget den Betaling, som de uopfordret og efter eget Lykke lagde paa Bordet, ibet det ikke kan disculpere ham, at han ikke selv har beholdt Pengene, men overladt dem til en døvstum Søn. Paa samme Maade er det oplyst, at Tilstalte af de Høfverarer, han fra den ovennævnte Forbrugsforening havde erholdt ubleverede, efter Opgivende for at afskænde dem til Foreningens Medlemmer, har solgt endeel Qvanta til Personer udenfor Foreningen, hvilke Qvanta han indførte i sin egen Contrabog med Foreningen som forbrugte af ham selv, saa at han paa denne Maade tilvendte sig deels en Dividende af de indkomne Beløb, lig den, der aarlig betales Forbrugsforeningens Medlemmer efter Omsætningens Størrelse, deels Procenter som Forhandler. Endelig er det paa lige Maade oplyst, at Tilstalte i de 2de første Maaneder af dette Aar til en stor Deel Personer saavel i som udenfor Foreningen har udsolgt Brændeviin pøtte- og pøgleviis, hvilket han for egen Regning har kjøbt hos en Kjøbmand i Nøbby, og om det end efter det Oplyste maa antages, at dette Brændeviin kun er solgt til Indkjøbsprisen, saa at han ikke derved har høstet anden Fordeel end den, som muligt kunde opnaaes ved en større Søgning til hans Handel i Almindelighed, kan denne Omstændighed dog ikke fritage ham for Ansvar. Til Tilstaltes senere Tilbagekaldelse af hans Tilskaaelser, forsaavidt de omhandlede Overtrædelser af Næringslovgivningen angaaer, kan der i Medfør af L. 1—15—1 intet Hensyn tages.

Tilstalte, der er født i Aaret 1824 og ikke tidligere sees at være tiltalt eller straffet, vil efter det Foransførte være at anses med Straf deels efter Straffelovens § 146 cfr. § 52 sidste Membrum, deels efter Næringslovens §§ 75, 77 og 78, og da de ved Underrettsdommen valgte Straffe, nemlig fimpelt Fængsel i 6 Uger og en Bøde af 30 Rd. til Maribo Amtsfattigkasse, findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 265.

Advocat Klubien
contra**Jacob Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Trusler, Skjældsord og andre Fornærmelser mod Proprietair Muus af Hømgården under eller i Anledning af Udførelsen af bennes Function som Formand for Vetterløv-Hømg Sogneraad.

Kingsted Herreds Extraretsdom af 17de Juli 1869: „Tilstalte Skomager Jacob Pedersen af Hømg bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 3 Maaneder. Saa betaler han og Actionens Omkostninger derunder Salair til Actor, Cancelliraad

Procurator Dahlstrøm 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeldt Hansen af Sorø 3 Rd. foruden Diætpenge til Sibstnævnte efter nærmere Regning og Revision. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de September 1869: „Tiltalte Skomager Jacob Pedersen af Høm bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maanedes. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Mühlerk og Simonsen for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er der ifølge den stete Indstævning alene Spørgsmaal om det af Tiltalte den 1ste Mai d. A. om Eftermiddagen udbviste i den indankede Dom omhandlede Forhold. Efter de fremkomne Oplysninger tør det nu ikke antages, at Tiltalte ved denne Leilighed har gjort sig skyldig i noget Forhold, som kan henføres under Straffelovens § 98, hvorimod det maa ansees godtgjort, at han har udbliift en saadan fornærmelig Afserd, som maa paabrage ham Ansvar efter § 101. Hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende her- til fra Ringsted Herreds Extraret indankede Sag tiltales Skomager Jacob Pedersen af Høm for at have brugt Trusler, Skjældsord og andre Fornærmelser imod Proprietair Muns af Hømgården under eller i Anledning af Udsørelsen af dennes Function som Formand for Vetersløv-Høm Sogneraad.

Det er i saa Henseende ved Huusmand Hans Larsens, Bøbler Peder Christensens og Huusmand Christen Jensens beedigede Forklaringer godtgjort, at Tiltalte — efterat han om Formiddagen den 1ste Mai d. A. havde været hos Proprietair Muus i dennes Egenstaa som Formand for Vetterløv-Høim Sogneraad og beklaget sig over en ham af Sogneraadet anvist Leilighed og allerede da skal have brugt Skjældsord og Trusler mod Proprietair Muus, hvad dog ikke mod Tiltaltes Benægtelse er beviist — atter samme Dags Eftermiddag er kommen til Muus i dennes Gaard for at beklage sig, og da Muus opfordrede ham til at forlade Gaarden, har grebet om sin Stof og hævet den lidt op eller halvt op mod Muus, som om han vilde true eller slaae med den, idet han tillige brugte stærkt Mund mod Muus, som ved at tilkalde Hjælp fik Tiltalte fjernet, og som efter de afgivne Forklaringer ingen Anledning havde givet Tiltalte til denne Udsærd.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er født den 29de August 1828 og ikke findes tidligere straffet, og som, om han end havde nydt noget Brændeviin, ikke ved den ommeldte Leilighed kan antages at have været beruset, at burde anses efter Straffelovens §§ 98 og 101 med Straf, som findes at kunne bestemmes til 3 Maaneders simpelt Fængsel, medens Underrettens Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i lige Tid, i Henseende til Bestemmelserne om Actionens Omkostninger vil være at stadfæste.“

Torsdagen den 28de October.

Nr. 186.

Advocat Hindenburg
contra

Søren Møller og dennes Hustru **Christiane Frederikke Møller** (Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Meeneb og Overtrædelse af Straffelovens § 100 og Sidstnævnte for at have bestemt sin Tjenestepige til at aflægge falsk Vidnesbyrd for Retten.

Holstebro Rådsheds Exrætersdom af 12te Marts 1869:
„Arrestanten Snekker Søren Møller bør hensejtes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og de Tiltalte Christiane Møller og Christiane Jensen Førstnævnte i simpelt Fængsel i 2 Maanedes og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og hver især de med deres Arrest og Straffens Fuldbhørdelse forbundne Omkostninger og Een for Alle og Alle for Een de med Actionen og Sagen løvligt forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Rammerraad Procurator

Kepsdorph 10 Rb. og til Defensor, Procurator Braff 8 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 31te Mai 1869: „De Tiltalte Søren Møller og dennes Hustru Christiane Frederikke Møller bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Underretten tillægges i Salair den Første 8 Rb. og den Sidste 6 Rb., samt Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morvillse, hver 8 Rb., udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Foraauidt Søren Møller under nærværende Sag sigtes for Meeneed, bliver han i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde at frifinde for Actors Tiltale. Derimod vil han for den i Dommen omhandlede af ham mod Politiet udviste Modstand, der ikke ved Bestemmelserne i Arrestreglementet af 7de Mai 1846 kan anses ubeløst fra justitiel Paatale, ikke kunne undgaae Ansvar efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 2det Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Ifølge de under Sagen optagne Forhører har Christiane Frederikke Møller tilstaaet at have opfordret sin Tjenestepige, den i 1ste Instants medtiltalte Christine Jensen til, naar hun kom i Forhør, at forfølge, at hun havde seet Møller ruske Laust Nielsen i Dret, idet hun yttrede til Pigen, at denne kun behøvede at sige, at hun havde seet Møller true Laust Nielsen til at bekende, at han havde stjaalet Havre. Da nu det af Christiane Frederikke Møller med Hensyn hertil Paaberaabte — at hun anfaae Fortielsen af det Omspurgte for en ligegyldig Sag — ikke kan komme i Betragtning, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 146 cfr. § 52, og hendes Straf efter Omstændighederne at fastsætte til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

De Tiltalte ville derhos være pligtige til solidarisk at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Søren Møller og dennes Hustru Christiane Frederikke Møller bør hensesættes i simpelt Fængsel, den Førstnævnte i 14 Dage og den Sidstnævnte i

2 Maanedes; saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger, derunder de i Overrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Spiesferet 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Under nærværende Sag, der for Underretten tillige angik Tjenestepigen Christine Jensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket til Overretten, sigtes Tiltalte Smedker Søren Møller for Meenebed og for Overtrædelse af Straffelovens § 100 og hans Hustru, Mebtiltalte Christane Frederikke Møller, for at have bestemt sin Tjenestepige, fornævnte Christine Jensen, til at aflægge falsk Vidnesbyrd for Retten.

Efterat Tjenestekarl Laust Nielsen, der havde været fæstet til at tjene hos Tiltalte Søren Møller i et Aar fra 1ste November 1867, men den 28de April f. A. havde forladt denne Tjeneste, under 13de Mai f. A. havde under Paaberaabelse af, at bemeldte Tiltalte havde mishandlet ham med Slag og med at rykke ham i Haaret, og at han paa Grund af disse Mishandlinger havde fundet sig foranlediget til at forlade Tjenesten, begjært den nævnte Tiltalte indkaldt for Politiretten for at faae sig tilkjendt hos Tiltalte Løn og Kostpenge efter Thyndelovens § 44, og bemeldte Tiltalte, der benægtede Klagenes Rigtighed, under et anlagt Contrasøgsmaal havde søgt Laust Nielsen til Ansvar efter Thyndelovens § 47 for ulovligen at være bortgaaet af Tjenesten, blev bemeldte Sags Udfald ved Politirettens Dom af 25de August f. A. gjort afhængig af Tiltalte S. Møllers Sed, saaledes at, naar denne med Sed benægtede at have tilspiet Laust Nielsen noget Slag eller udøvet nogen Vold imod ham eller ruffet ham i Haaret i Tjenestetiden, skulde Laust Nielsen have sin til 1ste Mai f. A. fortjente Løn forbrudt og betale til den nævnte Tiltalte 25 Rd. samt til Byens Politikasé høde 5 Rd., hvorimod Tiltalte S. Møller, naar han ikke trostede sig til at aflægge denne Sed, skulde betale til Laust Nielsen 50 Rd. og Kostpenge for 8 Uger 2 Mk. daglig. Tiltalte S. Møller har derefter ifølge forudgaaet Stævning til bemeldte Laust Nielsen den 11te December f. A. inden Høstebro Kjøbstads Politiret aflagt den ham ved den ovennævnte Politiretsdom forelagte Sed, men allerede samme Dag paabegyndte Underdommeren et Forhør til Dplysning om, at den af Tiltalte S. Møller aflagte Sed skulde være urigtig, idet Underdommeren ved Forhørets Begyndelse til Protocollen har anført, at, da han havde fattet Mistanke om, at den af Tiltalte S. Møller aflagte Sed var urigtig, og denne Antagelse bestrkedes ved forskjellige Omstændigheder, som vare komne til hans Kundskab, havde han, for at forhindre de Tiltalte i at tale sammen og hindre deres Indflydelse paa Sagen, ladet dem hensejtte under Anholdelse paa Naadstuen bemeldte Dags Middag Kl. 2, men da der var kommet Melbing om en i Nærheden af Byen opstaaet Ildbrand, hvortil Underdommeren strax maatte begive sig, var Forhøret i nærværende Sag udfat

til den nævnte Dags Aften Kl. 9. Underdommeren har derhos i bemeldte Forhør endvidere bemærket, at han ved forskellige Udtalelser, der vare komne ham for Dret, havde bragt i Erfaring, at den Forklaring, som den for Underretten medtiltalte Tjenestefige Christine Jensen havde som Vidne afgivet i den ovennævnte Sag mellem Laust Nielsen og Tiltalte S. Møller, ikke var overeensstemmende med Sandhed, og at han derfor havde ladet bemeldte Christine Jensen tilsiige til Råde. Hun har nu ogsaa, efterat være foreholdt den af hende som Vidne under den ovennævnte Lyendefag den 12te Juni f. A. afgivne Forklaring, hvilken iøvrigt ikke af hende er beebiget, idet, som det hedder i den her under Sagen fremlagte Beskrivelse af den ommeldte Lyendefag, „Parterne anerkjendte Vidneres Forklaringer“, i det den 11te December f. A. optagne Forhør, som det i Udskriften hedder, „strax og aabenhjertig“ indbrømmet, at hendes urder den ommeldte Lyendefag afgivne Forklaring, der gik ud paa, at hun ikke havde seet Tiltalte S. Møller slaae Laust Nielsen eller rystet denne i Haaret, men kun hørt Tiltalte S. Møller true Laust Nielsen for at faae denne til at bekjende, at han havde taget Havre paa Loftet, ikke var overeensstemmende med Sandheden, idet hun havde seet, at Tiltalte S. Møller en Dag har haat sat i Dret paa Laust Nielsen og ruffet ham, fordi Laust Nielsen havde taget Havre til Hestene, hvilket han skulde bekjende, og har hun derhos paa Spørgsmaal om, hvorfor hun ikke, da hun mødte som Vidne i Lyendefagen, for Retten havde afgivet en med Sandheden overeensstemmende Beretning, udsagt, at hun ikke havde tænkt saa nøie over, at det kunde gjøre Noget, da hendes Naadmoder Tiltalte Christiane Møller havde sagt til hende og opfordret hende til, naar hun kom i Retten, kun at siige, at Møller havde truet Laust Nielsen til at bekjende, at han havde taget Havre, og til at forbylge, at hun havde seet, at han havde ruffet ham i Dret, ligesom hun ogsaa forklarede, at ingen af de Tiltalte har tilbudt eller givet hende Penge for at afgive sin Forklaring som Vidne under den nævnte Lyendefag saaledes som skeet er, men at alene det Forhold, hvori hun stod til de Tiltalte som deres Lyende, og Tanken om, at der ikke var noget Strafværdigt deri, har bragt hende til at afgive den ommeldte Forklaring. Det er endvidere af en i samme Forhør afhørt Politibetjent forklaret, at, da han samme Dags Middag efter Politimesterens Ordre havde begivet sig til Tiltalte Christiane Møller for at anmode hende om at følge med til Naadstuen, havde hun yttret for ham, at Laust Nielsen var en stibt Knægt og en Kjæltring, og at hendes Mand blot havde taget ham i Dret og ruffet ham for at faae ham til at bekjende, at han, som hun havde udtrykt sig, havde sjaalet Havre til Hestene. Efterat de Tiltalte derpaa vare bleve afhørte, men Tiltalte Christiane Møller paa Foreholdelse af Christine Jensens og Politibetjentens Forklaring havde benægtet, at hun havde yttret sig til dem som af dem forklaret, og tilspøiet, at hun aldeles ikke kjendte Noget til Sagen, og Tiltalte S. Møller paa skeet Forehold om, at han havde ruffet Laust Nielsen i Dret i Anledning af nogen Havre, denne havde taget paa Loftet, havde udsagt, at han nok erindrede engang, at der havde været dem noget imellem betræffende noget Havre, men paa det Bestemteste havde benægtet at have rørt

ham eller, som det i Forhørsudskriften tillige hedder, „ruffet ham i det Hele taget“, og ligeledes paa Foreholdelse af Christine Jensen's Forklaring paa det Bestemteste benægtet sammes Rigtighed, blev der i samme Forhør decreteret begge de nævnte Tiltalte personlig Arrest. Den ommeldte Tjenestekarl Laust Nielsen har her under Sagen næst at erklære, at han fratager ethvert Krav paa Tiltalte S. Møller i Anledning af den mellem dem førte og paakjendte Lyndesag, forklaret, at det først var i den sidste Maanedstid, medens han var i Tiltaltes Tjeneste, at denne stadigt var vred og idelig ubstjælbte ham, samt flere Gange tog fat i ham og behandlede ham paa en voldsom Maade med Stød og Slag, hvorhos han nærmere har forklaret, at den første Gang, Tiltalte S. Møller havde fat i ham, var i Begyndelsen af April s. A., da han havde taget noget Havre for at give Hestene det kolt efter, at han var kommet hjem fra en Tour til Lemvig, og at Tiltalte S. Møller da tog fat i ham, rykkede ham i Haaret og Dret og slog ham med Haanden under Hagen, samt at Tiltalte S. Møller nogen Tid efter, da der var Spørgsmaal om nogle Harvetænder, der skulde bringes til Smeden, men ikke strax kunde findes, efterat have fundet dem kom med en af dem i Haanden hen til Laust Nielsen og truede ham dermed samt stødte ham med den paa Læben, saa at der fremkom et mindre Saar, og endelig at Tiltalte S. Møller samme Dag, som han forlod dennes Tjeneste, havde, medens de vare beskæftigede med at harve, først taget fat i hans Arbejdsstrøje oppe ved Halsen, ruffet og stødt ham, og efterat de havde harvet en Omgang, hvorved Tiltalte S. Møller førte Hestene og Laust Nielsen lettede Harven, havde ved Benningen for Enden af Ageren sagt til ham: „Væk med Dig“ og givet ham et Stød for Brystet og kort derefter puffet til ham, saa at han faldt over paa Harven.

Tiltalte S. Møller har i Anledning af denne Laust Niensens Forklaring udsagt, at vel tør han ikke benægte, at han den Dag, da han havde seet, at Laust Nielsen havde taget gult Havre paa Løttet uden hans Vidende og Villie, og Laust Nielsen kom ind fra Marken, har med 2 eller 3 Fingre taget i Skulderen paa Laust Nielsen, men at dette ikke paa nogen Maade var for at gjøre ham Fortræd og kun for at vise ham, hvor Havren, han havde taget, laa, og har bemeldte Tiltalte endvidere udsagt, at han aldeles ikke kan erindre Noget med Hensyn til, hvad Laust Nielsen har forklaret om det, der skal være foregaaet i Anledning af de ommeldte Harvetænder, og paa det Bestemteste benægtet at have tilføjet ham noget Slag eller Stød ved denne Leilighed, og endelig har denne Tiltalte ogsaa benægtet, at han har stødt Laust Nielsen for Brystet eller stødt ham over paa Harven den Dag, da de i Forening vare beskæftigede i Marken med at harve. Ligesom nu bemeldte Tiltaltes Udsagn om, at han ikke tør benægte ved den ovennævnte Leilighed, da han efter Laust Niensens Forklaring første Gang skal have brugt Vold imod denne, at have rørt ved ham paa den af Tiltalte angivne Maade, ingenlunde kan ansees at indeholde en Erkjendelse fra Tiltaltes Side af at have brugt Vold mod Laust Nielsen eller af at have foretaget Noget, som er i Strid med den af denne Tiltalte under den ovennævnte Politisag afslagne Tved, hvilket end ikke uden videre

kunde antages, selv om det havde været oplyst, at denne Tilstalte, som af Christine Jensen under Forhøret udsagt, havde taget Laust Nielsen i Dret, saaledes høves der iøvrigt ingen anden Oplysning om det, der ved den nævnte Leilighed er foregaaet, end Laust Nielsens egen Forklaring derom og den ovennævnte af den i første Instants medtiltalte Christine Jensen afgivne Forklaring, men ved disse Forklaringer, af hvilke ingen er beebiget, kan der ei heller ansees tilveiebragt noget Beviis mod denne Tilstalte for at have gjort sig skyldig i Meeneed ved hans Beedigelse af ikke at have tilføiet Laust Nielsen noget Slag eller udøvet nogen Vold mod ham eller ruffet ham i Haaret. Med Hensyn til den anden af Laust Nielsen omforklarede Leilighed, ved hvilken den omhandlede Tilstalte skal have brugt Vold mod ham, er det vel af et Vidne forklaret, at da Vidnet en Dag i April s. N. havde været i Arbeide som Dagleier hos Tilstalte, havde Vidnet bemærket, at Tilstalte havde udfjældt Laust Nielsen, fordi denne ikke vidste, hvor nogle Harvetænder, hvorom Tilstalte spurgte, vare, og at Tilstalte, efter at være gaaet ud af Gaarden og at være kommen tilbage med nogle Harvetænder i Hænderne, gif henimod Laust Nielsen og skjæbte denne ud, men at Vidnet, der vendte Hæggen til Tilstalte og Laust Nielsen, ikke havde seet, at Tilstalte stødte Laust Nielsen med Harvetænderne, og at, da Laust Nielsen senere paa Dagen klagede til Vidnet over at være bleven stødt af Tilstalte med Harvetænderne og spurgte Vidnet, om det havde seet det, havde Vidnet svaret benægtende derpaa, samt at Vidnet ikke lagde Mærke til, om der var noget Saar paa Laust Nielsens Læbe, men da der iøvrigt ingen anden Oplysning end Laust Nielsens egen Forklaring høves om, hvad der ved denne Leilighed er foregaaet, kan det ikke mod Tilstaltes Benægtelse deraf ansees godtgjort, at han ved denne Leilighed har øvet nogen Vold mod Laust Nielsen.

Hvad dernæst angaaer det, der er forefaldet mellem bemeldte Tilstalte og Laust Nielsen den Dag, da denne forlod Tilstaltes Tjeneste, da er det af en Kone, som er afhørt som Vidne i den ommeldte Politisag, under denne hendes Afhøring forklaret, at hun en Dag fra sit Kjøkken havde seet, at bemeldte Tilstalte tog fat i Laust Nielsen ude paa Marken, hvor de, saavidt hun kunde see, vare besjæftigede med at harve, men at hun ikke saae, paa hvad Maade Tilstalte tog fat i Laust Nielsen, om det var i Hovedet eller i Kraven, kun at det var paa Overkroppen, og at hun ikke tydelig kunde see, om Tilstalte tilføiede Laust Nielsen nogen Overlast eller Slag, men at Maaden, hvorpaa Tilstalte tog fat i ham, tydede paa, at det var for at give ham en Tilretteviisning, og til denne sin Forklaring har den ommeldte Kone under sin Afhøring her under Sagen henholdt sig, idet hun særligt har tilføiet, at hun ikke saae, at Tilstalte Møller kastede Laust Nielsen over paa Harven. Et andet Vidne har under sin Afhøring i den ommeldte Politisag forklaret, at, da bemeldte Tilstalte og Laust Nielsen en Dag vare besjæftigede i Marken, saae Vidnet, som opholdt sig i sin Bolig, medens Laust Nielsen og Tilstalte befandt sig omtrent et Steentastis Længde derafra, at Sibstnævnte gav Laust Nielsen et Stub, og efterat de derpaa havde talt Noget sammen, men uden at Vidnet kunde høre, hvad de talte om, vendte Tilstalte igjen mod Laust Nielsen, saa at denne fløi over paa Har-

ven, men at Bidnet ikke saae, hvad der foregik, efterat Laust Nielsen havde igjen reist sig op. Dette Bidne har derhos ved sin Afhøring her under Sagen, ibet Bidnet har ratthaberet sin ommeldte under den private Politisag afgivne Forklaring, udtrykkelig tilføjet, at Bidnet tydelig saae, at Tilstalte gav Laust Nielsen et Stød for Brystet og derefter et Stød igjen, saa at Laust Nielsen væltebe om paa Harven, og en Søn af dette Bidne, der dog først i April d. A. var 14 Aar, har her under Sagen forklaret, at han en Dag, da han stod i Døren til sin Faders Bolig, og Tilstalte og Laust Nielsen vare beftjættigebe med at harve, saae, at Tilstalte gav Laust Nielsen et Stød for Brystet og kort derpaa et Stød til, hvorved Laust Nielsen fløi over paa Harven.

Et tredje Bidne, der samtidigt med Laust Nielsen tjente hos Tilstalte S. Møller, har her under Sagen forklaret, at han en Dag i April s. A., da de harvede i Marken, saae, at Tilstalte, der var kommet tilfælde, tog fat i Laust Nielsens Skulder og rystede ham, men han saae ikke, at Tilstalte tilføiede ham noget Stød eller Slag, og paa Grund af Afstanden kunde han ikke høre, hvad Tale der saldt mellem dem, hvorhos dette Bidne yderligere har forklaret, at Tilstalte, da han var kommet tilfælde, kjørte Harven, og at Laust Nielsen lettede denne, for at Senerne kunde falde fra, samt at han havde Noget bundet i Harven, hvorved han kunde lette den, saa at han ialtsald ikke behøvede at bukke sig meget, naar der skulde lettes, men at det desuagtet kan være muligt, at han, skjøndt Bidnet ikke mindes at have seet saadant, har bukket sig heelt ned til Harven for med Hænderne at tage Sener fra, og at det er selvfølgeligen, at, naar de kom til Enden af Ageren og der skulde vendes, maatte Laust Nielsen gaac om paa den anden Side af Tilstalte og derved ogsaa har kunnet passere under Tømmerne, som Tilstalte holdt, men at Bidnet ikke mindes at have lagt saadant Mærke dertil, at det tør sige at have seet det.

Forsaaavidt det i den her under Sagen fremlagte Beskrivelse af det i den ommeldte private Politisag Foregaaende er med Hensyn til det foranævnte første Bidne anført, at „Parterne anerkjende Bidnets Forklaring“, og med Hensyn til det ovennævnte 2det Bidne er anført, at „Parterne erkjende Bidnets Forklaring for rigtig“, da kunne disse Ansørseler efter, hvad der isøvrigt foreligger i Sagen, ikke antages at afgive Beviis for, at Tilstalte har under Politisagens Behandling erkjendt, at de ommeldte Bidneforklaringer vare rigtige, og det maa allerede efter den i Politiretsagen affagte Dom antages, at Politidommeren ei heller har ved disse Tilførseler villet tilkjendegive saadant, men at der derved kun skal være tilkjendegivet, at Parterne erkjendte, at de ommeldte Bidneforklaringer skulde, naaget Bidnerne ikke bleve bekræftede, have samme Gyldighed, som om Forklaringerne vare bleve beedigede. Det maa derhos bemærkes, at det ovennævnte 2det Bidne efter, hvad Bidnet selv har erkjendt, har for Indbrudstyveri været idømt Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Tilstalte S. Møller maa nu vel allerede under Politisagen mod Laust Nielsen ansæes at have erkjendt, at han har skubbet denne tilfælde, da han skulde lette Harven, men ikke kunde dette, hvorimod Tilstalte, som meldt, vedholdende har benægtet at have, saaledes som af de foransførte Bidner forklaret, enten grebet

fat i Laust Nielsen eller stødt denne over paa Harven eller anvendt Vold imod ham, idet Tiltalte derhos har anført, at Beskaffenheden af det Arbejde, som han og Laust Nielsen den paagjældende Dag udførte, letteligen kunde medføre, at han kunde komme til at berøre denne, og naar tillige henføres til, at de af Vidnerne omforklarede Sagttagelser alle ere skete i længere Afstand fra de Paagjældende, og at det ovennævnte 2det Vidne efter den dette Vidne overgaaede Straffedom ikke kan ansees som noget lovgyldigt Vidne, findes det ikke, at det mod Tiltalte S. Møllers Benægtelse kan ansees godtgjort, at han ved den her omhandlede Leilighed har tilspøiet Laust Nielsen nogen saadan Vold, som han ved den af ham i Henhold til den ommeldte Politiretsdom aflagte Eed har benægtet at have forøvet. Denne Tiltalte, der ogsaa under Sagen stadigen har fastholdt, at han er sig bevidst at have fulgt Sandheden ved den af ham aflagte Eed, vil derfor med Hensyn til den mod ham fremsatte Sigtelse for Meeneed være at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen mod Tiltalte Christiane Møller for at have bestemt sin Tjenestepige, den for Underretten medtiltalte Christine Jensen, til at aflægge falsk Vidnesbyrd for Retten, da har denne Tiltalte vel, efterat hun først i Retten havde, som foran bemærket, benægtet Rigtigheden af den foran ansøgte af Christine Jensen her under Sagen afgivne Forklaring om, at Tiltalte havde, da hun skulde afhøres som Vidne i den oftnævnte Tyendesag, opfordret hende til, naar hun kom i Retten, kun at sige, at Tiltalte S. Møller havde truet Laust Nielsen, og at forbølge, at hun havde seet, at Tiltalte S. Møller havde ruffet Laust Nielsen i Dret, og, efterat denne Tiltalte havde siddet arresteret siden den 11te December f. A., i et den 5te Januar d. A. afholdt Forhør forklaret, at hun nogle Dage, forinden den ommeldte Pige skulde møde i Retten som Vidne i den ommeldte Tyendesag, af Pigen fik at vide, at Laust Nielsen havde fortalt, at hendes Mand havde rykket ham i Dret, uden at Pigen havde ytret Noget om, hvorvidt hun selv havde seet det, hvorimod det først var den Dag, da Pigen skulde aflægge Vidnesbyrd i Tyendesagen, at hun talte til Tiltalte om, at hun selv havde seet Tiltaltes Mand tage fat i Dret paa Laust Nielsen, og at Tiltalte da havde sagt til Pigen, at hun kun behøvede at sige, at hun havde seet Tiltaltes Mand at true Laust Nielsen til at bekfende, at han havde stjaalet Havre, men denne Tiltalte har derhos tilspøiet, at hun antog, at det kom ud paa Eet, om Pigen forklarede, at hun havde seet Tiltaltes Mand true Laust Nielsen eller rykke ham i Haaret eller Dret, da hendes Mand ikke havde tilspøiet Laust Nielsen Slag eller givet ham Lusfinger, og at hun ikke ved sin ommeldte Dpforbring til Pigen havde hørt til Hensigt at forbedre sin Mand's Sag mod Laust Nielsen, og at der heller ikke derom havde været Tale mellem hende og Mand. Ligesom der nu ikke i Sagens Dphsninger er nogen Foie til at antage, at der har været nogen Tale mellem Tiltalte Christiane Møller og hendes Mand om at indvirke paa Christine Jensen for at saae hende til, naar hun blev afhørt som Vidne i den ommeldte Tyendesag, at forbølge, at hun havde seet, at Tiltalte S. Møller havde ruffet Laust Nielsen i Dret, saaledes er der ei heller tilstrækkelig Grund til at

forkaste Tilstalte Christiane Møllers Forklaring om, at hun, da hun yttrede sig til Pigen som ommeldt, har staaet i den Formening, at det var ligegyldigt, om Pigen i Retten kun udsagde, at hun havde seet Tilstalte S. Møller true Laust Nielsen til at vedgaae, at han havde taget Havre til Hestene, og fortiebt, at hun havde seet Tilstalte S. Møller ruske ham i Dret, i hvilken Henseende ogsaa kan mærkes, at den ommeldte Pige her under Sagen selv har som en Grund til, at hun ved sin Afhøring som Vidne i Tyendesagen forklarede sig som steet er, ansørt, at hun antog, at der ikke var noget Strafværdigt deri, og der er herefter ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at Tilstalte Christiane Møller har været sig bevidst eller forudseet, at hun ved at udtale sig for Christine Sørensen paa den Maade, som steet er, om, hvad denne skulde forklare i Retten, opfordrede denne til at begaae en Uloblighed, ligesom det efter Christine Sørensens egen ovenmeldte Forklaring ogsaa maa antages, at denne ei heller har tillagt den nævnte Tilstaltes Udtalelse eller Opfordring en saadan Betydning. Tilstalte Christiane Møller vil derfor være at frifinde for Actors Tilstalte i nærværende Sag.

Forsaavidt Tilstalte S. Møller endvidere er sigtet for Overtrædelse af Straffelovens § 100, da er det i saa Henseende oplyst, at, da Arrestforvareren og en Politibetjent en Dag, medens Tilstalte S. Møller sad arresteret under nærværende Sag, indfandt sig i Arresten hos ham for efter Politimesterens Ordre at anstille en Undersøgelse i Anledning af, at det var blevet opdaget, at Tilstalte førte hemmelig Brevværling med sin Kone, hvis Arrest da var hævet, har Tilstalte paa Politibetjentens Opfordring til at udlevere et Stykke Papir, som han havde taget op af sin Bestelomme, vægret sig derved, og da Politibetjenten derpaa efter sin Forklaring greb Tilstalte om Armen og vilde have ham til at udlevere Papiret, og Tilstalte efter Politibetjentens Forklaring puttede Papiret i Munden, blev Tilstalte først af Politibetjenten sat op mod Bæggen, og da han vedblev at vægre sig ved at udlevere, hvad han havde i Munden, og at gjøre Modstand, kastet baglænds over paa Sengen, og vedblev derefter at gjøre Modstand, saavel ved at vægre sig ved at aabne Munden, uagtet der anvendtes Magt for at faae Papiret udtaget af Munden, som ved at sparke ud for sig; men Tilstalte, der, skjøndt saadant ved de afgivne Vidners Forklaringer maa anses beviist, har benægtet, at han ved den ommeldte Leilighed havde puttet noget Papir i Munden, og har ansørt, at det Papir, som han havde i Haanden og vægrede sig ved at udlevere, under Politibetjentens Bestræbelser for at tage det fra ham var kommet ned under et Plaster, som Tilstalte havde paa Brystet, har derhos udsagt, at Politibetjenten strax, da Tilstalte havde taget Papiret op af Bestelommen, havde staaet Tilstalte med knyttet Næve lige i Hovedet og over mod Panelet, og at han strax efter blev væltet baglænds over i Sengen, og at han ikke erindrer, om han havde sat sig til Modvæрге, efterat han var kastet over paa Sengen, men at han paa det Bestemteste maa benægte at have sat sig til Modvæрге, førend han blev kastet over paa Sengen. Det kan nu ei heller efter de fremkomne Oplysninger anses beviist, at Tilstalte har, førend han med Magt blev sat op mod Bæggen

og kastet baglænds over paa Sengen, gjort anden Modstand end at vægre sig ved at udlevere det Papir, som Politibetjenten forlangte af ham, og da det nu derhos ikke er oplyst, at Tiltalte ved den Modstand, som han senere udviste, navnlig da det forsøgte med Magt at aabne hans Mund, har tilspiet vedkomende Politibetjent og Arresterforvarer eller de af disse tilkaldte Personer nogen Vold, findes Tiltalte ikke ved sin Adfærd ved denne Leilighed at have paa=draget sig nogen Straffskyld efter almindelig borgerlig Straffelovs § 100, ligesom det ommeldte Forhold i alt Fald ikke findes at have egnet sig til justitiel Paatale, men at have maattet være Gjenstand for Afgjørelse efter Reglementet for Arrestrvæsenet af 7de Mai 1846."

Nr. 267.

Advocat Hindenburg
contra

Gregers Christensen (Defensor Klubien),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Han Herreders Politiretsdom af 24de Marts 1869: „Tiltalte Marschandiser Gregers Christensen af Øster Svenstrup bør til Hjørring Amts Fattigløse bøde 15 Rd. samt udrede denne Sags Omkostninger. Det idømtes at udredes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Mai 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømtes Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Om Tiltalte Marschandiser Gregers Christensen, der under nærværende Sag sigtes for at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, er det ved hans egen For-

Næring og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at han, der har Næringsbeviis af 13de September 1865 paa at drive Marschandiserhandel fra sin Bopæl i Øster Svanstrup i Hjørring Amt, har den 2den December f. A. ladet afholde Auction i Sønderøye, der ligger en Meilsvei fra hans Bopæl, til Salg af brugte Klædningsstykker og andre til hans Handel hørende Gjenstande, der bleve udbragte til 289 Rd. 2 Mk., foruden det Kjøberne paalagte Salair af 12 § pr. Rd., og at det, da han begjærede Auctionen berammet, blev ham af Herredsfogden tilfsjendegivet, at det maatte antages, at han var uberettiget til at afsætte sine Handelsvarer ved Auction, da han ikke agtede at realisere sin Beholdning for at ophæve sin Forretning, samt at Herredsfogden vilde anse sig forpligtet til at indstille til Amtet, om Tiltalte vilde blive at sætte under Tiltale, naar Auctionen var afholdt.

Da Marschandiserhandel efter den for Hjørring Amt stadfæstede Vedtægt er bunden Næring, og det af Tiltalte er erkjendt, at de Gjenstande, som han ved den ommeldte Auction har ladet bortselge, ere af samme Art, som de, hvormed han driver Marschandiserhandel, og det derhos ifølge Næringsloven af 29de December 1857 § 40 ikke kan ansees Marschandisere tilladt at lade de Gjenstande, hvormed de handle, bortselge ved Auction, maa det billiges, at Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været straffet, ved den paaanførte Politiretsdom er anset at have ved sit ommeldte Forhold gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, og da den ham herfor efter den nævnte Lovs § 75 idømte Bøde af 15 Rd. til Amtets Fattigløse efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvorved Tiltalte tillige er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste."

Nr. 262.

Advocat Hansen

contra

Ludvig Jensen Overup (Defensor Bunken),

der tiltales for Forsøg paa Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de September 1869:
„Arrestanten Ludvig Jensen Overup bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hvalfsøe og Alberti, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at

stande. 3 Salarium til Advocat Hansen og Etats-
raad Bungen for Høiesteret betaler Tilkalte
10 Rd. til hver.

3 den indbandede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Ludvig
Jensen Overup, der er født den 6te Januar 1816 og foruden at være of-
tere straffet for Væsgænger og Betleri er blandt Andet anseet ved en inden
den Egl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 23de Marts
1844 affagt Dom efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band
og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 7de Juli 1863 efter
fornævnte Frdn.s § 80 cfr. §§ 13, 32 og 79, samt ifølge Plac. 9de October
1833 § 2 cfr. Plan 1ste Juli 1799 § 157 og Plac. 19de December 1832 efter
§ 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Væsgænger og Betleri med
Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og ved Høiesteretsdom af 3die October
1867 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Membrum cfr. §§ 307 og 61 samt
efter de 3 sidstnævnte Lovbestemmelser med Forbedringshuusarbejde i 18 Maa-
neder, er under nærværende mod ham for Forsøg paa Tyveri anlagte Sag
ved egen med det isvrigt Dyllyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have den
14de Juli d. A. i den Hensigt at stjæle begivet sig ind paa Eien-
dommen Nr. 102 i Nørrebrogade og efterat have for at undersøge, om det til Eien-
dommen hørende Steds Beboere vare fraværende, banded paa Stedets Gadebør
uden at Nogen indfandt sig, være stegen op paa en Gælims for ved at rælle
ind igjennem det øverste aabentstaaende Bindue paa et Værelse at tilvende sig
nogle Klædningsstykker, som han saae hænge i Værelset, samt at have, da han
ikke paa den Maade kunde naae bemeldte Klædningsstykker, ituslaaet en Rude
i et af de underste Binduer i den Hensigt at aabne Binduet og derpaa gjennem
dette at krybe ind i Værelset for saaledes at gjennemføre Tyveriet, hvilket dog
ikke lykkedes, idet han, forinden han fik det sidstnævnte Bindue lukket op,
blev forhindret i at udføre sit Forsæt ved en tilkommende Person og hans strax
derefter paafulgte Anholdelse af en tilkaldt Politibetjent.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens
§ 230 2det Led cfr. § 229 Nr. 4 1ste Led og § 46 efter Omstændigheberne til
Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere.“

Nr. 272.

Advocat Hindenburg

contra

Ane Kjeldsbatter (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Hjørring Kjøbstads Extraretsdom af 19de August 1869:
„Arrestantinden Ane Kjeldsbatter bør hensættes i Forbedrings-

huusarbeide i 8 Maaneber. Derhos bør hun udrede de af hendes Arrest og Actionen flydende Omkostninger derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator Rind og Defensor, Procurator Winther 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsøverrets Dom af 27de September 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraaderne Morville og Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Ane Kjeldsbatter for Tyveri, og er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at, da hun Ratten mellem den 15de og 16de Juli d. A. efterat have fra Hjørring begivet sig ud ad Frederikshavns Veien bemærkede et Branderieier Segelste tilhørende paa Bitterrupgaardens Mark tøret Faar, har hun fattet den Tanke at stjæle dette, hvorefter hun tilbød sig det og førte det til Hjørring, hvor hun maa antages at have solbudt det, men hun blev anholdt, inden hun fik det solgt.

Faaet, der er vurderet til 10 Rd., er under Sagen udleveret til Besjaaelse.

For dette Tyveri vil Tiltalte, der er født den 18de November 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 229 Nr. 1 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneber, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 259.

Statsraad Bungen

contra

Carl Frederik Fahlberg (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1869: „Arrestanten Carl Frederik Fahlberg bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Tvermoes og Nothe, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at et af Tilstalte efter den indankede Doms Afgivelse tilstaaet Tyveri af en Hat ikke er gjort til Gjenstand for Højesterets Paakjendelse, vil Dommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Premisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Frederik Fahlberg, der er født den 8de Mai 1847 og tidligere anset ved Livgardens Liniebataillons Krigsretsdom af 2den November 1867 efter Frbn. 13de April 1754, Infanteri-Reglement III, p. 28 § 4 og Anordn. 27de April 1792 II. § 5 samt Lov 10de Februar 1866 §§ 253 og 228, sammenholdte med Parolbefaling 3die August 1846 § 2 Nr. 2 med Degradation til Menig for bestandig, Medsættelse i de Meniges 2den Klasse og strengt Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extra-retsdom af 17de Juni d. A. efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Band Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isøvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse overbevist at have afvigte 31te Juli frafjaalet Thora Emilie Christensen, Sergeant Zilberleins Enke, et til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Stjort, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Fredagen den 29de October.

Nr. 212.

Advocat Brock
contra

Peder eller **Peter Jacobsen Møller** (Defensor Klubien),
der tiltales for ulovligt Brændeviinsudsalg, Brændeviinsudsfjænk-
ning og Frohold.

Kronborg vestre Birks Politiretsdom af 14de April 1869:
„Indklagede Høker Peder Jacobsen Møller bør til Frederiksborg
Amts Fattigkasse bøde 200 Rd. samt udrede samtlige af denne
Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommæs inden 3de
Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd
efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni
1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Ronge og
Salomonson, betaler Tiltalte Høker Peder Jacobsen Møller af
Tidsvilde 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden
8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i
det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde,
hvorved kun bemærkes, at Tiltalte vel efter de Høiesteret forelagte
Dplysninger ikke ligefrem har erkjendt at være ansvarlig for hans
Hustrues Udsalg og Udsfjænkning af Brændeviin, men at han dog
saa meget mere maa ansees ansvarlig for samme, som han maa
antages tilbeels selv at have været tilstede derved og deeltaget deri,
vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte
20 Rd. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende med
Tiltalte Høker Peder Jacobsen Møller af Tidsvilde for ulovlig Udsfjænk-

ning og Udsalg af Brændeviin anlagte og fra Kronborg vestre Birk's Politiret hertil indankede Sag-maa det uanset Tiltaltes Benægtelse ved flere Vidners edelige Forklaringer ansees tilstrækkelig godtgjort, at der fra hans Boutik er solgt Brændeviin saavel ud af Huset som til Fortæring paa Stedet, hvilket Salg navnlig er besørget af Tiltaltes Hustru, for hvis Hændlinger i saa Henseende han har erkjendt at være ansvarlig.

Tiltalte er tidligere ved Kronborg vestre Birk's Politiretsdomme af 17de Mai og 15de August 1851 anseet med Mulcten efter Pl. 20de Mai 1835 § 2 af henholdsvis 10 og 20 Rd. for Udsalg til Fortæring paa Stedet af Brændeviin og Punsch, ved samme Rets Dom af 25de Juli 1851 med en Mulct af 8 Rd. for imod Politiets Forbud at have holdt Dands og Beværning, ved nærværende Rets Dom af 12te September 1856 for at have solgt Brændeviin og andre stærke Drikke til Fortæring saavel paa Stedet som ud af Huset efter Pl. 20de Mai 1835 §§ 1 og 2 samt Lov 8de Marts 1856 § 4 med en Mulct af 50 Rd., samt endelig ved Højesteretsdom af 7de October 1859 for 4de Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg i Medfør af Lov 29de December 1857 §§ 82 og 77 med en Mulct af 100 Rd. Han vil nu i Medfør af Lov af 29de December 1857 § 82 cfr. §§ 77 og 78 være at ansee med Mulct for 4de Gang begaaet ulovlig Brændeviinsubstjænkning og for 5te Gang begaaet ulovligt Brændeviinsalg, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, ligesom Mulcten i samme sagsende findes bestemt til 200 Rd., og Sagens Omstændigheder rettelig paalagte Tiltalte, vil bemeldte Dom være at stabsætte."

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).

Hjelsøe & Ganderup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 26de November.

1869.

Anden ordinaire Sæstion.

Mandagen den 1ste November.

Nr. 37. Grosferer **G. Sporon** som Bærge for sin Hustru
Juliane, tidligere gift Mohel (Statsraad Bunken)
contra

Urtekræmmer **G. W. T. Moyel** (Advocat Brod),
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at finde sig i, at en Ob-
ligation paa 1,000 Rd. bringes til Afkortning i hans Arv efter
hans afdøde Fader.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions
Decision af 12te Mai 1868: „Den omhandlede af Architect Jacob
Wilhelm Mohels Enke til Urtekræmmer Carl Moyel udleverede
Obligation paa 1,000 Rd. kan ikke bringes til Afkortning i
Sibstævntes Arv som Arvesorkud. Som Broderlod tillægges
Architect Mohels Enke $\frac{2}{3}$ Dele af bemeldte hendes Mandes
Boeslod.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteretsstævningen i nærværende
Sag vel er udtagen af Grosferer Sporon som Bærge for sin
Hustru, uagtet Sibstævnte, ifølge den imellem dem oprettede
Ægtepagt, selv er raadig over sin Formue, men at baade Ind-
stævnte og Skiftecommissionen have vedtaget Stævningen som
ligesaa lovlige og gyldige, som om den var udtagen i Hustruens
eget Navn.

Det er under Sagen oplyst, at skjøndt den i den indankede Decision anmeldte Obligation med Indstævntes Faders Samthkke var bleven udflettet af Pantebogen, og Faderen havde fundet sig i, at der ikke betaltes Afdrag og Renter af samme, beroede dog denne Obligation, som efter sit Indhold forlængst var forfalden til Betaling, ved Faderens Død som uindfriet i hans Bo, og Indstævnte maatte følgerig, hvis Skifte dengang var bleven afholdt, have været pligtig til at taale Afkortning i sin Arv for dens paalydende Beløb. Naar nu Citantens Hustru, Indstævntes Moder, efter ved Faderens Død og ifølge hans Billie at være bleven henseiddende i uskiftet Bo, har tilbageleveret Indstævnte bemeldte Obligation, da har hun vel herved, som det under Sagen er uomtvistet, frafaldet den Afgang, hun efter Obligationen havde til at gaae frem mod Indstævnte som Debitor for Obligationens beløb; men forudsat endog, at hun havde været berettiget til at frafalde Medarvingernes ved Faderens Død erhvervede Ret til at paastaae Afkortning, ligger der ikke i Obligationens Tilbagelevering, netop fordi denne i sit Væsen kun medfører Gjældsforpligtigheds Tilintetgjørelse, nogen Estergivelse af Indstævntes Pligt til at lide en saadan Afkortning. Ifølge heraf vil Decisionen, forsaavidt den er paaanket, være at forandre efter Citantens Paastand derhen, at det under Sagen omtvistede Beløb af 1,000 Rb. bør komme til Afkortning i Indstævntes Arv efter hans Fader. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Det omhandlede Beløb af 1,000 Rb. bør komme til Afkortning i Indstævntes Arv efter hans Fader. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Decisionens Præmisses hedder det: „Paa nærværende Skifte, der foretages i Genhold til Frdn. 21de Mai 1845 § 19 efter Begjæring af Enten Juliane Moyel, som har henseiddet i uskiftet Bo efter hendes i 1865 afdøde Mand Architect Jacob Wilhelm Moyel med deres 4 Børn, 3 Sønner og 1 Datter, er der opstaaet Disput, deels om, hvorvidt et Beløb af 1,000 Rb. som den ene af Sønnerne Urtekammer Carl Moyel i sin Tid af Faderen

har faaet udbetalt mod en af ham udstedt Panteobligation, skal ansees som Forfskud paa Arv, beels om Beregningen af den Broderlob, hvortil Enken i Medfør af den oven citerede Forordnings § 15 er berettiget. . . . .

Hvad nu den første Gjenstand for Disputen angaaer, da er det in confesso, at Sønnen Carl Moyel for endel Aar siden af Faderen modtog 1,000 Rb., hvorfor han udstedte en Obligation, som blev tinglyst, men at denne Obligation senere af Faderen blev givet Paategning om, at den kunde udslettes af Pantebogen, at Faderen derefter erholdt den tilbage, og at Moderen efter Faderens Død har ubleveret den til Sønnen. Medens nu Sønnen nægter at have faaet Obligationen ubleveret af Moderen som Arveforfskud, og til yderligere Støtte herfor blandt Andet fremhæver, at der i Faderens uden nogen Reservation givne Samtykke til Obligationens Udslettelse af Pantebogen maa ansees at ligge en Dwittering af Obligationen i det Hele, og at Moderens senere Ublevering af den til ham indeholder en Anerkjendelse ogsaa fra hendes Side af, at den ikke længere havde nogen Betydning, har Moderen derimod paastaet, at Obligationen kun er ubleveret af hende som et Forfskud paa Sønnens Arv, og at Afkortning i Arven bør finde Sted for Obligationens Paalydende, idet hun ikke vil tillægge de ovenansførte Momenter nogen Vægt.

Skiftecommissionen skjønner dog ikke, at denne Moderens Paastand, efter hvad der foreligger, kan gives Medhold. Som et Forfskud paa Arv kan nemlig Obligationens Ublevering efter Forholdets Natur ikke betragtes, hvorimod der alene kunde blive Spørgsmaal om, hvorvidt det Sønnen i sin Tid af Faderen ydede Laan maatte betragtes som et Forfskud paa Arv, der skulde være Gjenstand for Afkortning. Men at Faderen ikke har betragtet det saaledes, fremgaaer deraf, at han har ladet Sønnen udstede Obligation for Laanet, og iøvrigt maatte det, da det er Faderen, der har ydet Laanet, selv om dette kunde betragtes som et Arveforfskud, alene være ham, der kunde bestemme, at Afkortning skulde finde Sted — jfr. Frdn. 21de Mai 1845 § 10 — men en saadan Bestemmelse er ikke truffet af Faderen.“

Tirsdagen den 2den November.

Nr. 16. Sogneraadet for Storehedinge Landsogn

(Advocat Levinsen efter Ordre)

contra

Høierup Sogneraad (Advocat Klubien efter Ordre),
betræffende Spørgsmaalet om Sibstnævntes Forpligtelse til enten i Marken at afgive til Storehedinge Landsogns Raadighed de Dvotable af Høierup Skolelob, som i sin Tid ere tilstudte af Kenge og Tommestrup Byer, eller betale Erstatning derfor.

Stevens Faxe Herreders Dom af 3die Juli 1866: „De Ind-

stævnte, Høierup Sogneforstanderskab, bør til Storehedinge Landsogn udrede en saa stor Pengeerstatning for Øherne Kenge og Tommestrup's Andeel i Høierup By's gamle Skolelod, som af uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemmes, tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 1ste August 1865. Processens Omkostninger hæves. Citanternes bestfikkede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Barfoed, bør af det Offentlige tillægges Salair af 20 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te August 1867: „Citanterne, Høierup Sogneforstanderskab, bør for Tiltale af de Indstævnte, Forstanderskabet for Storehedinge Landsogn, i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. I Salair til Procurator Sørensen for Overretten udredes af det Offentlige 20 Rd."

Høiesterets Dom.

De i den indankede Dom ommeldte, af de Indstævnte for Overretten nedlagte Paastande om Sagens Afvisning fra Underretten eller Underretsdommens Annullation ere ikke gjentagne for Høiesteret, og der findes ingen Anledning til saadan Afvisning eller Annullation ex officio.

Efter de Høiesteret forelagte Dpløsninger have Tommestrup By og den Deel af Kenge By, der ifølge Rescript 11te Februar 1791 var henlagt til Høierup Skoledistrict, ved Udstiftningen afgivet Ford som Bidrag til Districtets Skolelod, og det følger af Forholdets Natur, at der ved Districtets Deling og den deraf følgende Dpløsning af Fællesskabet om bemeldte Lod maa tilkomme det fra den hidtilværende Skole stulte District Ret til at erholde dets Tilskud til Skoleloddens tilbage eller Erstatning derfor. Ligesom det nu allerede efter Lovgivningen maa forudsættes, at de forskjellige Dele af Skoledistrictet have bidraget til Skoleloddens i Forhold til det dagjældende Hartkorn, saaledes vise ogsaa de paagjældende Udstiftningsdocumenter, at dette virkeligen har været Tilfældet, og dette Hartkorn maa derfor lægges til Grund ved Bestemmelsen af, hvad Høierup Skoledistrict nu har at af-

give til det frastilte District. I Henhold hertil og til de Høiesteret forelagte Ophlysninger angaaende Hartkornets Størrelse i Forbindelse med Proceduren vilde de Indstævnte være at tilpligte til Titanterne at afgive en forholdsmæssig Andeel af Skolelobden eller Erstatning derfor m. v. saaledes som nedenfor nærmere fastsættes.

Processens Omkostninger for alle Retter vilde efter Omstændighederne være at ophæve, og de Titanternes befalede Sagsførere tilkommende Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

De Indstævnte bøv til Titanterne enten inden 8 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse af Høierup Skolelob afgive et paa Parternes fælles Bekostning affat Areal af 24,585 □ Alen samt betale en af uvillige af Retten ubmeldte Mænd bestemt Forbleieder af fra 1ste August 1865 indtil Areal af afgives, eller udrede en paa foranferte Maade fastsat Erstatning for bemeldte Areal med Rente 5 pCt. aarlig fra ovennævnte Dag indtil Betalingssteer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 1 Rd. I Salarium tillægges Cancelliraad Barfoed for Underretten og Procurator Smith for Overretten hver 20 Rd. og Advocat Levinson for Høiesteret 60 Rd., hvilke Salariet udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Med Hensyn til, at de trede Byer Høierup, Renge og Tommestrup tidligere havde udgjort et fælles Skolebistrict, der i nyere Tider er blevet saaledes deelt, at førstnævnte By kom til at udgjøre et selvstændigt Skolebistrict og de tvende sidstnævnte Byer et andet, der henlægges under Storehedinge Landsogn, anlagde de Indstævnte, førstnævnte Sogns Forstanderskab, efter medbeest fri Process i 1865 mod Titanterne, Høierup Sognesforstanderskab, ved Stevens og Fage Herredets ordinaire Ret en Sag, hvorunder Titanterne paastodes tilpligte enten i Marken at afgive til Storehedinge Landsogns Communes Raadighed de Dvotabele af Høierup Skolelob, som i sin Tid vare tilskudte af Renge og Tommestrup Marker, eller og at betale Renge-Tommestrup Skolebistrict en

passende Pengeerstatning derfor efter uvillige sagkyndige Mænds Skjøn, i første Fald med Forbleie af Areal et og i sidste Fald med Renter af Erstatningssummen fra Forligsklagens Dato den 1ste August 1865. Efterat denne Sag ved ovennævnte Rets Dom of 3die Juli s. A. var bleven saaleedes afgjort, at det paalagdes Citanterne til Storehedinge Landsogn at udrede en saa stor Pengeerstatning for Byerne Kenge og Tommestrups Andeel i Høierup By's gamle Skolelod, som af uvillige inden Retten indmeldte Mænd maatte bestemmes, tilligemed 5 pCt. Rente heraf p. a. fra Forligsklagen, medens Processens Omkostninger bleve ophævede, og de Indstævntes bestfikkede Sagsfører, Cancelliraad, Procurator Barfoed, af det Offentlige blev tillagt et Salair af 20 Rd., have Citanterne, efter meddeelt fri Proces for Overretten, indbragt Sagen hertil, idet de have neblagt Paastand om, principaliter, at Sagen afvises fra Underretten, subsidiairt, at den indankede Dom kjendes uefterrettelig og meest subsidiairt, at Dommen forandres saaleedes, at der, i Dvereensstemmelse med Citanternes for Underretten neblagte Paastand, tillægges disse Fristændelse med Tillæg af Sagens Omkostninger, hvorhos Citanterne have paaaaet de Indstævnte tilpligtede ogsaa for Overretten at betale Citanterne efter Omstændighederne enten Koft og Tæring eller Sags Omkostninger, efter Reglerne for beneficerebr Sager, derunder Salair til Citanternes bestfikkede Sagsfører, Procurator Sørensen, der i alt Fald har gjort Forbring paa, at der til ham udredes Salair af det Offentlige. De Indstævnte, der ligeledes havde erholdt fri Proces for Overretten, have ved deres bestfikkede Sagsfører, Procurator Smith, procederet til Underrettsdommens Stadsæstelse, i alt Fald med visse Modificationer, hvorhos de have paaaaet Sagens Omkostninger, derunder Salair til deres Sagsfører, efter Reglerne for beneficerebr Sager paalagte Citanterne.

Citanternes Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten, forbi Formanden for Storehedinge Landsogns Forstanderskab, der ved Forligsmæglingen gav Møde for de Indstævnte ved denne Leilighed, ikke producerebr nogen Fuldmagt, vil saa meget mindre kunne tages tilfølg, som det under Sagen er givet, at han har havt Bemyndigelse til at forlige Sagen, og der Intet foreligger om, at det fra Modpartiets Side er under Forligsventilationerne forlangt, at han skulde legitimere saadant. Og da endvidere Citanternes Paastand om Underrettsdommens Annullation, forbi denne skul være gaaet udenfor Proceduren og de neblagte Paastande ved at tilkjende Storehedinge Landsogn isbetefor Kenge-Tommestrup Skolebistrict den alene til Gunst for Sidstnævnte paaaaede Pengeerstatning, heller ikke findes grundet, efterjom det brugte Udtryk efter Akt, hvad der foreligger, ikke kan antages at kunne give grundet Anledning til Misforstaaelse, — vil Sagens Realitet være at tage under Paa kjendelse.

Efter de under Proceduren fremkomne Oplysninger dannebr de tre Byer Høierup, Kenge og Tommestrup — som anført — fra gammel Tid eet Skolebistrict, og havde den sælles i Høierup beliggende Skole Græsningsret paa de nævnte tre Byers Marker. I Henhold til Bestemmelserne i Rentekammerplacat

af 7de October 1784 blev denne Græsningsret ved den i Slutningen af forrige Aarhundrede foretagne Udfgiftning af de tre Byers Forber saaledes afløst, at der blev ublagt Skolen en Lod paa 3 Tdr. Land, der bleve tagne af Høierup By's Forber, medens Renge og Tommestrup, som Veberlag for Forbudslæget til Skolelobben, til Høierup afgave en Deel af deres Bymarker. I hvilket Forhold imidlertid enhver af Byerne har bidraget til den omhandlede Skolelob, er ved Proceduren forblevet uoplyst. Af de Udfiftningen, der blev foretaget i Aarene 1793—96, vedkommende Actstykker, som ere blevne fremlagte under Sagen, fremgaaer alene, at, som ovenfor anført, de 3 Tdr. Land eller 42,000 □ Alen, hvoraf Skolelobben blev dannet, bleve tagne af Høierup, og at Tommestrup som Veberlag herfor til Høierup afgav 16,923 □ Alen Areal, men ligesom der savnes Oplysning om Bonitetforholdet — hvortil der ved Udfiftningen utvivlsomt vil være taget Hensyn — imellem det til Skolelobben ublagte og det af Tommestrup afgivne Areal, saaledes habes der overhovedet ingen Underretning om, hvorledes Renges eller Høierups eget Bidrag til Skolelobben er bleven ansat ved Udfiftningen. Under disse Omstændigheder have de Indstævnte, der gaae ud fra, at de ved den ikke af dem fremtalte Opløsning af det hidtil imellem de tre Byer bestaaende Sameie i Henseende til den omhandlede Skolelob have et utvivlsomt Krav paa at erholde Stadesløsholbelse for de paagjældende tvende Byers Auparter i samme, forment, at det maa kunne forudsættes, at enhver af Byerne har Lod og Deel i Skolejorden i Forhold til deres gamle Hartkorn, der for Renge er 105 Tdr. 1 Fdk. 2 Alb., for Tommestrup 113 Tdr. 2 Skpr. 1 Fdk. 1 Alb. og for Høierup 116 Tdr. 3 Skpr. 1 Fdk. 2 Alb., hvorved dog er bemærket, at der fra sidstnævnte By's Hartkorn muligens maa fragaae en Annergaard's Hartkorn til Beløb 8 Tdr. 1 Skp. 2 Alb. Imod at lægge en sliq Forudsætning til Grund findes imidlertid blandt Andet at erindre, at da den Skolen tidligere tilkommende Græsningsret, saavel efter den ovenciterede Placat af 1784, som og efter Indholdet af de under Sagen fremlagte Extracter af Planerne til Udfiftningerne af Høierup og Tommestrup, maa antages at have afgivet Grundlaget for den heromhandlede Regulering, men der Intet er oplyst om Omfanget af den Græsningsret, Skolen tidligere havde paa enhver af vedkommende Byers Fællesmarker, svarede til disses Hartkorn, bliver det vilkaarligt at antage, at Bidragene til Skolelobben ere ydede efter denne Maaleslok, medens det paa den anden Side er klart, at naar Forholdet med de Indstævnte ansees som et Sameie, kan Størrelsen af enhver By's Lod i samme kun bestemmes efter det Forhold, hvori Enhver har bidraget til samme. Da dette sidste nu, som anført, ikke er oplyst, saa at Størrelsen af de Dvotabele, for hvilke der er forlangt Godtgjørelse i Jord eller Penge, for enhver af de paagjældende Byers Vedkommende er uvis, og da Underrettens Afgjørelse, hvorefter det, uden at der hertil skjønnes at foreligge tilstrækkelige Momenter, er overladt til uvillige Mænd at bestemme en Pengeerstatning, maa ansees utilstedelig, maa der saaledes allerede af denne Grund — og uden at det bliver forsnødent at undersøge, om der, hvis de ommeldte Opløsninger have været tilstede, i det Hele

taget kunde være Tale om at tilkjende de Indstævnte den paastaede Erstatning — tillægges Titanterne, hvis Indsigelse saavel mod de Indstævnets som deres egen Legitimation til Sagen iøvrigt er befundet ugrundet, den af dem paastaede Frisindelse, og Underrettsdommen vil i Overeensstemmelse hermed være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger, derunder det Cancelliraad Barsved tillagte Salair, billiges, forsaavidt vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes ligeledes at burde ophæves, og er det en Følge af Sagens Udfald, at af de befalede Sagførere for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Smith, hvis Sagsførelse har været forsvarelig, kun Hørsnavnte vil kunne tilkjendes Salair, der bestemmes til 20 Rd. og vil være at udrede af det Offentlige."

Onsdagen den 3die November.

Nr. 275.

Advocat Hansen

contra

Robert Watt (Defensor Hindenburg),

der tiltales til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 208 i Forbindelse med § 45.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de September 1869:
 „Tiltalte Robert Watt bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Berggreen med 6 Rd. At efterkommes under Afværð efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende imod Tiltalte Robert Watt, der efter Opgiveude er 31 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og ikke funden tidligere straffet, til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 208 i Forbindelse med § 45 anlagte Sag ved hans egen af det iøvrigt Dphlyste bestyrkede Tilstaaelse beviist, at han i den Hensigt at buellere med Redactionssecretairen ved Bladet „Dagstelegraphen“ Alfred Joseph Meyer, men uden at have tænkt

fig, af hvilken Art eller Betsaffenhed Duellen skulde være, har tilskrevet bemeldte Redactionssecretair Meyer et den 28de Juni d. N. dateret Brev, der saavel efter dets Indhold som efter Tiltaltes egen Fortolkning af samme gik ud paa at udfordre Redactionssecretair Meyer til at duellere med sig, samt at han forinden havde sikret sig Secundanter til den eventuelle Duel, hvilken imidlertid ikke fandt Sted, fordi Redactionssecretair Meyer vægrede sig ved at modtage Udfordringen. Og da Tiltalte ved saadant Forhold maa ansees at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Duel, saa vil han blive at dømme efter Straffelovens § 208 jfr. § 45, efter Omstændighederne til simpelt Fængsel i 8 Dage.

Han vil derhos have at udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Berggreen med 6 Rd., hvorimod intet Salair bliver at tilkjende Defensor, Procurator Mühlery som Følge af, at han har frasaget at tillægges saadant, naar Actionens Omkostninger paalægges Tiltalte."

Nr. 264.

Advocat Heinrichsen
contra

Hans Pedersen Ejlunge (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Hobro Kjøbstads Extraretsdom af 20de Juli 1869: „Arrestanten Hans Pedersen, født i Ejlunge, bør at hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; saa udreder han og alle af hans Arrest og Actionen lodlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff 5 Rd. og til Defensor, Procurator Luchsen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 6te September 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hans Pederfen med Tilmavn Pjunge for Tyveri, og angaar denne Sigtelse Tiltaltes Forhold med Hensyn til en til 20 Rd. vurderet Winterfrakke, som efter Sagens Oplysninger tilligemed nogle deri værende Gjenstande, nemlig et Lommeurklæde, en Bog og et Par Handsker, er frastjaalen Handelsreisende Claus Henrik Christian Lorenzen den 23de Mai d. A. om Aftenen paa en Gæstgivergaard i Hobro, hvor han havde lagt Frakken paa en Stol i Ventesluen, medens han i nogle faa Minuter var gaaet ud i Gaarden.

Ved en af Politiet den følgende Dag ansillet Undersøgelse i Tiltaltes Lager blev Frakken, som han først nægtebe at være i Besiddelse af, foresunden henliggende i en Pose under nogen Palm, og da fornævnte Lorenzen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til bemeldte Frakke og ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret til den, samt da Tiltaltes Anbringende om den nævnte Aften at have kjøbt den for 5 Rd. af 2 ham ubekjendte Personer, som han efter at have forladt den ommeldte Gæstgivergaard vil have truffet paa Manders Chausseen, ikke bestrætes ved Sagens øvrige Oplysninger, vil han, idet Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. Sde September 1841 § 6 hjemlede indirecete Beviis saaledes ere tilstede, for sin uhjemlede Besiddelse af bemeldte Frakke være at anses med Straf, efter Omstændighederne dog kun som Hæler. Bestjaalne, der har erholdt Frakken ubleveret, har frasaldet videre Krav paa Erstatning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1826, har tidligere været straffet ifølge Thybjerg Herreds Extraretsdom af 26de April 1852 for Tyveri og ulovlig Dm-gang med Hittegods med Forbebringshuusarbeide i 8 Maaned, ifølge Kjør Herreds Extraretsdom af 2den Juni 1862 for Tyveri, Hæleri og ulovlig Dm-gang med Hittegods med samme Art af Strafarbeide i 2 Aar og senest ifølge Veile Kjøbstads Extraretsdom af 17de August 1866 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorhos han saavel i 1867 som i Maris Maaned d. A. har været arresteret som mistænkt for Tyveri, uden at der dog da er blevet anlagt Sag imod ham. Da imidlertid den ham under 17de August 1866 overgaaede Dom ikke under nærværende Sag vil kunne komme i Betragtning, idet Beviislighederne i den ved bemeldte Dom paakjendte Sag ikke vare af en saadan Bestaaffenhed, at Tiltalte rettelig kunde dømmes, vil han saaledes nu for sit ovenomhandlede Forhold være at anses som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen paasende bestemt til Forbebringshuusarbeide i 1 Aar; bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, vil saaledes være at stabfæste.“

Torsdagen den 4de November.

Nr. 30. Fabrikbestyrer **Carl Hirsch** (Advocat Hindenburg)
contra

Grosferer **Serman Hartvigson** (Advocat Henrichsen),
angaaende Citantens Forpligtelse til at betale Indstævnte 3,000 Rd.
paa Grund af formeentlig Misligholdelse af en indgaaet Forplig-
telse til at overtage Posten som Mester ved Indstævntes Damp-
farveri.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de No-
vember 1868: „Indstævnte, Fabrikbestyrer Carl Hirsch, bør til
Citanten, Grosferer S. Hartvigson, betale de paastævnte 3,000 Rd.
med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 8de Juni d. A. til Be-
taling skeer, og Sagens Omkostninger stadesløst. Det Udømte at
udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Afspæd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med
Hensyn til at den ovennævnte, den 13de Juli d. A. fremlagte
Contract er skreven paa ustemplet Papir.“

Højesterets Dom.

For Højesteret har Citanten alene støttet sin Paastand om
Frisindelse paa den Indsigelse, at den frie Volig, der var tilsagt
ham ved den i den indankede Dom omhandlede Contract, ikke
endnu den 1ste Juni f. A. var indrettet. Efter de Højesteret
forelagte Dphøninger havde nu Indstævnte vel ikke til den nævnte
Tid indrettet den Leilighed, som han nogen Tid efter Contractens
Oprettelse havde paaviist Citanten som den, han vilde overlade
ham, men ligesom denne Omstændighed ikke kan antages at have
foranlediget, at Citanten ikke indfandt sig for at tiltræde sin Be-
stilling, saaledes kunde den efter Alt, hvad der foreligger, heller
ikke paa nogen Maade berettige ham hertil, navnlig naar Ind-
stævnte dog — som han maa antages at have været istand til —
kunde anvise ham en anden paesende Leilighed til midlertidig Af-
benyttelse, i hvilken Henseende blandt Andet bemærkes, at der
hverken efter Contracten eller den senere Forhandling paahvilde
Indstævnte nogen Forpligtelse til netop at overlade Citanten den
ham, som berørt, paaviste Leilighed. I Henshold hertil og til det
i Dommen iøvrigt Anførte vil denne være at stadfæste.

Processens Omkostninger findes Citanten efter Omstændighederne at maatte tilsvare Indstævnte, efter Contractens Indhold skadesløst.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rb.

I den indantebe Doms Præmisses hebbes det: „Under 21de April d. A. blev der mellem Citanten, Grosserer S. Hartvigson, og Indstævnte, Fabrikbeslyrer Carl Hirsch, oprettet en Contract, hvorved Sidstævnte engageredes til fra 1ste Juni d. A. at overtage Posten som Mester ved det Dampfarveri, Citanten agtede at anlægge heri Staden eller dens Omegn, for en nærmere angiven aarlig Løn og fri Bolig. Det hebbes derhos i Contracten, at hvis Indstævnte vilkaarligt skulde bryde den, enten forinden han tiltræder Posten eller senere, var han pligtig til uvægerligt og skadesløst at betale Citanten i Godtgjørelse 3,000 Rb. Da Indstævnte ikke til den i Contracten fastsatte Tid indfandt sig for at tiltræde Posten, lod Citanten ham ved Notarius publicus opfordre til uophøbelig at tiltræde Posten, da Citanten i modsat Fald agtede at gjøre sine Rettigheder efter Contracten gjældende imod ham, navnlig forsaavidt angik skadesløs Betaling af de ovennævnte 3,000 Rb. Da herpaa intet Svar er indløbet, og Indstævnte ikke senere har indfundet sig for at overtage Posten, har Citanten anlagt nærværende Sag, hvorunder han paaftaaler Indstævnte dømt til at betale de ovennævnte 3,000 Rb. med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagenes Dato den 8de Juni d. A. og Processens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte paaftaaler sig frifunden og tillagt Processens Omkostninger.

Denne Indstævntes Paand er støttet paa, at Citantens Fabrik til den 1ste Juni d. A. ikke endnu var færdig, saa at Indstævnte ikke kunde komme til at udføre det omcontraherede Arbejde, og at navnlig den Bolig, som ved Contracten var tilsagt ham uden Betaling, og som efter hans Paaftand skulde være enten i eller i Nærheden af Fabrikbygningen, heller ikke var indrettet. Den første Omstændighed vil der imidlertid ikke kunne tillægges nogen Betydning, da Arbeidets Udførelse selvsølgelig kun var en Ret for Citanten, ikke for Indstævnte, og hvad det andet Punct angaaer, vilde der først kunne være Tale om Misligholdelse fra Citantens Side, hvis han i Tilfælde af, at Indstævnte til den contractbestemte Tid indfandt sig og gjorde Paaftand derpaa, ikke var ifandt til at forstaae denne nogen Betydning, hvilket ikke er givet, idet det efter Indstævntes egen Erkjendelse ikke var nødvendigt, at den skulde være paa selve Fabrikken. Som Følge heraf vil Indstævnte være at dømmes efter Citantens

Paastand, der, navnlig ogsaa hvad Sagens Omkostninger angaaer, er tilstrækkelig begrundet i Contracten.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den ovennævnte, den 13de Juli d. A. fremlagte Contract er skreven paa ustemplet Papir; isøvrigt foreligger ingen Stempelovertræbelse."

Nr. 32. **Finansministeriet** paa Statskassens Vegne (den const. Kammeradvocat, Statsraad Bungen)

contra

Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse (Ingen),
betræffende Udredelse af Communeafgifter af Frederiksberg Kirke og Kirkegaard.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de December 1868: „De Indstævnte, Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse, bør for Finansministeriets Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Da Kammeradvocatens for Højesteret nedlagte Paastand efter de brugte Udtryk omfatter alle Communeafgifter af Frederiksberg Kirke og Kirkegaard, bliver at bemærke, at det efter Proceduren i foregaaende Instants her for Retten kun kan komme under Paafkjendelse, hvorvidt bemeldte Kirke og Kirkegaard kunne ansættes til Communeetat efter Grundtaxt.

Det maa ansees som givet under Sagen, at der ikke før Emanationen af den midlertidige Lov angaaende Frederiksberg Sogns økonomiske Bestyrelse af 29de December 1857 gylbigen kunde paalignes eller i Virkeligheden har været paalignet Kirkebygningen og den hartkornsfrie Deel af Kirkegaarden i Frederiksberg Sogn nogen Afgift til Communen. Heller ikke har Communalbestyrelsen, hvad der ogsaa vilde mangle Hjemmel i bemeldte Lov, efter Emanationen af denne paalignet nogen saadan Afgift, førend det i Medfør af Lovens § 14 blev bestemt, at den Reparation af de communale Udgifter, som efter §§ 10–13 skal foretages paa de faste Eiendomme, for Fremtiden skulde skee efter Grundtaxt, samt at Grundtaxtansættelsen skulde foregaae efter de Regler, som indeholdes i Lov af 14de December 1857 angaaende

en Grundtaxt for Staden Kjøbenhavns udenbys Grunde. Men det synes ikke, at der derved kan, saaledes som de Indstævnte have formeent, være opstaaet nogen ny Skattepligt for Kirken og Kirkegaarden. Thi selv om den Omstændighed, at Kirkebygninger og Kirkegaarde ikke i sidstnævnte Lovs § 8 ere nævnte blandt de Bygninger og Grunde, der skulle være fritagne for Grundtaxt, kunde medføre, at Kirkebygninger, der i Fremtiden opførtes paa Kjøbenhavns udenbys Grunde, hvor ingen saadanne dengang fandtes, saavel som de sammesteds værende Kirkegaarde, uagtet disse ikke kunne henføres under nogen af de i Lovens § 3 anførte Classer, kunde sættes til Grundtaxt i Kjøbenhavn, kan dog den nævnte Bestemmelse om, at der med Grundtaxtansættelsen i Frederiksberg skal forholdes efter Reglerne for Kjøbenhavns udenbys Grunde, idet denne Bestemmelse nærmest maa forstaaes saaledes, at den alene sigter til Reglerne angaaende Grundtaxtens Beregning, ikke have til Følge, at en retlig begrundet Fritagelse for at bidrage til Communeudgifterne i Frederiksberg Sogn, som den, der efter det Anførte har tilkommet dettes Kirke og Kirkegaard, ved den nye Repartitionsmaade uden videre skulde være tilintetgjort. I Henhold hertil vil sølgelig den indankede Dom være at forandre. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at hæve for begge Retter.

Thi kendes for Ret:

Frederiksberg Kirke og den til samme hørende Kirkegaard bør være fritagne for at svare Communeafgifter efter den skete Grundtaxtansættelse. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Indenrigsministeriet ved Resolution af 6te April 1861 i Anledning af et fra de Indstævnte, Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse, i Henhold til midlertidig Lov om Frederiksberg Sogns communale Bestyrelse af 29de December 1857 § 14 indgivet Andragende havde bifaldet, at den Repartition af de communale Udgifter, som i Henhold til bemeldte Lovs §§ 10—13 skal foretages paa de faste Eiendomme, for Fremtiden skulde ske efter Grundtaxt, samt at Grundtaxt=

ansættelsen, dog med visse Modificationer, skulde stee efter de Regler, som indeholdes i Lov 14de December 1857 angaaende en Grundtaxt for Kjøbenhavns udenbys Grunde, have de Indstævnte ansat Frederiksberg Sogns Kirke og Kirkegaard til Communeskat for Halvaaret fra 1ste April til 30te September 1862, og da Finansministeriet ikke har fundet denne Ansættelse begrundet, har det efter Overenskomst med de Indstævnte om at anlægge Sagen her ved Retten som 1ste Instans, ved den constituerede Kammeradvocat under nærværende Sag paaftaaet principaliter, at den stete Grundtaxtansættelse af Frederiksberg Kirke og Kirkegaard til Communesafgifter i det Hele og specielt for Halvaaret fra 1ste April 1862 til 30te September s. A. kjendes ughjldig, saa at bemeldte Eiendomme fritages for at svare de nævnte Afgifter, og subsidiairt, at Paastanden gives Medhold for den ene af de nævnte Eiendomme, hvorhos der i hvert Fald er neblagt Paastand om stadesløse Sagsomkostninger, berunder Salair til Kammeradvocaten.

De Indstævnte procedere principaliter til Frisindelse for Citanternes Tiltale i det Hele og subsidiairt til Frisindelse med Hensyn enten til Kirken eller til Kirkegaarden, samt hvad Kirkegaarden specielt angaaer i alt Fald med Hensyn til Ligningen efter Grundtaxt, idet de i hvert Fald have paaftaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Kammeradvocaten har med Hensyn til Kirken støttet sin Paastand paa, at Frdn. 5te Mai 1683 om Kjøbstædernes Grundtaxt fritager Kirker, Stoler og offentlige Stiftelser for at deeltage i Udrebelse af de communale Statter, der lignedes efter Grundtaxt, og at denne Forordning, da Canc. Str. 18de Mai 1834 viser, at den fremdeles stod ved Magt med Hensyn til Stoler, ogsaa endnu maa gjælde for Kirkerne, samt at samtlige Kirker i Kjøbenhavn efter Pl. 22de Januar 1819 ere indtil videre fritagne for at deeltage i Communesafgifter, og at denne Fritagelse ved Indførelsen af Grundtaxt for Kjøbenhavns Forskæder og udenbys Grunde er anseet staaende ved Magt, saa at St. Johannes Kirke paa Nørrebro i Genhold hertil ikke er ansat til Grundtaxt; og da nu Loven om en Grundtaxt for Kjøbenhavns udenbys Grunde af 14de December 1857 §§ 2—11 er gjort anvendelig paa Frederiksberg Commune, der efter den citerede Lov 29de December 1857 nærmest maa betragtes som en Kjøbstadscommune, formener han, at dens Kirke bør tilkomme samme Frihed som Johannes Kirken, hvortil endnu kommer, at der ligesaa lidt af Frederiksberg Kirke, som af andre Kirker, Staten eier, nogenstunde er svaret Communesafgifter.

Med Hensyn til Kirkegaarden har Kammeradvocaten formeent, at den, der nærmest er at betragte som et Appertinents til Kirken, ogsaa maa have Krav paa Fritagelse for Communesafgifter. Bestemmelsen i Frdn. 23de Apr. 1845 om, at Hartkorn og Gammelskat, der efter en lovlig Fordeling kommer til at hvile paa Jord, som indtages til Kirkegaard, skal søres til Afgang i Matriculen, forudsætter, at de daværende Kirkegaarde i Reglen ikke vare satte i Hartkorn, og naar de Afgifter, der paaalignes dette, er Kirkegaarden uvedkom-

mende, formeens det Samme at maatte gjælde Afgifter, der lignes efter Grundtaxt.

Endvidere har han formeent, at det af de forffjellige Lovbestemmelser derom fremgaar, at Ansættelse til Communeafat efter Grundtaxt stedse forudsætter, at de Eienomme, paa hvilke den finder Anvendelse, ere i Handel og Wandel, eller i alt Fald saadanne, til hvilke en Næring eller Bedrift er knyttet, og endelig at hverken Lov 14de December 1857 eller Lov 29de December 1857 indeholder nogen Hjemmel for at antage, at Kirkens og Kirkegaardens tidligere Retsstilling ved samme er forandret, ligesom Hensigten med Grundtaxten ikke har været at lægge nogen ny Skattebyrde paa Eienomme, som ikke tidligere vare skattepligtige, men kun at fordele Skattebyrden paa en ligeligere og retfærdigere Maade. De Indstævnte have derimod anført, at de af Kammeradvocaten paaberaabte Lovbestemmelser ikke indeholde nogen Hjemmel for Frederiksberg Kirke og Kirkegaard til imod Bestemmelserne i Lov 14de December 1857, saummenholdt med Lov 29de December 1857 § 14 og Indenrigsministeriets Resolution af 6te April 1861 at fritages for at svare de paaligtede Communeafgifter, idet Frdn. 5te Mai 1683 kun er givet for Kjøbstæderne og Pl. 22de Juni 1819 kun indeholder en midlertidig Forstrift for Kjøbenhavn, medens Frederiksberg i alle Forhold, med Hensyn til hvilke der ikke er gjort en udtrykkelig Undtagelse, er en Landcommune, og det af de nævnte Fritagelser fremgaar, at der ikke i Almindelighed tilkommer Kirker og Kirkegarde den omtvistede Fritagelse; og hvad Frdn. 23de April 1845 § 5 angaar, da vil den for Frederiksberg Kirkegaards Vedkommende dog i alt Fald kun faae Indflydelse paa Afgiftspligten af den Terc, hvormed den er bleven udvidet siden Forordningens Emanation. At der ved Grundtaxtansættelsen for Kjøbenhavns udenbys Grunde ingen Grundtaxt skal være sat paa Johannes Kirken paa Nørrebro, og at Grundtaxtansættelsen for Frederiksberg ifølge Lov 29de December 1857 § 14 skal stee efter de Regler, som fastsættes for Kjøbenhavns udenbys Grunde, formeens ikke kunne tillægges nogen Betydning, da der ved de antydede Regler alene kan være sigtet til dem, der fastsættes ved Lov, altsaa fortiden Reglerne i Lov 14de December 1857, og ikke kan være tilfattet, at afgjøre Spørgsmaalet om Skattepligt, der henhører under Domstolens Afgjøvelse, saaledes at Administrationens Fortolkninger af Loven om Grundtaxten skalbe, naar de vare bragte til Anvendelse paa Kjøbenhavns udenbys Grunde, gjælde som Love for Frederiksberg.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 34—35.

Den 3die December.

1869.

Anden ordinaire Sædssion.

Torsdagen den 4de November.

Nr. 33. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
contra

Frederiksberg Sogns Communalbestyrelse (see forrige Nr.).

Det er endvidere anført, at den midlertidige Fritagelse for communale Afgifter, der ved Pl. 22de Januar 1819 blev tilstaaet Kjøbenhavns Kirker, angik alene de daværende Kirker og kan ikke tilkomme senere paa Stadens udenbys Grunde byggede Kirker, der heller ikke nævnes i Lov 14de December 1857 § 8 iblandt de offentlige Bygninger og Grunde, der skulle være frie for Grundtartsættelse, og imod den bestemte Udtalelse i den citerede § 8, om hvilke Grunde der skulle være frie, formenes det ikke at kunne komme i Betragtning, om Frederiksberg Kirke og Kirkegaard ikke tidligere maatte have svaret Communeafgifter, da en saadan Frihed ikke har været begrundet i Lovgivningen, eller i, at Eiendommene ikke ere i Handel og Wandel eller saadanne, til hvilke en Næring eller Bedrift er knyttet, efterjom en saadan Forudsætning end ikke findes i Frdn. 28de Januar 1682 § 5 og er i Strid med de senere Anordninger, navnlig Lov 14de December 1857, der foreskriver, at Bygningernes Værdi skal bestemmes efter Vurderingen til Brandforsikring.

Med Hensyn til Kirkegaarden have de Indstævnte derhos oplyst, at Frederiksbergs ældre Kirkegaard er sat i Hartkorn og ikke har været fritaget for at svare Communeskat af dette Hartkorn lige med de øvrige faste Eiendomme.

Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at der maa gives de Indstævnte Medhold i, at der ikke af Frdn. 5te Mai 1683 eller Pl. 22de Januar 1819 kan udledes nogen Ret for Frederiksberg Kirke til at fritages for Communeafgifter, og at en saadan ikke kan følge af, at den paa Kjøbenhavns udenbys Grund længe efter 1819 opførte Johannes Kirke ikke skal være sat i Grundtært, idet den til Anvendelse paa Frederiksberg Commune bragte Lov 14de December

1857 om Grundtagten for Kjøbenhavn's udenbyes Grunde i § 8 nævner de Grunde, der skulle være fritagne, men ikke deriblandt Kirker og Kirkegaarde, ligesom det heller ikke kan antages, at kun de Eiendomme eller Grunde, der ere i Handel og Wandel eller til hvilke der er knyttet Næring eller Bedrift, skulle ansættes til Grundtagt. Det er ogsaa klart, at Frederiksberg Kirke og Kirkegaard, fordi der ikke tidligere er svaret Afgift af dem, ikke derved have vundet Frihed for at deeltage i Afgifter, der paalignes efter en ny Taxt, naar der ikke for dem er gjort nogen Undtagelse eller kan paavises anden Hjemmel i Lovgivningen, og det samme findes at maatte antages med Hensyn til den Deel af Kirkegaarden, der maaatte være indtaget senere end Frdn. 23de April 1845, da denne kun hjemler Fritagelse for Afgifter, der lignedes paa Hartkornet.

De Indstævntes principale Paastand om Frifindelse for Citanternes Til-tale vil derfor blive at tage til Følge. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der saaledes ikke kunne tilkjendes Kammeradvocaten noget Salair."

Fredagen den 5te November.

Nr. 50. Gaardmand **Unders Rasmussen** (Adv. Henrichsen)
contra

Gaardmand **Niels Skouboe** (Advocat Nellemann),
betræffende Tilbagebetaling af 284 Rd. 3 ß paa et Indstævnte af Citanten til Berigtigelse af en Stilling for dennes Søn over-givet Beløb.

Galthen, Støvring og Nørhald Herreders Rets Dom af 3die August 1865: „Indstævnte Gaardmand Niels Skouboe i Terp bør til Citanten Unders Rasmussen i Raasted betale 284 Rd. 3 ß med Renter 5 pCt. p. a. fra den 6te October 1864 indtil Be-taling steer, samt erstatte ham Processens Omkostninger med 20 Rd. Det Ibøvnte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 18de November 1867: „Ci-tanten, Gaardmand Niels Skouboe i Terp, bør for Tiltale af Indstævnte, Unders Rasmussen i Raasted, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Stats-kassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Indstævnte den 15de December 1864 for Underretten fremlagte staaende Fuldmagt kun er forsynet med et Stempel til 8 ß."

Høiesterets Dom.

Følge Forholdets Natur kan Indstævnte, der, uanset at Citantens Sønner vare tilstede ved den i den indankede Dom omhandlede Forretning i Nyborg, i Henhold til den mellem Parterne indgaaede Overenskomst maatte være pligtig til at aflægge Rede og Rigtighed for den ham af Citanten betroede Pengesum, ikke siges at have opfyldt denne Forpligtelse, forsaavidt de i Dommen ommeldte 1,000 Rb. angaaer, ved at have deponeret disse hos en Trebiemand til Berigtigelse af den Stilling, ved hvilken han skulde medvirke, hvorimod det maatte paaligge ham at føre Beviis for, at de virkelig vare anvendte til dette Siemed. Indstævnte vil derfor, da han ikke paa anden Maade end ved at henvise til denne Deponering har kunnet gjøre Regnskab for det Beløb af 256 Rb. 2 Mk. 13 ß, som Citanten for Høiesteret har paastaet sig tilkjendt, være at tilpligte at betale Sidstævnte dette Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Lhi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 256 Rb. 2 Mk. 13 ß med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te October 1864 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Anders Rasmussen af Naasted, under Paaberaabelse af, at han i April Maaned 1864 var kommen overeens med Citanten, Gaardmand Niels Skouboe i Lerp, om at denne mod en Godtgjørelse af 50 Rb. skulde reise til Nyborg for at anskaffe sig en Stillingemand for Indstævntes Søn, i hvilket Siemed Indstævnte havde medgivet Citanten et Beløb af 1150 Rb., hvoraf der efter Indstævntes Anbringende skal efter Berigtigelsen af den paa gjældende Stilling være blevet en Sum tilovers, i 1ste Instants søgt Citanten til Betaling af det saaledes tiloversblevne Beløb, og da Citanten ved Underretsdommen overeensstemmende med Indstævntes Paastand er tilpligtet at betale Indstævnte 284 Rb. 3 ß med Renter samt Processens Omkostninger i 1ste Instants med 20 Rb., har han nu indanket Sagen for Overretten, hvor han

principaliter har paaftaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale eller dog Sagens Udfald gjort afhængigt af Gød, og subsidiært paaftaaet nogle nærmere opgivne mindre Summer afbragne i det Betsøb, han er tilpligtet at betale Indstævnte.

Citanten har erkjendt, at han, mod et aftalt Vederlag, havde paataget sig at reise med en af Indstævntes Sønner til Nyborg for at være behjælpelig med at faae en Mand stillet for en anden af Indstævntes Sønner, der laae sammesteds som Recrut, og at der til dette Brug var af Indstævnte medgivet ham 1150 Rb., og er det derhos in confesso, at der under Citantens Tilstedeværelse i Nyborg ved hans Medvirkning blev den 23de April 1864 oprettet en Contract mellem den af Indstævntes Sønner, for hvem der skulde stilles, og en Stillingscommissiionair, hvorefter Sidstnævnte ubetinget forpligtede sig til at stille en Forstærkningsmand af 1852 for Indstævntes ommeldte Søn imod en Betaling af 1,000 Rb., naar Stillingen var endelig berigtiget, hvorhos det i Contracten var fastsat, at, saafremt Indstævntes ommeldte Søn skulde tage en anden Bestemmelse, skulde der ydes Commissiionairen Godtgjørelse for Tab og Tidspilde. Da Stillingens Berigtigelse ved den vedkommende militaire Autoritet imidlertid ikke kunde skee samme Dag, og Citanten, efterat den ommeldte Contract var affuttet med en Mand, om hvis Paalidelighed og Evne til at opfylde Contracten han ingen Tvivl nærede, ansaae det usornødent, at han forblev i Nyborg for at afvente Stillingens endelige Berigtigelse ved den vedkommende militaire Autoritet, samt da Fjendens Fremrykning i Sylland vendtes i de samme Dage, saa at det var at befrygte, at Tilbagereisen kunde blive affaaren, reiste Citanten — efter hans Anbringende efter Aftale med Indstævntes Sønner og med bisæs Billigelse — fra Nyborg til sit Hjem, medens den af Indstævntes Sønner, der var fulgt med Citanten til Nyborg, forblev der, hvorhos Citanten, efter hvad han har anbragt, ligeledes i Overensstemmelse med Indstævntes Sønner forinden sin Afreise deponerede hos en i Nyborg boende Mand 1,000 Rb. af de ham af Indstævnte medgivne Penge, for at det deponerede Betsøb kunde blive udbetalt Stillingscommissiionairen i Henshold til den ovennævnte Contract, naar Stillingen var endelig berigtiget. Efter Citantens Afreise fra Nyborg ophævede den af Indstævntes Sønner, for hvem der skulde stilles, den ovennævnte Contract og indgik under 26de April 1864 en ny Contract med en Forstærkningsmand om, at denae skulde lade sig stille for ham, hvilken Stilling ogsaa blev endelig berigtiget, og da det i sidstnævnte Contract fastsatte Vederlag i Forbindelse med en Stillingsmanden tilstaaet Douceur samt den Godtgjørelse, der blev givet den Commissiionair, med hvem den tidligere Contract var indgaaet, for dennes Ophævelse, kun andrager ialt 710 Rb., har Indstævnte formeent, at Citanten maa være pligtig at tilsvare Indstævnte hvad der af det af Citanten i Nyborg til Stillingens Berigtigelse deponerede Betsøb af 1,000 Rb. ikke er medgaaet dertil, og idet Indstævnte tillige har gjort Indsigelse mod enkelte af de øvrige Udgifter, som Citanten har opgivet at have havt i den ommeldte Anledning, har han formeent, at naar det Citanten tilfagte Vederlag fordrages i det ham leverede Betsøb,

Citanten vil have at tilsvare ham 284 Rd. 3 ß, medens Citanten har formeent, at han ikke kan være ansvarlig for, hvad der af de af ham i Nyborg til Stillingens endelige Berigtigelse deponerede 1,000 Rd. ikke maatte være medgaaet dertil, og at endog alle hans Udgifter i den ommeldte Anledning i Forening med det ham tilfagte Beberlag overstige det ham af Indstævnte leverede Pengebeløb, saa at han vil have et Tilgodehavende hos Indstævnte, men om at tilkjende ham et saadant er der ikke her under Sagen Spørgsmaal, da der ikke af Citanten har været anlagt noget Contrastsøgmaal mod Indstævnte.

Vel kan det nu ikke imod Indstævntes Venægtelse deraf ansees godtgjort, at det, saaledes som Citanten har villet gjøre gjældende, har været efter Overenskomst med Indstævntes i Nyborg tilstedeværende Sønner, at Citanten, efterat Contracten af 23de April 1864 var afsluttet, er reist hjem, eller at Indstævntes Sønner have samtykket i, at Citanten førend sin Afreise fra Nyborg deponerede det ved den udstævnte Contract fastsatte Beberlag af 1,000 Rd. hos en 3die Mand i Nyborg, men efter Bestaffenheden af det Hverv, som Citanten havde paataget sig, og idet Citanten navnlig ikke havde paataget sig for den ham af Indstævnte leverede Sum at skaffe en Stillingmand for Indstævntes Søn, maa Citanten ansees at have opfyldt det af ham overtagne Hverv ved at have faaet den ommeldte Contract af 23de April 1864 afsluttet, eftersom det ikke af Indstævnte er oplyst eller endog blot paastaet, at den, med hvem denne Contract var indgaaet, var ude af Stand til at opfylde den for sit Bedkommende, og idet det nu, efter Forholdets Natur, maatte tildeels beroe paa Indstævntes Søn, for hvem der skulde stilles, om Stillingen skulde endelig berigtiges, og der derhos ikke af Indstævnte er anket over, at det i den ommeldte Contract var forbeholdt Indstævntes Søn at hæve den, findes det ei heller, at Citanten kan have paabraget sig Ansvar ved, efterat Contracten af 23de April 1864 var afsluttet, og især under de daværende Forhold, at rejse fra Nyborg, selv om ikke Citantens tilstedeværende Sønner deri have været enige. At Indstævntes paagjældende Søn har efter Citantens Afreise fra Nyborg ophævet den ommeldte Contract og truffen Foranstaltning til efter anden Overenskomst at faae Stillingen for sig berigtiget paa billigere Vilkaar, kan derfor ikke paasøre Citanten noget Ansvar, og at Citanten har deponeret de ommeldte 1,000 Rd. hos en 3die Mand i Nyborg, selv om dette var skeet uden Samtykke af Indstævntes tilstedeværende Sønner, kan ligesaa lidt medføre Forpligtelse for Citanten til at tilsvare dette Beløb eller nogen Deel deraf, eftersom det deponerede Beløb kun udgjorde den Sum, som efter den ved Citantens Medvirking oprettede Contract skulde betales for Stillingens endelige Berigtigelse, og det derhos efter Proceduren maa antages, at hvad der efter Citantens Afreise fra Nyborg er medgaaet til Stillingens endelige Berigtigelse er bleven udredet af det deponerede Beløb, og det ikke af Indstævnte er godtgjort eller endog blot paabeiraabt, at hvad der af det deponerede Beløb ikke er blevet anvendt til Stillingens endelige Berigtigelse, ikke har kunnet erholdes udbetalt af den, hos hvem det er deponeret. Da Citanten saaledes ikke kan ansees pligtig til at tilsvare Indstævnte nogen Deel af de ommeldte til Stillingens Berigtigelse be-

ponerede 1,000 Rd. og Indstævnte derhos har indbrømt, at der i det Beløb af 1,150 Rd., hvorfor han kræver Citanten til Regnskab, maa, foruden hvad der er udbetalt til Stillingmanden og til Commissionairen som Godtgjørelse for Ophævelsen af den ældre Contract, afgaae i det Hele 155 Rd. 93 ß, hvilket Beløb overstiger Differencen mellem det hele af Citanten modtagne Beløb og den af ham til Stillingens Berigtigelse deponerede Sum, vil Citanten blive at frifinde for Indstævnets Tiltale under nærværende Sag, hvorhos Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for begge Netter.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at den af Indstævnte den 15de December 1864 for Underretten fremlagte Fuldmagt, der ikke angaaer et enkelt Tilfælde, men maa henføres under den i Stempelloven af 19de Februar 1861 § 48 brugte Betegnelse „flaaende Fuldmagt“, ifkum er forsynet med Stempel til 8 ß; iøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.“

Onsdagen den 10de November.

Nr. 190. Skibsfører **C. N. Kirkmann** (Selv)

contra

Firmaet **D. Løwener & Co.** (Advocat Brock),

betræffende Erstatning for Tab og Skade, bevirket ved en af det nævnte Firma til Dampfskibet „Kallundberg“ leveret Dampfjebel m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 14de October 1868: „De Indstævnte, Firmaet D. Løwener & Co., bør for Sagsøgeren, Skibsfører C. N. Kirkmanns Tiltale i nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges Procurator Mehr i Salair 5 Rd. og for Portoudgifter 24 ß, der udrebes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indantebe Dom anførte Grunde, imod hvilke intet Væsentligt findes at erindre, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i dens Resultat, vil Dommen være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om Godtgjørelse til Procurator Mehr for Portoudgifter findes at maatte bortfalde. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Bestemmelsen om Godtgjørelse for Portoudgifter bortfalder. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Sagsøgeren, Skibsfører C. N. Kirkmann, paaflaer under nærværende Sag de Indstævnte, Firmaet D. Pøwener & Co., tilpligtede at tilbagebetale ham 500 Rb., som han har betalt til dem a conto for en af dem til hans Dampskib, „Kallundborg“ kaldet, leveret Dampskjedel, og at foranledige den af ham for Restskjøbesummen under 10de Januari 1867 for imellem 1150 og 1200 Rb. udstedte Panteobligation udleveret i qvitteret Stand, saa at en, ifølge et paa samme grundet Forlig foretagen, den 4de Mai d. A. tinglæst Executionsforretning kan blive udblettet af Pantebogen, samt at betale ham i Erstatning for det Tab, han vil have lidt ved de Ildbrænde, som ere overgaaede Skibet, ved Udelæggelse af Varer og ved at Skibet omfider er blevet stoppet i sin Fart 4,000 Rb. eller ialtsalb et saa stort Beløb, som uwillige af Retten ubmeldte Mænd maatte skjønne at være billigt. Han har derhos paaflaet de Indstævnte tilpligtede at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, idet der nemlig er bleven ham meddeelt Bevilling til fri Proces her for Retten, derunder navnlig Salair til hans beskillede Sagsfører, Overretsprocurator Møller, jaavel som til Procurator Mohr i Kallundborg, der har været beskiftet som Sagsfører for Sagsøgeren under et derstedt optaget Tingsvidne, foruden Portoudgifter 24 f.

Til Begrundelse af Søgsmålet har Sagsøgeren i det Væsentlige anført Følgende: I Efteraaret 1866 henvendte han sig til de Indstævnte for at faae foretaget nogle Reparationer ved Skjeblen i hans Dampskib og senere angaaende Leveringen af en ny Dampskjedel. De Indstævnte tilbøde i Skrivelse af 8de October 1866 at levere en saadan for en Priis af 1,466 Rb. foruden særskilt Betaling for Reparation og ny Armatur, Paasætning af samme, Udtagning af den gamle og Indsætning af den nye Skjedel m. v., og Sagsøgeren, der strax accepterede dette Tilbud, betalte i Overensstemmelse med de stillede Betalingsvilkår i den nærmest paafølgende Tid a conto 500 Rb. Den 30te November 1866 underrettede de Indstævnte Sagsøgeren om, at Skjeblen nu var færdig og prøvet af den anordnede Commission, af hvem den var befunden god, samt at Skjeblen laae for hans Regning og Risiko. Da han imidlertid var kommen til Kundskab om, at Skjeblen havde en uheldig Construction, henvendte han sig til de Indstævnte for at faae dem til at foretage Forandring med samme eller lade Handelen gaae tilbage, men hertil vare de Indstævnte uwillige, og da de truede med at lade Skjeblen sælge for hans Regning, blev han, for ikke at tabe de allerede betalte 500 Rb., nødsaget til at tage Skjeblen og udstede en Panteobli-

gation for Kestiffliden til de Indstævnte, 1150 à 1200 Rd., efter deres nærmere Opjødelse. Kjedlen blev nu, den 10de Januar 1867, transporteret ud til Skibet og nebsat i samme af de Indstævntes Folk med Assistance af Sagsøgeren og et Par Andre. Allerede paa den første Reise, som Skibet derefter gjorde, viste det sig imidlertid, at Kjedlens Benyttelse var farlig, idet alt i Nærheden af Røglammeret værende Træværk blev stærkt opvarmet, saa at det bestandig maatte holdes vaadt, ligesom et Parti Sæbe, der henlaae i Storlugen, paa Grund af den stærke Varme var smeltet og havde beskabiget endel andre Varer, hvorfor Sagsøgeren maatte give Vedkommende Erstatning. De Indstævnte bleve underrettede herom og raadebe da til at flytte Skottet længere bort. Sagsøgeren gjorde dette, skjøndt Lasterummet derved blev formindsket, men paa den 3die Reise, først i Marts 1867, viste der sig atter Ild i Skottet, Pumpen og Dækket over Røglammeret. Atter bleve de Indstævnte underrettede herom, og deres Massinmester, som de sendte ud til Skibet, raadebe da til at sætte en Brandmuur imellem Massinrummet og Lasterummet. Ogsaa dette gjorde Sagsøgeren, ligesom alt i Røglammerets Nærhed værende Træværk blev beslaaet med Jernplader, men ikke bestomindre udbrød der igjen paa Skibets næste Reise i Marts Maaned 1867 Ild i Træskottet, saa at man blev nødt til at hugge Hul i Dækket for at øse Vand ned over Skottet, hvorved, saavelsom af Ilden, flere Varer bleve beskabigede. Sagsøgeren klagede paany til de Indstævnte og truede med at anmelde Sagen for Politiet, hvorved han bevægede dem til at indsætte et Vandkammer, eller en dobbelt Bund af Jernplader med Vand imellem, for Enden af Røglammeret. I Kallundborg, hvorpaa Skibet foer i Fragtfart fra Kjøbenhavn, var man imidlertid bleven kjed af Skibet, og Sagsøgeren forandrede derfor dets Route, saa at det kom til at fare paa Vestved, men det blev allerede standset i denne Fart ved dets 4de Reise, idet en Trebiemand, til hvem de Indstævnte havde givet Transport paa den til dem af Sagsøgeren udstedte Panteobligation, den 4de April 1868 lod gjøre Arrest i Skibet. En ny den 17de og 18de April d. A. over Skibet af Besigtigelsescommissionen optagen Synsforretning kom fremdeles til det Resultat, at Skibet ikke burde fortsætte sine Farter, forinden det var forsvarligt og hensigtsmæssigt istandsat, og i Henhold hertil nedlagde Politidirecteuren Forbud imod, at Skibet fortsatte sine Farter. Følgen af denne Standsning var, at Sagsøgeren blev sat ud af Stand til at betale sine andre Creditorer, heriblandt Actionairerne i Skibet, og en af disse lod da efter foregaaende Forlig under 29de April foretage Execution i Skibet og derefter dette stille til Auction. Saadan er imidlertid ikke bleven endelig afholdt, idet ovennævnte Trebiemand af Auctionsdirecteuren blev erklæret for berettiget til forlods Betaling af Kjøbesummen; men hiin Trebiemand, der havde været de Indstævntes juridiske Consulent under Sagens Udvikling, har derefter ladet Skibet ligge hen og forringes i Værdi, medens Sagsøgeren er sat ud af Virksomhed og For tjeneste. Alt dette er formeentlig Følgen af, at de Indstævnte have leveret en aldeles ubrugelig og usforsvarlig Kjedel, og har Sagsøgeren navnlig fundet Beskræftelse af denne Doms Rigtighed i en af de tvende, efter hans Begjæring af

Retten udmeldte Mænd den 5te Mai d. A. afgiven Skjønforretning, hvori det udtales, at Anbringelsen af et frit Røgkammer — saaledes som i den paa-gjældende Kjedel — til at lede Ildens Gang er aldeles uanvendelig til Dampskibsbrug, og at Kjedlen med denne Indretning formeentlig aldrig burde være nedsat i Skibet.

De Indstævnte have imidlertid i væsentlige Puncter benægtet Rigtigheden af Sagsøgerens Fremstilling af Sagen. Efter deres Paaftand blev Sagsøgeren ikke blot, da han vilde have den gamle Kjedel repareret, af deres Værkfører gjort opmærksom paa, at det Bedste vilde være at forandre Skibet igjen til Seilskib, hvortil det fra først af var bygget, men da der blev Spørgsmaal om en ny Kjedel, raadede de Indstævnte Sagsøgeren til at tage en med indvendig anbragt Røgkammer efter den almindelige Construction, og da han afviste dette Forslag som altfor dyrt, anbefalede de fortrinvis en lang Kjedel af mindre Diameter med indvendig Kanal, idet de dog yttrede, at Opgaven mulig ogsaa kunde løses ved en kort Kjedel af større Diameter med underliggende [overliggende] Rør, men det vilde i saa Fald blive nødvendigt at overfljære et Par Bjælker, forlænge Ruffet henover Kjedlen og sætte et forsvarligt Jern- og Vandstot imellem Kjedelrummet og Lastrummet. Af disse 2 Constructioner valgte Sagsøgeren den sidste af Hensyn til Pladsen og derefter blev de Indstævntes skriftlige Tilbud af 8de October 1866 udfærdiget og samme Dag af Sagsøgeren accepteret. Kjedlen blev strax sat i Arbejde, og Sagsøgeren, der jøvulig kom og saae paa dette, yttrede ingenstunde Misnøje dermed; tværtimod viste han, der under forskjellige Foregiverer havde udfødt Betalinger af det første Afdrag paa 500 Rd., der egentlig skulde have været erlagt senest den 18de October, til 3die og 8de November 1866, stor Iver for at komme i Besiddelse af Kjedlen, saasnart den var færdig, uden at betale det næste Afdrag paa 600 Rd., der ifølge Overenskomsten skulde erlægges, naar Kjedlen var færdig i Fabrikken. De Indstævnte, som havde fattet Mistanke til Sagsøgerens Bedrøftighed, vilde dog ikke indlade sig derpaa; da Kjedlen var færdig — saa at der kun manglede Vandstottet, som Sagsøgeren selv skulde anskaffe — og ved Undersøgelse af den anordnede Commission var besunden at være som den burde være, underrettede de derfor blot Sagsøgeren herom med Tilføiende, at Kjedlen laae for hans Regning og Risiko. De Indstævnte benægtede bestemt, at Sagsøgeren gjorde noget Forsøg paa at faae Håndelen til at gaae tilbage; tværtimod vedblev han at trænge paa for at faae Kjedlen ubleveret imod Løste om Betaling. Efterat han af de Indstævnte var henviist til deres juridiske Consulent, lykkedes det ham ogsaa ved dennes Mellemkomst at komme til en Overenskomst, hvorefter han fik Kjedlen ubleveret som den var, imod at han for sin Styb til de Indstævnte udfærdigede Obligationen af 10de Januar 1867 med Pant i Skibet næstefter 1500 Rd., men paa den udtrykkelige Betingelse, at han selv skulde besørge Indlægningen og Forandringen i Skibet, idet de Indstævnte ikke vilde have mere med ham eller hans Skib at bestille. Da Kjedlen fra Fabrikken blev ført ud til Skibet, fulgte der derfor vel et Par Folk med, men ligesom dette kun skete for at see til, at Kjedlen ikke

led nogen Overlast ved Indsættelsen i Skibet, saaledes var det efter særlig indstændig Anmodning, at et Par Kjedelsmebe bleve sendte ud for at paasætte og faststrue Armaturen, og at der blev udsørt nogle andre Smaaarbejder for Sagsøgeren. Herved blev dennes Forpligtelse til selv at besørge Kjedlens Indsættelse og de fornødne Forandringer i Skibet ikke i nogen Maade forandret, og da de Indstævntes Følsk den 20de Januar 1867 vare færdige med deres Arbejder i Skibet, hjembragte de den Efterretning, at Sagsøgerens egne Arbejdere endnu laugtsfra vare færdige. Sagsøgeren seilede imidlertid, efter at have erhvervet den anordnede Sikkerhedscommissions Skjøn for, at Kjedlen og Skibet var i god Stand, bort uden at betale det den 15de Februar 1867 forfaldne Afdrag, men kort Tid efter, da han var kommen tilbage til Kjøbenhavn, talte han med de Indstævntes Værksfører, hvem han fortalte, at han paa Rejsen havde haadt et lille Uheld, idet hans Træpumpe, der havde faaet tæt op til Kjedlen, var bleven forfullet, hvilket gav Anledning til, at Værksføreren yttrede sin Forundring over, at Sagsøgeren havde faaet Lov til at seile uden at have anbragt noget Jernstøt eller uden engang at have flyttet Træstøttet. Det var Sagsøgeren selv, der talte om, at han vilde opføre et Muursteensstøt, hvilket Værksføreren senere, da han i April Maaned 1867 ved Sagsøgerens Fortælling om Istebrand i Skibet havde ladet sig bevæge til at gaae med ombord, fandt at han virkelig havde gjort ved sætte nogle Muursteen imellem Kjedlen og Træstøttet, uden dog at flytte Pumpen eller isvrigt at foretage de fornødne Forandringer i Skibet. Værksføreren lod sig da nu bevæge til at overtale de Indstævnte til at levere et Vandstøt til Skibet, der blev opfat, uden at de Indstævnte isvrigt paatog sig at foretage videre Forandring i Skibet. Og derefter havde de Indstævnte ikke videre at gjøre med Skibet eller Sagsøgeren, der heelt udeblev med de forfaldne Afdrag, men heller ikke førte nogen Klage over Kjedlen. Først henad Foraaret 1868, i Februar eller Marts Maaned, da det kom til nærmere Forhandling imellem Parterne, og de Indstævnte ikke vilde gaae ind paa Sagsøgerens Forslag om, at de skulde kjøbe Skibet eller give ham en skriftlig Erklæring om, at de ikke vilde foretage Noget imod ham til Inddrivelse af deres Tilgodehavende, begyndte han at tale om, at han havde Forbring paa en betydelig Erstatning af dem, fordi de havde leveret en ubrugelig Dampkjedel, der havde stukket Ild i Skibet m. v. De Indstævnte, der nu mere end nogensinde suskede at faae Ende paa deres Mellemværende med Sagsøgeren, overdroge da deres Forbring paa ham til deres juridiske Consulent, der var Skjld i, at de havde ladet ham faae Kjedlen. Den 4de April 1868 blev der gjort Arrest i Skibet og den 16de April næstefter Execution; efter denne indlebede Sagsøgeren Forligsunderhandlinger, men disse førte ikke til Noget, og Sagsøgeren fandt kort efter i en ny Besigtigelsesforretning, der foretoges den 18de April s. A. paa Grund af en til Politidirecteuren indgiven Klage over Skibets Tilstand, Anledning til at fastholde sine formeentlige Krav paa Erstatning, som han yderligere søgte at begrunde ved den ovenfor omtalte, efter hans Begjæring den 5te Mai 1868 afholdte Skjønnsforretning over Kjedlens Bestaaenhet og Tjenlighed.

Foraaabidt Sagsøgerens Fremstilling af det Pøsserede saaledes afviger fra de Indstævntes, er der ikke fra hans Side ført noget nærmere Beviis for sammes Rigtighed. Det er navnlig ikke imod de Indstævntes Benægtelse beviist, at han forinden Kjedlens Modtagelse har fremsført nogen Indsigelse eller reist nogen Tvivl med Hensyn til Kjedlens Brugbarhed, ligesaa lidt som at han efter Modtagelsen af Kjedlen har ført nogen Klage over samme førend efter mere end et Aars Forløb, efterat han havde foretaget flere Reiser med Skibet. Derimod maa han deels ifølge Proceduren anses ikke tilstrækkeligen at have benægtet, at de Indstævnte gjorde ham opmærksom paa, at der, hvis han vilde have en Kjedel af den Construction, som han fik, maatte foretages forfjællige Forandringer i Skibet, og deels maa det ifølge de under Sagen afgivne Vidneforklaringer antages, at det ved de i Begyndelsen af Aaret 1867 angaaende Kjedlens Ublevering stedsundne Forhandlinger blev vedtaget, at han skulde tage Kjedlen som den var, uden at de Indstævnte skulde have videre at gjøre med Skibets Indretning, og at de Indstævnte heller ikke besørge Kjedlens Indsættelse og de videre i Forbindelse dermed staaende, formeentlig nødvendige Forandringer i Skibet, saaledes at de havde Ansvaret for den tilbørlige Udførelse heraf.

Da det nu maa antages, at den Antændelse af Pumpen, Træskottet og andet Træværk, som har sundet Sted paa Skibet, er foranlediget ved, at disse Gjenstande ikke ere blevne tilbørligt isolerede, kan der efter det Anførte ikke paalægges de Indstævnte noget Ansvar for den derved directe og indirecte stete Skade, hvis Størrelse isørigt ikke er bleven tilbørligt opløst under Sagen. Ei heller kan der være Spørgsmaal om at tilkjende Sagsøgeren Erstatning hos de Indstævnte, fordi Skibet omsider er blevet stoppet i sin Fart. Foraaabidt dette skulde være en Følge af Politidirecteurens Forbud imod, at Skibet forfattede sine Farter, maa det bemærkes, at dette Forbud i Henhold til Besigtigelsescommissionens Skjøn af 21de (18de) April 1868 kun gaar ud paa, at Skibet ikke maa seile, førend det er forsvarligt og hensigtsmæssigt ifandsat, men den paaankede Mangel bestod kun i, at den inderste Plade i Røglammeret var gjennembrændt, hvilken Mangel uden stor Vanskelighed maatte kunne afhjælpes, og selv om hiin Plade, som af Commissionen antydet, maatte være gjort af for tyndt Jern, vilde der ialtsald kun kunne have været Tale om, at de Indstævnte muligens kunde tilspigtes at levere en ny forsvarligere Jernplade istedetfor. Og foraaabidt Standsningen af Skibets Farter hidførtes af den i Skibet foretagne Arrest m. v., frembyder paa den ene Side den Betragtning sig af sig selv, at der dog ikke kan paalægges de Indstævnte noget Ansvar for den af en af Actionairerne i Skibet, omtrent samtidig med den af Håndhaveren af den til de Indstævnte udfærdigede Panteobligation, iværksatte Rettsforfølgning, og det kan paa den anden Side ligesaa lidt beskrives, at Sagsøgeren selv har givet Anledning til de af Panteobligationens Eier foretagne rettlige Skridt ved at undlade i rette Tid at erlægge de forfaldne Afdrag, af hvilke det første, paa 750 Rd., endog skulde have været betalt den 15de Februar 1867, forinden Skibet tiltraadte sin første Reise efter Modtagelsen af den nye Kjedel, da der

ialtsald endnu ikke fra Sagsøgerens Side var fremkommen nogen Klage over Kjedlen.

Men heller ikke den Deel af Sagsøgerens Paastrand, som gaaer ud paa, at Handelen om Kjedlen skulde gaae tilbage og de Indstævnte tilpligtes at tilbagebetale den oppebaarne a conto Betaling og qvittere Obligationen for Restkjøbesummen — imod, som det vel maa antages at være Meningen, at faae Kjedlen udleveret — findes at kunne tages tilfølg. For at Sagsøgeren, der selv har bestilt Kjedlen, efter at være bleven gjort opmærksom paa, at sammes Construction nødvendigjorde Forandringer i Skibet, og som derefter ifølge nye Forhandlinger har modtaget Kjedlen som den var, og videre beholdt og seilet med den — uden beviislig at have sørt Anke over den — i mere end eet Aar, ikke bestomindre nu skulde kunne forlange, at de Indstævnte skulde tage den tilbage, maatte det ialtsald være oplyst, at Kjedlen, uden at Sagsøgeren havde været eller kunnet være videende derom, var saa slet gjort eller af en saa slet Construction, at den maatte kunne characteriseres, ikke blot som mindre god og hensigtsmæssig, men ligestrem som ubrugelig eller endog farlig. Men dette sidste kan formeentlig ikke statuere at være Tilfældet, om der ogsaa bortsees fra det andet Moment, Sagsøgerens egen Stilling til Sagen. Gaanste vist udtaler det under 5te Mai d. A. ifølge retlig Udmeeldelse afgivne Skjøn, næst at bemærke, at Kjedlen, med Unbtagselse af Røgkammeret, var i god og forsvarlig Stand, at Anbringelsen af et frit Røgkammer til at lede Ildens Gang er aldeles uanvendelig til Dampskibsbrug, idet der ikke kan ventes at komme den fornødne Lustvejel, hvorfor det formenes, at Kjedlen med den omtalte Indretning albrig burde have været nedfat i Skibet; men selv Skjønsmændene synes dog at erkjende, at der, som slet var, for en Deel ialtsald kunde raades Bod paa den antydebe Ulempe ved Anbringelsen af en dobbelt Bund af Zernplader med Vand imellem, om de end formene, at det ene Rigtige er som sædvanligt at lade hele Ild- eller Røggangen være inde i Kjedlen. Og ligeoverfor dette Skjøn staae de gjentagne Gange af den ifølge Loven af 12te April 1851 anordnede Besigtigelsescommission afgivne Erklæringer. Som ovenfor bemærket blev Kjedlen undersøgt af denne Commission allerede den 29de November 1866, medens den endnu henstod i de Indstævntes Fabrik, og da befunden at være god, og efterat Kjedlen var indfat i Skibet, udtalte Besigtigelsescommissionen først den 16de Februar 1867, forinden Skibet begyndte sine Farter, at det var i god og forsvarlig Stand, og den gjentog Aaret efter, den 24de Februar 1868, skjøndt Opmærksomheden da var bleven henledet paa, at Træffottet havde været antændt, den samme Erklæring. Selv i den Erklæring, som Besigtigelsescommissionen har afgivet den 21de April 1868, efterat der var reist Anke over Kjedlens formeentlig farlige Construction, ansøres egentlig kun den tidligere omtalte Gjennembrænding af den inderste Zernplade i Røgkammeret som en Mangel, der, saa længe en forsvarlig Istandsættelse ikke havde fundet Sted, formeentlig burde være til Hindre for, at Skibet fik Lov til at fortsætte sine Farter. Om Constructionen af Kjedlen udtaler Besigtigelsescommissionen vel nu, at den ikke er heldig og endnu mindre økonomisk, fordi den

vil kræve hyppige og kostbare Reparationer, men den siger ikke — hvilket da ogsaa vilde være i Strid med dens tidligere Erklæringer —, at Kjedlen ikke kan bruges eller dens Anvendelse ikke tilstedes. Som ovenfor bemærket kan det imidlertid ikke være nok, for at Sagsøgeren efter Alt, hvad der var passeret, skulde kunne fordre Kjedlen tagen tilbage af de Indstævnte, at dens Construction ikke i og for sig maatte være hensigtsmæssig og uvanlig usøkonomisk.

De Indstævnte ville altsaa blive at frifinde for Sagsøgerens Tiltale; efter Omstændighederne findes dog Processens Omkostninger at burde ophæves, og vil det Procurator Mohr i Kallundborg tilkommende Salair tilligemed Beslag for Portoudgifter være at udrede af det Offentlige med 5 Rd. 24 s.

Overretsprøcurator Møller vil der efter Sagens Udfald ikke kunne tilkjendes noget Salair.

Foraaavdt Sagsøgeren har paastaet nogle formeentlig for ham fornærmelige Udtryk, der skulde findes i en under Sagen fremlagt Skrivelse fra D. Løwener til de Indstævnets Sagsfører, mortificerede, og D. Løwener eller de Indstævnte, paa hvis Begue han er optraadt, derfor multerede, vil der ikke under nærværende Sag kunne blive Spørgsmaal herom, da de paagældende Udtryk ikke ere fremsøgte under Forhandlingerne for Retten."

Nr. 269.

Advocat Nellemann

contra

Caroline Dortehea Larsen eller Ebbesen

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til Barnet Julius Ebbesens Død.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de September 1869:
„Tiltalte Caroline Dortehea Larsen eller Ebbesen bær for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at hun udreder Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Larsen og Prøveprocurator Wolff, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bær ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende mod Tiltalte Caroline Dorthæa Larsen eller Ebbesen, der er født den 25de December 1846, for ved Uagtsomhed at være bleven Aarsag til Barnet Julius Ebbesens Død anlagte Sag oplyst, at bemeldte Barn, hvis fulde Navn var Hans Julius Frederik Ebbesen, og som var 13 Maanedes gammelt, afvigte 30te Juni er faldet ud af et Vindue i 3die Etage i Eiendommen Nr. 56 i Dvergaden oven Vandet og ned paa Gaden og som Følge af de ved dette Fald bevirkede Legemsbeskædigelser er afgaaet ved Døden samme Dag.

Efter Tiltaltes Forklaring, der maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, var hun, som specielt var paalagt at have Tilsyn med Barnet, alene hjemme med samme og havde sat Barnet ved Siden af sig i Vindueskarmen, medens hun selv var beskæftiget med Syning, da Vinduet pludseligt sprang op, og Barnet styrtebe ud, inden hun blev istand til at forhindre det.

Det maa nu vistnok betragtes som en Ubetænksomhed af Tiltalte at sætte et 13 Maanedes gammelt Barn i en Vindueskarm, især da hun vidste, at Barnet forhen havde astataget Vinduets nederste Krog; men naar henføres til, at Barnets Moder tidligere upaatakt havde ladet Tiltalte, naar denne passede Barnet, sætte det op i Vinduet, at Tiltalte, hvis Forklaring i saa Henseende ei heller kan forkastes, vil have paafat Vinduets øverste Krog eller dog troet, at den var paafat, i hvilket Tilfælde det maa antages, at Barnet uden Fare havde kunnet sidde i Vindueskarmen, samt at det staaer uafgjort, om den øverste Krog ikke har været paafat, og er sprungen op ved et Tryk af Barnet eller af en anden tilfældig Aarsag, saa findes det ikke godtgjort, at Tiltalte har viist en saadan Mangel paa Agtpaagivenhed, at Barnets Død kan ansees foraraafaget ved en Uagtsomhed fra hendes Side.

Som Følge heraf vil hun blive at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes, at hun vil have at udrede denne Actions Omkostninger.“

Torsdagen den 11te November.

Nr. 277.

Advocat Nellesmann

contra

Peder Nielsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Voldtægt eller for at have bedrevet Utugt med et Pigebarn under 12 Aar.

Frederiksborg Virks Extraretsdom af 25de August 1869:
„Arrestanten, Drengen Peder Nielsen bør at hensættes i Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar samt udrede alle af Actionen lodlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Wobschow og til Defensor, Procurator Schmidt 4 Rd.

til hver. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te October 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarier til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Suel og Nissen, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Nellesmann og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Peder Nielsen, der under nærværende fra Frederiksberg Virks Extraret hertil indankede Sag sigtes for begaaet Voldtægt eller for at have bedrevet Utugt med et Pigebarn under 12 Aar, er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han, da han om Middagen den 31te Juli d. A. paa Landeveien til Hillerød traf Pigen Inger Marie Hansen, der er født den 21de April 1859, og pludselig fik Lyst til at pleie legemlig Omgang med hende, har kastet hende omkuld, og nagtet hun græd, bad for sig og raabte om Hjælp, har tildeels ved at slaae hende med Haanden for at faae hende til at ligge stille, tiltvunget sig Samleie med hende. Det maa derhos fremhæves, at Arrestanten truede en lille Dreng, der kom tilstede, medens han tumlede med Pigebarnet, og hvem dette anmodede om at hente Hjælp, med Bant, hvis han efterkom Pigens Anmodning.

Den Inger Marie Hansen saaledes overgaaede Vold, der medførte noget Blødtab og Væstion af Kjønsdelene, har ikke havt videre Følger for hendes Helbred, ligesom ogsaa hendes Faber ved Forhørets Slutning har erklæret, at hun er kommen sig efter den hende tilføiede Overlast, og at hun nu ikke har nogen Meen af samme.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 6te Februar 1854 og ikke tilforn har været dømt eller straffet, ved den indankede Dom retteligen at være anseet efter Straffelovens § 168 jfr. med §§ 173 og 37, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 2½ Aar kjønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 266.

Advocat Levinfen

contra

Karen Larsen, Lorengens Enke (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de September 1869:
„Arrestantinden Karen Larsen, Lorengens Enke, bør straffes med
Tugthuusarbejde i 3 Aar, samt udrede denne Actions Omkost-
ninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Cancelliraad d'Auchamp og Jacobsen, med 6 Rd. til hver. At
efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen
og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Ka-
ren Larsen, Lorengens Enke, der er født den 1te Februar 1808 og blandt
Andet tidligere dømt 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 18de
December 1858 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 til Forbedringshuusarbejde
i 5 Aar, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen
med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have den 17de No-
vember f. A. i to forskellige Gange stjaalet en til 1 Rd. 4 Mk. vurderet Man-
schetstjorte og 3 Flonelsstjorter, tilsammen af Værdi 4 Rd. 3 Mk., samt at have
afvigte 28de Juli begaaet 4 Tyverier, hvorved hun tilvandt sig et Skavl, en
Kurv, et Par Støvler og et Par Sko, hvilke Gjenstande i det Hele ere vur-
derede til 3 Rd. 5 Mk., saa vil hun nu blive at ansee efter Straffelovens
§ 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med
Tugthuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 258.

Advocat Klubien

contra

Anne Marie Svendsdatter, Christensens Hustru
(Defensor Liebe),
der tiltales til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 182.
Criminal- og Politirettens Dom af 18de September 1869:

„Tiltalte Anne Marie Svendsdatter, Christensens Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger, og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Revision og Hæckscher, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold, med Hensyn til hvilket dog bemærkes, at det ikke under Sagen kan ansees godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i nogen egentlig Forførelse til Utugt, vil hun være at dømme efter Analogien af Straffelovens § 182, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Anne Marie Svendsdatter, Christensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Løbe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Anne Marie Svendsdatter, Christensens Hustru, der er født den 26de December 1816 og ved Høiesteretsdom af 13de October 1865 anset efter Frdn. 15de April 1840 § 11 jfr. § 5 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvilken Straf ved allerhøieste Resolution af 16de December f. A. blev formildet til simpelt Fængsel i 14 Dage, er under nærværende mod hende til Straf og Udgiælbelse efter Straffelovens § 182 anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dphlyte stemmende Tilstaælse overbevist at have gjort sig skyldig i det hende paasigtede Forhold deels ved at have for at faae trukket Gjæster til Huset og disse til at bruge Penge i samme foranlediget, at en hos hende i Løbet af de 3 sidste Aar tjenende Pige lod Gjæster, som havde Ophold i det af Tiltalte bestyrede Værtshuus, ligge hos sig om Natten i utugtigt Niemed, deels ved at have forført en Pige, der tjente hos hende i forrige Aar, til Utugt, idet hun tilbød Gjæster, der søgte hendes Værtshuus, at ligge hos denne Pige om Natten og formaaede Pigen til at tillade, at det skete, ved hvilket Forhold

hun dog kun vil have opnaaet den Fordeel, at Gæsterne fortærede Mere i Bærtshuset end i andet Fald og tracterede hende og Pigen.

Som Følge heraf vil hun blive at dømmes efter fornævnte Paragraf af Straffeloven, efter Omstændighederne til Fængsel paa Baud og Brød i 6 Gange 5 Dage."

Nr. 229.

Advocat Brock

contra

Ane Kirstine Marie Christensen (Defensor Liebe),
der tiltales for at have stilt sit Barn ved Livet.

Hammerum Herreds Extraretsdom af 6te Marts 1869: „Arrestantinden Ane Kirstine Marie Christensen bør straffes paa Livet. Saa vil hun have at udrede Actionens Omkostninger, deriblandt de af hendes Anholdelse og Arrest samt Straffens Execution flydende Omkostninger, og derhos i Salair til Actor, Procurator Braff og Defensor, Procurator Valeur 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 6te September 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Tiltalte efter den indankede Doms Afvigelse fremsførte ubestyrkede Tilbagekaldelse af hendes tidligere afgivne Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i det hende paafigtede Forhold efter Lovens 1—15—1 ikke findes at kunne komme i Betragtning, og forøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Ane Kirstine Marie Christensen for at have stilt sit Barn ved Livet.

Det er nu ogsaa ved Tilstaletes Tilfaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i denne Forbrudelse, og ere de nærmere Omstændigheder derved følgende:

Efterat Tilstalte den 28de September f. A., medens hun opholdt sig i Huset hos sin Moder, Forbodemer Maren Fister i Starrild, udenfor Ægtefæb havde født et Pigebarn, der den 5te October næstefter var bleven hjemmebødt under Navnet Eugenie Laurine Mariane Christensen, og Tilstaletes Moder og Søster den 6te October f. A. — ifølge den Førstes Forklaring omtrent Kl. 11 Formiddag — vare gaaede til et Marked i Åsling, begyndte hun, der saaledes var bleven ene tilbage i Huset med sit Barn, og der efter sin Forklaring allerede den 4de f. M. havde fattet Tanken om at ombringe Barnet, uden dog at have taget nogen fast og endelig Beslutning eller hidtil at have kunnet nærme at udføre Gjerningen, paany at tænke derover, og efter i en halv Times Tid at have vaklet imellem, hvad hun skulde beslutte sig til, bestemte hun sig endelig til at aflive Barnet, idet hun, som fra først af skulde have været gift med dets Fader, men ikke havde hørt fra ham i længere Tid, og som til 1ste November skulde tiltræde en Condition, deels da hun ikke ansaae ham istand til at betale til dets Underhold, og hendes Moder, der havde tilbudt hende Op- hold hos sig tilligemed Barnet Vinteren over, undertiden havde ondt nok ved at skaffe det Nødvendige til sig selv, samt da Barnets Farmoder, hos hvem det — hvad Barnefaderen dog har modsagt — efter tidligere Bestemmelse skulde opfores, var drifselvig og saaledes hurtig kunde bse, frygtede for selv at komme til at sørge for det, hvad hun ikke kunde overkomme, ligesom hun ei heller ønskede det anbragt under Fattigvæsenet, og deels paa Grund af den nævnte Tilbøielighed hos Farmoderen ikke ansaae denne for stikket til at betros Barnet. Sin Beslutning at ombringe dette udførte Tilstalte strax, idet hun efter dog endnu flere Gange at have taget det op i sine Arme, før hun kunde gjøre det, bandt et Tørklæde om dets Hoved og Enderne deraf om dets Hals, hvorpaa hun ved at sammensnøre disse kvalte Barnet, som hun derefter med Tørklædet suoret om Halsen henlagde i Sengen i Sovestuen ved dens Fodende og, som hun antager, tildækkede med et Stykke Tøi. Hun gif der- efter omtrent et Dvarteers Tid udenfor Huset, og da atter ind for at se om Barnet var dødt, men skjøndt hun antog dette, var hun dog endnu bange for at løse Tørklædet for det Tilfælde, at der endnu skulde være Liv i Barnet, og hun lod dette saaledes ligge, hvor hun havde lagt det, og begav sig derpaa til Markedet, hvor hun mellem Kl. 2—3 traf sammen med sin Moder og Søster, for hvilke hun foregav — hvad hun ogsaa en Tidlang har fastholdt under den mod hende indlebede Undersøgelse — at Barnet var afhentet til dets ommeldte Farmoder. Fra Markedet fulgtes Tilstalte hjem med sin Moder, og da denne, der efter sin Forklaring vel nærede Mistanke om hvad der var passeret, navnlig da hun saae Barnets Klæder, som det ved hendes Vortgang om Formiddagen havde været iført, hængte paa en Strikke ved Kaffelovnen, men dog ikke mindes at have anstillet nogen Undersøgelse i Huset om Barnet, kort efter Hjemkomsten atter gif bort for at tilsee en Barfalkone, har Tilstalte liget hen

til en omtrent 100 Alen fra Huset liggende Brink, i hvilken hun i den tidlige Mørkning efter Solens Nedgang ved Hjælp af en medbragt Skovl nedgravede det, og hvor det ogsaa under Sagen efter hendes Paavikning er fundet omtrent $\frac{3}{4}$ Alen under Overfladen, indfødt i et Stykke Linned.

Ligeom Tiltaltes Moder har forklaret, at Barnet, der ved Fødselen var skindødt, men af hende blev kaldt tillive, efter den Tid med en enkelt Undtagelse befaandt sig vel og trivedes Dag for Dag, samt navnlig ogsaa var fuldkommen rask, da hun ved den ovennævnte Leilighed gik til Marked, saaledes gaar det af de vedkommende Læger, der have obduceret Liget, affattede visum repertum navnlig ud paa, at Barnet havde været levende født, at Livet havde været i nogen Tid, mindst 5—6 Dage efter Fødselen, samt at den nærmeste Dødsårsag ikke bestemt har kunnet udfindes ved Obductionen, især paa Grund af den stærke Forraadnelse af Ligets Overflade, men at Ligets Bestaffenhed tydede paa, at Døden var fremkaldt ved Dvælning. Endelig har Sundhedscollegiet, hvis Erklæring efter Overrettens Foranstaltning er indhentet, udtalt, at hverken Obductionsforretningen eller Sagens øvrige Oplysninger indeholde saadanne Data, som kunde berettige til at antage en bestemt Dødsmaade, men at der heller ikke foreligger Noget, som taler mod Sandsynligheden af den af Tiltalte angivne.

Efter det Anførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte med Overlæg har stilt sit Barn ved Livet flere Dage efter Fødselen, og hun — der er født den 1ste November 1840 og i forrige Aar har været straffet for første Gang begaaet simpelt Tyveri, men iøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil derfor efter Straffelovens § 190 være at straffe paa Livet, og Underrettsdommen, der har dette Resultat, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Fredagen den 12te November.

Nr. 281.

Advocat Liebe

contra

Niels Peter Eliassen (Defensor Liebe),

der tiltales for Opsætsighed og Fornærmelse mod Politiet samt for Gadenorden.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te October 1869: „Arrestanten Niels Peter Eliassen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Gottschalk og Prøveprocurator Krabbe, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indbankede Dom rettelig fremstillede Forhold findes han, da der ikke er tilstrækkelig Føie til at antage, at han i Gjerningens Dieblit har manglet sin Bevidsthed, at maatte ansees efter Straffelovens §§ 100 og 101, saaledes dog, at der tillige tages Hensyn til § 39. Tiltalte har tidligere mange Gange været straffet, senest ifølge Criminal- og Politirettens Domme af 12te December f. A. og 25de Mai d. A. for lignende Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, og efter Omstændighederne findes sidstnævnte Straf nu atter at maatte idømmes ham. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peter Eliasen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Arrestanten Niels Peter Eliasen, der er født den 12te Juli 1840, for Opsætighed og Fornærmelse imod Politiet samt for Gabeuorden anlagte Sag, maa det vel ved de tilveiebragte Oplysninger ansees tilstrækkeligen godtgjort, at Arrestanten den 6te Juli d. A., efterat han samme Dags Aften Kl. mellem 10 og 11 var bleven anholdt i St. Pedersstræde af Politibetjent Nr. 245 Rasmussen, fordi han var bestjænket og i denne Tilstand havde fremkaldt en Sammenstemmel af Menneſker, har under hans derefter paafulgte Transport til Politistation Nr. 1 udviist et i høi Grad ushyrligt Forhold, hvorunder han har flaaet og sparket fornævnte Politibetjent og udskjældt denne for en Pantserdreng, men da Arrestanten vedblivende har forklaret, at han ved den omhandlede Leilighed var i den Grad beruset, at han aldeles ikke veed, hvad han har foretaget sig, og denne hans Forklaring, efter hvad der i saa Henseende er bleven oplyst, ikke findes at kunne forlastes, saa vil Arrestanten i Henhold til Straffelovens § 38 blive at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes, at han udreder denne Actions Omkostninger.“

Mandagen den 15de November.

Nr. 238.

Advocat Liebe

contra

Peder Pedersen Romlund (Defensor Henriksen),
der tiltales for Løsgænger, Tyveri, Hæleri og Falst.

Rougsø, Sønderhald og Østerliisberg Herreders Extraretsdom af 18de Mai 1869: „Arrestanterne Peder Pedersen med Tilnavn Romlund og Niels Hansen bør henføres, den Førstnævnte til Tugthuusarbejde i 6 Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Caroline Andersen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Procurator Bredstrup 10 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 8 Rd., bør udredes af Arrestanten P. Pedersen, dog saaledes, at Arrestanten N. Hansen in solidum med ham beraf udreder $\frac{1}{3}$ og Tiltalte Caroline Andersen de af Actionen for hendes Vedkommende flydende Omkostninger, derunder $\frac{1}{3}$ af Salairerne til Actor og Defensor. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 23de August 1869: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende den ikke er indanket for Overretten, tiltales Peder Pedersen Romlund for Løsgænger, Tyveri, Hæleri og Falst.

Tiltalte, der er født i Aaret 1834, har — foruden 3 Gange at være frifunden ikkun for Actors videre Tiltale for Tyveri, Hæleri eller Bedrageri —

oftere forhen været straffet, deels for Overtrædelse af et ham i Henshold til Bestemmelserne i Fundats 14de November 1743 4de Cap. § 3 givet Tilhold om ikke uden Politimesterens Tilladelse at indfinde sig paa Viborg Kjøbstads Grund, deels for Tyveri og Hæleri, senest ifølge Høiesteretsdom af 2den December 1864 efter Frdn. 11te April 1840 § 22 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar for 4de Gang begaaet Hæleri, og han blev, efter at have udfaaet denne sidste Straf, løsladt af Straffeanstalten i Viborg den 6te December f. A. Forsaavidt nu Tiltalte sigtes for Løsgænger, maa det vel ansees oplyst, at han fra sin Løsladelse, indtil han den 22de Januar d. A. blev anholdt, har drevet omkring i Viborg og Randers Aamter uden fast Opholdssted eller Erhverv, men da Tiltalte ved sin Løsladelse af Straffeanstalten var i Besiddelse af ca. 18 Rd., findes der ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at han i det ommeldte Tidrum har savnet Midler til sit Underhold, og han vil saaledes ikke være at straffe for Løsgænger.

Hvad Sigtelsen for Tyveri og Hæleri angaaer, da er Tiltalte mistænkt for at have forsvøvet eller deeltaget i følgende i Tidrummet mellem hans Løsladelse af Straffeanstalten og hans Anholdelse begaaede Tyverier:

1. Den 17de December f. A. blev der begaaet et Indbrudstyveri hos Huusmand Niels Larsen i Mellemandet, medens han og Husets øvrige Beboere mellem Kl. 6 og 9 om Aftenen vare fraværende, idet et Vindue var udtaget og forffjellige Gjenstande, navnlig Sengklæder og Spisevarer, vare borttagne fra Stuen og Sovestammeret. Af de saaledes savnede Gjenstande er navnlig en til 8 Rd. vurderet Overdyne, med Hensyn til hvilken Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed samt tilveiebragt Giendomsbeviis, kommet tilstede under Sagen, idet den paa Foranledning fra Politiets Side er uleveret af Slagter Hillerts's Enke i Viborg, der edeligen har forklaret, at hendes Datter en Dag kort før Jul f. A. har kjøbt Dynen af en Person, hvem hun har gjenkjendt i Tiltalte, for 2 Rd., idet hun derhos har udfagt, at hun og hendes Datter lode Personen udfærdige et Beviis for, at han havde solgt hende Dynen for 2 Rd., som han underkrev med et Navn, som hun troer var Jens Nielsen, men hvilket Beviis isøvrigt er forkommet for hende. Hendes Datter har derhos afgivet en lignende edelig Forklaring, og hun har navnlig ogsaa med fuldkommen Bestemtthed gjenkjendt Dynen, hvorimod hun ikke vil have seet det ommeldte Beviis, som Tiltalte efter hendes Forklaring endnu ikke var færdig med at udfærdige, da hun forlod Huset. Tiltalte, der vedholdende har benægtet at have forsvøvet det omhandlede Tyveri, forklarede først, at han nogle Dage før Jul f. A. tæt udenfor Viborg traf en Kone ved Navn Laurine Danielsen, som han godt kjendte, da hun var Datter af en Mand fra hans Fødeegn, hvorimod han ikke erindrede hendes Mand's Navn; hun bar paa en Dyne, som hun angav at ville sælge i Viborg, og da hun var bedre kjendt i Viborg, paatog han sig efter hendes Anmodning at sælge Dynen, hvorefter han solgte den til Slagter Hillerts's Enke, og han erklærede navnlig, da han under et Forhør blev sammenstillet med denne og hendes Datter, at han gjenkjendte dem begge som dem, til hvem han solgte Dynen, ligesom han paa nærmere Anled-

ning opgav, at han ankom til Viborg den 17de December f. A. og forblev der til den næste Dag, da han ved om Morgen en at gaae ud ad Skive Beien møbte Laurine Danielsen, og at det saaledes var den 18de December f. A. eller Dagen efter at det her omhandlede Tyveri var forøvet, at han solgte Dynen til Slagter Hillerts's Enke eller Datter; Tiltalte erkjendte tillige, at han, som af disse Personer forklaret, først havde forespurgt hos Hillerts's Enke om en Sælgefone, og af hende var bleven henviist til et andet Sted i Gaden, hvorfra han dog strax gik tilbage til Hillerts's Enke, hvis Datter efter Sagens Oplysninger maa antages at have hentet ham tilbage. Tiltalte vedgik ligesledes, at han paa Anmodning af Hillerts's Enke gav hende et Beviis for at have solgt hende Dynen, paa hvilket Beviis han efter sit Udsagn skrev Laurine Danielsens Mand's Navn, hvilket han iøvrigt ikke vil kunne erindre, og de 2 Rd., han havde faaet for Dynen, angav han strax at have betalt til Laurine Danielsen hos en Kjøbmand i Viborg; derimod benægtede Tiltalte, at den tilstedebragte og som meldt af Bestjaalne gjenkjendte Dyne var den, som han paa den anførte Maade havde været i Besiddelse af og solgt. Denne sin Forklaring har Tiltalte nu vel senere forandret derhen, at han, da Laurine Danielsen anmodede ham om at sælge Dynen, vægrede sig derved, samt at han noget efter saae en Bondemand i Viborg, der med hendes Palle gik først ind i det Sted, hvor Tiltalte efter sin ovenangførte Forklaring var bleven henviist af Hillerts's Enke, og derfra til dennes Bopæl, og at han senere traf Laurine Danielsen, der fortalte ham, at Dynen nu var solgt af en Bondemand for 2 Rd., men til denne Tiltaltes seneste Forklaring, hvorefter han ikke den paagjældende Dag vil have været i Besiddelse af eller solgt nogen Dyne, vil der intet Henhyn kunne tages, idet den er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, der i høi Grad bestyrke Rigtigheden af Tiltaltes oprindelige Bedgaelse af at have den ommeldte Dag været i Besiddelse af og solgt en Dyne til Hillerts's Enke, ligesom Tiltaltes Angivende om Grunden til, at han fra først af havde erkjendt at have solgt Dynen, uagtet Saadant ikke stemmede med Sandheden, er høist usyldestgjørende. Ligesom der nu herefter maa gaaes ud fra, at Tiltalte den ommeldte Dag har været i Besiddelse af og solgt en Dyne til Hillerts's Enke eller Datter, saaledes findes det ogsaa efter de af disse Personer afgivne edelige Forklaringer og Sagens Oplysninger i det Hele at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at den af Tiltalte solgte Dyne er den, der, som meldt, er udleveret af Slagter Hillerts's Enke, og gjenkjendt af Bestjaalne. Tiltalte har nu vel, som foransøgt, foregivet at have modtaget Dynen af Laurine Danielsen fra Fjiffvæl, men efter Sagens Oplysninger i det Hele er det aldeles uantageligt, at bemeldte Fruentimmer, der ifkun var i en Alder af 18—19 Aar, samt derhos ugift, og som ifølge Meddelelse fra vedkommende Herredscontoir afgik ved Døden Dagen før Tiltaltes Anholdelse, hvilket Tiltalte, som paa den Tid var i Fjiffvæl, letteligen kan kunnet faaet Kundskab om, skulde have været i Besiddelse af den stjaalne Dyne, og med denne have været i eller ved Viborg den 18de December f. A. Tiltalte, hvis Opgivende om at have modtaget Dynen af Laurine Danielsen derfor findes at maatte forkastes, maa som Følge heraf an-

sees at have været i ubjættet Besiddelse af den, som foransørt, tilstedekomne og af Bestjaalne gjenkendte Dyne, med Hensyn til hvilken Betingelserne for Anvendelsen af det i Lov 6—17—10 og 11 cfr. Frbn. 8de September 1841 § 6 ommeldte Beviis, som berørt, ligeledes isøvrigt ere tilstede, og han vil derfor være at anses med Straf for Hæleri, idet der efter de foreliggende Oplysninger vel er en betydelig Formodning tilstede for, at han selv har forøvet det omhandlede Tyveri, hvorved Dynen er fravendt Huusmand Niels Larsen, men Saabant dog ikke imod Tilstaltes Benægtelse kan anses tilstrækkeligt beviist.

2. Den 8de Januar d. A. blev der forøvet et Tyveri hos Gaardmand Niels Kjelshen i Hadberg, idet en Laage fra Marken ind til Hækkelsøen var brudt op, medens Folkene mellem Kl. 5—7 om Eftermiddagen var inde for at spise til Aften, og fra Karlekammeret borttaget forskjellige Gjenstande, der tilhørte deels Niels Kjelshens Søn H. S. M. Nielsen, deels Karlen Anton Sørensen, og hvoraf nogle senere fandtes liggende paa Marken, medens der af de øvrige er under Sagen af Eieren af Ny Østvad Kro afleveret deels en Kaffjet af Værbi 1 Rd. og en Vest af Værbi 1 Rd. 4 Mk., med Hensyn til hvilke Gjenstande H. S. M. Nielsen har aflagt Tilhjemlingsed, ligesom han har ført Beviis for sin Eiendomsret til Vesten, deels et Mundklæde af Værbi 1 Rd., med Hensyn til hvilket Anton Sørensen har aflagt Tilhjemlingsed og ført Eiendomsbeviis, hvorhos endelig et Par til 2 Mk. vurderede Fingervanter, som Anton Sørensen ligeledes edeligen har vedkjendt sig som fravendt ham ved Tyveriet, ere ubleverede af den i 1ste Instant medtiltalte Caroline Andersen. Den ommeldte Kroeiers Hustru har edeligen forklaret, at Tilstalte den 8de Januar d. A. omtrent Kl. 7 kom til Kroen med en lille Pakke, hvori Kaffjetten og Vesten vare, og disse Gjenstande købte hun tilligemed Mundklædet, som Tilstalte havde paa, da han kom, samt nogle flere andre Ting den følgende Dag af Tilstalte, der overnatte i Kroen, og bemeldte Kroens Søn har ligeledes edeligen forklaret, at han overværede Handelen om disse Gjenstande, hvilke han i Netten har gjenkendt som dem, hans Moder købte af Tilstalte. Med Hensyn til de ovennævnte Fingervanter har Caroline Andersen udsagt, at den ligeledes i 1ste Instant medtiltalte Niels Hansen, med hvem hun boede sammen, bragte dem hjem med sig den 9de Januar d. A., idet han fortalte, at han i Østvad Kro havde været sammen med Tilstalte og af ham havde modtaget Vanterne i Bytte mod nogle Klædningsstykker, og Niels Hansen har under Forhøret ligeledes forklaret, at han paa denne Maade modtog Vanterne af Tilstalte. Denne har nu vel benægtet at have forøvet det ommeldte Tyveri eller at have været i Besiddelse af nogen af de Gjenstande, der ere bragte tilstede under Sagen og vedkendte af de Bestjaalne, men ved de ovennævnte af Kroeierens Hustru og Søn afgivne edelige Forklaringer, hvis Rigtighed i en væsentlig Grad bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, findes det at maatte anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte, der efter først i saa Henseende at have givet en ubestemt Forklaring, senere har erkjendt, at han under sit Ophold i Kroen handlede om forskellige Gjenstande samt bortbyttede nogle Klæd-

ningsstykker til Niels Hansen, ogsaa har været i Besiddelse navnlig af den Vest og det Tørklæde, med Hensyn til hvilke isøge det foranstaaede Betingelserne for Anvendelsen af det i L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis iøvrigt ere tilstede, og Tilstalte vil saaledes ogsaa for sin u hjemlede Besiddelse af disse 2 Gjenstande være at ansee som Hæler, idet der ikke imod hans Benægtelse er tilveiebragt Beviis for, at han selv har udøvet Tyveriet.

3. Paa Gaarden Carlsberg blev den 10de Januar d. A., som det maa antages omtrent Kl. 8—9, medens Folkene vare inde at spise til Aften, stjaalet deels fra Vognporten en Presenning, deels fra det uafsaafede Røgterkammer 1 Dyne, 2 Hovedpuder og 1 Par Lagener, tilhørende Gaardens Eier, Proprietair Albek, samt en Frakke, et Par Støvler, en Kaffjet m. m., der tilhørte Røgteren Christian Møller. Af disse Gjenstande bleve Dyngen, Puderne, Presenningen samt Kaffjetten fundne paa forskjellige Steder, hvor Tyven maatte antages at have efterladt dem, medens Lagernerne, Støvlerne samt Frakken tilsligemed et Par Vanter, der havde været i samme, bleve ved en ansittet Undersøgelse paa Caroline Andersens Bopæl udeverede af denne, der har forklaret, at Tilstalte den 11te Januar d. A. kom til det af hende og Niels Hansen beboede Huus, idet han medbragte et Par Lagener, en Frakke og et Par Støvler, hvilke Gjenstande han gav Niels Hansen mod at en tidligere Byttheandel, som de havde gjort om Frakker, gif tilbage, samt at Niels Hansen senere fortalte hende, at Tilstalte havde meddeelt ham, at disse Gjenstande vare stjaalne paa et Sted, hvorved Tilstalte maatte antages at have sigtet til Carlsberg; Caroline Andersen har derhos udsagt, at hun med Niels Hansen aftalte, at hun, hvis dertil blev Anledning, skulde fortælle, at Gjenstandene vare kjøbt i Randers, hvorhos hun, ligeledes efter Aftale med Niels Hansen, udbillede Bogstaverne T. A., hvormed Lagenerne i det ene Hjørne vare mærkede med rødt Garn. Niels Hansen har ligeledes forklaret, at Tilstalte den 10de Januar d. A. medbragte et Par Lagener, en Frakke og et Par Støvler, hvilke Gjenstande Niels Hansen modtog af ham for at lade den tidligere Byttheandel om Frakkerne gaae tilbage, samt at Tilstalte fortalte, at han om Aftenen havde været inde at stjæle i en Gaard, som Niels Hansen efter Beskrivelsen kunde skjønne maatte være Carlsberg, at han navnlig i en Vognport havde taget en Presenning og i Røgterkammeret nogle Sengklæder m. m., samt at han havde kastet Presenningen og Sengklæderne fra sig. Proprietair Albek har ved at forevise Lagernerne, der ere ansatte til en Værdi af 3 Rd., men hvorpaa Mærket T. A. nu ikke sanctes, edeligen erklæret, at de ganske lignede de ham fravendte, men at han ikke med Bisshed kan vedkjende sig dem; derimod har Røgter Christian Møller med Bestemthed gjenkjendt Lagernerne ligesom og Frakken og Støvlerne, der ere vurderede tilsammen til 2 Rd. 4 Mk., og med Hensyn til hvilke Gjenstande han har aflagt Tilhjemlingsed, hvorimod han har erklæret ikke at kunne tilveiebringe Beviis for sin Egenomsret til samme. Tilstalte har imidlertid benægtet at have forøvet det heromhandlede Tyveri eller at have været i Besiddelse af nogen af de nyssommeldte Gjenstande, og han vil navnlig ikke have

givet Niels Hansen Lagnerne, Frakten og Støvlerne for at lade Byttehandelen om Frakkerne gaae tilbage, hvorimod han i den Anledning vil have betalt Niels Hansen 10 Mk., og vel er der deels ved Niels Hansens og Caroline Andersens Forklaringer deels ved Sagens øvrige Oplysninger tilveiebragt en betydelig Formodning for, at det heromhandlede Tyveri er forsvet af Tiltalte, der om Eftermiddagen den 10de Januar d. A. har været i Nærheden af Gjærningsstedet, og som, efter først at have givet en afvigende Forklaring, senere har erkjendt, at han, ved den næste Morgen at indfinde sig paa Niels Hansens Bolig, er passeret i Retning af de Steder, hvor flere af de sjaalue Gjenstande ere fundne, ligesom der er fremkommet en høi Grad af Formodning for, at Tiltalte har været i Besiddelse af en Stok, der efter Tyveriets Udøvelse er forefundet i Vognporten paa Carlsberg, men imod Tiltaltes Benægtelse findes der dog ikke at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte enten har udført Tyveriet eller været i Besiddelse af nogen af de ved samme sjaalue Gjenstande.

4. Med Hensyn endelig til et hos Huusmand Terkild Terkildsen paa Afsentoft Mark den 11te Januar d. A. om Aftenen ved Indstigning gennem et Vindue og Sprængning af Døren mellem Kjøkkenet og Sovokammeret forsvet Tyveri af endeel Sengklæder, Fødevarer med flere Gjenstande, hvilket især rigt Ait, med Undtagelse af et Par Stok og et Kommeuhr, som ikke ere bragte tilstede under Sagen, den næste Morgen sandtes henlagte ikke langt borte, har den i 1ste Instants medtiltalte Niels Hansen afgivet følgende Forklaring. Efter Anmodning af Tiltalte Peder Pedersen Romlund, der havde indfundet sig hos ham om Fjernmiddagen den 11te Januar d. A., fulgte han hjemmefra med denne, hvem han derhos laante en Stok, og efterat være kommen til Afsentoft noget over Middag, traf de her paa Huusmand Terkild Terkildsen, med hvem de efter hans Opfordring fulgte hjem. Medens de opholdt sig her, fortalte Terkildsen dem, at han skulde en længere Tour bort i Pengeanliggender, og foruden Terkildsen var der ikke Andre i Huset end en lille Pige, hvorhos Terkildsen omtalte, at hans Kone ikke var hjemme, og at han et Par Dage isorveien havde hævet en Arv. Efterat have forladt Terkildsens Huus, besøgte de derpaa en Mand, der boer et Stykke derfra, og forbleve der indtil Mørkningen, og da de derpaa vare gaaede tilbage efter Afsentoft og kom forbi Terkildsens Huus, standsede Tiltalte og yttrede, at de maatte have Huset undersøgt. Efterat have gjort nogle Indvendinger, gif Niels Hansen ind paa Forslaget, saaleedes at han udenfor skulde passere paa, om der kom Nogen, medens Tiltalte skulde gaae ind i Huset. Tiltalte gif nu hen og bankede paa Sovokammervinduet og spurgte om de sov, og da Ingen svarede og Huset derfor antoges at være tomt, gif Tiltalte om til en anden Side af Huset, hvor han kom ind, uden at Niels Hansen saae paa hvilken Maade, men kort efter bemærkede han, at Tiltalte tændte Lys og dermed bevægede sig omkring i Huset. Da der imidlertid nu kom en lille Pige hen til Huset og Niels Hansen troede, at det var Terkildsens Pige, som de ved deres tidligere Besøg i Huset havde truffet der, gif han strax temmelig hurtigt bort, forinden Pigen kom heelt hen til

Huset. Pigen Ane Bolette Jacobsen, der er 13 Aar gammel, har nu ogsaa forklaret, at da hun samme Aften omtrent Kl. 6 var sendt i et Grinde til Terkildsens Huus, kunde hun, da hun gik fra Afsentoft, see, at der var Lys i Terkildsens Sovokammer, og troede derfor, at Folkene vare hjemme, men da hun fandt Indgangsdøren lukket og derfor gik om til Sovokammervinduet, saae hun en Mandsperson, der har noget Hvidt, og som ved hendes Ankomst gik om til Kjøkkenvinduet og raabte: „Niels, Niels, kom nu.“ Tiltalte har nu vel erkjendt, at han den ommeldte Dag har været i Følge med Niels Hansen, saaledes som af denne forklaret, men han har vedholdende benægtet at have forøvet Tyveriet, idet han har udsagt, at han og Niels Hansen om Aftenen, da de vare komne til Afsentoft, skiltes ad paa Landeveien, og vel bestyrkes den Formodning, der efter Niels Hansens Forklaring maa være tilstede for at Tiltalte er Gjerningsmanden, i en væsentlig Grad ved den Omstændighed, at der udenfor det Vindue, som var udtaget i Terkildsens Huus, fandtes en Stok, som Tiltalte erkjender at have modtaget af Niels Hansen og ført med sig den paagældende Dag, men det kan dog ikke ved de saaledes tilstedeværende Oplysninger ansees tilstrækkeligt beviist, at Tiltalte, der har foregivet, at han levere Niels Hansens Stokken tilbage paa Landeveien, da de kom til Afsentoft, har begaaet det omhandlede Tyveri.

Hvad Sigtelsen for Falst angaaer, de har Tiltalte, som ovenanført, erkjendt, at han, da han den 18de December f. A. folgte en Dyne til Slagter Hillert's Enke eller Datter, har underkrevet en derom udsærdiget Tilskaaelse med et fremmed Navn, og idet Tiltaltens Anbringende om ved dette Navn at have villet betegne den Mand, der eiede Dynen, og med hvem det Fruentimmer, af hvem han vil have modtaget Dynen, efter hans Forklaring var gift, efter Sagens Omstændigheder ikke vil kunne komme i nogen videre Betragtning, vil han ikke kunne undgaae Straffeanfvar for dette sit Forhold.

Tiltalte, der, som meldt, tidligere efter Høiesteretsdom af 2den December 1864 har været straffet med 4 Aars Forbedringshuusarbejde for 4de Gang begaaet Hæleri, vil saaledes nu efter alt det Anførte være at ansee deels for 5te Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 og deels for Falst efter samme Lovs § 275 cfr. § 270, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf Tugthuusarbejde i 6 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltens Vedkommende ligeledes billiges, vil den være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.“

Tirsdagen den 16de November.

Nr. 56. Grosferer **H. Broge** (Advocat Hansen)
contra

Grosferer **L. Sagemann** (Advocat Hindenburg),
betræffende Citantens Ret til for et Bodmerilaan at gjøre Exe-

cuttion i Sluppen „2 Brødre“s Ladning, uanseet Indstævntes Protest.

Narhuus Fogedrets Kjendelse af 9de Juni 1868: „Den af Consul E. Hagemann i Kjøbenhavn under nærværende Sag nedlagte Protest kan ikke tages tilfølg.“

Samme Rets Kjendelse af 10de Juni 1868: . . . „I foranførte Gjenstande, nemlig Skib og Redskab som dette foran findes specificeret, Fragten samt Ladningen decreterede Fogden derefter lovligt Udlæg at være skeet til Fyldestgjørelse af Requirentens Forbring med Omkostninger, dog under Forbehold af enhver Andens, navnlig Consul E. Hagemanns, Kjøbmand N. Tørgensen og Capitain N. P. S. Fyhns mulige bedre Ret. . .“

Viborg Landsoverrets Dom af 2den November 1868: „Den paaankede Udlægsforretning ophæves, forsaavidt der er givet Indstævnte, Grosserer H. Broge, Udlæg i den ovenfor ommeldte, Citanten, Consul og Grosserer Hagemann i Kjøbenhavn, tilhørende Ladning. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes deels med Hensyn til, at det af Citanten den 6te Juni d. A. i Fogebretten fremlagte Indlæg ikke kan sees at være skrevet paa stemplet Papir, deels med Hensyn til, at de to af Citanten for Overretten fremlagte Udskrifter henholdsvis af Narhuus Kjøbstads Justitsprotocol og Fogedprotocol, der hver for sig omfattede flere Documenter, ifkun ere skrevne paa stemplet Papir til 16 ß og deels endelig i Anledning af, at der mangler tilstrækkelig Dplysning om, hvorvidt det Fornødne er blevet iagttaget med Hensyn til Stempelingen af det under Sagen omhandlede Bodmeribrev af 8de April 1868.“

Høiesterets Dom.

Forsaavidt det i den indankede Dom er antaget, at der ikke under denne Sag kan gives nogen Bestemmelse om Ophævelse af den Arrest, der er lagt paa den under Sagen omhandlede Ladning, bemærkes, at dette Spørgsmaal efter Sagens Stilling for Høiesteret ikke foreligger til Afgjørelse. Efter Proceduren bliver det heller ikke nærmere at undersøge, om Fogeden — saaledes som Citanten for Overretten har anbragt — med Føie har undladt at tage de af Indstævnte under den paagjældende Fogedforretning nedlagte Paastande under Paaafjendelse.

Citanten har for Høiesteret søgt at gjøre gjældende, at Ghl-
biggheden af det under Sagen omhandlede Bodmeribrev, forsaavidt
det omfatter den Indstævnte tilhørende Ladning, bør bedømmes
efter svensk Ret, og at Forbudningen ifølge denne maa ansees
bindende for Indstævnte. Til dette Anbringende vil der imidlertid
imod Indstævntes Protest allerede af den Grund intet Hensyn
kunne tages, at der i de foregaaende Instantser hverken er frem-
kommet nogen saadan Paastand eller meddeelt nogen Dplysning
om den svenske Lovgivnings herhen hørende Bestemmelser. I det
Sagen som Følge heraf, som ved Overrettsdommen skeet, vil være at
afgjøre efter dansk Ret, finder Høiesteret det dog uforlødent at ud-
tale sig om det Spørgsmaal, hvorvidt en Skipper i Almindelighed
kan ansees berettiget til at behæfte den Tredeemand tilhørende
Ladning i dens Heelhed med Bodmerilaan; den i Dommen paa-
beraabte Forsømmelse fra Skipperens Side af at correspondere
med Ladningsøieren i Forbindelse med de øvrige i samme ansførte
særlige Omstændigheder maa nemlig i og for sig tilstrækkeligen
hjemle det i Dommen antagne Resultat, og de Høiesteret forelagte
nye Dplysninger ville ingen Forandring heri kunne bevirke. Dom-
men bliver saaledes efter Indstævntes Paastand at stadfæste. Pro-
cessens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Paa en — som det maa
antages i October Maaned s. A. paabegyndt — Reise fra Norrkøping i Sver-
rig til Aarhus med Slupfibeet „To Brødre“ af Træsøskjøbing udstedte Ski-
bets Fører, Capitain N. P. S. Fyhn, i Anledning af indtruffet Havari under
8de April d. A. i Wisby et Bodmeribrev, hvorved han til Sikkerhed for et
Bodmerilaan, stork med Tillæg af Præmie 3,404 Rd. 6 Ore svensk Rigmønt
eller 1,702 Rd. 3 s. 10 m., der skulde betales 3 Dage efter hans Ankomst til
Løsskibet med Skib og Ladning, pantsatte det ommeldte Skib med Medskab
og Inventarium, saavel som Fragt og Ladning. Dette Bodmeribrev er derefter
til Indfasering transporteret til Indstævnte, Grosserer S. Brøge i Aarhus,
der, efterat det paagjældende Skib den 14de Mai d. A. var ankommen til Aar-
huus, under 19de s. M. lod til Sikkerhed for det ommeldte Laan med Renter

og Omkostninger, ialt 1,714 Rd. 1 Mk. 1 ß, ved Fogden gjøre Arrest i samtlige de pantsatte Gjenstande, deriblandt navnlig ogsaa i Ladningen, — hvis Eier, Citanten, Consul og Grosferer Hagemann i Kjøbenhavn, lod give Møde under Forretningen og reserverede sin Ret, idet han henholdt sig til en Meddelelse, som han den foregaaende Dag ved Notarius havde ladet gjøre Indstævnte, blandt Andet om, at han hos Notarius havde deponeret et contant Beløb af 1,800 Rd. til Sikkerhed for den Deel af Bodmerilaanet, der efter lovlig opgjort Dispaçe vilde komme til at paahvise Ladningen, — og ved et den 22de s. M. inden Arbuns Søs og Gjæsteret indgaaet Forlig forpligtede derpaa Capitain Fyhn sig til inden 14 Dage at betale Indstævnte Bodmeribrevets Paalydende, 1,702 Rd. 3 ß, med Renter og Omkostninger, saaledes at det Forbodme, Skibet samt Ladningen, fremdeles skulde forblive under Beslag til Indstævntes Sikkerhed. Ved den til Execution af dette Forlig den 6te Juni d. A. paabegyndte Fogedforretning gav Citanten ligeledes Møde og protesterede imod, at der blev gjort Execution i den paagjældende Ladning, idet han under Paaveraabelse af, at Skipperen ikke har haft nogen Ret til at forbodme denne, og at Citanten derhos, som ovenfor ommeldt, allerede forinden Arrestforretningen havde siklet Sikkerhed for den Andeel i det paagjældende Havari, der efter lovlig Dispaçe kunde komme til at paahvise Ladningen, paastod Indstævnte kjendt uberettiget til at gjøre Execution i bemeldte Ladning, samt den paa samme lagte Arrest hævet, hvorhos han forbeholdt sig Ret til Skadeserstatning saavel hos Indstævnte som hos Skipperen. Den saaledes nedlagte Protest blev imidlertid forkastet ved en af Fogden assagt Kjendelse, i hvilken det navnlig er antaget, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om og hvorvidt Skipperen har været berettiget til tilligemed Skibet at forbodme Ladningen, ligger udenfor Fogedrettens Competence, og at der i hvert Fald mangler de til at paakjende dette Forhold i sin Heelhed nødvendige factiske Dplysninger, og der blev derpaa til Fyldestgjørelse af Indstævntes Forbring med Omkostninger decreteret Udlæg i alt det Forbodme, nemlig Skib og Redskab, Fragten samt Ladningen, dog under Forbehold af enhver Andens og navnlig Citantens mulige bedre Ret. Citanten har derefter her for Retten indanket den ommeldte Fogedkjendelse samt den derefter foretagne Udlægforretning, og paastaat sine for Fogedretten nedlagte Paastande tagne til Følge, samt den iværksatte Execution annulleret, forsaavidt den er udstrakt ogsaa til Ladningen, medens Indstævnte derimod har paastaat den indankede Kjendelse samt Udlægsecretet stadfæstet.

Forsaavidt nu Indstævnte principaliter har forneent, at Fogden med Føie har undladt at tage Realiteten af de af Citanten under den paagjældende Fogedforretning nedlagte Paastande under Paakjendelse, og at Overretten skulde mangle Competence til at paakjende de mellem Parterne omtvistede Spørgsmaal *a prima instantia*, bemærkes, at ligesom det følger af Forholdets Natur, at det maatte paaliggende Fogden efter fornøden Prøvelse af de fremsatte Indsigelser at afgjøre, hvorvidt den requirerede Executionsforretning efter de foreliggende Dplysninger burde fremmes eller ikke, uden at han kunde være berettiget til at

ffhyde Afgjørelsen af noget Spørgsmaal, forsaavidt det i denne Henseende kunde faae Indflydelse, fra sig, saaledes er der efter de for Appel af den Art Forretninger gjælderbe Regler Intet til Hindre for, at Overretten tager de fremfattede Indsigelser under Paaskjendelse, naanseet at de ikke ere paaskjendte under den paaanførte Fogedforretning.

Det skjønes nu ikke rettere, end at der maa gives Citanten Medhold i, at en Skipper hverken efter Forholdets Natur eller efter Lovgivningens Bestemmelser, see navnlig D. L. 4—5—1 cfr. 5, i Almindelighed kan ansees berettiget til at optage Bodmerisaan mod Sikkerhed ikke alene i det Rederiet tilhørende Skib og Skibscrebsfab samt Fragten, men ogsaa i den Tredeemand tilhørende Ladning i sin Heelhed, og i nærværende Tilfælde kan der saameget mindre være Spørgsmaal om, at den af Skipperen truffne Disposition skulde være forbindende for Ladningseieren, forsaavidt der er givet Sikkerhed i Ladningen i sin Heelhed og ikke blot i Fordringen paa den Ladningen efter opgjort Disposition paahvilende Andeel i det indtrufne Havari, som Citanten uimod sagt har anbragt, at Skipperen hele Vinteren siden October eller November f. A. har ligget paa samme Sted med sit Skib og i den Tid har havt god Leilighed til at correspondere med Ladningseieren. Da det nu ikke er oplyst, at Laanen skulde paa en saadan Maade have været til Fordeel for Ladningseieren, at Citanten af den Grund skulde være bunden ved Skipperens Disposition, ligesom det end ikke er paaberaabt af Indstævnte, at Skipperen skulde have været i Besiddelse af nogen særlig Bemyndigelse fra Citantens Side til at forbyde Ladningen, samt da der endelig ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ved det under den ovennævnte den 18de Mai d. A. afholdte Notarialforretning Paafæredte skulde ansees at have erkjendt Skipperen for berettiget til at forbyde Ladningen ialtsald for en Qvotadeel af det optagne Laan, kan Indstævnte — der ikke har bestridt, at han i det af Citanten, som meldt, hos Notarius deponerede Beløb, der oversteg hele Bodmeribeløbet, havde tilstrækkelig Sikkerhed for hans Fordring paa det Ladningen paahvilende Havaribidrag — ikke i det udsædte Bodmeribrev og det af Skipperen i Genhold dertil indgaaede Forlig ansees at have havt retlig Hjemmel til at gjøre Execution i den Citanten tilhørende Ladning, og den paaanførte Ublægsforretning vil derfor efter Citantens Paastand være at ophæve, forsaavidt den er ubstrakt til Ladningen.

Derimod kan der under nærværende Sag — hvor alene Spørgsmaalet om, hvorvidt der til Fyldestgjørelse af Indstævntes Fordring burde være givet Ublæg i Ladningen, kan ansees at foreligge Overretten til Afgjørelse — ikke gives nogen Bestemmelse om Ophævelse af den paa Ladningen lagte Arrest.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.“

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 36.

Den 10de December.

1869.

Anden ordinaire Sæksion.

Torsdagen den 18de November.

Nr. 11. Gaardmændene **Mads Wille m. Fl.** (Adv. Halkier)
centra

Sognepræsten for Kjettinge og Breininge Menigheder, Provst **Thomsen Gad**, R. af D. (Advocat Liebe efter Ordre ved Adv. Nellesmann),

betræffende Citanternes Forpligtelse til aarlig at yde Indstævnte og efterkommende Sognepræster i Kjettinge og Breininge Sognefald en Gaas eller Vederlag derfor.

Rysted Birketingsdom af 27de Juni 1866: „Contracitanten, Provst Thomsen Gad, Ridder af Dannebrog, Sognepræst for Kjettinge og Breininge Menigheder, bør for Hovedcitanterne, Gaardmændene Mads Wille, Rasmus Ebbe, H. P. Nielsen, Sorgen Poulsen, Sorgen Wille, Lars Hansen, Hans Hansen, Hans Hansen, Peder Olsens Enke, Peder Rasmussen Ebbe, Niels Suhrs Enke, Sorgen Sorgensens Enke, Mads Haskling, Ole Larsen, Jens Seppesen, Hans Larsen, Rasmus Suhr, Niels Haskling, Ole Jensen Lang, Sorgen Hansen, Claus Olsens Enke, Rasmus Bødker, H. P. Olsen, Jens Clausen, Jens Pedersen Høi, Hans Jensen, Lars Pedersens Enke, Jonas Hansen, Christen Olsen Wille, Jens Pedersen, Sorgen Andersen, Rasmus Nielsen, Lars Olsen, Niels Rasmussen Brandt, Jens Høis Enke og Hans Clausen, Alle af Breiker, deres Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedcitanterne bør for sig og Efterkommere ved deres paabeende Gaarde hver

især for Aaret 1863, forsaavidt saadant ikke allerede er skeet, og fremdeles aarlig udrede til Contracitanten og efterkommende Sognepræster i Rjettinge-Breininge Sogneskald i Vederlag for en Gaas 1½ Skp. Byg i Henhold til Afsløsningscommissionens Kjendelse af 24de Juni 1863. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Blæsberg tillægges i Salair 25 Rd., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1868: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Prøveprocurator Bloch tillægges i Salair 25 Rd., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Titanterne ikke for Højesteret have gjentaget deres tidligere nedlagte Paaastande om de i den indankede Dom ommeldte Udpantningsforretningers Ophævelse og om Erstatning i Anledning af disse, vil Dommen i Henhold til de iøvrigt i samme ansførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Titanterne 5 Rd. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Højesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat den ifølge Loven af 19de Februar 1861 bestilte Afsløsningscommission ved Kjendelse af 24de Juni 1863 havde fastsat Vederlaget for Leverancen af en Gaas, som efter

Opgivende af Indstævnte, Sognepræsten for Kjettinge og Breininge Menig= heber, Provst Thomsen Gad, Ridder af Dannebrog, hidtil skulde været ydet til Sognekaldet af hver Gaard i Sognet, hvorunder Freilev By hører, til 1½ Skp. Byg, at betale efter Capitelstægt for hver Gaard for Titanernes Ved= kommende, Gaardmændene Mads Bille, Rasmus Ebbe, S. P. Nielsen, Søren Poulsen, Søren Bille, Lars Hansen, Hans Hansen, Hans Hansen, Peder Olsens Enke, Peder Rasmussen Ebbe, Niels Suhrs Enke, Søren Sørensens Enke, Mads Hasling, Ole Larsen, Jens Jeppesen, Hans Larsen, Rasmus Suhr, Niels Hasling, Ole Jensen Lang, Søren Hansen, Claus Olsens Enke, Rasmus Bødker, S. P. Olsen, Jens Clausen, Jens Pedersen Høi, Hans Jensen, Lars Pedersens Enke, Jonas Hansen, Christen Olsens Bille, Jens Pedersen, Søren Andersens, Rasmus Nielsen, Lars Olsen, Niels Brandt, Jens Høis Enke og Hans Clausen, Alle af Freilev, lod Ind= stævnte, da Betalingen ikke blev erlagt, og intet Skridt fra Ybernes Side fore= taget til at paaanke Kjendelsen, den 21de og 22de Juli 1864 foretage Udpant= ning hos dem af Titanerne, der ikke vilde betale. Efter foregaaende Klage til Forligelsescommissionen af 29de Januar 1865 have Titanerne ved Nysted Birketing paaستاet den ovennævnte Kjendelse underkjenbt og sat ud af Kraft og Gyldighed, hvorhos de af Titanerne, hos hvem Udpantning er foretaget, have paaستاet Udpantningsforretningen ophævet som ugyldig og Indstævnte tilpligtet at udrede Erstatning for Tab, Tort og Creditspilde, der er paaført dem ved Udpantningen, efter Rettens eller uvillige Mænds Sjøn. De have derhos samtlige paaستاet sig Processens Omkostninger tilkjendte skadesløst.

Indstævnte paastod ved sin befinklede Sagfører, Procurator Blæsberg, Sagen afviist eller sig frifunden, samt efter Contrastævning Titanerne tilplig= te de hver især for Aaret 1863 og fremdeles aarlig at yde ham og efterkom= mende Sognepræster i Kjettinge og Breininge Soanekald en Gaas eller det herfor ved Afsløningscommissionens Kjendelse af 24de Juni 1863 fastsatte Ve= derlag. Han paastod derhos Titanerne tilpligtede at betale saavel Hoved= som Contrastøgsmaalets Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og der= under Salair til Procurator Blæsberg, hvilket i hvert Fald paastodes udredet af det Offentlige.

Ved den derefter affagte Dom blev Indstævnte frifunden for Titanernes Tiltale, og diøse for sig og Efterkommere ved deres paaboende Gaarde hver især tilpligtede for Aaret 1863, forsaavidt saadant ikke allerede var skeet, og fremdeles aarlig at udrede til Indstævnte og efterkommende Sognepræster i Kjettinge og Breininge Sognekald i Vedderlag for en Gaas 1½ Skp. Byg i Henshold til Afsløningscommissionens Kjendelse af 24de Juni 1863, medens Processens Omkostninger bleve ophævede og Indstævntes befinklede Sagfører tillagt i Salair 25 Rd. af det Offentlige.

Denne Dom have Titanerne nu paaستاet forandret principaliter saa= ledes, at de frifindes for Indstævntes Tiltale i Contrastagen, at Afslønings= commissionens Kjendelse af 24de Juni 1863 underkjenbdes, ophæves og sættes

ud af Kraft og Gyldighed, at Udpantningsforretningen af 21de og 22de Juli 1864 som ulovlig og uguldbig ophæves, samt at vedkommende Citanter hos Indstævnte tillægges Erstatning for Tab, Tort og Creditspilbe ved Udpantningsforretningen efter Rettens eller uwillige Mænds Skjøn med Rente 5 pCt. fra Klagenes Dato, in subsidium at Kjendelsen og Udpantningsforretningen ophæves, og meest in subsidium at alene Udpantningsforretningen ophæves. Saa have de og paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har efter Bevilling til fri Proces ved sin beklippede Sagsfører, Prøveprocurator Bloch, paastaet Underrettsdommen stadfæstet og Citanterne idømte Processens Omkostninger for begge Retter efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Salair til Prøveprocurator Bloch, som i alt Fald har paa- staact sig Salairret tilkjend af det Offentlige.

Den nævnte Afsløningscommissions Medlemmer, for hvilke Stævningen har været anmeldt, have ikke ladet møde her for Retten.

Citanterne støtte deres Paastaende paa, deels at Indstævnte er uberettiget til at fordrø Gjødsene, deels at Commissionen ikke har været competent til at afgjøre Kjendelse, og at denne er støttet paa urigtig Opfattelse af det Paaserede.

Naar det nemlig herom i den fremlagte Udskrift af Commissionens Protocol hedder, at af de mødende Ydere „Gaardmand Peter Hansen af Kjettinge og samtlige Gaardmænd i Freilev ikke vilde indgaae Forlig med Sognepræsten, idet de deels ikke vidste, om de vare pligtige at svare en Gaas, naagtet de erkjendte fra Aarids Tid at have ydet Præsten denne Præstation, og deels ikke vilde give mere end 4 Mk. for en Gaas“, paastaae de, at heri indeholdes flere Urigtigheder og Unoiagtigheder, og de benægte at have yttret, at de ikke vidste, om de vare pligtige at svare Gaasen, da de tværtimod vidste, at en saadan Pligt ikke paalaae dem; de ville ligesaa lidt have erkjendt, at Gaasen var svarret fra Aarids Tid, eller yttret, at de ikke vilde give mere end 4 Mk. for Gaasen. Dette have Citanterne sagt at godtgjøre ved nogle af de Tilstedeværendes Forklaringer, der gaae ud paa, at de ikke have hørt, at der af Citanterne er gjort noget Tilbud af 4 Mk. for en Gaas, men at Citanterne erklærede sig uwillige til at yde nogen Gaas, naar det skulde være en Dvang, idet det tidligere havde været en frivillig Ydelse.

Endskjøndt nu ikke ved disse Forklaringer Rigtigheden af det, der er tilføjet Commissionens Protocol, kan anses motbevist, maa der dog gives Citanterne Medhold i, at der, efter hvad der foreligger, har manglet Commissionen Competence til at afgjøre Spørgsmaalet om deres Forpligtelse til at yde Gaasen, da Protocolten intet indeholder om, at det er overdraget den at afgjøre Retsspørgsmaalet imellem Parterne, saaledes som efter Lov 19de Februar 1861 § 6 kan ske.

Men det maa ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer og øvrige fremkomne Oplysninger, deriblandt at Gaasen er ydet efter Tilvarsling fra Sognepræsten, anses godtgjort, at den ommeldte Præstation paaligger Citanterne, og maa det navnlig herved bemærkes, at det er opløst, at den er ydet

saabel efter at Smaaredselsstjenden i Henhold til Frdn. 8de Juni 1810 § 7 og Pl. 17de Juni 1812 blev afløst, som efterat Korntienden i 1824 afløstes, hvorved det maa antages erkjendt, at den ikke har været henregnet under nogen af disse Delsse, og hvad der af et enkelt Vidne er forklaret om, at den daværende Sognepræst ved Forhandlingerne i 1824 angaaende Korntiendens Afløsning skulde have erkjendt, at Ddelsen kun var frivillig, kan imod det iøvrigt Oplysse ikke tillægges nogen Betydning.

Men maa det saaledes antages, at den Forudsætning, fra hvilken Commissionen ved Afgjørelsen af den ommeldte Kjendelse er gaaet ud — at der paahvilede Citanterne en retlig Forsigtelse til at yde den ombandlede Afgift — er rigtig, vil Overretten ikke kunne komme til andet Resultat end med Underretten at lade det beroe ved bemeldte Kjendelse, idet det maa være overladt til Citanterne, hvis de finde den af Commissionen anvendte Conservering ubillig, ad den i Lovgivningen bestemte Veie at opnaae en Forandring i Ansættelsen.

Da Citanternes Anke over Udpantningsforretningen og deres Paastrand om Erstatning i Anledning af den ikke er fremsat inden den i Frdn. 2den Juni 1830 § 6 foreskrevne Tid, kunne de ikke komme i Betragtning.

Som Følge heraf bliver efter Indstævntes Paastrand Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger bifalbes, at stadfæste, og findes Processens Omkostninger her for Netten efter Omstændighederne at maatte ophæves.“

Fredagen den 19de November.

Nr. 62. **Dhrr. Lamb & Co.** som Fuldmægtig for **Dhrr. Davidson, Colthirst & Co.** (Advocat Liebe)
contra

Dhrr. J. Niles & Co. (Advocat Hindenburg),
betræffende de Indstævntes Forpligtelse til at betale Citanterne i deres nævnte Egenstak Vstl. 177. 12. 5 ifølge en i London den 9de November 1866 opgjort Dispatche over Havariet af Skennertbriggen „Luis Mariani“.

St. Thomæ Bytingsdom af 13de Januar 1868: „Indstævnte, Dhrr. J. Niles & Co., bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanterne, Dhrr. Lamb & Co. som Fuldmægtige for Dhrr. Davidson, Colthirst & Co. i Kingston, Jamaica, imod Dhrr. Lamb & Co's Dvittering Vstl. 177 12 sh. 5 d. Sterling med 6 pCt. aarlige Renter fra 2den September 1867 indtil Betaling skeer, tilligemed nærværende Sags

Omkostninger skadesløst, berunder Sagførersalair Doll. 32. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 27de Mai 1868: „Citanterne J. Miles & Co. bør for de Indstævnte Lamb & Co. som Fuldmægtige for Davidson, Colthirst & Co. deres Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i alt Bæsentligt billiges, vil Dommen være at stadfæste, hvorhos Processens Omkostninger for Høiesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 3 vestindiske Daler.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaante Citanterne J. Miles & Co. en under 13de Januar d. A. inden St. Themæ Byting affagt Dom, ved hvilken de ere blevne dømt til at betale til de Indstævnte Lamb & Co. som Fuldmægtige for Dhrr. Davidson, Colthirst & Co. i Kingston, Jamaica, den Summa £stl. 177. 12. 5 med 6 pCt. aarlige Renter fra 2den September 1867 og Processens Omkostninger. Den saaledes affagte Dom paaftaae Citanterne principaliter kjendt uesterrettelig at være, subsidialiter underkjendt og derhen forandret, at de frifindes for de Indstævntes Tiltale og disse idømmes Sagens Omkostninger for begaae Retter, eventualiter Kofi og Tæring for Underretten. De Indstævnte paaftaae derimod Underretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Processens Omkostninger for Overretten.

Citanternes Paaastand om Underretsdommens Annullation er grundet paa, at Sagen er anlagt og paadømt uden foregaaende lovlig Forligsmægling. Da imidlertid Sagen er anlagt ikke af Davidson, Colthirst & Co. ved Dhrr. Lamb & Co., men af disse som Fuldmægtige for hine, og de i denne Capacitet have ladet Sagen undergaae den lovbefalede Forligsmægling med paafølgende Henvisning til Rettergang, bortfalder allerede af denne Grund det opstillede Fundament for Citanternes Annullationspaaastand, uden at der er Anledning til at drøfte Spørgsmaalet, hvorvidt det under en forskjellig Forudsætning er nødvendigt i en generel og i Særdeleshed en i Ublandet udfæstet generel Fuldmagt at give udtrykkelig Bemyndigelse for Fuldmægtigen at repræsentere Mandanterne under Forligsprøven.

Med Hensyn dernæst til Sagens Realitet, da ere dens Omstændigheder disse, at ifølge en mellem Davidson, Colthirst & Co. og Citanterne affluttet Befragtningscontract, et de sidstnævnte tilhørende under engelsk Flag seilende Barkskib afgik fra Kingston paa Jamaica med en Ladning Træ til New York, men formedels Uveir maatte løbe ind til Nassau under Havari og der i Martz 1866 af Capitainen blev solgt tilligemed Ladning, Skibet for £stl. 107. 3. 10., Ladningen for £stl. 288. 17. 3, tilsammen £stl. 396. 1. 1, hvilket Beløb efter Fradrag af Salgsomkostningerne Capitainen anvendte i Flæng til Betaling af paa Skib og Ladning havte Udgifter. Samtlige Sagen vedrørende Documenter bleve derefter af Citanterne sendte til P'loyds i London, hvor af Personer med lovlig Bemyndigelse til Forretninger af den Natur blev udgjort en Dispaçe under Datum af 9de November 1866, som under Sagen er fremlagt og efter hvilken af de Udgifter, der som anført vare betalte af Skipperen £stl. 261. 10 vare saadanne, der burde bæres af Skibet, og £stl. 49. 7. 3 saadanne, der faldt paa Ladningen. Da nu Skibets Nettoprovenu efter Fradrag af Salgsomkostningerne £stl. 23. 6. 3 kun udgjorde £stl. 83. 17. 7, medens der paa Ladningens Bruttoudbytte £stl. 288. 17. 3 kun faldt i Realisationsomkostninger £stl. 61. 17. 7 og andre Udgifter £stl. 49. 7. 3, tilsammen £stl. 111. 4. 10, efterladende som Nettoprovenu £stl. 177. 12. 5, saa blev Resultatet af Skibsførerens Fremgangsmaade ved at anvende det hele Beløb til Udgifter uden at skjæle imellem hvilke vare Skibets, hvilke Gødsøts, at de £stl. 177. 12. 5, som tilkom Ladningseierne, vare forbrugte til Dækning af Udgifter, som vare dem uvedkommende, hvorved de altsaa uretteligen blive skadelidende til dette Beløb, og er det til Erstatning af dette Tab, at de Indstævnte Lamb & Co. som Fulbmægtige for de nævnte Ciere have sagsøgt Citanterne.

Det er utvivlsomt, at Skipperen, hvis Besøielse til at sælge Skibet er denne Sag uvedkommende, har ved at sælge mere af Ladningen, end der behøvedes for at afholde de til det Øvriges Frelse fornødne Udgifter, og endnu mere ved at anvende Provenuet, som fket, frænkter Ciernes Ret og tilspøiet dem en Skade, for hvilken de bør kunne drage ham til Ansvar; men hvad der under denne Sag bliver at afsjøre er, om de for denne Skipperens lovstridige Handlemaade kunne søge Erstatning hos Citanterne.

Foreløbigen bliver her at bemærke, at naar de til Begrundelse af deres formeentlige Ret i saa Henseende have paaberaabt sig den fremlagte hos P'loyds udgjorte Dispaçe, denne hverken efter en Dispaçes almindelige Hensigt og Betydning kunde tillægges nogen Retsvirkning angaaende Retsspørgsmaalet om Ladningseiernes Regres til Reberne, eller at Documentet indeholder en Kjendelse af den Art. Det siger ikke i sin Conclusion, saaledes som af de Indstævnte paastaat, at der skyldes af Reberne til Ladningseierne det Beløb £stl. 177. 12. 5, men opstiller som Resultat af Regnskabet over den samlede Indtægts Anvendelse, og det enhver af de to interesserede Partier Tilkommende en Saldo til Last Skibets Ciere til det nævnte Beløb, hvilket calculatoriske Resultat over denne Parts Stilling til Massen er uden Forbindelse med det

juridiske Spørgsmaal, om Reberne ere pligtige til at erstatte Ladningseierne deres uretteligen anvendte Midler.

Endvidere bliver at bemærke, at en Erkjendelse fra Citanternes Side af deres Ansvarlighed ikke gylbigen kan udledes af deres under Sagen producerede Breve til de Indstævnte. Disse Breve synes rigtignok at vidne om en stor Tilhøielighed til at forhale deres Erklæring over den til dem rettede Begjæring om Betaling, men en sliq Forhaling, hvad saa end den egentlige Bevæggrund dertil maa have været, kan ikke betragtes som en Indvigelse i omfider at bestaa. I Brevet af 18de Februar 1867 sige de rigtignok, at de af den modtagne Status see, at de ere blevne bragte i Gjæld, men denne almindelige Tilhændegivelse kan saa meget mindre betragtes som en Erkjendelse af Rigtigheden af den Gjæld, hvori de ved den modtagne Status see sig at være bragte, som der til samme er knyttet en udtrykkelig Erklæring, at de endnu ikke havde været i Stand til at komme til et Resultat hos sig selv (satisfy ourselves) med Hensyn til Rigtigheden af Fordringen.

Efter det Forestaaende vil Sagens Afgjørelse komme til at beroe paa almindelige Retsbegreber og Lovgivningens Bud angaaende Forholdet mellem Skibsfører og Medere, navnlig den Sidstes Ansvarlighed til Trediemand for Skipperens Handlinger, i Særdeleshed forsaavidt de ere af ikke contractmæssig Natur.

At Reberne paa Grund af det imellem dem og Skipperen bestaaende Fuldmagtsforhold skulde ubetinget have at svare til Alt, hvad denne foretager sig, navnlig en med Hensyn til Fragtgods, er ligesaa usforeneligt med Sagens Natur og det practiske Livs Lær, da det vilde gjøre alt Reberi saa godt som umuligt, som det lader sig udlede af den positive Lovgivning. Om end Forholdet mellem Befragtere og Skibets Eiere medfører, at de sidste maae til en vis Grad indstaae for den af dem antagne Skipperes Handlinger, saa er dennes Stilling til Trediemand og hans Gods ikke i Et og Alt men kun delvis at betragte som et Fuldmagtsforhold, og Medernes Ansvarlighed for ham strækker sig derfor for det Første kun til hans Udsærd under Udsærelsen af det Hverv, der maa antages at være ham anbeføjet af Reberne, nemlig Godsens Hensjæelse til Bestemmelsesstedet og dets forsvarlige Behandling under Reisen, thi til mere end dette gaaer deres Mandat, forsaavidt der handles om Ladningen, ikke. Men den Handling, hvorfor de under denne Sag drages til Ansvar, er noget, der saae aldeles utenfor den Myndighed, de overeensstemmende med det indbyrdes Forhold mellem Medere og Skipperere kunne supponeres at have overdraget denne; det var en ved hans Stilling som Skibsfører paa ingen Maade hjemlet personlig Misbrug af den factiske Besiddelsestilstand, hvori han var kommen til Gods ved dets Indsættelse i Skibet i en ganske anden Hensigt.

Dernæst er det ikke alene grundet i Sagens Væsen, men ogsaa udtalt som en bestemt Forudsætning i Loven, at Skipperen ikke uden i visse særligen undtagne Tilfælde, hvorom her ikke er Tale, kan paasføre Mederne Forpligtelser videre end forsaavidt angaaer Skibet med indbehavende dem tilhørende Gods. Det er denne Forudsætning i Lovens 4—2—5 udtalt umiddelbar i Forbindelse

med en Forstrift betræffende visse contractmæssige Handlinger, men den som Grund nævnte Sætning selv, at Skipperen er ikke Hebernes Gods mægtig mere end han haver under Hænderne, som er det nærværendes Skib og Gods, er ganske almindelig, og der lader sig ikke paavise nogen Grund, hvorfor Skipperen ved sine personlige Skadegjørende Handlinger mere skulde kunne paasføre Heberne Ansvar end ved Contracter indgaaede i deres Navn.

Da saaledes Ansvaaret for Skibsførerens ulovlige Salg af Godsjet og Disposition over Provenuet ikke efter almindelige Retregler kan falde paa Citanterne, da der ei heller er paakeraabt en speciel Bemyndigelse eller forudgaaende Kundskab fra deres Side til den begaaede Ulovlighed; og da det endelig er overskødigt at undersøge, hvilken Indsvælselse Sætningen in quantum locupletior est factus kunde have i nærværende Tilfælde, hvor det ikke er mod Citanternes Benægtelse beviisliggjort, at Betalingen af de paa Skibet faldende Omkostninger, for hvilke de efter det Ovenansførte ikke kunde være holdte personlig ansvarlige, er stæet til Fordeel for dem — saa vil Citanternes Paaastand om Frisindelse være at give Medhold, hvormod Omkostningerne efter Sagens Bestaaffenhed ville være at ophæve.“

Nr. 296.

Advocat Hinzenburg
contra

Jon Bergsteinsøn (Defensor Klubien),

der tiltales for Faaretyveri.

Kangarvalla Syssels Extraretsdem af 16de November 1867: „Den Tiltalte Bonden Jon Bergsteinsøn af Storamoshváli bør at straffes med 15 Slag af Riis. Den Tiltalte Helga Sönsdottir sammefteds bør straffes med 10 Slag af Riis. Saa bør de ogsaa in solidum at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger og deriblandt 3 Rd. i Salair til deres Defensor, Repstyrer Runolfur Mikulasson af Bergvad. Efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Den islandske Landsøverrets Dom af 14de April 1868: „Jon Bergsteinsøn bør straffes med 40 Slag af Riis, samt være underkastet Politiets specielle Opshyn i 1 Aar. Helga Sönsdottir bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Hvad Udredelsen af Sagens Omkostninger for Underretten angaaer, bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Actor for Landsøverretten, Procurator Jon Gudmundsen, og Defensor sammefteds, Procurator Pál Melsted, tilkommer i Salair hver især 6 Rd., som udredes af de Tiltalte. Efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Følge de Oplysninger, som efter den indankede Doms Afsligelse ere tilveiebragte i Henhold til Høiesterets Dom af 2den Februar d. A., maa det antages, at de i Overrettsdommen ommeldte to Faar vare komne ind imellem Tiltaltes egne og befandt sig paa hans egen Grund, dengang han tilegnede sig dem; der mangler derhos Oplysning om, at de have tilhørt nogen af Naboerne eller været i disses Besiddelse, hvorfor Tiltalte efter sin Forklaring har anseet dem for Driftesaar, tilhørende fjernere Boende. Efter det saaledes Fremkomne vil Tiltaltes Forhold ikkun kunne betragtes som ulovlig Omgang med Hittegods, og hans Straf være at bestemme efter Frdn. 11te April 1840 § 58, jfr. Frdn. 24de Januar 1838 § 4, efter Omstændighederne til 10 Slag Riis. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Thi kendes for Ret:

Son Bergsteinsøn bør straffes med 10 Slag Riis. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende Sag er Bonden Son Bergsteinsøn og hans Kone Helga Sønabottir af Stora-moskvaki inden Rangarvalla Syssel, som begge ere over criminel Lovvalder og som aldrig tidligere ere blevne anklagede for nogen Lovovertrædelse, dømt som skyldige i Faaretyveri, Son til 15, men Helga til 10 Slag med Riis, og har vedkommende Amtmand for det Offentliges Vedkommende indanket denne Dom for Landsoverretten. Hvad da først Son Bergsteinsøn angaaer, er det ved hans egen Tilstaaelse samt andre under Sagen fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen godtgjort, at han i sidstafvigte Sommer har taget ude paa Marken en 2 Aar gammel Bede og et 1 Vinter gammelt Faar til forskjellige Læder, hvortil Giermændene ikke have kunnet opspørges, drevet dem hjem til sig, og uden Andres Bistand slagtet dem, hvorpaa de klevne brugte til Familiens Fornødenheder. Begge Faarene ere blevne vurderede tilsammen til 6 Rd. R. M. Denne Tiltaltes Forseelse har Underdommeren henført under § 1 i Frdn. af 1840, men efterjom han dog tog Faarene ude paa Marken, synes det klart, at

den bør henføres under fornævnte Forordnings § 6 og at Straffen bør bestemmes overeensstemmende med dette Lovsted, og synes den da, i Betragtning af Vekkomendes trange Kaar, villige Tilstaaelse og tidligere gode Opførsel passesende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshunsarbejde, som ifølge Frdn. 24de Januar 1838 § 4 æquivalerer 40 Slag af Mils, hvorhos den Tiltalte bør være underkastet Politiets specielle Opsyn i 1 Aar."

Nr. 285.

Advocat Levinfen
contra

Karen Marie Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 16de September 1869: „Arrestantinden Karen Marie Olsen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 1 Aar. Saa bør hun og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Blocksøfs 5 Rd. og til Defensor, Procurator Sjørgensen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de December 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Steintal og Ronge, betaler Arrestantinden Karen Marie Olsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at Arrestantinden Karen Marie Olsen har gjort sig skyldig i Tyveri, Løsgængereri og Betleri, idet hun, som var udlagt paa Ladegaarden og den 24de Juli d. A. givet sædvanligt Polititilhold om, at hun ved uden Tilkaldelse at forlade Op-

holbet sammesteds vilde paadrage sig Straf for Vægængeri, Søndagen den 1ste August d. A., da hun havde Udgangstilladelse med Forpligtelse at være hjemme inden Kl. 8 Aften, ikke er rendt tilbage til Gaarden, men bar, indtil hun den 28de August næstefter anholdtes, brevet omkring paa Landet og ernæret sig ved Bettleri, samt paa denne Vandring sjaalet fra et uafslæst Skuur i et Sted paa Thorslunde Mark en til 2 Mk. vurderet Hantekurb, der er kommen tilstede og ubleveret Bestjaalne.

Arrestantinden har — foruden flere Gange at have været straffet for Vægængeri og Bettleri, senest ved Ringsled Herreds Politiretsdom af 27de Juli 1861 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød — ifølge Højesteretsdom af 23de Mai 1848 været anseet med 5 Aars Forbedringshuusarbejde for Tyveri, 3die Gang begaaet, samt for Bettleri, og er hun derefter ved Leire Herreds Extraretsdom af 2den Juni d. A. anseet for Tyveri paa Grund af Bestemmelsen i Straffelovens § 61 ikkun efter bemeldte Lovs § 228 og derhos tillige for Bedrageri efter §§ 251 og 253 og Overtrædelse af Frdn. 27de November 1839 med en Straf af i det Hele 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Det maa derfor billiges, at Arrestantinden nu ved den indankede Dom for sit ovenansførte Forhold er ifunden Straf efter Straffelovens § 230 samt Lov af 3die Marts 1860 § 5 cfr. §§ 1 og 3, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde efter Sagens Omstændigheder, navnlig Arrestantindens tidligere Levnet, findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at statsfæste."

Mandagen den 22de November.

Nr. 284.

Statsraad Bunken
contra

Jens Nielsen Handberg (Defensor Liebe),

der tiltales for frivagtigt Forhold ved sin Fallit.

Lehns Birks Extraretsdom af 28de Mai 1869: „Tiltalte Skomager Jens Nielsen Handberg af Pascep bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hansen og Wilhelm, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven “

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste October 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Justitsraad Petersen og Nielsen betaler Tiltalte,

Skomager Jens Nielsen Handberg af Pasop, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Skomager Jens Nielsen Handberg af Pasop, efterat der var begyndt retlig Forsøgning imod ham paa Grund af paadragen Gjæld, har bragt endeel ham tilhørende Gjenstande af Værdi 15 Rd. 4 Mk. 4 ß bort fra sit Hjem i den Hensigt at undbrage dem fra at indbrages under en eventuel Fallitbehandling, og at han under en paafølgende Skiftebehandling har nægtet at gie videre, end der fandtes i hans Hjem, af Værdi 24 Rd. 4 ß. Han er født i Aaret 1834 og findes ikke forhen straffet.

Det maa saaledes billiges, at Tiltalte, der er actioneret for svigagtigt Forhold ved sin Fallit, er ved Lehns Birketingsdom af 28de Mai d. A. anseet efter Straffelovens § 260, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 293.

Advocat Liebe
contra

Nasmus Larsen (Defensor Hansens),

der tiltales for Tyveri.

Sunds Gudme Herredets Extraretsdom af 12te August 1869: „Tiltalte Ungkarl Nasmus Larsen af Gudme Fattighuus bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede de af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Sclair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hansens og Wilhjeim, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 8de October

1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og Casse, betaler Tiltalte Rasmus Larsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Sunds og Gudme Herredets Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte Rasmus Larsen af Gudme tiltales for Tyveri, er det ved Tiltaltes med hvad der isvrigt er oplyst stemmende Tilstaaelse beviist, at han en Nat i Juni d. A. har overfauget ved Roden et i Hegnet til Skolelærer i Gudme Clausens Loft staaende Afstræ, der nederst ved Jorden var 6 à 7 Tommer i Gjennemsnit, hvorhos han, efterat have affaaret Toppen, som han lod henligge i Nærheden af Gjerningsstedet, satte sig i Besiddelse af Rodstykket, hvis Værdi, da Tiltalte allerede havde staaet det itu til forffjelligt Træarbeide, ikke nøie har kunnet oplyses, men som han kun vil erkjende at have været 1 Rd. værdt, medens Besjaaerne, der isvrigt har skafaldet Krav paa Erstatning, har vurderet det overfaugede Træ til 3 à 4 Rd. For den af Tiltalte, der er født den 20de Marts 1825 og tidligere for Vekleri er straffet med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, saaledes begaaede Forbrydelse vil han nu være at ansee efter Straffelovens § 234 cfr. § 228, og da den ved den indankede den 12te August sidstleden affagte Underrettsdom valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne findes passende, ligesom dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 290.

Advocat Liebe

contra

Joen Joensen, ogsaa kaldet **Joen Joensen Skaale**

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for det under et inden Færøernes Sorensfriveris Politiret over ham optaget den 11te August d. A. paabegyndt Forhør oplyste Forhold.

Færøernes Sorenstriveris Extraretsdom af 8de October 1869: „Tiltalte Joen Joensen, ogsaa kaldet Joen Joensen Skaale af Fugleffjord bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa bør Tiltalte ogsaa udrede samtlige af Sagen flydende Domkostninger, derunder i Salair til Defensor, Kammerassessor Davidson 4 Rd. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Joen Joensen, ogsaa kaldet Joen Joensen Skaale af Fugleffjord, der efter en mod ham under nærværende Sag indledet criminel Undersøgelse i Henhold til Amtets Actionsordre af 18de September d. A. tiltales for det under Forhøret oplyste Forhold, er ved den af ham afgivne Tilstaelse i Forbindelse med det under Sagen iøvrigt Fremkomne tilstrækkeligt overbevist om deels at have gjort sig skyldig i Documentfalsk, deels at have ved Trusler formaaet Andenmand til at udsæde en Panteforskrivning, og ere Sagens Omstændigheder følgende:

3 Aaret 1866 erholdt Tiltalte af Kjøbmand Skibsted, der har sit Handelsetablisement i Thorsøhavn, deels et Laan af 800 Rd. for dermed at dække en ham paahvilende Gjæld, deels et Tilfagn om, at han, hvis han kunde skaffe den fornødne Sikkerhed, skulde komme til at drive en Commissionshandel for Skibsted. 3 Henhold til det givne Tilfagn udsærbigede Tiltalte i Dvereensstemmelse med en ham tilfallet Concept et den 2den Juli 1866 dateret Document, der først indeholder en Tilstaelse for det modtagne Laan og en Sikkerhedskillelse for somme og derpaa en Angivelse af de nærmere Villkaar for Handelsførelse, hvorpaa Tiltalte i Slutningen af Documentet udtaler, at han til yderligere Sikkerhed for, at han skal gjøre Rigtighed og Rebe for, hvad der af Skibsted betroes ham, har formaaet trende nærmere opgivne Mænd, hvoriblandt Poul Joensen Fugleffjord, til som Selvskyldnere og Cautionister at indstaae for rigtig Afgjørelse og Betaling. Documentet er derpaa forsynet med en Paategning, understrevet med de 3 i Documentet nævnte Personers Navne med paaholden Pen, isølge hvilken Paategning disse Personer som Selvskyldnere og

Cautionister i tvende Bitterlighedsvidners Overværelse have undertegnet Documentet. Imidlertid have kun de tvende Cautionister i Bitterlighedsvidnernes Overværelse meddeelt deres Samtykke til, at deres Navne bleve skrevne under Cautionserklæringen, hvorimod Tiltalte uden Poul Soensens Samtykke og uden hennes Vidence har skrevet hans Navn under, saaledes at det faaer Udseendet af, at denne Underskrift ligeledes er meddeelt i Bitterlighedsvidnernes Overværelse. Forinden Tiltalte skrev Poul Soensens Navn under, havde han henvendt sig til Poul Soensen med Anmodning om, at denne vilde indstaae for hans Styldforhold til Skibsted, men havde erholdt et bestemt Afslag paa sin Anmodning, hvorimod Poul Soensen havde givet ham Tilfagn om i hans Handel at ville indfætte eller i rede Penge indbetale et Beløb af 50 Rd. Efterat det ved en Opgjørelse i indværende Aars Sommer havde viist sig, at Tiltalte i sit Forhold til Skibsted var kommet i en Underbalance, der ansløges til 3,122 Rd. 81 $\frac{1}{2}$, fratog Skibsted Tiltalte Haudelen, hvorhos han truede med en øieblikkelig Retssforfølgning, hvis han ikke for sin Fordring erholdt Sikkerhed i Forbegøds, medens han gav Tilfagn om Henstand med Gjælden, saafremt han erholdt saadan Sikkerhed. For at tilveiebringe den forlangte Sikkerhed begav Tiltalte sig tilligemed en anden Person, der imidlertid var uvidende om det begaaede Documentssaff, til Poul Soensen, der var syg og sengeliggende, og tvang denne, naagt han nægtede at have forpligtet sig udover 50 Rd., ved Trusel om, at hans samtlige Eiendele i Bøgringsstilsælde strax skulde blive solgte, til at indstede en Forstrivning, ved hvilken han til Sikkerhed for den Gjæld, Tiltalte havde paadraget sig, gav Pant i 14 Øylden Jord, af Poul Soensen anslaaede til en samlet Værdi af 1520 Rd.

For de af Tiltalte saaledes begaaede Forbrydelser vil han, der er sødt den 26de Februar 1826 og som i Aaret 1866 for ulovlig Brændeviinehandel er bleven anset med en Bøde af 15 Rd., men ellers ikke er befundet tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee med Straf efter Straffelovens §§ 268 og 245, sammenholdte med § 62, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret assagte Dømme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Dømme og de indankede Dømmes Præmisseser, foraaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der snfte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 $\frac{1}{2}$ om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Øyldendalffe Boghandel (J. Hegel).
Fjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 37—38.

Den 17de December.

1869.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 22de November.

Nr. 276.

Advocat Henriksen
contra

Søren Christensen med Tilnavn **Dustrup**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Mord.

Hornum Herreds Extraretsdom af 10de August 1869: „Arrestanten Søren Christensen med Tilnavn Dustrup bør straffes paa Livet; saa udreder Arrestanten og samtlige de af denne Sag lovligt gaaende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen 8 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Holm 6 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 4de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiestret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Søren Christensen med Tilnavn Dustrup for begaaet Mord.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det gøbtgjort, at han den 9de Januar d. A. om Aftenen Kl. mellem 9 og 10 har efter foregaaende Overlæg dræbt Pigen Gjertrud Marie Jensen, Gaardmand i Poulsstrup Jens Andersens Freilevs 21-aarige Datter, ved paa saa Allens Afstand at affyre et Gevær ladet med Hagel mod hendes Bryst, hvorved hun blev saaledes truffen, at hun styrtede om og umiddelbart derefter blev funden død paa Stedet, ligesom og efter den foretagne Lægeundersøgelse den hende ved Skuddet tilføiede Beskadigelse maa betragtes som den tilstrækkelige og eneste Dødsarsag.

Den af Tiltalte i saa Henseende afgivne Tilstaelse, der i det Væsentlige stemmer overrens med Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa Følgende:

I forrige Aars Sommer var Tiltalte, der opholdt sig hos sin Stiffader Gaardeier Chr. Andersen af Lyngberggaard, bleven gode Venner med Gjertrud Marie Jensen, der navnlig efter Tiltaltes Forklaring havde lovet ham Ægtekab, og ligesom han jævnlig besøgte hende i hendes Faders Hus, saaledes gav han hende ved Mortensdagstid s. A. til Beviis paa, at de vilde ægte hinanden, en Forlovelseskring, uden dog at faae nogen saadan af hende, og skjønt Tiltalte ikke havde begjært hende til Ægte af hendes Fader, vidste denne dog godt om det mellem hans Datter og Tiltalte bestaaende Forhold. Da Tiltalte imidlertid noget før Jul s. A. besøgte Gjertrud Marie i hendes Hjem, sagde hun til ham, at han maatte see sig om efter en anden Kjæreste, da hun ikke maatte faae ham for sin Fader, der vilde have, at hun skulde ægte en Anden, og da hun fastholdt dette, uagtet Tiltalte foreholdt hende, at det Løfte, hun havde givet ham, var ligesaa godt som en Ed, og at hun skulde holde det, udtrede han til hende, at hvis hun ikke holdt sit Ord, blev det Døden for dem begge to. Over den Efterretning, som Tiltalte saaledes modtog, og hvorved han nu fik Bested paa, at Gjertrud Marie ikke vilde have ham, hvad han nok en kort Tid isorveien havde anet, blev han, der efter sin Forklaring holdt meget af hende, inderlig forknøt og bedrøvet og gif af Sorg derover, strax efterat han var kommen hjem, i Seng, hvor han blev liggende i flere Dage, og han bestemte sig nu til, at han, hvis Gjertrud Marie virkelig vilde bryde med ham og ægte en Anden, vilde flyde baade sig selv og hende, og denne Tanke gjærede navnlig i ham, medens han i de paafølgende Dage gif endeel paa Sagt, uden at han dog endnu rigtig havde bestemt, hvorledes han vilde udføre den. Iøvrigt maa det efter de af Gjertrud Mariens Fader og af hendes Broder i saa Henseende afgivne Forklaringer antages, at hun kun har benyttet det ovenommelte Foregivende om, at hun efter sin Faders Bestemmelse skulde ægte en Anden, som et Paaskud for at hæve Forbindelsen med Tiltalte, og hendes Fader har navnlig benægtet, at der mellem ham og Gjertrud Marie har været Tale om, at hun skulde ægte Noget, eller at han har villet tvinge hende hertil, ligesom han har udsagt, at Gjertrud Marie paa hans Spørgsmaal til hende, om hun var Kjæreste med Tiltalte — hvad han havde hørt omtale, men ikke

vidste af egen Erfaring — har erklæret, at dette ikke var Tilfældet, og at hun ikke havde tænkt paa at ægte ham.

Forinden Tiltalte imidlertid bragte den ommeldte Tanke til Udførelse, vilde han — som han har udsagt — have Visshed for, at Gjertrud Marie virkelig vilde bryde med ham, og i dette Niemod var han haade den 7de og 8de Januar d. A. om Aftenen i Poulsstrup, men uden at kunne faae hende i Tale, idet hun efter sin Broders Sigende var i Seng, og ved den sidstnævnte Leilighed forlangte han den Ring tilbage, som han havde givet hende, men da hendes Broder bragte ham den, nægtebe han at modtage den, idet han forlangte, at Gjertrud Marie selv skulde give ham Ringen. Den følgende Dag gif han til Aalborg, hvor han vidste, at Jens Andersen og Gjertrud Marie i Reglen hver Lørdag toge hen, idet det navnlig var hans Hensigt at skaffe sig Visshed om, at Gjertrud Marie vilde bryde med ham, i hvilket Tilfælde han vilde see at finde Leilighed til at tage sig selv og hende afdage, og efterat han undervejs havde laant en Bøsse, kom han ved Middagstid til Aalborg, hvor han efter nogen Søgen saae Gjertrud Marie uden dog at tale med hende, idet hun søgte at undgaae ham; derimod vil Tiltalte efter hvad han vedholdende har paa=staaet, men hvad Jens Andersen derimod har nægtet at kunne erindre, have truffet Sidstnævnte i en Kjøbmands Port og der spurgt ham, om han var Skyld i, at Tiltalte ikke maatte faae Gjertrud Marie, og da Jens Andersen hertil svarede, at det vidste han ingen Bested om og kunde ikke sige Noget til, vil Tiltalte have yttret, at det skulde koste ham og Gjertrud Marie Livet, hvortil Jens Andersen imidlertid svarede, at saadanne Tanker kunde han ikke faae i sit Hoved. Da Tiltalte nu efter denne Samtale kunde vide, at han ikke kunde vente at faae Gjertrud Marie til Rone, og hun brød sit Løfte til ham, blev han vred paa hende, og deels derfor deels ogsaa fordi han ikke kunde taale, at hun skulde ægte en Anden end ham, bestemte han sig nu til samme Dag at skyde sig selv og hende, medens han iøvrigt vilde lade det komme an paa Tilfældet, hvoreledes han skulde finde Leilighed dertil, og efterat han i Aalborg havde kjøbt $\frac{1}{4}$ Pbd. Krudt og $\frac{1}{4}$ Pbd. store Hagel, gif han ad Poulsstrup til, og efter undervejs at have ladet Bøssen og paasat en Fænghætte, ankom han omtrent Kl. 8 til Jens Andersens Gaard, hvor nu — som han kunde see gjennem Vinduerne — Alle vare hjemme; han bestemte sig da til at vente, til han saae Gjertrud Maries Broder og den i Gaarden værende Tjenestdreng gaae over i Stalden for at fodre, idet han antog, at der saa ingen Mandfolk vilde være i Stuen, eftersom Jens Andersen pleiede at gaae tidlig tilfængs, og i den Hensigt satte han sig bag et Dige udenfor Gaarden, hvor han trak sine Støvler af for ubemærket at kunne liste sig ind i Stuen, hvor han ventede at træffe Gjertrud Marie. Efterat Tiltalte havde siddet her en Timestid, saae han Gjertrud Maries ommeldte Broder og Tjenestdrengen gaae ud i Stalden med en Lygte, og han skyndte sig nu ind i Gaarden og aabnede Døren fra Gangen ind til en Stue, hvor Gjertrud Marie og en voksen Søster stode ved Bordet og spilde, medens en yngre Søster af dem, som Tiltalte dog ikke vil have seet, sad paa en Bænk og sov, og idet Tiltalte, der blev staaende i Døren,

talte paa Gjertrud Marie og — som han har udsagt — yttrede et Ord endnu, men uden at han kan erindre, enten hvad han saaledes yttrede, eller om hun sagde eller gjorde Noget, lagde han med Bøssen an, idet han sigtede paa hendes Bryst og affyrede et Skud, hvorved han — som han ogsaa har erkjendt godt at kunne indsee — dræbte hende. Tilstalte løb nu ud af Gaarden, og efterat være kommen noget bort, vil han efter sin Forklaring have forsøgt at styde sig selv, men da han havde tabt de Fængsletter, som han havde havt hos sig, og hans Forsøg paa at rive nogle Svovlsstikker af for ved Hjælp af dem at faae Bøssen til at gaae af ikke vilde lykkes, da hans Klæder vare vaade, maatte han opgive Forsøget paa at styde sig, hvorefter han gik til sit Hjem paa Lyngbergsgaard, og her skjulte han sig i et Udhuus, idet han borede sig dybt ind i Høet, hvor han blev siddende uden at give sig tilkjende til den næste Dags Aften, og medens han laae her, bestemte han sig til ikke at tage sig af dage, men at lide sin Straf, hvis han blev greben. Efterat han derpaa om Aftenen havde givet sig tilkjende for sine Slægtninge og af disse var bleven forsynet med nogle Penge m. m., flygtede han bort fra Hjemmet og har senere med Undtagelse af, at han omtrent 14 Dage efter Mordet endnu engang indfandt sig i sine Forældres Huus og der holdt sig skjult i et Par Dage samt blev forsynet med Penge og Fødemidler, flakket omkring i Sjælland, Slesvig og Holsteen, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at søge at undkomme til Amerika eller til Preussen, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham, og i Slutningen af Juni Maaned blev han anholdt i Ribe Herred af Grændsepolitiet.

For den af Tilstalte saaledes forsøvede Misgjerning er han, der er født den 3die December 1840 og iøvrigt har i det Hele ikke ufordeelagtige Vidnesbyrd om sit tidligere Forhold, og som navnlig ikke forhen har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig idømt Livsstraf efter Straffelovens § 190, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 274.

Advocat Levisen
contra

Christian Pedersen eller **Petersen** og **Ludvig Christiansen** (Defensor Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for at have benyttet og Sidstnævnte for at have forfattet en falsk Attest.

Musse Herreds Extraretsdom af 19de Juni 1869: „De Tilstalte Tjenestekarlene Christian Petersen og Ludvig Christiansen, begge af Sdalund, bør hver henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt in solidum udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Roe-

foed 5 Rd. og til Defensor, Capitain, Procurator Staal 4 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Jacobsen og Gottschalk for Overretten betale de Tiltalte, Tjenestekarlene Christian Petersen og Ludvig Christiansen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Tjenestekarlene Christian Pedersen og Ludvig Christiansen, Førstnævnte for at have benyttet og Sidstnævnte for at have forfattet en falsk Attest.

Ved de Tiltaltes egne med Sagens Oplysninger stemmende Tilfæaelser er det godtgjort, at Tiltalte Christian Pedersen, der havde henvendt sig til Sognepræsten i Nadsleb med Begjæring om at faae lyst for sig til Ægtefæb og af Præsten var affordret Beviis fra Sogneraadet i hans Hjemstavn for, at dette Intet havde mod Ægtefæbet at erindre, har for at undgaae Uleiligheden med at skaffe saadant Beviis, som han var berettiget til at forlange, formaact Tiltalte Ludvig Christiansen til efter hans Diktat at skrive et Beviis, der gaaer ud paa, at Hørbeløv og Falkersløv Sogne Intet har imod Ægtefæbet, og undertegne det „Pastor Rodt“, Formand for Hørbeløv og Falkersløv Sogneraad, hvorved han sigtede til Sognepræsten i bemeldte Sogn, der dog ikke er Sogneraadets Formand. Tiltalte L. Christiansen angiver at have villet hjælpe Chr. Pedersen til saa hurtig som mulig at faae Ægtefæbsagen i Orden; han vil have været overbevist om, at der fra Sogneraadets Side ikke var noget til Hinder for Ægtefæbet, og han har ingen Godtgjørelse faaet af Medtiltalte for den Hjælp, han saaledes ydede denne.

Attesten blev af Chr. Pedersen afleveret til Sognepræsten i Nadsleb, der dog efter dens Beskaffenhed skjønede, at den var falsk.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Chr. Pedersen er født i 1844 og Ludvig Christiansen i 1839, og som ikke findes tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 271 cfr. §§ 270 og 47, og da det billiges, at Straffen ved den indtænkte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver, og Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligesledes bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Tirsdagen den 23de November.

Nr. 251.

Advocat Brock

contra

Hans Jørgensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1869: „Arrestanten Hans Jørgensen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salarium til Actor og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Justitsraad Møgegaard, med 8 Rd. til hver. At esierkommes under Udferd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indtænkte Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Jørgensen, der er født den 22de October 1813 og tidligere anset ved Antvorkov Birkis Extraretsdom af 23de April 1839 efter Frdn. 20de Februar 1789 § 1 cfr. Frdn. 12te Juni 1816 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Højesterets Domme af 11te Februar og 29de Juli 1851 for Hæleri efter Frdn. 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 som for 2den og 3die Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, samt ved en inden den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 20de Mai 1864 affagt Dom for Tyveri efter fdbindvante Lovbestemmelser som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, har under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag

tilsaaet for Retten, at han den 6te Januar d. A. har fra en paa Halmtorvet heri Staden holdende Bogu sjaalet en til 5 Rd. vurderet Feltkappe og samme Dag pantsat den hos en Pantelaaner paa Frederiksberg, af hvem Feltkappen, hvis Eier ikke har været at finde, er bleven ubleveret. Denne Tilsaaelse har han senere tilbagefaaldt som urigtig og benægtet at have nogenfinde været i Besiddelse af den tilstedebragte Feltkappe, men til denne hans ubestyrkede og tilbeefs i Strid med de iøvrigt under Sagen tilveiebragte Oplysninger værende Fragaelse vil ifølge D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, og han maa altsaa anses overbevist at have gjort sig skyldig i det ovenomhandlede Tyveri. Derimod kan det imod hans vedblivende Benægtelse ikke antages tilstrækkeligen godtgjort, at han har begaaet noget af de andre Tyverier, hvorfor han i denne Sag er bleven sigtet.

I Henhold hertil vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led eller i Medfør af sammes § 241 efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne til Fugthuusarbejde i 2 Aar."

Onsdagen den 24de November.

Nr. 232.

Advocat Hansen

contra

Rudolph Emil Sivertsen (Defensor Brock),

der tiltales for ulovlig Torvehandel.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Juli 1869: „Tiltalte Kornhandler Rudolph Emil Sivertsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Ved den i Raadstueplacat af 10de Marts 1869 § 2 1ste Led indeholdte Bestemmelse om Afgang til Torvenes Benyttelse kan Kjøbenhavns Magistrat ikke antages at have overskredet den Myndighed, der efter Forholdets Bestaafenhed og Lovgivningen maatte tilkomme samme. Navnligen kan den Frihed i Henseende til Handelen med uformalede Kornvarer, som i Særdeleshed er hjemlet ved Lov 15de April 1854, endog efter selve denne Lovs Indhold ikke antages at have en saadan Character, at den kunde være til Hinder for, at en Bestemmelse som den anførte blev truffen; i hvilken Henseende kun særligen bemærkes, at Lovens Forfærd om Torvetvangens Ophævelse ikke vedkommer den Berettigelse, hvorom her er Spørgsmaal.

I Henshold hertil, og næst at bemærke, at Høiesteret ved Igl. Ordre af 20de dennes er bemyndiget til at tage Sagen under Paafjendelse, uanset at dens Gienstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil Tiltalte, idet hans i den indankede Dom ommeldte Forhold, forsaavidt angaaer de den 17de og 30te April sidstleden til Torvet henbragte Partier Kornvarer, indeholder Overtrædelse af fornævnte Placats Bestemmelser, herfor være at ansee i Medhold af Loven om Kjøbenhavns Politis Omordning af 11te Februar 1863 § 8 sammenholdt med Politivedtægt af 18de Januar 1869 § 91 med en Mulct til Communens Kasse, der findes at kunne fastsættes til 5 Rd., hvorhos han vil have at betale Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Rudolph Emil Sivertsen bør bøde 5 Rd. til Communens Kasse; faa betaler han og Sagens Omkostninger og berunder i Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende med Tiltalte, Kornhandler Rudolph Emil Sivertsen for ulovlig Torvehandel anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig i saadan Politiforfeelse ved at have den 16de, 17de og 30te April d. A. indfundet sig paa Stadens Gasmestors hver Gang med et Parti Havre, i den Hensigt sammesteds at sælge disse ham selv tilhørende og deels i Frederiksborg deels her i Stadens Havn indkjøbte Partier Havre.

Ifølge hans egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse har han, der er bosat i Kjøbenhavn, gjort den omhandlede Afbenyttelse af det ommeldte Torv, men han har gjort gjældende, at han derved formeentligen ikke har begaaet noget Ulovligt.

Hvad der her først og fremmest bliver Spørgsmaal om at afgjøre, er om Tiltalte ved at overtræde den ved Raadstueplacat af 10de Mars d. A. af Kjøbenhavns Magistrat i Medfør af Politivedtægten for Kjøbenhavn af 18de Januar næstforhen § 61 fastsatte Torveordens § 2 1ste Stykke har begaaet nogen Ulovlighed. Til Besvarelsen af dette Spørgsmaal maa det afgjøres, om Placatens § 2 1ste Stykke har Gyldighed som hjemlet i den i Placaten selv paaberaabte § af Politivedtægten for Kjøbenhavn. I Placatens § 2 1ste Stykke hedder det: „Udgangen til Torvenes Benyttelse tilstedes kun dem, der fra Landet tilLands eller tilvands bringe Varer til Staden, og de af Stadens egne Indvaanere, som ville forhandle deres egne Frembringelser fra Markter og Hø-

ver paa Stadens Grund eller deres egne Tillæg af Dyr og Fugle“, og den indeholder saaledes en Indskrænkning med Hensyn til, hvilke Personer der maae benytte Torvene til Salg af Varer, som ved Placaten ere blevene til Gjenstande for Torvehandel. Men til at fastsætte en saadan Indskrænkning findes Magistraten ikke at have haft Hjemmel i Politivedtagtens § 61. I dennes 1ste Stykke siges: „Det bestemmes af Magistraten, hvilke af Stadens offentlige Torve der kunne benyttes til Torvehandel, hvilken Handel der paa hvert enkelt Sted maa drives, og til hvilken Tid den maa finde Sted“, og dertil slutter sig Paragraphens 2det Stykke, hvori det hedder: „Ingen maa overtræde den saaledes trufne Ordning ved at drive Torvehandel med andre Varer, til andre Tider eller paa andre Steder, end tilladt.“ Paragraphen indeholder altsaa ingen udtrykkelig Bemyndigelse for Magistraten til at foreskrive, hvilke Personer der maa drive Handel paa Torvene, og skulde en saadan Bemyndigelse kunne uledes af Paragraphens Regler, kunde den alene søges i, at Paragraphen har underlagt Magistraten at bestemme, hvilken Handel der paa ethvert Sted maa drives; men til en saadan ubvibende Fortolkning skjennes der ikke at være nogen Grund; thi deels ere Ordene: „Hvilken Handel“ i disses naturlige Forstand eensbetydende med Handel med hvilke Slags Varer, deels viser Paragraphens 2det Stykke, naar deri ommeldes, at Ingen maa overtræde den saaledes trufne Ordning ved at drive Torvehandel med andre Varer end tilladt, at det ogsaa har været Meningen, at Ordene: „Hvilken Handel“ skulde forstaaes efter deres naturlige Betydning, og hertil kommer, at det maa anses betænkeligt at give en Politibestemmelse et udenfor dens bogstavelige Betydning gaaende Omraade, hvorved den vilde blive en Hjemmel, hvorefter gyldige Forandringer i den bestaaende Lovgivning, saasom i de efter Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. gjældende Regler for Affættningen af Landvæsens- og Landmandens Huusflidsproducter, samt af Varer, der som Korn ere Gjenstand for Frihandel, kunde iværksættes, som det ikke tør forudsættes, at det har været Lovgiverens Hensigt at gennemføre paa saadan Maade.

Men naar det saaledes maa statueres, at den omhandlede Raadstueplacats § 2 1ste Stykke er ugyldigt som uhjemlet i Lovgivningen, saa maa Tillæggene allerede som Følge heraf blive at frifinde, og deraf bliver det endvidere en Følge, at enhver yderligere Undersøgelse, navnlig om, hvorvidt Tillæggene under andre Forudsætninger maatte have gjort sig skyldige i Overtrædelser af Raadstueplacatens § 2 1ste Stykke eller ikke, bliver overflødig.

Sagens Omkostninger findes at maatte udredes af det Offentlige.“

Nr. 268.

Advocat Brock
contra

Anders Johan Johansen eller **Johansson**, **Christen Hansen** og **Rasmus Pedersen** (Defensor Hindenburg), der tiltales for voldeligt Overfald.

Bregentved Gisselfeld Birks Extraretsdom af 15de Marts 1869: „De Tiltalte Anders Johan Johansson, Christen Hansen og Rasmus Pedersen bør henfattes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage, hver af de tvende Andre i 4 Gange 5 Dage, og betale, Een for Alle og Alle for Een, de af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Freuchen 6 Rd., til Defensor, Procurator Larsen 5 Rd. og Diæter til Sidstnævnte efter Overpyrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de Juni 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Tiltalte Anders Johan Johansson til 4 Gange 5 Dage og for de Tiltalte Christen Hansen og Rasmus Pedersen til 3 Gange 5 Dage for hver især. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Myhlerz og Schack, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Bregentved Gisselfeld Birks Extraret paakjendte Sag tiltales Anders Johan Johansson, Christen Hansen og Rasmus Pedersen for voldeligt Overfald.

Ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger er det godtgjort, at de om Aftenen den 12te December f. A., me-

dens de tjente paa Trykgevelde Hovedgaard, efter forud truffet Aftale om at banke deres Medtjener Hans Sørensen, have i Forening indfundet dem paa det Sovestue, hvor han laa i Senen og sov, og efterat have vækket ham ved at holde et medbragt tændt Lys hen til hans Ansigt, uden egen Vertil fra hans Side givne Anledning overfaldet ham med Hug og Slag, idet navnlig Tiltalte Johansen tilsviede ham Slag i Hovedet med Jernbeslaget af en sammenlukkede Joldkniv, som han holdt i Haanden, og de tvende andre Tiltalte ligeledes sloge ham med Hænderne i Hovedet og paa Ryggen, Hansen efter Overfaldnes Angivende, hvis Rigtighed han dog ikke har villet erkjende, tillige med en Ristenøgle i Hovedet.

Efter en under Sagen fremlagt Lægeattest af 14de næstefter fandtes Hans Sørensen at have 5 Saar i den behaarede Deel af Hovedet, gennemtrængende Hud og tildeels omgivne med nogen Blodsvulst, af uregelmæssig Form, ligesom lignende Saar fandtes paa Hænderne og enkelte Steder i Ansigtet, hvoraf 2 tæt ved Dinene; men Læsionerne maatte dog betragtes som mindre betydelige, og efter hvad der er oplyst have de heller ikke medført videre Følger for den Paagjældendes Helbred.

De Tiltalte have angivet som Grund til Overfaldet, at de vare forbitrede paa Sørensen, fordi han var trætthjær, ligesom Tiltalte Johansen samme Dags Morgen havde haft en Strid med ham, og at de vare blevne noget opvildede ved Rydelsen af Brændeviin, men forøvrigt have de erkjendt, at de ikke vare mere berusede, end at de fuldkommen vel vidste, hvad de foretog dem.

For det af de Tiltalte saaledes udsigte Forhold maa det billiges, at de Tiltalte, af hvilke Johansen er skjønnest at være 27 Aar gammel og de tvende Andre ere fødte henholdsvis i Aarene 1849 og 1848, ved den inbantebe Dom af 15de Marts d. A. ere ansete efter Straffelovens § 203, hvormed bliver at sammenholde § 54, med Fængsel paa Bånd og Brød, men Straffetiden, der ved Dommen er bestemt til 6 Gange 5 Dage for Johansen og 4 Gange 5 Dage for hver af de tvende andre Tiltalte, findes efter Omstændighederne at kunne nedsættes til henholdsvis 4 Gange 5 Dage for Førstnævnte og 3 Gange 5 Dage for hver af de Andre.

Med den heraf flydende Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Sagførerne for Underretten tillagte Salairer ligeledes billiges, være at stadfæste."

Nr. 291. Grosserer **H. L. Petersen** (Sngen)

contra

Vertshuusholder og Commissionshandler **J. Hansen**

(Advocat Nellesmann efter Ordre),

betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om et Parti Muursteen m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24de Juni 1869: „Sagsøgeren, Bærtshuusholder og Commissionshandler J. Hansen, bør ligeoverfor Indstævnte, Grosferer H. L. Petersen, være berettiget til hos Tømmermester Gøttfche at hævde Restbetalingen for 36,000 Eft. Steen 148 Rd. 3 Mk., og bør Indstævnte til Sagsøgeren betale 113 Rd. 4 Mk. 8 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 4de Juni 1869 til Betaling skeer og Sagens Omkostninger med 20 Rd. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten har paaanket den i denne Sag affagte Sø- og Handelsretsdom, har, efter medbeelt Bevilling til fri Proces, for Høiesteret paaanket bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Høiesteret ei har givet Møde, vil efter den derom gjorte Paastand Dommen være at stadfæste, og Hovedcitanten have at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salarium til Contracitantens befalede Sagsfører for Høiesteret med 40 Rd., hvorhos han vil have at udrede Mulct til Justitskassen for unødig Trætte med 200 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Hovedcitanten 40 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriver-salarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantens Vedkommende for Høiesteret havde været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen i Mulct for unødig Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd.

Torsdagen den 25de November.

Nr. 237.

Advocat Brock

contra

Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse Ludse Herrebers Extraretsdom af 20de Mai 1869: „Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber og udrede alle af Actionen flyvende Omkostninger og derunder i Salairer til Actor, Procurator Christensen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Arboe 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de August 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Peterfen og Procurator Tvermoes, betaler Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Sigteisen mod Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen eller Sørensbatter, der under nærværende fra Meerløse og Ludse Herrebers Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri eller i alt Fald Hæleri, gaaer ud paa, at hun, der efter hvad hun har erkjendt Ratten mellem den 20de og 21de Marts havde faaet Tilladelse til at opholde sig i Kjælberstuen i Svinninge Kro, efter Angivende for at afvente Ankomsten af Posten fra Kallundborg til Holbek, og om Morgenen ubemærket forlod Kroen, uden efter Løfte at vække Pigerne, skal sammesteds have stjaalet en til 5 Rd. værderet Hvergarnskjole og et Schawl af Værdi 1 Rd., med Hensyn til hvilke Gjenstande, der tilligemed flere andre savnedes Dagen efter hendes Bortgang, Stuepigen i bemeldte Kro Maren Peterfen, efterat de

vare bragte tilstede under Sagen, har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for sin tidligere Besiddelse.

Arrestantinden har nu vel vedholdende benægtet at have tilkendt sig disse Gjenstande eller at have været i Besiddelse af dem, men efter Omstændighederne findes der dog uanseet denne hendes Benægtelse at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for, at hun har været i Besiddelse i alt Fald af den ommeldte Kjøle. Det er navnlig i saa Henseende af Marschandiserkone Karen Hansen i Frederikshund og en hos denne i Besøg værende Pige Ellen Olsen edelig forklaret, at Arrestantinden, der nogle Dage efter anholdtes i bemeldte By, har den 26de Marts d. A. til Førstnævnte solgt de ommeldte Koster og i Bytte for Schavlet modtaget et Tørklæde, der senere er bragt tilstede og som Arrestantinden har erkjendt at have været i Besiddelse af, uden at kunne afgive nogen spidsstigjørende Forklaring om, hvorfra hun havde det. Om nu end Karen Hansen som den, der selv har været i Besiddelse af de formeentlig sjaalne Koster, ikke kan ansees som et fuldkommen gyldigt Vidue i saa Henseende, maa det bemærkes, at hendes Forklaring er bestryket ved hvad der isvrigt er oplyst og navnlig ogsaa derved, at Pigen Ane Sophie Nielsen under Ed har forklaret, at gjenkjende det i Bytte givne Tørklæde som et, hun forinden Salget har seet i fornævnte Karen Hansens Besiddelse, ligesom det af Indsidder Morten Ossens Hustru Anne Andersen og Lømrer Anders Nielsens Hustru Ane Marie Larsen, Begge af Norderbraaby, ligeledes under Ed er forklaret, at Arrestantinden omtrent ved samme Tid til dem har salubt den omhandlede Kjøle, som de have gjenkjendt, efterat den var bragt tilstede. Naar hertil kommer, at Arrestantindens Forklaring har været vakkende, ligesom den er usandsynlig og ubestryket, og at hendes foregaaende Vandel vidner om et ikke ringe Gæng til Tyveri, idet hun, der er sødt den 6te August 1835, er foruden gjentagne Gange at have været sigtet for denne Forbrydelse, 3 Gange dømt for samme, nemlig ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdomme af 10de Januar 1863 og 13de Februar 1864 henholdsvis efter Frdn. 11te April 1840 § 1 til Fængsel paa Vand og Nrød i 2 Gange 5 Dage og efter samme § 13 til Forbedringshunsarbejde i 18 Maanedes, samt ved Høiesteretsdom af 2den August 1866 efter Straffelovens §§ 231 og 247 til lige Arbejde i 1 Aar, findes der at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis for hendes Besiddelse af den ommeldte sjaalne Kjøle. Da saaledes Betingelserne for Anvendelsen af det i L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis skjønnes at være tilstede med Hensyn til Kjølen, ligesom Omstændighederne og navnlig Arrestantindens Tilstedeværelse paa Gjerningsstedet paa den Tid, Tyveriet maa antages forøvet, findes at give tilstrækkelig Høie til at statuere, at hun selv har sjaalet samme, maa det billiges, at hun ved den indankede Dom er funden straffyltig efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af Forbedringshunsarbejde i 18 Maaneder findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 286.

Advocat Hindenburg
contra

Christian Ludvig Jacobsen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri, voldsom Udfærd mod Politiet, Uøsgænger
og Forbudsning af Fattigvæsenets Eiendele.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 4de Sep-
tember 1869: „Arrestanten Christian Ludvig Jacobsen bør hen-
sættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Erstatning til Kjø-
benhavns Fattigvæsen betaler han 1 Rd. 80 ß. Saa bør han og
udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt
Salair til Actor, Cancelliraad Bloctross 5 Rd. og til Defensor,
Procurator C. E. Jørgensen 4 Rd. Erstatningen at udredes
inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dom-
men i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven “

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de October
1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hedscher og
Rothe, betaler Arrestanten Christian Ludvig Jacobsen 5 Rd. til
hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efter-
kommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Hindenburg og Nellemann for Høiesteret betaler
Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra
Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten
Christian Ludvig Jacobsen for Tyveri, voldsom Udfærd mod Politiet,
Uøsgænger og Forbudsning af Fattigvæsenets Eiendele, og det er ved hans
egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i
samtlige disse Overtrædelser.“

Arrestanten, der den 24de Juli d. A. var afleveret til Kjøbenhavns Fat-
tigvæsen med Betydning om, at han ved at forlade sammes Forsjorg uden forud

at have godtgjort lovligt Erhverv og af Politiet at have erholdt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, og som var udlagt paa Lade-
gaarden, udeblev nemlig den 1ste August d. A., da han havde erholdt Udgangs-
tilladelse, om Aftenen fra Ladegaardens i den Hensigt ikke mere at vende tilbage
dertil, og fulgte samme Dag af de ham af Fattigvæsenet overladte Klædnings-
stykker en Trøje og en Skjorte, der ere vurderede til 1 Rd. 80 fj. Den 3die
f. M. tilvendte han sig fra en Markt ved Vodroffsvei tvende til 24 fj vurderede
Stolper, der tilhørte Muurmester Keersløv, og hvilke han forgjæves søgte at
afhænde. Da Betjent af Kjøbenhavns Politi Cato derefter vilde anholde ham,
søgte Arrestanten at modsætte sig dette ved at true Betjenten, som var i Uni-
form, med den ene Stolpe, og efterat denne havde faaet Stolpen bristet fra
ham, slog han Betjenten flere Gange i Ansigtet med Haanden og satte sig til
Modværg ved at slaae og sparke om sig. Det maa derfor billiges, at Arre-
stanten, der er født i 1841 og ofte forhen har været straffet, beels for Tyveri,
seneft ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 16de Februar 1867
efter Straffelovens § 231 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, beels
for Løsgænger og Forvansking af Fattigvæsenets Tsi, seneft ved Kjøbenhavns
Criminal- og Politirets Dom af 5te Januar d. A. efter Lov af 3die Marts
1860 § 1 og § 3 jfr. Pl. 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Plac. 19de December
1832 og 9de October 1833 § 2 med en i Henshold til Lov 3die Marts 1860
§ 5 bestemt Straf af Tvangsarbejde i 120 Dage, ved den indankede Dom er
anseet beels efter de sidstnævnte Lovbestemmelser, beels efter Straffelovens
§ 232 beels efter sammes § 100 jfr. § 98 med en Straf, der passende findes
fastsat til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Fredagen den 26de November.

**Nr. 58. Arvingerne efter afgangne Præsteenke Thu-
ridur Hallgrimsdatter** (Advocat Klubien efter Ordre)

contra

Sognepræst til Kirkjubæjar Præstekald **Magnus Bergsøn**
(Advocat Liebe efter Ordre ved Advocat Nellesmann),
betræffende Spørgsmaalet om fornævnte Præsteenkes Ret til
Enkepension af bemeldte Kald, uanseet at hendes afdøde Mand var
Emeritpræst.

Nordurmula Sjøsfels Extraretsdom af 12te April 1865:
„Citantinden, Madame Thuridur Hallgrimsdottir, har en rigtig
Fordring paa $\frac{1}{10}$ Deel af Kirkjubæjar Præstekalds faste Indtægter,
og bør den Indstævnte, Hr. Magnus Bergsøn af Kirkjubæ, be-
tale hende denne Deel fra hendes Mand, afdøde Son Thorsteins-

sons Døds Datum og indtil 8de Juli 1864 inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven. Processens Omkostninger ophæves."

Den islandske Landsoverrets Dom af 25de Juni 1866: „Appellanten, Præsten Magnus Bergsøn, bør for den Indstævnte, Præsteenken Thuridur Hallgrimsdottirs Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Over- og Underretten ophæves. Parternes befalede Sagførere ved Landsoverretten, Procuratorerne Pål Melsted og Jon Gudmundsøn, tilkommer i Salair 10 Rd. hver især, som udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Ved fgl. Ordre af 28de Februar f. A. er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

De i Rescripterne af 5te Juni 1750 angaaende Contribution til Præsteenker paa Island brugte Udtryk „Præsteenke" og „Præsteenke i Kalbet" maae efter deres naturlige Betydning ansees ogsaa at omfatte Enken efter en Præst, der — saaledes som Thuridur Hallgrimsdotters tidligere afsøde Mand — er bleven entlediget med Pension af Kalbet og inden sin Fratrædelse har været gift med den efterlevende Hustru; og ligesom der i Rescripternes 6 første Paragrapher, om hvis Anvendelighed der her under Sagen er Spørgsmaal, Intet findes, der berettiger til desuagtet at ansee saadanne Enker udelukkende fra at nyde Godt af de deri givne Bestemmelser, saaledes kan Rescripternes Indledning saa meget mindre beføie til at undtage dem, som det i samme efter en historisk Fremstilling af Anledningen til Rescripterne, sluttelig i al Almindelighed hebdet, at disse udstedes for at see „de fattige Præsteenker" nogenledes subleverede og understøttede. Heller ikke skjønnes det, at der i de forøvrigt i Overretsdommen paaderaabte Omstændigheder eller i andre Hensyn indeholdes nogen tilstrækkelig Hjemmel for de omhandlede Enkers Udelukkelse, hvorved særlig bemærkes, at der efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger er Grund til at antage, at det idetmindste siden 1798 har været det sædvanligste at tillægge saadanne Enker Pension af Kalbet. Det fortjener endelig endnu at komme i Betragtning, at Anordningen

om Præstefaldene paa Island af 15de December 1865 — der isvrigt som udkommen efter Præsten Jon Thorsteinssons Død er uanvendelig i nærværende Tilfælde — i dens § 5 fjerde Stykke gaaer bestemt ud fra den Forudsætning, at Rescripterne af 5te Juni 1750 ogsaa omfatte Enker efter Emeritpræster, der havde Pension af Raldet.

I Henhold til det Anførte og idet bemærkes, at Thuribur Hallgrimsdatter efter Overretsdommens Afgjælse er afgaaet ved Døden, ville Citanterne overeensstemmende med deres Paastand for Høiesteret være at kjennde berettigede i hendes Sted til at oppebære $\frac{1}{10}$ af Kirkjubæjar Præstefalds faste Indtægter for Tiden fra hendes Mand's Død indtil hendes egen Dødsdag, hvorhos Indstævnte vil være at tilpligte at betale dem den Andeel af bemeldte Indtægter, som svarer til Tidsrummet fra Mandens Død indtil Forligsklagens Dato den 8de Juli 1864.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Enkens befalede Sagfører for Overretten og Citanternes Sagfører for Høiesteret tilkommende Salairer, der bestemmes til 10 Rd. for den Første og 60 Rd. for den Sidste, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Citanterne bør i afbøde Thuribur Hallgrimsdatters Sted være berettigede til at oppebære $\frac{1}{10}$ af Kirkjubæjar Præstefalds faste Indtægter for Tiden fra Pastor Jon Thorsteinssons Død indtil bemeldte Thuribur Hallgrimsdatters Dødsdag; og bør Indstævnte til Citanterne betale den Andeel af disse Indtægter, som svarer til Tidsrummet fra Jon Thorsteinssons Død til den 8de Juli 1864. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd. Procurator Gudmundsson for Overretten og Advocat Klubien for Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 10 Rd. og den Sidste 60 Rd., hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

I den indanteede Doms Præmisses hedder det: „Med Landsoverrets- Stævning af 11te September 1865 har Sognepræsten til Kirkebyer i Proovstungi, Magnus Bergsjon, indanket for Landsoverretten Nordurmula Sys- sels Dom af 12te April s. A., hvorved der kjendes for Ret, at den Indstævnte, Præsteenke Thuridur Hallgrimsdottir, har et retligt Krav paa $\frac{1}{10}$ Deel af Kirkebyer Præstefalds faste Indtægter, samt at Appellanten bør betale hende fornævnte Andeel fra hendes Mand, Emeritpræsten Jon Thorsteinsjons Døds- dag, der tidligere tjente der som Sognepræst, indtil 8de Juli 1864, men Sa- gens Omkostninger ere hævdede.

Appellanten har nu paastaet at blive frikjendt for Indstævnets Tiltale i denne Sag, da han formener, at Rescripterne af 5te Juni 1750 alene hjemle Enker efter de Præster, som døe i Embedet, Pension af de Kalb, hvor de paa den Tid de døde tjente, men derimod ikke Enker efter Emeritpræster, saaledes som den Indstævnte har villet forstaae fornævnte Rescripter.

Det maa nu vel indrømmes, at Ordet „Præsteenke“, som Rescripterne heelt igjennem bruge, i sig selv kan omsfatte alle Præsteenker overhovedet, haade Enker efter tjenende Præster, Emeritpræster og Kapellaner — hvilke Sidst- nævnte ogsaa ere præstebiede — og overensstemmende hermed har man ogsaa hele Tiden forstaaet den sidste Deel af Rescripterne, nemlig fra § 7 incl. og heelt til Enden, hvorfor ikke blot Enkerne efter de tjenende Præster, men ogsaa Enkerne efter Emeritpræster og Kapellaner i Forening bestandig have nydt de der omhandlede Indtægter.

Men endfskjønt Ordet „Præsteenke“ i sig selv har en saa omfattende Betydning som før bemærket, saa er det dog indlysende, at Lovgiveren i den første Deel af Rescripterne eller i de 6 første Paragrapher af samme ikke har kunnet have tænkt paa alle Præsteenker overhovedet, men kun paa en vis Klasse af dem, eller paa Enker efter visse Præster, thi det er blandt Andet aldeles utænkeligt, at Lovgiveren har villet tilstaae Enker efter Kapellaner nogen Deel af Præstefaldets Indtægter, thi hverken nyde Kapellanerne selv nogen Pension af samme, endfskjønt de paa Grund af Svagelighed eller af andre dem util- regnelige Aarsager have været nødsagede til at opgive deres Tjeneste, og da vilde det være desto unaturligere, skulde deres Enker tilkomme en større Ret end deres Mænd besad, og ligeledes vilde det være i enhver Henseende unaturligt at antage, at Lovgiveren har villet, at nogen Præst, endfskjønt han paa Grund af Svagelighed har været nødt til at tage sig en Medhjælper (o: Kapellan), derved skulde kunne formindske sin Efterfølgers Indtægter af Kalbet eller be- byrde samme med Udgifter i denne Anledning udover sin egen Embedstid.

Men da man nu saaledes er nødt til at lægge en indskrænket Betydning i Ordet „Præsteenke“ i Rescripternes 6 første Paragrapher, bør man undersøge, hvilken Klasse af Præsteenker Lovgiveren der har havt for Sine, og vil man da i denne Anledning først have at ransage, om Rescripterne selv intet Bink i saa Henseende indeholde.

Naar man da først seer hen til Motiverne til Rescripterne af 5te Juni 1750, saa finder man, at Lovgiveren der har erklæret at have fornummet, at

Præsteenkernes Tilstand her paa Landet var saa yndværdig, at naar en Præst ved Døden afgik, og Kirken og Præstegaarden vare blevne overleverede med Afbød (o: af Sterboet), var der ofte meget lidet tilovers for Enkerne og undertiden slet Intet, saa at de da havde Intet for den efterkommende Tid til at leve af, da disse fattige Enker ingen Pension havde efter deres Mænds Død eller vis Bopæl at flytte til, fordi Bønderne i Sognet ugjerne vilde overlade dem Gaard, saa at de ofte bleve tvungne til at gaae ud af Sognet eller at nebsætte sig paa saabaune miserable Steder, hvor de ikke kunde leve.

Det kan nu ingen Tvivl være underkastet, at Lovgiveren her hverken har havt for Die Enker efter Emeritpræster og heller ikke efter Kapellaner, thi blandt Andet have allerede Emeritpræster før deres Død overleveret baade Præstegaarden og Kirken til Estermanden, og Kapellanerne have ingen af Deslene i deres Ansvar, hvorfor hverken Sterboer efter Emeritpræster eller Kapellaner have at overlevere Præstegaarden og Kirken til Estermanden, og der paa hviler dem saaledes aldeles ikke denne Byrde, hvorpaa Lovgiveren her i Rescripterne har lagt en saa stor Vægt. Paa lignende Maade behøve ogsaa Enker efter Emeritpræster og Kapellaner ligesaa lidt at blive huusvilde ved deres Mænds Død som Enker i Almindelighed, og det er saaledes ganske indlysende, at Lovgiveren i Motiverne til Rescripterne kun kan mene Enker efter de Sognepræster, som døe i Embedet og som derfor endnu ikke have overleveret til Estermanden Præstegaarden og Kirken og heller ikke sørget for Bopæle til deres eventuelle Enker.

Men da man nu saaledes maa ansee, at Lovgiveren i Motiverne til for nævnte Lovbud kun har havt for Die Enker efter de Sognepræster, som døe i Embedet, og at han der kun taler om disse Enker og den hjælpeløse Tilstand, som foraarjages dem ved deres Mænds Død, og da man endvidere, som ovenfor viist, ingenlunde kan antage, at Lovgiveren i de 6 første Paragrapher af disse Lovbuds dispositive Deel har havt for Die alle Slags Præsteenker, men kun en vis Klasse af dem, endstjøndt Ordene ere saa almindelige, at de synes at kunne omfatte dem alle overhovedet, saa frembyder der sig allerede paa Grund heraf som den naturligste Fortolkning, at Lovgiveren ogsaa paa dette sidstnævnte Sted ifkun har sigtet til de samme Enker, hvorom der tales umiddelbart foran i Motiverne og hvis hjælpeløse Tilstand ved deres Mænds Død der beskrives som Noget, der burde raades Bod paa.

Dette bliver end mere indlysende, naar man betragter selve de i Rescripternes 6 første Paragrapher indeholdte Bestemmelser, som aabenbart staae i fuldkommen Harmoni med Motiverne og som i deres Heelhed ganske passe til Enker efter de Præster, som døe i Embedet, som lempede efter den ved deres Mænds Død foraarjagede Tilstand, men aldeles ikke kunne overses paa Enker efter Emeritpræster. Det er nemlig klart, at naar en Præst, som er i Embedet, ved Døden afgaaer og Kalbet igjen bortgives til en Anden, som baade er berettiget og forpligtet til at flytte ind paa Præstegaarden, saa maa Enken nødvendigviis tage bort, omendstjøndt huusvild og ofte puurfattig, muligviis med en Hob af unge Børn, og er da al Sandsynlighed for, at hun, som fremhævet

i Motiøerne, ikke uben fremmed Bistand vil kunne anskaffe sig en saadan Gaard, hvoraf hun kan have sit Udkomme, og at hun saa, som kjende hendes Formuesomstændigheder, vil findes villige til at bortbytte til hende en Jord. Det er derfor en særdeles hensigtsmæssig og til Forholdet passende Bestemmelse, at det Offentlige under saadanne Omstændigheder tager sig af Sagen, saaledes som Tilfældet er i ovennævnte Lovbud, for at anskaffe disse Enker en eller anden passende Gaard, men derimod er dette ingenlunde nødvendigt, naar en Emeritpræst dør, thi hverken blive de, som før bemærket, nødvendigtvis huusvilde ved deres Mænds Død, idet man snarere maae forudsætte, at de have sørget for, at deres eventuelle Enker kan vedblive Gaarden, hvisforuden Emeritpræsten, som i en længere Tid har fungeret i Embedet, naturligtvis ofte har samlet sig en Deel Formue, ligesom ogsaa de fleste af hans Børn desuden ville ved hans Død være komne til en moden Alder.

Men affect fra, at det som oftest vilde være aldeles usødvendigt for det Offentlige at sørge for at anskaffe Enker efter Emeritpræster en Byggesgaard, naar deres Mænd dør, saa vilde de om dette Forhold i Rescripterne af 1750 givne Bestemmelser under en saadan Forudsætning desuden ligefrem blive uretsfærdige; thi det vilde være en aldeles usødvendig Strengthed, og derfor ogsaa uretsfærdigt, at forpligte Bønderne, saaledes som Rescripterne gjøre, til at bortflytte fra deres Opsiddelsesgaarde til Fordeel for Præstenker i Tilfælde af deres Mænds Død, og det endstjændt de have faaet Gaarden i Fæste paa Livstid og betalt Indsæstning, med mindre der haves en fuldkommen Bished for, at de ved Dødsfaldet have mistet deres Opsiddelsesret og traange derfor til en ny Gaard; men som før bemærket afgiver en Emeritpræsts Død ingen Bished for, at hans Enke derved vil blive huusvild, idet Tabet af Enkens Opsiddelsesret ingenlunde er en Følge af Emeritpræstens Død. Naar derimod en Præst dør i Embedet, saa er det afgjort, at hans Enke derved mister sin Ret til længer at beboe Præstegaarden, og det er kun Nødvendigheden i dette Tilfælde at anskaffe hende igjen en brugelig Gaard, for at hun ikke skal blive huusvild, som kan retfærdiggjøre og begrunde hiin Strengthed.

Naar Underretsbommeren statuerer og lægger til Grund for sin Dom den Sætning, at den Indskævnte allerede derved, at Kirkebøjar Præstekald blev bortgivet til hendes Mand, havde erhvervet Ret til Pension af dets Indtægter, saa kan Retten ikke fuldkommen tiltræde denne Anskuelse. Retten til Pension erholder Enken først ved hendes Mands Død, saa man kun kan sige, at hun derved, at hendes Mand fik Præstekaldet, kom i den Stilling, i Kraft af hvilken hun i sin Tid under visse Betingelser kunde komme til at blive pensionsberettiget, og ligesom Enken saaledes ved en Virksomhed fra Mandens Side eller igjennem ham kommer i denne Stilling, saaledes er det ogsaa naturligt, at denne hendes Stilling igjen maa kunne forandres ved visse Handlinger fra hans Side, og at Enken vel endog kan komme til at træde heelt ud af samme. Saaledes, hvis Manden erholder et andet Præstekald, kommer Enken aldrig til at blive pensionsberettiget af det Kald, han forlod, og hvis det sidste har mindre Indtægter end det første, vil Enkens Pension ved denne Mandens For-

flyttelse i sin Tid blive mindre, end den vilde været, hvis han ikke havde skiftet Præstekald, og vel endog aldeles ingen, i Tilfælde af at det nye Præstekald er et iblandt dem, hvoraf Enkerne ingen Pension erholde; og saafremt Præsten endvidere gjør sig skyldig i et Forhold, som medfører Tabet af hans Embede, saa kommer Enken ogsaa aldeles ud af den Stilling at kunne erholde Pension.

Det er saaledes efter det Anførte ikke blot klart, at Enkens Pensionsberettigelse først erhverves derved, at hendes Mand ved sin Død har nydt Embedsindtægter, hvoraf hende tilkommer ifølge Loven Pension, men det er ogsaa ligesaa indlysende og udenfor al Tvivl, at Pensionen staaer i Forhold til Størrelsen af de Embedsindtægter, den Afskøde havde. Men heraf følger for det Første, at den Enker efter Emeritpræster tilkommende Pension, hvis den ellers var lovhjemlet, burde efter Sagens Natur og ovennævnte Lovbuds Grundsatninger rette sig efter Størrelsen af den Pension, som deres Mænd selv ved deres Død oppebære af Præstekaldet, men ikke efter Præstekaldets samlede Indtægter eller ogsaa efter den Deel af samme, som ere forbeholdte den fungerende Præst; og for det Andet, efter som Emeritpræstens Pension ifølge Lovgivningen er langt mindre end den fungerende Sognepræsts Embedsindtægter, saa maatte ogsaa den Pension, der blev tillagt Enken efter en Emeritpræst, være forholdsvis mindre end den, som Enken efter en Præst, som dør i Embedet, tilkommer, og siden nu denne naturlige, retfærdige og med selve Lovhudenets Grundsatninger overeensstemmende Forskiel aldeles ikke kan statuere efter de oftnævnte Paragrapher, saa kan det endnu mindre antages, at Enker efter Emeritpræster er ved disse tillagt den samme Afgang til Pension som Enker efter tjenende Præster, eller med andre Ord, at dem ved disse Lovbestemmelser er bleven tillagt en Pensionsberettigelse, som ikke kan ublebes af Forholdets Natur og de Grundsatninger, hvorpaa de ere byggede.

Foranførte Fortolkning af Rescripterne Ste Juni 1750 har man ogsaa bestandig fulgt i Praxis, idetmindste indtil nyeste Tid, saa at Enker efter Emeritpræster ingen Pension have oppebaaret af Præstekaldene, og det er ogsaa indlysende, at enten maa Rescripternes 6 første Paragrapher i deres Heelhed ogsaa omfatte Enker efter Emeritpræster — hvilket imidlertid ogsaa efter det Foranførte ikke kan være Tilfældet — eller at de aldeles ikke kan udstrækkes til samme. Det er ogsaa let forklarligt, at denne Fortolkning er bleven fulgt i Praxis, thi foruden at Rescripterne ikke, som ovenfor viist, stjønnes fornuftigvis at kunne forståes paa en anden Maade, saa var det saa langt fra, at Enker efter nogen aftraadt Embedsmand overhovedet her i Landet paa den Tid, Rescripterne emanerede, og længe derefter, erholdt nogen Pension, at næsten ingen som helst Embedsmænds Enker blev tillagt samme, omdenskjønt deres Mænd døde i Embedet.

Den Omstændighed, at Enker efter Emeritpræster have i Danmark lige Afgang med Enker efter tjenende Præster til Pension, indeholder aabenbarligen ingen bindende Regel her til Lands, men kunde dog tjene til Veiledning med Hensyn til Løsningen af foreliggende Spørgsmaal, hvis den paa nogen Maade

kunne bringes i Harmoni med Rescripterne af 1750, som specielt ere givne for dette Land angaaende denne Materie, hvilket, som godtgjort, ikke lader sig gjøre. Det maa ogsaa bemærkes, at ligesom Præsternes Lønning i Danmark er ganske anderledes ordnet end her til Lands, saaledes ere ogsaa ingenlunde de samme Regler gjældende der med Hensyn til Præsteenters Pension som her i Landet, thi blandt Andet er der tillagt alle Enker efter tjenende Præster Pension af de Præstefald, deres Mænd sigt beklædte, men her til Lands tilkommer der Enkerne i de ringeste Præstefald ingen saadan Pension. Man kan derfor paa ingen Maade sige, at Enkerne efter Emeritpræster her i Landet have noget at klage, omendstjøndt Rescripterne af 1750 ikke have tillagt dem Pension af Kalbene, idet end ikke alle Enker efter tjenende Præster isølge samme ere pensionsberetigede; thi det formentlig dog at være klart, at disse med Hensyn til Afgang til Pension burde foretraktes for de Førstnævnte, eftersom den tjenende Præst dog blandt Andet unægtelig staaer i usiere Forhold til det Offentlige end Emeritpræsten; ligesom det ogsaa synes unaturligt, hvilket dog hiin Regel ibeligen ville medføre her til Lands, at Enker efter en Emeritpræst erholdt Pension, men Enken efter den tjenende Præst derimod ingen, omendstjøndt den Emeritpræsten ved hans Død tilkommende Pension var mindre end den Tjenendes, Noget, man ikke kan statuere uden en utrykkelig positiv Lovhjemmel, og omendstjøndt Bestemmelserne i Forordningen 15de December 1865 føre til et lignende Resultat, saa kunne dog disse ikke have nogen tilbagevirkende Kraft.

Endstjøndt det endvidere muligen er blevet til en almindelig Grundsætning i de for Danmark gjældende Love, at Enker efter astraadte Embedsmænd erholde Pension, saa gjælder der herom en lignende Bemærkning, thi dette er dog endnu her til Lands ikke bleven gennemført som et fuldkommen almindeligt Princip og det, end ikke med Hensyn til Enker efter tjenende Præster, jfr. Forordn. 15de December 1865, og i alt Fald staaer en saadan Regel som før bemærket i en stærk Modsetning til, hvad der gjalder i denne Henseende her i Landet paa den Tid, Rescripterne udkom, og kan derfor ingen tilbagevirkende Kraft have med Hensyn til Fortolkningen af samme.

Ordene: „Præsteent i Kalbet“, som forefindes i Rescripterne af 1750, sigte kun til den Præsteent, som isølge disse Lovbud nyder Pension af Kalbet, hvorimod der intet kan uledes af disse Udtryk med Hensyn til, hvilke Præsteenters der tilkommer Pension.

Alt alt Ovenangførte følger saaledes, at Appellanten vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag. Sagens Omkostninger for begge Parter ville efter Omstændighederne være at hæve. Parternes Sagsførere for Overretten, som begge have været beneficerede, tillægges i Salair 10 Rd. hver især, der udredes af det Offentlige.“

Mandagen den 29de November.

Nr. 295.

Advocat Heinrichsen
contra**Niels Hansen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Kolbing Kjøbstads Extraretsdom af 20de Juli 1869: „Tiltalte Niels Hansen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. I Erstatning til Kjøbmand N. Jørgensen i Kolbing betaler han 5 Rd. 4 Mk. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad Dahl 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Kralund 4 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 4de October 1869: „Tiltalte Niels Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Hensholt til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Hansen for Bedrageri.

Tiltalte har vedgaaet, at han en Dag i April d. A., da han havde indfundet sig i Kjøbmand N. Jørgensens Boutik i Kolbing og sammesteds havde udtaget en Blouse, en Vest og et Par Engestklæders Beenklæder, tilsammen til en Værdi af 7 Rd., har i den Hensigt at bibringe Kjøbmand Jørgensen — af hvem Tiltalte, der iøvrigt ved bemeldte Leilighed navngav sig med sit rette

Ravn, ikke var kjendt og derfor ellers ikke kunde vente at faae Klædningsstykkerne paa Credit — den Tro, at Gaarbeier L. P. Justesen af Mosevraa vilde indbestaae for Betalingen af disse, leveret ham en Seddel, hvorpaa der stod: „For Nødtighe'd af Betaling indbestaaer L. Justesen“, hvorefter Kjøbmand Jørgensen, der kjendte bemeldte Gaarbeier Justesens Haandskrift paa Sedlen, udliveredede Tilstalte de ommeldte Klædningsstykker, af hvilke Tilstalte samme Dag vil have tabt Blousen og Besten, saa at ikkun Beenklæderne ere i forringet Stand bragte tilflede under Sagen og udliveredede til Kjøbmand Jørgensen, der i det Hele har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 5 Rb. 4 Mk.

Med Hensyn til den ovennævnte Seddel har Gaarbeier L. P. Justesen nærmere forklaret, at han vel har skrevet samme til Brug for Tilstalte, uden at han isøvrigt er i Stand til bestemt at angive, naar eller i hvilken Anledning dette skete, men at han med Bestemthed tør sige, at han ikke har givet Tilstalte Sedlen til at faae Klæder for paa Credit, og navnlig ikke til at kjøbe Klæder hos Kjøbmand Jørgensen for 7 Rb., og da Tilstalte, der har erkjendt i længere Tid at have været i Besiddelse af Sedlen, har forklaret, at han ikke erindrer, naar eller i hvilket Møied han fik Sedlen, samt at han ikke vil modsigge, at Sedlen ikke er leveret ham til at faae Klæder hos Kjøbmand Jørgensen paa Credit, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans yderligere Forklaring om, at han meente, at han, naar han havde Sedlen, ogsaa kunde benytte den til, hvad han havde Brug for. Under et efter Overrettens Kjendelse optaget Forhør har Tilstalte isøvrigt udsagt, at han ved at aflevere Sedlen til Kjøbmand Jørgensen troede, at han forpligtede Gaarbeier Justesen til at betale demme de ommeldte Klædningsstykker, samt at han derfor ikke havde til Hensigt selv at betale dem til Jørgensen, men at det var hans Mening efterhaanden at afbetale de ommeldte 7 Rb. til Justesen deels contant deels ved at udføre Arbeide for ham, og dette Tilstaltes Anbringende findes efter Sagens Oplysninger ikke at kunne forlastes.

For sit ommeldte Forhold vil Tilstalte, der er født i 1823 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 257 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Erstatningen til Kjøbmand Jørgensen samt Actio-nens Omløstninger vil Underretskommissionen være at stadfæste.

I Salsair til Actor og Defensor for Overretten vil Tilstalte have at betale 5 Rb. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det maa misbilliges, at Tilstalte, der blev anholdt den 18de Juni d. A., først den 21de s. M. er bleven stillet for en Dommer, samt at der den førstnævnte Dag er uden fore-gaaende Retstkjendelse eller dertil erhvervet Samtykke blevet foretaget Høns-undersøggelse hos Tilstalte, men efter de isøvrigt herom fremkomne Oplysninger og Sagens Bestaafenhed i det Hele findes det dog ikke nødvendigt at idømme vedkommende Dommer noget Strafsansvar for hans i de ommeldte Henseender ubviste Forhold.“

Nr. 287.

Advocat Klubien
contra

Jacob Edvard Nielsen (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de October 1869:
„Tiltalte Jacob Edvard Nielsen bør straffes med Fængsel paa
Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions
Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Pro-
curatorerne Westrup og Mundt, med 5 Rd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede
Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 229
Nr. 4, og hans Straf efter denne § vil efter Omstændighederne
være at fastsætte til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. I
Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jacob Edvard Nielsen bør henføres til Forbe-
dringshuusarbejde i 8 Maaneder. I Henseende
til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politi-
rettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til
Advocat Klubien og Etatsraad Bunken for Høj-
steret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Jacob Ed-
vard Nielsen, der er født den 31te Marts 1839 og ikke funden tidligere
straffet, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med
det isvrigt ophlyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have afvigte Aft Juli om
Eftermiddagen fraaet Hørkrammer Frederik Abel Zundersløv 4 Duer, til-
sammen af Værdi 2 Rd. 3 Mk. 8 S, hvilke Duer han i 2 forskjellige Gange
borttog fra et til Dueslag benyttet Tagkammer i Eiendommen Nr. 7 paa
Nørregade, til hvilket Tagkammer han begge Gange i den Hensigt at begaae
Tyveri skaffede sig Udgang ved at aabne Kammerets aflaaede Dør ved Hjælp
af et i det Siemed medbragt Stemmejern, hvormed han stød Laasens Nigle
tilbage saa meget, at Døren kunde lukkes op.

Som Følge heraf vil Tiltalte blive at dømmes efter Straffeloven, men
da de omhandlede Tyverier efter de om den paagjældende Laasens Bestaffenhed

tilveiebragte Dphlysninger kun skjønnes at kunne tilregnes ham som simple, efter sammes § 228, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Nr. 294.

Advocat Levinsen

contra

Knud Hjorth (Defensor Brod),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Gjording-Malt Herredets Extraretsdom af 27de August 1869: „Tiltalte Knud Hjorth af Nørre Holsteb bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ferslev og Bøggild, 4 Rb. til hver, samt Diætpenge til bemeldte Sagførere efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 4de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom som strafbart fremstillede Forhold findes han at burde anses efter Straffelovens § 257 med en Mulct af 10 Rb., der tilfalder Statskassen, eller i Mangel af sammes fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Doms Forkyndelse med simpelt Fængsel i 4 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Knud Hjorth bør til Statskassen bøde 10 Rb. eller, hvis han ikke fuldt betaler samme, inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne

Levinson og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbantele Doms Præmisses hebbet det: „Under nærværende Sag tiltales Indsidder Knud Hjorth for bebragerist Forhold.

Bed Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der giver sig af med Kjøb og Slagtning af Kreaturer til Forhandlung, i Slutningen af Mai Maaned d. A. har til Forskellige solgt Kjøb af en Kalv, som, efter hvad der maa ansees oplyst, var dødsfød, idet han foregav, at den var levende fød. Tiltalte har imidlertid anbragt, at han troede, at Kalven først var død under Fødselen, og i saa Henseende nærmere forklaret, at der, da han afsjødte en Gaardmand i N. Høsted Kalven, som dengang nylig var fød paa den Maade, at der var skaaret Hul paa Maven af den for at faae den frem, og sølgelig maatte være død, paa Tiltaltes Forspørgsel, om den var levende i Fødselen eller død forinden, blev bemærket, at den havde været levende i Fødselen, og at der, da han strax skar Hovedet af den, kom noget Blod, saa at han maatte slutte, at der for ikke længe siden havde været Liv i den, saar at Kjøbet ikke i nogen Henseende var raadent, og vel har et Vidne udsagt, at der var Tale om, at Kalven, ved hvis Fødsel Vidnet var tilstede, skulde kastes bort, og at Haarene paa dens Krop vare hafvt løse, hvilket tydede paa Raadenhed, men ligesom dette Vidne har erklæret, at han ikke mærkede nogen ilde Lugt ved Kalven, saaledes har ogsaa den Gaardmand, af hvem Tiltalte kjøbte Kalven, udsagt, at dens Kjøb ikke havde noget ualmindeligt Udseende, men dog maaskee var noget mørkere end sædvanligt paa Grund af, at Blodet ikke var kommet af den. Der er saaledes vel ikke tilstrækkelig Føie til at forkaste Tiltaltes ovennævnte Anbringende om, at han antog, at Kalven først var død under Fødselen, men han maa dog ved, som udsagt, at udgive det af ham solgte Kjøb for at være af en levende fød Kalv, uagtet det var ham bekendt, at dette ikke var stemmende med Sandheden, ansees at have gjort sig skyldig i et bebragerligt Forhold, der imidlertid efter samtlige Omstændigheder findes, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256. Den Straf, som Tiltalte, der er fød i Aaret 1821 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved sit ommeldte Forhold har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 10 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Torsdagen den 2den December.

Nr. 43. **Fjerde Søforsikringselskab** (Advocat Hansen)
contra

Grosserer **Luis Bramsen** (Advocat Brod),

angaaende Betaling af 5,353 Rd. i Afuranceerstatning for et med Skibet „Roanoke“ tabt Parti Cigarer m. m.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25de November 1868: „De Indstævnte, Fjerde Søforsikringselskab i Kjøbenhavn, bør til Sagsøgeren, Grosserer Luis Bramsen, betale de paastævnte 5,353 Rd. R. M. med Renter à 5 pCt. p. a. fra den 25de Januar 1869 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Afserd efter Loven inden fornævnte 25de Januar 1869, forsaavidt denne Dom mindst 3 Dage forinden er lovlig forkyndt for de Indstævnte, og ellers inden 3 Dage efter Forkyndelsen.“

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte nye Oplysninger fremgaaer blandt Andet, at der under de Retsforhør, som strax efter Opbrændingen af det i den indankede Dom omhandlede Dampskib „Roanoke“ optoges af brittiske Frettsdommere paa Bermudas=Øerne over John Brain og hans Mandskab, blev fremlagt en Bestikkelse for Brain som Officeer i de saakaldte confødererede Staters Marine og en Instruction til ham, begge forsynede med Underkrift af bemeldte Staters Marinesecretair, at disse 2 Documenter, hvis Ægthed flere Vidner bekræftede, af Retten bleve ansete for ægte, og at som Følge heraf den imod Brain og hans Mandskab reiste Anklage for Sørøveri af Kronens Advocat toges tilbage, og deres Arrest hævedes. Et senere afhørt Vidne har derhos forklaret, at Skibets Delæggelse skete efter skriftlig Ordre fra „den fungerende confødererede Agent“ paa Bermudas=Øerne. Endvidere sees det, at en senere i New-York reist Anklage mod Brain for Sørøveri, i Anledning af et andet Skibs Opbringelse i December 1863, er tagen tilbage af de forenede nordamerikanske Fristaters General-fiskal, fordi denne ifølge de ham forelagte Beviiisligheder ingen Tvivl nærede om, at Brain til den paagjældende Tid var rettelig bestikket Officeer i den confødererede Regjerings Tjeneste; og ved-

kommende Districts-Advocat i New-York har erklæret, at det af Beviislighederne i denne Sag fremgik, at Brain ved begge Skibes Opbringelse havde handlet ifølge Instruxer fra de confødererede Autoriteter.

Efter det saaledes Fremkomne i Forbindelse med nærværende Sags øvrige Oplysninger angaaende de med Bemægtigelsen af „Roanoke“ forbundne nærmere Omstændigheder maa det forudsættes, at Brain ved denne Leilighed ikke har handlet som Privatmand, men som Marineofficer og i Henhold til de ham af hans Regjering givne Instruxer, og at bemeldte Skibs Opbringelse saaledes har været et Krigsforetagende; og om dette end er blevet udført paa en fra almindelig Krigsbrug afvigende Maade, kan dog denne Omstændighed ikke ubelufte Opbringelsen fra at betragtes som en Følge af Krigsforhold, jfr. Assurance-Convention af 2den April 1850 § 78, i Henhold til hvilken Conventions Bestemmelser den paagjældende Forsikkring er afsluttet, ligesom det efter denne Conventions § 64 heller ikke kan komme i Betragtning, at de saakaldte confødererede Stater ikke havde nogen af andre Stater anerkjendt Regjering, naar de dog factiff optraadte som krigsførende Magt.

Det er herefter saa langt fra, at Indstævnte har godtgjort, at den Skade, for hvilken han fordrer Erstatning, er opstaaet ved Søroveri eller anden Ulykke, mod hvilken Citanterne havde forsikret, jfr. fornævnte Conventions § 205, at der meget mere maa ansees tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at der her foreligger en Krigsmolest; og da Citanterne ikke havde paataget sig at indestaae for Krigsmolest og dens Følger, vil der være at tillægge dem Frifindelse for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag paaftaaer Grosjerer Luis Bramsen de Indstævnte, Fjerde Søforsikringselskab i Kjøbenhavn, tilspigtede at betale ham i Erstatning for et af ham fra Havanna til New-York med Dampffibet „Roanoke“ assendt, hos de Indstævnte ved Police af 12te October 1864 forfikkret Parti Cigarer, der formentlig er gaaet tabt ved Skibets Ødelæggelse, den Sum 5,353 Rd. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra 2 Maaneders Dagen efter Dommens Afgjelse indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger. De Indstævnte have derimod paaftaaet sig frivundne for Sagsøgerens Vittale med Tillæg af Sagsomkostninger, idet de have gjort gjældende, at Skibets og Ladningens Ødelæggelse formentlig maa anses som en Følge af Krigsmolest, hvorfor Selvfabet efter Policens udtrykkelige Indhold ikke indestod, medens Sagsøgeren formener, at Skibet og Ladningen maa anses at være bleven ødelagt ved „Overlast af Barbarefter eller Sørøvere“, der var medindbefattet under den Fare, hvorimod der af ham var tegnet Forsikring.

Hvad Sagens factiske Sammenhæng angaaer, da maa det ifølge tvende under Sagen fremkomne Søforklaringer og det af en Constabel paa Bermudas-Øerne afgivne Vidnesbyrd anses at være oplyst, at Dampffibet „Roanoke“ den 29de September 1864 om Eftermiddagen Kl. 4—5 afgik fra Havanna med en Ladning Tobak, Sukker m. m. og endeel Passagerer; at nogle af disse samme Dags Aften Kl. 9 à 10, da Skibet var kommet ud i rum Sø og den første Deel af Mandstabet var gaaet til Hvile, voldelig bemægtigede sig Skibet efter en kort Kamp, hvorunder Tømmermanden blev dræbt og en anden Mand faaret; at de Personer, en halv Snees i Tallet, der saaledes, under Anførelse af en vis Braine eller Johnsen, bemægtigede sig Skibet „Roanoke“, gjorde Forbring paa at være i de saakaldte sønderererede Staters Tjeneste og tildeels Besalingsmænd i denne; at Skibet, efterat være taget, blev holdt i den sædvanlige Cours til New-York indtil den 4de October, da man fik Bermudas-Øerne ifigtede; at Braine den nævnte Dags Aften, efterat man havde faaet Løds ombord og Skibet var ankret ved den østlige Ende af Øerne, gik iland med Lødsbaaden og først om Morgenen tidlig den følgende Dag kom tilbage med 4 eller 5 Personer fra Land, hvorefter man lettede Anker og stod udeste, indtil man om Aftenen atter vendte tilbage og kastede Anker; at 4 à 5 andre Personer fra Land om Natten kom ombord i Dampffibet, men kort efter atter forlode dette, som da paany gik tilsøs; at man ud paa Eftermiddagen den 6te October praiede en Brig, hvorfra endeel Proviant og Kul og om Natten samt den påfølgende Morgen omtrent 40 Mand bragtes ombord i Dampffibet; at man den 7de om Aftenen mødte et andet Skib, som Braine havde betegnet som bestemt til at tage Mandstabet og Passagererne fra „Roanoke“ ombord for at bringe dem til Halifax; at Overførelsen skete ud paa Natten og at det fremmede Skib derefter den 8de sejlede mod Øst, men om Eftermiddagen igjen ankrede under Land, hvorefter Folkene om Natten den 8de—9de bleve lanfsatte; at idetmindste nogle af de lanfsatte Personer havde Kister med Cigarer med sig; at Dampffibet „Roanoke“ derpaa om Natten eller Morgenen den 9de October blev stuffet

i Brand, og at Braine, der da med flere af hans Hjelperer ligeledes gik iland, blev anholdt paa Den, men igjen den følgende Dag løsladt.

Forjaavidt der nu spørges, om den saaledes stete Bemægtigelse og Obe-læggelse af Skibet skal ansees som røverisk Overlast eller som Krigsmolest, er der Anledning til at forudsikke den Bemærkning, at det ikke kan billiges, hvad der af Sagsøgeren er gjort gjældende om, at der overhovedet ikke kunde være Tale om Krigsmolest i dette Tilfælde paa Grund af, at de saakaldte confödererede Stater, der vare Oprørere mod den lovlige Regjering i de nordameri-kaniske Stater, formeentlig ikke kunde betragtes, ligesaa lidt som de i Virkelig-heden vare blevene anerkjendte som krigsførende Magt. Særligt synes da ogsaa Assurance-Conventionen af 2den April 1850, hvortil Forsikringspoliceen i nær-værende Tilfælde i Almindelighed henholder sig, i sin § 64 at gaae ud fra, at Begrebet Krig ikke betinges af, at de vedkommende Magter have „anerkjendte“ Regjeringer.

Det følger imidlertid af sig selv, at ikke enhver Volksdaad, som i An-ledning eller under Paaberaabelse af Krigen mellem Nordstaterne og de saakaldte confödererede Stater maatte være bleven udført af den ene af disse Magters virkelige eller foregionde Undersaatter imod Personer eller Skibe, tilhørende den anden Magt, uden videre kan stemples som en Krigsbegebenhed. Som Krig kan det kun betegnes, naar de sjenbtlige Foretagender udføres ifølge Regjerings-magtens Foranstaltning eller dog med dens Autorisation, og kun den Skade kan kaldes Krigsmolest, der tilføies under eller i Anledning af deslige Foretagender, hvilket naturligtviis ikke ubeløfter, at Krigsmolesten i de enkelte Tilfælde kan være en Følge af Misbrug, Nødvighedsoverskridelse eller Excesser fra det i de sjenbtlige Foretagender deeltagende Mandstabs Side. Særligt hvad Søkrigen angaaer, maa det formeentlig ansees som en utvivlsom folkeretlig Regel, at Private ikke kunne føre Krig uden særlig Autorisation og med Sagttagelse af særegne Former, og forjaavidt der under Proceduren af nærværende Sag har været reist Spørgsmaal om, hvorvidt her kunde siges at foreligge et Kaperi, kan det her bemærkes, at derom vil der efter den hele brugte Fremgangsmaade ikke kunne være Tale.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-sviede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forjaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbøyes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Ziefse & Gundersens Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 24de December.

1869.

Anden ordinaire Session.

Torsdagen den 2den December.

Nr. 43.

Fjerde Søforsikringselskab

contra

Grosserer Luis Bramsen (see forrige Nr.).

Hvor, som i nærværende Tilfælde, den Volds handling, om hvis Characterisation der er Spørgsmaal, ikke er udført af den paagældende krigsførende Magts regulaire Stridskræfter og derved ligefrem fremtræder som en Krigshandling, maa der altsaa naturligvis opstaae det Spørgsmaal, om den virkelig er hjemlet ved Ordre eller Instruxer fra Statsmagtens Side, der kunne paatrykke Handlingerne Stempel af at være noget andet og mere end Enkeltmands private og egenmægtige Voldsgjerninger. Og om end Vedkommendes Stilling som anerkjendt Befalingsmand i den krigsførende Magts Hær eller Marine i mange Tilfælde under almindelige Forhold vil kunne vække Formodning for, at han har handlet paa sit Lands Vegne ifølge et ham overdraget Hverv, maa en saadan Præsumption dog uden Tvivl svækkes, jo mere den af Enkelte udførte Voldshandling fremtræder paa en usædvanlig, med almindelig Krigsbrug lidet stemmende og navnlig Hensynet til neutralt Magter krænkende Maade. I ethvert Fald kan det under saadanne Omstændigheder ikke være tilstrækkeligt, at Vedkommende paaber aaber sig at staae i den krigsførende Magts Tjeneste, eller at der er nogen Sandsynlighed for, at han paa en eller anden Maade staaer eller har staaet i Forhold til eller Forbindelse med en saadan Magt, naar Characteren af dette Forhold og den Legitimation til den udførte Voldshandling, som deri stulde søges, ikke nærmere er bragt paa det Rene.

I det foreliggende Tilfælde, hvor enkelte Personer, der paa neutral Grund som private Passagerer havde staaet sig Abgang til Dampskibet, derefter voldelig bemægtigede sig det, samt senere, efter forskjellig ialtsald tvetydig For-

XIII. Afgang.

bindelse med Folk paa Bermudas=Øerne og andre Stæde, stak det i Brand, uden at det sees, at der forinden eller derefter er foretaget Noget for at constatere, at der har været brugt en med almindelig Krigsbrug stemmende Fremgangsmaade med Hensyn til Stik og Labning, synes der at være al Grund til at fastholde Forbringeren om særlig Legitimation for de paagjældende Personer som Betingelse for at kunne betragte deres Færd som en Krigshandling. De Indstævnte have vel villet gjøre gjældende, at det maatte være Sagsøgerens Sag at gobtgjøre, at de Paagjældende ikke havde nogen saadan Legitimation, men dette har formeentlig hverken Hjemmel i almindelige Retsregler eller i de af de Indstævnte særligt paaberaabte §§ 205 og 206 i Conventionen af 1850. Der er ikke her Spørgsmaal om Mangel af noget af de i § 206 omtalte Documenter, og naar Sagsøgeren havde oplyst, at den forstikrede Labning var bleven tilintetgjort ved Voldsogjæringer, der i og for sig fremtræde som røveri og Overfald, og de Indstævnte vilde hævde den Paastand, at Overlasten ikke bestomindre i Virkeligheden var en Krigsdaad paa Grund af Voldsomhedens særlige Stilling og extraordinaire Bemyndigelse, skjønnes det ikke rettere end, at det maatte blive deres Sag at tilveiebringe nærmere Oplysninger herom. De Oplysninger, som foreligge, kunne ikke imod Sagsøgerens Benægtelse anses tilstrækkelige i den ommeldte Henseende. Det eneste Factum, som har nogen Betydning, er den ovenfor berørte Omstændighed, at Braine, efter at have været anholdt paa de engelske Bermudas=Øer paa Grund af Angivelse for Svøveri, Dagen efter igjen blev løsladt; men selv om der end kan være nogen Formodning for, at Grunden hertil var den, som angives i en privat Beretning til to engelske Advokater, nemlig at den engelske Regering tog et af dem ommeldte Braine foreviist Commissorium eller Patent for gode Varer, foreligger der dog ikke Noget, hvorpaa en bestemt Dom angaaende en saadan foregiven Legitimations Tilstrækkelighed til den udsørte Voldsdaad kunde begrundes. Selv under Forudsætning af det formeentlige Legitimationsdocuments Ægthed er der nemlig ikke oplyst noget nærmere angaaende dets vedvarende Gyldighed eller dets Bestaenighed, navnlig som Hjemmel for det paagjældende Foretagende eller dog for Foretagender af den specielle Art.

Efter det Anførte findes der ikke at være tilstrækkelig Føie til at stemple den Overlast, som har medført Udelæggelsen af Sagsøgerens Labning, som en virkelig Krigsmolest, og hans Paastand i nærværende Sag maa derfor blive at tage tilfølge, dog at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves."

Nr. 283.

Advocat Hansen

contra

Frederik Larsen (Defensor Revinsen ved Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Randers Rådsheds Extraretsdom af 7de September 1869:

„Arrestanten Frederik Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. Han bør derhos udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacoby og Cancelliraad Olsen, med 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te October 1869: „Tiltalte Frederik Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne fastsættes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Frederik Larsen for Tyveri.“

Tiltalte har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han har deels den 23de Juni b. A. i Kasernegaarden i Markeds-gade i Randers, hvor han havde indfundet sig for at lede efter Klude og Sligt, stjaalet et Par sammesteds til Lørring hentsatte Gymnastiksko, som tilhørte Dragoon Peter Jensen, deels en Dag i afsvigte Sommer tilvendt sig en Vognmand Anders Sennels tilhørende og paa dennes Mark i Nærheden af en Mødding hentliggende næsten ny Hestesko, som han imidlertid paa Opforbring af Eieren, der kom tilstede og saavne den, udleverede til denne, og vel har Tiltalte senere nægtet at have været i Besiddelse af de ommeldte Gymnastiksko, ligesom han ogsaa har fragaaet, at han har tilvendt sig den ovennævnte Hestesko, men til disse af Intet bestyrkede Tilbagekaldelser vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn.

Forjaavidd Tiltalte endvidere sigtes for at have frastjaalet bemeldte

Sennels et Hæftetsir, har vel en tiaars Dreng forklaret at have seet Tiltalte engang i Begyndelsen af sidste Sommer tage et Tøir fra en Sennels tilhørende paa Marken staaende Vogn, og Sennels har udsagt, at da han noget, efterat han i Foraaret havde mistet et Tøir, mødte Tiltalte, om hvem han havde hørt, at han havde taget det, tilfod Tiltalte paa Forehold dette, efterat Sennels havde givet ham nogle Knubs, hvorhos Tiltalte har erkjendt, at han engang i Sommer for en i Sennels's Tjeneste værende Karl har, efterat denne ifølge sin Forklaring havde givet Tiltalte nogle Nap af sin Bidst, vedgaaet at have taget et Sennels tilhørende Tøir; men da Tiltaltes Forklaring om at have afgivet denne Erkjendelse for at undgaae flere Prygl ikke kan forkastes, og isvrigt tilstrækkeligt Beviis i den heromhandlede Henseende ikke imod hans vedholdende Benægtelse kan ansees tilveiebragt, vil der ikke, forsaavidt denne Deel af Sigteisen angaaer, kunne paalægges ham Strafsvar, og det Samme gjælder endelig ogsaa, forsaavidt Tiltalte har været mistænkt for at have stjaalet en Jernkjetting og flere gamle Jernsager.

De stjaalne Gymnastiksko, der ere bragte tilstede og ubleverede til Beskualne, ere vurderede til 2 Mk., og den ommeldte Hestesko er af Eieren ansat til en Værdi af 1 Mk.

For sit med Hensyn til disse Gjenstande ubviste Forhold vil Tiltalte, der er sødt i Sverrig og efter sit Dpgivende er ca. 59 Aar gammel og tidligere ved Randers Kjøbstads Extraretsdom af 11te Juli 1862 har været anset for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Galthen m. fl. Herrebers Extraretsdom af 22de October 1863 ifølge Frdn. 11te April 1840 § 79 jfr. § 58 som for 2den Gang begaaet Hæleri med samme Art Fængsel i 4 Gange 5 Dage, og ved Randers Kjøbstads Extraretsdom af 27de Januar f. A. efter Straffelovens § 248 med samme Slags Fængsel i 6 Dage, nu være at ansee efter fidsuævnte Lovs § 230 1ste Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser."

Mandagen den 6te December.

Nr. 13. Kjøbmand **Jacob Kroyer** (Ingen)
 contra
 Kjøbmand **Peter Niber** (Ingen).

Højesterets Dom.

Da Citanten, efterat Højesterets Udeblivelsesdom af 7de Juni d. A. er affagt, og efterat han har meldt sig med Dwittering for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter

hverken er mødt eller har ladet møde, og Indstævnte heller ikke har givet Møde, kjendes for Ret:

Citanten bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler han 5 Rd.

Nr. 297.

Advocat Hindenburg
contra

Anders Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Røsgængereri.

Antvorskov Birkis Extraretsdom af 21de September 1869: „Arrestanten Anders Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og bør han derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de October 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Engberg og Bøcher, betaler Arrestanten Anders Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Antvorskov Birkis Extraret hertil indankede Sag er det ved Arrestanten Anders Nielsens med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse beviist, at han, der actioneres for Tyveri og Røsgængereri, den 2den August d. A. har stjaalet en Huusmand i Lundforlund Lars Madsen tilhørende, i Haven til Tørring henlagt, gammel Stjorte, som af Bestjaalne er vurderet til 1 Mk., men som Arrestanten vil have solgt for 3 Mk., ligesom han senere en Nat har sat sig i Besiddelse af en udenfor Døren til Hestestalden hos Gaardeier samme-

steds A. Jacobsen hængende, til 4 Mk. vurderet gammel Frakke, som han har solgt for 2 Mk.

Fremdeles er det oplyst, at Arrestanten har brevet arbejdsløs omkring, deels fra den 30te Mai d. A., da han bortgik fra Sors Amts Arbejdsanstalt, hvor han var indsat, og indtil den 19de Juni, da han fik Arbejde hos ovennævnte Gaardeier Jacobsen, med Undtagelse af 8 Dage, i hvilke han vil have arbejdet paa Jernbanen ved Nestved, deels fra den 2den August, da han forlod Arbejdet hos Jacobsen, indtil den 18de s. M., da han blev anholdt i Slagelse.

For de af Arrestanten, der er født den 1te Juli 1834 og tidligere ifølge Slagelse Rådsheds Extraretsdomme af 28de November 1866 og 21de November 1867 er anseet respective for Tyveri og Væleri med 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød samt for Bedrageri, Løsgængeri og for ved Uforsigtighed at have foranlediget en Ildbrand med lige Fængselsstraf i 3 Gange 5 Dage, nu begaaede Forbrydelser vil han være at straffe efter Loven af 10de Februar 1866 § 230 og Loven af 3die Marts 1860 § 1, og da den ved Underrettens Dom af 21de September fidsleden valgte Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød efter Omstændigheberne findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 304.

Advocat Liebe

contra

Niels Christian Bertelsen (Defensor Levinseu),

der tiltales for at have at have afhændet ublagt Gods.

Han Herrebernes Extrarets Dom af 31te Juli 1869: „Niels Christian Bertelsen af Cathrinelyst bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted og Defensor, Procurator Nors 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 4de October 1869: „Tiltalte Niels Christian Bertelsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Gaardmand Melchior Madsen i Rjettrup 148 Rd. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden

8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tistales Huusmand Niels Christian Bertelsen for at have afhændet ublagt Gods. Efterat der ved en ifølge Requisition af Gaardmand Melchior Madsen i Kjettrup den 28de April d. A. afholdt Fogedforretning var til Fyldestgjørelse af et tilgodehavende Velsb med Renter og Omkostninger, ialt 1194 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, gjort Ublæg deels i et Tilstalte tilhørende Huus, hvori bemeldte M. Madsen havde 2den Prioritets Panteret næstefter 700 Rd., og som blev vurderet til 1500 Rd., og deels i nogle Kreaturer, der vurderedes til ialt 148 Rd., viste det sig ved en til den 24de Juni d. A. berammet Auction over det Ublagte, at de ommeldte Kreaturer ikke vare tilstede og ikke til at finde. Under den i denne Anledning indlebede Undersøgelse har Tilstalte forklaret, at han, der var fraværende, da den ovenmeldte Ublægsforretning blev foretaget den 28de April d. A., men samme Dag af sin Moder blev underrettet om, hvad der var påseferet, og at navnlig baade Eiendommen og Kreaturerne vare skrevne, og som vidste, at han herefter var uberettiget til at raade over Kreaturerne, har i de nærmeste Dage før Auctionen solgt samtlige de ublagte Kreaturer for ialt om trent 150 Rd., hvilke Penge, forsaavidt han har faaet dem betalte, han efter sin Forklaring har benyttet til dermed at betale Kjøbmandsgjæld og anden løs Gjæld. Under et efter Overrettens Foranledning den 18de Septbr. d. A. optaget yderligere Forhør er det imidlertid oplyst, at Tilstalte, efterat Auctionen var afholdt, paany har været i Besiddelse af enbeel af de savnede Kreaturer, om hvilke han har forklaret, at han har maattet tage dem tilbage, fordi de, til hvilke han havde solgt dem, ikke betalte dem, men at han i de nærmeste Dage forinden Forhøret og navnlig tildeels efterat Tilføjelsen til Forhøret var forlyndt, atter har solgt eller bortsendt dem, og at han har brugt ibetmindste enbeel af de derfor modtagne Penge til sine Fornødenheder. Efter Sagens Oplysninger blev der ved den ommeldte Auction ifkun budt 1370 Rd. for den faste Eiendom, hvilket Bud M. Madsen som 2den Prioritetshaver forfastebe, idet han fordrede sig Eiendommen ved Fogden ublagt til Eiendom, og han, der, som meldt, havde henimod 1200 Rd. tilgode hos Tilstalte, medens der paa 1ste Prioritet i Eiendommen indestod 700 Rd. og som efter sin Forklaring saaledes har lidt et betydeligt Tab, har paaftaaet

fig den paa de ublagte Kreaturer satte Værdi 148 Rd. tilkjendt i Erstatning under Sagen.

Eftjændt det nu efter det Anførte ikke er fuldstændigt oplyst under Sagen, paa hvilken Maade Tilstalte har disponeret over de ommeldte Kreaturer, og navnlig om han har afhændet dem til Andre eller skaffet dem tilside, maa det i alt Fald ansees tilstrækkelig godtgjort, at han forsætlig har unddraget dem fra at komme Ublægsghaveren tilgode, og det findes herefter ikke nødvendigvis at opholde Sagen yderligere for at tilveiebringe de i de anførte Henseender manglende nærmere Oplysninger.

For sit ovenmeldte Forhold vil Tilstalte, der er født i Aaret 1829 og ved Han Herredernes Extrarætsdom af 24de April d. A. er for Dyrplageri anset med simpelt Fængsel i 14 Dage, men ikke igrødt tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Gaardmand Melchior Madsen i Kjettrup 148 Rd. samt at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 289.

Statsraad Bunzen

contra

Ole Olesen (Defensor Vevinsen),

der tiltales for Kirkefyveri og for at have overtraadt et Polititilhold.

Biborg Kjøbstads Extrarætsdom af 4de September 1869: „Arrestanten Ole Olesen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 4 Uger, samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Overretsprocurator Møller 8 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Fasting 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 11te October 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaacsen og Cancelliraad Morville, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Die Die=sen — der er født den 20de November 1828 og ifølge Overrettens Dom af 22de Januar 1849 har været straffet for Indbrudstyveri med 6 Aars Tugt- huusarbeide, ifølge samme Rets Dom af 16de August 1858 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og ifølge samme Rets Dom af 25de August 1862 for Tyveri som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hvorhos han i Aaret 1866 har været tiltalt for Tyveri og Betleri, men i Henseende til Sigtelsen for Tyveri blev frifunden for Actors videre Tiltale, tiltales under denne Sag for Kirkestyveri og for at have overtraadt et Polititilhold.

I førstnævnte Henseende maa det ved Arrestantens egen Tilsaelsse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilfrækkelig godtgjort, at han den 5te Juni d. A. om Eftermiddagen, da han ved tilfældigviis at komme forbi Sønderfogns Kirke i Viborg, bemærkede, at en Indgangsdør til Kirken stod paa Klem, er gaaet ind i Kirken og har af de der anbragte Fattigbøsser af Fern-blik, der vare fastlobbede paa Stativer, løstbrudt een, med hvilken han derpaa forlod Kirken og begav sig hen paa et affides Sted ved Viborg Sø, hvor han aabne den med Hænderne og bemægtigede sig de deri værende Penge, der maae antages at have udgjort ca. 7 à 8 Rd. Efterat Arrestanten derpaa havde lagt sig til at sove i nogle Timer, gik han seent om Aftenen atter hen til den nævnte Kirke i den Hensigt at stjæle flere Penge, idet han, da han tog den ovennævnte Bøsse, havde lagt Mærke til, at der var flere af samme Art. Han frabrød da ved Hjælp af en medbragt Muurhammer Laasen for en Dør, som imidlertid kun førte ind til et Afslukke, der ikke stod i Forbindelse med selve Kirken, og hvor der ikke var Noget, som han fandt det Umagen værd at bemægtige sig, og efterat han derpaa havde prøvet, om nogen af Indgangsdørene til Kirken vare aabne, men fundet dem alle aflaaede, gjorde han ved et Par af disse Forsøg paa at opbryde dem ved Hjælp af Muurhammeren, ligesom han ogsaa itusflog en Rude i et Vindue i den Hensigt derigjennem at bane sig Udgang til Kirken, men det lykkedes ham ikke at trænge ind i denne, og han forlod derfor Stedet med uforrettet Sag.

Den ved den første Feilighed stjaalne Bøsse er kommen tilstede under Sagen og, efterat være vurderet til 4 Mk., udleveret til Vedkommende tillige med de ved Arrestantens Anholdelse i hans Besiddelse foresundne Penge ca. 6½ Rd., og om yderligere Erstatning er der ikke under Sagen Spørgsmaal.

Forsaauidt Arrestanten endvidere har været mistænkt for at have begaaet eller havt Deel i nogle i andre Jurisdictioner foresaalne Kirkestyverier, er der imod hans Benægtelse ikke fremkommet noget Beviis imod ham, og forsaavidt han har erkjendt at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af et ham ved hans

Løslabelse af Straffeanstalten i Viborg den 12te September 1865 til Politiproto-
collen i Henhold til Fundatsen 14de November 1743 Cap. 4 § 3 givet
Tilhold om ingenfinde at lade sig finde i Viborg Kjøbstad eller paa dens Grund
uden dertil forud erhvervet særlig Tillabelse af Politimesteren i Viborg, kan
Overtrædelsen af dette Tilhold ikke længere anses strafbart, efterat Bestemmel-
sen i den citerede Fundats om, at alle Personer, der løslades af Viborg
Tugthuus, skulle bortsendes fra Viborg, er ophævet ved kongelig Resolution af
27de Marts f. A.

For det ovenangførte Tyveri og Forsøg paa Indbrudstyveri er Arrestanten
ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led samt
2det Led cfr. § 46, ligesom den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 4 Aar efter
Sagens Omstændigheder findes passende, og den indante Dom, hvis Be-
stemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saa-
ledes være at stadfæste."

Nr. 300.

Advocat Heinrichsen

contra

Jens Jensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Dragholm Virks Extraretsdom af 20de Juli 1869: „Til-
talte Indfiddet Jens Jensen af Gudmintrup bør hensesættes i
Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt derhos udrede
alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Ac-
tor, Procurator Clausen og Defensor, Procurator Bagger 3 Rd.
til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Sep-
tember 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at
Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salair til Procurato-
rerne Engberg og Winther for Overretten betaler Arrestanten
Jens Jensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd
efter Loven."

Højesterets Dom.

Da den Tiltalte under nærværende Sag overbeviste uhjemlede
Besiddelse af en Dxe ikke findes at kunne tilregnes ham som Tyveri,
hvilket navnlig ikke hjemles derved, at han har opgivet at have kjøbt
den af Cierens Kone, vil han for det omhandlede Forhold kun
være at dømmes som for Hæleri. I Henhold hertil, og da den
ham tidligere for Tyveri overgaaede Dom ifølge Straffelovens

§ 61 ikke kan bevirke Anvendelse af Iterationsstraf, bliver han nu at dømmes efter bemeldte Lovs § 238 for 1ste Gang begaaet Tyveri, og hans Straf findes — cfr. § 23 — at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 12 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Overrettens Dom.

Thi kjendes for Ret:

Zens Jensen bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 12 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Zens Jensen, der under nærværende i 1ste Instants ved Dragholm Birk's Extraret paa kjendte Sag tiltales for Tyveri, findes tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til en Møllersvend Henrik Hansen tilhørende til 3 M. vurderet Øre, som Arrestanten har paaftaaet at have kjøbt for 4 M. af Beskjaalnes Hustru, idet saavel Beskjaalne som hans Hustru edeligen have bekræftet, at den er dem fratommen imod deres Vidende og Villie.

Arrestanten, der er over 60 Aar gammel og ved Dragholm Birk's Extraretsdom af 25de October 1852 har været anset for Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, men ikke senere er straffet, bliver derfor i Medfør af Straffelovens § 61 at anses efter sammes § 228, og Straffen for ham i Genhold til § 23 at fastsætte til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til lige Fængsel i 60 Dage, vil derfor forsaavidt blive at forandre, medens den, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, ivoirigt bliver at fastsætte.“

Nr. 302.

Advocat Hansen
contra

Hans Peder eller **Peter Thomsen** (Defensor Henriksen), der tiltales for Tyveri og for Indbrud i den Hensigt at stjæle.

Ribe Herreds Extraretsdom af 27de September 1869: „Arrestanten Hans Peter Thomsen af Outrup bør hensesættes til 2 Aars Tugthuusarbejde. Saa vil han og have at udrede samtlige af

hans Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ferslew 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bøggild 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under denne Sag tilstales Hans Peder Thomsen for Tyveri og for Indbrud i den Hensigt at stjæle.

Ved Tilstaltes egen Tilstoælse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der i afvigte Sommer havde Ophold i Fattiggården i Lunde, har en Dag, da en sammesteds tjenende Karl var gaaet bort, tilvendt sig et denne tilhørende Pommeterklæde af Værdi 1 Mk., der laa i Kommen paa Karlens i Skjæreløen hængende Frakke, samt at han endvibere, da han en Dag var sendt hen i Lunde Kirke for at feie, har sammesteds tilvendt sig et lille Speil af Værdi 4 f og en Bog af Værdi 3 Mk., hvilke Gjenstande tilhørte Skolelæreren og laae paa hans Plads i Kirken. Det stjoaalne Pommeterklæde, som Tilstalte havde gjemt i Kaffelovnen i sit Kammer, blev imidlertid fundet af et af Fattiglemmerne og leveret tilbage til Eieren, ligesom de Skolelæreren fra stjoaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen. Paa samme Maade er det godtgjort, at da Tilstalte Natten imellem den 22de og 23de August d. A. var bortgaaet fra Fattiggården og han ved Middagstid den sidstnævnte Dag, ibet han kom forbi et ved Chausseen beliggende Huus paa Seistrup Mark, saae, at der var en Hængelaas for Indgangsdøren, hvoraf han sluttede, at der Ingen var hjemme, har han i den Hensigt at tilvende sig, hvad han kunde forefinde i Huset af Mandfolkekæder, Madvarer eller Penge, opbrudt eller forbrudt Laasen med en Pinde eller et Stykke Træ, som han fandt udenfor, hvorefter han gik ind i Huset, der var beboet af en Kone, der bemeldte Dag var fraværende. Da han imidlertid ikke fandt Andet i Huset end Fruentimmerklæder og desuden frygtede for, at der skulde komme Folk til, gik han atter

bort uden at tilvende sig Noget. Den for Indgangsbøren anbragte Hængelaas, der maa antages at have havt en Værdi af 24 R, fandtes efter den ommeldte Kones Udfagn ved hendes Hjemkomst at være itu og ubrugelig, men hun har frataltet Krav paa Erstatning imod Tiltalte.

Tiltalte, der er født i Aaret 1842, og hvis Aandsbevner maae antages at være sløve og indskrænkede, uden at der dog er Høie til ikke at ansee ham for fuldt tilregnelig, har tidligere 4 Gange været dømt for Tyveri, seneft ved Hølling-Nørre Herredets Extraretsdom af 5te October 1867 efter Straffelovens § 232 til Tugthuusarbejde i 1 Aar, hvilken Strøf ved kgl. Resolution af 29de November s. A. blev forandret til Forbedringshuusarbejde i samme Tid; han vil derfor nu for sit ovennævnte Forhold være at ansee for 5te Gang begaaet Tyveri samt for Forsøg paa Tyveri efter samme § tilbeels sammenholdt med §§ 46 og 229 Nr. 4, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Tugthuusarbejde i 2 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Tirsdagen den 14de December.

Nr. 24. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet** (den const. Kammeradvocat, Etatsraad Bunken)

contra

Procurator **Nasmussen** (Advocat Brock),
angaaende Indstævntes Forpligtelse til at svare Bygningsafgift af Strøbeløvgaard's Bygninger.

Sunds og Gudme Herredets Kjendelse af 20de April 1865:
„Den nedlagte Afviisningspaastand kan ei tages til Følge."

Sunds og Gudme Herredets Dom af 18de Januar 1866:
„Den under 10de August 1864 foretagne Opmaalingsforretning, hvorefter Strøbeløvgaard's Bygninger ere ansatte til Bygningsafgift, bør være annulleret. Processens Omkostninger ophæves."

Randsbover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Marts 1868: „Den paaanførte Kjendelse og Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

Om det end maatte kunne antages, at en Bondegaard ved at blive til en Embedsgaard undergives den i Frdn. 1ste October 1802 III. Lit. B. omhandlede Bestatning, vil dette dog være uden Indflydelse i nærværende Sag, idet den Indstævnte tilhørende

Strøbeløvgaard, skjøndt han boer der med sin Familie, dog ikke kan siges at danne Sædet for hans Sagsførervirksomhed, for hvis Skyld det ved hans Bestalling endog udtrykkeligt var ham paalagt — hvad han efter de fremkomne Dplysninger ogsaa maa antages at have opfyldt — at have særlig Bopæl i Rudkjøbing. Ifølge heraf og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiger Høiesteret det ved samme antagne Resultat, hvori de fremkomne nye Dplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende, af Indstævnte, Procurator Rasmussen til Strøbeløvgaard paa Langeland, efter at bemeldte hans Eiendom den 10de Mai 1864 var bleven opmaalt til Bygningsafgifts Ansættelse, ved Sunds=Subme Herredets Ret som vedtaget Bærning anlagte Sag blev den fra Kammeradvocatens Side nedlagte Paastand om Sagens Afvisning ved Rettens Kjendelse af 20de April 1865 forkastet, og er ved den paafølgende Dom af 18de Januar 1866 den ovennævnte Opmaalingsforretning, hvorefter Strøbeløvgaards Bygninger ere ansatte til Bygningsafgift, annulleret, medens Processens Omkostninger ere ophævede.

Denne Dom tilligemed den forudgaaende Kjendelse have Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevæsenet, ved Stævning af 17de Juli næstefter indbragt her for Retten, hvor den constituerede Kammeradvocat har paastaet principaliter den indankede Kjendelse og Dom kjendte uefterrettelige og annullerede og Sagen afviist fra Underretten, men subsidialiter Dommen underkjendt, tilsidefat og forandret saaledes, at det Offentlige, eller Statskassen, eller Citanterne, eller Kammeradvocaten paa det Offentliges eller Statskassens Begne frifindes for Indstævntes Søgemaal, hvorhos i alle Tilfælde paastaas enten Kofi og Tæring eller Processomkostninger, deriblandt Kammeradvocatens Salair, paalagte Indstævnte. Derimod har Indstævnte paastaet Underrettens Kjendelse og Dom i alle Maader stadfæste samt Appellens Omkostninger paalagte Citanterne.

Det er givet i Sagen, at den ommeldte Eiendom staaer for omtrent 19 $\frac{1}{2}$ Tdr. Hartkorn, samt at Indstævnte, der den 11te Juni 1858 er bleven bestillet som Procurator i Fyens Stift med Forpligtelse til at have Bopæl i Rudkjøbing, hvor han derfor paa Gjesigvergaarden har et Børelse til sin Af-

benyttelse under sin Nærværelse i Byen, dog med sin Familie hele Aaret igjennem har Bopæl paa Strøbeløvsgaard. Spørgsmaalet, om Gaarden ved en saadan Afbenyttelse og Brug bliver at henregne til de efter Forordning 1ste Dec- tober 1802 skattepligtige Eiendomme paa Landet, formener Kammeradvocaten, uagtet Lovgivningen i Almindelighed hjemler Domstolenes Afgjørelse af, hvor- vidt Betingelserne for Skattepligt ere tilstede, at være henlagt under Admini- strationens Afgjørelse ved den nævnte Forordnings § 43, ligesom han formener, at Domstolen, ved at indlade sig paa Sagens Realitet, nemlig et Støn om, hvilke af Bygningsareaalerne ere til for Bondedristens Skyld og derfor afgifts- frie, og hvilke som ikke accessoriske til Aolsbruget afgiftspligtige, vilde komme ind paa et Omraade, som ikke var deres, og hvor de manglede den fornødne Sagkundskab. Det skjønnes imidlertid ikke rettere end, at § 43 ikke hjemler nogen Undtagelse fra den ovenansførte Regel om Domstolenes almindelige Com- petence til at afgjøre Spørgsmaalet om selve Skattepligten, idet den efter sine udtrykkelige Ord kun giver Regler om de afgiftspligtige Eiendommers Stattean- sættelse, men Intet bestemmer om, hvem der skal afgjøre, om de ere afgifts- pligtige, og Afgjørelsen heraf kan ikke beroe paa særlige Kundskaber eller et ad- ministrativt Støn. Den neblagte Annullations- og Afvisningspaastand vil derfor ikke kunne tages til Følge.

Retten kan ikke give Indstævnte Medhold enten deri, at Bondegaards- bygninger under ingen Omstændigheder kunne falde ind under Bestemmelsen i Forordningens § 36, eller deri, at det til sliige Bygningers Skattefrihed efter § 35 er nok, at de ligge paa skattepligtige Jorder — hvad in casa er Til- sælbet — hvortil der vistnok, naar Bondegaardsbygninger ligge paa eller henhøre til afgiftspligtige Jorder, maa være afgjørende Data tilstede for tillige paa saadanne Eiendomme at anvende Reglen i § 36 om andre Bygninger paa Landet. Det kan saaledes ikke antages, at Bondegaardsbygninger paa Landet blive skattepligtige, fordi de indrettes til stadig Beboelse og Huusholdning for en Familie udenfor den egentlige Bondestand, naar det er Eierens Familie; thi saalidt som det med Føie kan siges at være en Forudsætning for Bondegaards- bygningers Skattefrihed efter Forordningens § 35, at de besiddes og bruges af Personer, der høre til Bondestand i dette Ords indskrænkede Betydning, saa- lidt kan Bondegaarden i et slikt Tilfælde sammenlignes med et Lyfsted for Kjøbstadsbeboere. Hvad dernæst Indstævntes Stilling som Procurator angaaer, finder Overretten heller ikke heri nogen Besielse til at anvende § 36, selv om det endog maatte være givet, at Indstævnte af denne Grund holder et Contoir paa Gaarden, eftersom Indstævnte ikke derved kan efter den gjældende Lovgiv- ning sammenlignes med Næringsbrugere enten i Almindelighed eller med de i den nævnte Lovbestemmelse særlig nævnte Classer af Næringsbrugere.

I Henhold til det Ovenstaaende — og uden at det kan være fornødent at gaae ind paa den øvrige Deel af Parternes Procedure — vil den af Ind- stævnte neblagte Paastand være at tage til Følge, dog at Processens Omkost- ninger for Overretten efter Omstændighederne blive at opbæve."

Nr. 240. Ungkarl **Mads Griksen** (Advocat Halkier)

contra

Tjenestepige **Mette Larsine Christensen** (Sugen),
angaaende Underholdningspenge til et af Indstævnte udenfor Egte-
skab født Barn.

Rougsø, Sønderhald og Østerliisberg Herreders Politirets-
dom af 15de Juli 1868: „Saafremt Indklagede Mads Griksen
af Lillebjørup efter foregaaende lovlig Dmgang inden Retten med
Ed tør benægte at have havt Samleie med Klagerinden Mette
Larsine Christensen af Steenalt til en saadan Tid, at han kan
være Fader til det af hende den 29de Januar 1868 fødte uægte
Barn, Ane Madsine Jørgine Christensen, bør han for hendes Til-
tale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til
at aflægge saadan Ed, bør han til det nævnte Barns Underhold-
ning udrede et aarligt Bidrag indtil dets 14de Aars Alder efter
Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes inden 3de
Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Absærb
efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de April 1869: „Naar Ci-
tantinden, Tjenestepige Mette Larsine Christensen, efter foregaaende
lovlig Dmgang inden Retten med Ed bekræfter, at Indstævnte,
Ungkarl Mads Griksen, har havt legemlig Dmgang med hende
forinden Juli Maaned 1867 til en saadan Tid, at han kan være
Fader til det af hende den 29de Januar 1868 fødte Pigebarn,
Ane Madsine Jørgine Christensen, bør Indstævnte betale et af
Overøvrigheden nærmere bestemt aarligt Bidrag til det nævnte
Barns Underhold fra dets Fødsel, indtil det har fyldt sit 14de
Aar. Trøster hun sig derimod ikke til at aflægge denne Ed, bør
Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Proces-
sens Omkostninger for Overretten ophæves, og Citantindens be-
stillede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, tillægges i
Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige. At efterkommes
inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Absærb
efter Loven.“

(Stattes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 40.

Den 31te December.

1869.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 14de December.

Nr. 240.

Ungkarl Mads Eriksen

contra

Tjenestepige Mette Larsine Christensen (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citantinden, Tjenestepige Mette Larsine Christensen af Steenalt, i 1ste Instants ved Politiretten sagsøgt Indstævnte, Ungkarl Mads Eriksen af Lille-Sjørup Mark, til at betale Alimentationsbidrag til det af hende den 29de Januar 1868 fødte Pigebarn Ane Madsine Sjørgine Christensen, og ved Politiretsdommen er Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Ehd, saaledes at han er frisunden for Citantindens Eiltale, naar han med Ehd bekræfter, at han ikke har havt Samleie med hende til en saadan Tid, at han kan være Fader til det nævnte Barn, hvorimod han, dersom han ikke afslægger denne Ehd, er tilpligtet at betale et aarligt Bidrag til Barnets Underhold indtil dets 14de Aar efter Dødsøvrighedens nærmere Bestemmelse. Denne Dom har Citantinden nu indanket her for Retten, hvor hun har nedlagt Paastand om, at Indstævnte enten ubetinget, eller ialtfald saafremt hun med Ehd bekræfter, at han er Fader til det ommeldte Barn, tilpligtes at betale et aarligt Bidrag til Barnets Underhold indtil dets 14de Aar efter Dødsøvrighedens Bestemmelse; Indstævnte har procederet til Politiretsdommens Stadsæstelse.

Det maa under Sagen ansees in confesso, at Citantinden og Indstævnte fra noget efter Juul 1866 indtil ind i Juli 1867 have staaet i Kjæresteforhold til hinanden, samt at Indstævnte i Eiden fra Marts 1867 indtil ind i Juli s. A. har — hvad der efter hans Anbringende dog ei skete ret ofte — besøgt Citantinden, der da tjente paa Steenalt, i hvilken Henseende en Pige, der tjente sammen med Citantinden og deelte Seng med hende, edelig har forklaret, at Indstævnte som oftest indfandt sig paa Steenalt om Aftenen, efterat hun og Citantinden vare gaaede tilsengs, samt at Citantinden altid ved disse Leiligheder stod op og gik udenfor med Indstævnte, men medens Citantinden har paaftaaet, at hun og Indstævnte allerede noget efter Juul 1866 havde Samleie med hinanden, og at dette senere gjentoges oftere, samt at hun ikke til den Tid, Barnet er avlet, har havt legemlig Omgang med nogen Anden, har Indstævnte derimod benægtet at have havt Samleie med Citantinden tidligere end den 10de Juli 1867 eller en anden Dag i Begyndelsen af denne Maaned, samt forment, at han saaledes ikke kan være Fader til det af hende den 29de Januar 1868 fødte Barn.

Efter Sagens Oplysninger og idet det navnlig er in confesso, at det ovenommeldte Barn ved sin Fødsel var fuldbaaret, maa det nu vel antages, at bemeldte Barn ikke kan være avlet paa den Tid, paa hvilken Indstævnte har erkjendt at have havt Samleie med Citantinden, men ligesom hendes Anbringende om tidligere at have havt legemlig Omgang med Indstævnte finder en ikke ringe Bestyrkelse ved, hvad der, som meldt, er oplyst om det Kjæresteforhold, der fandt Sted mellem dem, samt om Indstævntes Besøg hos Citantinden, saaledes har ogsaa et Vidne under et efter Politiretsdommens Afsligelse optaget Tingsvidne edelig forklaret, at det den 5te Juni 1867 om Aftenen saae Citantinden og Indstævnte sammen i en saadan Stilling og iøvrigt under saadanne Omstændigheder, at Vidnet efter sit Udsagn kunde vide, at de havde legemlig Omgang med hinanden, og skjøndt det ikke ved disse Oplysninger kan ansees fuldstændigt godtgjort, at Indstævnte har havt legemlig Omgang med Citantinden forinden Juli 1867 til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte Barn, findes der dog at være tilveiebragt en saadan Formodning herfor, at Sagens Udsald findes at maatte gjøres afhængigt af Citantindens Ed, saaledes at naar hun efter foregaaende lovlig Omgang med Ed bekræfter, at Indstævnte har havt legemlig Omgang med hende forinden Juli Maaned 1867 til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte Barn, bør han til dettes Underhold fra dets Fødsel, indtil det har fyldt sit 14de Aar, betale et af Overøvrigheden nærmere bestemt aarligt Bidrag, hvorimod han, dersom hun ei aflægger denne Ed, vil være at frifinde for hendes Eitale i denne Sag.

Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves, hvorhos Citantindens her for Retten beskikkede Sagsfører vil være at tillægge i Saitair 20 Rd., der vilde være at udrede af det Offentlige."

Onsdagen den 15de December.

Nr. 203. **Odense Kjøbstads Skifteret**, som behandler Kjøbmand H. E. Michelsens Fallitbo, og **forskjellige Creditorer i Boet** (Advocat Nellesmann)

contra

Grosferer **J. H. Ruben** (Advocat Heinrichsen), angaaende Indstævntes Paastand om forlods Betaling af et Beløb af 450 Rd. 5 Mk. 1 f m. m.

Odense Kjøbstads Skifterets Decision af 25de September 1868: „Den af endeel af Creditorerne i Henrik Lund Michelsens Fallitbo nedlagte Indsigelse mod, at Grosferer J. H. Ruben af Kjøbenhavn for sine i Boet anmeldte Fordringer tillægges noget Udlæg og den af Hr. Grosferer J. H. Ruben og E. C. Albeck & Søn i Kjøbenhavn nedlagte Paastand om forlods Betaling af deres Fordringer i en Deel Fallitboet vedkommende udestaaende Fordringer kan ei tages tilfølge.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April 1869: „Citanten, Grosferer J. H. Ruben i Kjøbenhavn bør være berettiget til forlods og stadesløs Betaling af 450 Rd. 5 Mk. 1 f med 6 pCt. Renter heraf fra 19de Februar f. A. i de ham af Kjøbmand H. E. Michelsen ved Transport af 19de Februar f. A. overdragne udestaaende Fordringer. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

Vel hedder det i det i den indankede Dom omhandlede Document af 19de Februar 1868, at der ved samme gives Indstævnte „stadesløs Transport“ paa de i Documentet nævnte Regningsfordringer, men ved Siden deraf udtales det udtrykkeligt, at dette er skeet „til Sikkerhed“ for Betaling af Kjøbmand Michelsens Gjæld til Indstævnte. Heraf i Forbindelse med hvad der er oplyst om de deels saintidigt med deels umiddelbart efter Documentets Udstedelse mellem Indstævnte og Michelsen foregaaede Forhandlinger angaaende Gjældens Berigtigelse paa anden Maade findes det tydeligt at fremgaae, at der ved bemeldte Document ikke har været tilfigtet andet end at give Indstævnte en Sikkerhedsret i de nævnte Fordringer. Allerede som en Følge heraf vil Ind-

stævntes Paastand om at betragtes som Eier af de omhandlede Fordringer ikke kunne ansees begrundet, og det bliver derfor ufornødent at undersøge, om Documentet, hvis det efter sit Indhold gik ud paa en Eiendomsoverdragelse, efter Lovgivningen og Forholdets Natur vilde have været tilstrækkeligt til at bevirke en saadan.

I Henhold til det Anførte, og da det under Sagen er givet, at de lovlige Betingelser for Stiftelsen af en Panteret eller lignende Sikkerhedsret, der kunde gøres gjældende ligeoverfor Creditorerne i Fallitboet, ikke ere tilstede i nærværende Tilfælde, maa den af Indstævnte i Boet nedlagte Paastand om hans Tilgodehavendes Betaling forlods ved Hjælp af de paagjældende Forbringer forkastes.

Processens Omkostninger for Overretten og for Høiesteret vilde være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den af Indstævnte i H. L. Michelsens Fallitbo nedlagte Paastand om at tillægges Fortrinsret for Restbeløbet af sit Tilgodehavende efter ovennævnte Document af 19de Februar 1868 i de deri omtalte udestaaende Forbringer kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indtænte Doms Præmisser hedder det: „Den 19de Februar f. A. udstede Kjøbmand H. L. Michelsen i Odense til Citanten, Grosserer S. H. Ruben i Kjøbenhavn et Document, der har Overskriften „Transport“ og gaar ud paa, at Michelsen, som det hedder, til Sikkerhed for skadesløs Betaling af 958 Rd. 6 ſ med Renter, som han er skyldig til Citanten for Varer, herved giver Citanten skadesløs Transport paa samtlige sine til Dato udestaaende Forbringer, hvilke Forbringer derefter i Documentet ere specificerede og deres sammenlagte Beløb anført med 980 Rd. 6 ſ. Under 26de f. M. tilfrev derpaa Citantens Commissionair Michelsen, at naar denne efter sit Forslag sendte Varer til Bærbi ca. 1000 Rd., var det en Selvsølge, at Michelsen fik Transporten tilbage, og den 1ste Mars næstefter fremsendte Michelsen derpaa, som Pant eller Erstatning for sin ovennævnte Gjæld til Citanten og med Bemyndigelse til ganske at disponere over dem, enbeel Varer, beregnede efter Ind-

tjopspris til 973 Rb. 4 Mk. 11 ſ. Den 14de April ſ. A. overgav Michelsen ſit Bo til Odenſe Skifterets Behandling ſom fallit og Citanten anmeldte der- paa ſin Forbring i Boet, hvor han, efterat bemeldte Varer vare blevne reali- ſerede og udbragte til 507 Rb. 1 Mr. 5 ſ, har paaftaaet ſig kjendt berettiget til forlobs og ſtadesløs Betaling af Reſtbløbet af ſin Forbring 450 Rb. 5 Mk. 1 ſ med 6 pCt. Renter fra 19de Februar ſ. A. i de ommeldte ham tiltrans- porterede Forbring. Imod denne Paafand ſamt imod at der overhovedet gives Citanten noget Udlæg af Boet fremsatte derimod Indſtævnte, Procurator Kramer, ſom Mandatarius for P. Voſs & Co. og P. Philipsen & Co. ſamt forſkjellige andre Creditorer i Boet Indſigelse. Ved den den 25de September ſ. A. affagte Decifion blev eragtet, at den af Creditorerne neblagte Indſigelse imod, at Citanten for ſin i Boet anmeldte Forbring tillægges noget Udlæg, og den af Citanten neblagte Paafand om forlobs Betaling af hans Forbring i endeel Fallitboet vedkommende udeſtaaende Forbring ikke kunde tages til Følge, og denne Decifion har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har gjentaget ſin for Skifteretten neblagte Paafand ſamt paaftaaet ſig tillagt Appellens Omfoſninger. Den indſtævnte Skifteret ſamt de forſkjellige ind- ſtævnte Creditorer ere hverken møbte eller have ladet møde for Overretten, og Sagen — under hvilken der, da Decifionen ikke er contrapaaanket, forſaabit den har forkaſtet Indſigelsen imod, at der overhovedet tilkommer Citanten Ret til Udlæg af Boet, ikke bliver Spørgsmaal om dette Punkt, men alene om, hvorvidt der for Citantens Forbring tilkommer ham Fortrinsret i de omhand- lede udeſtaaende Forbring — vil ſaaledes i Henhold til Lovens 1—4—30 og Frbn. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Be- viiſligheder, navnlig Skifteacten. Den af de indſtævnte Creditorer fremsatte Indſigelse imod, at der tilkjendes Citanten den af ham paaftaaede forlobs Dæk- ning af de omhandlede udeſtaaende Forbring, gaaer ud paa, at der ikke ved Documentet af 19de Februar ſ. A. kan anſees ſteet nogen virkelig Transport eller endelig Overdragelse af bemeldte Forbring, i hvilken Henſeende de navn- lig have paaberaabt ſig, at Documentet alene gaaer ud paa, at Forbringerne transporterer Citanten til Sikkerhed for Betalingen af hans Forbring, at Ci- tanten ikke er bleven ſat i Beſiddelse af Handelsbøgerne, hvori de enkelte For- bringer ere ſpecificerede, og at Michelsen ved et ſenere Document af 17de Marts ſ. A. har givet en anden Creditor ſecundair Sikkerhed næſteſter Citanten i de ſamme Forbring, ſom i Documentet af 19de Februar ſiges at være transporterede til denne; de have derfor meent, at der ved Documentet kun kan anſees tilſigtet at give Citanten Underpant i Forbringerne, hvilket Pant imid- lertid ikke kunde have nogen Gyldighed, da Documentet ikke er blevet tinglæſt. Endvidere have de gjort gjældende, at Documentet ialtſad maa anſees indfriet, idet Michelsen ſenere har givet Citanten Haandpant i de ovennævnte ham til- ſtillede Varer til en Værdi af ca. 1,000 Rb., ved hvis Modtagelse Citanten i Henhold til det ovennævnte Brev af 26de Februar ſ. A. fra hans Commis- ſionair maatte være pligtig at ſende Documentet tilbage. Ligeſom imidlertid Documentet af 19de Februar i ſin Overſkrift betegner ſig ſom en Transport,

saaledes hedder det ogsaa i Documentet, at der gives Citanten stadesløs Transport paa Fordringerne, som derefter specificeres, og forsaavidt det derhos hedder, at Transporten gives „til Sikkerhed“ for stadesløs Betaling af Citantens Krav, vil der saa meget mindre kunne lægges nogen afgjørende Vægt paa disse Udtryk, der navnlig kunne antages at være brugte for at antyde, at Fordringerne muligen vilde give et Overskud, som det i det ovennævnte til en anden Creditor af Michelsen den 17de Marts f. A. udsedte Document maa anses forudsat, at en Overdragelse af Fordringerne med Ret til at indkassere samme ved Documentet af 19de Februar var steet til Citanten, idet det navnlig i Documentet af 17de Marts hedder, at der gives Creditor efter samme secundair Sikkerhed næstefter Citanten i de denne ved Transport af 19de Februar overdragne Fordringer, saaledes at Citanten, efterat være fyldbesgjort, maa være berettiget til at overdrage Fordringerne til bemeldte Creditor, hvorhos bemærkes, at den Omstændighed, at Michelsen saaledes har givet en anden Creditor Ret til de ommeldte Fordringer, saa meget mindre kan tale for, at Dispositionsrätten over disse er bleven hos Michelsen, som den overdragne Ret kun var secundair næstefter Citantens, og Overdragelsen derhos var steet med Samtykke af denne, der ved Paategning paa Documentet af 17de Marts har erklæret sig villig til, efterat være fyldbesgjort for sit Tilgodehavende, at overdrage de ham tiltransporterede Fordringer til den ommeldte Creditor. Det findes herefter, og idet det ikke kunde være nødvendigt for at Overdragelsen af Fordringen skulde have Retsvirkning som Transport, at Handelsbøgerne leveredes Citanten, at maatte antages, at det omhandlede Document af 19de Februar f. A. gaar ud paa en virkelig Transport af de i samme anførte udestaaende Fordringer. Da nu Indholdet af den ovenanførte Skrivelse fra Citantens Commissionair af 26de Februar f. A. ikke kunde medføre, at Citanten, da han derefter fra Michelsen modtog Varer beregnede efter Indkjøbspriis til 973 Rb. 4 Mk. 11 $\frac{1}{2}$, skulde være pligtig til at sende Transporten tilbage, eller at han derved skulde have fortabt den ham ved Transporten overdragne Ret, eftersom bemeldte Commissionair i en tidligere Skrivelse havde tilfjengibivet, at han maatte lade Sagkyndige bedømme Varernes Værdi, ved hvilken Bedømmelse de, efter hvad der er oplyst, ikkun bleve anslaaede til 600 Rb., ligesom de ved den senere over dem afholdte Auction ikkun udbragtes til 507 Rb. 1 Mk. 5 $\frac{1}{2}$, findes i Henhold til det Anførte Citanten efter hans Paastand at maatte kjendes berettiget til forlobs og stadesløs Betaling af hans Krav 450 Rb. 5 Mk. 1 $\frac{1}{2}$ med 6 pCt. Renter fra 19de Februar f. A. i de ham ved den omhandlede Transport overdragne Fordringer.

Sagens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde opheves.“

Nr. 309.

Statsraad Bungen
contra

Ellen Kirstine Petersen (Defensor Hansens),
der tiltales for Tyveri og Løsgængerri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de November 1869:
„Arrestantinden Ellen Kirstine Petersen bør straffes med Tugt-
huusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger
og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne
Hvalfsøe og Ronge, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Statsraad Bungen og
Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ellen
Kirstine Petersen, der er født den 1ste August 1828 og blandt Andet tid-
ligere straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 3die Sep-
tember 1864 efter Frdn. 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i
4 Aar, hvori var indbefattet den Straf, hun endvidere havde forskyldt efter Lov
af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerri og Betleri § 1, samt derhos
foruden ved den ommeldte Dom gjentagne Gange for Løsgængerri, senest ved
denne Rets Dom af 6te April d. A. efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Ar-
bejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 90 Dage, er under
nærværende imod hende for Tyveri og Løsgængerri anlagte Sag ved egen af
det isørigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have i Aaret 1864, før
den ommeldte Dom af dette Aar overgik hende, stjaalet 1 Rd. 3 Mk., som
tilhørte Karen Christensen, Tracteur Andersens Hustru, og i indværende Aar
i 3 forskjellige Gange fraastjaalet Skibsfører Peter Christian Knudsen en til
4 Rd. 3 Mk. vurderet Paraph, Marie Frederiksen, Bærtshuusholder Hansens
Hustru, et Lagen vurderet til 2 Mk., og Ane Sophie Jensen, Brændehandler
Hansens Hustru, et til 2 Mk. vurderet halvt Lagen, samt at have mod et hende
til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 24de August
d. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold den 5te September d. A. i
den Hensigt at undbrage sig Fattigvæsenets Forsorg unbladt at vende tilbage
til Rabegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, og derefter flakket

omkring her i Staden indtil den 8de næstefter, da hun som beruset blev anholdt paa Gaden af Politiet.

For det af Arrestantinden i Aaret 1864 begaaede Tyveri, der ifkun kunde bevirke en Tillægsstraf, findes der ikke at være Grund til at idømme hende nogen saadan, idet bemeldte Tyveri ikke, naar det var blevet paadømt i Forbindelse med de Forbrydelser, hvorfor Dommen af 3die September sidstnævnte Aar overgik hende, skjønnes at kunne have medført en højere Straf end den, hvormed hun blev anset ved denne Dom.

For de hende isvrigt overbeviste ovennævnte Lovovertrædelser vil hun nu blive at dømme deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri deels efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Torsdagen den 16de December.

Nr. 323.

Advocat Hansen
contra

Ingrid Andersdatter (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de November 1869: „Arrestantinden Ingrid Andersdatter bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Petersen og Jacobsen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Ingrid Andersdatter, som efter hendes Opgivende er født den 1ste October 1819 og altsaa nu over 50 Aar, hvilket stemmer med de i Sagens Actor om hendes Alder indeholdte Oplysninger, og som er tidligere anset ved denne Rets Domme af 6te Mai 1865 og 13de November 1866 efter Frdn. 11te April 1840

§ 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og i Medfør af Straffelovens § 307 efter sammes § 230 1ste Led og § 253 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, samt ved en i denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 8de Januar f. A. affagt Dom i Medfør af § 2 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vetsleri efter sammes § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 12 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have i September Maaned b. A. paa Blindeinstituttet sjaalet et til 2 Rd. 3 Mk. vurderet Par Beenklæder, som tilhørte Elev Niels Larsen, samt at have mod et hende den 21de November f. A. til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold uden Tilladelse den 9de April b. A. undbraget sig fra sit Dphold paa Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, uden at være vendt tilbage til samme, da hun afdigtede 14de October blev anholdt af Politiet.

Hun vil som Følge heraf nu blive at dømme deels efter Straffelovens § 231 1ste Led deels efter § 1 i fornævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Et at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar."

Nr. 273.

Advocat Broct

contra

Anton Richter (Defensor Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 24de August 1869: „Arrestanten Anton Richter bør hensættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar samt udrede i Erstatning til Landbhøgingernes almindelige Brandforsikkring 10 Rd. og til Hjerm-Ginding Herreders Brandforsikkring for Løssøre 40 Rd. og alle med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger derunder i Salair til Actor Kammerraad Procurator Repsbørgh og Defensor Procurator Braff 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 4de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Arrestanten Anton Richter, der er født i Aaret 1817 og ofte tidligere har været straffet, beriblaadt ifølge Høiesteretsdom af 8de November 1860 for attenteret Tyveri med Forbringingshuusarbeide i 4 Aar, ifølge Holstebro Kjøbstads Extraretsdom af 23de Juli 1866 for volbeligt Overfald med Forbringingshuusarbeide i 1 Aar, ifølge Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 19de November 1867 for Tyveri og Løsgængerii ligeledes med Forbringingshuusarbeide i 1 Aar og senest ifølge Høiesteretsdom af 4de Marts d. A. for Overtrædelse af Politiets Tilhold med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse.

Arrestanten har i denne Henseende tilstaaet, hvad ogsaa i alt Væsentligt stemmer overeens med Sagens øvrige Oplysninger, at han den 31te August f. A. om Formiddagen, efterat han nogle Dage iforveien havde fattet den Beslutning at sætte Ild paa det Gaardeier Niels Carlens tilhørende Sted Nibsbjerg i Ibom Sogn, fordi han var forbitret over, at Eieren havde forbudt ham at komme der oftere, ubemærket gik ind i et Stuehuset ved bemeldte Gaard værende Aftægtsværelse, hvor han lagde noget medbragt Blaar, som han havde brugt til at pudse Geværer med, i et Leerfad, der stod paa en Hylde tæt op til Loftet, og antændte det ved Hjælp af en Svovlsstik, hvorpaa han, efterat have seet, at der fra det brændende Blaar slog Lue op mod Loftet, begav sig bort fra Gaarden. Efter Sagens Oplysninger var der paa den Tid ingen Andre hjemme i Gaarden end en 86 Aar gammel Aftægtskone, der passede et lille Barn i Eieren's Leilighed; denne Kone opdagede tilfældigviis Branden, inden den havde udbredt sig videre end til nogle Loftstjæl, og efterat Tjenestepigen, der var beskæftiget i Marken, paa hendes Anstrig var kommen tilstede, lykkedes det dem snart at faae Ilden slukket.

Ved den udbrudte Brand maa der antages at være paaført Landbygningernes almindelige Brandsforsikkring et Tab af 10 Rd. og Hjerm-Ginding Herredens Brandsforsikkringsforening for Løssøre et Tab af 40 Rd., hvilke Besløb Arrestanten vil være pligtig at erstatte. Iøvrigt har Arrestanten, efter i en af ham afgiven foreløbig Tilstaaelse at have forklaret, at det var hans Hensigt, at Gaarden skulde brænde, senere udsagt, at han vel havde tilsigtet, at Noget deraf skulde brænde, og navnlig i Aftægtsstuen, hvor der stod et Klædeskab med Niels Carlens's Tøi, men at han dog havde villet udsøre sit Forsæt paa en

saadan Tid og under saadanne Omstændigheder, at han kunde formode, at Slæden vilde blive slukket, inden den kunde gribe videre om sig, uden at han i Gjærningsøjeblikket gjorde sig nogen Betænkning over, at han efter den Maade, hvorpaa han havde anlagt Slæden, ikke kunde være Herre over, hvormeg det skulde brænde.

For sit ansførte Forhold er Arrestanten ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 281, ligesom den valgte Straf af Fængsel og Arbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 311.

Advocat Hindenburg
contra

Jacob Hansen Meilstrup (Defensor Brod),

der tiltales til Straf efter Straffelovens § 182.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 30te August 1869: „De Tiltalte Værtshuusholder Jacob Hansen Meilstrup og Johanne Caroline Florentine Svensson bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Brehstrup og Jacobh, med 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte ved imod Politimesterens Forbud at have haft Fruentimmer tilhuse, der ernærede sig ved Utugt, har, som i den indankede Dom rettelig antaget, gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 182 3die Led, saaledes findes hans Forhold, forsaavidt det bestaaer i, at han for at skaffe sig Fordeel ved at trække Gjæster til Huset har tilstedet de hos ham tjenende Fruentimmer at bedrive Utugt med Gjæsterne, at burde

stilles ved Siden af det i Paragraphens 2det Led omhandlede Forhold. Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne og navnlig med Hensyn til hvad der er oplyst om hans Medvirkning til, at et under Sagen afhørt Fruentimmer i Tiltaltes Huus er bleven forledet til Utugt, at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indankede Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Hansen Meilstrup bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, er Værtshuusholder Jacob Hansen Meilstrup sat under Tiltale til Straf efter Straffelovens § 182.

Det maa i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han i det Værtshuus, som han i det sidste Par Aar har havt i Randers, af og til har havt Opholdspiger, som i hans Huus have ladet sig bruge til Utugt af Personer, der indfandt sig i Beværtningen, hvor der maa antages jævnlig at have fundet Sviir Sted til langt ud paa Natten, og medens Tiltalte har benægtet at have opfordret nogen af Pigerne til det ommeldte Forhold, har han derimod indrømmet, at han, skjøndt han var vidende derom, ikke har lagt dem nogen Hindring i Veien, idet han, som han har erkjendt, væsentligst har havt Pigerne for at trække Herrer til Huset. Det kan nu ei heller imod Tiltaltes Benægtelse anses godtgjort, at han har søgt at formaae nogen af de paagjældende Piger til at hengive sig til Utugt, og hvad særlig angaaer Tiltaltes Forhold med Hensyn til en af disse, der efter sit Udfagn ikke havde havt legemlig Umgang med Mandfolk, førend hun kom i Tiltaltes Huus, men som under sit Ophold sammesteds af een af Gæsterne lod sig ved Løfte om Penge bevæge til at tilstaae ham Samleie først i Værtshuset og senere i hans Logis i en Gæstgivergaard, har Tiltalte vel indrømmet, at han efterat have erfaret, hvad der saaledes var passeret, har sagt til den paagjældende Pige, at hun ikke saaledes skulde gaae op paa Gæstgivergaarden til Mandfolk, men at hun, hvis hun vilde tale med nogle Herrer, kunde gjøre det hjemme hos Tiltalte, hvorhos han nævnde nogle Herrer der fra Byen, om hvem han yttrede, at det var

påne Føll, der ikke saaledes som den ommeldte Person omtalte, hvad de havde foretaget dem; men ved dette Forhold skjønnes Tiltalte dog, navnlig med Hensyn til, at det, efter hvad nys er anført, var ham bekendt, at Pigen da allerede andettsteds havde hengivet sig til Utugt for Betaling, ikke at have gjort sig skyldig i nogen saadan Forlokkelse til Utugt, der kan betragtes som Rufferi.

Ei heller vil der kunne paalægges Tiltalte Strafsansvar som den, der for Betaling har tilstøbet Personer af forskjelligt Kjøn Afgang til sin Bolig for der at øve Utugt, idet de paagjældende Fruentimmer have været i fast Tjeneste i Tiltaltes Huus, hvorhos det ikke er oplyst, at han har havt anden Forbeel af den ommeldte Worden end den, som det dermed følgende forsøgte Besøg i hans Beværtning medførte. Derimod maa Tiltalte blive at ansee med Straf for imod Politiets Forbud at have havt Fruentimmer tilhuse, der ernære sig ved Løssagtighed; thi ligesom de paagjældende Fruentimmer efter det Diemed, hvori de efter Tiltaltes egen Indrømmelse af ham vare antagne, maae ansees idetmindste tilbeels at have ernæret sig ved Løssagtighed, saaledes har Tiltalte udtrykkelig erkjendt, at han af Politimesteren var bleven mundtlig advaret imod at tillade, at der dreves Utugt i hans Huus, hvorved det maa ansees med tilstrækkelig Tydelighed at være ham tilkjendegivet, at han ved at fortsætte med det omhandlede Forhold udsatte sig for, at dette blev gjort til Gjenstand for Paatale.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1833, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 182 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 292.

Advocat Brod
contra

Johanne Hansdatter, Hans Ulriksens Enke
(Defensor Klubien),

der tiltales for ulovligt Krohold og Brændeviinsudsalg.

Bregentveds Hisselseld Herreders Politiretsdom af 21de Juni 1869: „Tiltalte Johanne Hansdatter, Smed Hans Ulriksens Enke af Dalby, bør bøde 200 Rd. til Præstø Amts Fattigkasse. Det Bødte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Randsøvers samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de September 1869: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, og bør

Tiltalte Johanne Hansdatter, Smed Hans Ulrikfens Enke af Dalby, udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Seidelin og Kalko, 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Johanne Hansdatter, Smed Hans Ulrikfens Enke af Dalby, tiltales under nærværende fra Bregentved=Glücksfeld Birkers Politiret indankede Sag for ulovligt Krohold og Brændeviinsalg.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplykte godtgjort, at hun i Løbet af det sidste Aar har ladet Brændeviinsankere, som Egnens Folk indleverede til hende, fylde hos en Kjøbmand, og derefter udleveret de Bedkommende Brændevinen til en Priis, der var 1 f høiere pr. Pot end den, hvorfor hun selv blev debiteret derfor hos Kjøbmanden. Dette Forhold er ved Politiretsdommen rettelig anseet for ulovligt Brændeviinsubalg, idet Tiltaltes Foregivende om, at hun har maattet betale Fragtmanden, der besørgebe Brændevinen hentet, omtrent det Samme i Fragt, som Avancen udgjorde, saa meget mindre vil kunne disculpere hende, som Brændevinen blev afhentet i Forening med en større Deel andre Varer, og der saaledes ingen særlig Fragt erlagdes for den. Ligeledes maa det imod Tiltaltes Benægtelse ved tvende Vidners Forklaring ansees beviist, at Tiltalte har modtaget Betaling for Brændeviin, som hun udfkænkede i sin Bolig. Som Følge heraf vil hun, der er langt over criminel Ravalder og forhen er dømt, senest ved Højesteretsdom af 7de October 1867 for 4de Gang begaaet ulovligt Brændeviinsubalg, ligesom hun har været anseet ved nærværende Rets Dom af 30te Januar 1866 for ulovlig Brændeviinsubfkjænkning, nu være at ansee efter Lov 29de December 1857 §§ 77 og 78 for 5te Gang begaaet ulovligt Brændeviinsubalg og 2den Gang begaaet ulovlig Brændeviinsubfkjænkning, og Straffen findes passende at kunne bestemmes som ved Politiretsdommen til en Mulct af 200 Rd. til Amtets Fattigkasse."

Fredagen den 17de December.

Nr. 298.

Advocat Nellesmann

contra

Jørgen eller Jørgen Christensen Bæk eller Bæch

(Defensor Hansen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i uteerligt Forhold eller utugtig Omgang med et Pigebarn under 12 Aar.

Fanø Birk's Extraretsdom af 8de September 1869: „Smed Jørgen eller Jørgen Christensen Bæk af Odden bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 5 Rb. og til Defensor, Procurator Smith 4 Rb. samt Diæter efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 25de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nellesmann og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold vil han være at dømme efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser; men Straffen findes saaledes som ved Underretsdommen sleet, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Birketingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende Sag tiltales Smed Jørgen Bæl for uteerligt Forhold eller utugtlig Dmgang med et Pigebarn under 12 Aar.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees godtgjort, at han den 22de Juli d. A. har, efterat et den 15de October 1857 sødt Pigebarn ifølge hans Opfordring var fulgt med ham til hans Hjem, hvorungen var tilstede, lagt hende paa en Seng og derpaa, idet han løstede hendes Klæder op og nedknappede sine Beenklæder, lagt sig paa hende, der efter hans Udsagn ingen Modstand gjorde, og berørt hendes Kjønnsdele med sit Lem, samt at han engang tidligere — som det maa antages ifjor Foraar — har lagt hende paa et Bord og behandlet hende paa lignende Maade, hvorhos han begge Gange tilfredsstillede sin Kjønnsdrift. Forjaaviddet det paagældende Pigebarns Forklaring, der isøvrigt i det Hele har været vakkende og usikker, endvidere gaaer ud paa, at Tiltalte ved de nævnte Leiligheder forsøgte Samleie med hende, kan dette ikke mod hans vedholdende Benægtelse deraf ansees tilstrækkelig godtgjort.

For sit saaledes vedgaaede Forhold vil Tiltalte, der er sødt i Aaret 1795, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 176 jfr. § 173 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeost i 60 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken der er idømt ham samme Art af Fængselsstraf i 80 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret assagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forjaaviddet det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønskes Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsø & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 41.

Den 7de Januar.

1870.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 17de December.

Nr 325.

Advocat Nellesmann

contra

Jens Christian Schou og Jens Schou eller Skov

(Defensor Henrichsen),

der tiltales, Førstnævnte for at have underslaaet strandet Gods eller mislig Omgang med Hittegods, Sidstnævnte for mislig Omgang med strandet Gods eller med Hittegods.

Bornholms Vester-Herreds Extraretsdom af 28de October 1869: „De Tiltalte Nr. 1 Gaarbeier Jens Christian Schou, Nr. 2 svenskt Arbeidsmand Peder Nielsen eller Per Nilsson bør hensættes hver især i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage; Tiltalte Nr. 3 Undentagsmand Jens Schou bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Derhos bør Tiltalte Nr. 1 udrede til Statskassen 22 Rd. 3 Mk. samt Told 2 Rd. 2 Mk. 11 s. Sagens Omkostninger, derunder 6 Rd. i Salair til Actor, Procurator Ipsen, 4 Rd. i Salair til Defensor, Procurator Erichsen udrede de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, dog saaledes at de Tiltalte Nr. 2 og Nr. 3 kun tilsvare en Tredebeel hver især. Det idømte Beløb til Statskassen og til Toldvæsenet at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Dplysninger findes der ei albeles tilstrækkelig Grund til at forkaste Tiltalte Jens Skovs Forklaring om, at han ved at lade sin Søn komme i Besiddelse af de i den indankede Dom omhandlede 2 Planker forudsatte, at denne vilde gjøre fornøden Anmeldelse derom. Paa Grund heraf og i Henshold til de i Dommen med Hensyn til Jens Christian Schou anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt er fundet at erindre, billiger Høiesteret det for disse 2 Tiltaltes Vedkommende antagne Resultat.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Mellemann og Henrichsen for Høiesteret betaler Jens Christian Schou 10 Rd. til hver, hvoraf Jens Skov in solidum med ham tilsvareer Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Amtets Decreter af 9de og 24de September d. A. 1) Gaardeier Jens Christian Schou af Vestermarie Sogn for Underslaaen af strandet Gods eller mislig Dmgang med Hittegods, 2) jvnst Arbeidsmand Peder Nielsen eller Pehr Nilsson af samme Sogn for at have aflagt falsk Forklaring for Retten, samt 3) Undentagsmand Jens Schou eller Skov, ligeledes af Vestermarie Sogn, for mislig Dmgang med strandet Gods eller med Hittegods.

Ifølge de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med det øvrige under Sagen Dplyste forholdes det sig med de faktiske Omstændigheder for hver Enkeltts Vedkommende saaledes:

Nr. 1 Gaardeier J. C. Schou har efter egen Tilstaaelse og de dermed stemmende i Sagen tilveiebragte Dplysninger i forrige Mars October Maaned opfisset i Havet og ilandbjerget udenfor sin Gaards Grund ca. 7½ Tylt Bræder og ført dem op til sin Gaard. Af dette Driogods anmeldte Tiltalte for Sandemanden kun 17 Bræder som fundne, de øvrige 6 Tylter skjulte han i sin Lade og har senere anvendt dem ved Opførelsen af en ny Bygning uden nogenfinde at have opgivet for Dvrigheden, at de vare fundne som Driogods af ham. Dmtrent samtidig med Tillegnelsen af ovennævnte Bræder blev Tiltalte af sin Faber, Medtiltalte Nr. 3, underrettet om, at denne havde ilandbjerget 2 Fyrreplanker ligeledes udenfor hans Gaards Grund; disse fjørte Tiltalte først til sin Faders Huus, men da denne erklærede ei at have Plads til eller Brug for dem, modtog han dem uden Vederlag af Faberen, fjørte dem til sin

egen Gaard og har senere ligeledes benyttet dem uden at have anmeldt dette Fund for Øvrigheden.

De 6 Tylter Bræder ere anslaaede til en Værdi af 1 Mk. 12 f. pr. Stk. i Overensstemmelse med den foretagne Vurdering af de 17 anmeldte Bræder, hvilket udgjør 21 Rd.; Værdien af de to Fyrreplanter, der ere tagerede til 8 f. pr. Alen og tilsammen udgjøre 18 Alen, er 1 Rd. 3 Mk.; dernæst udgjør efter Tolboæsenets Opgivelse Tolben af de 6 Tylter Bræder 2 Rd. 1 Mk. 12 f., af de 2 Fyrreplanter 15 f.

Tiltalte, der er 25 Aar gammel og ei forhen findes at være tiltalt, dømt eller straffet, vil for dette sit Forhold blive at straffe efter Straffelovens § 247 for mislig Omgang med Hittegods, hvortil Drivgods maa henregnes, medens hans Forhold ikke kan henføres under § 249, da Underflaen af strandet Gods forudsætter et Strandingsstilfælde, jfr. Motiver til Straffeloven p. 310, og findes Straffen efter samtlige oplyste Omstændigheder med særlig Hensyn til, at der foreligger 2 selvstændige Forbrydelser, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede til Statskassen de fundne Bræders og Plankers Værdi med 22 Rd. 3 Mk. samt Tolben deraf med 2 Rd. 2 Mk. 11 f. . . . .

Nr. 3 Undentagsmand Jens Schou eller Skov har tilstaaet, at han i October f. A. har fundet og ilandbjerget de ovenomtalte 2 Fyrreplanter. Da han imidlertid strax underrettede sin Søn Tiltalte Nr. 1 derom og uden Beslag tillod denne at høre dem hjem og selv benytte dem, findes han ikke ved at unblade at anmelde det skete Fund for Øvrigheden, hvad der maa gives ham Medhold i, at Sønnen, der opførte og benyttede Planterne, snarest burde have gjort, at have gjort sig skyldig i et Forhold, der kan falde ind under eller ganstke stilles ved Siden af det i Straffelovens § 247 omhandlede. Tiltalte, der er 70 Aar gammel og ei tidligere har været tiltalt, dømt eller straffet, vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag. Derhos udrede de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, samtlige af denne Action lovlig skyldende Omkostninger."

Nr. 271.

Advocat Heinrichsen
contra

1) Niels Pedersen, 2) Jens Mouritzen, 3) Hans Nielsen, 4) Peder Andersen og 5) Peder Pedersen
(Defensor Nellesmann),

der tiltales de 2 Førstnævnte for Tyveri, Nr. 3 for Tyveri og Hæleri og de 2 Sidstnævnte for Hæleri.

Antvorskov Virks Extraretsdom af 10de April 1869: „Tiltalte Indsidder Niels Pedersen af Slagelse Mark bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. De Tiltalte Indsidderne

Carl Adolph Pedersen, Hans Nielsen, Peder Olsen og Jens Mouritzen, samtlige af Slagelse Mark, og de Tiltalte Værts-huusholderne Søren Larsen, Peder Andersen og Peder Pedersen, samtlige af Slagelse Rjøbstad, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Carl Adolph Pedersen, Hans Nielsen og Peder Olsen hver i 2 Gange 5 Dage, Jens Mouritzen i 3 Gange 5 Dage og Søren Larsen, Peder Andersen og Peder Pedersen hver i 3 Dage. De Tiltalte Niels Pedersen, Carl Adolph Pedersen, Hans Nielsen, Peder Olsen og Jens Mouritzen bør derhos in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Drechsel 10 Rb. og til Defensorerne, Procuratorerne Hartnack og Reichmann 6 Rb. til hver, dog at Tiltalte Søren Larsen, Peder Andersen og Peder Pedersen deeltage i Udredelsen af bemeldte Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende, og derunder navnlig i Betalingen af Salairerne til Sagsførerne hver med $\frac{1}{8}$ Deel. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 31te August 1869: „For Tiltalte Søren Larsens Vedkommende bortfalder Sagen. De Tiltalte Peder Andersen og Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Iøvrigt bør Underrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte Hans Nielsen og Jens Mouritzen bestemmes til henholdsvis 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage, og at den fornævnte Søren Larsen paalagte Andeel af Actionens Omkostninger udredes af hans Bo. Procuratorerne Westrup, Justitsraad Mhegaard og Berggreen for Overretten tillægges i Salair hver 8 Rb., der udredes af de Tiltalte Niels Pedersen, Hans Nielsen og Jens Mouritzen in solidum, dog at de Tiltalte Søren Larsen eller nu hans Bo, Peder Andersen og Peder Pedersen deraf enhver for sit Vedkommende udrede $\frac{1}{6}$. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for de for Højesteret Tiltaltes Vedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Ud=

vocaterne Henrichsen og Mellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rb., der udbedes af Niels Pedersen, Jens Mouritzen og Hans Nielsen, Een for Alle og Alle for Een, hvorhos Peder Andersen og Peder Pedersen in solidum med de 3 Førstnævnte deraf hver for sit Bedkommende tilsvare $\frac{1}{5}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Under nærværende fra Antvorkov Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants omfattede endnu tvende Tiltalte, for hvis Bedkommende Appel ikke har fundet Sted, sigtes de Tiltalte Niels Pedersen, der er født den 6te December 1838, og som foruden at være dømt for Betleri og Løsgængeri ved Korsør Kjøbstads Extraretsdom af 2den April 1867 er anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 229 med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, og ved Antvorkov Birks Extraretsdom af 30te December s. A. for 2den Gang begaaet Tyveri efter § 230 med samme Straf, og Jens Mouritzen, der er født den 11te August 1827 og tidligere ved nærværende Rets Dom af 19de Januar 1847 er anseet for Tyveri med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og ved Nestved Kjøbstads Extraretsdom af 28de Juli 1853 for 2den Gang begaaet Hæleri med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, samt ved nærværende Rets Dom af 7de August 1863 for morberist Overtalning med 3 Aars Forbedringshuusarbejde, — for Tyveri, Hans Nielsen, der er født den 5te Juni 1841 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for Tyveri og Hæleri, og Søren Larsen, Peder Andersen og Peder Pedersen, der ere fødte henholdsvis den 19de December 1831, den 28de Juni 1815 og den 4de December 1819, og af hvilke ingen forhen ere tiltalte eller straffede, for Hæleri.

Tiltalte Niels Pedersen er ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist deels alene deels i Forbindelse med Tiltalte Hans Nielsen at have staaet ca. 1900 Tækketjæppe i Skoven omkring Slagelse, hvilke han solgte i denne By for 2 Mk. 8 sk pr. 100 Stkr., samt med den nævnte Tiltalte at have deeltaget i Tyveri af 2de udgaaede Træer, en Eg og en Bøg, der holdt 3 à 4 Tommer ved Rodenden og ere vurdere til ialt 2 Mk. 12 sk, for hvilken Deeltagelse han fik 2 Mk. af Nielsen, samt endelig efter Opfordring af Tiltalte Jens Mouritzen 2 Gange i Efteraaret 1867 og omtrent en halv Snees Gange i afsigte Vinter at være fulgt med Mouritzen til Skoven for at stjæle Tækketjæppe, som Mouritzen affikar, medens Tiltalte afpubsede dem og hjalp med at hjembære dem.

Tiltalte Hans Nielsen er paa samme Maade overbeviist den 18de Januar d. A. i Forening med 2de i 1ste Instants Medtiltalte, for hvis Bedkommende som bemærket Sagen ikke er appelleret, i Slagelse Kjøbstads at have afsauget 13 Graner af 3 Tommers Tykkelse ved Rodenden, som de solgte for

11 Mk. 8 ß, hvorhos han deels alene deels i Forening med foregaaende Tiltalte i samme og tilstøbende Skove har tilvendt sig ca. 6000 Tækketjæppe, som han solgte for 2 Mk. 8 ß pr. 100, ligesom han ved afvigte Tuul med foregaaende Tiltalte tilvendte sig 2 udgaaende Træer, og til samme Tid i Slagelse Lyffiskov tilvendte sig 4 Sktr. 2 à 3 Tommer tykke Graner, som han solgte for 4 Mk. 8 ß, samt den 20de Januar d. A. 4 lignende, et Par Tommer tykke, af hvilke han oversaugede toende, men fandt de toende allerede oversaugede, hvorhos han har gjort sig skyldig i Hæleri ved af foregaaende Tiltalte i Betaling for Løssøreeffecter at modtage Tækketjæppe, som han vidste vare sjaalne.

Tiltalte Jens Mouritzen er ved egen Tilstaaelse overbeviist i afvigte Vinter et Par Gange i Proprietair Rigels Mose at have skaaret Vibeagrene, hver Gang 30 à 40 til en Værdi af 4 ß pr. 100 Sktr., og han maa derhos trods sin stadige Benægtelse ved et efter Frdm. 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis ansees overbeviist i Løbet af de sidste Aar jevnlig i Skoven ved Slagelse at have tilvendt sig en stor Deel Tækketjæppe, som han solgte i nævnte By.

Derimod kunne de Tiltalte Peter Andersen og Peder Pedersen ikke ansees tilstrækkelig overbeviste at have været sig bevidst, at de Tækketjæppe, som de jevnlig have kjøbt af de førstnævnte Tiltalte, af disse have været sjaalne, hvorfor de, der ved Underrettens Dom i Henhold til Straffelovens § 238 cfr. § 234 ere ansete hver især med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, ville være at frifinde for Actors Tiltale. . . . .

Ved den indankede Dom er Tiltalte Niels Pedersen rettelig anset efter Straffelovens § 231 cfr. §§ 234 og 47, Hans Nielsen efter § 234 cfr. §§ 228, 47 og 238 og Jens Mouritzen efter § 234 cfr. §§ 228 og 47 samt 235, men medens Straffen for Niels Pedersen passende findes bestemt til 1 Aars Forbringshuusarbejde, findes Straffen for Hans Nielsen og Jens Mouritzen, der ved Underretten ere dømt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage, at burde bestemmes til lignende Fængsel i 3 Gange 5 og 4 Gange 5 Dage.

Som Følge af det Anførte vil Underrettens Dom, hvis øvrige Bestemmelser billiges, ifkun være at slufæste med de ovenfor angivne Mobilisationer."

Tirsdagen den 21de December.

Nr. 23. Fabrikeier **Anfer Heegaard** (Advocat Brock)
contra

Grosserer og Istenkræmmer **Hendrik Jacobsen**
(Advocat Nellesmann),

angaaende Indstævntes Forpligtelse til at modtage og betale nogle af ham formeentligen bestilte Jernrør.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni 1868: „Indstævnte, Grosserer og Ijenkræmmer Hendrik Jacobsen, bør for Citanten, Fabrikeier Anker Heegaards Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at den Misforstaaelse, der maa antages at have fundet Sted ved Modtagelsen af det Budskab, som ved den i Dommen ommeldte Leilighed overbragtes af Indstævntes Tjenestekarl, efter de foreliggende Oplysninger fornemmelig maa tilskrives dem af Citantens Folk, til hvem denne Tjenestekarl henvendte sig, vil Dommen være at stadfæste, idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Fabrikeier Anker Heegaard søger i nærværende Sag Indstævnte, Grosserer og Ijenkræmmer Hendrik Jacobsen til for 35 Stkr. krumme Jernrør, som skulle være forfærdigede efter Indstævntes Bestilling, men hvis Modtagelse denne har nægtet, at betale 616 Rd. 2 Mk. 10 ß med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 1ste Mai s. A., indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Indstævnte, der har tilstillet Citanten Tegninger til et saadant Antal Rør, men benægter at have bestilt dem anderledes end af Leer, har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og hos denne tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Det fremgaaer af Sagen, at Indstævnte har ved en af sine Handelsbetjente ladet bestille paa Contoiret ved Citantens Leerbrænderi i Blaagaardsgade nogle Leerrør efter et medbragt Rids, men at Fabrikbestyreren erklærede, at Rørene ikke kunde forfærdiges efter denne Tegning, men at han maatte have en mere udsørgelig, at nogen Tid efter blev af Indstævntes Tjenestekarl paa Contoiret ved Citantens Jernstøberi, der ligeledes er beliggende i Blaagaards-

gave, indleveret de her i Sagen af Citanten fremlagte Tegninger til Rør, og at Fabrikbestyreren paa Jernstøberiet derefter lod de Jernrør gjøre, om hvis Værtaling nærværende Sag dreier sig.

Det er under Sagen oplyst, at Citantens tvende Fabrikker i Blaagaardsgaden, for Leerbrænderi og for Jernstøberi, ligge afsondrede fra hinanden, hver med sit Contoir og sin særskilte Bestyrelse og Drift, og naar Indstævnte ikke besto mindre har villet gjøre gjældende, at Tegningernes Afgivelse i Jernstøberiet kun skulde kunne ansees som en Fortsættelse af de Forhandlinger, som Indstævnte ved sin Betjent havde haft med Leerbrænderiets Bestyrer, saa at Indstævnte allerede ifølge heraf ikke skulde kunne antages at have bestilt Jernrør men Leerør, da kan der ifølge de ovenberørte Omstændigheder ikke heri gives ham Medhold. Men paa den anden Side er det utvilsomt, at det maa være Citantens Sag at godtgjøre, at han fra Indstævnte har modtaget en Bestilling som den, hvorpaa Citantens Søgemaal er grundet.

I saa Henseende foreligger der kun med fornøden Visshed det ene men i og for sig ikke afgjørende Factum, at Indstævntes Bud har afleveret Tegningerne paa Jernstøberiets Contoir; men hvilken Befæd Budet ved denne Leilighed virkelig har overbragt, om det har fulgt den Ordre, som Indstævnte paaستااer at have givet det, nemlig at sige, at det var de Tegninger, som tidligere vare forlangte, eller om det istedet herfor, som af Jernstøberiets Bestyrer og Bogholderen ved samme Contoir under et under Sagen optaget Tingsvidne er udsagt, har brugt Ytringer, som med Grund maatte opfattes som en til denne Fabrik rettet Bestilling, er ikke tilstrækkeligt beviist.

Efter disse Omstændigheder maa, selv om det antages, at Indstævnte maatte være bunden ved en paa hans Vegne af hans Bud overbragt feilagtig Befæd, Sagen gaae Citanten imod, og Indstævntes Paastand om Fristdelse altsaa være at tage tilfølg.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne blive at opkhæve.“

Nr. 319.

Advocat Heinrichsen

contra

Jens Nielsen med Tilnavn **Duff** og **Ane Jørgensdatter**
(Defensor Brock),

der tiltales for at have udsendt et Barn, der var tilhuse hos dem, paa Betleri.

Stads Herreds Politiretssdom af 9de Juli 1869: „Jens Nielsen (Duff) og Ane Jørgensdatter af Stads bør hver for sig paa egen Bekostning henseettes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. At efterkommes inden 3 Solemærker fra Dommens lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 11te October 1869: „De Tiltalte Jens Nielsen med Tilnavn Duff og Ane Sjørgensdatter bør hensættes, den Første i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 40 Dage. Saa udrede de og, Een for Begge og Begge for Een, Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsejls efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Jens Nielsen med Tilnavn Duff og hans Hustru Ane Sjørgensdatter for at have udsendt et Barn, der var tilhuse hos dem, paa Betleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at de, efterat et 12 aarigt Pigebarn, der er en Datterdatter af Tiltalte Ane Sjørgensdatter, omtrent ved Paasketid d. A. var anbragt i deres Huus for at blive hos dem indtil sin Confirmation, have — som det maa antages dagligt eller jevnligt — sendt dette Barn ud paa Landet paa Betleri, indtil Barnet, der efter sin Forklaring fik Prygl og Intet at spise, naar hun ikke hjembragte Fødemidler nok samt Brændeviin, den 26de Juni d. A., da hun var bleven sjaet og kastet ud af Tiltalte Ane Sjørgensdatter, ikke mere vendte tilbage til dem.

Tiltalte Jens Nielsen, der er født i Aaret 1829, har tidligere været straffet 2 Gange for Tyveri, senest ifølge Skabs Herreds Etrvaretsdom af 4de December 1866 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Tiltalte Ane Sjørgensdatter, der er døbt den 1ste Januar 1809, blev ligeledes ved nyseævnte Dom for Tyveri og Betleri anset med samme Slags Fængsel i 7 Dage, istedetfor hvilken Straf hun dog i Henhold til en afgiven Lægeerklæring blev hensat i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i den firtdobbelte Tid. For det af de Tiltalte nu indviste Forhold ville de være at anse efter Lov 3die Marts 1860 § 3, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Jens Nielsen til Fængsel

paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Aue Sjørgensbatter, der er over 60 Aar gammel, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. De ville derhos, Een for Begge og Begge for Een, have at ubrede Sagens Omkostninger."

Nr. 282.

Advocat Brock

contra

Albert Simmonds eller **Albert Gabriel Simmonds**
(Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bysk. Extraretsdom af 8de Mai 1869: „Tiltalte Forbedringshuusfange Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, efter at have udstaaet den ham ved den kongelige vestindiske Lands-overrets Dom af 12te Juli 1867 tilfundne Straf, samt ubrede alle af Actionen flydende Omkostninger. I Erstatning til Kjøbmand E. Petit ubreder Tiltalte Doll. 9 og til Planter G. Fontaine Doll. 2 og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7de August 1869: „Tiltalte Forbedringshuusfange Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds bør, efter at have udstaaet den ham ved Dverretsdom af 12te Juli 1867 idømte Straf af Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, hensesættes til lige Arbeide i 4 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at ubredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Medens Forbebringshuus-fangen Albert Simmonds eller Albert Gabriel Simmonds, der under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret den 8de Mai d. A. paa-dømte Sag er actioneret for Tyveri, i St. Thomæ Fort udstod en ham ved Overrettens Dom af 12te Juli 1867 idømt Straf af Forbebringshuusarbejde i 3 Aar, fandt han en Dag i Slutningen af April f. A., da han var sat til Arbejde uden Tilsyn i Nærheden af Communehospitalet, Leilighed til at stjæle en Høne, der gik omkring der, og som han derpaa, efter først at have salbt den etsteds, hvor han imidlertid blev kjendt som tidligere Hønsetyv, efter sin egen Forklaring fik solgt et andet Sted for 60 Cents. Efterat Undersøgelsen angaaende dette Tyveri var begyndt, undveg Tiltalte den 1ste Mai f. A., som han siger, fordi han, efterat have stjaalet Hønen, blev ilde behandlet af en af Døphnsmændene over Straffangerne, og førte fra nu af et vagabonderende Liv i Nærheden af Byen, hvor han om Aftenen og Natten jævnlig kom ind og havde Tilhold hos en Kone, der var hans Slægtning, indtil han, som det maa antages, i de sidste Dage af Mai kom over til Tortola. Følge Tiltaltes egen Tilstaaelse har han i denne Tid forsvet 2 Tyverier; med Hensyn til det ene, der blev begaaet hos Kjøbmand E. Petit, og hvorved blev bortstjaalet nogle Stykker Tøi til en Værdi af Doll. 9 à 10, har Tiltalte først forklaret, at det var Trebiedagen efter Undvigelsen, at han fra Petits Kjøkken stjal noget Tøi, men siden har han erkjendt, at det var udført som af Petit forklaret i et i Gaarden beliggende isoleret, ubeboet lille Huus, hvis Dør han om Natten opbrød med et Spiger; og maa det da ogsaa antages at være forsvet paa den af Petit angivne Tid, nemlig Natten mellem den 19de og 20de Mai, saa at der ialtsald ikke, som af Actor formeent men hvorom ellers Intet er bragt for Dagen, foreligger to Tyverier hos Petit. Tyvekosterne tog Tiltalte med sig til Tortola, hvor han vil have efterladt dem. Det andet Tyveri begik Tiltalte omtrent samtidig eller en Dagstid senere end Tyveriet hos Petit — Tiden har ikke nærmere kunnet bestemmes, navnlig da Tyveriet ikke af Vedkommende er blevet bemærket — da han en Aften gennem en aaben Port og et aabentstaaende Spisefammer gik ind i et Kjøkken, der kun var lukket med en Krog udvendig, og tilvænte sig 2 Fransbrød eller, som det ogsaa angives, 1 Fransbrød og en Tallerken med Kjøb. Derimod er der ikke fremkommet Noget til Bestyrkelse for, at Tiltalte ogsaa skulde have gjort sig skyldig i forskellige andre Tyverier og Antastelser af Folk paa Landeveien, der, medens han var paa fri Fod, anmeldtes for Politiet og tillagdes ham.

I den paafølgende August Maaned forlod Tiltalte Tortola og begav sig til St. Croix, hvor han tog Tjeneste paa Plantagen La Grange ved Frederiksted. Den 1ste December blev han derefter tilligemed en anden Arbejder, der ikke er actioneret under nærværende Sag, anholdt med en Raskun, som de ikke kunde gjøre Rede for, og tilstod han, at han i Forening med den ovenmeldte Arbejder paa Plantagen La Granges Marker havde fanget og bemægtiget sig saavel denne som nogle Dage tidligere en anden Raskun, der af dem solgtes i Byen for 80 Cents, begge tilhørende Forpagteren af La Grange, Fr. Fon-

taine, der har faaet den ene Kalkun udleveret, medens han i Erstatning for den anden har paaftaaet sig tilkjendt Doll. 2.

Da det under den herom indlebede Undersøgelse havde viist sig, at Tiltalte var den den 1ste Mai paa St. Thomas undvegne Forbedringshunsfange, blev han overfendt til St. Thomas og nærværende Sag der anlagt.

Tiltalte, der er født paa St. Croix den 23de Mai 1848 og — foruden som Barn 2 Gange at have været revset med Riis for Tyveri — som anført ved Overrettens Dom af 12te Juli 1867 for Tyveri, derunder et Indbrudstyveri, blev idømt Straf af Forbedringshunsarbejde i 3 Aar, vil for de af ham nu forøvede Typerier, hvoraf det ene var forbundet med Indbrud, blive at ansee efter Frdn. 11te April 1840 §§ 13 og 14 i Forbindelse med § 12 1ste Membrum, og findes Straffen under Hensyn til Bestemmelsen i Frdn. 11te Marts 1818 at burde fastsættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar.

Underrettsdommen, hvorved Tiltaltes Forhold rigtignot er angivet at henhøre under §§ 13 og 14 i Frdn. 11te April 1840 (at der i Acten staaer 11te September, er utvivlsomt en Feilskrift for 11te April), men han ikke desto mindre anseet med Minimum af den i § 12 1ste Membrum foreskrevne Straf, Forbedringshunsarbejde i 2 Aar under Henviisning blandt Andet til Grundfættningerne i den for Kongeriget gjældende Straffelov, der ikke her er gjældende eller kundgjort, og hvis Anvendelse paa den Maade, som skeet er, der derfor ikke kan gives Medhold, bliver herefter at forandre, medens den, forsaavidt den har paalagt Tiltalte Actionens Omkostninger og Erstatning til de Bestjaalne Petit og Fontaine, henholdsvis Doll. 9 og 2, vil være at stadfæste.“

Nr. 318.

Statsraad Bunken

contra

Jens Peter Jeppesen (Defensør Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Leire Herreds Extraretsdom af 7de October 1869: „Arrestanten Jens Peter Jeppesen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hude 5 Rd. og til Defensør, Procurator Walløe 4 Rd. Bestjaalne Skræbersvend Peder Hansen af Hersfølge, hans Ret til Erstatning for de ham fravendte Gjenstande forbeholdes. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de November 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocurator Raas og Procurator Lehmann for

Overretten betaler Arrestanten Jens Peter Seppesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiefsterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Nellesmann for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestanten Jens Peter Seppesen for Tyveri, Løsgængeri og Betleri anlagte, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at Arrestanten har den 28de Juni d. A. fraaetjaalet Skræderjvend Peter Hansen, med hvem han var kommen i Følgeftab, et Tørklæde, hvori var 2 Skjorter og et Par Beenklæder, idet han, da de ved Middagstid havde lagt sig til at sove i en Beigrøft, bortfjerne sig med de ommeldte Gjenstande, som han havde baaret for Hansen. Skjorterne solgte han for 5 Mk. og Beenklæderne for 12 ß og en Snaps, medens han beholdt Tørklædet.

Det er fremdeles paa samme Maade oplyst, at Arrestanten, som den 3die Juni d. A. var bleven afgiven til Kjøbenhavns Ladegaard, efter omtrent 14 Dages Forløb atter forlod dette Sted og drev arbejdsløs omkring, ernærende sig ved Betleri, indtil han den 18de August d. A. atter blev anholdt.

For sit ommeldte Forhold er Arrestanten, der er født 1838 og ikke tidligere straffet for Tyveri, hvorimod han oftere har været straffet for Løsgængeri og Betleri, senest ved Holsteinborg Birks Politiretsdom af 29de Januar d. A. efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 ifr. § 5 med 120 Dages Ewangsarbejde, rettelig ved den indankede Dom anseet med Straf efter nysnævnte Lovbestemmelser samt Straffelovens § 228, og da Straffen påsende findes bestemt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og Bestemmelsen om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 315.

Advocat Hansen
contra

Jens Henriksen (Defensor Lebinsen),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Dense Kjøbstads Extraretsdom af 28de September 1869:

„Arrestanten Jens Henriksen bør hensesættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te November 1869: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Salomonson og Myhlerz, betaler Arrestanten Jens Henriksen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Odense Rådsheds Politivet hertil indankede Sag, i hvilken Arrestanten Jens Henriksen tiltales for Løsgængeri og Betleri, er det ved egen Tilstaelse og det isvrigt Dplyste beviist, at han, der den 29de August f. A. til bemeldte Rådsheds Politiprocol har faaet Tilhold om ikke at forlade eller nderblive fra Odense Fattiggaard, hvor han var indlagt, eller de Arbejder og Tjenester, hvori han maatte blive anbragt af Fattigvæsenet, idet Overtrædelsen deraf vilde medføre Straf som for Løsgængeri, den 11te August d. A. har forladt bemeldte Fattiggaard og med Undtagelse af 6 Dage, da han arbejdede paa Eggefov, er drevne arbejdsløs omkring indtil den 17de September, da han anholdtes, ligesom han, efterat de sammensparede Penge, han havde med sig fra Fattiggaarden, vare opbrugte, har ernæret sig ved Betleri.“

Arrestanten, der er født den 23de Mai 1826 og ved Fangelands Herredets Politiretsdom af 28de April d. A. for Betleri er anseet med Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, men isvrigt ikke findes tidligere at være straffet eller tiltalt, vil derfor nu være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og da den ved den indankede Dom valgte Straf, nemlig Hensesættelse til Arbejde i 60 Dage i Odense Tvangsarbejdsanstalt, efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelse i Henseende til Sagens Omkostninger ogsaa billige, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 22de December.

Nr. 317.

Advocat Liebe

contra

Claus Heinrich eller **Claus Heinrich Hansen**

(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Antvorskov Birkis Extraretsdom af 12te October 1869: „Arrestanten Claus Heinrich eller Claus Heinrich Hansen bør hen= sættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og vil han efter ud= staaet Straffetid være at bringe ud af Riget. Arrestanten bør derhos udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Drechsel 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hartnacl 4 Rd. At efterkommes under Ud= færd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de No= vember 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at den deri fastsatte Udbringelse af Riget bortfalder. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Naasløff og Prøveprocurator Petersen, betaler Arrestanten Claus Heinrich eller Claus Heinrich Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Til= talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Arrestanten Claus Heinrichs eller Claus Heinrich Hansens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der under nær= værende fra Antvorskov Birkis Extraret indankede Sag tiltales for Tyveri og Betleri, om Aftenen den 17de Juni d. A. gennem et Vindue, der var dækket af en Tremmesorjats, som var fastgjort med Søm, men hvilken han rykkede ud, er steget ind i Spisekammeret i Skolelærer Falkenskjolds Bolig i Heininge — fra hvilket en Dør førte ind til et Kammer, hvori en Pige havde Natteleie —

og i Spisefammeret har tilvendt sig 14 à 15 Pd. Smør, et Fajancefad med Mebisterpølser, en Kruffe med Afler, en Rjoffenkniiv og noget Flæst, Alt tilhørende bemeldte Skolelærer og vurderet til 6 Rd. 2 Mk. Paa samme Maade er det beviist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Vetsleri. Som Følge heraf vil han, der er født den 6te Marts 1834 og ikke findes forhen straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4, dog at der ikke, saaledes som i Underretsbdommen statueret, efter hvad der er oplyst om Tiden, hvorpaa Indbruddet skete, findes Høie til at bringe sammes sidste Punctum i Anvendelse, samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og den ved Underretsbdommen valgte Straf af 1 Aars Forbedringshushandsarbejde findes passende. Derimod kan Dommens Bestemmelse om, at han, der ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Ophold i den danske Stat, efter udstaaet Straffetid i Henhold til Straffelovens § 16 bør udsendes af Riget, ikke billiges, efter som Arrestanten, der er født i Hertugdømmet Slesvig, i Henhold til den ved Kundgjørelse af 16de November 1864 bekendtgjorte Fredstractat af 30te October s. N. Artikel XIX ikke kan betragtes som Udlænding. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil den med den antydede Forandring være at stadfæste."

Rettelser.

Side 603 Linie 5 fra neden udgaaer „,“ mellem Ordene „samme“ og „inden“ og hensættes efter Ordet „Forkyndelse“ Linie 4 fra neden.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret afsagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogladere og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
Fjeldsøe & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 42.

Den 14de Januar.

1870.

Anden ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 22de December.

Nr. 322.

Advocat Liebe

contra

Orla Leonhard Bachmann (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Extraretsdom af 3die September 1869: „Arrestanten Orla Leonhard Bachmann bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Arrestanten Christian Johan Edbard Møller bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger have Arrestanterne at udrede hver for sit Vedkommende, og udrede de hver med det Halve Salairerne til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Bloekrofs 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de November 1869: „Arrestanten Orla Leonhard Bachmann bør straffes med Tugthuusarbeide i 4 Aar. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lassen og Jacobsen, betale Arrestanterne Bachmann og Christian Johan Edbard Møller, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

XIII. Hargang.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom for Drla Leonhard Bachmanns Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret: Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Mellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanterne Drla Leonhard Bachmann og Christian Johan Edvard Møller tiltales for Tyveri . . . maa det ved Arrestanternes egen af det isørigt Oplyste bestyrelse Tilstaaelse ansees tilfrættelig godtgjort, at de i Forening have den 24de Juli d. A. fra en aabenstaaende Entree paa Store Svanemosegaard, hvor de indfandt sig for at bette, stjaalet en Pakke indeholdende endeel Klædningsstykker m. v. af Værdi 16 Rd. 4 Mk., tilhørende Ninga Mølmark, og et til 1 Mk. vurderet Par Støvler, tilhørende Sophie Dohlmann . . . og da førstnævnte Arrestant, efter hvad der er oplyst, ikke kan antages paa den Tid, han begik Tyveriet, at have været beruset i nogen saadan Grad, at det kunde have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, maa det billiges, at Arrestanten Bachmann, der er født 1842 og blandt Andet har været dømt 4 Gange for Tyveri senest ved Højesteretsdom af 4de October 1866 efter Straffelovens § 232 til Forbedringshunsarbejde i 3 Aar, ved den indankede Dom er anset efter samme Lovbestemmelse for 5te Gang begaaet Tyveri . . .

Da derhos den for Arrestanten Bachmann valgte Straf af Forbedringshunsarbejde i 4 Aar efter Omstændighederne findes passende, dog at Straf- arbejdet i Medfør af Straffelovens § 14 findes at burde bestemmes til Tugthunsarbejde, vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, alene med den anførte Modification være at stadfæste.“

Nr. 306.

Advocat Klubien

contra

Niels Peter Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaaletne Koster.

Vindborg Virks Extraretsdom af 20de Mai 1869: „Tiltalte Niels Peter Jensen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, derhos betaler han de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator

Tüchfen 4 Rd. og Defensor, Procurator Brass 2 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 20de September 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer bestemmes til henholdsvis 6 Rd. og 5 Rd. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Cancelliraad Morville, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Peter Jensen for Tyveri eller ialtsald u hjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, er der væsentlig kun Spørgsmaal om hans Forhold med Hensyn til 2 Badmelsfrakker, den ene med grønt Foer, den anden med sort, hvidt og graat Biberfoer, et Par tærnebe Badmelsbeerklaeder og et tærnet uldent Tørklæde, som tilligemed en Klædes Frakke og et Par Duffels Beenklæder skulle være bortstjaalne ved Indbrud i Storstuen i Gaardmand Hans Pebersens tæt ved Vandeneien mellem Bølsum og Aalborg beliggende Gaard i Fjellerød Matten mellem den 26de og den 27de Februar d. A.

Marchandiser Stensen i Aalborg har i saa Henseende edelig forklaret, at Tiltalte den 27de Februar noget over Kl. 6 om Morgenen havde indfundet sig hos ham medbringende 2 Pakker, hvoraf den ene indeholdt en Klædes Frakke og et Par do. Beenklæder, medens den anden indeholdt de ommeldte 2 Badmels Frakker, Badmels Beenklæder og et uldent Tørklæde, hvilke Gjenstande Tiltalte falsød, og da Stensen undskyldte sig med, at det ikke var lyst nok til at slutte Handel om de ommeldte Klædningsstykker, og opfordrede Tiltalte til at komme igjen om en halv Time, forløb Tiltalte atter Bontiken, idet han medtog den førstnævnte Pakke, men lod den sidstnævnte blive tilbage. Efterat Stensen derpaa i Henhold til en tidligere Anmodning til ham fra Politiet om at underrette dette om mistænkelige Falshedere af Klæder m. m. havde hentet Polititjænt Arberg, der blev skjult i et tilstødende Værelse, til hvilket Døren blev ladet paa Klem, saa at han kunde iagttage, hvad der foresaldt i

Boutiken, indfaant Tilstalte sig noget efter paany i Boutiken uden dog at medbringe den førstnævnte Pakke, og saavel Stensens som Aarbergs edelige Forklaringer gaae ud paa, at Tilstalte derefter indlob sig i Handel med Stensens om de Klædningsstykker, der befandt sig i den af ham i Boutiken efterladte Pakke, idet han navnlig erkjendte, at han tidligere havde solbudt Stensen den ene Frakke og Beentlæderne for 8 Rd., men erklærede nu at have betænkt sig og at ville sælge Frakkerne for 6 Rd. Sikk., hvorhos han — der efter Sagens Oplysninger er ugift og ikke havde nogen fast Bolig — foregav at maatte sælge de ommeldte Klædningsstykker for at skaffe Penge i Anledning af, at hans Kone Dagen iforveien havde gjort Barjel, og at han boede som Huusmand paa Ellitshøi Markt.

Tilstalte har under Sagen vedholdende benægtet at have forøvet det ovenomhandlede Indbrudstyveri i Gaarmand Hans Pedersens Gaard eller at have været i Besiddelse af eller til Marschandiser Stensen solbudt de nysnævnte Klædningsstykker, idet han har angivet at have under sit Besøg hos Stensen handlet med denne om en anden Frakke, som han da var iført. Ved de foransførte Vidneforklaringer maa det imidlertid mod Tilstaltes Benægtelse anses godtgjort, at han den 27de Februar om Morgenen har været i Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker, og derhos have Gaarmand Hans Pedersen, hans Søn Ungkarl Niels Michael Hansen og Ungkarl Anders Christian Jensen samt Førstnævntes Hustru og Datter Christiane Pedersen og Maren Hansen afslagt Tilhjemlingsbed, henholdsvis med Hensyn til Beentlæderne, Frakken med Biberfoer og Frakken med grønt Foer samt Lørklædet, hvorhos Niels Michael Hansen og hans Broder Sems Hansen have edelig forklaret, at Lørklædet er Maren Hansens og hendes Moders, — Niels M. og Sems Hansen, Maren Hansen og et 4de Vidne, at Beentlæderne tilhøre Hans Pedersen — de 3 Førstnævnte tillige, at den grøntforede Frakke tilhører Anders Chr. Jensen — og Maren og Sems Hansen og bisses Moder, at den anden Frakke er N. M. Hansens, ligesom Anders C. Jensen har forklaret, at han vel ikke tør beebige, men dog bestemt mener, at den sidstnævnte Frakke, Beentlæderne og Lørklædet tilhøre henholdsvis Niels M. Hansen, Hans Pedersen og Maren Hansen, og et andet Vidne har udsagt, at han har syet Frakken med Biberfoer til En eller Anden i Hans Pedersens Huus. Da herefter Betingelserne for det ved Lovens §—17—10 og 11 jfr. Frdu. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirekte Bevøis skjønes at være tilstede med Hensyn til samtlige nysnævnte Gjenstande, vil Tilstalte i Medfør af disse Lovbud være ifalden Strafansvar. Vel har nu Tilstalte, der, som meldt, den 27de Februar tidlig om Morgenen har været i Besiddelse af Kosierne, efter sin egen Forklaring Ratten iforveien foretaget en Vandring fra Bælum til Aalborg, idet han dog derhos har gjort gjældende, at han gif ad en Omvei, hvis korteste Afstand fra Hjellerød efter, hvad der er oplyst, er en halv Miil, og endvidere have Niels M. Hansen og Maren Hansen gjenkjendt Nøglen til hendes i Hans Pedersens Storstue staaende Dragliste, der efter hendes Udsagn sad i denne den ommeldte Nat, i en under Forhøret fremlagt Nøggle, om hvilken Politibetjent Aarberg har forklaret, at den, da han

transporterede Tiltalte ved hennes Anholdelse, blev ham leveret af en Dreng med den Bemærkning, at han tabte en Nøgle, uden at han dog havde tabt nogen saadan, ligesom et andet Vidne har forklaret, at den ganske ligner den, der ved nysnævnte Feilighed blev leveret Narberg, umiddelbart efter at dette Vidne havde hørt en Klirren paa en Brosteen som af en Nøgle, og medens Anholdte gik med Haanden i sin høire Buxelomme; men der findes dog ikke aldeles tilstrækkelig Føie til at antage, at Tiltalte selv har begaaet det omhandlede Tyveri, og han vil derfor kun være at dømmes som Hæler.

Om Tiltjendelse af Erstatning er der ikke Spørgsmaal, da de heromhandlede Gjenstande ere udleverede til de paagjældende Bestjaalne, som med Hensyn til dem have frasaldet videre Erstatningskrav.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og tidligere ved Høbro Kjøbstads Extraretsdom af 2den Marts 1867 er anset efter Straffelovens § 228 samt § 270 og § 274 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 3die Juli s. A. efter Straffelovens § 230 og §§ 268 og 271 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at tilsvare Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 321.

Advocat Hindenburg
contra

Birthe Marie Eriksen eller **Eriksdatter**, Kieler's Hustru
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri ved sine Børn samt for at have udsendt disse for at betle.

Rougsø nr. fl. Herredets Extraretsdom af 23de August 1869:
„Tiltalte Birthe Marie Eriksdatter og Henrik Henriksen Kieler bør hensættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte Hans Peter Henriksen bør straffes med 5 Slag af Riis. Tiltalte Erik Sandberg Henriksen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Procurator Bredstrup 4 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 3 Rd. udredes af Tiltalte Birthe Marie Eriksdatter og Hans Peter Henriksen in solidum, dog saaledes, at Tiltalte Henrik Henriksen Kieler in solidum med disse udreder $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Tiltalte Hans Peter Henriksen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. For Tiltalte Birthe Marie Eriksens Vedkommende bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Birthe Marie Eriksens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der ved Underretten tillige angik 2 Medtaltale, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Birthe Marie Eriksen, Kiølers Husfru for Tyveri ved sine Børn og for at have udsendt disse for at betle. . . .

Ved de Tiltaltes egne Tilfælelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, deels at Tiltalte Birthe Marie Eriksen har i afvigte Foraar sendt sine Børn, navnlig sin ovennævnte Søn og hans ved Underretten medtaltale yngre Broder, ud for at betle Æg, deels at hun, da Tiltalte Hans Peter Henriksen i April d. A. kom i Tjeneste som Hyrdebredreg hos Gaardeier Tørgen Thomsen paa Rodskov Mark, har paalagt ham ved Leilighed her at samle Æg og skjule dem, indtil han kunde bringe dem hjem, eller til hun selv eller hans Broder afhentede dem, og at Hans Peter Henriksen derefter i flere Gange har tilvendt sig endeel af sin Husbonds Æg, hvilke han maa antages at have taget i Hønseluset og skjult i Låden, hvorefter hans Moder en Gang har afhentet omtrent 1½ Snees, og han selv en Gang har hjembragt ialt omtrent 2 Sneese, hvilke Æg Moderen senere har solgt, og det er navnlig særligt oplyst, at Drengen Hans Peter Henriksen den 28de Mai, da Moderen havde sendt hans forommelbte Broder til ham med noget Tøi i en Kurv, hvori hun havde paalagt Broderen at see til at faae nogle Æg hjem med, havde samlet omtrent 4 Sneese Æg og deraf lagt 76 i Kurven, da imidlertid Husbonden kom tilstede og fratog dem Kurven tilligemed Æggene.

Gaardeier T Thomsen, der har ansat Værdien af de stjaalne Æg til 24 $\frac{1}{2}$ Sneesen, har frasælbt Erstatningskrav.

Tiltalte Birthe Marie Erikson, der er født i Aaret 1835, og som med Undtagelse af, at hun i Aaret 1859 for Tyveri af nogle Potteplanter har i Mindelighed betalt en Bøde af 2 Rd. til Politikassen, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit Forhold i de ovennævnte Henseender ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 og Lov 3die Marts 1860 § 3, og da Straffen for hende ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, forsaavibt denne Tiltalte angaaer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom saaledes for hendes Vedkommende være at stadfæste.“

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 3die Januar 1870.

Nr. 305.

Advocat Levinsen

contra

Ogmundur Ogmundsson (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Bestmanns Højsels Extraretsdom af 21de April 1868: „Den Tiltalte Ogmundur Ogmundsson paa Gerdi i Bestmannøerne bør at henfættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar; saa betaler han ogsaa alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, deriblandt til sin beskikede Defensor, Districtslæge Thorsteinn Jønsen, 1 Rd. 48 sk N. M. Efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 20de Juli 1868: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor her for Retten, Procuratorerne P. Mølsted og J. Gudmundsson, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver især. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den Tiltalte for 3die Gang begaaet Tyveri overgaaede Højesteretsdom er affagt den 29de Juni 1866, og at den ham derved tilkjendte Straf ved kongelig Resolution af 31te August s. A. blev formildet til 2 Gange 27 Slag Riis, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

I Henseende til Sagens Behandling ved Landsoverretten bemærkes, at Justitssecretairen først den 2den November 1868 har expederet Acten i nærværende under 20de Juli næstforhen ved bemeldte Ret paakjendte Sag, og at Sagens Acter have beroet til Oversættelse hos Landsoverretsassessor Pjetursøn fra den 3die April 1869 til den 21de September s. A. For den utilbørlige Forhaling af Sagen, der saaledes har fundet Sted, findes bemeldte Embedsmænd i Henhold til § 35 af Forordningen af 3die Juni 1796 at maatte ansees med en Mulct til vedkommende Fattigkasse, der efter Omstændighederne bestemmes til 15 Rd. for hver.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. Justitssecretairen Landsoverretsassessor Sveinsson og Landsoverretsassessor Pjetursøn bør til vedkommende Fattigkasse bøde hver 15 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Bestmanns Sagsels Extraretsdom af 21de April sidstleeben er Tiltalte Ogmundur Ogmundsson, som er 33 Aar gammel og 3 Gange tidligere er bleven dømt for Tyveri, sidste Gang ved Høiesteretsdom af 18de Mai 1863 til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, dømt til 8 Aars Tugthuusarbeide samt til at betale alle af Sagen lovligen skyldende Omkostninger, og har han indanket denne Dom for Landsoverretten. Det er ved den Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre under Sagen fremkomne Oplysninger godtgjort, at han har stjaalet de i Underrettsdommen anførte Ting, der ere blevene vurderede tilsammen til 1 Rd. 66 s, og endssjøndt dette er en Ubetydelighed, kan dog Tiltalte ikke undgaae den Straf, som ved Loven, Frdn. 11te April 1840 § 16, er fastsat for 4de Gang begaaet Tyveri, og da Straffen findes passende bestemt, vil Underrettsdommen baade i Henseende til den idømte Straf, Sagens Omkostninger og Salair til Defensor ved Underretten være at stadfæste.“

I Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Under nærværende Justitsag, der inden Bestmanns Jurisdiction er bleven anlagt mod Tjenestekarl Ogmundur Ogmundsson af Gerdi her paa Zen for begaaet Tyveri, er det ved den Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger til-

stræffeligen godtgjort, at han fra sin Husbond Bonden Helgi Sønsson paa Gerbi har før sidstafvigte Tuul sjaalet ud af hans Kjøkken 2 store Bedestind samt et Stykke Hesteskind til et Par Sko, der tilsammen er blevet vurderet til 1 Rd., men Eieren har frasalbet Stadeserstatning fra den Tiltalte. Endvidere har den Tiltalte i sidstafvigte Maaned taget af Fiskebaaden „Langvien“, hvor han er som Matros, dens ubeelte Fangst, en Aften en Flynuder, som han solgte for 20 ð contant, og som Dagen efter blev tilbageleveret til Eieren af den, som købte den af den Tiltalte. Den samme Aften begav den Tiltalte sig ogsaa ind i en Bonden Sigvatur Sigurdsson af Bilborgarsløbum tilhørende luftet Fiskekro paa den Maade, at han hertil brugte den rette Nøgle til Laasen, som han vidste, hvor Eieren pleiede at gemme, og tog der ud af hans Fiskestat 2 Blatfisk, som han siden salbød i det saakaldte Tangabubarskalthus, men som der bleve ham fratagne og tilbageleverede til fornævnte Eier. Disse 2 Fisk ere blevne vurderede til 28 ð. Den Tiltalte Dgmundur er ogsaa bleven overbevist om at have sjaalet ud af en Levertønde, der var i Nærheden af Midbuderskalthus, omtrent 3 Potter Lever, vurderet til 18 ð, som han agtede at sælge i Handelsstedet Godthaab, men som mislykkes for ham, da Leveren blev før tagen og ifølge Dommerens Foranstaltning igjen fastet i den samme Tønde, hvoraf den ifølge Tiltaltes Forklaring var bleven taget.“

Nr. 331.

Advocat Henrichsen
contra

Inger Poulsdatter, Hans Pedersens Hustru
(Defensor Levisen),

der tiltales for falsk Angivelse eller falsk Forklaring for Retten.

Frederiksborg Birks Extraretsdom af 10de September 1869: „Tiltalte Inger Poulsdatter af Slangerup, Hjulmand Hans Pedersens Hustru bør at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Langkilde 4 Rd. og til Defensor, Procurator Wobschou 3 Rd. At efterkommes ved Dvrighedens Foranstaltning under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de November 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Leth og Raasløff for Overretten betaler Tiltalte Inger Poulsdatter, Hans Pedersens Hustru 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udbviste i den indankede Dom fremstillede Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 225, og hendes Straf findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med den heraf flydende Forandring i Straffetiden bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Suger Poulsbatter, Hans Pedersens Hustru, der under nærværende fra Frederiksborg Birkens Extraret hertil indankede Sag sigtes for falskt Angivelse eller falskt Forklaring for Retten, er ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist for sin Mand at have angivet, at en i deres Huus tilleie boende Person oftere havde attenteret Voldtægt imod hende, hvorved hun bewirkede, at Manden efter foregaaende Aftale med hende derom den 17de Juli d. A. gjorde Anmeldelse for Retten, hvorefter hun i de i den Anledning optagne Forhør forklarede oftere at have været Gjenstand for slikt Attentat af ommeldte Person, og hvorledes han havde villet tilvinge sig legemlig Umgang med hende, mens hun dog senere har vedgaaet, at Angivelsen var urigtig og motiveret ved, at hun, der frivillig havde indladt sig i den utugtige Forbindelse, angreb dette og ved sin Angivelse for Manden haabede at foranledige, at Personen kom til at frastytte deres Huus.

Tiltalte, der er født i 1840 og ei forhen tiltalt eller straffet, vil under Hensyn til Actionsordrens Indhold for sit ommeldte Forhold alene være at anfæe efter Straffelovens § 225, og da Straffen ved den indankede Dom passende er bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, og Tiltalte rettelig er paalagt at udrede Actionens Omkostninger, vil Dommen være at stadfæste.“

Tirsdagen den 4de Januar.

Nr. 336.

Advocat Klubien
contra

Anders Nielsen Hansen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Vegembsbestadigelser og bebragerist Forhold.

Bjerge Nasum Herredets Extraretsdom af 14de August 1869: „Tiltalte Fister Anders Nielsen Hansen af Dræby bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han udrede i Erstatning til Tjenestekarl Niels Peder Nielsen i Fraugdekjærby 29 Rd. 5 Mk. 4 ß, til Tømmerfvend Jørgen Christensen af Narslev 15 Rd. samt til den Første paa Vegges Vegne for Lægens Beforbring 6 Rd. og til Eieren af Mørkenborg Kro Søren Pedersens Bo 1 Rd. 4 Mk. Endvidere bør Tiltalte betale alle af hans Arrest og Sagen lovlige flyvende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad Procurator Peterfen 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Borch 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de November 1869: „Tiltalte Fister Anders Nielsen Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Tjenestekarl Niels Peder Nielsen i Fraugdekjærby betale 35 Rd. 5 Mk. 4 ß. I Henseende til Actionens Omkostninger samt Erstatningen til afsbøde Kroeier Søren Pedersens Bo bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Seibelin og Justitsraad Peterfen, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Klubien og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bjerge Nafum Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Fjfter Anders Nielsen Hansen for Legemsbestadigelse og bedragerist Forhold.

Det er i førstnævnte Henseende oplyst, at, da Tiltalte, der ernærer sig ved at føre Fjst omkring paa Landet i en lille med en Hund forspændt Vogn, den 7de Juni d. A. om Aftenen Kl. mellem 9 og 10 i Følgefærd med sin Hustru kom udfor Christian Hansens Gaard i Fraugdehøjby, hørte han Støi og Latter fra den til Gaarden hørende Have, hvori nogle Piger spøjede. Disses Uttringer og Latter opfattede Tiltalte som gjældende ham og hans Hustru og som sigtende til at gjøre Nar af dem, hvorfor han gik ind igjennem en Laage, der fra Veien fører til Haven, og pubede sin Hund, som han isvrigt vidste ikke bed, paa Pigerne for at skræmme dem, hvorefter han atter trak sig noget tilbage. Smidlextid vare Christian Hansens Søn og Xenestefarlen Niels Pedersen Nielsen, der oppe i Gaarden havde bemærket Støien i Haven, komne derned, og da N. P. Nielsen betydede Tiltalte, der allerede var i umiddelbar Nærhed af Laagen, at han skulde forsøe sig bort, og nu skjød ham ud af den, stødte Tiltalte ham med en Kniv i Brystet og Armen, idet han derpaa med sin Hustru gik videre ned ad Veien. Da det saaledes Passerede strax efter meddeleltes oppe i Gaarden, hvor enbeel Mænd bemeldte Aften vare samlede, satte nogle af dem efter Tiltalte, og da de tilligemed flere, der vare komne til underveis, indhentede ham, og han vægrede sig ved at efterkomme deres Opfordring til at vende om og følge med tilbage, tilføiedes der ham forskjellige Slag med Stokke og Stave, og da en af de Forsølgende, Tømmersvend Jørgen Christensen var løbet ind paa ham, havde kastet ham omkuld og holdt ham nebe, idet han laa ovenpaa ham — efter hvad Tiltalte har forklaret, med Knæet paa hans Bryst — bibragte han Christensen med sin Kniv et Saar paa den høire Side af Brystet og et andet i den høire Arm ved Haandlebet foruden en overfladiff Ribsnit i Huden paa Halsen. De andre Tilstedeværende overmandede nu Tiltalte og tilføiede baade ham og hans Hustru, da hun vilde hjælpe sin Mand, enbeel Slag og førte ham derpaa efter, hvad der ved en af Stadslæge Helweg afgiven Attest maa ansees oplyst, i en temmelig mishandlet Tilstand til Sognekogden.

Hvad de Saar betræffer, som af Tiltalte ere tilføiede Niels P. Nielsen og Jørgen Christensen, bemærkes det, at den dertil brugte Kniv, som var til at lukke sammen, havde et 3 Tommer langt foroven knap 1 Tomme bredt ikke videre skarpt Blad, og at practiserende Læge Gulstadi i en den 9de Juni, altsaa 2 Dage efter det Passerede, afgiven Erklæring blandt Andet yttrede, at N. P. Nielsens Saar, af hvilke det i Brystet var $\frac{3}{4}$ Tomme langt paa venstre Side af Brystet ved 4de Ribbeen, og det i høire Overarm et vinklet Hudskaar, ligeledes $\frac{3}{4}$ Tomme langt til begge Sider, begge vare tvivlsomme paa Grund af

beres Beliggenhed i Nærheden af vigtige Organer, og at af J. Christensens Saar de paa Halsen og Haanbledet vare fareløse, hvorimod det paa Brystet, der fandtes paa høire Side af samme ved 8de Ribbeens Brufft lidt indenfor Pappillens Linier og ca. $\frac{3}{4}$ Tomme langt, maatte anses som tvivlsomt, da det muligt kunde have læderet Lungesjællen eller i ethvert Fald kunde fremkalde Affectioner af denne, hvorhos det tilføiedes, at det ikke da for Tiden kunde afgjøres, om Saarene i Fremtiden kunde medføre nogen Ulempe for Patienterne. En af samme Læge senere, nemlig den 1ste Juli, afgiven Erklæring gaar imidlertid ud paa, at J. Christensen var fuldkommen helbredet og alt i nogen Tid havde kunnet arbejde, medens N. P. Nielsen vel endnu ikke var aldeles helbredet for Saaret i Armen, men at det ikke kunde antages, at Vestfabelsferne i Fremtiden vilde have skadelige Følger for nogen af dem.

J Henseende til Sigtelsen for bebrægetligt Forhold er det af Tiltalte vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Dplyste, at han, der i October 1868 havde til senere afsbøde Kroeier Søren Peterjen i Mørkenborg Kro for 1 Rd. 4 Mk. solgt en Hund og forpligtet sig til, saafremt Hunden vendte tilbage til ham, da at bringe den med, naar han atter kom til Kroen, har, efterat Hunden var løbet tilbage til ham, nogle Maanedere senere solgt den uden Eierens Samtykke til en Anden for 1 Rd., og forsaavidt han har paaberaabt sig, at han forinden forgjæves havde skrevet til Eieren om at lade Hunden afhente, vil dette, der er aldeles ubestyrket og i Strid med det iøvrigt Dplyste, ikke kunne fritage ham for Ansvar. For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 27de April 1841 og ikke tidligere er straffet eller tiltalt, være at anses efter Straffelovens § 256 cfr. § 253.

Fremdeles vil Tiltalte for den mod Tjenestekarl N. P. Nielsen udbviste voldelige Afsærd være at anses efter Lov 10de Februar 1866 § 203, medens hans Afsærd imod Tømmersvend Christensen, da der forinden var øvet betydelige Voldsomheder imod ham, og han, da han saarede denne, var i et Slags Rødværgetsisælde, ikke findes at kunne paadrage ham videre Ansvar. Straffen for Tiltalte skjønnes i det Hele at kunne bestemmes som i Underrettsdommen til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, hvorhos han vil være pligtig for Svie og Smerte samt for Medicin og Lægehonorar at betale N. P. Nielsen 35 Rd. 5 Mk. 4 β.

J Henseende til Actionens Omkostninger og Erstatning af 1 Rd. 4 Mk. til afsbøde Kroeier af Mørkenborg Kro Søren Pedersens Bo vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Fredagen den 7de Januar.

Nr. 39. Handelskhuset **Mohr & Kjær** (Advocat Henrichsen)
 contra
 Handelskhuset **P. C. Knudsen & Søn** (Advocat Broch)

betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en den 8de Juni 1867 indgaaet Handel om et Parti Klipfisk.

Sø- og Handelsrettens Dom af 13de August 1868: „Hovedsagsøgerne, Handelshuset P. C. Knudtzon & Søn bør for Contrasagsøgernes, Handelshuset Mohr & Kjærs Tiltale i nærværende Sag frie at være. Derimod bør Contrasagsøgerne til Hovedsagsøgerne betale 11,567 Rd. 58 ß R. M. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 6te December 1867, indtil Betaling skeer, men iøvrigt for deres Tiltale i denne Sag frie at være. Saavel Hovedsag som Contrafagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forfkyndelse under Afmærk efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Hovedcitanterne i foregaaende Instants have anket over formeentlig udviist Forsømmelse ved Skonnerten „Lucindes“ Reparation og Tillsabning i Island og over Forauktioneringen af Skonnerten „Maries“ Ladning i Kjøbenhavn, have de for Høiesteret ikke fastholdt disse Indsigelser eller gjentaget de dertil knyttede Paastande om Erstatning og Nedsættelse af det af Contracitanterne paastaede Beløb; begge Parter have derhos erklæret sig enige i den indankede Doms Beregning af Discontoaffortningen og Renten. I Henhold til de i Dommen under den øvrige Deel af Sagen anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Dplysninger maae blive uden Indflydelse, maa Høiesteret billige det i Dommen antagne Resultat, undtagen forsaavidt den i det Contracitanterne tilkommende Beløb har affortet 364 Rd. 44 ß for circa 13 Skpd. bestabiget Klipfisk. I saa Henseende bemærkes, at der efter det for Høiesteret Dplyste ikke er Høie til at antage, at Bestabigelsen er foranlediget ved nogen Mangel ved Skibet, og det i Dommen Anførte om den Maade, hvorpaa Contracitanterne skulle have stillet sig under den mundtlige Forhandling for Sø- og Handelsretten ligooverfor en Erklæring af Hovedcitanterne om, at de subsidiairt accepterede en saadan Affortning, berettiger ikke til imod Contracitanternes Benægtelse at antage, at disse i Strid med deres i de skriftlige Indlæg fremsatte Indsigelse mod Affortningen — hvorom ingen formelig Paastand af Hovedcitanterne

blev neblagt — have indrømmet en saadan ved den mundtlige Forhandling, hvorunder Hovedcitanterne ikke have sørget for at faae Indrømmelsen constateret paa den i Oven om Kjøbenhavn Sø- og Handelsret af 19de Februar 1861 § 34 næstsidste Punctum forestvorne Maade. Som Følge heraf, og idet der i de nævnte 364 Rb. 44 § maa afgaae 1 Rb. 40 § i Discontocourt, ville Hovedcitanterne være at tilpligte at betale Contracitanterne 11,930 Rb. 3 Mk. 14 § med Renter som i Dommen bestemt, men iøvrigt ville Parterne være at frifinde for hinandens Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Hovedcitanterne bør til Contracitanterne betale 11,930 Rb. 3 Mk. 14 § med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 6te December 1867, indtil Betaling skeer; iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 5 Rb. og Contracitanterne ligesaa meget.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Den 8de Juni 1867 blev der imellem Hovedsagsøgerne Handelshuset P. C. Knudsen & Søn som Sælgere og Contrasagsøgerne Handelshuset Mohr & Kjær som Kjøbere affluttet en Handel om „256,000 à 288,000 Pund, hvad Skibet laaber, uafnakket islandff Klipstift à 42 Hb. Bcmk. pr. 320 Pund danst Vægt frit ombord i Fagebugten . . . af dette Aars Production, at affibes pr. „Lucinde“ eller et andet godt danst Skib . . . i Løbet af October Maaned.“ Betalingen skulde skee ved Overlevering af Connossementet i Kjøbenhavn, udsiebt til Ordre og endosferet til Kjøberne, contant til da noteret kort Cours imod Frabrag af da noteret lavest Nationalbank=Disconto, „som beregnes fra Connossementets Modtagelse til 3 Maaneder fra Connossementets Dato.“ Skibet skulde anløbe Corunna for Ordre, som skulde gives Capitainen af den danste Consul der inden 24 Timer, efterat han havde meldt sin Ankomst enten paa Bilbao eller Barcellona, og den herefter noget forskillige Fragt betales (udenfor Kjøbesummen) paa Losstedet med kort Sigt paa Hamborg. Brædder og Maatter til Underlag og Garnering skulde anstafes for Kjøbernes Regning og Løsningen skee i 8 Arbeidsdage mod en Godtgjærelse af 50 Hb. Bcmk. for hver overfyldende Dag.

Efter, hvad der er fremkommet under Sagen, maa det antages, at Ho-

vedfagsøgerne i Begyndelsen af October Maaned s. A., da de den 30te September fra Island havde modtaget et Brev, der meldte Skibet „Lucindes“ Ankomst dertil den 12te September, have medbeelt Contrafagsøgerne Underretning herom med Tilføiende, at de paatænkte at affsibe den solgte Ladning Klippiff med det nævnte Skib, og opfordret Contrafagsøgerne til at tilmelde deres Committenter i Spanien, Handelshuset Nowinkel & Co. dette, for at de kunde asurere „Lucindes“ Ladning. I Skrivelse af 5te October s. A. gjorde Contrafagsøgerne Nowinkel & Co. Meddelelse i Overensstemmelse hermed, og det nævnte Handelshuus lod da ogsaa tegne Assurance paa „Lucindes“ Ladning for en Sum af 16,900 Piastrer eller ca. 32,040 Rb. N. M. I den nærmest paafølgende Tid fandt der nogle Forhandlinger Sted imellem Parterne, som navnlig gik ud paa at bevæge Hovedfagsøgerne til at indrømme, at Skibet maatte kunne destineres til endnu en Havn foruden de tvende i Sluttesblen anførte, og det blev under disse Forhandlinger forudsat, at Ladningen skulde forsendes med „Lucinde“. Da Hovedfagsøgerne imidlertid den 9de November s. A. ved Breve fra Island havde erfaret, at „Lucinde“ havde lidt Havari ved Bogum i Faxebugten, omtalte de dette for Contrafagsøgerne og antydede — dog, som det maa antages, først efter nogle Dages Forløb — at de muligen paa Grund af „Lucindes“ Havari vilde benytte et andet Skib („Marie“, Capitain Wibstrup) til at levere den solgte Ladning; Hovedfagsøgerne udtalte dog tillige det Haab, at „Lucinde“, hvis Reparation efter den modtagne Underretning allerede var tilsendt bragt den 17de October, og som den 21de s. M. havde indtaget ca. 150 Skpd. Klippiff, kunde blive affsibet i rette Tid, og da Contrafagsøgerne fra deres Side yttrede, at de ikke vilde inblade dem paa at tage noget andet Skib istedetfor „Lucinde“, trængte Hovedfagsøgerne heller ikke videre ind herpaa. Men den 28de November modtog Hovedfagsøgerne med Brev fra deres Factor paa Island, dateret den 12te s. M., Connossement paa Ladningen pr. „Lucinde“, og da dette viste sig først at være udsærdiget den sidstnævnte Dato, altsaa efter Ubløbet af October Maaned, tilbøde de Contrafagsøgerne istedetfor samme at modtage det allerede den 11te October udsærdigede Connossement paa en Ladning Klippiff 750 Skpd. pr. „Marie“, hvilket Connossement de havde faaet tilsendt med et af de fra Island den 9de November modtagne Breve. (Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisseser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiesteretsstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 2de Januar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 7de Januar.

Nr. 39. Handelshuset Mohr & Rjør
contra

Handelshuset P. E. Knudsen & Søn (s e forrige Nr.).

Da Contrafagsøgerne hverken vilde modtage Connossementet pr. „Lucinde“ eller pr. „Marie“, lode Hovedsagsøgerne dem den 2den December f. A. notarialiter beskikke, idet de deels præsenterede dem Connossementet paa „Maries“ Ladning, hvorhos de, da denne kun var 750 Skpd. Klipfisk, tilbøde yderligere paa Lossestedet til samme Priis at levere 50 Skpd. Klipfisk, hvis Contrafagsøgerne pønstede det, deels overlode til disse, hvis de maatte foretrække det, at modtage Connossementet paa „Lucindes“ Ladning, 850 Skpd. Klipfisk, i hvilket Tilfælde Hovedsagsøgerne tillige erklærede sig villige til at godtgjøre Contrafagsøgerne den Difference i Assurancepræmie, som mulig maatte være at erlægge paa Grund af, at Skibet „Lucinde“ først var afgaaet fra Island i November istedetfor i October Maaned. For det Tilfælde, at Contrafagsøgerne vægrede sig ved at modtage noget af de to Connossementer, behøvdte Hovedsagsøgerne sig deres Ret i Anledning af det formeentlige Contractbrud og navnlig Ret til at lade Ladningen pr. „Marie“ realisere for Contrafagsøgernes Regning og Risiko. Contrafagsøgerne svarede imidlertid, at, da deres Committenter i Spanien pr. Telegraph havde underrettet dem om, at de paa Grund af Misligholdelse af Contracten ophævede samme og refuserede Ladningen pr. „Lucinde“ og ligeledes den pr. „Marie“, saa vilde de ikke modtage noget Connossement eller betale nogen Regning over de 750 Skpd. Klipfisk pr. Skibet „Marie“ og ligesaa lidt modtage noget Connossement eller betale nogen Regning over de 850 Skpd. Klipfisk pr. Skibet „Lucinde“; de tilføiede, at de for deres eller deres Mandanters Vedkommende Intet havde at erindre imod, at Hovedsagsøgerne disponerede over de tvende Ladninger, selv-

følgelig for deres egen Regning, idet Salget maatte blive Contrafagsøgerne og deres Mandanter uebkommende.

Efter foregaaende Forligsmægling indslævnebe nu Hovebsfagsøgerne Handelskøbet Mohr & Kjør til at kjendes pligtige til, mod Ublevering af Connossementet paa „Maries“ Ladning og Godtgjørelse af, hvad der ikke maatte blive ristourneret af Assurancepræmien for „Lucindes“ Ladning, samt imod yderligere Levering paa Forlangende af 50 Skpd. Klippisf i Bilbao eller Barcellogna, til Hovebsfagsøgerne at betale 21,026 Rd. 24 ß med Fradrag af 4 pCt. p. a. for hver Dag, Betalingen maatte blive erlagt inden den 11te Januar 1868, men med Tillæg af 5 pCt. Rente af det derefter udkommende Beløb fra Klagens Dato den 6te December 1867, indtil Betaling saandt Sted, foruden Sagens Omkostninger. Da Hovebsfagsøgerne imidlertid ved et den 8de December modtaget den 6te December fra Corunna affendt Telegram fik Underretning om, at Skibet „Marie“ var ankommet til den nævnte Havn, hvor Skipperen efter Slutsebden inden 24 Timer skulde have Ordre for Udlosningsstedet, og det som Følge heraf formeentlig var nødvendigt at sørge for Ladningens Realisation snarest muligt, lode Hovebsfagsøgerne, efter først den 9de December at have henvendt sig til Contrafagsøgerne, der imidlertid erklærede, at de ikke formeente at have Noget at gjøre med den til Corunna ankomne Ladning pr. „Marie“, hvorfor Hovebsfagsøgerne selv kunde disponere over den, den 16de December f. N. den paagældende Ladning Klippisf eller rettere Connossementet paa samme bortfælgte ved offentlig Auction paa Kjøbenhavns Børs efter forudgaaet Bekjendtgjørelse. Idet Ladningen herved efter Hovebsfagsøgernes endelige Beregning kun udbragtes til Netto 8,238 Rd. 3 ß foruden Beløbet af Fragten, Godtgjørelse af Garneringsbrædder og Maatter samt Assurancepræmie, have Hovebsfagsøgerne derefter for Retten forandret deres Paastand efter Stævningen derhen, at Contrafagsøgerne dømmes til at betale til dem Forskjellen mellem det nævnte Auctionsprodukt og den betingede Kjøbesum efter Slutsebden, 31,500 eller 21,026 Rd. 24 ß R. M., altsaa 12,788 Rd. 21 ß, hvori de dog have indrømmet en Decourt for den ikke ristournerede Assurancepræmie for „Lucindes“ Ladning, 160 Rd. 19 ß, med Renter af Restbeløbet 12,628 Rd. 2 ß 5 pCt. p. a. fra den 6te December f. N., indtil Betaling skeer. Subsidiært have Hovebsfagsøgerne indrømmet et yderligere Fradrag af 364 Rd. 44 ß for 13 Skpd. Klippisf, som erkendes ved Ankomsten til Bilbao at hav: været forvævede af Skibet „Maries“ Ladning.

Contrafagsøgerne, der principaliter have paastaet sig skifundne for Hovebsfagsøgernes Tiltale, støtte først og fremmest denne deres Paastand paa, at det formeentlig er Hovebsfagsøgerne, der have misligholdt Contracten, idet de formeentlig i October Maaned maae ansees at have truffet deres Valg med Hensyn til, med hvilket Skib det solgte Parti Klippisf skulde forsendes, navnlig endelig at have paataget sig at levere det pr. „Lucinde“, og det fremdeles ikke kan ansees godtgjort, at det har været begrundet i Hovebsfagsøgerne utilregnelige Omstændigheder, at „Lucinde“ ikke er blevet affikket i contractmæssig Tid. Contrafagsøgerne, som i denne Henseende have fremhævet, at der efter de frem-

komne Oplysninger formeentlig er Grund til at antage, at saavel Reparationen af Skibet som derefter Indbladningen i samme kunde og burde have været fremmet med større Hurtighed, i hvilket Tilfælde Afvikningen vel vilde kunne være foregaaet inden Udgaaen af October Maaned f. A., have som Følge deraf gjort gjældende, at Hovedsagsøgerne endog burde give dem Erstatning for det Tab, som de have lidt derved, at Handelen paa Grund af Hovedsagsøgernes Misligholdelse af samme gik overstyr, og under et Contrastsøgemaal have de derfor paastaet sig tilkjendt hos Hovedsagsøgerne ikke blot Beløbet af den ovenfor ommeldte ikke riftournerede Deel af Assurancepræmien for „Lucindes“ Ladning 160 Rb. 19 $\frac{1}{2}$, men endvidere Beløbet af den af dem i Anledning af Handelen erlagte Mæglercourtage 59 Rb. 56 $\frac{1}{2}$ og den Commission, som de selv vilde have tjent, hvis Handelen var gaaet i orden — idet de nemlig, som bemærket, kun havde kjøbt Klipstift i Commission for Mowinkel & Co. — 2 pCt. af 23,800 Rb. eller 476 Rb., tilsammen 695 Rb. 75 $\frac{1}{2}$, med Renter à 5 pCt. p. a. fra Contraktagens Dato den 28de December 1867, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger.

Der er imidlertid ikke tilstrækkelig Hjemmel til at tillægge de af Hovedsagsøgerne i Begyndelsen af October Maaned f. A. brugte Yttringer om, at den paagjældende Ladning Klipstift skulde affiktes med „Lucinde“, saalidt som den dermed forbundne Opfordring til at tegne Assurance paa dette Skibs eventuelle Ladning eller de senere stedfundne Forhandlinger Betydning som endelige og bindende Erklæringer, hvorved Hovedsagsøgerne, der ifølge Sluttedlen havde forbeholdt sig Ret til at affikte med „Lucinde“ eller et andet godt danst Skib, opgave denne Ret uden Hensyn til, om det blev dem muligt eller ikke muligt at benytte „Lucinde“ paa den paatænkte Maade. Vortseet fra den Forpligtelse til eventuel at godtgjøre Contrastsagsøgerne Udgifterne til Assurance for „Lucindes“ Ladning, som Hovedsagsøgerne muligen maatte have paadraget sig ved deres Henstilling eller Opfordring til Contrastsagsøgerne eller disses Committeer om at tegne saadan Assurance, kunde hine Yttringer formeentlig i det Høieste opfattes som et Tilfagn fra Hovedsagsøgernes Side om at affikte Ladningen med „Lucinde“, forsaavidt der ikke maatte komme uforudsete og uovervindelige Hindringer ivoien derfor. Men det er givet, at de Omstændigheder, der forsinke „Lucindes“ Afvikning, først indtraf eller først kom til Hovedsagsøgernes Kundskab efter de ommeldte Ubladelser fra deres Side, og efter, hvad der er fremkommet under Sagen, kan det ialtfald ikke statueres, at der paa Island er bleven ubiøst nogen Forsømmelse med Skibet „Lucindes“ Reparation eller Indbladningen i samme, hvorfor der med Føie kunde paadrages Hovedsagsøgerne Ansvar. Ei heller kan der gives Contrastsagsøgerne Medhold i deres Formening om, at Hovedsagsøgerne i hvert Fald maatte have forskjærst deres mulige Ret til at benytte Ladningen pr. „Marie“ til Dypbølse af Handelen af 8de Juni f. A. derved, at de først tilbøde Contrastsagsøgerne Connossementet paa denne Ladning den 28de November f. A., skjøndt de havde været i Besiddelse af og sølgelig havt Dispositionen over dette Connossement siden den 9de November. Om det nemlig end maatte være en naturlig Fordring fra Con-

trafagsøgernes Side, at Hovedfagsøgerne, naar de ikke kunde benytte Skibet „Lucinde“ saaledes, som af dem selv yttret, inarest muligt skulde give dem Underretning derom og navnlig saafnart som muligt stille den for dem istedetfor „Lucindes“ bestemte Ladning til deres Disposition ved Overgivelsen til dem af Connossementet paa samme, maa det dog erindres, at Muligheden af en Benyttelse af et tidligere udsærbiget Connossement istedetfor et andet paa Grund af forandrede Forhold jo var givet ved selve Sluttedlens Indhold, uden at der i den findes nogen Bestemmelse om, at Sælgerne eventuelt vare forpligtede til at præsentere det af dem endelig valgte Connossement inden en vis Frist efter sammes Udstedelse eller Modtagelse, og særligt finder derhos Hovedfagsøgernes Undblæelse af at præsentere Contrafagsøgerne Connossementet paa „Maries“ Ladning i Tidrummet fra den 9de til den 28de November f. A. sin naturlige Forklaring i deres først den sidste Dag bortfaldne Forventning om efter Contrafagsøgernes eget Forlangende at kunne lade dem faae Ladningen pr. „Lucinde“.

Om en Misligholdelse af Contracten fra Hovedfagsøgernes Side ved ikke at affikse „Lucinde“ i rette Tid kan der efter det Anførte ikke være Tale, og derved er Grundlaget for Contrafagsmaalet, forsaavidt det gaar ud over Forbringingen paa Godtgjørelse for den ikke riftournerede Assurancepræmie for „Lucindes“ Ladning bortfaldet. Contrafagsøgerne have imidlertid endvidere imod Hovedfagsmaalet indvendt, at den ved Connossementet paa Ladningen pr. „Marie“ tilbudte Dpfyhjælp af Handelen ikke var contractsmæssig, hvorfor Contrafagsøgerne formeentlig vare i deres gode Ret til at vægre sig ved at modtage bemeldte Connossement og til at erklære Handelen for hævet, og at Hovedfagsøgerne ialtfald have forstjert enhver Ret til at gjøre Ansvar gjældende imod Contrafagsøgerne for Handelens Misligholdelse derved, at de egenmægtig og vilkaarlig paa en uhensigtsmæssig Maade have ladet den Ladning sælge, som Contrafagsøgerne paastodes at være pligtige at modtage.

Af de af Contrafagsøgerne imod Contractmæssigheden af den tilbudte Ladning pr. „Marie“ fremsførte Indsigelser maa den ene — der gaar ud paa, at det nævnte Skib begyndte Indladningen før end October Maaned, nemlig i Slutningen af September, da det indtog ca. 200 Skpd. Klipfisk i Havnesfjerd, hvormed det gik til Keikiavik, hvor det i Begyndelsen af October Maaned indtog Resten af Ladningen — ansees for betydningsløs. Mere Vægt have de to andre Indsigelser, nemlig at „Maries“ Ladning ikke var contractmæssig, idet den kun indeholdt 750 Skpd. eller 240,000 Pbd., medens Sluttedlen lyder paa 256,000 à 288,000 Pbd., og at „Marie“ ikke var noget godt Skib. Hvad den første af disse Indsigelser angaar, da maa det erkjendes, at Sluttedlens Tilføjning „hvad Skibet laaber“ naturligen kun kan forstaaes saaledes, at det var indenfor de umiddelbart forud saavel med Hensyn til Minimum som med Hensyn til Maximum givne Grændser, at Skibets Rum skulde bestemme Ladningens Størrelse, og der maa sølgelig gives Contrafagsøgerne Medhold i, at „Maries“ Ladning ikke havde den contractmæssige Størrelse, saavel som deri, at denne Mangel ikke fuldstændig kunde ansees afhjulpen derved, at Hovedfagsøgerne

i Forbindelse med Connossementet paa 750 Skpb. Skipsffst tilbøde desforuden paa Løskjefedet til samme Priis etc. at levere de manglende 50 Skpb. Det kan imidlertid ikke ansees stemmende med Contractsforsørbets Væsen, at enhver som helst Mangel med Hensyn til en contractmæssig Ydelse ubetinget skulde være rettig til at fordr Contracten i det Hele hævet, og for at den heromhandlede forholdsviis mindre væsentlige og ikke i nogen Forseelse fra Hovedsagsøgerens Side begrundede Afsigelse fra Contracten i Henseende til Qvantiteten skulde kunne berettigede Contrafagsøgerne ikke blot til at fordr Erstatning for det Manglende m. v., men til reent at gaae fra Handelen, maatte Contrafagsøgerne efter Søs og Handelsrettens Mening ialtsalb have paaviist, at det ifølge særegne Omstændigheder var af Interesse for dem, at hele det omcontraherede Qvantum Varer blev leveret fuldt ud og paa engang. Men herom er der ikke Spørgsmaal i nærværende Tilfælde, hvor det neppe kan betvivles, at Anken over Ladningens Mangel i Henseende til Qvantitet kun er fremkommen, fordi Kjøberne i det Hele søffede at blive frie for at modtage de paagjældende Varer til den betingede efter de forandrede Conjunkturer meget høie Priis.

Forsaauidt dernæst Contrafagsøgerne have indvendt, at „Marie“ ikke kunde ansees at være noget contractmæssigt Skib, kommer det først an paa nærmere at bestemme, hvilket Begreb der rettest bør forbindes med det i Slutsejlen brugte Udtryk „eller et andet godt dansk Skib“. Contrafagsøgerne have søgt at gjøre gjældende, at Meningen med at sammenstille „et andet godt Skib“ med det særligt i Forveien nævnte Skib „Lucinde“ maa antages at have været den at antyde Maalestøffen, hvorefter det skulde bedømmes, om det andet eventuelt benyttede Skib var godt eller ikke. Denne Slutning er dog ikke begrundet. Rimeligviis er „Lucinde“ blevet nævnt, fordi det nærmest var Hensigten at benytte dette Skib, saa at Alternativet „eller et andet godt Skib“ kun er tilspøiet som en Art Reserve; men det kan ialtsalb ikke opstilles som en i Slutsejlen Ord begrundet Fordring, at det andet i Mangel af eller ifødetfor „Lucinde“ eventuelt benyttede Skib skulde være ligesaa godt som „Lucinde“. Ei heller kan der opstilles nogen anden bestemt præciseret Oualification som nødvendig, saasom at Skibet skulde være et første Classes Skib eller overhovedet være classificeret. Vilde Kjøberne stille flige positive Fordringer, maatte de have sørget for at faae dem bestemt udtrykte i Slutsejlen; som denne nu foresligger, kan der ikke gjøres anden Fordring gjældende end den, at Skibet ganske i Almindelighed skulde være et forsvarligt og godt Skib, ikke usfattet til den Transport, hvorom der var Tale. Hvorvidt nu Skonnerten „Marie“ kan siges at have været dette, maa efter de under Sagen fremkomne Ophlysninger ganske viis erkendes at være tvivlsomt. Der foresligger i den Henseende forskjellige i forskjellig Retning gaaende Udtalelser, og navnlig maa det ifølge et Syn, der af dertil af Dikken udmeldte Mænd er optaget over Skibet efter dets Ankomst hertil i Marts Maaned d. A., antages, at Skandækket paa Skonnerten „Marie“ ogsaa efter den i Foraaret 1867 foretagne Reparation af Skibet har været daarligt ifær i Bøugen, og at Raaderne om de fleste af Lønningstøtterne (paa Grund af Væbte) vare meget store og sølgelig vanskelige at holde tætte saaledes,

at der, naar Skibet arbejdede haardt i svær Sø, derved kunde fremkomme Løffage. Paa den anden Side gaaer et isølge retlig Udmeiselse, efter Skippers Pægjæring og efter Varsel til Nowinkel & Co. som Eier af Ladningen i Bilbao over Skibet efter dets Ankomst dertil i Januar Maaned d. A. optaget Skjøn, imod hvis Retsskyldighed der ikke findes at kunne gjøres nogen besvøiet Indveubing, ud paa, at saavel Skibets Bund som den øvrige Deel af Skibet og Inventariet var i god Stand til at kunne føre en værdifuld Ladning over Havet. Naar hertil kommer, at Skibet i den senere Tid har gjort flere Rejser, uden at dets Ladninger have lidt nogen Skade, og at den dog ikke meget betydelige Skade, som den under Sagen omhandlede Ladning Klipfisk har taget paa Rejsten til Spanien, ikke kan ansees som noget Bidnesbyrd om Skibets Ustikkethed til at føre en saadan Ladning over Søen, naar der toges Hensyn til det meget haarde Veir, som Skibet maatte ubholde i den spanske Sø i November Maaned f. A., og hvorunder det led noget Havari, kan det efter Sø- og Handelsrettens Formening ikke med tilstrækkelig Sikkerhed statueres, at Skonnerten „Marie“, som Hovedsagsøgerne selv oprindelig havde affibet fra Island til Spanien med den ommeldte Ladning Klipfisk for egen Regning, maa stemples som et ikke godt Skib, som Hovedsagsøgerne paa den ene Side ikke vilde have været forpligtede og paa den anden Side ikke vare berettigede til i Mangel af et andet og bedre Skib at benytte til Forsendelsen af den af dem solgte Ladning Klipfisk. Det kan isøvrigt bemærkes, at der ikke er Spørgsmaal om at hente nogen Indsigelse imod Anlagelsen af Skonnerten „Marie“ til den omhandlede Forsendelse fra Danstelligheder ved at faae Ladningen i samme forskifret, idet Hovedsagsøgerne tilligemed Connossementet tilføede Contrafagsøgerne den af dem for Ladningen i Hamborg tegnede Assurance, ligesom der heller ikke her er Spørgsmaal om, hvorvidt Contrafagsøgerne kunde gjøre noget Erstatningskrav gjælbende med Hensyn til den Skade, som Ladningen muligen maatte have lidt paa Rejsten paa Grund af Skibets mindre gode Bestaaffenhed.

Hvad endelig den Indsigelse angaaer, som Contrafagsøgerne have støttet paa den her paa Pladsen skete Forauktionering af Ladningen, da synes det ikke at kunne bestrides, at Hovedsagsøgerne havde fuld Føie til at træffe Foranstaltninger med Hensyn til Anbringelsen af den til Corunna ankomne Ladning Klipfisk, som Contrafagsøgerne ikke vilde vide noget af at sige. Man kunde ikke lade Ladningen forblive i Skibet og lade dette henligge i Havnen ved Corunna, ligesaa lidt som der fornuftigviis kunde være Tale om at oplægge Ladningen der. Contrafagsøgerne have derimod gjort gjælbende, at Hovedsagsøgerne burde have ladet Skibet gaae til en af de 2 i Slutsebelen opgivne Bestemmelseshavne, Bilbao eller Barcellona, og have oplagt Ladningen der indtil nærværende Sags Udgang. Men en saadan Foranstaltning, som isøvrigt forudfatte et ikke til Hovedsagsøgerne selv overladt Valg mellem de 2 Bestemmelseshavne, vilde vistnok have været lidet hensigtsmæssig og navnlig, forsaavidt der var Spørgsmaal om en ubestemt længere Tid, forbunden med Udgifter og Risiko, som det ikke kunde forlanges, at Hovedsagsøgerne skulde underkaste sig. Hovedsagsøgerne, der ved Notarialbestikfelsen udtrykkelig forbeholdt sig at realisere Ladningen,

maatte efter de forhaandenbærende Omstændigheder være berettigede til at gjøre dette eventuelt for Contractsførgernes Regning, og naar de have gjort dette, kan der altfaa ikke være Tale om, at de ene og alene derved skulde have forbrudt den Ret til Erstatning for Contractbrud, som de ellers maatte have ligeoverfor Contractsførgerne; der kunde ialtsald kun være Spørgsmaal om: Ansvar for Hovedsagsførgerne, navnlig om en Formindstfelse af deres Krav paa Contractsførgerne, forsaavidt de maatte erkjendes ved Realisationen at have brugt en utilbørlig eller uhenftigtmæssig Fremgangsmaade, som det opstaaende Tab for en større eller mindre Deel maatte tilskrives.

Subsidiært have Contrahenterne gjort dette gjældende, idet de have fastholdt, at Ladningen i hvert Fald burde have været solgt ikke i Kjøbenhavn, men enten i Bilbao eller i Barcellona. Efter en af dem paa Grundlag af de formeentlige Priser paa den Tid i Bilbao og under Hensyn til Ladningens Tilstand forfattet Dypgjørelse skulde Ladningen i Bilbao kunne have været udbragt til 12,341 Rb. 7 $\frac{1}{2}$, og de have derfor subsidiært paaastaet, at Erstatningen til Hovedsagsførgerne ikke i noget Tilfælde kan sættes høiere end til Forskjellen mellem dette Betsøb og den betingede Kjøbesum 21,026 Rb. 24 $\frac{1}{2}$, altfaa 8,685 Rb. 17 $\frac{1}{2}$, med Fradrag af Assurancepræmien for „Marie“ Ladning og af den ikke risournerede Deel af Assurancepræmien for „Lucinde“ Ladning. Ligesom imidlertid de Data, hvorpaa Contractsførgerne grunde deres Formening om, at den paagjældende Ladning skulde sælges i Bilbao vilde have kunnet udbringes til ca. $\frac{1}{2}$ Gang mere end Auctionsprovenuet her paa Pladsen, ere temmelig løse og derhos ikke synes at stemme med andre under Sagen fremkomne Dyplysninger, og ligesom Hovedsagsførgerne, som ovenfor bemærket, ikke vilkaarlig kunde vælge imellem Bilbao og Barcellona, saaledes sees det ikke rettere, end at Kjøbenhavn, hvor Handelen var afsluttet og skulde opfyldes, og hvor ogsaa Contractsførgerne ere bosiddende, frembød sig som det naturlige Sted for en nødvendig bleven Realisation af Varerne. Ei heller findes den af Hovedsagsførgerne derved brugte Fremgangsmaade med at labe Varerne eller rettere Connossementet paa disse sælge ved offentlig Auction paa Børsen, i Henhold til de da igjennem Brev fra Capitain Bidstrup efter Ankomsten til Corunna foreliggende Dyplysninger, at give begrundet Anledning til Anke af Contractsførgerne, hvem Hovedsagsførgerne jo iøvrigt ved Notarialbestikkelsen og den senere Meddelelse af 9de December f. A. havde givet Leilighed til at yttre sig om, hvorledes der efter deres Formening rigtigst forholdtes med Ladningen og dens Realisation.

Som antydet, have Contractsførgerne subsidiært paaastaet, at den af Hovedsagsførgerne for Forsikringen af Ladningen pr. „Marie“ erlagte Præmie maa være dem uvebfommende, da de ikke have anmeldt Hovedsagsførgerne om at assurere bemeldte Ladning for dem. Hovedsagsførgerne have herimod indvøndt, at, da Contractsførgerne lode Ladningen pr. „Lucinde“ forsikre, maatte de saameget mere antages at ville have ladet Ladningen med det efter deres Formening meget daarligere Skib „Marie“ forsikre; Hovedsagsførgerne ville forsaavidt ansees at have handlet som negotiorum gestores for Contractsførgerne. Det

sees imidlertid ikke, at denne Betragtning med Føie kan gjøres gjældende i dette Tilfælde, hvor Forsikringen for Ladningen pr. „Marie“ var bleven tegnet i Hamborg af Hovedsagsøgerne i Begyndelsen af October Maaned f. A. for egen Regning og var kommen dem selv tilgode fra Skibets Afstibning den 11te October indtil Udgangen af November Maaned f. A., da Connossementet paa „Maries“ Ladning tilbødes Contrafagsøgerne. Disses Protest imod at betale Assurancepræmien 650 Rd. 78 $\frac{1}{2}$ maa derfor tages tilfølg, og det af Hovedsagsøgerne paaftaaede Beløb 12,628 Rd. 2 $\frac{1}{2}$ bliver altsaa at nedsætte til 11,977 Rd. 20 $\frac{1}{2}$.

Det er ligeledes ovenfor bemærket, at Hovedsagsøgerne have erklæret, at de subsidiairt vilde finde sig i, at der for ca. 13 Skpd. Klipfisk, som erkjendes at have været fordærvede af „Maries“ Ladning ved Ankomsten til Viborg, afsortes 364 Rd. 44 $\frac{1}{2}$. De have i den Henseende anført, at medens Contrafagsøgerne ikke havde nogen Føie til at protestere imod Væghytelsen af det nævnte Skib eller til at refusere sammes Ladning i det Hele, kunde der vel være Grund for dem til at fordrø Erstatning for den Deel af Ladningen, som blev fordærvet paa Rejsen, forsaavidt dette kunde antages foranlediget ved nogen Mangel ved Skibet. At dette Sidste skulde være Tilfældet, have Hovedsagsøgerne nu vel ikke ligefrem villet indrømme, men ifølge den Maade, hvorpaa de under Forhandlingerne før Retten have stillet sig med Hensyn til dette Punct navnlig ligeoverfor Contrafagsøgernes Erklæring om, at de subsidiairt accepterede den ommeldte Affortning i Erstatningsbeløbet, maa det dog antages, at Hovedsagsøgerne ikke modsatte sig, at der gaaes ud fra den anførte Forudsætning, medens der paa den anden Side ifølge Proceduren ikke bliver Spørgsmaal om Affortning for et større Quantum havareerede Varer end det fornævnte, ca. 13 Skpd. Erstatningssummen bliver herefter at nedsætte til 11,612 Rd. 72 $\frac{1}{2}$.

Contrafagsøgerne have imidlertid endnu fremsat nogle subsidiaire Indsigelser med Hensyn til Beregningen af den i Slutsebilen omtalte Decourt af laveste Nationalbankdisconto (4 pCt. p. a.) i Tilfælde af Betaling forinden den 11te Januar 1868 (o: 3 Maanedes fra Connossementets Dato) saavel som med Hensyn til den af Hovedsagsøgerne neblagte Rentepaastand. Disse Indsigelser ere forsaavidt begrundede, som Hovedsagsøgerne efter Slutsebilen ikke paa engang kunne forlange den betingede Kjøbesum uden Affortning for Tiden før den 11te Januar 1868 og Renter à 5 pCt. p. a. af dette Beløb fra et tidligere Tidspunct end den sidstnævnte Dato; paa den anden Side er imidlertid Contrafagsøgernes Beregningsmaade heller ikke correct. Hovedsagsøgerne kunde, med Fradrag ifølge det Ovenansførte deels af 160 Rd. 19 $\frac{1}{2}$ deels af 364 Rd. 44 $\frac{1}{2}$, fordrø Betaling den 11te Januar 1868 af den betingede Kjøbesum 21,026 Rd. 24 $\frac{1}{2}$ imod Udblevering af Connossementet eller senere, da Ladningen var solgt, imod Fradrag af Auctionsprovencuet pr. 11te Januar 1868 8,238 Rd. 3 $\frac{1}{2}$ med Tillæg ifølge det Ovenansførte af 650 Rd. 78 $\frac{1}{2}$ som uretellig belastede Auctionskjøberens, altsaa ialt pr. 11te Januar 1868 den Sum 11,612 Rd. 4 Mk. 8 $\frac{1}{2}$. Men ifølge Slutsebilen vare Hovedsagsøgerne ogsaa berettigede til at fordrø Be-

taling strax efter Connossementets Overlevering eller Præsentation imod en Decourt af 4 pCt. p. a. for Tiden indtil den 11te Januar 1868, og Hovedfagsøgerne kunde altsaa den 6te December 1867, Forligsslagens Dato, gjøre Forbring paa 11,612 Rb. 72 $\frac{1}{2}$ ÷ 4 pCt. p. a. deraf beregne for 35 Dage, eller 45 Rb. 14 $\frac{1}{2}$. Det bliver altsaa 11,567 Rb. 58 $\frac{1}{2}$, hvortil den ovenførte Erstatningssum af 11,612 Rb. 72 $\frac{1}{2}$ ifølge den fra Parternes Side givne Anledning bliver at rette; men af den nævnte Sum ere Hovedfagsøgerne da ogsaa i Medfør af de almindelige Rettsregler berettigede til at fordrø 5 pCt. aarlig Rente fra Paaklagens Dato, indtil Betaling skeer.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Mandagen den 10de Januar.

Nr. 201. **Odense Kjøbstads Skifteret**, som behandler Kjøbmand H. L. Michelsens Fallitbo, og **forskjellige Creditorer i Boet** (Advocat Nellemann)

contra

Handelskøbet **C. E. Albeck & Søn** (Ingen), angaaende de Indstævntes Paastand om forlobs Betaling af et Beløb af 923 Rb. 4 Mk. 15 $\frac{1}{2}$ m. m.

Odense Kjøbstads Skifterets Decision af 25de September 1868: „Den af endeel af Creditorerne i Henrik Lund Michelsens Fallitbo nedlagte Indsigelse imod, at Grosferer J. H. Ruben af Kjøbenhavn for sine i Boet anmeldte Forbringinger tillægges noget Ublæg, og den af Grosferer J. H. Ruben og C. E. Albeck & Søn i Kjøbenhavn nedlagte Paastand om forlobs Betaling af deres Forbringinger i endeel Fallitboet vedkommende udestaaende Forbringinger kan ei tages til Følge.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April 1869: „Citanterne, Handelskøbet C. E. Albeck & Søn i Kjøbenhavn, bør være berettigede til forlobs og stadesløs Betaling af 923 Rb. 4 Mk. 15 $\frac{1}{2}$ med Renter heraf 6 pCt. aarlig fra 17de April f. N. i de dem af Kjøbmand H. L. Michelsen ved Document af 17de Marts f. N. overdragne Forbringinger. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Det i den indanfede Dom omhandlede Document af 17de Marts 1868 gaaer, forsaavidt det omtaler de allerede en anden

Mand til Sikkerhed overdragne Forbringere, kun ud paa at give de Indstævnte en betinget Ret til af denne Mand at faae Forbringerne eller en ubestemt Deel af dem overdragne, hvilken Overdragelse imidlertid ikke blev fuldbgyrdet, fordi Betingelsen for samme ikke var indtraadt, dengang Documentets Udleder opgav sit Vo. Og vel hedder det i Documentet, forsaavidt angaaer de deri sidst omtalte specificerede Forbringere, at disse „transporteres“ til de Indstævnte; men ved Siden heraf udtales det udtrykkelig, at disse Forbringere ligesaa vel som de førstnævnte og de i Documentet omtalte pantfattede Varer gives „til Sikkerhed for stadesløs Betaling“ af den derved anerkjendte Gjæld; og af Documentets hele Indhold fremgaaer det klart, at det i Virkeligheden kun er et sædvanligt Gjældsbeviis, ved hvilket der tillige for det Tilfælde, at Debitor misligholder sine Forpligtelser med Hensyn til Gjældens Afbetaling, tilsiges Creditor Pant eller en lignende Sikkerhedsret i de deri nævnte Varer og Forbringere.

Allerede som Følge af det Anførte kan de Indstævnets Paa-stand om at betragtes som Ciere af de omhandlede Forbringere ikke ansees begrundet, og da Betingelserne for Stiftelsen af en Pante-rettet eller lignende Sikkerhedsret, der kunde gjøres gjældende ligeoverfor Creditorerne i Fallitboet, ikke ere tilstede, maa den af de Indstævnte i Voet neblagte Paa-stand om deres Tilgodehavendes Betaling forlods ved Hjælp af de paagjældende Forbringere for-kaftes.

Processens Omkostninger ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve for Overretten og Høiesteret.

Thi kjendes for Ret:

Den af de Indstævnte i H. E. Michelsens Fallitbo neblagte Paa-stand om forlods Betaling af deres Tilgodehavende efter ovennævnte Document af 17de Marts 1868 i de deri omtalte udestaaende Forbringere kan ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret op-hæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Efterat Kjøbmand H. L. Michelsen i Odense den 19de Februar f. A. havde til Grosserer J. H. Ruben i Kjøbenhavn udstedt et med Overstriften Transport forshynet Document, hvori han, som det hedder, til Sikkerhed for skadesløs Betaling af de 958 Rbd. 6 ß med Renter, som han var skyldig til Ruben for Varer, herved giver denne skadesløs Transport paa samtlige sine til Dato udestaaende Forbringinger, hvilke Forbringinger derefter i Documentet ere specificerede til et sammenlagt Beløb af 980 Rbd. 6 ß, og han derefter endvidere havde tilstillet Ruben endeel Varer, udstedte Michelsen dernæst den 17de Marts f. A. til Citanterne, Handelshuset C. E. Albeck & Søn i Kjøbenhavn et Document, hvori han tilstaaer for Varer at være dem skyldig 923 Rbd. 4 Mk. 15 ß, som han forpligter sig til at betale med 100 Rbd. inden Maanedens Udgang og 200 Rbd. i hver følgende Maaned, indtil det hele Beløb skadesløst er betalt, hvorefter det hedder, at til Sikkerhed for skadesløs Betaling giver han herved Citanterne deels secundair Sikkerhed næstefter Ruben i de ommeldte Varer, deels ligeledes secundair Sikkerhed næstefter Ruben i de udestaaende Forbringinger, som han ved Transport af 19de Februar har overdraget ham, saaledes at Ruben, efterat være skyldig gjort, maa være berettiget til at overdrage Forbringingerne til Citanterne, og deels endelig transporterer og overdrager han til ydermere Sikkerhed til Citanterne forfjellige i Documentet specificerede udestaaende Forbringinger, tilfammen til Beløb 260 Rbd. 2 Mk. 1 ß, hvorefter det sluttelig bemærkes, at Forbringingerne ikke maane incasseres, saalænge Michelsen opfylder sine Forpligtelser efter Documentet. Ved Paategning af 20de Marts f. A. paa Documentet har Ruben derhos erklæret sig villig til, efterat være skyldig gjort for sit Tilgodehavende hos Michelsen, at overdrage Citanterne de ovennævnte Varer og de ham tiltransporterede Forbringinger. Den 14de April næstefter overgav Michelsen sit Bo som faldt til Odense Skifterets Behandling, og Citanterne have derpaa i Boet — i hvilket Ruben paaastod sig kjendt berettiget til forlobs og skadesløs Betaling af sit Tilgodehavende, der ved Realisationen af de ommeldte Varer var nedbragt til 450 Rbd. 5 Mk. 1 ß, i de ham tiltransporterede Forbringinger — anmeldt deres ovennævnte Tilgodehavende 923 Rbd. 4 Mk. 15 ß samt Omkostninger skadesløst 50 Rbd. 4 ß, tilfammen 973 Rbd. 5 Mk. 3 ß, med Renter 6 pCt. p. a. fra 17de April f. A., med Paastand om at kjendes berettiget til forlobs og skadesløs Betaling for det saaledes anmeldte Krav i samtlige de dem overbragne Forbringinger. Imod denne Paastand fremsatte Substævnte, Procurator Kramer som Mandatarius for P. Boss & Co. og P. Philipsen & Co. samt forfjellige andre Creditorer i Boet Subsigelse, og ved den derefter den 25de September f. A. affagte Decision blev eragtet, at den af Citanterne nedlagte Paastand om forlobs Betaling af deres Forbringinger i de omhandlede Fallitboet vedkommende udestaaende Forbringinger ikke kunde tages til Følge. Denne Decision have Citanterne nu indanket her for Retten, hvor de have gjentaaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand samt paaستاet sig tillagt Appellens Omkostninger. Den indstævnte Skifteret samt de forfjellige indstævnte Creditorer ere hverken mødte eller have ladet møde ved Overretten, og Sagen vil

derfor i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paa-
 kjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheber navnlig Skifteacten.

Den af de indstævnte Creditorer fremsatte Indsigelse mod, at der til-
 kjendes Citanterne den af dem paaستاeðe forlobs Dækning af de omhandlede
 udestaaende Forbringinger, gaaer ud paa, at der hverken ved Documentet af 19de
 Februar f. A. eller ved det til Citanterne udstedte Document af 17de Marts
 f. A. kan ansees skeet nogen virkelig Transport eller endelig Overdragelse af
 bemeldte Forbringinger, i hvilken Henseende de navnlig have paaðeraabt sig, at det
 i begge Documenter alene hedder, at Forbringerne overdrages „til Sikkerhed“
 for Betalingen; derimod have de gjort gjældende, at det maa ansees at have
 været tilfigtet at give Citanterne Underpant i Forbringerne, hvilket Pant imid-
 lertid ikke kunde have nogen Gjældighed, eftersom Documentet af 17de Marts
 f. A. ikke er blevet tingløst. Ligesom imidlertid Documentet af 19de Februar
 i sin Overkrift betegner sig som en Transport og isøvrigt gaaer ud paa, at der
 gives Ruben skadesløs Transport paa Forbringerne, som derefter specificeres,
 saaledes hedder det i Documentet af 17de Marts om de Forbringinger, hvori se-
 cundair Ret gives Citanterne, at Michelsen ved Transport af 19de Februar har
 overdraget Ruben disse Forbringinger, og hvad angaaer de særlig i Documentet
 af 17de Marts specificerede Forbringinger, hedder det, at Michelsen transporterer
 og overdrager dem til Citanterne, og vel hedder det i begge Documenter, at
 Overdragelsen af Forbringerne skeer til Sikkerhed for Betalingen af de paa-
 gjældende Gjældsposster, men der findes saa meget mindre at kunne lægges
 nogen afgjørende Bægt paa det saaledes brugte Udtryk, der navnlig kan antages
 at være anvendt for at antyde, at Forbringerne muligens vilde afgive et Over-
 skud, som det i Documentet af 17de Marts maa ansees forudsat, at en Over-
 dragelse af Forbringerne med Ret til at incassere samme var skeet, idet det med
 Hensyn til de Forbringinger, hvori Citanterne skulde have secundair Sikkerhed,
 hedder, at Ruben, efterat være fuldføjet, maa være berettiget til at overbringe
 Forbringerne til Citanterne, hvorhos det sluttelig bemærkes, at Forbringerne
 ikke maae incasseres, saalænge Michelsen opfylder sine Forpligtelser efter Docu-
 mentet. Det findes herester — og idet det ikke, saaledes som de indstævnte
 Creditorer endvidere have villet gjøre gjældende, kunde være nødvendig for, at
 Overdragelsen af Forbringerne skulde have Retsvirkning som Transport, at
 Handelsbøgerne leveredes Transporthaveren — at maatte antages, at Docu-
 mentet af 17de Marts f. A. gaaer ud paa en virkelig Transport af de i samme
 omhandlede udestaaende Forbringinger, og der vil derfor være at give Citanterne
 Dom efter deres Paastand, dog saaledes, at der ikke mod de indstævnte Credi-
 tors Protest vil kunne tilkjendes Citanterne de af dem i Omkostninger forbrøede
 50 Rd. 4 ß, hvorhos Sagens Omkostninger for Overretten efter Omstæn-
 dighederne findes at burde ophæves.“

Nr. 335.

Advocat Liebe
contra**Jens Hansen** (Defensor Brock),

der tiltales for at have overfaldet Birkebonner Hansen i Spanget med Trusel, Fornærmelser og Skjældsord under Udførelsen af hans Embedsforretning.

Brahetrolleborg Virts Extraretsdom af 7de August 1869: „Tiltalte Arrestanten Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han bør derhos betale samtlige af Sagen og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hoffmejer og Hansen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de November 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Christensen og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Arrestanten Jens Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag er det ved de afgivne Bidneforklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Jens Hansen har imod Birkebonner Hansen under Udførelsen af dennes Embedsforretninger brugt Skjældsordene Tvo, Røver, Kjæltring, tiltalt ham med „Du“ og truende opløstet sin Haand imod ham. Arrestanten, der er født i Aaret 1829 og forhen ved nærværende Rets Dom af 14de Mai 1867 anseet efter Straffelovens § 202 samt §§ 100 og 101 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og ved Højesteretsdom af 12te Juni 1868 efter Straffelovens §§ 202 og 101 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, er nu ved Brahetrolleborg Birketingsdom af 7de August b. A. retteligen anseet efter Straffelovens §§ 98 og 101, og da den valgte

Straf af Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste."

Nr 329.

Advocat Nellesmann

contra

Poul Møller og Niels Jensen (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Kronborg østre Virks Extraretsdom af 13de August 1869:
„Tiltalte Bobil Kirstine Hansen eller Nicolaisdatter bør for det Offentliges Tiltale fri at være. Arresterterne Poul Møller, Niels Jensen og Lars Jørgensen bør hensesættes, Førstnævnte til Tugthuusarbejde i 3 Aar, den Anden til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og den Sidstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Johanne Jensdatter eller Johanne Marie Jensdatter bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, men forøvrigt for det Offentliges Tiltale fri at være. Samtlige Tiltalte udrede Een for Alle og Alle for Een de af deres saavel som af den ved Døden afgaaede Bendte Juliusdatters, Jørgensens Hustrus Arrest flydende Omkostninger. De isøvrigt af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Smith i Hillerød 10 Rd. og Defensor, Procurator Alsted i Fredensborg 8 Rd., bør Arresterterne Poul Møller, Niels Jensen og Lars Jørgensen, Een for Alle og Alle for Een, udrede saaledes, at Tiltalte Johanne Jensdatter eller Johanne Marie Jensdatter in solidum med dem tilsvare 1/12 deraf. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te November 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at staa, dog at Straffen for Tiltalte Johanne Jensdatter bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 12 Dage. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten, Auditeur Mundt og Bloch, betale Arresterterne Poul Møller, Niels Jensen og Lars Jørgensen, Een for Alle og Alle for Een, 10 Rd. til hver, saaledes at Tiltalte Johanne Jensdatter eller Johanne Marie Jensdatter in solidum med Arresterterne deraf udreder 1/12. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Poul Møllers og Niels Jensen's Vedkommende anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Førstnævnte tillige bliver at dømme efter Straffelovens § 228, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Nellesmann og Brod tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd. der udredes af enhver af de Tiltalte med det Halve.

I den indankede Doms Præmisjer hebdet: „3 nærværende i 1ste Instants ved Kronborg østre Virks Extraret paadømte Sag ere Arrestanterne 1) Poul Møller, 2) Niels Jensen . . . actionerede, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Løsgænger . . .

Arrestanten Nr. 1 Poul Møller er ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i efterfølgende i Underretsdommen ommeldte Typerier:

1. Natten mellem 18de og 19de Marts d. A. i Nebflager Lauritzens Reberhøns i Hornbæk, der kun var lukket med en for Døren anbragt Haspe, stjal Arrestanten en Deel Liner og Tougværk tilsammen af Værdi 40 Mk. . . . Kosterne ere tilbagegivne Bestjaalne, der har frataltet videre Krav paa Erstatning.

2. Natten mellem den 24de og 25de Marts d. A. stjal han fra forskjellige Haver og Pladse i Hornbæk 6 store saltede Torst og endeel Strupper, uden at det har været muligt at tilveiebringe tilstækkelig Oplysning om Fiskenes Eiermand. Værdien af det Stjaalne har Arrestanten opgivet til 4 Mk.

3. Natten mellem den 21de og 22de Marts d. A. tilvandt han sig i en Skolelærer Pleth i Hornbæk tilhørende Kjelder, der er beliggende et Stykke fra Hornbæk Skole, omtrent 100 Sild, som han lagde op paa Loftet over Kjelbereren, og — efterat have fortalt Medtiltalte Lars Jørgensen det Passerede og være bleven enig med denne om nogle Nætter efter at hente de stjaalne Sild og tilvandt sig nogle flere — udførte han Natten mellem den 1ste og 2den April d. A. dette Forfæet og bragte de ved begge Typerier stjaalne Sild til Lars Jørgensen, hvor de bleve inlagte i en Fjerding. Arrestanten gik ind i Kjelbereren gennem 2 Døre, af hvilke efter hans Forklaring ingen var aflaaet og den yderste kun lukket med en Haspe, og han har vedholdende benægtet at have skaffet sig Afgang til Kjelbereren ved at gjøre Brud paa en Hængelaas, som efter Bestjaalnes Opgivende var anbragt for den inderste Kjelderdør den første Gang, Arrestanten stjal. Antallet af samtlige stjaalne Sild er af Arrestanten opgivet til omtrent 200 Stykker, hvad Bestjaalne, der har vurderet dem

til 3 Mk. pr. Dl, men har frasaldet Erstatning, ikke har kunnet benægte Rigtigheden af.

Endvidere har Arrestanten tilstaaet at have i April 1864 begaaet et Indbrudstyveri paa Dronningemøllen, for hvilken Forbrydelse han blev tiltalt, men paa Grund af sin Benægtelse kun anseet med Hælerstraf ved Høiesteretsdom af 25de Januar 1865, men er ifølge Justitsministeriets Resolution af 3die Juli d. A. ikke herfor draget til Ansvar i nærværende Sag.

Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i Løsgængeri ved, siden han den 3die Februar d. A. efter udstaaet Straf forlod Straffeanstalten, indtil han i Begyndelsen af April blev anholdt, at have tilbeels uden Subsistensmidler stadig drevet omkring uden noget Erhverv og uden at søge Arbejde.

Paa lige Maade er Arrestanten Nr. 2 Niels Jensen overbeviist at have i afvigte Vinter i Forening med Medtillatte Lars Jørgensen tilvendt sig fra Skolelærer i Borsholm Jørgensens Kartoffelkule ca. $\frac{1}{2}$ Td. Kartofler af Værdi 15 Mk. pr. Td., ligesom Arrestanten engang i sidste Vinter efter bemeldte Lars Jørgensens Forklaring har bragt til dennes Huus 3 Stpr. Kartofler, som han opgav at have travendt Skolelærer Jørgensen, hvad Arrestanten Jensen vel ikke har kunnet minde, men dog anseet for muligt.

Ligeledes har Arrestanten Jensen i afvigte Vinter fra Skolelærer Olsens have i Hellebæk tilvendt sig 5 à 6 Kaaalhoveder af Værdi 3 à 4 f. pr. Stk., ved hvilken Leilighed Arrestanten Lars Jørgensen ventede i den nærliggende Skov og var behjælpelig med at bringe Kaaalhovederne til sit Huus, samt fra nævnte Skolelærer Olsens Kartoffelkule omtrent $\frac{1}{2}$ Td. Kartofler af Værdi 24 f. à 2 Mk. Stjæppen, hvilke Kartofler bleve henbragte til tidnævnte Lars Jørgensens Huus. Begge de Bestjaalne have frasaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har Arrestanten Jensen gjort sig skyldig i Løsgængeri ved at overtræde et ham af vedkommende Politimester den 10de April d. A. givet Tilhold om at stasse sig lovligt Erhverv m. v., idet Arrestanten stadig til sin Anholdelse den 24de f. M. har drevet omkring paa Landet uden lovligt Erhverv og for største Delen tilbragt Nætterne i Hørsrød Segn. . . .

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclussioner af de underordnede Rætters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sædioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).
 Hielshøe & Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 44.

Den 28de Januar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 10de Januar.

Nr 329.

Advocat Mellemann

contra

Poul Møller og Niels Jensen (see forrige Nr.).

Da Arrestanten Poul Møller, der er født den 3die Januar 1833, tidligere har været anseet ifølge nærværende Rets Dom af 18de Januar 1853 i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Høiesteretsdom af 12te Januar 1854 i Henhold til samme Frdn.s § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 26de Mai 1858 for ulovlig Omgang med Hittegods som for 3die Gang begaaet Hæleri i Henhold til samme Frdn.s § 58 jfr. § 79 med samme Arbejde i 2 Aar og ifølge Høiesteretsdom af 25de Januar 1865 som for 4de Gang begaaet Hæleri i Henhold til bemeldte Frdn.s § 22 jfr. § 25 med samme Arbejde i 4 Aar, samt 5 Gange har været straffet for Løsgængereri, sidste Gang efter Kronborg østre Virks Politiretsdom af 29de December 1863 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil han nu være at ansee deels efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri deels efter Lov 3die Marts 1860 § 1, ifødetfor at han ved Underrettsdommen er anseet deels efter sidstnævnte Lovbestemmelse deels efter Straffelovens § 231. Arrestanten Niels Jensen, der er født den 23de Januar 1836 og tidligere har været anseet efter Høiesteretsdom af 28de Juli 1852 for Indbrudstyveri med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og 4 Gange for Løsgængereri tildeels forenet med Betleri, sidste Gang efter nyssnævnte Virks Politiretsdom af 8de August 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er rettelig anseet i Henhold til Straffelovens § 61 2det Stykke efter Lovens § 228 samt Lov 3die Marts 1860 § 1. De ved Underrettsdommen valgte Straffe for den Første-

nævnte af 3 Aars Tugthuusarbeide og for den Sidstnævnte af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide findes efter Omstændighederne at maatte bifaldes. . .

Da Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilsendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom efter det Anførte være at stadfæste med den ny nævnte Forandring i Henseende til Tilstalte Johanne Jensbatters Straf."

Nr. 327.

Advocat Brock
contra

Jacobine Samuelsen, Nielsens Enke (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te November 1869:
„Arrestantinden Jacobine Samuelsen, Nielsens Enke bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber samt i Erstatning til Bomuldsvæver Johannes Gørty betale 3 Rb. 1 Mk. Saa bør hun og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Rode, med 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det Tilstalte overbeviste Forhold tillige bliver at tilregne hende som 2den Gang begaaet Tyveri, hvorfor Straffelovens § 230 endvidere bliver at tage i Betragtning ved Straffens Bestemmelse, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestantinden Jacobine Samuelsen, Nielsens Enke, der er født den 21de December 1820 og tidligere anseet ved Amager Birks Extraretsdom af 26de April 1862 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og Lov 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved Højesteretsdomme af 26de April og 4de December 1866 i Henshold til D. L. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September

1841 § 6 og overeensstemmende med førstnævnte Frdn.s § 22 jfr. § 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorunder var indbefattet den Straf, hun endvidere havde forskyldt for Bettleri, samt i Medfør af Straffelovens § 241 efter sammes § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have afsvigte 15de October sjaalet 3 Rd. 1 Mk., som beroede i en værbiløs Pung og tilhørte Bomuldsvæver Sophannes Sørg og hennes Hustru Elisabeth Zubek.

Som Følge heraf vil hun nu i Genhold til sidstnævnte Lovs § 241 fjerde Stykke blive at dømmes efter sammes § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneeder."

Nr. 324.

Advocat Brock

contra

Jens Christensen Boye (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Kougsø m. fl. Herreders Extraretsdom af 31te August 1869: „Tiltalte Jens Christensen Boye af Rodskov bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage. Han bør derhos udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder 5 Rd. i Salair til Actor, Procurator Bredstrup og 4 Rd. til Defensor, Procurator Jacobh. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 25de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Jens Christensen Bøye for Tyveri.

Det er i saa Henseende af et Vidne edelig forklaret, at, da Vidnet ved et Marked i Nønde den 19de Mai d. A. om Eftermiddagen stod ved et Bord, hvorved en Handlende fra Aalborg salds Knive og andre Gjenstande, kom Tiltalte der tilseende, og uden at indlede nogen Handel besaae han de paa Bordet til Salg ublagte Gjenstande og tog blandt Andet et Fouteral, hvori der var 2 Barbeerknive, i Hænderne og udtog og efterfaae Knivene, og da den Handlende i et Dieblis ikke saae det, gif Tiltalte bort med Fouteralet med de deri værende 2 Barbeerknive, men da Vidnet underrettede den Handlende derom, satte denne efter Tiltalte, der efter Vidnets Forklaring havde gaaffe rolig fjernet sig, og forlangte, at Tiltalte skulde betale ham 15 Mk. for Knivene, hvorimod Tiltalte paastod, at den Handlende havde overladt ham Knivene for 24 π for Stykket, og at han kun havde glemt at betale dem, og da en Politibetjent blev tilkaldt, blev Tiltalte anholdt og hensat under Bevogtning i et Locale ved Markedspladsen, hvorhos Knivene med Fouteralet bleve tagne i Bevaring af den tilkaldte Politibetjent. Det er derhos af det nævnte Vidne og et andet Vidne, som i Forening med første Vidne holdt Bagt ved Tiltalte under dennes Anholdelse, samt af 3 Politibetjente edelig forklaret, at Tiltalte hened 4 Timer, efterat han var bleven anholdt, om Aftenen, da Markedet var tilende, har i disses Overværelse vedgaaet, at han havde taget Knivene, uden at han agtede at betale dem og i den Hensigt at beholde dem, og den paagældende Handlende har forklaret, at Tiltalte havde indfundet sig ved hans Bord og spurgt om, til hvilken Indkjøbspriis den Handlende havde sine Knive, idet Tiltalte havde yttret, at han var Klubbesamler og snstede at vide, hvad saadanne Knive kostede i Indkjøb, men herpaa havde den Handlende ikke villet svare, og der havde efter dennes Forklaring ikke af Tiltalte været indlebet nogen Handel om Knivene.

Tiltalte har nu vel erklæret, at han ikke kan modsigge, hvad der som meldt er forklaret om, hvorledes det ved den ommeldte Leilighed er tilgaaet, og om, at han har taget de nævnte Knive, eller senere om Aftenen for Politibetjentene vedgaaet at have taget Knivene i den Hensigt at beholde dem, men han har vedholdende paastaet, at han ved den ommeldte Leilighed har været saa beskjænkert, at han aldeles ikke kan erindre, hvad der er foregaaet, og ei engang, at han har været anholdt af Politiet, eller at han for dette har vedgaaet at have taget Knivene, idet han har udsagt, at han kun kan erindre, at han har været tilseende ved det ommeldte Marked og der blev beskjænkert, samt at han om Aftenen, som han har udtrykt sig, havde noget Brøl med Politibetjentene og altsaa har talt med dem, men hvorom erindrer han ikke, og først henad Morgenstunden næste Dag kom til Bevidsthed, da han vaagnebe og fandt sig liggende i en Weigrøft. Tiltaltes Hustru har derhos udsagt, at hendes Mand, naar han er beskjænkert, vel nok kan, som hun har udtrykt sig, retirere sig selv, men at han ikke pleier at kunne huske, hvad han foretager sig i beskjænkert Tilstand.

Det maa imidlertid efter de af forskjellige Vidner afgivne Forklaringer

om Tiltaltes Tilstand ved den ommeldte Leilighed antages, at han, skjøndt han har været noget beskjæmt, dog ikke har været det i høiere Grad, end at han har været sig bevidst, hvad han foretog sig, og da det ved de afgivne Vidneforklaringer maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte for Politiets Betjente har vedgaaet at have stjaalet de ommeldte 2 Barbeerknive med tilhørende Fournal, som Eieren har angivet at have indkjøbt for 1 Rd., men uden at han dog har villet sælge dem for denne Priis, og Rigtigheden af denne Tilstaaelse er bestrykt ved Sagens øvrige Oplysninger, maa det billiges, at Tiltalte, der efter indgaaet Forlig tidligere har erlagt en Bøde af 2 Rd. for begaaet Slovtpveri, men iøvrigt ikke sees at have været tiltalt eller straffet, ved den paaanførte Underrettsdom er anset for første Gang begaaet Tyveri efter almindelig borgerlig Straffelovs § 228, men den ham herefter idømte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage findes at burde bestemmes til samme Art Fængsel i 2 Gange 5 Dage, og med denne Forandring af Straffetiden vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at ståbfæste."

Tirsdagen den 11te Januar.

Nr. 332.

Statsraad Bungen

contra

Emanuel Gerhard Andersen (Defensor Klubien),
der tiltales for Forsøg paa Tyveri og for at have udgivet en falsk svensk Pengeseddel.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te November 1869:
„Arrestanten Emanuel Gerhard Andersen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Møller og Kalko, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiefsterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Emanuel Gerhard Andersen, der er født den 14de September 1847 og tidligere straffet for Bedrageri ved denne Rets Domme af 10de September 1867, 21de Januar f. A. og 9de Januar indværende Aar efter Straffelovens § 251 og ved de 2 førstnævnte Domme tillige for Forsøg paa Bedrageri efter bemeldte § jfr. § 46 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Forsøg paa Tyveri og for at have udgivet en falsk svensk Pengeseddel, og er det ved hans egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse beviist, at han afvigte 5te October, da han var i Tjeneste hos Bagermester Hans Thomsen, har i dennes Boutik hemmeligen sat sig i Besiddelse af en falsk svensk Femdalerseddel, der var gjort efter de af Dredbro Enskilda Bank udsedte Pengesedler, hvilkens falske Seddel, der, hvis den havde været ægte, vilde have haft en Værdi af 2 Rd. 3 Mk. dansk Rigsmønt, Arrestanten i den Tanke, at den var ægte, tog for at tilvende sig samme fra en Consol, hvor den af Bagermester Thomsen, i hvis Udsalg den var bleven modtaget, uden at det vidstes af hvem, var bleven henlagt under et Uhrfontenal, samt at han efter at have opdaget, at den ommeldte Seddel var falsk, har i den Hensigt desuagtet at føre sig samme til Nytte først forsøgt at udgive den i et Udsalg, men uden at det lykkes, fordi Sedlens Ægthed sammesteds betvivledes, og derpaa udgivet den i et Bordel, hvor han nærmest havde indfundet sig i den ommeldte Hensigt.

Han vil som Følge heraf nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 228 jfr. § 46 og § 267 jfr. tildeels § 46 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere.“

Nr. 278.

Advocat Klubien

contra

Christian Steen Christensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Udsættelse eller for ved Tilfiebættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Udsættelse.

Nykjøbing Kjøbstads Extraretsdom af 24de Juli 1869: „Tiltalte Maler Christian Steen Christensen af Nykjøbing bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 14 Dage samt være forpligtet til at udrede i Erstatning til „Nye danske Brandforsikringselskab“ 731 Rd. og til „Kjøbstædernes Brandforsikring“ 3,746 Rd., dog at den nævnte Straf bortfalder, saafremt han udreder de idømte Skadeserstatningsbeløb. Saa udreder og Tiltalte alle af Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Kammerraad Procurator Nyegaard og til Defensor, Kammerraad Procurator Lykke 6 Rd. til

hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 27de September 1869: „Tiltalte Maler og Værtshuusholder Christian Steen Christensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned samt udrede de ved Underrettsdommen bestemte Erstatningsbeløb, dog at Straffen bortfalder, naar disse Erstatningsbeløb betales. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Precurator Faber, 8 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der er udfærdiget kongelig Ordre til Højesteret om at tage Sagen under Paafjendelse, om den end maatte befindes ikke at have objectum appellabile, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Kærværende Sag, hvorunder Maler og Værtshuusholder Christian Steen Christensen tiltales for Ildspaaættelse eller for ved Tilfidsættelse af almindelig Forsigtighed at have afstedkommet Ildsvaade, er foranlebiget ved en den 20de Mai d. A. omtrent Kl. 4 $\frac{1}{2}$ om Morgenen i Tiltaltes Eiendom paa Havnepladsen i Nykøbing udbrudt Ildbrand, hvorved det ene Forhuus aldeles nedbrændte og de tilstøbende til Eiendommen hørende Bygninger mere eller mindre beskadigedes.

Tiltalte har i saa Henseende forklaret, at han, der beboede 2den Etage i det nævnte Forhuus, og som den ansførte Dags Morgen omtrent Kl. 2 $\frac{1}{2}$ var staaet op for at luge Fernis og tillave Farver, hvorefter hans Hustru gik ned i Husets første Etage og lagde sig hos deres Børn, der havde Natteleie der, saa at Tiltalte blev alene i deres Leilighed i anden Etage, har, efter i en Tides Tid at have rebet Farver paa et dertil indrettet Værksted paa Loftet over Stedet, omtrent Kl. 4 gjort Ild paa i Comfurindretningen i det i Leiligheden i 2den Etage værende Kjøkken og derpaa sat en Serngrube over, hvori han for-

uden andre til Ferniskogning nødvendige Ingredienser havde kommet 10—12 Potter Linolie, saa at Gryden var jaagobtsom fuld, idet Oliens Overflade kun var ca. 1 Tomme fra Grydens øverste Rand, samt at Fernisfen, da den efter en halv Times Forsløb begyndte at koge, flød i Skum over Randen af Gryden ned i Ilden, hvor den siebliffelig antændtes, og at Ilden derpaa forplantede sig op ad Gryden til den deri indeholdte Fernis, som i et Nu stod i Flamme. Tiltalte tog da Gryden af Ilden, hvorved han blev endeel forbrændt paa Hænder og Ansigt, og satte den paa Gulvet; men Ilden udbredte sig nu med stor Hurtighed over Gulvet og hele Kjøkkenet lige op til Loftet, saa at han ikke længere kunde opholde sig i Kjøkkenet, men, idet han i Diebliffets Forvirring lod Døren ud til Gangen staae aaben, ilede ned og gjorde Ansigt, og da han derefter gik ud paa Gaden, saae han, at Røgen slog ud af Taget.

De under Sagen oplyste Omstændigheder maae nu vel vække Tvivl om, at Ilden er opstaaet paa den af Tiltalte opgivne Maade, idet det af flere Vidner er forklaret, at Ilden umiddelbart efter, at der var gjort Ansigt, slog ud af Taget, uden at det efter Omstændighederne er antageligt, at den saa hurtig skulde have forplantet sig fra Kjøkkenet enten gennem dettes Loft eller gennem den aadne Dør til Trappegangen og op ad denne, ligesom ogsaa flere Vidner have udsagt, at Ilden var brudt gennem Taget, uden at den endnu fra Gaarden var at see i Kjøkkenet eller noget af de andre til Gaarden vendende Localer i 2den Etage, og at de antog, at Ilden var begyndt paa Loftet, hvorhos Tiltalte, der i April Maaned b. A. havde indgaaet et Forlig med en Creditor, hvorved denne, der havde ladet gjøre Arrest i Tiltaltes Eiendele for et Beløb af 1500 Rd., betydelig nedsatte sin Forbring under den Betingelse, at Tiltalte afgjorde Gjælden inden 1ste Junii næstefter, maa antages i det Hele at have været i haarlige Formuesomstændigheder; men der skjønnes dog ikke mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse af med Forsæt at have bevirket Ildbranden eller at have havt til Hensigt at fremkalde den at være tilveiebragt et saadant Beviis, at han vil kunne sælbes som skyldig i Ildspaaføttelse.

Derimod vil Tiltalte, som selv har indrømmet at være bekendt med, at det er forbundet med megen Fare at koge Fernis paa den af ham omfornærede Maade, idet Fernisfen, naar den under Kogningen bobler op i Skum, maa flyde over, naar Karret er meget fuldt, ligesom der ogsaa flere Gange, naar han har kogt Fernis, er gaaet Ild i den, og som har erkjendt, at han ved den paagjældende Leilighed end ikke havde noget Laag til at lægge over Gryden eller noget Øsekar til at øse Olien ud, naar den var stegen for meget, ikke kunne undgaae Ansvar efter Straffelovens § 284 for ved sin uforsigtige Fremgangsmaade ved den ommeldte Ferniskogning, som han tilmed foretog paa en Tid, da siebliffelig Hjælp ikke kunde ventes, at have bevirket den stedfunde Brand, og han, der er født i Aaret 1823 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansæe med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til 1 Maanedes simpelt Fængsel, hvorhos han, som i Underrettsdommen bestemt, vil have at udrede i Erstatning til „nye danske Brandforsikringselskab“ og til „Kjøbstædernes Brandforsikring“ efter de derom

neblagte Paastande henholdsvis 731 Rd. og 3,746 Rd., dog saalebes, at Straffen bortfalder, naar han betaler disse Beløb."

Nr. 312.

Advocat Klubien

contra

Karen Knudsen (Defensor Kellemann),

der tiltales for at have dræbt sit nysødte Barn.

Lyhjerg Herreds Extraretsdom af 18de September 1869: „Karen Knudsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Derhos bør hun tilsvare famtlige med Sagen lovligen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Larsen og Thomsen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de November 1869: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Kothe og Smith for Overretten betaler Arrestantinden Karen Knudsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Kellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Lyhjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Karen Knudsen for at have dræbt sit nysødte Barn, og er det ogsaa ved egen Tilstaelse og det isvrigt Dphste beviist, at Arrestantinden heri har gjort sig skyldig, idet hun, efter den 5te August d. A. at have født et indenfor Ægteffab avlet Barn i en Grøst ved Brændeplassen paa Rønnebæksholm, hvor hun tjente som Meieripige, strax efter Fødselen har dræbt Barnet, som hun saae at have Liv, ved at lægge et Strømpebaand om dets Hals og knyttede Baandet fast med en Knude. Da hun derefter ikke bemærkede Livstegn hos Barnet, lagde hun det hen paa et Sted i Nærheden af det, hvor hun havde født, og hvor det ogsaa kort efter fandtes med Baandet fastsnøret om Halsen.

Arrestantinden har forklaret, at hendes Tanke og dermed forbundne Beslutning i den sidste Tid før Fødselen stadigt gik ud paa at dræbe Barnet, naar det kom til Verden.

Den foretagne Obductionsforretning gaaer ud paa, at Barnet er kommet levende til Verden, har været fuldbaaret og levedygtigt, samt at det er dræbt ved Kvælning.

Det maa derfor billiges, at Arrestantinden, der er født den 1ste November 1841 og ikke forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 192 2det Led, og da den valgte Straf af 5 Aars Forbringshuusarbejde findes passende, og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 333.

Advocat Levinfen

contra

Karen Marie Henriksen eller **Henriksdatter**, Ole Gregersens Hustru (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birks Extraretsdom af 29de September 1869: „Tiltalte Indsidder Ole Gregersens Hustru, Karen Marie Henriksdatter af Slagelse Mark bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa bør hun ogsaa udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack 5 Rd. og til Defensor, Procurator Deichmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 26de November 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Lange og Krabbe, betaler Tiltalte Karen Marie Henriksen eller Henriksdatter af Slagelse Mark 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tilstalte Karen Marie Henriksen eller Henriksdatter af Slagelse Marf for Tyveri anlagte og fra Antvorkov Birks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun, der er født den 26de December 1818 og tidligere har været anset ifølge nærværende Rets Dom af 18de November 1864 for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Forbedringshuusarbeide, har i afvigte Sommer i Antvorkov Pyskov deels taget Grenebrænde af Riisbunker, der have henligget i Skoven, deels afbrækket Grene af Træerne sammesteds, dog efter hendes Anbringende kun tørre eller udgaaede, deels sjaalet forskellige Gange 4 Stykker Fagnebrænde af Værdi 16 $\frac{1}{2}$ pr. Stykke af Brænde, der henstod i Skoven og ved Auction var solgt til Bogmand Thers i Slagelse. Kosterne, hvoraf et Favnestykke er tilbagegivet Bestjaalne, der ippvrigt har frafaltet Krav paa Erstatning, har Tilstalte tilbeels solgt.

Hun er derfor rettelig ved Underrettsdommen nu dømt efter Straffelovens § 232, hvormed tilbeels bliver at jevnføre § 234, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Dagsbogen den 12te Januar.

Nr. 330.

Advocat Levinson
contra

Marie Kirstine Pedersen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri og bedrægligt Forhold.

Hornum Herreds Extraretsdom af 2den October 1869:
„Arrestantinden Marie Kirstine Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og Tilstalte Johan Chr. Andersens Hustru Jacobine Christine Christensen af Pandum til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Actionsomkostningerne, hvoriblandt i Salair til Actor, Kammerassessor Procurator Johansen og til Defensor, Procurator Nors 6 Rd. til hver, udredes af Arrestantinden saaledes, at Tilstalte in solidum med hende deraf betaler $\frac{1}{3}$ Deel, hvorimod de øvrige Sagens Omkostninger navnlig til Arrestantindens Arrest og til de ifjendte Straffes Fuldbhændelse afholdes af Arrestantinden og Tilstalte, Enhver af dem for deres eget Vedkommende. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de November 1869: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten og berunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Saaesen og Fasting, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Underrettsdommen ikke er indanket for Overretten, tiltales Marie Kirstine Pedersen for Tyveri og bedrægligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i Mai Maaned d. A. efterat være løsladt af Viborg Straffeanstalt, hvor hun havde udstaaet en hende ved Overrettens Dom af 31te August s. A. for Falsk idømt Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, var kommet i Tjeneste paa Gaarden Pandum, men Ratten imellem den 4de og 5te Juli d. A. hemmelig forlod denne Tjeneste og ved denne Leilighed maatte efterlade to hende tilhørende nye Særte af Værbi 1 Rd. pr. Stk., fordi de laae i en i Pigekammeret staaende Seng, hvori 2 af Tjenestepigerne sov, og hun ikke kunde tage dem uden at vække Pigerne, har ved sin Bortgang medtaget to Tjenestepige Maren Andersens tilhørende Særte af Værbi tilsammen 2 Rd. 2 Mk., som vare henlagte bag en Kiste i Pigekammeret. Ved samme Leilighed medtog Tiltalte deels et den samme Pige tilhørende til 24 f vurderet Forklæde, som hun, efterat have besluttet sig til at forlade Tjenestens, Dagen forud havde uden Maren Andersens Samtykke ubtaget af dennes Kiste og iført sig i den Hensigt at beholde det, og deels nogle Klædningsstykker af Værbi 5 Rd. 2 Mk., som hun kort før sin Bortgang havde laant af den i 1ste Instants medtiltalte Jacobine Christine Christensen under det urigtige Foregivende, at hun vilde gjøre en Reise paa 14 Dage til sin Pleiefader og vilde benytte Tøiet til denne Reise. Efter Maren Andersens Forklaring saae hun Dagen, førend Tiltalte bortgik, at denne gik med hendes Forklæde, men brød sig ikke videre derom, da hun troede, at Tiltalte om Aftenen vilde give det tilbage. Iøvrigt har Tiltalte udfagt, at skjøndt hun, da hun laante Tøiet af Jacobine Christensen, havde besluttet ikke igjen at vende tilbage til Pandum, var det dog

fra Begyndelsen hendes Hensigt at sende det saante Løi tilbage, og at hun først nogen Tid efter under et Ophold i Aalborg bestemte sig til at beholde det. Samtlige de ovennævnte Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og udbesværede vedkommende Eierinder, der have frafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte den 5te Juni d. A., medens hun tjente paa Pandum, har indfundet sig i Kjøbmand Schjørrings Boutik i Ribe og der under det falske Føregivende, at hun ventede Penge hjemmefra den 27de s. M. og da vilde betale, taget Manufacturvarer for 9 Rd. 5 Mk. paa Credit uden Hensigt til at betale dem. Kjøbmand Schjørring har frafaldet Krav paa Erstatning. . . .

Tiltalte, der er født i Aaret 1842, har tidligere 3 Gange været straffet, nemlig isølge Nørre og endeel af Sønder Herreds Extraretsdom af 2den Juli 1863 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1, 43 og 62 cfr. § 78 samt efter Lov 3die Marts 1860 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, efter samme Dets Dom af 3die Mai 1867 for betrageligt Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt efter den ovennævnte Overretsdom af 31te August s. A. efter Straffelovens § 270 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned. Det maa derfor billiges, at hun for sit ovennævnte Forhold er ved Underretsdommen anset efter Straffelovens §§ 230 1ste Led, 251 og 253, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbeide i 1 Aar efter Sagens Omstændighederne findes passende, og det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved Underretsdommens Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaantet.“

Nr. 301.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Peter Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Rolding Kjøbstads Extraretsdom af 1ste September 1869:
„Arrestanten Jens Peter Hansen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. 3 Erstatning bør han at betale til Kjøbmand F. V. Winbing i Veien 49 Rd. 80 β, til Kjøbmand Faarstoft i Eskelund 23 Rd., til Kromand Mikkel Pedersen i Røifskovhuus Kro 1 Rd. og til Kromand Martinus Pedersen i Debel Kro ved Lindknud 48 β. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger deriblandt i Salair til Actor, Secretair Kjerulf 8 Rd. og til Defensor, Procurator Bartholdy 6 Rd. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Unberretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og idøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubbien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Jens Peter Hansen for Bedrageri og Falst.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Januar Maaned d. A. var kommet fra sin Tjeneste i Slesvig og derefter reiste til Sylland, har efter at have forbrugt sine Penge drevet om i den sydlige Deel af Sylland, indtil han den 23de April d. A. blev anholdt, og at han i den Tid deels jevnlig har, skjøndt han manglede Penge, taget Natteophold og nydt Fortæring paa Kroer og i Bærtshuse, som han derefter hemmelig igjen har forladt uden at betale de mindre Beløb, som han paa denne Maade var bleven skyldig, og deels har i den Hensigt at skaffe sig Varer til Forhandling uden at betale dem skrevet flere falske Cautionsbeviser, med hvilke han derefter har henvendt sig til forskjellige Handlende for hos dem at faae Varer udleverede paa Credit. Tiltalte har saaledes den 29de Januar d. A. indfundet sig hos Kjøbmand Faartoft i Estlund, hvor han afleverede et af ham selv skrevet Beviis, der er dateret „Bitttrup den 29de Januar 1869“ og underskrevet med Gaarmand eller nu Aftægtsmand Anders Pedersens Navn, og som gaar ud paa, at Udlevereren caverer for sin Søster søn Poul Hansen af Knorborg for en Sum af 40 Rd., hvilke han forpligter sig til at betale til den 1ste Mai d. A., og da Faartoft kjendte A. Pedersen som en vederhæftig Mand, der i længere Tid havde handlet hos ham, fik Tiltalte udleveret forskellige Varer til Beløb af 23 Rd. og Hensand med sammes Betaling til den 1ste Mai d. A. Endvidere har Tiltalte den 4de Februar d. A. henvendt sig til Kjøbmand C. Nielsen i Kolbing med Anmodning om at faae Varer til et Beløb af 30 Rd. paa Credit, idet han til Sikkerhed for Varernes Betaling leverede Nielsen et ligeledes af ham selv skrevet Beviis, der er dateret „Belle den 3die Februar 1869“ og underskrevet med

Gaardmand F. Legarts Navn, hos hvem Tiltalte tidligere havde tjent, og hvilket Beviis indeholdt, at Udfederen indtil den 1ste April d. A. caverede for sin Fætter Peder Hansen af Heinsvig for en Sum af 30 Rd., dersom Beløbet ikke inden den Tid skulde blive betalt af denne selv. Da Nielsen imidlertid fattede Mistanke, bad han Tiltalte om at komme igjen den følgende Dag, hvilket denne imidlertid af Frygt for Opdagelse undlod.

Som det maa antages, kort Tid herefter forsøgte Tiltalte ligeledes for-
gjøves at faae Varer paa Credit hos Kjøbmand D. Paludan i Varde ved
Hjælp af et af ham selv skrevet falskt Cautionsbewiis, som han havde under-
skrevet med Navnet Mads Christensen i Stenderup, hvorved sigtedes til en
Mand af dette Navn, hos hvem Tiltalte engang havde loget; men dette Be-
viis, der ikke er bragt tilstede under Sagen, har Tiltalte efter sin Forklaring
senere tilintetgjort, og der er intet oplyst om Størrelsen af det Beløb, hvorpaa
det løb. Paludan har isvrigt udsagt, at Tiltalte udgav Bewiset for at være
udstedt af hans Fader. Den 21de Februar d. A. indsendt Tiltalte sig hos
Kjøbmand F. L. Binding i Veien, hvem han leverede et ligeledes af ham selv
skrevet Brev, der er dateret „Drostrup den 21de Februar 1869“ og under-
skrevet med Gaardmand sammesteds Niels Pedersens Navn samt adresseret til
Binding, og ved Hjælp af dette Brev, hvori Udfederen erklærer, at, da Ober-
bringeren, der havde drevet Handel med Aenvarer, havde henvendt sig til ham
om et Laan, som han imidlertid i Diebliffet var ude af Stand til at yde
ham, caverede han herved for Huusmand Jens Peder Hansen af Wittrup
Mark for en Sum af 50 Rd., fik Tiltalte af Binding Varer paa Credit til
en Værdi af 51 Rd. Af disse Varer er ikkun et Tørklæde af Værdi 1 Rd.
1 Mk. bragt tilstede under Sagen og udliveret til Binding. Endvidere har
Tiltalte den 14de Marts d. A. henvendt sig til Højer H. Eriksen paa Vester-
Gjesten Mark med et til denne adresseret ligeledes af Tiltalte selv skrevet Brev,
der er dateret „Glibstrup den 14de Marts 1869“ og underskrevet med Navnet
Iver Hansen — hvorved maa antages at være sigtet til Gaardmand Iver So-
hansen i Glibstrup — og hvori Udfederen erklærer at ville cavere for Huus-
mand Niels Hansen af Kilberg Mark for et Beløb af 100 Rd., medens Brevet
isvrigt væsentlig var af lignende Indhold som det sidstnævnte; men da Eriksen
ikke i Glibstrup kjendte nogen Mand ved Navn Iver Hansen og desuden ikke
ønskede at indlade sig med Tiltalte, der var ham ubekjendt, henviste han ham
til at komme igjen en senere Dag, hvilket Tiltalte imidlertid ikke gjorde. En-
delig har Tiltalte den 21de April d. A. paa samme Maade forsøgt at faae
Varer paa Credit hos Manufacturhandler Niemenschneiders Enke i Fredericia,
idet han indsendt sig i hendes Boutik og afleverede et af ham selv skrevet og
til Manufacturhandler Niemenschneider i Fredericia adresseret Brev, der er da-
teret „Erritsø den 21de April 1869“ og underskrevet med Sognefogden samme-
steds Iver Larzens Navn, hvorhos han paa Spørgsmaal, om Brevet, der gaar
ud paa, at Udfederen caverer for Huusmand Peder Hansen af Vester-Nebel
for en Sum af 100 Rd., og isvrigt er af samme Indhold som de to sidstom-
nævnte falske Breve, var fra Sognefogden, svarede ja. Niemenschneiders Enke

anmodebe imidlertid Tiltalte om at komme igjen nogle Timer efter, hvorpaa Tiltalte gik bort uden senere at komme tilbage.

Kjøbmændene Gaartoft og Binding have paaftaaet sig tilkjendte i Erstatning hos Tiltalte henholdsvis 23 Rd. og 49 Rd. 5 Mk., ligesom der ogsaa af to af de Mænd, hvis Logis Tiltalte som ovennævnt har forladt uden at betale, er nedlagt Erstatningspaaftaude, nemlig af Kromand Mikkel Pedersen i Røstfobhuus Kro for et Beløb af 1 Rd. og af Kromand Martinus Pedersen i Debel Kro for et Beløb af 3 Mk.

Tiltalte, der er født i Aaret 1841, har tidligere 2 Gange været straffet, nemlig ifølge Kolbing Kjøbstads Extraretsdom af 20de Januar 1854 efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 1 og 41 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage og ifølge Middelfart Kjøbstads Extraretsdom af 11te Mai 1865 efter samme Forordnings §§ 13 og 19 cfr. § 12 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 2½ Aar, og han vil nu for sit Forhold i de ovennævnte Henseender være at ansee efter Straffelovens §§ 251 og 268 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 B. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de egl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Høgel).

Kjøbenhavn & Odense Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 45.

Den 4de Februar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 18de Januar.

Nr. 326.

Statsraad Bunzen

contra

Lars Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for falskelig at have forshnet endeel af ham folgte Smørtræer med Odense Handelsforenings Stempel.

Odense Rådshofs Extraretsdom af 27de August 1869: „De Tiltalte Smørpranger Lars Andersen og Bødker Poul Peterfen, Begge af Freltofte, bøde til Statskassen Førstnævnte 100 Rd. og Sidstnævnte 40 Rd. eller hensættes i simpelt Fængsel henholdsvis i 30 Dage og i 14 Dage, saafremt den idømte Mulct ikke fuldt betales inden den foreskrevne Frist; saa bør ogsaa de Tiltalte, Begge for Een og Een for Begge, udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne S. S. Hansen og Kramer, 5 Rd. til Enhver. At efterkennes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 26de October 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, og bør de Tiltalte Smørpranger Lars Andersen og Bødker Poul Peterfen, Begge af Freltofte, Een for Begge og Begge for Een, betale i Salair til Procuratorerne Bloch og Herforth for Overretten 5 Rd. til hver. De idømte Mulcter at udredes inden 8 Uger

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lars Andersens Vedkommende anførte Grunde vil den forsaavidt være at stadfæste, saaledes at Fristen for Mulctens Udbredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Mulctens Udbredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Odense Kjøbstads Exraret hertil indankede Sag tiltales Smørpranger Lars Andersen og Bødker Poul Petersen, Begge af Freltofte, for falskelig at have forsynet endeel af dem solgte Smørræer med Odense Handelsforenings Stempel. Det er i saa Henseende ved de Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse gobtgjort, at, efterat Odense Handelsforening havde vedtaget, at der for Smør i Træer, som ikke vare stemplede med Foreningens Mærke den spenste Lindorm og over denne „O. H. F.“ samt under denne Aarstallet, skulde affortes 3 Mk. pr. Fjerding, hvilket senere er forandret til, at der affortes 1 Pd. mere i Tharavægt, have de Tiltalte efter sælleds Aftale ladet det ovennævnte Stempel eftergjøre, og hermed har Tiltalte Poul Petersen i 4 à 5 Aar stemplet . . . og Tiltalte Lars Andersen har i samme Tid stemplet omtrent 50 Fjerdinger Smør aarlig, hvorved han har faaet Betaling for 1 Pd. Smør mere pr. Fjerding, end naar han havde solgt Smørret ustemplet. Det er derimod ikke oplyst, at de med falsk Stempel forsynede Fjerdinger have veiet mere, end de efter Handelsforenings Bestemmelse skulde veie, eller at Nogen har lidt Tab ved de Tiltaltes Fremgangsmaade, hvorfor heller ingen Paastand om Erstatning er nedlagt, men saavel Handelsforeningen som Kjøbmand Brandt, der har kjøbt Størstedelen af de af Lars Andersen solgte Fjerdinger, have paa-
 staet Sagen forfulgt af det Offentlige af Hensyn til de for Tiltaliden i Handelsomsætningen skadelige Følger af de Tiltaltes Fremgangsmaade.

Efter det Anførte maa det billiges, at de Tiltalte, af hvilke Lars Andersen er født 1811 . . . og som ikke tidligere findes straffede, ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 278 2det Membrum med en Bøde af

henholdsvis 100 og 40 Rd. til Statskassen, som i Mangel af Betaling bliver at affone med 30 og 14 Dages simpelt Fængsel, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stabfæste."

Nr. 299.

Advocat Hansen

contra

Niels Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa en Embedsmand.

Holstebro Rådstabs Extraretsdom af 30te Mai 1868: „Tiltalte Arrejtanten Niels Hansen bør hensættes til Forbedringshønsarbejde i 1 Aar. Saa betaler han og alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad Procurator Repsdorph og Defensor, Procurator Braff med 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 7de December 1868: „Tiltalte Niels Hansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammebeds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, 8 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger om Tiltaltes mentale Tilstand, navnlig den fra Overlægen ved Sindsfygeanstalten i Aarhus fremkomne Erklæring, hyderligere tale for Anvendeligheden af Straffelovens § 39 i Forbindelse med sammes § 98, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Hønsmand Niels Hansen for at have gjort sig skyldig i voldeligt Overfald paa en Embedsmand.

Ifølge de under Sagen afgivne Bidneforklaringer havde Tiltalte, medens han den 1ste Mai d. A. i den ordinaire Ret i Hølstebro som Citant var tilstede under en Bidneførelse, udviist en uforfæmmed og fornærmelig Opførelse imod Dommeren, constitueret By- og Herredsfoged Schytte, idet han navnlig gjentagne Gange afbrød Bidneforklaringen, nærmede sig Dommeren paa en irriterende Maade og kastede Documenter og Gebyrer henad Bordet til ham, og da Byfogden, efterat Retten var hævet, tilkjendegav, at han vilde tale med Tiltalte, vilde Tiltalte ikke efterkomme denne Opfordring, men ilede ned ad Trapperne fra Retslocalet og vilde have forladt Tinghuset, hvori han imidlertid blev forhindret af et af Retsvidnerne, der ved at lukke Døren affar ham fra at komme ud. Under den herved opstaaede Støi kom Byfogden tilstede og erklærede Tiltalte for anholdt, hvorefter han blev ført ind i Arrestforvarerens Bærelse, men da Tiltalte, efterat Døren fra dette Bærelse ud til Arrestgangen var aabnet, ikke godvillig vilde forpaa sig ind i Arrestgangen, men blev staaende ved Døren, og Byfogden derfor tog ham i Armen eller Kraven for at føre ham hen til Arresten, greb Tiltalte, uden at der enten ved Slag eller ved anden Overlast var givet ham nogen Anledning dertil, pludselig med begge Hænder Byfogden i Haaret, hvorhos han efter Sidstnævntes Forklaring tilføiede ham flere Slag i Hovedet, og da Byfogden var kommen løs fra ham, greb Tiltalte ham ved Halsen og bødte ham bagover mod et Bord, i hvilken Stilling han holdt ham, indtil der var kaldt Hjælp tilstede, hvorefter Tiltalte, der vedblev at bruge truende Dyringer mod Byfogden, hvem han tiltalte med „Du“, blev ført ind i Arresten. Ved den ommeldte voldelige Behandling har Byfoged Schytte ifølge en fremlagt Lægeattest faaet 10 større og mindre Hudløsheder med omgivende Hævelser i Panden som Følge af Slag og Neglerifter, hvorhos Hovedbunden var øm ved Berøring og ophovnet, og den lidte Overlast vilde efter Lægeerklæringen foruden de foreløbige Smerter i Løbet af 3 Uger efterlade et skræmmet Ansigt.

Tiltalte maa anses i det Væsentlige at have erkjendt Rigtigheden af de ovenanførte tilbeels beedige Bidneforklaringer, og han har navnlig efter først at have anbragt, at Byfogden havde slaaet ham, forinden han greb ham i Haaret, erklæret, at han ikke længere tør fastholde dette, hvorhos han har udsagt, at han dybt angrer, at han saaledes har kunnet forsee sig mod sin lovlige Dyrighed, men at han ved den paagjaeldende Leilighed var i en saa ophidset Tilstand over den Uret, han meente at lide, at han ikke vidste, hvad han gjorde, ligesom han ei heller nøiagtigt vil kunne erindre, hvad der passerede.

Der er under Sagen opstaaet Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, og medens flere Personer, der have kjendt ham, ikke ville have bemærket nogen Sindsforvirring hos ham, men derimod have skildret ham som vrangvillig, drilagtig og tilføielig til Riv og Strid, af hvilken Grund Folk helst undgik at have Noget at gjøre med ham, gaae andre Deponenters og navnlig hans Slægtninges og nærmere Bekjendtes Forklaringer ud paa, at han til visse Tider fornemmelig om Foraaret er mere stridbar og pirrelig end til andre, hvorhos — efter hvad to af hans Brødre have udsagt — hans Legemskræfter til

saadanne Tider i en forunderlig Grad forsøges, samt at han efter saadanne Perioder henfalder til dyb Lunasindighed i Forbindelse med en almindelig Slapvelse, der gjør ham uskiftet til Arbejde, og under hvilken Tilstand hans Familie efter hans ommeldte Brødres Udsagn har næret Frygt for, at han skulde begaae Selvmord; efter hans Hustrus Forklaring har derhos hans Tilsoielighed til Strid betydelig forværret sig, efter at han i forrige Vinter havde anskaffet en Lovbog, i hvilken han snart læste baade Dag og Nat, uagtet hun, der efter sin Forklaring frygtede, at han skulde blive heelt sindsforvirret, og oftere talte med en Søster af ham om hans Tilstand, advarede ham derimod. Det er endvidere oplyst, at han for ca. 8 Aar siden har søgt Raad hos en Læge, der ifølge en under Sagen afgiven Erklæring da fandt Tilstalte lidende af arvelig Lungsinighed og meddeelte ham Raad i denne Retning, og efter de Dødslysninger, der ere fremkomne navnlig under de ifølge Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør, maa det antages, at flere Medlemmer af hans nærmeste Familie deels til sine Tider lide af en tvivlsom Sindstilstand og deels ere egentlig vanvittige. Vel har nu vedkommende Districtslæge, der har besøgt Tilstalte i Arresten, afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at, uagtet Tilstalte til sine Tider og navnlig maaskee i den Tid, der gik forud for hans ovenom-meldte Dverfsald paa Byfoged Schytte, har lidt af en saadan moralsk Sindsfygdom, hvorved det mere er Gemhyttet og Følelserne, der afficeres, medens derimod den intellectuelle Sphære er aldeles uskadt, antager Lægen dog, idet Alt vibner om, at Tilstaltes Forstand og Tankeevne have været uhibede, at han i Handlingens Dieblit har været tilregnelig; men da det kongelige Sundhedscollegium, efterat Sagens Acter ifølge Overrettens Kjendelse have været det forelagte, har afgivet en Betænkning, der gaar ud paa, at Tilstalte lider af en nedarvet sygelig (pathologisk) Sindstilstand, der vel ikke kan betegnes som „Ufsindighed“ i almindelig Forstand, men dog maa antages at virke i høi Grad forstyrrende paa Evnen til fornuftig Selvbestemmelse og saaledes maa komme i væsentlig Betragtning som formildende Omstændighed ved Bestemmelsen af hans Strafftyld, findes det herefter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele betænkeligt at forudsætte, at Tilstalte i Gjerningsøjeblikket har været i Besiddelse af den fulde Tilregnelighed, der sædvanlig findes hos sjælsunde Personer, medens det paa den anden Side ikke kan antages, at han har befundet sig i en saadan Tilstand, der ganske maatte ubelukke Tilregnelighed.

Efter det Anførte vil Tilstalte, der er født i Aaret 1834, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit omhandlede Forhold være at ansæe efter Straffelovens § 98 cfr. § 39, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Torsdagen den 20de Januar.

Nr. 339.

Advocat Hansen
contra**Niels Christian Mikkelsen** (Defensør Liebe),

der tiltales for edeligen at have aflagt falsk Forklaring for Retten.

Horns Herreds Exrætersdom af 23de October 1869: „Arresterterne Frands Martin Larsen, Christen Isak Pedersen og Johan Christian Jensen bør at hensættes hver i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og Niels Christian Mikkelsen til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hesse og Defensør, Procurator Poulsen 8 Rd. til hver, udrede de Alle in solidum, dog at Mikkelsen alene udreder Omkostningerne ved Executionen af hans Straf. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 6te December 1868: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Dverretten og derunder i Salair til Actor og Defensør sammesteds, Cancelliraad Morville og Procurator Jasting, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For de af Tiltalte afgivne i den indantebe Dom omhandlede falske edelige Udsagn vil han være at ansee efter Straffelovens §§ 145 og 150, og Straffen findes at burde bestemmes til 3 Aars Forbedringshuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Eti kjendes for Ret:

Niels Christian Mikkelsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angif flere Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er inbanket for Overretten, tistales Tjenestekarl Niels Christian Mikkelson for edeligen at have aflagt falsk Forklaring for Retten.

Under et Forhør, der den 24de Juli d. A. optoges til Oplysning om, hvorvidt den i 1ste Instants medtiltalte Høker Johan Christian Jensen havde gjort sig skyldig i uberettiget Brændeviinshandel og Brændeviinsubstjævnning, afgav Tiltalte under Eeds Tilbud den Forklaring, at han en Dag, da han hos Høker Jensen købte nogle Varer, med det Samme fik en Snaps gratis, men at han aldrig hos Høker Jensen havde købt Brændeviin eller faaet Brændeviin, som han havde betalt for, og denne Forklarings Rigtighed bekræftede han, efterat den befalede Eedsformaningstale var oplæst for ham, samme Dag med Lovens Eed. Tiltalte har imidlertid nu erkjendt, at han engang hos Høkeren har købt $\frac{1}{2}$ Flaske Ål , som han gav 8 S for, og fik 2 Snaps til, samt at han ligeledes tidligere 2 Gange har faaet $\frac{1}{2}$ Flaske Ål med 2 Snaps til, idet han nærmere har forklaret, at det hos Høkeren gaar til paa den Maade, at denne, naar der forlanges $\frac{1}{2}$ Flaske Ål , uden videre skjenker Brændeviin dertil, hvilken Skik Tiltalte havde hørt, at Høkeren brugte, inden han kom hos denne. Tiltalte har i Overensstemmelse hermed indbrømt, at han under den ovennævnte Høker Jensen anlagte offentlige Politisag har forklaret urigtigt, og at han ogsaa nok kunde indse, at, naar Høkeren sælger Ål med Brændeviin til og siger, at han kun tager Betaling for Ål , da er dette for at give det Udsæende af, at han ikke ulovligt handler med Brændeviin; Tiltalte har derhos udsagt, at han for Høkerens Skyld har fortiet, at han saaledes under Betalingen for Ål ogsaa har betalt for Brændeviin, og efter hans Forklaring i det Hele maa det nærmest antages, at han, da han aflagde Eeden, havde den Tanke, at han, saafremt nærmere Oplysning skulde fremkomme, kunde redde sig ved at sige, at han ikke havde købt Brændeviin men kun Ål , ligesom han ogsaa, da Høkeren den Dag, Tiltalte afgav sin urigtige Forklaring, spurgte ham, om han kunde sige, at han havde købt Brændeviin, vil have svaret, at han ikke kunde sige, at han havde forlangt Brændeviin tilkøbs.

Det er endvidere oplyst, at Tiltalte, efterat han ved Politiretsdommen i en Sag, hvorunder han af vedkommende Sogneraad sagstogtes til at udrede Underholdningsbidrag til et af den afdøde Pige Ane Amalie Pedersen den 6te Juni 1868 født Barn, var bleven frifunden for Sogneraadets Tiltale, saafremt han inden Retten med Eed benægtede at have haft legemlig Omgang med Pigen tidligere end 8 Dage før November 1867, men i modsat Fald tilpligtedes at udrede Underholdningsbidrag til Barnet, har samme Dag, som han afgav og beebagede den ovennævnte urigtige Forklaring, aflagt den ham ved Politiretsdommen foreskrevne Eed paa, at han ikke tidligere end 8 Dage før November 1867 havde haft legemlig Omgang med afdøde Ane Amalie Pedersen. Tiltalte har imidlertid under nærværende Sag erkjendt, at han — som han har sagt — blev gode Venner med bemeldte Pige hen paa Sommeren 1867, medens de tjente sammen paa Høgholt, samt at han flere Gange i samme

Sommer har ligget i Seng sammen med Pigen, og at han navnlig, naar Pigen har ligget hos ham i hans Kammer, har været aflødt, medens han ikke vil kunne erindre, om Pigen ogsaa har været heelt eller tildeels aflødt. En Pige, der samtidigt tjente paa Høgholt, har derhos edelig forklaret, at den afdøde Pige, der fra nogen Tid efter Maadag og hele Sommeren igjennem var Kjæreste med Tiltalte, ingen Dølgemaal lagde herpaa eller paa, at hun havde legemlig Omgang med Tiltalte, samt at den afdøde Pige særlig havde lovet hende, at Tiltalte ikke skulde komme op i deres Kammer, da hun, som hun har sagt, vilde være fri for det Væsen, og skjønt bemeldte Pige ikke vil have nogen personlig Visshed om, at Tiltalte og den afdøde Pige havde legemlig Omgang med hinanden om Sommeren, har hun isølge sin Forklaring efter Begges hele Afraad dog maattet antage, at Saadant var Tilfældet, og i den Formening talte til den afdøde Pige om at maatte være fri for Tiltalte paa deres Kammer. Endvidere har den Karl, som deelte Sengkammer med Tiltalte paa Høgholt, edelig forklaret, at Tiltalte kort efter 1ste Mai blev Kjæreste med den afdøde Pige, samt at han er overbeviist om, at de i Løbet af Sommeren jevnlig havde legemlig Omgang med hinanden, og at Tiltalte navnlig laa hos Pigen, naar han jevnlig om Natten var borte fra det fælleds Kammer, ligesom Pigerne paa Gaarden fortalte, at Tiltalte og den afdøde Pige søgte Seng sammen, og han har derhos udsagt, at, da Pigen den følgende Sommer gjorde Barsel, var der heller ikke Noget af Gaardens Folk, som tvivlede om, at jo Tiltalte var Barnefaderen. Endelig have 2 af Gaardens Tjenestekarle edelig forklaret, at Tiltalte stadigt til dem har nægtet at have aflagt Eed i Paternitetsagen, hvilket han efter den ene af disse Karles Forklaringer dog indrømmede Dagen før han blev arresteret, da Sognefogden kom. Efter Bestaffenheden af den af Tiltalte, som meldt, om hans Forhold til den afdøde Pige afgivne Forklaring og de isvrigt herom foreliggende Oplysninger findes det nu, nægtet Tiltalte vedholdende har benægtet saadant, at maatte anses tilstrækkeligt gobtgjort, at han i Sommeren 1867 eller navnlig paa en tidligere Tid end 8 Dage før November s. A. har havt legemlig Omgang med Pigen Ane Amalie Pederfen, og at han saaledes i denne Henseende har aflagt falsk Eed. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 150 cfr. § 145, ligesom han for at have afgivet den ovenomlede urigtige edelige Vidneforklaring vil være at anses efter den sidstnævnte Lovbestemmelse, idet dog, forsaavidt hans Forhold i denne Henseende angaaer, Straffelovens § 148 findes at maatte komme ham tilgode, og da Straffen ved Underrettsdommen stjønnes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og det ligeledes vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger i 1ste Instants for Tiltaltes Vedkommende, vil bemeldte Dom saaledes, forsaavidt den er paaantet, være at stadfæste."

Nr. 343.

Advocat Liebe

contra

Poul Nielsen Kjær (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Høste m. fl. Herreders Extraretsdom af 25de September 1869: „Tiltalte Poul Nielsen Kjær bør hensættes i simpelt Fængsel i 20 Dage og derhos erstatte Militairretaten 27 β samt udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Knudsen 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Jensen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de November 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 8 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte ubviste i den indankede Dom omhandlede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Poul Nielsen Kjær bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Poul Nielsen Kjær for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han 2 Gange, første Gang i April eller Mai Maaned d. A.

og anden Gang i Begyndelsen af Juli har af nogle Skydebolde ved de af Garnisonen i Aarhus benyttede Skydebaner paa Egaa Fjed udgravet og tilegnet sig endeel Blykugler, første Gang 60—70 Stkr., der efter hans Forklaring udgjorde omtrent 3 Pd., og som han folgte i Aarhus for 1 Mk., og anden Gang 124 Stkr. til en omtrentlig Vægt af 7 Pd. til Værdi 6 ½ pr. Pd., som senere bleve fundne i hans Besiddelse, idet han ikke havde turdet sælge dem, og som under Sagen ere udleverede til Militairretaten, der for de øvrige af Tiltalte udgravede Kugler har paastaet sig tilkendt i Erstatning 27 ½. Tiltalte har iøvrigt vel forklaret, at han, forinden han, som meldt, første Gang udgravede Kugler af Skydeboldene, havde henvendt sig til en ham ubekjendt Underofficer med Begjæring om Tilladelse til af Skydeboldene at tage nogle Kugler for deraf at lave et Tømmerlob, og at bemeldte Underofficer hertil havde svaret, at der vist ikke kunde være Noget til Hinder derfor, naar han ikke bestabigede Skydeboldene, men ligesom Tiltalte har vedgaaet, at han første Gang tog flere Kugler, end der behøvedes til et Tømmerlob, saaledes findes der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Tiltalte begge Gange har været sig bevidst, at han begik en Ulovlighed.

For sit ommeldte Forhold, der efter sin Bestaffenhed findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte, der er født den 24de November 1849 og tidligere ifølge Rousgå m. fl. Herreders Extraretsdom af 23de Marts 1868 har været anseet for Tyveri og Falsk efter Straffelovens § 228 cfr. § 37 og § 268 cfr. §§ 271 og 37 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu være at ansee med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, og Underretsdommen, hvorved Straffen er bestemt til samme Art Fængsel i 20 Dage, og hvis Bestemmelser om Erstatning til Militairretaten samt om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor med den nævnte Forandring i Henseende til Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 346.

Advocat Hansen
contra

Simon Jensen (Defensor Brod),

der tiltales for Vold.

Vordingborg søndre Birks Extraretsdom af 26de Juli 1869:
„Tiltalte Huusmand Simon Jensen af Rjøng bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han udrede i Erstatning til Indsidder Peder Jensen af Gallerup for Legemslibelse 10 Rd., Næringstab 10 Rd. og Helbredelsesudgifter efter Regning, deriblandt 2 Rd. 3 Mk. til Lægen, samt endvidere tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Jørgensen og Defensor, Procurator Schaarup 5 Rd. til

hver. Det Idømte at udrebes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de November 1869: „Dirketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Steinthal, betaler Tiltalte Huusmand Simon Jensen af Rjæng 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrebes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Bordingborg søndre Birks Extraret indankede Sag, hvorunder Huusmand Simon Jensen af Rjæng tiltales for Vold, er det ved hans egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dplyste godtgjort, at han den 11te Mai d. A. paa Landeveien mellem Rjæng og Sallerup har tilføiet den 73-aarige Indsidder Peder Jensen flere haarde Slag over Ryggen, Halsen og Hovedet med en Piletræs Stok af 1½ Alens Længde og en Tykkelse i den tykke Ende af ¼ Tomme og i den tynde af ¼ Tomme i Diameter. Ved den strag efter Voldsgjerningen stedfundne Lægeundersøgelse foresaundes der paa Peder Jensens venstre Hovedhalvdeels be- haarede Deel to ca. 1½ Tomme lange Saar strækkende sig gjennem samtlige Hovedbenets Integumenter, saa at der ved Sonderingen sandtes flere blottede Beenpartier, hvorhos Lægeerklæringen gaaer ud paa, at Saarene ikke kunde kaldes livsfarlige, men at der vilde hengaae mindst 3—4 Uger, inden de vilde fuldstændig læges og Peder Jensen igjen komme til Kræfter; ifølge en senere Lægeerklæring af 11te Juni s. A. vare Saarene da ganske lægte uden at have efterladt nogen skadelig Indvirkning paa hans Helbredstilstand. Det maa der-

for billiges, at Tiltalte, — der er født i 1819 og ikke findes tidligere straffet, og hvis Forklaring om, at Peder Jensen, efterat Tiltalte havde tilføjet ham det første efter Angivende mindre haarde Slag, skulde gjentagne Gange være faret ind paa Tiltalte, som da under en Kamp med Peder Jensen skulde have bragt ham de haardere Slag, hvorved Saarene fremkom, ikke bestyrkes ved de afgivne Forklaringer, — ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, istedetfor som i Underretsbdommen til lige Fængsel i 5 Dage. Det maa derhos i Medfør af samme Lovs § 301 bifalbes, at han er bleven tilpligtet at betale Peder Jensen Erstatning for Næringsstab med 10 Rd. og for Helbredelsesudgifter efter Regning, derunder 2 Rd. 3 Mk. til Lægen, samt i Godtgjørelse for Legemslidelser 10 Rd., mod hvilke Summer han ingen særlig Erindring har fremsat, ligesom det endelig ogsaa billiges, at han er bleven paalagt Actionens Omkostninger. Birketingsdommen vil derfor med den antydebe Forandring være at stadfæste."

Nr. 341.

Advocat Broch

contra

Charles D'Neal (Defensor Nellemann),

der tiltales for at have forført til Utugt et 12—13 Aar gammelt Pigebarn.

St. Thomæ Vhs Extraretsdom af 18de August 1869:
„Tiltalte Charles D'Neal bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 30te October 1869:
„Charles D'Neal bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsbdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Broch og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Extraret den 18de August d. A. paadømte Sag tiltales Smedelærling Charles D'Neal for at have forført til Utugt et 12 à 13 Aar gammelt Pigebarn, og er Tiltalte ved Underretsdommen anset med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 48 Timer.

Ifølge Tiltaltes egen Erkjendelse har han, der er født paa Tortola, 21 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, den 12te Juli d. A. havt legemlig Omgang med Pigen Sophie Frederikke Gomez, der er født den 7de September 1856, og hvis Forældre boede i Nærheden af Tiltalte, hævde hun tilligemed 2 Søstre jevnlige kom og besøgte. Ifølge Tiltaltes Forklaring, der er saa langt fra at kunne forkastes, at den inarere finder Bestyrkelse ved, hvad ellers foreligger, har Pigebarnet jevnlige forfulgt ham med Hjærtegn og utvetydige Opfordringer til Utugt, indtil han ved hiin Leilighed gav efter; og der er ikke, end ikke efter Pigens Forklaring, kjendt hun vel ikke vil indbrømme at have vilst en saadan Attraa eller Næbebonhed, som Tiltalte tillægger hende, Grund til at antage, at han har anvendt nogen Vold eller endog kun sær Forsøkkelse paa hende, hvad da heller ikke vel kunde finde Sted lige indenfor en aabenstaaende Gadebør, hvor Samleiet foregik.

Ifølge den af Landphysicus afgivne Erklæring var den hos Pigen Gomez efter Samleiet forefundne Ruptur af Kjønndelene vel betydeligere, end den i Almindelighed findes hos et fuldmøbt Fruentimmer efter et første Samleie, og hun betegnes ogsaa kun som „halvvoxen“; men da den af hende forøvrigt givne Beskrivelse tyder paa en næsten fuldstændig Udvikling, ligesom det i den under 18de d. M. paa Foranledning af Dverretten givne yderligere Erklæring fra Landphysicus hedder, at det langt fra er noget Usædvanligt paa St. Thomas, at Pigebørn af samme og endog ringere Udviklingsgrad end Pigen Gomez indlade sig paa Samleie, vil Tiltaltes Opførsel imod hende ikke kunne betragtes som utæerligt Forhold.

Dverretten finder saaledes — idet det endnu med Hensyn til, hvad i Forhøret er forklaret om, at Tiltalte ikke har antaget Pigen for at være confirmeret, skal bemærkes, at Confirmation i de forskjellige Religionsksamfund her undertiden iværksættes i en saa fremrykket Alder, at ofte Fruentimmer med mange Børn confirmeres — ikke, at Tiltalte ved at indlade sig paa Samleie med Pigen Gomez har paadraget sig criminelt Ansvar enten efter den her i Colonierne gjældende Lovgivning eller ifølge Forholdets Natur, og han vil altsaa blive at frifinde for Actors Tiltale, medens dog Underretsdommen, forsaavidt den har paalagt ham Actionens Omkostninger, bliver at stadfæste.

Med Bemærkning, at Underdommerens Unblabelse af at tiltage Meddomsmænd til Sagens Paadømmelse, uagtet der af Actor var nedlagt Paastand paa Straf i Analogi af D. L. 6—13—16 og 17, ikke, naar hensees til Actionsordrens Indhold, findes at kunne vitiere Sagens Behandling for Underretten, attesteres isøvrigt, at jaavel den som den befalede Sagførelse ved Underretten har været forsvarelig.“

Mandagen den 24de Januar.

Nr. 29. Fæstegaardmand Just Hansens Enke, **Ane Hansen**
(Advocat Hindenburg)

contra

Kammerherre **Sehestedt-Juul** (Advocat Liebe)

betræffende ulovlig Skovhugst.

Raunholt Birks Politiretsdom af 5te Januar 1867: „Indklagede Fæstegaardmand Just Hansen af Maare bør for Klagerens, Besidderen af Stamhuset Raunholt, Nislefsgaard og Hellerup Kammerherre Sehestedt-Juul hans Tiltale i denne Sag fri at være Processens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de September 1868: „Indstævnte Fæstegaardmand Just Hansen eller nu hans Enke, Ane Hansen af Maare, bør til Citanten, Besidderen af Stamhuset Raunholt, Nislefsgaard og Hellerup, Kammerherre Sehestedt-Juul, betale 50 Rd., men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Bødte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 4de October 1869 er Højesteret bebyndiget til at tage nærværende Sag under Paatjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter Proceduren maa det antages, at den i den indankede Dom omhandlede Hugst er foretagen i det ved den vestlige Ende af den paagjældende Fæstegaards Jorder beliggende Skovmaal, som paa et under Sagen for Højesteret under Vitr. L fremlagt, af Landinspecteur Hempel i 1863 forfattet Rort over denne og 3 andre Gaardes Tilliggende er betegnet med h, og det bliver under nærværende Sag alene at afgjøre, om Fæsteren ifølge det ham under 13de April 1864 meddeelte Fæstebrevs § 7 2det Led har været uberettiget til Hugst i det næsnævnte Skovmaal som hørende til den saakaldte Blandeskov, hvorefter Spørgsmaalet om Fæsterens Ret til Hugst i et andet mindre Skovmaal, der ved en Mark er afskilt fra hiint og paa det nævnte Rort er betegnet med

g, er — som af Indstævnte udtrykkelig bemærket for Høiesteret — Sagen uevkomme. Efter samtlige under Sagen fremkomne, tildeels i Dommen fremstillede Ophlysninger maa nu Høiesteret finde det ved samme retteligen antaget, at der ved berørte Bestemmelse i Fæstebrevet om det Gaarden forhen tilliggende Skovmaal i Blandeskov af Contrahenterne maa være sigtet til den ommeldte med h beteguede Lov, og at altsaa den paaklagde Hugst som uberettiget maa hjemle Indstævnte Forbring paa Erstatning, hvorom der her for Retten alene er Spørgsmaal; og da det Erstatningsansvar, som i den Anledning er paalagt Citantinden, i Henhold til Proceduren maa billiges, vil bemeldte Dom efter Indstævntes Paaastand blive at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under en af Citanten, Besidderen af Stamhuset Raunholt, Nislegaard og Hellerup, Kammerherre Sehestedt-Zuul imod Indstævnte, Fæstegaardmand Just Hansen af Maare ved Raunholt Birk's Politiret for ulovlig Skovhugst anlagt Sag er bemeldte Indstævnte ved Politirettens Dom af 5te Januar s. A. frifundet for Citantens Distale og Processens Omkostninger ophævede. Denne Dom har nu Citanten indanket her for Retten, hvor han principaliter har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paaastand om, at Indstævnte i Medfør af Frdn. 26de Januar 1783 § 1 idømmes Bøder af 150 Rd. samt tilpligtes at betale til Citanten i Erstatning for den ved Skovhugsten tilspøiede Skade 50 Rd. foruden Processens Omkostninger i begge Instanser stadesløst. In subsidium har Citanten paaastaet Indstævnte anseet med Bøder efter Frdn. 9de Marts 1838 § 5. Indstævnte Just Hansen eller, efterat han under Sagens Drift er afgaaet ved Døden, nu hans Enke Ane Hansen, der hensidder i uskiftet Bo efter Manden, procederer derimod til Stadfæstelse af Underrettsdommen med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er under Sagen in confesso, at afgangne Just Hansen i et Skovmaal, der ligger ved den vestlige Ende af hans Fæstegaards Jorder, har uden Udviisning eller Tilladelse i Vinteren 1866 hugget og derfra bortført 23 Stykker

Årbøge samt 3 à 4 Læs Elle, men han har hertil anseet sig berettiget, fordi det nævnte Skovmaal formeentlig ligger paa hans Fæstegaards Grund og navnlig hører til den Deel af sammes Jorber, der særskilt ere skylsbatte under Matr.-Nr. 5 c i Maare, fra hvilket Matr.-Nr. det ei heller særskilt er indbegrebet, idet han isøvrigt har paaberaabt sig, at saavel han som hans Formænd tidligere have foretaget saadan Hugst i Skovlobden uden nogen Udviisning, der navnlig ikke skal have været i Brug paa Godset. Derimod har Citanten under Henviisning til en Bestemmelse i det Just Hansen under 13de April 1864 meddeelte Fæstebrev § 7, der indeholder, at de Gaarden forhen tilliggende Skovmaal i Maarehestehauge og Blandeskov ere Fæsteren aldeles uvebfkommende, da samme er eller vil blive taget under Fred, gjort gjældende, at det Skovstykke, hvori der er hugget, skal være det samme, som det Skovmaal i Blandeskov, der blandt Andet omtales i Fæstebrevet som Gaarden uvebfkommende, og at Indstævnte derfor maa være ifalden Straf og Erstatningsansvar efter Fredn. 26de Januar 1733 § 1 for den formeentlig paa Andenmands Grund foretagne usovlige Hugst.

Forfaaviddt det nu fra Indstævntes Side først er anført, at Citanten allerede for Underretten skal have indbrømt, at det omtvistede Skovmaal ikke er beliggende i selve Blandeskov, men i Indstævntes Mark, der støder til Blandeskoven, bemærkes, at det vel fremgaaer af Underretsacten, at Citanten har udtalt sig som anført, men da han under den senere Procedure for Underretten uden nogen Indsigelse fra Indstævntes Side nærmere har forklaret denne Udtalelse saaledes, at han derved kun har sigtet til, at Indstævntes Fæstegaard ikke havde nogen for sig indbegnet Skovpart i Blandeskoven, uden at det har været hans Mening at tilkjendegive, at den Skovpart, hvori der var hugget, slet ikke stulde høre til Blandeskoven, vil den berørte Udtalelse ikke kunne tillægges nogen Indsigelse paa Sagens Afgjørelse.

Idet Sagens Udfald derfor væsentlig vil beroe paa, om det Skovmaal i Blandeskov, der omtales i Fæstebrevets § 7, kan ansees identift med det Skovmaal, hvori Indstævnte har hugget, bemærkes, at det fremgaaer saavel af et af Citanten fremlagt Udfistningskort, der er affattet i Aarene 1796 og 1797, som af en ligeledes fremlagt i Aaret 1792 afholdt Taxationsforretning over Maare Bys Skovmark — Blangskovsmarken kaldet — i Henseende til de sig der beftindende Skov- og Løvemaal, at det nævnte Skovmaal, som alt da var henlagt til Indstævntes Fæstegaard, var beliggende i den saakaldte Blangskovsmark, samt at det dengang stod i umiddelbar Forbindelse med den Skov lyd for samme, som senere særskilt er indbegnet, og som nu benævnes Blandeskoven, idet der paa det omhandlede Sted før Udfistningen alene løb en bugtet Wei igjennem Skoven, som ved Udfistningen blev gjort ligere.

(Sluttet i næste Nr.).

Høiesterets-tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 46.

Den 11te Februar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 24de Januar.

Nr. 29. Fæstegaardmand Just Hansens Enke, Ane Hansen
contra

Kammerherre Sehestedt-Suul (see forrige Nr.).

Da det nu derhos maa ansees tilstrækkeligt oplyst under Sagen, at Indstævntes Fæstegaard foruden et Skovmaal i Maarehestehauge, der alt i Aaret 1811 er blevet fraffilt Gaarden, ingeninde har havt andet Tilliggende af Skov og navnlig ingen anden Anpart i den saakaldte Blandeskov end den ommeldte, findes der ved de i saa Henseende tilveels først herfor Retten fremkomne Oplysninger at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at der ved Fæstebrevets Bestemmelse om Gaardens tidligere Skovmaal i Blandeskov maa være sigtet til den omtvistede Lodb; at denne, uagtet den skulde ansees Fæstegaarden uedkommende, ikke særstilt er bleven indbegnet, kan derhos ei heller tillægges nogen Betydning, aldenstund den foranciterede Bestemmelse i Fæstebrevet endog taler om et Skovmaal, som først senere vil blive taget under Fred, og hvorved der, da Lodden i Maarehestehauge forlængst er fraffilt Gaarden, netop synes at maatte være tænkt paa Maalet i Blandeskoven. I Henhold hertil maa det saaledes antages, at Indstævnte har foretaget Hugst i en Skovlod, som efter det i Fæstebrevet Vedtagne ikke længer kan ansees at høre til hans Fæstegaard. Naar imidlertid hensees til, at Lodden ingeninde factiif er bleven stift fra Gaarden, men thvertimod endnu er stybsat under dennes Hartkorn, samt at der efter, hvad Indstævnte uimodsagt for Underretten har anført, tidligere uden Paatale er hugget i samme saavel af Indstævnte som hans Formænd, maa det antages, at Indstævnte alene paa Grund af en undskyldelig Vilbfarelse om, hvad der var hans Ret, har tilladt sig den omhandlede Hugst, og der vil som Følge heraf — selv aasset fra, at Indstævnte er afgaaet ved Døden — ikke blive Spørgsmaal om Strafansvar for dette Forhold, hvorimod Indstævntes Husfr

Ane Hansen alene vil have at tilsvare det af Citanten paastaaebe Erstatningsbeløb, imod hvis Størrelse ingen speciel Indsigelse er fremsat, medens hun isøvrigt vil være at frifinde. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Onsdagen den 26de Januar.

Nr. 49. **Skifteretten** i Dødsboet efter Gaardmand Jørgen Thomsen (Advocat Brock)

contra

Bertel Thomas Jørgensen (Advocat Henriksen)

betræffende Gyldigheden af et af Førstnævnte til Sidstnævnte den 21de November 1862 udstedt og den 3die Marts 1865 tinglæst Skjøde m. v.

Voer og Nim Herrebers Rets Dom af 14de September 1866: „Det af afdøde Gaardmand Jørgen Thomsen til Indstævnte, Bertel Thomas Jørgensen i Voering den 21de November 1862 udstedte og den 3die Marts 1865 tinglæste Skjøde paa Gaarden Matr.-Nr. 17 i Voering af Hartkorn 3 Tdr. 7 Skpr. 1 Fdkr. „ Alb. med Besætning, Ind- og Udbo bør ughyldigt at være, saa at det ikke er til Hinder for, at Gaarden med Besætning, Ind- og Udbo indbrages under Voet efter afdøde Gaardmand Jørgen Thomsen af Voering som dette Vo tilhørende og til Deling mellem Jørgen Thomsens Enke og øvrige Arvinger paa lovlig Maade. Derhos bør Indstævnte Bertel Thomas Jørgensen til Citanten, Skifteretten i Jørgen Thomsens Vo betale i Erstatning efter Skjøn af uvillige fra Retten udmeldte Mænd for den Nettoindtægt, Gaarden maa antages at have givet ham fra den 7de Februar 1865, indtil han fratræder Gaarden. Sagens Omkostninger ophæves. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage, efterat det til Erstatningens Bestemmelse optagne Skjøn er afholdt, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Marts 1868: „Citanten, Bertel Thomas Jørgensen bør for Tiltale af Indstævnte, Skifteretten i Dødsboet efter Gaardmand Jørgen Thomsen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af det af Citanten for Underretten fremlagte Tingsvidne af 8de August 1865 sees, at den deri indlemmede Vidnefæstning af 26de Juli s. A. har været skrevet paa stemplet Papir."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i det ved Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
 Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Underretsbommen i nærværende Sag — der i 1ste Instants er anlagt af Indskævnte, Skifteretten i Boet efter den den 7de Februar 1865 afsøde Gaardmand Søren Thomsen af Voering paa dennes Enkes, Kirsiine Olesen Svanes og Fleertallet af Arvingernes Vegne mod Citanten, bemeldte S. Thomsens Søn Bertel Thomas Sørensen af Voering — er et af Gaardmand Søren Thomsen til Citanten den 21de November 1862 udfærdiget og den 3die Marts 1865 tinglæst Skjøde paa Gaarden Matr.-Nr. 17 i Voering af Hartkorn 3 Tdr. 7 Str. 1 Fdkr. „Alb. med Besætning, Ind- og Udbo kjendt ugjældigt, saa at det ikke skal være til Hinder for, at Gaarden med Besætning, Ind- og Udbo indbrages under Boet efter Gaardmand S. Thomsen som dette Bo tilhørende og til Deeling mellem S. Thomsens Enke og øvrige Arvinger paa lovlig Maade, hvorhos Citanten er tilpligtet at betale til Indskævnte Erstatning efter uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn for den Nettoindtægt, Gaarden maa antages at have givet ham fra den 7de Februar 1865, indtil han fratræder Gaarden. Denne Dom har Citanten indanket her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paaastaet sig frifunden for Indskævntes Tiltale. Indskævnte procederer berimod til Underretsbommens Stadfæstelse.

Det ommeldte Document af 21de November 1862, der har Overskriften „Skjøde“ og er forsynet med Underkrifter af Gaardmand Søren Thomsen og 2 Bitterlighedsvidner, gaaer ud paa, at S. Thomsen har solgt og afhændet, ligesom han herved sælger, Kjøber og aldeles afhænder til sin Søn Citanten den ovennævnte ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 17 i Voering samt al sin Besætning, Ind- og Udbo, og da Kjøbereren, som det hedder, har berigtiget Kjøbesummen 4,000 Rd. og desuden ved en særskilt Contract af s. D. har forpligtet sig til at udrede Aftægt til S. Thomsen og Hustru Kirsiine O. Svane i deres Livstid, saa frastriver Udskederen sig herved al videre Ret til og ubi den om-

meldte Eiendom med Tilhørende og Tilhørende, hvorimod den herefter skal følge og tilhøre Citanten og hans Arvinger med fuldkommen Eiendomsret. Den i Skjødet ommeldte samtidig oprettede Aftægtscontract, der er underskreven af S. Thomsen og af Citanten med Curator, gaaer ud paa, at S. Thomsen, idet han ved Skjøde aff. D. har til Citanten affaaet den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 17 i Boering m. m., har foruden Kjøbesummen betinget sig og Hustru Aftægt og Underholdning deraf i deres Livstid, hvorefter der i den følgende Deel af Contracten under en Række Poster findes anført de Aftægtsydelse, som af Citanten skulde leveres Egtefolkene, hvorhos det navnlig i 1ste Post hedder, at, naar disse ei længer finde sig tilfredse med at boe sammen med Gaardens Eier, skal denne være forpligtet til at opføre dem et Aftægtshuus ved Gaarden, uden at der iøvrigt i de derpaa følgende detaillerede Bestemmelser om de aarlige Aftægtsydelser udtales Noget om, naar de skulle tage deres Begyndelse, eller navnlig antydes, at de først skulle tage deres Begyndelse, naar et Aftægtshuus indrettes; den samlede Aftægt er i Contracten med Hensyn til det stempede Papir beregnet til en Capitalværdi af 1200 Rb. Endelig er der samtidig med Skjødet af Citanten med Curator udstedt en Panteobligation, der gaaer ud paa, at han ved Kjøbet af Gaarden er bleven sine Sødsfende skyldig 2,000 Rb., nemlig til en Søster Ane Margrethe Jørgensen 800 Rb. og til 4 Brødre 300 Rb til hver, for hvilke 2,000 Rb. Panteret gives i Gaarden næst efter en Gjæld af 2,000 Rb. — hvorved bemærkes, at disse 2,000 Rb. i Forbindelse med de 2,000 Rb. til Citantens Sødsfende maae antages at være den Kjøbesum af 4,000 Rb., som i Skjødet er anført — hvorhos Citanten forpligter sig til at betale Panteobligationens Paalydende til sine Sødsfende efter et Aars Opsigelse samt, medens Capitalen forbliver staaende hos ham, at svare deraf 4 pCt. Rente, der, som det hedder, beregnes fra den Dag af, at Skjødet paa Gaarden er tinglæst. Det er fremdeles in confesso, at, da de omhandlede Documenter, der alle sees at være blevne skrevne paa stemplet Papir, den 21de November 1862 affattedes, skete dette, efterat Bitterlighedsvidnerne, nemlig Exam. juris Plesner og Gartner Helstrup, iforveien vare tilfaldte, og efterat et Familieraad paa Gaarden var blevet afholdt, hvori — foruden, som det maa antages, Gaardmand Jørgen Thomsen, der iøvrigt var omtrent 78 Aar gammel og affældig — deeltog hans Hustru Kirstine D. Svane, Gartner Helstrup og endelig efter Anmodning Gaardsæster Knud Anderssen, der er gift med en Søster til Kirstine D. Svane, og i hvilket det, efterat der, som det maa antages, først havde været Tale om, at Gaarden skulde overdrages til Citantens ovennævnte Søster Ane Margrethe Jørgensen, blev vedtaget, at Skjødet skulde udstedes til Citanten, imod at han skulde overtage den ommeldte Aftægt samt tilsvare de ovennævnte i Panteobligationen anførte Summer til sine Sødsfende, idet der, da Ane Margrethe Jørgensen var svag, blev bestemt en større Sum til hende end til Brødrene, og efterat Documenterne derpaa strax vare blevne affattede af Exam. juris Plesner, bleve de leverede til ham, uden at Tinglæsing derefter fandt Sted, hvorimod Skjødet, som meldt, først er blevet tinglæst den 3die Marts 1865, idet Citanten, efterat hans Fader Gaardmand S. Thom-

fen den 7de Februar f. A. var afgaaet ved Døden, henvendte sig til Exam. juris Plesner og erholdt Skjødet — saavel som ogsaa Aftægtscontracten — udleveret og da lod disse Documenter tinglæse, hvorefter Enken samt Citantens Sødskende i April Maaned f. A. begjærede Boet taget under Skiftebehandling, idet de gjorde Indsigelse mod Skjødets Gyldighed, og den indstævnte Skifteret har derefter i Henhold til den i Boettagne Beslutning anlagt nærværende Sag mod Citanten.

Til Støtte for sin Paastand om, at det ommeldte Skjøde kjendes ugyldigt, har Indstævnte navnlig gjort gjældende, at Skjødet var et Proforma-document, ved hvilket det ikke har været Hensigten, at Eiendomsretten skulde overføres til Citanten, i hvilken Henseende Indstævnte nærmere har anbragt, at Gaardmand J. Thomsen — hvad ogsaa er in confesso — havde udstedt en Obligation paa 1,000 Rd. til sine 2 Børn af et tidligere Ægteskab, og at Hensigten med Skjødets Oprettelse alene var derved at kunne opnaae en nogenlunde lempelig Afgjørelse med bemeldte Særkuldbørn, hvem der ved Meddelelsen af Obligationen var givet Leilighed til af Boet at opnaae en større Andeel, end Tilfældet vilde have været, saafremt Obligationen ikke havde været udstedt, og at det derfor har været Meningen, at Skjødet, naar en saadan Afgjørelse var opnaaet, kunde gjøres om eller tilintetgøres; fremdeles har Indstævnte forment, at selv om Skjødet maatte anses at have sigtet til en Overdragelse af Eiendomsretten til Citanten, maa det efter L. 5—3—32 være ugyldigt, fordi Citanten ikke strax er bleven sat i Besiddelse af Gaarden, hvorimod han først efter Faderens Død er optraadt som Eier og Besidder af denne, og endelig har Indstævnte anbragt, at, forsaavidt det kunde anses at have været Hensigten med Skjødet, at Citanten skulde være Eier af det Bortskjødede fra Sælgerens Død, maatte Skjødet ogsaa i dette Tilfælde være ugyldigt som en mod Arvelovgivningens stridende Disposition. Derimod har Citanten benægtet, at Skjødet er blevet udstedt pro forma eller i den Hensigt, at det kunde omgjøres, hvorefter han har gjort gjældende, at Skjødet er gaaet ud paa en virkelig Overdragelse af Eiendomsretten over det Bortskjødede, samt at han ogsaa strax samtidig med Skjødets Udstedelse har tiltraadt Besiddelsen af Gaarden med Befættning og Ind- og Udbo. Forsaavidt der nu er Spørgsmaal om, hvorvidt det ommeldte Skjøde kan antages at være oprettet pro forma, har fornævnte Knud Anderfen — der, som meldt, er gift med en Søster til J. Thomsens Enke og beentog i Familieraadet og som isørigt medunderskrev Aftægtscontracten, og Panteobligationen som Curator for Citanten — under et af Indstævnte ført Tingssidne edelig udsagt, at det var paa Grund af den ommeldte til Særkuldbørnene udstedte Obligation paa 1,000 Rd., at Tilføjningen af Gaarden til et af Børnene paataantes, idet J. Thomsens Hustru var bange for, at Særkuldbørnene, naar J. Thomsen døde, skulde uanset de dem tilstaaede 1,000 Rd. kunne tage lige Arv med de søllede Børn, hvilket hun fandt vilde være ubilligt mod disse, samt at Vidnet var i den Mening, at Overdragelsen stede paa den Maade, at, naar Særkuldbørnene vare løste ud, skulde Documenterne kunne gaae tilbage, saaledes at Konen kunde beholde Gaarden, hvorom der ogsaa efter

Bidnets Forklaring flere Gange saldt Yttringer. Ligeledes har et andet Bidne, Sognesoged S. P. Nielsen — der isvrigt som Lovværge for S. Thomsens Enke har medunderskrevet Begjæringen til Skifteretten om at tage Boet under Behandling, og som efter Budsendelse var kommen tilstede den 21de November 1862, men efterat Forhandlingerne vare sluttede og Documenterne oprettede — edelig udsagt, at Gartner Hestrup da yttrede, at Tilfsjøbningen var skeet for de 2 Stedboerens Skuld, og at det Hele ikke havde videre at betyde, og at, da Bidnet derpaa yttrede sin Tro om, at Documenterne, naar de engang vare oprettede, vilde komme til at gjælde, erklærede Exam. juris Plesner hertil, at Documenterne kunde gøres om til en hvilken som helst Tid, at Papirerne vilde blive beroende hos ham, og at, naar de vilde, kunde de blive gjorte om igjen, ligesom Bidnet ogsaa har forklaret, at, da det kom hjem til sin Gaard og forstalte det Passerede til en af Citantens Brødre, der tjente hos Bidnet, svarede denne, at det ikke havde Noget at betyde, da det kunde gøres om igjen, og ligeledes har et andet Bidne edelig udsagt, at en af Citantens Brødre kort efter Documenternes Udstedelse til Bidnet har yttret, at Tilfsjøbningen ikke havde nogen Betydning og kunde tages tilbage, naar det skulde være. Fremdeles har Indstævnte til Bestyrrelse for, at en virkelig Eiendomsoverdragelse ikke har været tilfugt, paaberaabt sig, at Citanten ikke, da Skjødet udstedtes eller, medens S. Thomsen var i Live, er bleven sat i Besiddelse af det Tilfsjøbede, hvormod han først efter Faberens Død egenmægtig har sat sig i Besiddelse af Gaarden, og i denne Henseende har Citanten vel gjort gjældende, at han allerede efter Udtykkene i Skjødet maa ansees srag ved sammes Udstedelse at være indtraadt i Besiddelsen af Gaarden, samt at han, medens hans gamle Fader af Navn var Eier af Gaarden og den, der stod for den og bestyrede den, forinden Tilfsjøbningen var Bestyrer af Avlsdriften, og at en egentlig Overlevelse af Gaarden, som Citanten saaledes i Virkeligheden allerede var i Besiddelse af, derfor ikke kunde foregaae, men ligesom der ikke kan gives Citanten Medhold i, at han, forinden Skjødet udstedtes, allerede har været i Besiddelse af Gaarden, efterdi det kun kan ansees at have været paa Faberens Vegne, at han har bestyret Avlsdriften, saaledes maa det efter Sagens Dplysninger antages, at Citantens Møder er efter Tilfsjøbningen vedbleven ligesom tidligere at forestaae alle Ind- og Udbetalinger, samt at Aftægtscontracten ikke, medens S. Thomsen levede, er traadt i Kraft, idet Forældrene ikke blot vedbleve at føre Samliv med Citanten, men der ogsaa kun størtes een Huusholdning, og da det ikke heller isvrigt er oplyst, at der er skeet nogen ydre Forandring i den huuslige Orden, eller at Citanten har gereret sig som Eier eller Besidder af Gaarden, maa det antages, at Citanten ikke ved Skjødets Udstedelse eller i den derefter fulgte Tid indtil Faberens Død er bleven sat i Eiendomsbesiddelse af det Tilfsjøbede. Ligesom imidlertid den Omstændighed, at Citanten saaledes ikke ved Skjødets Udstedelse er indtraadt i Besiddelse af det Tilfsjøbede, ligesaa lidt som den af Indstævnte fremdeles paaberaabte Omstændighed, at Tinglæsning ikke srag sandt Sted, og at Documenterne leveredes til en Trediemand, i og for sig kan afgive Beviis for, at Skjødet alene er blevet oprettet

pro forma, saaledes er der Intet i selve Skjøbets eller den samtidigt oprettede Aftægtscontract's og Panteobligations Indhold, der taler for, at disse Documenter eller navnlig Skjøbet skulde være Proforma-documenter, hvorimod navnlig Dyrettelsen af den omstændelige Aftægtscontract samt den Omstændighed, at samtlige Documenter ere skrevne paa stemplet Papir, hvortil et ikke ubetydeligt Belsb saaledes anvendtes, nærmest maa ansees at tale imod en saadan Opfattelse, og fremdeles bemærkes, at, medens vel Vidnet Knud Andersen, som meldt, har udsagt at have været i den Mening, at Documenterne skulde kunne gaae tilbage, naar Stebbørnene vare udløste, har han dog derhos forklaret, at han under Forhandlingerne bl. A. virkede for, at der blev betinget S. Thomsens Sone tilstrækkelig Aftægt, til hvilken Bestræbelse han ikke skjønnede at kunne have havt Høie, naar samtlige Documenter skulde være ugyldige eller uden Betydning. Hertil kommer, at de ovennævnte 2 særlig tilfaldte Bitterligheidsvidner Exam. juris Plesner og Gartner Hjelstrup ikke have erkjendt ved Forhandlingerne den 21de November 1862 at have brugt Yttringer om, at Documenterne ikke havde videre at betyde, eller at de kunde gjøres om — idet Plesner særlig har udsagt, at han ialtsald da kun har sigtet til Aftægtscontracten, med Hensyn til hvilken en Forandring med Vedkommendes Samtykke kunde have ladet sig udføre, — hvorhos saavel Plesner som Hjelstrup — hvilken Sidstnævnte, som meldt, beeltog i Familieraadet, ligesom den Førstnævnte var den, der affattede Documenterne — edelig have udsagt, at der ikke foresaldt Noget, som tydede paa, at det var en Proformaoverdragelse af Gaarden, der tilsigtedes, og at der ikke derom var nogen Tale ved Documenternes Udsærdigelse, hvorimod S. Thomsen, da Documenterne vare udsærdigede, eller medens Plesner nedskrev disse, sønskede Citanten til Lykke med Gaarden eller, som Plesner har udsagt, gif hen til Citanten og sagde til ham, at han nu skulde have Gaarden, og sønskede ham dermed til Lykke og gav ham Haanden, ligesom det isvrigt er oplyst, at de Tilstedeværende derefter drak med Citanten og sønskede ham til Lykke; Plesner har derhos udsagt, at han stod i den samme Formening dengang som nu, at Documenterne vare endelige og ikke kunde omgjøres, og Hjelstrup har forklaret, at han er fuldkommen vis paa, at det virkelig var Jørgen Thomsens fulde Mening, at Citanten skulde have Gaarden, og at denne virkelig ved de udsærdte Documenter blev overdraget til ham. Endelig bemærkes, at Plesner, der, som meldt, modtog Documenterne til Bevaring, har udsagt, at S. Thomsens Hustru engang i Efteraaret 1864 indsaandt sig hos ham og bad ham om at forelæse de omhandlede Documenter eller nogle af dem, og at Vidnet da erindrer at have forelæst hende Aftægtscontracten, med hvis Indhold hun var godt fornsiet, idet hun isvrigt spurgte, om Papirerne kunde omgjøres, hvortil Vidnet da svarede Nei.

I Henhold til alt det Anførte findes der ikke at kunne gives Indstævnte Medhold i, at det ommeldte Skjøde skulde være at ansee som oprettet pro forma.

Forjaasidit Indstævnte dernæst har gjort gjældende, at Skjødet ialtsald maa være ugyldigt paa Grund af, at Citanten ikke strax har tiltraadt Besid-

delsen af det Tilskjødebe, da maa det vel, som meldt, antages, at en saadan Tiltrædelse ikke har fundet Sted, medens Faderen levede, men ligesom der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke er Fjæie til at antage, at det har været forudsat, at J. Thomsen skulde vedblive Besiddelsen indtil sin Død, og at Skjødet først fra den Tid skulde træde i Kraft, saaledes er det end ikke oplyst, at det er blevet vedtaget eller forudsat, at J. Thomsen uanset Skjødets Udfærdigelse skulde have Ret til indtil videre eller i et bestemt Tidrum efter Udfærdigelsen at vedblive at besidde og bruge Gaarden. I denne Henseende bemærkes navnlig, at, forsaavidt Documenterne leveredes til Plesner, og Tinglæsning ikke strax fandt Sted, gaaer Plesners Forklaring ud paa, at de Vedkommende bade ham om at gemme Documenterne, indtil de fik Raad til at lade dem tinglæse, og ligeledes har Hjelstrup forklaret, at Grunden til, at Documenterne henlaae utinglæste, formeentlig var for foreløbig at spare Tinglæsningsomkostninger. Begge Vidner have derhos som en medvirkende Grund til, at Tinglæsningen ikke strax fandt Sted, anført, at Citanten efter Panteobligationen først fra Tinglæsningsdagen skulde svare Renter af de 2,000 Rb. til hans Sødskende, men navnlig Plesners Forklaring gaaer i denne Henseende ud paa, at det var i Faveur af Citanten, at Tinglæsningen saaledes udsattes, ligesom Vidnernes Forklaringer iøvrigt ikke give nogensomhelst Fjæie til at antage, at Udfættelsen er skeet paa Grund af nogen J. Thomsen forbeholdt Ret til fortsat Besiddelse og Brug af Gaarden, hvorom Documenterne ei heller indeholde Noget. Fremdeles har Plesner i 2 under Sagen fremlagte Erklæringer i Henhold til den af ham under Tingsvidnet afslagne Eed udtalt, at det ingensinde har været ham forbudt at udlevere Citanten hans Skjøde, hvilket Plesner efter sin Erklæring modtog paa Citantens Vegne, og hvoraf han betragtede sig som Thænbehaver for Citanten, og at denne til enhver Tid kunde have faaet Skjødet udleveret, hvis han havde forlangt det. Det findes herefter nærmest at maatte antages, at, om det end har været forudsat, at Eiendommen ikke strax vilde blive tiltraadt af Citanten, har denne dog haat Ret til, naar han ønskede det, ikke blot at erholde Skjødet udleveret, men ogsaa til ligeledes at tiltræde Besiddelsen og Brugen af det Tilskjødebe, og vel har nu en saadan Besiddelsestagselse ikke fundet Sted før efter J. Thomsens Død, men den Omstændighed, at Citantens Fader saaledes vedblev at beholde Gaarden i Besiddelse og Brug i det Tidrum af noget over 2 Aar, der forløb fra Skjødets Udfærdigelse den 21de November 1862 indtil hans Død den 7de Februar 1865, i hvilket Tidrum Citanten iøvrigt gjentagne Gange i 1863 og 1864 var indkaldt til Militairtjeneste, findes dog — efter som denne Faders fortsatte Besiddelse og Brug ikke kan antages begrundet paa et af ham taget Forbehold eller en vedtagen Bestemmelse om en ham i saa Henseende tilkommende Ret, hvorimod Citanten maa antages at have været berettiget til, naar han vilde, at tiltræde det Tilskjødebe — ikke at kunne medføre, at Skjødet efter L. 5—3—32 skulde kunne ansees at have tabt al Gyldighed, hvorimod den skeete Eiendomsoverdragelse ved, at Citanten senere har tiltraadt Besiddelsen af det Tilskjødebe, maa ansees at

have erholdt lovlig Gylbigbed, og Citanten findes derfor efter hans Paastrand at maatte frifindes for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves."

Nr 338.

Advocat Nellesmann

contra

Jacob Andreas Semberg (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Attentat paa Voldtægt.

Denise Kjøbstads Extraretsdom af 11te September 1869: „Arrestanten Snekfersvend Jacob Andreas Semberg bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og udrede alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger berunder i Salair til Kammerassessor Procurator Jesperjen og Cancelliraad Procurator Petersen 5 Rd. til Enhver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de December 1869: „Arrestanten Jacob Andreas Semberg bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Rode og Seidelin, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste i den indbankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henses under Straffelovens § 176 og hans Straf derfor at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder. I Henhold hertil vil Overretsdommen, der har samme Straffebestemmelse, og hvis øvrige Forrifter billiges, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende fra Døns Kjøbstads Exraret her til indankede Sag, hvorunder Arrestanten Jacob Andreas Semborg actioneres for Attentat paa Voldtægt, maa det uanseet Arrestantens Venægtelse ved flere Vidners Forklaringer og det iøvrigt Dølyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 13de Juli d. A. om Eftermiddagen, paa Pigen Nielsine Kongsted besøgt sig paa en Mark ved Døns i Nærheden af Chausseen til Middelfart for at malke sin Huusbonds Køer, er gaaet ind til hende fra Veien og har kastet hende om i Græsset, hvor han derefter er seet liggende og tumlende med hende, medens hun høit skreg om Hjælp. Det bemærkes i saa Henseende, at det saavel af Nielsine Kongsted selv som af Arbeidsmand Jørgen Jørgensen, der paa hendes Anstrig ilede hende til Hjælp og derved foranledigede Arrestanten til at forlade hende, edelig er forklaret, at Arrestanten laa ovenpaa hende, medens hun kjæmpede med ham, og skjøndt et 3die Vidne Caroline Larsen, der i Frastand ligeledes iagttog det Passerebe, ikke nærmere har kunnet angive, at hun saae Arrestanten netop i den angivne Stilling, idet hendes Forklaring i det Hele kun gaaer ud paa, at hun saae en Person — som ikke kan have været nogen Anden end Arrestanten — liggende i Græsset ved Nielsine Kongsted, paa hvem han holdt fast, medens hun skreg om Hjælp, kan det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke betvivles, at Arrestantens Afsæd har været begrundet i utugtig Hensigt. Iøvrigt er det af Nielsine Kongsted selv udsagt, at Arrestanten alene forsøgte at kysse hende, men derimod ikke forlangte at have legemlig Dmgang med hende, ligesom han ei heller foretog nogen Blottelse, der kunde angive en saadan Hensigt, og der findes derfor ikke tilstrækkelig Grund til at betragte Arrestantens Forhold som et Forsøg paa Voldtægt, hvorimod han alene findes overbevist om et uteerligt Forhold, for hvilket han vil være at ansee med Straf efter Straffelovens § 185, og skjønnes Straffen for Arrestanten, der er sødt den 27de Juni 1840, og som ved Silkeborg Birk Exrarettsdom af 24de August 1866 er for voldeligt og uteerligt Forhold mod et 12-aarigt Pigebarn anset med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, medens han ved nærværende Rets Dom af 8de Januar d. A. under en Tiltale for attenteret Voldtægt er frifunden dog med Paalæg af Actionens Omkostninger, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere. Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Henshold til Straffelovens § 168 cfr. § 46 er anset med samme Straf i 1 Aar, vil altjaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger og de Underrettsførerne tillagte Salair bliver at staafæste.“

Nr. 48. Skibsfører **F. Petersen**, Fører og Medreder af
Dampflibet Brage (Advocat Henriksen)

contra

Grosserer **J. L. Schouboe** som Mandatarius for Skibsfører
J. F. Nissen (Advocat Brock)

betræffende Parternes gjensidige Erstatningspaastande i Anledning af et mellem Dampffibet Brage og Skonnerten Cito stedsundet Sammenstøb.

Randers Kjøbstads Gæsteretsdom af 7de Januar 1867: „Contracitanten, Skibsfører Frederik Petersen bør til Hovedcitantent, Grosserer J. L. Schouboe af Kjøbenhavn som Mandatarius for Skibsfører J. F. Nissen betale 3,757 Rd. 38 ß med Renter 5 pCt. aarlig fra den 15de September 1865 til Betaling skeer. Iøvrigt bør Parterne for hinandens Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Marts 1868: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte Ophlysninger, hvoraf det Bæsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa det antages, at der ved den paagjældende Leilighed ikke blot paa den paaseilede Skonnert, men ogsaa paa det paaseilende Dampffib er begaaet Feil; og til desuagtet at antage, at Sammenstøbet udelukkende eller fortrinsviis maa tilskrives det af Skonnertens Fører udbiste urigtige Forhold, findes der ikke at være tilstrækkelig Føie. Idet det derfor maa have sit Forblivende ved, at Sagen, der alene af Citantent er indanket for Højesteret, ved Overretsdommen er afgjort i Henhold til den i Lovens 4—3—3 opstillede Regel, vil bemelte Dom efter Indstævntes Paastand blive at stadfæste, hvorved isvrigt bemærkes, at Citantent efter Sagens Indstævning til Højesteret er afgaaet ved Døden, og Boet overtaget af hans Enke som Universalarving. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Til Justitsklassen betaler Citanten eller nu hans Enke 5 Rb.

S den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ratten mellem den 2den og 3die August 1865 omtrent Kl. 11 $\frac{1}{2}$ fandt der i Kattegattet ca. 1 $\frac{1}{2}$ Mill sydbøst for Hæsfels et Sammenstød Sted mellem Dampffibet „Brage“, der var paa Reisen fra Kjøbenhavn til Horsens, og Skonnerten „Cito“, der var paa Reisen til St. Petersborg for at indtage Ladning, hvilket Sammenstød havde til Følge, at Skonnerten strøg sank, saa at der end ikke var Tid til at redde Skibsførerens og Mandskabets Gangklæder samt de contante Penge, Skibsføreren havde i Kabytten, hvorimod Skonnertens Besætning, der foruden Skibsføreren S. F. Nissen bestod af 3 Mand, reddede sig ombord i Dampffibet, der vel tog nogen Skade, men dog var istand til at fortsætte Reisen. I denne Anledning har Contracitanten Grosserer S. L. Schouboe i Kjøbenhavn som Mandatarius for bemeldte Skibsfører Nissen i 1ste Instants ved Gjæsteretten søgt Hovedcitanten Skibsfører Frederik Petersen i Horsens som Fører og Medreder af Dampffibet „Brage“ til i Erstatning at betale sig Skonnertens Værdi med 9,000 Rb. samt for de mistede Gangklæder og contante Penge 795 Rb. tilligemed 7 pCt. aarlig Rente af det samlede Beløb 9,795 Rb., hvorhos han subsidiairt har paastaet sig Halvdelen af dette Beløb med Renter tilskjendt; Hovedcitanten har derimod, næst at paastaae sig frifunden for Contracitantens Tilfælde, under et Contrasøgsmaal søgt Contracitanten til i sin for nævnte Egenkab at betale sig 880 Rb. 1 Mk. 4 ß for den Dampffibet ved Sammenstødet tilsiøiede Vestfaldigelse samt 1400 Rb. for det Tab, Dampffibets Giere have lidt ved Fartens Standsning i 14 Dage paa Grund af den Reparation, Sammenstødet gjorde nødvendigt, eller ialt 2,280 Rb. 1 Mk. 4 ß med Renter. Ved Gjæsteretsdommen er hver af Parterne anseet pligtig at bære Halvdelen af det ved Sammenstødet i det Hele affledkomne Tab, der overensstemmende med Parternes nysansørte Dpgivelser er ansat til ialt 12,075 Rb. 1 Mk. 4 ß, og som Følge heraf er Hovedcitanten tilpligtet at betale Contracitanten Halvdelen af dette Beløb 6,037 Rb. 3 Mk. 10 ß efter Fradrag af Værdien af den Dampffibet „Brage“ tilsiøiede Skade 2,280 Rb. 1 Mk. 4 ß eller 3,757 Rb. 2 Mk. 6 ß med 5 pCt. aarlig Rente heraf fra Gjæsteretsstævningens Dato den 15de September 1865. Denne Dom, ved hvilken Processens Omkostninger derhos ere ophævede, er berefter fra begge Parternes Side indanket for Overretten, hvor enhver af dem har gjentaget sine for Gjæsteretten neblagte Paastande.

Uf de Søforklaringer, som begge Skibsførere Dagen efter Paaseilingen lode optage, fremgaaer det for Dampffibet „Brages“ Vedkommende, at Skibsføreren og 1ste Styrmænd sammesteds ikke vare paa Dækket ved den paagældende Leilighed, idet de efter Sagens Dplysninger vare tilsiøis, og at Commandoen over Skibet i deres Fraværelse var betroet Vaadsmand Stands, der fungerede som 2den Styrmænd paa Skibet. Denne Sidste har afgivet en ebelig Forklaring, der i det Væsentlige gaaer ud paa, at han tilligemed Udligs-

manden stod paa Commandobroen, da de et godt Dvarteer eller en lille halv Time, spænd Sammenstødet fæte, saae en Skonnert kommende for de Bind imod Dampffibet, saaledes at Dampffibet havde Skonnerten heelt paa Styrbordside, medens Skonnertens Cours iøvrigt ikke noie kunde observeres, da den ikke førte Sidelanterner; da det var Bramseiskuling, og begge Skibe gik med stor Fart — efter Sagens øvrige Oplysninger Dampffibet med 10 Miles og Skonnerten med 8 Miles Fart — og hastigt nærmede sig hinanden, skønnede han ikke, at det kunde gaae an at lægge Roret bagbord, idet han derved, naar Skonnerten fortsatte sin Cours, nødvendig maatte have løbet lige paa den; han besluttede sig derfor til at lægge Roret haardt styrbord, og da han frygtede for, at Rorgjængeren ikke skulde kunne høre hans Commando eller skulde kunne misforstaae den, sprang han selv ned fra Commandobroen og løb hen til Roret, hvilket han — efter sin Formening omtrent 5 Minutter før Sammenstødet — dreiede haardt styrbord, hvorpaa han strax atter løb op paa Commandobroen, men ligesom han kom derop, var Skonnerten lige for Bougen af Dampffibet, og efter hans Udsagn maa Skonnerten i det Dieblik, han løb ned til Roret, have forandret sin Cours, da Sammenstødet ellers nødvendigt maatte være undgaaet; da han, som meldt, atter kom op paa Commandobroen, vare Skibene imidlertid saa umiddelbart tæt paa hinanden, at Sammenstødet var unndgaaeligt, og der var derfor ikke Andet for ham at gjøre end at standse Maskinen, hvilket han ogsaa strax gjorde, men i samme Dieblik slødte Dampffibet paa Skonnertens Bagbordside agter for Stormasten, og Skonnerten sank da øieblikkeligt, idet Dampffibet løb omtrent 3 Fod ind i den. Den ommeldte Udfigsmand har afgivet en i det Væsentlige hermed stemmende edelig Forklaring, idet han nærmere har udsagt, at Skonnerten observeredes omtrent et Dvarteer før Sammenstødet og vel et Par Streger paa Styrbordside af Dampffibet, som den kom imod plat for Veiret, samt at Skonnerten, da Skands lagde Roret haardt styrbord — hvilket efter Udfigsmandens Formening var det Eneste, der fornuftigviis kunde gjøres — og derved forandrede Dampffibets Cours fra Vest til Nord til næsten Syd, i det samme Dieblik, og uagtet han af fuld Hals raabte over til den, ogsaa heelt forandrede sin Cours og kom lige ud for Bougen af Dampffibet. Endelig har Rorgjængeren edelig forklaret, at han, da Skands kom ned og sagde, at der var en Seiler forude, observerede en saadan omtrent 2 Streger paa Styrbordside af Dampffibet, at Skands, efterat have lagt Roret haardt styrbord, saa at de styrede omtrent i Syd, løb op paa Commandobroen igjen og tilligemed Udfigsmanden derfra raabte over til Skonnerten, hvilken Rorgjængeren derefter vil have seet forandre sin Cours og komme tværs for Dampffibet.

Hvad Forholdene ombord paa Skonnerten angaaer, da har Styrmændene sammefæds under den optagne Søforklaring edeligen udsagt, at han, der var paa Dækket tilligemed Koffen, medens Skibsføreren og Matrosen vare tilføis, i et Dvarteerstid havde holdt Courjen N. t. S., da han observerede et Lys, og efterat han havde ladet Koffen hente Kifferten, saae han, at det var en Damper, som han, der stod til Kors, da saae mellem Skonnertens Fokkemast

og Fokkevant eller omtrent en Compasfreg Øst for Skonnerten; han lod da, idet han ikke fandt, at der var Tid til at foretage Andet, da Overseilingen var saa overhængende, Roffen kalde paa Skibsføreren og Matrosen, der ogsaa strax kom op, idet han selv raabte ned til dem, at der var Fare paa færde, og han vebblev i det Dieblit, der forløb, indtil Skibsføreren kom op paa Dækket, at styre Coursen V. t. S.; da Skibsføreren kom op paa Dækket, var Dampffibet omtrent $1\frac{1}{2}$ Kabellængde fra Skonnerten, og Skibsføreren tog da selv Roret og lagde dette bagbord, hvorved Coursen blev mere syblig, men da Dampffibet samtibigt lagde Roret styrbord, skete Sammenstødet strax derpaa. Efter hans Forklaring forløb der omtrent 10 Minutter fra det Dieblit, han gennem Riklerten observerede Dampffibets Styrbordslanterne, og indtil Sammenstødet skete, og han har endvidere udsagt, at Skonnerten ingen Lanterner førte, fordi det var klart Veir og Maaneskin, samt at Sammenstødet vilde være undgaaet, dersom Dampffibet, da det bemærkede Skonnerten, havde lagt Roret bagbord eller ialtsald stoppet Maskinen. Roffen har ligeledes edeligen forklaret, at han omtrent 10 Minutter før Sammenstødet saae Dampffibet paa Bagbordside af Skonnerten, at han hentebe en Rikkert, hvorigennem Styrmanden saae den grønne Lanterne paa Dampffibet, samt at Skibsføreren strax, da der var kaldt paa ham, sprang upaaklædt op paa Dækket og lagde Roret bagbord et Dieblit, før end Skibene stødte sammen, hvorhos endelig Skibsføreren selv har udsagt, at Skonnerten, da han kom op paa Dækket, havde Dampffibet paa Bagbordside i en Afstand af omtrent 3—400 Alen, samt at der ikke paa nogen Maade var Andet at gjøre end at lægge Roret bagbord, idet han dog har tilføiet, at dette skete saa kort forinden Paaseilingen, at denne vistnok ikke kunde være undgaaet ved nogensomhelst Maneuvre fra hans Side, samt at det var hans Pligt at lægge Roret bagbord, naar han ikke var vis paa, at Sammenstødet kunde undgaaes ved at lægge Roret styrbord.

Hovedcitanten har nu til Støtte for sin Paastand villet gjøre gjældende, at Sammenstødet alene kan tilskrives Mangel paa Opmærksomhed og urigtig Manevrering fra Skonnertens Side i Forbindelse med den Omstændighed, at Skonnerten ikke førte de befalede Sidelanterner, idet han navnlig har paabe- raabt sig, at Skibene — efter som Dampffibets Cours var V. t. N., saaledes som ogsaa af Ubligsmanden forklaret, men Skonnertens isølge sammes Mand- skabs Forklaring holdt V. t. S. — holdt stik modsatte Courser, da de fik hin- anden ifigte, samt at Dampffibet isølge Søforklaringen havde Skonnerten paa Styrbordside, og at det som Følge heraf maa ansees som en fuldkommen rigtig Maneuvre fra Dampffibets Side, at dette for styrbords Ror er meget yderligere til den Side, paa hvilken det allerede isorveien befandt sig ligeover- for Skonnerten, idet Muligheden af et Sammenstød herved vilde være ophævet, saafremt Skonnerten, saaledes som Bekjendtgj. 23de September 1863 § 18 cfr. § 15 foreskriver for et saadant Tilfælde, selv havde holdt sin Cours, men at Skonnerten isedetfor at gjøre dette har forandret sin Cours og for bagbords Ror styret lige ind mod Dampffibet, ligesom ogsaa Skonnertens Undblæfse af at føre de ved den nyopnævnte Bekjendtgjørelse paabudte Lanterner har høst

til Følge, at dens Cours ikke med Nøiagtighed har kunnet iagttages fra Dampskibet.

Contracitanten har derimod beskribt, at Mangelen af Lanterne skulde kunne ansees som Aarsag til Sammenstødet, da Natten var lys og Maanen endnu ikke gaaet ned, hvorhos han navnlig har gjort gjældende, at Skibenes Courser ikke kunne have været hinanden ret modsatte, men derimod have krydset hinanden, og at Sammenstødet vilde være undgaaet, saafremt Dampskibets Kor overeensstemmende med de almindelige Regler i Belgj. 23de September 1863 var blevet lagt bagbord istedetfor at det blev lagt styrbord, hvilken Maanvære netop skal have medført Sammenstødet.

Følge Indholdet af de ovenansførte Søforklaringer har Dampskibets Mandskab saaret Skonnerten ifgte om Styrbord eller tilhøre for sig, medens Skonnertens Mandskab vil have seet Dampskibet og navnlig dette Styrbords eller høre Lanterne om Bagbord eller tilvenstre for sig, og vel gaae Forklaringerne tillige ud paa, at Skibene have styret hinanden siik modsatte Courser, men da Saadant er uforeneligt med de nysansførte fra en umiddelbar Sagtagelse hidrørende Angivelser af den Retning, hvori ethvert af Skibene blev seet fra det andet, og der ikke findes Føie til at betvivle Rigtigheden af disse sidste med Bestemthed gjorte Angivelser, maa det overeensstemmende med, hvad ogsaa er antaget saavel i en af Contracitanten for Underretten den 18de December 1865 fremlagt Erklæring af 2 Søofficerer som i en af Hovedcitanten for Underretten den 30te April 1866 fremlagt ligeledes af 2 Søofficerer afgiven Erklæring, forudsættes, at Skibenes Courser i Virkeligheden ikke have været hinanden siik modsatte, men at deres oprindelige Courserlinier have krydset hinanden. Medens nu denne Skibenes Stilling i Forhold til hinanden ikke har kunnet miskjendes ombord i Skonnerten, hvorfra man saae Dampskibets Styrbords eller høre Lanterne, og hvor det, idet denne Lanterne, medens Skibene nærmede sig hinanden, saaes om Bagbord eller tilvenstre, kunde vides, at Courserlinierne maatte overkjære hinanden, mangler der derimod efter de foreliggende Oplysninger Føie til at antage, at det fra Dampskibet, medens Vaadsmand Skands, forinden han gik hen til Roret, opholdt sig paa Commandobroen, har kunnet iagttages, hvilken Cours Skonnerten, der, som meldt, ikke førte de forestrevne Sidelanterner, lagde an, eller at man ialtsald paa Dampskibet har været opmærksom paa, at den Synsvinkel, hvorunder Skonnerten saaes fra Dampskibet, efterhaanden formindskedes noget derved, at Skonnerten, der endnu bestandigt saaes om Styrbord fra Dampskibet, nærmede sig dette Courserlinie. Det følger nu vel af Forholdets Natur og er tillige udtalt i den forommeldte af Hovedcitanten fremlagte Erklæring, at, saafremt man fra Dampskibet hele Tiden eller itide havde seet en rød eller bagbords Lanterne paa Skonnerten og derved var kommen til Kundskab om dennes virkelige Cours, havde man havt bestemt Anledning til at give bagbords Kor, hvorved enhver Fare for Sammenstød maa antages at ville have været fjernet, men da Skonnertens Cours, som meldt, ikke var markeret ved Lanterne, og det under de forhaandenværende Omstændigheder — som ogsaa i bemeldte Erklæring yttret — har ligget nærmest for

Dampskibets Mandskab at antage, at det ifigteværende Skib har været en imøbegaende Seiler, findes det ikke i og for sig at kunne lægges Dampskibets Fører til Raft, at Faren for et Sammenstød er søgt undgaaet ved at give styrbords Kor og saaledes, idet Skonnerten fra Dampskibet saaes om Styrbord, vige endmere ud til den Side, paa hvilken Dampskibet allerede iforveien maatte antages at befinde sig i Forhold til Skonnerten, og da det navnlig ei heller efter Indholdet af Befgi. 23de September 1863 § 15 kan ansees forefret, at det Dampskib, der gaaer af Veien for et Seilskib, skal gjøre dette for bagbords Kor, maa det saaledes nærmest tilskrives Skonnertens Unbladelise af at føre Lanterner, at der fra Dampskibets Side er foretaget en Maneuvre, der var stiftet til at forøge Faren for et Sammenstød. Contracitanten vil som Følge heraf og i Medfør af Befgi. 23de September 1863 § 20 ikke kunne fritages for Ansvar for den ved Sammenstødet bevirkede Stabe, hvorved tillige bemærkes, at det end ikke kan ansees tilfulde oplyst, at Sammenstødet var uundgaaeligt, da Skonnertens Fører selv lagde Koret bagbord, eller om Sammenstødet ikke endnu dengang kunde være undgaaet, saafremt han enten havde holdt sin Cours eller endog i Betragtning af de særegne Omstændigheder og Skibens Stilling mod hinanden havde givet styrbords Kor. Medens nu, som meldt, Følgerne af, at Baadsmand Stands ved at give styrbords Kor har foretaget en Maneuvre, der under den Stilling, hvori Skibene i Virkeligheden befandt sig til hinanden, maa ansees at have været uheldig, ikke ville kunne tilregnes Hovedcitanten, er det paa den anden Side ikke uantageligt, at det, saafremt Stands, istedeisfor selv at begive sig hen til Koret, var forbleven paa Commandobroen, vilde have staaet i hans Magt, efterat Skonnerten var kommen saa nær, at dens Cours blev kjendelig, men dog forinden det endnu var for silde, at træffe Foranstaltninger til at afsørge Sammenstødet navnlig ved en Forandring af Stringen eller ved Maskinens Standning, cfr. den foransførte Beskjendtgjørelses § 16; ved at forlade Commandobroen under de forhaandenværende Omstændigheder har han imidlertid affaaet sig Muligheden af frendeles at holde Nie med Skonnerten samt at kunne tage de yderligere Commando-Forholdsregter, hvortil der blev Anledning, og det findes saameget mindre at have kunnet være nødvendigt, at han selv begav sig hen til Koret, som han paa Commandobroen havde Udførelsen tilstede og vilde have kunnet sende denne med fornøden Ordre til Korgængeren. Ved dette sit Forhold maa Baadsmand Stands som den, der havde Commandoen paa Skibet i Førerens og Iste Styrmands Fraværelse, ansees at have begaaet en Urigtighed, der navnlig har havt til Følge, at Maskinen først blev standset, da han atter var kommen tilbage paa Commandobroen eller, som han selv har udsagt, omtrent samtidigt med, at Sammenstødet fandt Sted. Hovedcitanten kan som Følge heraf ei heller fritages for Ansvar i Anledning af Paaseilingen, og idet dette saaledes ikke ubelukkende kan tilregnes nogen af Skibenes Førere, maa det billigis, at enhver af Parterne i Henhold til Bestemmelsene i L. 4—3—3 ere ansete pligtige at bære Halvdelen af det ved Sammenstødet i det Hele afstedkomne Tab.

Da der nu derhos ikke for Overretten er fremsat nogen særlig Indsigelse mod den Værdi 12,075 Rd. 1 Mk. 4 S, hvortil den begge Skibe tilfødte Stabe er ansat, eller mod den herpaa byggede Beregning af Ansvarets Fordeling, og det tillige maa have sit Forblivende ved Gjæsteretsdommens Bestemmelse angaaende Rente af det Contracitanten tilkendte Beløb samt Processens Omkostninger for Gjæsteretten, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste."

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 47—48.

Den 18de Februar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Session.

Torsdagen den 27de Januar.

Nr. 316.

Advocat Broch

contra

Jens Christian Sørensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for uberettiget Handel med Sennesblade m. v.

Løve Herreds Politiretsdom af 30te August 1869: „Tiltalte Kjøbmand Jens Christian Sørensen af Gjørløv bør til Holbek Amts Fattigkasse bøde 20 Rd. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Abfærd cfter Loven.“

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de December 1869: „Tiltalte Kjøbmand Jens Christian Sørensen af Gjørløv bør til Holbek Amts Fattigkasse bøde 100 Rd. Saa bør han og betale Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne Hvalsøe og Levifson for Dverretten med 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Tiltalte ikke har paadraget sig Ansvar for den af ham drevne Handel med Campher og Vitriol.

Da Tiltalte, der forudsættes at have Næringsbeviis som Kjøbmand paa Landet, som saadan ifølge Næringsloven af 29de December 1857 § 32 er berettiget til at handle med upræparerede Medicinalvarer i Stort, findes hans Forhold med at forhandle Senneblade og Reinsan i Smaat, jfr. Anordning 12te Juli 1862, alene at kunne ansees strafbart efter fornævnte Lovs § 75, navnlig i Betragtning af den ham overgaaede Højesteretsdom af 18de Februar 1869 som 4de Gang forøvet uberettiget Næringsbrug. Som Følge heraf vil Politiretsdommen, der har bedømt hans her omhandlede Forhold paa samme Maade og passende bestemt Straffen til en Mulct af 20 Rd., forjaavidd være at stadfæste. I Henseende til Sagens Omkostninger billiges Overretsdommens Forstrifter.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til den idømte Mulct bør Politiretens Dom og i Henseende til Sagens Omkostninger Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Kjøbmand Jens Christian Sørensen af Gjorsløv, der under nærværende i 1ste Instants ved Løve Herreds Politiret paakjendte Sag tiltales for uberettiget Forhandling af Senneblade m. v., er overbevist at have forhandlet Senneblade og Reinsan, der efter Anordningen om Apothekernes Medicinalhandel af 12te Juli 1862 henhøre til de upræparerede Medicinalvarer, som det er forbeholdt Apothekerne og med visse Indskrænkninger Materialisterne at forhandle, uden at saadan Handel kan blive lovlig derved, at de solgte Senneblade skulle være avlede af ham selv, eller at han lader Reinsan plukke paa Grøfter og Marker og selv tørrer og behandler det, vil han ikke kunne undgaae at ansees efter Frdn. 4de December 1672 § 30 med en Mulct af 100 Rd., der vil være at tillægge Holbek Amts Fattigtæsse, hvorimod der ikke findes at kunne paalægges ham noget Ansvar for Handel med Campher og Vitril.

Den indankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anseet for 4de Gang forøvet uberettiget Næringsbrug med en Mulct af 20 Rd., vil derfor blive at forandre.“

Nr. 349.

Advocat Klubien

contra

Hans Pedersen eller **Hans Pedersen Reinholdt**

(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Nørvang-Lørrild Herredens Extraretsdom af 1ste December 1869: „Arrestanten Hans Pedersen Reinholdt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; saa bør han og udrede de med hans Arrest og Sagen i det Hele forbundne Omkostninger berunder Salair til Actor, Procurator Seidelin 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de December 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Faber, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Pedersen Reinholdt for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at, da han efter sin Forflaring en Dag i October Maaned d. A. fergjæves havde aftrævet en Karl i Lind ved Høring et Tilgodehavende af 6 Rd. 4 Mk., og han derpaa havde begivet sig til bemeldte Karls Forældre i Brandshre for om muligt at faae sit Tilgodehavende, har han næste Dag, inden han forlod disses Bolig, og uden at han havde talt om sit Tilgodehavende hos samme, da han ikke troede, at de havde Penge, tilegnet sig 7 Par Ulbsokker, 2 Par Ulbstrømper og 2 Tørklæder, tilsammen af Værdi 13 Mk., som tilhørte Stebets Eier Søren Sørensen. De sjaaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne.

For dette Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1838 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen retteligen anset

efter Straffelovens § 228, og da Straffen ved samme findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste."

Fredagen den 28de Januar.

Nr. 328.

Advocat Broch

contra

Laurids Mikkelsen Drøhse (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Veile Kjøbstads Extraretsdom af 15de Juli 1869: „Tiltalte Laurids Mikkelsen Drøhse bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og udrede i Erstatning til Overauditeur Ørsted 274 Rd. 17³/₄ f. Saa bør Tiltalte ogsaa at udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt til Actor, Procurator Seibelin 6 Rd. og til Defensor, Procurator Vadum 5 Rd. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 15de November 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Saaesen og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter Sagens Omstændigheder er der Tvivl til at antage, at Tiltalte, da han foretog den Disposition, for hvilken han er sigtet som skuldig i Bedrageri, over et Beløb, som han i sin Stilling som Betjent paa Byfogedcontoiret i Veile havde med Vedkommendes Samtykke modtaget af offentlige Oppebørseler, har anseet sig berettiget til derved at skaffe sig Fyldestgjørelse for en Deel af det langt større Beløb, som Tiltalte, efter den i den indankede Dom givne nærmere Fremstilling, mener i foransførte Stilling at have faaet tilgode hos den paagjældende Retsbetjent; og efter de fremkomne Oplysninger maa det derhos erkjendes, at der ialtfald

med Hensyn til en Deel af dette Tiltaltes formeentlige Tilgodehavende kan have været nogen Grund for ham til at vente, at det vilde blive anerkjendt. Af det Dplyste fremgaaer derhos, at det har været stemmende med den ved det nævnte Contoir brugelige Forretningsorden, at Tiltalte af offentlige Oppebørseler, der paa lignende Maade tidligere vare komne ham tilhænde, har kunnet gjøre sig betalt for, hvad han i bemeldte Function retteligen fik tilgode, navnlig den ham tilkommende Lønning. Efter disse Omstændigheder kan Tiltalte ikke ved den Disposition, hvorpaa Sigtelsen er grundet, antages at have handlet i svigagtig Hensigt; og om det end maa betragtes som en Uregelmæssighed, at han raadede over det Oppebaarne, forinden Spørgsmaalet om hans Mellemværende med Retsbetjenten var afgjort, hvilket Spørgsmaal skal være Gjenstand for en privat Sag mellem dem, findes saadant Forhold dog ikke at kunne medføre Ansvar efter nogen Bestemmelse i Straffeloven. Tiltalte vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, men maa dog efter Omstændighederne blive at tilpligte at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Laurids Mikkelsen Drøhse bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Laurids Mikkelsen Drøhse for Bedrageri.

Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte siden 1862, da Overauditeur Drøhse tiltraadte Embedet som Byfoged i Beile, havt Ansættelse som Contoirist paa Byfogedcontoiret, i hvilken Egenkab han navnlig ogsaa — vel uden særlig Bemyndigelse, men i Overeensstemmelse med Stik og Brug paa Byfogedcontoiret — stadigen har modtaget Penge, der vedkom Embedet, og som bleve indbetalte, naar Tiltalte var paa Contoiret, og ikke enten Byfogden selv eller en af de Fuldmægtige, til hvem Pengeoppebørslerne vare overbtagne, var tilstede, uden at Tiltalte hver Gang, han saaledes havde modtaget Indbetalinger, strax har afleveret Pengene eller gjort Meddelelse om Indbetalingen til rette Vedkommende, saasnart denne kom tilstede, hvorimod han efter sin Forklaring førte egne Rister

over det saalebes Oppebaarne eller, som han ogsaa har sagt, havde det optegnet blandt sine private Indtægter og Udgifter, samt beholdt Pengene, indtil der fandt Opgjørelse og, forsaavidt Tiltalte havde havt Udlæg for Contoiret, Li-
quidation Sted mellem ham og Byfogden eller vedkommende Fuldmægtig, hvilke Opgjørelser iøvrigt efter Tiltaltes Forklaring ikke fandt Sted til bestemte Ti-
der, men navnlig naar Tiltalte havde modtaget flere Penge, end han vilde
fåde inde med.

Efterat Tiltalte, der skulde have forblevet i sin Tjeneste indtil 1ste Mai
d. A., havde forladt Tjenesten omtrent en Maaned tidligere — efter Overaudi-
teur Ørstedes Anbringende egenmægtigen, medens Tiltalte har udsagt, at hans
Principal havde overladt til ham, naar han vilde stratræde, samt at han fra-
traadte, fordi han saae, at hans Plads allerede var besat af en Anden — til-
fillede han under 15de April d. A. Byfogden en Opgjørelse, hvorefter han
havde incasseret kongelige og Commune-Skatter til et Beløb af ca. 300 Rd.,
samt Rettsgebyrer og andre Indtægter vedkommende Byfogedembedet til Beløb
ca. 35 Rd. med ialt 335 Rd. 3³/₄ β , men derimod udbetalt i Findelsen 2 Mk.
1 β ; medens han herefter for Oppebørseler vilde have at tilsvare 334 Rd. 4 Mk.
2³/₄ β , havde han imidlertid ved Siden heraf i Opgjørelsen ført Byfogden et
Beløb af 1614 Rd. 2 Mk. 8 β til Laast — derunder bl. A. 600 Rd. for et
Tab, som Tiltalte vil have lidt, medens han under den sjenntlige Besættelse i
Maret 1864 var ansat ved Indkvarterings- og Forpleiningsvæsenet m. v., og
som han formener maa tilsvares af Byfogden, fordi denne under bemeldte
Tidsperiode skaffe sig Contoirhold, idet den ene Fuldmægtig var fraværende,
endvidere 144 Rd. som Renter à 6 pCt. i 4 Aar af de ommeldte 600 Rd.,
100 Rd. for Opbevaring i Occupationstiden af Byfogdens Skifteactiver og
Skiftetøgger, 490 Rd. i Bidnegebyr ved samtlige de Forretninger, han som
Bidne havde understrevet i de 7 Aar, han havde været paa Byfogdens Contoir,
og 100 Rd. i Løn for Maanederne Januar til Martz d. A., saa at der efter
Frabrag af de af ham oppebaarne 334 Rd. 4 Mk. 2³/₄ β isølge Opgjørelsen
vilde udkomme et Tilgodehavende for ham af 1279 Rd. 4 Mk. 5¹/₄ β . Efter
Modtagelsen af denne Opgjørelse androg Byfogden paa, at Tiltaltes Forhold
giorbes til Gjenstand for offentlig Undersøgelse, med Bemærkning, at han for-
gjaevdes havde sat Tiltalte en Frist til at berigtige Sagen, hvorhos han oplyste,
at Tiltalte endvidere havde modtaget Skatter og Gebyrer til et Beløb af
39 Rd. 2 Mk. 14¹/₂ β , og Tiltalte har derefter ved en af ham til vedkommende
Forhørsdommer indgiiven Continuationsopgjørelse af 26de April erkjendt Rig-
tigheben heraf og i Henhold hertil nedsat sin Forbring med dette Beløb, hvor-
hos han under 19de Mai d. A. har udtaget Klage til Forligelsescommis-
sionen mod Overauditeur Ørsted til Betaling af den ommeldte Forbring tillige-
med et yderligere formeentligt Tilgodehavende, tilsammen til et Beløb af
1274 Rd. 5 Mk. 1¹/₄ β .

De af Tiltalte, som ansørt, paa Byfogedcontoiret oppebaarne Beløb, der
saalebes udgjøre ialt 374 Rd. 3 Mk. 2¹/₄ β , maae antages at være tilsvarede af
Overauditeur Ørsted, og idet han har indrømmet, at der i Beløbet maa afgaae

deels de 100 Rd., som Tiltalte havde tilgode i Løn for de tre første Maaneber af 1869, deels de 2 Mk. 1 f, som han har udbetalt i Fjndeløn, medens Tiltaltes Forbring isøbrigt efter Overauditeur Ørstedes Anbringende er aldeles ubegrundet, bliver der herefter ikkun Spørgsmaal om Ansvar for Tiltalte med Hensyn til Retsbelsøbet 274 Rd. 1 Mk. 1¹/₄ f, hvilket han, som meldt, under Paaberaabelse af den i saa Henseende paa Contoiret stedfundne Skik og Brug har erkjendt at have oppebaaret af indbetalte Skatter og Gebyrer m. v., og med Hensyn til hvilket han vel ligeledes har erkjendt, at han ikke længere er i Besiddelse deraf, men derhos anbragt, at han var nødsaget til at bruge af det Oppebaarne, da han ikke fik sin Løn, ligesom han ogsaa har villet gjøre gjældende, at han paa Grund af den langt større Forbring, han, som meldt, formener at have paa Byfogden, har været berettiget til at tilbageholde de ommeldte Oppebørjeler, idet han — som han har udsagt — anseer Liquidation for lovlig.

Ifølge den af Overauditeur Ørsted under Sagen afgivne Erklæring vare Forholdene paa Byfogedcontoiret ordnede saaledes, at hans daværende 2 Fuldmægtige havde at modtage og i vedkommende offentlige Kasse at indbetale, den ene kongelige og Commune-Skatter og den anden Retsportlerne, og at sige Indbetalinger vel for Publicums Bekvemmelighed ogsaa bleve modtagne af andre paa Contoiret Ansatte deriblandt Tiltalte, naar vedkommende Fuldmægtig ikke var tilstede, men at det i saa Fald var Modtagerens Pligt uden Ophold atter at aflevere Betsøbet til vedkommende Fuldmægtig, saasnart denne kom tilstede, og medens Overauditeur Ørsted ved Siden heraf har erkjendt, at denne Regel neppe er bleven fulgt punktligt med Hensyn navnlig til smaa Sportelsbelsø, hvilke Tiltalte saavel efter bemeldte Erklæring som vedkommende Fuldmægtigs Forklaring maa antages i Neglen at have beholdt i sit Børge indtil Qvartalets Slutning, ligesom han ogsaa ved deres Modtagelse satte sit Mærke ved de paagjældende Poster i Sporteljournalen; saa at Fuldmægtigen ved at gennemgaae denne kunde see, hvilke Sportler der vare indkomne, og afkræve Tiltalte Betsøbene, har Overauditeur Ørsted med Hensyn til Skatterne erklæret, at det ikke er ham bekjendt, at Tiltalte, naar han nogenstunde under vedkommende Fuldmægtigs Fraværelse havde modtaget saadanne, har indført Modtagelsen i Kassebogen, der ubelukkende førtes af Fuldmægtigen, samt at Tiltalte har været ganske uberettiget til at beholde oppebaarne Skatter i sit Børge længere, end til Fuldmægtigen kom tilstede. Det fremgaaer imidlertid af den daværende Fuldmægtigs Forklaring, at Tiltalte ikke, naar han i Fuldmægtigs Fraværelse havde oppebaaret indbetalte Skatter, har anmeldt Saa-dant ved Fuldmægtigs Tilstedekomst, men at han derimod har opsørt Betsøbet i sine Lister, hvilke han foreviste Fuldmægtigen, naar denne forlangte det, ligesom han ogsaa paa Forlangende gjorde op med Fuldmægtigen, som da satte sit Mærke paa Tiltaltes Liste, og da den af Tiltalte ved de ommeldte Oppebørjeler anvendte Fremgangsmaade herefter ikke blot, forsaavidt Sportlerne angaaer, men ogsaa for Skatternes Vedkommende maa ansees at have været biligt af de vedkommende Fuldmægtige, hvem Oppebørjelerne vare overdragne,

findes han intet Ansvar at have paadraget sig ved at modtage de paagjældende Beløb eller ved uden at gjøre Anmeldelse om Modtagelsen at beholde dem, saalænge Opgjørelse med ham ikke blev forlangt. Det maa endvidere ansees at have Hjemmel i Forholdets Natur, naar Tiltalte maatte have afholdt Udgifter, som vedkom Contoiret, af de Beløb, han til forskjellige Tider maatte have indsejdet med, og at slige Udlæg ved de stedfundne Opgjørelser ere komne til Liquidation i de Beløb, han for Oppebørseler havde at tilsvare, men derimod har Tiltalte været aldeles uberettiget til at anvende de paa den ovennævnte Maade oppebaarne fremmede Penge til eget Brug eller til, naar Opgjørelse med ham forlangtes, at udbringe sig Afleveringen af de Afgifter til det Offentlige, som han saaledes havde oppebaaret, og bringe disses Beløb til Liquidation med et formeentligt Tilgodehavende hos Principalen. Forsaauidt Tiltalte, som berørt, særligt har anvragt, at han var nødt til at bruge af de oppebaarne Midler, da han ikke fik sin Løn, bemærkes derhos, at der, som foranført, da Overauditur Ørsted har samtykket i, at Tiltaltes tilgodehavende Løn 100 Rd. maa afgaae i de af Tiltalte oppebaarne Midlers Beløb, ikke er Spørgsmaal om Ansvar for Tiltalte med Hensyn til den tilsvarende Deel af det Oppebaarne, og hvad den af Tiltalte paaskudte Ret til Liquidation angaaer, da ere de Krav, hvormed Tiltalte er fremkommen, endog i og for sig af en saadan Beskaffenhed, at Overauditur Ørsted maa antages at have havt fuld Føie til at bestride deres Rigtighed, ligesom det ogsaa maa forudsættes, at Tiltalte, skjøndt hans foregionne Krav i det Bæsentlige skulle hidrøre fra Forhold, der ligge flere Aar tilbage i Tiden, dog først har fremsat dem, efterat han havde forladt Tjenesten, og at han navnlig ikke har forsøgt at gjøre disse Forbringer gjældende enten ved Nytaar 1869, da han efter sin egen Forklaring senest gjorde op med sin Principal, eller ved en tidligere Leilighed, som det maa antages i 1867 eller 1868, da han efter Overauditur Ørsteds Erklæring havde undladt at aflevere et større Beløb af Skatter til vedkommende Fuldmægtig og henviste denne til Byfogden for det manglende Beløb samt derefter paa Anmodning om, at de 300 Rd., som manglede, maatte afgjøres ved, at han fik et Forfud paa sin Løn, af Overauditur Ørsted under dennes Tiltjenbegivelse af sin Misbilligelse erholdt disse 300 Rd. til Indbetaling i Statskassen, og der fludes end ikke at være Føie til at opholde Sagen for at afvente Udfaldet af den af Tiltalte, som meldt, mod Overauditur Ørsted anlagte Sag eller til efter Tiltaltes Henstilling at foranledige de bemeldte Sag vedrørende Documenter fremlagte under nærværende Sag.

Tiltalte, der er født i Aaret 1832 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er som Følge af det Ansørte ved Underrætsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 251 cfr. § 254, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og Dommeus Bestemmelser i Henseende til den Overauditur Ørsted tilkjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste."

Nr. 344.

Advocat Levinfen
contra**Niels Sørensen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frijsenborgs-Haarskov Birkis Extraretsdom af 24de August 1869: „Tiltalte Niels Sørensen af Haldum bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Møller 4 Rd. og Defensor, Procurator Friis 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de November 1869: „Tiltalte Niels Sørensen bør til Statskassen bøde 5 Rd. eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Nedelmann, 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Medens Tiltaltes Forhold ved i en til Grevskabet Frijsenborg hørende Skov at have affaaet en Deel Hvidtjørnsplanter vil kunne henføres under Straffelovens § 235, vil han derimod for, som i den indankede Dom fremstillet, i en anden af Grevskabets Skove at have tilvendt sig 200 Stykker Tællekjeppe, deriblandt 3 til Dyrægt bestemte Affetræer, hvis Værdi er ansat til 1 Mk. 8 f Stykket, ikke kunne undgaae at anses efter bemeldte Lovs § 228, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Niels Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen

og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Niels Sørensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i April Maaned b. A. har i den til Grebflabet Frijsenborg hørende Galbum Skov tilvendt sig endeel vildt vøgende Hvidtjørnsplanter af Værdi 8 β , samt at han en anden Dag kort efter har i den til samme Grebflab hørende Sandby Skov, hvor han havde Arbeide, affaaet og tilvendt sig 200 Stk. Tækfsejeppe, af hvilke tre Stykker maae antages at have været unge til Opvækstning bestemte Afseplanter af Værdi 1 Mk. 8 β pr. Stk., medens de øvrige vare Skud af Hasfelpplanter. Tiltalte har iøvrigt udfagt, at han ansaae de sjaalne Gjenstande, som han fatte sig i Besiddelse af ikke til eget Brug, men for at sælge dem, og af hvilke Tækfsejeppe maae antages at være tilbageleverede, for at have saa liden Betydning, at det ikke var utilsadeligt eller ulovligt at tage dem, og vedkommende Skovrider, hvem Bestyrelsen af de ommeldte Skove er undergivet, har forklaret, at der ikke ved Borttagelsen af nogen af disse Gjenstande er bevirket nogen Skade, ligesom han paa Bestjaalnes Vegne har frasatbet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, hvem han dog har begjært tiltalt for disse Tyverier.

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1825 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til simpelt Fængsel i 2 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde af 5 Rd., der tilfalder Statskassen, eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 2 Dage.“

Nr. 342.

Statsraad Bunten

contra

Amalie Pouline Meyer (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de December 1869: „Arrestantinden Amalie Pouline Meyer bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Smith og Waag, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hebdet: „Under nærværende mod Arrestantinden Amalie Pouline Meyer, der er født den 17de Mai 1849 og ikke funden tidligere straffet, for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Dplykte stemmende Tilstaaelse beviist, at hun den 15de October d. A., efterat hun samme Dag havde fattet det Forsæt at begaae Tyveri hos Droftekubst Christian Rasmussen, hos hvem hun indtil denne Dag havde været i Logis, har hemmeligt sat sig i Besiddelse af et til 1 Mk. vurderet, Marschandiser Peter Christian Reiffenstein tilhørende Nøglesnippe i den Hensigt at benytte samme til det paatænkte Tyveris Udførelse og derpaa, efterat have fornævnte Dags Aften Kl. mellem 6 og 7 begivet sig hen til fornævnte Droftekubst Rasmussens Bopæl i Eiendommen Nr. 8 i Løvstræde og skaffet sig Udgang til samme, hvori hun vidste, at kun en 12 Aar gammel Dreng, som hun antog sov, var tilstede, ved at aabne Kjøkkenets aflaaede Dør med en i det ommeldte Snippe værende Nøgle, tilvandt sig et i Leiligheden heroende Droftekubst Rasmussen tilhørende til 4 Rd. vurderet Uhr, som hun troede, ubemærket af den omtalte Dreng, der laa i Seng og af Frygt forholdt sig rolig, og derefter skjernet sig, hvorpaa hun pantsatte Uhret og kastede Nøglesnippet fra sig paa Gaben. Derimod kan det mod Arrestantindens Benægtelse ikke ansees beviist, at hun ved det ovenmeldte Tyveri fra Droftekubst Rasmussen endvidere har stjaalet et Schavl, som Rasmussens Hustru ved samme Leilighed vil være bleven fravendt.

Som Følge af det Foransførte vil Arrestantinden blive at dømmes efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 353.

Advocat Nellemann

contra

Johan Frederiksen og hennes Hustru **Ane Hansdatter**

(Defensor Levinsen),

der tiltales Førstnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Deelagtighed i denne Forbrydelse.

Holsteinborg Virks Extraretsdom af 27de August 1869: „De Tiltalte Indsidder Johan Frederiksen og Hustru Ane Hansdatter bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage den Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een udrede samtlige af denne Sag flydende Omkostninger derunder Salair til Actor, Procurator Høst med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Hartnaek med 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die December 1869: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Nissen og Christensen betale de Tiltalte Indsidder Johan Frederiksen af Ovislemark og Hustru Ane Hansdatter Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinsen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Indsidder Johan Frederiksen af Ovislemark, der er født i Maret 1833 og ikke forhen straffet, har forandret Tallet 1 til 2 paa tvende af Formanden for Ovislemark og Jurenbal Sogneraad, af hvem han nød Fattig= understøttelse, udsærbigebe Ubleveringsbder paa Brød, og hvorefter han paa hver Seddel har hos vedkommende Bager faaet ubleveret to Brød istedetfor eet, hvilke Brøds Værdi er ansat til 30 ß Stykket. Paa lige Maade er det oplyst, at hans Hustru Tiltalte Ane Hansdatter, der er født i Maret 1821 og i sit 13de Aar for Tyveri straffet med Riis, har forud været enig i Forvanskingen af Sedlerne og seet paa, at hendes Mand foretog den, samt beeltaget i at for= tære de saaledes svigagtigen erhvervede Brød.“

Ved Holsteinborg Virketingsdom af 27de August d. A. er Tiltalte Johan Frederiksen rettelig anseet efter Straffelovens § 274 cfr. § 268. Tiltalte Ane Hansdatter vil være at ansee efter fornævnte Lovbestemmelser sammenholdte med § 48. Da de valgte Straffe af Fængsel paa Bånd og Brød henholds=

viis i 2 Gange 5 Dage og i 5 Dage findes passende, ligesom og Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil Dommen i det Hele blive at stadfæste."

Nr. 313.

Advocat Levinfen

contra

Redacteur **N. Helms** som Formand for Bestyrelsen for Brugsforeningen i Varde (Defensor Klubien),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug ved at holde Udsalg fra aaben Bod i bemeldte Kjøbstad uden dertil at have erhvervet Berettigelse.

Varde Kjøbstads Politiretsdom af 19de Juli 1869: „Tiltalte „Brugsforeningen for Varde Kjøbstad og Omegn“ ved dens Bestyrelses Formand Redacteur Helms af Varde hør til Varde Kjøbstads Ræmmerkasse høde 10 Rd. . At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de September 1869: „Tiltalte Redacteur Helms i Varde som Formand for Bestyrelsen for Brugsforeningen sammesteds hør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger derunder indbefattet i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Morville, 5 Rd. til hver udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 1ste December f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ei maatte findes at udgjøre summa appellabilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom hør ved Magt at stande. Advocaterne Levinfen og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkøbte Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Brugsforeningen i Barbe ved Formanden for dens Bestyrelse, Medacteur Helms sammesteds, for uberettiget Næringsbrug ved at holde Udsalg fra aaben Bod i bemeldte Ny uden dertil at have erhvervet Berettigelse.

Sagen er foranlediget ved, at Bestyrelsen for den nævnte Forening, efterat Indenrigsministeriet i Skrivelse af 22de April d. A. havde tilkendegivet, at Foreningen, da den havde etableret flere for Alle tilgængelige Udsalgssteder, maatte uanseet, at Affætning kun tilsigtes til Foreningens egne Medlemmer, være pligtig at erhverve sædvanlig Næringsadkomst, har undladt at efterkomme det samme i Henhold til bemeldte Resolution af Politimesteren givne Paalæg om at løse Borgerstab paa Handel, idet den derhos har bemyndiget sin ovennævnte Formand til paa dens Vegne at modtage Saggivelse i berørte Anledning, ligesom bemeldte Formand ifølge det under Sagen Paasjerede maa ansees at have paataget sig personligt Ansvar for det paagældende Forhold.

Efter hvad der er oplyst om den nævnte Forenings Virkemaade og Indholdet af de for samme, som det maa antages, siden den 23de April 1868 gjældende Vedtægter, om hvilke der alene er Spørgsmaal under Sagen, er det hovedsagelig Foreningens Formaal at forskaffe Medlemmerne en fordelagtigere Forsyning med Livsforbrødenheder, i hvilket Siemod Medlemmerne, der optages af Bestyrelsen, gjøre visse bestemte Indskud, som i Forbindelse med midlertidige Laan, hvilke Bestyrelsen er bemyndiget til at optage, anvendes til Indkjøb i større Partier af forskjellige Varer, som derefter i et af Foreningen leiet Locale, der er forsynet med Skilt, paastrevet „Brugsforeningens Udliveringssted“, er aabent den største Deel af Dagen, ved en lønnet Forretningsfører udleveres til Medlemmerne i saadanne Quantiteter, som Enhver ønsker, imod contant Betaling til Dagens Priser samt imod, at der medbringes en Contrabog, som ethvert Medlem er pligtigt at holde med Foreningen, og hvori den stedsfundne Udlivering strax bliver noteret, hvorefter det indbundne Nettooverskud for den væsentligste Deel fordeles mellem Medlemmerne deels som Renter af Enhvers indbetalte Indskud og deels i Forhold til det Beløb, hvorfor Enhver ifølge Contrabogen har hentet Varer hos Foreningen. Da Foreningens Virksomhed saaledes maa ansees indskrænket til en Fordeling mellem Medlemmerne indbyrdes af de for deres sammensluttede Penge indkjøbte Varer, findes den ikke i og for sig at kunne betragtes som en Næringsdrift, der kunde medføre Forpligtelse til at tage Borgerstab, i hvilken Henseende det maa blive uden Indflydelse, at Varernes Udlivering til Medlemmerne foregaaer i et ved et Skilt betegnet Locale, der saa godt som til enhver Tid holdes aabent, og vel er det under Sagen oplyst, at nogle af Foreningens Medlemmer enkelte Gange have ladet Personer, der ikke vare Medlemmer af Foreningen, afbenytte deres Contrabog til derpaa mod contant Betaling at hente Varer i Foreningens Udliveringslocale, men en saadan fra enkelte Medlemmers Side udvist Mislighed skjønnes dog ikke at kunne paadrage selve Foreningen eller sammes Bestyrelse, der maa antages at have været vidende om saadanne i Foreningens Formaal

og Vedtægter uhjemlede Misbrug, ligesom de paagjældende Salg i Forhold til denne kun kunne betragtes som stete til de Medlemmer, hvis Contrabøger afbenyttedes, Ansvar efter Næringslovgivningen.

Efter det Anførte vil Tiltalte Redacteur Helms som Formand for den otmeldte Forenings Bestyrelse være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver, efter Omstændighederne findes at maatte udredes af det Offentlige."

Tirsdagen den 1ste Februar.

Nr. 357.

Advocat Hindenburg
contra

Poul Jensen Hornum (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herredets Extraretsdom af 9de September 1869: „Tiltalte Smedesvend Poul Jensen Hornum af Nørre- Kongerslev bød for 1ste Gang begaaet Tyveri hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt udrede alle de med Actionen og hans Arrest forbundne Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff 3 Rd. og Defensor, Procurator Tüchsen 2 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de November 1869: „Underretsdommen bød ved Magt at stande dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Overretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. til den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sjaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Forsaaavidt Sagen efter den stete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de under denne Deel af Sagen deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bød ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Smedesvend Poul Jensen Hornum for Tyveri, og maa det i denne Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 10de Juni d. A. ved sin Bortgang fra Smed Niels Peter Nielsen i Nørrefongerslev, hos hvem han havde havt Arbejde, har fra dennes Værksted hemmelig medtaget et eller to Stykker Staal, to Stykker Kobber og en Meisel tilfammen af Værdi ca. 1 Rd., hvilke Gjenstande — med Undtagelse af et lille Stykke Kobber — ere bragte tilstede under Sagen og tilbageleverede N. P. Nielsen, der har frataget Krav paa videre Erstatning.

Forjaauidt N. P. Nielsen ved samme Leilighed tillige har savnet enkelte andre Gjenstande, er der mod Tiltaltes Benægtelse ikke fremkommet noget Beviis for, at Tiltalte ogsaa har stjaalet disse.

For det anførte Tyveri er Tiltalte, der er født den 5te September 1820, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da det efter Sagens Omstændigheder findes at kunne have sit Forblivende ved den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste dog saaledes, at de Actor og Defensor for Underretten tilkommende Salairer blive at bestemme til henholdsvis 5 og 4 Rd.“

Nr. 355.

Advocat Liebe
contra

Jens Mikfelsen Schmidt (Defensor Hindenburg),
der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Ark og Skippinge Herreders Politiretsdom af 2den October 1869: „Tiltalte Kniplingshandler Jens Mikfelsen Schmidt af Slagelse hør til Ark og Skippinge Herreders Politikasse høde 10 Rd. samt have de hos ham anholdte Varer forbrudte. At efterkommes inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forfyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de December 1869: „Politiretsdommen hør ved Magt at stande. Tiltalte Kniplingshandler Jens Mikfelsen Schmidt af Slagelse hør derhos udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Meyer og Alberti, 5 Rd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forfyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Confiscationen indskrænkes til de hos Tiltalte anholdte Varer, der ikke ere ægte tønderske Kniplinger, idet han, som i Dommen anført, var berettiget til frit at omreise med og falholde slige Kniplinger, og Forordningen af 13de Februar 1775 § 4 ved at forefrive „samtlige“ medførte Varers Confiscation efter dens Indhold ikke kan antages at have Hensyn til saadanne Varer, med hvilke den Paagjældende paa Grund af dertil meddeelt Bevilling har Tilladelse til at omreise og handle uden at behøve for deres Vedkommende at iagttage den i Forordningens § 1 forefrevne Omgangsmaade, hvilken i § 4 forudsættes at være tilfidefat.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Confiscationen indskrænkes til de hos Tiltalte anholdte Varer, som ikke ere ægte tønderske Kniplinger. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Kniplingshandler Jens Mikkelsen Schmidt af Slagelse, der under nærværende fra Arz og Skippinge Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes for ulovlig Omløben med Varer, er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder overbevist at have gjort sig skyldig i den nævnte Lovovertrædelse, idet han, som var berettiget til at omreise med tønderske Kniplinger, tillige paa sin Omreisen har medført og solgt Manufacturvarer.

Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved den indankede Politiretsdom er anset efter Frbn. 13de Februar 1775 og Plac. 27de November 1839 § 1 med en Mulct af 10 Rb. til Politikassen, ligesom han og retteligen er dømt til at have samtlige medførte Varer forbrudte.

Bemeldte Dom vil altsaa være at stadfæste.“

Onsdagen den 2den Februar.

Nr. 59. **James Gordon Reid** (Advocat Henrichsen)
contra

Joseph Daniel (Advocat Liebe),

betræffende Eiendomsretten til Nr. 54 B i Kronprindsensgade i St. Thomas.

St. Thomæ Bytingsdom af 25de Marts 1867: „Indstævnte, Hr. Joseph Daniel, bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og under en daglig Mulct af Doll. 5 til St. Thomæ Fattigtkaøse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, op-
levere til Citanten, Hr. James G. Reid, den denne tilhørende Eiendom Nr. 54 B Kronprindsensgade og annullere det paa denne Eiendom udstedte Overdragelsesbrev, dateret 30te Juli 1853, tinglæst 13de Februar 1854, samt aflægge Regnskab for denne Eiendoms Revenuer fra Mai Maaned 1849, dog at han crebiterer sig selv med Doll. 437. 12 Cts. Derhos bør Indstævnte inden samme Tid betale til Citanten nærværende Sags Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair Doll. 64. . . . .

. . . . . Endelig referveres Subsitiens Ret imod Indstævnte Joseph Daniel saavel som imod de 2 udstævnte Mænd, som til Bitterlighed have underskrevet det ovennævnte Overdragelsesdocument af 30te Juli 1853, i Anledning af dette Documents Tilblivelsesmaade. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 22de Januar 1868: „Saafremt Indstævnte James G. Reid efter foregaaende lovlig Dmgang med sin corporlige Ed inden Retten bekræfter, at Navnet „James G. Reid“, der findes paa Foden af det af John Quirk under 8de April 1839 til Førstnævnte udstedte, under Sagen fremlagte Skjøde paa Lodden Nr. 54 B Kronprindsens-Gade og Dvarteer paa St. Thomas, ikke er skrevet af ham selv eller af en Anden med hans Tilladelse, bør Citanten Jos. Daniel under en Mulct af 5 vestindiske Daler for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, annullere det Overdragelsesdocument, dateret 30te Juli 1853, paa nævnte Eiendom til ham, der findes skrevet oven over det nævnte Navn James G. Reid, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være, og bør i saa Tilfælde Sagens Omkost-

ninger for begge Retter ophæves. Trøster han sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør Citanten i det Hele for Indstævntes Tiltale fri at være og Indstævnte at betale til Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter stadesløst, Sagsførersalair for Underretten derunder bestemt til 32 vestindiske Daler og for Overretten til 64 vestindiske Daler. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom ommeldte Brev af 30te Mai 1849 i Forbindelse med de øvrige i Dommen fremstillede factiske Omstændigheder maa det antages, at Contracitanten siden Udløbet af den i Brevet nævnte Frist af 12 Maaneder har været berettiget til at besidde og faae Skjøde paa den under Sagen omhandlede Eiendom, for hvilken hans Tilgodehavende hos Hovedcitanten til Beløb 437 Doll. 12 Cts. maatte ansees som Kjøbesum. Som Følge heraf ville ikke blot, som i Overretsdommen antaget, de af Hovedcitanten nedlagte Paaastande om Eiendommens Tilbagelevering og Regnskabs Afslæggelse være at forfaste, men dette findes, naar tillige hensees til de øvrige forhaandenværende Omstændigheder, ogsaa at maatte blive Tilfældet med Paastanden om Annullation af Overdragelsesdocumentet af 30te Juli 1853, for hvis Ægthed Sagens Dplysninger tilbeels tale, og i hvis Annullation Hovedcitanten i hvert Fald ingen retlig Interesse kan ansees at have. Der vil derfor i det Hele være at tillægge Contracitanten Frifindelse for Hovedcitantens Tiltale.

Om den ved Underretsdommen givne Mortification og idømte Mulct er der efter Proceduren for Høiesteret ikke Spørgsmaal.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Contracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 3 vestindiske Daler.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Ved Skjøde af 8de April 1839 fra John Quirk blev Indstævnte S. G. Reid for den Kjøbsum Doll. 1150 Eier af den Parcel af den tidligere Lodb Nr. 54 Kronprindsensgade og Qvarter paa St. Thomas, som ved Delingen erholdt Matriculnummeret 54 B. Den Deel, som fik Nummeret 54 A, sees at have tilhørt Citanten Joseph Daniel. Efterat Indstævnte selv allerede i Aar 1847 havde forladt St. Thomas og taget Ophold paa Portorico, anmodede han i Brev af 8de April 1848 Citanten om at forstrække hans paa St. Thomas efterladte Hustru Penge, for hvilke den nævnte Eiendom vilde afgive tilstrækkelig Sikkerhed.

I Mai Maaned 1849, paa hvilken Tid hun havde efterhaanden erholdt Laan til et Beløb af Doll. 437. 12, reiste ogsaa Konen til Portorico, og bragte efter, nemlig den 30te s. M., skrev Reid et Brev til Daniel, der er fremlagt under Sagen, hvori han siger, at hans Hustru havde fortalt ham Alt om Lodb den og ogsaa om de Penge, hun havde modtaget. Derefter hedder det i Brevet: „Jeg afholder mig fra at sige noget om Summen, De er villig at give for Lodden. Det er mig ikke beleiligt at betale Dem de omtalte Penge i dette Dieblif. Jeg beder Dem derfor om at nøies med at tage Besiddelse af Lodden og udleie den i 12 Maaneder, efter hvis Udløb, saafremt jeg ikke indløser den, den skal være Deres en perpetuo; denne Betingelse udkræver intet mere af Dem end at De ikke nedriver Noget eller gjør nogen Forandring paa Stedet.“

Eiendommen har i hele den paafølgende Tid været i Citantens Besiddelse, og den 13de Februar 1854 blev der læst i St. Thomæ Byting en Paategning paa John Quirks Skjøde af 11te April 1839, der var dateret 30te Juli 1853 og underskrevet „James G. Reid“ med Navnene af to Personer som Bitterlighedsvidner, hvorved Lodden Nr. 54 B overdroges som Eiendom til Jos. Daniel for Doll. 800 Baluta modtagen.

Efter Forligsmægling foretaget den 31te August 1866 anlagde Indstævnte Reid den 10de September s. A. et Søgemaal ved St. Thomæ Byting, hvorunder han paastod Appellanten Joseph Daniel dømt til at oplevere den omtalte Lodb til ham, at annullere Overbragelsesdocumentet af 30te Juli 1853, og at aflægge Regnskab for Eiendommens Revenuer fra Mai 1849, samt endelig at betale Processens Omkostninger. Den under 25de Marts 1867 affagte Bytingsdom, hvorved Indstævnte gaves Medhold i alle hans Paastande og hvorved tillige gaves Mortification af en Mulct af Doll. 5 af nogle under Proceduren brugte formeentlig uretferdige Udtalelser, er Gjensstanden for nærværende Appel.

Citanten, som først havde i Umindelighed paastaet Underrettsdommen underkjendt og derhen forandret, at han frifindes for Bederpartens Tiltale og denne paalægges Processens Omkostninger, er derefter i Indlæg af 1ste Mai 1867 fremkommen med følgende specielle Paastande:

1. principaliter, at han i det Hele frifindes, ialtsald, saafremt Indstævnte ikke med sin Ed tør benægte at have skrevet Navnet „James G. Reid“ paa Foden af det til ham udstedte Skjøde,

2. subsidialiter, at han frifindes for den Deel af Indstævntes Paastrand, der gaaer udenfor Annullationen af Skjødet af 30te Juli 1853,
3. mere in subsidium, at Citanten kun under Betingelse af Erstatning af de paa Eiendommen anvendte Beføstninger kjendes pligtig til at opbevare samme,
4. meest in subsidium i ethvert Tilfælde frifindes for Revenuernes Afslæggelse indtil Datum af Stævning til Forligelsescommissionen.

Mod disse specielle Paastrandte har Indstævnte, der begjærer Underrettsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Processens Omkostninger, fremsat den Indvending, at de ere for sig selv fremsatte, men denne Indvending kan ikke gives Medhold; thi de enkelte Paastrandte staae efter deres Natur i et saadant Forhold til det i Appellstævningen Udtrykte, at de maa anses som indbefattede deri og kun tilkjendegivende Citantens eventuelle Samtykke til et minus end det oprindelige Paastrandte.

Spørgsmaalet angaaer Sagens Realitet, da gaaer Indstævntes Søgemaal ud paa at erholde hans Ret som Eier af Lodden, saaledes som stiftet ved Skjøde af 8de April 1839, anerkjendt ved Dom imod Citantens prætenderede men formentlig ugrundede Eiendomsret. Citantens Modstand mod Indstævntes Reclamation grunder sig deels paa den allerede omtalte Overdragelse af 30te Juli 1853, som findes paa John Quirks Skjøde til Indstævnte, deels paa det ligeledes før omtalte Brev fra Indstævnte af 30te Mai 1849, deels endelig paa den lange Tid, i hvilken Indstævnte har taalt Citantens aabenlyse Udvævelse af Eiendomsretten.

Med Hensyn til den førstnævnte af disse Citantens Forsvarsgrunde, nemlig Overdragelsen af 30te Juli 1853, havde hans Sagfører for Underretten først anført, at Quirks Skjøde havde allerede i 1849 været sendt til Citanten, der først tilføjede Texten i den aabenlyste Plads over det blotte Navn i 1853, men dette er senere af Citanten selv bleven berigtiget derhen, at Skjødet med Indstævntes in blanco paaskrevne Navn blev efter flere skriftlige Henvendelser fra hans Side til Indstævnte leveret ham tilligemed de øvrige Afkomstdocumenter i 1853 med Betydning, at Indstævnte havde fremsendt det i den Hensigt, at Citanten skulde udfylde Pladsen over Navnet, som han selv ønskede. Personen, som leverede ham Documenterne, angav han først ikke at kunne erindre videre, end at det, saavidt han huskede, var en Slægtning af Indstævnte; men derefter har han med Bestemthed nævnet Indstævntes Svigerinde Madam Rasmussen, forhenværende Madam Braid, som den rette Paagjældende.

Med Hensyn til de til Bitterlighed paaskrevne Vidner siger han, at Meningen med deres Paaskrift var den at bevidne, at Documentet var Citanten leveret paa den af denne forklarede Maade.

Indstævnte nægter, at det omgjældende Navn „James G. Reid“ paa Skjødet er skrevet af ham, og paastrandte, at dette med tilhørende Afkomstdocumenter var af hans Hustru efterladt hos Citanten, forinden hun eller da hun i 1849 forlod St. Thomas.

Under de af Citanten optagne Tingsvidner har Madam Rasmussen

edeligen benægtet at have leveret Citanten Documenterne, som af ham paafaaet, hvorimod af de to til Bitterlighed underkrevne Personer den ene har med Ed bekræftet, at Sagen gik til som af Citanten anført, og den anden, der ifølge Indstævntes Protest er bleven nægtet Afgang til Vidnesbyrds Afstæggelse paa Grund af Svogerskabsforhold til Citanten, har afgivet en skriftlig Attest om det samme under Eds Tilbud.

Da saaledes intet foreligger til Forvisning om, naar og paa hvilken Maade Stjødet er kommen i Citantens Besiddelse, og da ei heller Beviis er præsteret for Underkriftens Ægthed, vil Spørgsmaalet om dette Sidste komme til at beroe paa, hvorvidt Indstævnte tør benægte sin Fragaelse af Underkriften med Ed.

Thi naar for det Første Underkriften eller Navnets Paaafkrøvning in blanco er i Underrettens Dom anseet at være uden Indflydelse, forbi Transactionen, selv under Forudsætning af Paaafkriftens Ægthed, vilde være en Nullitet af den Grund, at faste Eiendomme ikke kunne overdrages ved et Endossement in blanco, da skjønnes denne Formening ikke at fortjene Bisald. Ihvad der end maatte være at sige om Tilfælde, hvor en Person satte sit Navn paa et Stykke ubestrevet Papir og gav dette fra sig, saa er den naturlige Virkning af en sliq Handling paa et Document, der stifter en vis Rettighed for den Skrivende, den, at han indbrømmer Ihændehaveren Ret til med bindende Virkning for ham at udfylde Pladsen over Navnet med hvilken som helst Disposition over den ham ifølge Documentet tilkommende Rettighed. Den danske Lovgivning, der med megen Consequens har bevaret Statsborgernes naturlige Raa-bighed i deres privatrettlige Forhold, indeholder ei heller i Henseende til dette Forhold nogen principiel Indskrænkning; thi hvad angaaer de Bestemmelser, der forbyde Endossementer in blanco, da henholde de sig ligefrem til visse Stats-hensigter, hvis Opnaaelse er uforenelig med Overdragelser paa denne Maade, in specio Brugen af stemplet Papir og Forbud mod Lager (Frdn. 14de Mai 1754), ligesom der ikke er Grund til at betragte de enkelte Bestemmelser, der udtrykkeligen tillade Endossementer in blanco, som Undtagelser fra den naturlige Ret eller med andre Ord som Andet end Dispensation fra de antydebe til politiske Diemed gjorte positive Forbud. Men in concreto, hvor der kan ligesaa lidt være Tale om Omgaaelse af Lagerloven som — ifølge St. Thomæ Fri-tagelse for dette Paalæg — af stemplet Papirs Anordningerne, er der ingen Grund til at betage den omspurgte Handling den naturlige Retsvirkning.

Og hvad dernæst angaaer Citantens Formening, at for det Tilfælde, at det skulde findes nødvendigt at gjøre Beviset afhængigt af Parts Ed, denne da skulde paalægges Citanten paa Grund dels af de mange Indicier, der tale mod Sandheden af Indstævntes Nægtelse, dels af de mange af denne under Sagen brugte Afsera og Benægtelser, som ved de af Citanten tilveiebragte Beviisligheder ere godtgjorte at have været usande, da kan ei heller dette tages tilfølg. Det er ganske vist, at den Underkrift, der er under Dvæstion, har stor Lighed med andre blandt Acterne producerede, af Indstævnte som hans anerkjendte Underkrifter. Det af James Quirk afslagte edelige Vidnesbyrd om,

at Indstævnte til ham havde gjentagende udtalt sin Beklagelse af at have solgt sin Eiendom til Citanten for en altfor lav Priis, og den lange Tid, i hvilken Indstævnte har tiet stille til Citantens Udøvelse af Eiendomsrettigheden, ere vistnok meget vægtige Data for en Bevidsthed hos Indstævnte, at Eiendommen var gaaet over til Citanten, men staae ikke i umiddelbar Sammenhæng med netop den Underkrift, hvis Ægthed er under Dvæstion. Men til denne Omstændighed, der forbyder at vige fra den ubetingede Forfrist i L. 5—1—6, kommer endnu den afgjørende Grund mod at paalægge Citanten Eben, at denne ikke kunde have det egentlige Beviisthema til Gjenstand, nemlig hvorvidt Indstævnte har selv skrevet eller tilladt Nogen at skrive for sig det Navn, der findes paa Skjødets.

Efter denne Undersøgelse af Retsvirkningen af Overdragelsesdocumentet af 30te Juli 1853 bliver det nødvendigt med Hensyn til det Tilfælde, at ved Indstævntes ebelige Fragaelse af Underkriften Documentet skulde blive magtesløst, at afgjøre, hvad Virkning der bliver at tillægge Brevet af 30te Mai 1849. Der gjøres i dette Hentydning til en foregaaende Tilfjendbegivelse fra Citanten om, at han var villig til at kjøbe Indstævntes Løb for et vist Beløb, men som dog ikke er nævnt, og hvorom Sidstævnte udtaler sig hverken bifaldende eller afflaende, men kun ytrer, at han for Tiden afholder sig fra at sige Noget derom. Efterat han derpaa har beklaget, at han ikke i Dieblicket seer sig istand at betale ham de Penge, Citanten havde fortrakt hans Rone, siger han: „Jeg beder Dem derfor at nøies med etc.“

De umiddelbart derpaa følgende Ord „ved hvis (12 Maaneders) Udløb den, hvis jeg ikke indløser den, skal være Deres“, har Citanten villet anset som et Skjøde med tilspiet resolutiv Betingelse, hvilket det imidlertid ikke kan erkjendes at være; thi Begrebet af Skjøde medfører nødvendigen, at den Skjødende i utvivlsomme Udtryk erklærer, at den omgjølbende Eiendom har ophørt at være hans og er gaaet over til den nye Eier, hvilket ingenlunde kan siges om det foreliggende Brev. Derimod er det klart, at Skriveren tilfjender den, til hvem han henvender sig, nemlig Citanten, at Eiendommen efter Udløb af de 12 Maaneder skal være dennes, medmindre et andet Factum, nemlig Indløsningen, skulde være foregaaet forinden. Men ved Indløsningen kan efter det umiddelbart foregaaende i Brevet ikke forstaaes Andet end Betaling af den Sum, Indstævnte skyldte Citanten, om hvis Beløb Parterne ere enige, nemlig Doll. 437. 12. Da nu det Factum, hvis Indtræffen alene kunde forhindre Eiendommens Overgang til Citanten, hverken til den fastsatte Tid eller senere er indtruffen, har Sidstævnte ved Brevet faaet Ret som Eier, vel ikke i Forhold til Alle og Enhver, men dog i Forhold til Indstævnte saaledes, at denne mangler al Ret til at forstyrre ham i denne Eiendomsret.

Forsaaendts Indstævnte har paaberaabt sig Forfjellen mellem den Sum, han gav, og den, han efter Citantens Paastand vilde erholde for Eiendommen, for at vise, at han ikke kunde have solgt den for den sidstævnte Sum, da kan denne Omstændighed ikke tillægges nogen Betydning mod Brevets klare Ord, hvortil kommer in casu, at Citanten har tilstrækkeligt beviistliggjort, at Byg-

ningerne i 1850, altsaa 11 Aar efter Indstævntes Stjøbe, vare i en yderst daarlig Tilstand. Og hvad angaaer den Passus i Brevet, der hentyder til en tidligere Udtalelse fra Citanten om, hvad han var villig til at give for Eiendommen, da er vistnok, i Mangel af nogetsomhelst Indicium for noget Andet, den naturlige Forslaaelse den, at der sigtes til en Afhændelse og Erhvervelse med Liquidation med Citantens Tilgodehavende, saaledes som af denne anført. Ei heller skjønnes Indstævntes Formening om Nødvendigheden af et udtalt Samtykke fra Citantens Side for at gjøre Tilfagnet bindende at være lovsgrundet; thi ikke alene havde han hverken directe eller indirecte forlangt nogen Erklæring fra Citanten eller antydet noget Tidspunct, inden hvilket han ventede en saadan, men hans til Citanten afgivne Villieserklæring var en eenfaldig Disposition, der efter sit Væsen ikke udtrækker nogen Udtalelse fra Bederparten om Samtykke til at gjøre den bindende for ham selv. Det bør ei heller oversees, at det ikke er indbrømt af Citanten eller paa anden Maade godtgjort, at ingen saadan Udtalelse har fundet Sted.

Citanten paaftaaer tværtimod, at en Correspondance om Overdragelsen gif for sig efter Udløbet af de 12 Maaneber, og det er saaledes kun Bevist for denne, som mangler. Men et slikt Beviis bliver af endnu mindre Nødvendighed, naar der sees hen til, at Citanten lige fra det omgjældende Tidspunct af ikke alene er vebbleven i factisk Besiddelse af Eiendommen, hvilket allerede involverer en Modtagelse af Indstævntes Tilbud i det Hele, da han efter Brevets Indhold endnu ikke var i Besiddelse, da dette blev skrevet, men ogsaa har strax derefter bygget paa Lodden og i alle Henseender gereret sig som Eier og af alle Andre været anset som saadan. Indstævntes Passivitet ligeoverfor denne Citantens Udøvelse af Eiendomsrettighederne, uagtet han flere Gange i Mellemtiden var paa St. Thomas og endog det hele Aar nærmest forinden Sagens Anlæg, og det under Omstændigheder, der indeholdt den største Opfordring til at gjøre sin Ret gjældende, derfor han troede at have en saadan, er et positivt Datum for, at han selv ansaae sin egen tidligere Eiendomsret at være gaaet over til Citanten, som i Forbindelse med James Quirks edelige Vidnesbyrd, at Indstævnte til ham havde beklaget sig over, at han havde solgt sin Eiendom for en altfor lav Priis til Citanten, maa sjerne enhver Tvivl om dennes lovlige Adkomst i Forhold til Indstævnte.

Det endelige Resultat af den hele Undersøgelse bliver, at Gyldigheden af Overdragelses=Paategningen af 30te Juli 1853 vil komme til at beroe paa, hvorvidt Indstævnte ved sin Ed tør fralægge sig at have skrevet sit Navn paa det Sted, over hvilket Overdragelsen er skreven, og at, selv i Tilfælde af saadan Eds Afslæggelse, Citanten paa Grund af Sagens øvrige Bestaand vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale, forsaavidt denne gaaer ud paa mere end Annullation af bemeldte Overdragelse.

Omføningerne ville i det Tilfælde, at Ed afslægges, være at ophæve, men i modsat Fald at bære af Indstævnte."

Nr. 348.

Advocat Hindenburg
contra**Jens Andersen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for ulovlig at have disponeret over arresteret Gods.

Horns Herreds Extraretsdom af 30te Juni 1869: „Tiltalte Jens Andersen, tidligere af Tronsmark, nu af Gjølstруп i Selstrup Sogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hesse 5 Rd. og til Defensor, Procurator Poulsen 4 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de November 1869: „Tiltalte Jens Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelse og derunder i Salair til Actor og Defensor for Dverretten, Procurator Faber og Cancelliraad Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Jens Andersen for ulovlig at have disponeret over arresteret Gods.

Den 8de Januar d. A. blev der efter Requisition af Gaardmand Jens Christensen i Grydbæk hos Tiltalte foretaget en Arrestforretning, ved hvilken der til Sikkerhed for et Tilgøbehavende med Renter og Omkostninger, ialt 1728 Rd. 5 Mk. 3 f, blev gjort Arrest deels i Tiltaltes Eiendom Bestertronsmark og deels i hans Besætning og øvrige Eiendele, der bleve vurderede til ialt omtrent 450 Rd. Efterat Jens Christensen derpaa havde erholdt Dom for sin Forbring, viste det sig imidlertid ved en den 3die Mai d. A. foretaget Udlægsforretning, at der af det arresterede Gods manglede forffjellige Gjenstande, navnlig nogle Sengklæder, der tilligemed et Sengested vare vurderede til 20 Rd., nogle Kreaturer af Værdi 64 Rd., 2 til 30 Rd. vurderede Sviin, 8 Faar af Værdi 24 Rd., samt to Heste, en Vogn og et Seleets af Værdi ialt 120 Rd. Medens Tiltalte nu strax ved Udlægsforretningen vedgif, at han, der

ikke havde været hjemme, dengang da Arrestforretningen foretoges den 8de Januar d. A., men ved sin Hjemkomst var bleven underrettet om det Paaserebe, havde solgt Kreaturerne og slagtet Svinene, hvis Kjøb derefter var deels solgt og deels fortæret, forklarede han derimod med Hensyn til de øvrige ovenmeldte Gjenstande, at Sengklæderne ikke havde tilhørt ham, men vare laante fra Naaboerne, til hvilke de atter vare tilbageleverede, at 4 af Faarene vare døde, medens Resten — hvad ogsaa stemmer med Sagens Oplysninger — var ude i Heden, samt at Vognen, der tilligemed Hestene og Seletøiet var paa en Tour til Kjøbstaden, ikke tilhørte ham. Under den herefter imod Tilstalte indlebede Undersøgelse har han gjentaget sin ovenmeldte Tilstaaelse med Hensyn til Kreaturerne og de to Sviin, idet han som Grund til disse ulovlige Dispositioner har anført, at han manglede Foder til Kreaturerne og var i Forlegenhed for Penge saavel til sin Families Underhold som til Betaling af Skatter, hvorhos han endvidere har tilstaaet, at han — som det maa antages efterat Fogden den 3die Mai d. A. havde indfundet sig paa hans Bopæl — har stulket Sengklæderne tilside, som han har udsagt, fordi han syntes, at det var saa haardt, at de skulde tages fra hans Familie, samt at hans Foregivende til Fogden om, at de 4 af Faarene vare døde, var urigtigt, idet dette kun var Tilfældet med 1 Faar, medens han af de 7 tilbageværende Faar, der alle paa den Tid vare ude i Heden, havde givet sine Børn de tre, hvilke han derfor, da Børnene græd, fordi de skulde af med dem, paa den nævnte Maade vilde søge at redde for dem. Endelig har Tilstalte tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han nogle Dage før den 3die Mai d. A. har bortbyttet den ene af de arresterede Heste mod ene noget ældre og — som det maa antages — mindre god Hest, og at han, sørend Udlægsforretningen fandt Sted, har sendt det arresterede Seletøi hen til en Mand, hvem han skyldte 9 Mk., for at faae det byttet imod et daarligere, idet det var hans Hensigt, at denne Mand skulde beholde Tilstaltes bedre Seletøi, fordi han havde det ovenmeldte Beløb tilgode, hvorimod han, forsaavidt det endvidere er oplyst, at den Tilstalte tilhørende Vogn, hvori der, som meldt, ligeledes var gjort Arrest, den 3die Mai d. A. stod hos en Naabo, hvis Vogn Tilstalte havde laant til den ovennævnte Tour til Kjøbstaden, har paastaat, at det hidrørte fra en Forglemmelse, at han ikke ved Udlægsforretningen havde opgivet, at han havde sat sin egen Vogn ind hos Naaboen.

Tilstalte har iøvrigt udsagt, at han havde byttet og handlet med de ovenfor nævnte arresterede Gjenstande i den Tanke, at han kunde staae Dækning, navnlig ved Optagelse af Laan, hvorom han havde faaet Løfte, samt ved at sælge Eiendommen eller en Parcel af denne, og at han saa ikke kunde drages til Ansvar for at have raadet over det arresterede Gods, og efter hvad der under et isølge Dverrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør er oplyst, maa Tilstalte ogsaa anses at have havt nogen Føie til at antage, at det vilde kunne lykkes ham paa den ommeldte Maade at staae sin Creditor Dækning, ligesom det under samme Forhør endvidere er oplyst, at Westertromsmark tilligemed noget Tilstalte tilhørende Pøssøre ved en den 19de Juli d. A. afholdt Auc=

tion er udbragt til ialt herved 4,300 Rd., og at Jens Christensen herved vil blive syldestgjort for sit Tilgodehavende hos Tiltalte.

Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte for sit ovenmeldte Forhold anses efter Straffelovens § 256 med en Straf, der passende vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage."

Torsdagen den 3die Februar.

Nr. 337.

Advocat Hindenburg
contra

Christian Paulsen eller **Poulsen** (Defensor Bunken), som tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden, navnlig Fornærmelser og Trusler mod Stævningmænd og Politibetjente.

Hobro Rjebstads Extraretsdom af 30te September 1869: „Arresterne Chr. Paulsen og Thomas Gøranfon bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage, den Sidste i 5 Dage. Arrestanten Ernst Nicolai Ludvig Dyrkop bør at hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 8 Dage. For Tiltalte Niels Jønson bør den lidte Baretægtsattef træde istedetfor Straf. Samtlige Tiltalte bør hver for sig udrede de med hans Arrest, hans Sags Undersøgelse og hans Strafs Execution forbundne Omkostninger, og bør de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, udrede Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lücksen og Braff, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de November 1869: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Faber, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angif 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket her for Retten, tiltales Bærtshuusholder Christian Poulsen for Forbrydelse mod den offentlige Myndighed og Orden og navnlig for Fornærmelser og Trusler imod Stævningmænd og Politibetjente.

Ved de under Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at, da 2 Politibetjente Mandagen den 19de Juli d. A. havde indfundet sig hos Tiltalte for at forkynde for ham en Indkaldelse, hvorefter han skulde give Møde den følgende Dag for Politiretten i Anledning af, at det var anmeldt, at han den foregaaende Dag havde havt siddende Gjæster i sit Beværningslocale, har han, der efter sit Udsagn fandt, at han blev stævnet uden Grund, idet han efter sin Formening ikke havde gjort sig skyldig i nogen Forseelse, og som derhos — efter Sagens Oplysninger dog uden Føie — vil have følt sig fornærmet over den Maade, hvorpaa Politibetjentene ved denne Leilighed optraadte, ubviist et fornærmeligt Forhold ligeoverfor disse, idet han efter deres edelige Udsagn blev rasende, slog i Bordet, skjældte Politiet ud for Røvere og Tyvkap, og, da Politibetjentene vilde gaae ud af hans Stue, spærrede Døren for dem og yttrede, at de skulde komme til at blive, og at han skulde myrde dem paa Stedet, ligesom han ogsaa, da de med Magt vilde fjerne ham fra Døren, greb den ene af dem i Brystet og støbte ham tilbage, hvorhos Tiltalte, kort efterat Politibetjentene havde forladt hans Bolig, løb efter dem paa Gaden og raabte, at han vilde tale med dem, og da de ikke vilde indlade sig derpaa, men fortsatte deres Gang, vedblev han i nogen Tid at følge efter dem, idet han navnlig raabte efter dem, at han skulde knuse Hovedet paa dem ved første Leilighed, ligesom han ogsaa efter flere andre Vidners edelige Forklaringer senere samme Dag har i en meget ophibet Stemning indfundet sig paa den ene af de ommeldte Betjentes Bolig, hvor han, der imidlertid ikke traf Betjenten hjemme, brugte Skjældsord og Trusler imod denne.

Det er derhos oplyst, at Tiltalte senere samme Dag, da nogle andre af Politiets Betjente efter Politimesterens Ordre vilde føre ham til Anholdelseslocalet, har, efter først godvillig at være fulgt med dem ud af sit Huus, paa Gaden gjort Modstand mod at føres videre, ved hvilken Leilighed han blev befriet af nogle Tilstedekomne, samt at han, da Politimesteren derefter personlig havde indfundet sig og paany beordret ham ført til Anholdelseslocalet, har, efter med Magt at være bragt derind, sammesteds sparket og slaet om sig samt brugt Trusler og Skjældsord og i det Hele ved bemeldte Leilighed ubviist en saa uslyrlig Adfærd, at det fandtes nødvendigt at isøre ham en Spændetrøie.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er søbt i 1835, og som ifølge Krigsretsdom af 20de Juni 1861 er anseet for Deelagtighed i en Tumult med strengt Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, men som isøvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 100 samt § 101 med en Straf, der ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende det findes at kunne have sit Forblivende, vil derfor, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste."

Tirsdagen den 8de Februar.

Nr. 63. Justitsraad, Toldforvalter i Frederiksted paa St. Croix
C. Nahr (Advocat Hindenburg)

contra

Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer som
 Repræsentant for St. Croix Commune (den const. Kammeradvocat,
 Etatsraad Bunzen),

betræffende Godtgjørelse for Oppebørsel af Bropenge for den nævnte Commune.

Christiansteds Bytingsdom af 22de September 1868: „Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer som Repræsentant for St. Croix Commune bør til Toldforvalter, Justitsraad C. Nahr betale Fire hundrede og Tredive vestindiske Daler og Syv og Halvfjerdsindstyve Cents med Renter fra 2den April d. A. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 9de December 1868: „Hovedcitanten, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer paa Communen St. Croix Begne, bør for Contracitanten, Toldforvalter, Justitsraad Nahr's Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ved begge Retter ophæves.“

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom nævnte Skrivelse af 5te December 1849 fra Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer til Fuldmægtig Heilbuth blev det samtibigt med, at han constitueredes

som Toldkasserer under Vacancen, paalagt ham som en Part af hans Embedspligter uden videre Godtgjørelse af Landkassen at besørge Oppebørselen af de under Sagen omhandlede Dropenge. Denne Ordning af Forholdet bestod, da Citanten flere Aar derefter overtog Embedet, og det foreligger ikke, at vedkommende overordnede Myndighed har manglet Berettigelse til at træffe en saadan Foranstaltning. Som Følge heraf og idet Høiesteret iøvrigt i det Væsentlige tiltræder den i Dommen indeholdte Begrundelse af det ved samme antagne Resultat, vil den efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret findes at kunne ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants inden Christiansteds ordinaire Bytingsret paadømte Sag paaftaaer Hovedcitanten, Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer, den under 22de September d. A. affagte Underretsdom, ved hvilken Gouvernementet som Repræsentant for St. Croix Commune er dømt til at betale til Indstævnte, Tolksforvalter, Justitsraad Nahr, den Sum Doll. 430. 77 med Renter fra 2den April d. A., underkjendt og derhen forandret, at Citanten frifindes for Indstævntes Tilstale og Sidstævnte paalægges Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Indstævnte paaftaaer derimod efter udtagen Contrastrævning principaliter den inbankede Dom derhen forandret, at Gouvernementet paa Communens Vegne dømmes overeensstemmende med hans for Bytinget nedlagte Paastand, det vil sige til Betaling af Doll. 1386. 84 med Renter fra 2den April d. A., subsidialiter Underretsdommen stadfæstet samt i begge Tilfælde sig tilkjendt Appellens skadesløse Omkostninger.

Sagens Anledning er som følger:

Efterat Beregningen og Opkrævningen af Afgifterne for Afbenyttelsen af de St. Croix Commune tilhørende Landings- og Lossebroer i Frederiksted havde i en foregaaende Periode været besørget af denagl. Toldkasserer sammesteds, som derfor oppebar en Indtægt af 10 pCt. af Afgifternes Beløb, og efterat dette Veberlag af 10 pCt. var med den i 1849 i Anledning af Embedets Vacance constituerede Toldkasserer Heilbuths Indvilgelse af Borgerraadet blevet nebsat til 6 pCt., paalagde Gouvernementet ved Skrivelse af 5te De-

cember 1849 den nævnte Embedsmand at udføre de iqvæstionerede Forretninger uden særligt Bederlag, hvorefter Indberetning skete til Finantsministeriet. Den 1ste Juli 1850 indførtes den Forandring ved Tolddæsenet i Frederikshøed, at de tidligere bestaaende Tolddasserer og Tolddnspecteur-Embeder forenedes, idet Tolddnspecteur, Kammerherre v. Scholten af Ministeriet constitueredes tillige som Tolddasserer med en Forhøielse af det til Contoirhold tilstaaede Betsøb. Ved denne Leilighed sees Intet at være bleven aftalt eller bestemt med Hensyn til Dptrævningen af Broasgisterne. Smidertid besørgebes Forretningerne af Kammerherre v. Scholten paa samme Maade som af den tidligere constituerede Tolddasserer Heisbuth uden særskilt Gøbtgjørelse, indtil han under 7de Januar 1851 skrev til Gouvennementet, at han ikke længere vilde forestaae Indkassationen af Bropengene, medmindre Borgerraadet vilde tilstaae ham et passende Bederlag derfor. Paa denne Skrivelse fulgte en Tilkjendegivelse fra Gouvennementet under 15de Februar, at Kammerherrens Begjæring anjaaes for ubesøiet, og en ny Henvendelse fra denne af 12te August 1851 blev under 26de s. M. besvaret med en fornøjet Nægtelse af Kammerherrens formeentlige Ret. Efter denne Correspondance vedblev Sidstnævnte, saavidt fremgaaer af Acterne, med Dptrævningen af Afgifterne uden særskilt Gøbtgjørelse for Arbeidet. I December 1853 blev Contracitanten constitueret og under 24de Februar 1854 kongelig ansat som Tolddforvalter i Frederikshøed, idet de to tidligere Embeder af Tolddasserer og Tolddnspecteur ophørte. Ei heller ved denne Omordning af Embederne kom Forholdet om Broasgiftens Oppebørjel til Dmtale, men Contracitanten besørgebe de derhen hørende Forretninger uden særskilt Gøbtgjørelse. Først under 23de November 1861 indgav han et Andragende til Gouvennementet om at fritages for Arbeidet med Begjæring om Betaling af 6 pCt. af de af ham indtil da indkasserede Bropenge. Indenrigsministeriet, hvem Sagen var af Gouvennementet forelagt, besvarede den under 26de August 1862 derhen, at Tolddforvalteren ifølge sin Udnævnelse i Embedet var pligtig til at udføre den omspurgte Forretning ligesom de andre uden andet Bederlag end de ifølge Budgettet til Embedet hørende Indtægter, hvilken Erklæring gjentoges i Ministeriets Skrivelse af 11te August 1865 i Anledning af en ny Henvendelse fra Contracitanten.

Det, hvorpaa Contracitanten under nærværende Søgemaal støtter sit Krav, er, at det ikke kan forlanges af den i Kongens eller Statens Tjeneste ansatte Embedsmand, at han tillige skal forrette Tjeneste for Communen uden derfor at nyde særskilt Bederlag, hvilket har erhøldt udtrykkelig Sanction i Finantsministeriets Circulaire af 21de Mai 1851, grundet paa Igl. Resolution af 20de s. M. Det sees imidlertid let, at den opstillede Regel ligesom Circulairet, i hvilket den findes ubtalt, vel har almindelig Gylbighed, saalænge den ikke er ophævet ved specielle Data, men at der Intetfomhelst kan være til Hinder for, at den kan ophæves ved specielle Bestemmelser fra det Offentliges Side om de Forpligtelser, der skulle overtages ved fremtidige Besættelser eller ved en enkelt Embedsmands frie Villiestilkjendegivelse. Hvad nu angaaer det her foreliggende Tilfælde, da blev vel, som allerede bemærket, Intet udtrykkeligen omtalt

angaende Broafgisternes Opkrævning og Indkassation ved Contracitantens første temporaire og derefter permanente Ansættelse. Vel har Contracitanten betegnet den da trufne Bestemmelse som en begaaet Uret, som efter hans Fremstilling ikke kunde blive til Ret derved, at den gjordes permanent, men dette beroeer paa en urigtig Opfattelse af Forholdene. Naar den constituerede Toldkassierer, Heilbuth, fandt sig godvillig i Foranstaltningen, hvad enten dette skete, fordi han selv erkjendte den for billig, eller af Hensyn til sin egen Fordeel, saa led han i intet Tilfælde nogen Uret, og med Hensyn til Kammerherre Scholten, saa maa det antages, at det altid stod ham frit for at opgive sin Constitution som Toldkassierer, i hvis Medfør alene han besørge de omtvistede Forretninger, og derved at undbrage sig disse; ved ikke at gjøre dette har han selv frivilligen samtykket i deres Besørgelse uanset de af ham gjorde Skridt til en Forandring.

Der kunde altsaa ikke med Rette være Tale om en ved den omgjældende Bestemmelse skeet Uret, der bevarede denne Character endog for al Fremtid. Spørgsmaalet kan kun være, om Contracitanten, da han overtog Embedet, var ubekjendt med, at der var paalagt dette en Byrde, som ikke finder Steb efter almindelige Regler, og om Følgen af en mulig Uvidenhed kan blive, at han fritages for Byrden eller kjendes berettiget til at nyde særskilt Vederlag. Thi har han været vidende om, at Byrden var paalagt Embedet, da han overtog det, uden at fremsætte Indsigelse eller Reservation, maa han anses som den, der ved eget Samtykke har paataget sig den Byrde, der var gjort til Betingelse for at opnaae Embedet. Da Indstævnte ikke har fremsat nogen Indvending specielt mod GouVERNEMENTETS eller MINISTERIETS Competence til at træffe den Foranstaltning, hvorover han anser, eller Formen for dens Bekjendtgjørelse, bliver denne Side af Spørgsmaalet udenfor Betragtningen.

(Sluttes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Bogkaber og paa de fgl. Postcontoirer.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 49.

Den 25de Februar.

1870.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 8de Februar.

Nr. 63. Justitsraad, Toldforvalter C. Nahr
contra

Gouvernementet for de dansk-vestindiske Øer (see forrige Nr.).

Contracitanten har nu ikke alene ikke paaberaabt sig nogen Ubidenhed om de Bestemmelser i Henseende til Embedet, der her ere under Dvælsion, men endog selv erklæret, at han fra først af har seet, at Embedet var bebyrdet med en samme uebkommende Forretning, og han har heller ikke modsagt Hovedcitantens Afserum, at han fra sin tidligere Stilling i Gouvernementet var bekendt med hele Sagens Sammenhæng. Han maa altsaa ansees at have med frit Samtykke overtaget Embedet med den derpaa hvilende Byrde, og den ligefremme Virkning af dette Samtykke kan ligesaa lidt bortfalde, fordi under andre Forhold en modsat Regel vilde være fulgt, som paa Grund af den paaberaabte formeentlig fra Begyndelsen af begaaede Urret, som skulde være vedbleven at vitiere den bestaaende Tilstand.

Men naar som Følge af alt Ovenstaaende Contracitanten maa ansees som den, der har paataget sig den Byrde, hvorover han nu besværer sig, som en Forpligtelse, saa har han ikke mere Ret til ved en eensidig Opsigelse at frigjøre sig for samme, end han har til at forlange Vederlag for de Tjenester, han forinden Opsigelsen havde forrettet. Underrettsdommen, hvis Resultat med Hensyn til de Contracitanten tilfjendte Doll. 430. 77 er bygget paa den Forudsætning, at Contracitanten ved hans Skrivelse til Gouvernementet af 23de November 1861 havde erhvervet den førstnævnte Ret, vil derfor blive at forandre derhen, at Hovedcitanten frifindes for Contracitantens Tiltale, dog at Processens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne ophæves."

Nr. 351.

Advocat Hansen
contra

Karen Marie Christensdatter (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri eller bedrageligt Forhold.

Aalborg Kjøbstaads Extraretsdom af 30te October 1869: „Arrestantinden Karen Marie Christensdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør hun og at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Bungen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 5 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 20de December 1869: „Tiltalte Karen Marie Christensdatter bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Karen Marie Christensdatter for Tyveri eller bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig gobigtort, at medens hun, der den 1ste Mai d. N. kom i Tjeneste hos Svovlstikfabrikant Fogh i Aalborg, fra St. Hansdagstid, da Fogh og hans Hustru reiste bort uden at omtale for hende, hvorlænge de vilde blive borte, og uden senere at vende tilbage, opholdt sig alene i hendes Højskabs Beboelsesleilighed, hvortil Fogh ved Afreisen havde overleveret hende Nøglerne, for at hun kunde føre Tilsyn med hans der bereoende Giendele og fremdeles have Op- hold sammesteds, har hun af Foghs Giendele i Løbet af Sommeren pantiat nogle Sengklæder og et Speil m. m., ialt af Værdi 24 Rd. 3 Mk., og for- brugt de derved indkomne Penge. Tiltalte har isvrigt udsagt, at hun — der efter Foghs Afreise havde af en qvindelig Slægtning af ham saet Tilbud om at spise hos hende, men ikke havde Lyft dertil, ligesom hun af den Samme

var bleven fyldestgjort for sin Løn for Halvaaret til 1ste November d. A. 14 Rd. deels med et Pengebeløb af 9 Rd. 2 Mk. og deels paa anden Maade — alene havde pantsat de ommelbte Gjenstande for at forskaffe sig det Fornødne til Livets Ophold, da hun ikke selv tjente tilstrækkeligt hertil og hendes Hærskab var reist bort uden at efterlade Midler til hendes Underhold, samt at det aldrig har været hendes Mening at tilvende eller tilegne sig de pantsatte Gjenstande, men at hun havde tænkt sig senere at kunne indløse disse ved Hjælp deels af de Kospenge, som hun meente at der tilkom hende hos Fogh, og deels af Laan, hun endvidere tænkte at kunne gjøre paa sine egne Klæbningsstykker, hvilke hun imidlertid senere ogsaa havde seet sig nødt til at pantsætte af Mangel paa Underholdningsmidler. De pantsatte Gjenstande ere igjen bragte tilstede og udsøvede til Foghs ovennævnte Slægning, der paa Foghs Vegne har frasalbet Krav paa Erstatning. Da de pantsatte Gjenstande paa den Tid, da Pantsættningerne foregik, vare betroede i Tiltaltes Baretægt, maa hendes Forhold ved at pantsætte de nævnte Gjenstande ansees som Bebrageri, og idet nu Tiltaltes ovennævnte Anbringende om, at der ikke af hendes Huusbond var draget Omforg for hendes Underhold under hans og hans Hustrus Fraværelse, og at hun havde foretaget Pantsættningerne for at skaffe sig det Fornødne hertil, efter Sagens Omstændigheder ikke vil kunne forkastes, findes hun for dette sit Forhold at maatte ansees efter Straffelovens § 256 cfr. § 253, og Straffen for hende — der er sødt i Aaret 1839 og tidligere 3 Gange har været anseet med Straf, bl. A. ifølge Kjøer Herreds Extraretsdom af 1ste Juli 1863 efter Frdn. 11te April 1840 § 13 cfr. §§ 43, 78 og 79 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneer og ifølge Morsø Herreds Extraretsdom af 22de November 1865 efter samme Frdn. § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvilken sidste Straf dog efter Tiltaltes Forklaring ved Benaadning blev nedsat til 3 Aar — vil passende kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.“

Nr. 360.

Advocat Hansen
contra**Johann Leonhardt Kørſchen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Strl.s §§ 174 samt 176 cfr. § 173.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Januar 1870:

„Tiltalte Johann Leonhardt Kørſchen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sørensen og Tvermoes, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afſærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil

den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Mellemann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Tilstalte Johann Leonhardt Rørschen, der er født den 22de Februar 1828 og ikke funden tidligere straffet, under nærværende imod ham for Dørværelse af Straffelovens § 174 samt § 176 cfr. § 173 anlagte Sag er ved egen af det iøvrigt Dyphste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Aaret 1868 forført til Utugt et den 26de August 1853 født Pigebarn, om hvem han selv antog, at hun dengang endnu ikke havde fyldt sit 16de Aar, og derefter oftere pleiet legemlig Omgang med hende, samt at have i forrige Aar gjort sig skyldig i uteerligt Forhold med et den 25de Februar 1857 født Pigebarn paa en Tid, da dette maa antages at have fyldt sit 12te Aar, ja vil han blive at dømme efter fornævnte Lovs § 174 og efter sammes § 176 jfr. med § 174 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Torsdagen den 10de Februar.

Nr. 345.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Andreas Nielsen (Defensor Mellemann),

der tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed i denne Forbrydelse. Hornum Herreds Extraretsdom af 30te October 1869: „Arrestanten Jens Andreas Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar; saa udreder Arrestanten og samtlige de af nærværende Sag gaaende Omkostninger, deriblandt i Salairer til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen og til Defensor, Procurator Nors 5 Rd. til hver, foruden Diæter til Sidstnævnte efter Aalborg Stiftamts nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 20de December 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffe-

tiben bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellenmann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

3 den inbankede Doms Præmissjer hebben det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Andreas Nielsen for Tyveri eller Medbeelagtighed i denne Forbrydelse.

Gaardmand Jens Pedersen Dvisti i Hæsum har edelig forklaret, at han den 29de Juni d. A. om Morgenen omtrent Kl. 2 blev vækket ved, at Huusene i Byen gjorde Larm, og at han da ved at gaae udenfor sin Gaard saae 2 Personer, af hvilke han er sikker paa, at den ene var Arrestanten, gaae ad en Sti fra Hæsum over til den ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingvei vestlig derfor liggende By Estrup, hvor de gik ind i den nordligste Gaard, der tilhører Gaardmand Lauritz Madsen, og opholdt sig noget der, og efterat de derpaa havde været henne ved de øvrige tre Gaarde i Byen, gik de henimod et paa Marken lidt syd for Weien mellem Estrup og Hæsum liggende Huus. S. P. Dvisti havde strax fattet Mistanke til Personernes Færd, og efterat have kaldt paa sine to Karle, lod han disse gaae ad en Omvei henimod det ommeldte Huus, medens han selv begav sig derhen i lige Retning; da han kom op paa en mellemliggende Banke, saae han, at hans to Karle fatte efter Arrestanten, der løb mod Syd, ligesom han, da det var ganske lyst og han ikke var mere end ca. 100 Fadne fjernet fra Arrestanten, med Bestemthed saae, at denne var en Sæl paa Nalken, hvilken han, saasnart han opdagede, at han blev forfulgt, kastede fra sig tæt ved Estrup-Weien; den anden Person løb imod Vest og S. P. Dvisti forfulgte ham noget, men da han saae, at han ikke kunde indhente Personen, gik han tilbage til Huuset, og efterat han derpaa i Forening med dettes Beboer, Huusmand Niels Andersen, havde søgt noget efter den unbløbne Person, gik de hen til det Sted, hvor Sællen laae, som Arrestanten havde kastet fra sig, og eftersaae dennes Indhold, der bestod af ca. 3 Sneje tørrede Silb og en gammel Mandstrakke. Kort efter kom Karlene med Arrestanten, hvem de havde indhentet og anholdt, og de fandt nu i Nærheden af N. Andersens Huus paa den Wei, Arrestanten paa Flugten havde taget, en Drengestrakke, som det maatte formodes, at Arrestanten havde havt hos sig. Arrestanten blev nu tilligemed Drengestrakken og Sællen med Indhold ført til S. P. Dvists Gaard, og da Dvisti her spurgte

Arrestanten om, hvor de havde taget Silbene, svarede denne, at han ikke kunde huffe, om det var i denne By eller den anden; han havde forøvrigt ikke selv taget dem, men det var jo lige godt, da han jo havde været med den Anden og altsaa var ligesaa skyldig som denne; derimod vilde han paa ingen Maade opgive, hvem den Anden var.

Ligeledes have de ommeldte to Karle edelig forklaret, at da de ad den dem af deres Huusbond anviste Wei kom henimod N. Andersens Huus, saae de i en Afstand af ca. 100 Favne to Personer komme dem imøde, af hvilke den ene, der senere viste sig at være Arrestanten, bar en Sæk; saasnart disse Personer fik Die paa Karlene, vendte de om og løb deres Wei, uden at de vare anraabte, hvorhos de lidt efter stiftes ab, og medens J. P. Dvift forfulgte den ene, satte begge Karlene efter ham, der bar Sækken, hvilken de derpaa saae ham kaste fra sig, og efterat de havde forfulgt ham ca. $\frac{1}{2}$ Miilsvei, anholdt de ham og førte ham tilbage, idet de derhos fandt den ovennævnte Drengeskrakke, som de efter det Sted, hvor den blev fundet, antog, at Arrestanten maa have haft hos sig, hvilket dog ingen af dem har set. Om Indholdet af den Sæk, Arrestanten havde kastet fra sig, og som ved deres Tilbagekomst endnu laae paa det samme Sted, saavel som om de Ptringer, Arrestanten lod falde, da J. P. Dvift spurgte ham, hvor Silbene vare stjaalne, have begge Karlene forklaret aldeles overensstemmende med J. P. Dvift, ligesom for nævnte N. Andersen ogsaa har afgivet en hermed stemmende Forklaring om Indholdet af Sækken.

Under Forhørene i Sagen har Arrestanten vedholdende nægtet at have stjaalet eller været i Besiddelse af enten den ovennævnte Sæk med Indhold eller den fundne Drengeskrakke, idet han har udsagt, at han den paagældende Nat, da han gik paa Landveien og passerede en ham ubekjendt By, havde set to Personer gaae om ved Gaardene i Byen, af hvilke Personer den ene strax løb ind i Heden, medens den anden, der bar den under Sagen tilfedebragte Sæk, kom hen til Arrestanten paa Veien, men da de, efterat de havde vekslet et Par Ord og vare gaaede nogle Skridt sammen, saae to Mænd komme ud fra en Gaard, sagde Personen, at det var bedst de løb deres Wei, da de ellers fik Bant, hvorhos han kastede den Sæk, han bar, fra sig, og da Arrestanten, skjøndt han ikke havde gjort noget Ulovligt, blev bange for de to Mænd, der havde Knipler i Hænderne og raabte efter dem, samt da han nok kunde begribe, at det var galt fat, da Personen kastede Sækken fra sig, fulgte han Personens Raad, men blev snart indhentet og anholdt, og derfor han i J. P. Dvifts Gaard har brugt de ovennævnte Ptringer, hvilket han ikke vil kunne huffe, har dette efter hans Forklaring ligeledes været, fordi han frygtede for at faae Prygl, naar han ikke tilfod noget om Tyveriet.

Med Hensyn til de ommeldte Koster er det oplyst, at der samme Nat eller Morgen, som Arrestanten blev anholdt, er fra stjaalet en Gaardeier i Høsum et lignende Antal tørrede Silb, som det i Sækken foresundne, samt at den i Sækken fundne Mandskrakke tilhørte Aftægtsmand Peder Nielsen Dvift, der efter sin Forklaring den foregaaende Aften havde hængt den til Tørring uden-

for Stuehuset ved Lauritz Madsens Gaard i Estrup, hvor han har Ophold; . . . . . hvad Drengeskræften og Silbene angaaer, er det imidlertid ved Underrettsdommen antaget, at der ikke er fremkommet saadanne Beviisligheder, at Arrestanten forsaavidt kan idømmes Strafsansvar, og da bemeldte Dom alene er indanket efter Arrestantens Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begjæring, bliver der ikke her for Retten videre Spørgsmaal om hans Forhold med Hensyn til disse Gjenstande, og det samme gjælder, forsaavidt Arrestanten endvidere under Sagen har været sigtet for at have begaaet eller haat Deel i forskjellige andre Tyverier, uden at han i den Anledning er funden skyldig til Straf. Derimod er det ved den indankede Dom rettelig antaget, at det imod Arrestantens Benægtelse maa ved de foransførte Vidneforklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af den omtalte Sæk med de ved det senere anførte Efterforsyn deri forefundne Gjenstande, deriblandt den omtalte Mandskrakke, der er vurdere til 1 Rd., og da P. N. Dvisti med Hensyn til samme har afslagt Tilhjemlingsed og ved Vidner beviist sin Eiendomsret, ere saaledes Betingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis fuldstændigt tilstede med Hensyn til denne Frakke.

Arrestanten, der er født den 10de Januar 1832, har tidligere været straffet ifølge Højesteretsdom af 10de November 1857 efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Led med Fugthusarbejde i 6 Aar, og ifølge en Underrettsdom af 23de Juli 1867 efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han saavel i 1866 som i indværende Aar har været tiltalt for Tyveri, men er begge Gange frifunden henholdsvis for Actors videre Tiltale og for Actors Tiltale med Paalæg af Actionens Omkostninger. Han vil saaledes nu, idet hans Besiddelse af den paagjaldbende Frakke efter det Ovenansførte maa anses at have været forbundet med Omstændigheder, der vise, at han har deeltaget i at stjæle den, være at anses med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri eller som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 230 cfr. §§ 238 og 241, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Med denne Forlængelse af Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 2 Aar, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stadfæste."

Nr. 227. Handelskhuset **Brewitt & Dieckmeyer** i Hamborg
(Advocat Heinrichsen)

contra

Skifteretten i Kjøbmand Johan Frigafts Fallitbo (Eugen),
betræffende Annulation af en Højesteretsdom paa Grund af for-
meentlig Mangel ved Indstævningen.

Restved Kjøbstabs Højesteretsdom af 7de Mai 1868: „Ind-

stævnte Kjøbmand Johannes Frigaft i Næstved bød til Citanten, Handelshuset Brewitt & Dieckmeyer i Hamborg betale HComf. 1821. 10³/₄ þ tilligemed Renter heraf à 7 pCt. p. a. fra den 6te dennes indtil Betaling skeer, samt endvidere erstatte Citanten Søgsmaalets Omkostninger med 12 Rd. Til Justitskassen bødter Indstævnte 4 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter Dommens lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juni 1869: „Gjæsteretsdommen bød uesterrettelig at være og Sagen at være afviiist fra Underretten. Processens Omkostninger for Dverretten ophæves."

Hjæsterets Dom.

Efter den ved Forkyndelsen af Stævningen til Gjæsteretten i nærværende Sag brugte, i den indbankede Dom anførte Fremgangsmaade maa det i Henhold til Lovens 1—4—4 jfr. Art. 2 og 3 antages, at Indstævningen var i behørig Orden som Grundlag for Sagens Fremme; og det kan i denne Henseende ikke komme i Betragtning, at Indstævnte Kjøbmand Frigafts Handelsbetjent — der ved Forkyndelsens Modtagelse ikke gav nogen nærmere Forklaring om Bestaffenheden af bemeldte Frigafts Fraværelse fra Bopælen — ved Sagens Foretagelse efter Barselets Udløb den paafølgende Dag kom tilstede i Retten og næst at gjentage, hvad Forkyndelsespaategningen indeholdt, at hans Principal var fraværende ved Stævningens Forkyndelse, tilkjendegav, at han endnu ikke var vendt tilbage. Særligen kan mærkes, at bemeldte Handelsbetjent ikke ved Mødet i Retten fremsatte nogen Begjæring om Sagens Udsættelse i en passende Tid for, imod den af Citanterne fremsatte Benægtelse af, at Kjøbmand Frigaft havde været fraværende fra Bopælen ved Stævningens Forkyndelse, at tilveiebringe Deviis herfor; og efter Indstævntes Procedure og Paastand for Dverretten, der ved Siden af Gjæsteretsdommens Annullation gif ud paa Sagens Afviiisning fra Underretten, men ikke paa dens Hjemviiisning til Deviiigelse af Anstand, bliver der ikke Spørgsmaal om, hvorvidt Handelsbetjentens foransførte Erklæring for Gjæsteretten kunde betragtes som en Dpfordring til at indbrømme saadan Udsættelse.

Ifølge det Foranførte ville, i Overeensstemmelse med Titanernes Paaastand for Høiesteret, den indankede Doms Bestemmelser om, at Gjøsteretsdommen kjendes uefterrettelig og Sagen afvises fra Underretten, være at ophæve. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at hæve.

Thi kjendes for Ret:

Den ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Annullation af Gjøsteretsdommen og Afvisning af Sagen fra Underretten ophæves. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forkyndelsespaategningen paa den under nærværende Sag i Næstved Kjøbstads Gjøsteret fremlagte Stævning indeholder, at Stævningen paa Kjøbmand Joh. Frigafts Bopæl i Næstved under hans Fraværelse er forkyndt for hans Handelsbetjent L. Nathan, der lovede at underrette bemeldte Kjøbmand Joh. Frigaft om Stævningens Forkyndelse, saasnart han kom til sit Hjem, og ved Sagens Incamination, hvorved Frigaft udeblev, mødte bemeldte Handelsbetjent Nathan og tilkjendegav, at Frigaft havde været fraværende ved Stævningens Forkyndelse og endnu ikke var vendt hjem. Denne Tilkjendegivelse maa opfattes som en Erklæring fra forstævnte Nathan om, at han, for hvem Stævningsemændene havde forkyndt Stævningen, ikke har opfyldt eller kunnet opfylde det ham derved paadragne Hverv at give Frigaft Underretning om Indstævningen, og da det heller ikke paa anden Maade forelaa eller er oplyst, at Frigaft har faaet saadan Underretning, vil ifølge den af Titanerne, Skifteretten i Kjøbmand Joh. Frigafts Fallitbo i Næstved, nedlagte Paaastand Gjøsterrettens Dom, der under Paaberaabelse af D. L. 1—4—30 og Frdn. 3die Juni 1796 § 1 og 2 har tilspilget Frigaft at betale til Handelshuset Brewitt & Dieckmeyer i Hamborg 8Bcomf. 1821. 10%, § med Renter 7 pCt. og Omkostninger 12 Rd., samt i Muldet til Justitskassen 4 Rd., være at annullere og Sagen at afvise fra Underretten.

Omkostningerne for Overretten ophæves.“

Nr. 356.

Advocat Henriksen

contra

Niels Christian Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Frederikshavns Kjøbstads Extraretsdom af 13de November 1869: „Arrestanten Niels Christian Jensen bør at henføres i

Tugthuusarbejde i 3 Aar; saa udreder han Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Hesse 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 27de December 1869: „Arrestanten Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, men iøvrigt bør han for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubbien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Niels Christian Jensen, der er født i 1835 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politiretsdom af 16de Juli 1867 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 cfr. § 241 2det Stykke samt for Løsgængerier efter Lov 3die Marts 1860 med Tugthuus i 2 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Betleri, og gaar Sigteisen imod ham i forstuvante Henseende ud paa, at han den 30te August d. A. skal have frastjaalet Buntmager Petersen i Frederikshavn en Raffet af Værdi 9 Mk. 8 ß, som en Lærling hos Bager Tjyrring sammesteds efter sit edelige Udsagn bemeldte Dags Eftermiddag omtrent Kl. 5 vil have kjøbt af Arrestanten for 2 Mk., og med Hensyn til hvilken Buntmager Petersen har aflagt Tilsjættelse, idet han nærmere edeligen har forklaret, at Arrestanten den nævnte Dags Eftermiddag omtrent Kl. 4 kom ind i hans Bontik og tiggede, samt at Arrestanten, der havde staaet lidt i Bontiken, forinden Petersen kom berind, ved bemeldte Leilighed stod og samlede med Noget under Frakken, uden at det dog da falbt Petersen ind, at Arrestanten havde stjaalet Noget, hvorimod Petersen efter sit Udsagn først den næste Morgen blev opmærksom paa, at Raffetten, der havde staaet i Bontiken paa et Brædt i Vinduet tæt ved Indgangs døren, var bortkommen.

Arrestanten har vedgaaet, at han bemeldte Dag har været i Buntmager Petersens Bontik for at tigge, samt at han senere, efter at have været inde i

Bager Tøhyrings Boutik og betlet, har begivet sig ind i hans Bageri, hvor han traf sammen med den ovennævnte Lærling, der efter hans Udsagn gav ham Noget at drikke, men han har derhos vedholbende benægtet at have stjaalet bemeldte Kaffet eller at have været i Besiddelse af denne eller at have solgt nogen Kaffet til den ommeldte Lærling.

Om det nu ved de under Sagen i det Hele fremkomne Dplysninger kunde anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten ved den ommeldte Leilighed har til den nævnte Lærling solgt en Kaffet, der aldeles lignede den, med Hensyn til hvilken Bundtmager Petersen har aflagt Tilhjemlingsed, og om hvis Identitet med denne der ikke kunde være nogen grundet Tvivl, har Bundtmager Petersen dog i hvert Fald ikke godtgjort sin Eiendomsret til samme, og Betiingelserne for Anvendelsen af det ved L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis ere saaledes ikke tilstede, og da der heller ikke er tilveiebragt noget directe Beviis for, at Arrestanten har stjaalet den ommeldte Kaffet, vil han forsaavidt være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag.

Derimod er det ved hans egen Tilstoelse i Forbindelse med Sagens øvrige Dplysninger godtgjort, at han — som meldt — har betlet paa forskjellige Steder, og herfor vil han være at ansee efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 8 Dage.“

Nr. 354.

Advocat Broch

contra

Niels Jensen Aborre (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for bedragerisk Forhold.

Odense Herreds Extraretsdom af 9de September 1869: „Tiltalte Hunsmand Niels Jensen med Tilnavn Aborre af Gundestrup Mark bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Tommerup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Kramer 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de December 1869: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Bøcher og Beher for Overretten betaler Tiltalte Niels Jensen Aborre 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede af Tiltalte udbviste Forhold med at sælge en til ham pantsat Bibel findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at burde henføres under Straffelovens § 256 og Straffen derfor at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Jensen Aborre bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Vel er det ikke under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede mod Tiltalte Niels Jensen Aborre for Tyveri eller bedragerist Forhold anlagte Sag mod Tiltaltes Venagtelse godtgjort, at han har fraaarsaaet Frederik Andersen Greve den under Sagen omhandlede Bibel, men da Tiltalte har vedgaaet, at han, som efter sin Forklaring havde faaet den ommeldte Bibel i Pant af Frederik Andersen for et Belsb af 3 Mk. 7 s, har solgt Biblen til Hans Christensens Hustru for 1 Rd., maa det billiges, at han, som er født 1823 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, som passende findes bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 347.

Advocat Nellesmann
contra

Frederik Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for ulovlig Omløben med Varer.

Stevns-Faxe Herredets Politiretsdom af 28de Juni 1869: „Tiltalte Frederik Hansen bør til Stevns-Faxe Herredets Politikasse bøde 5 Rd. samt have de ovenfor nærmere betegnede Varer forbrudte til Fordeel for samme Kasse. Saa bør han og udrede Sagens Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Sole-

mærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de November 1869: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocuratorerne Lange og Krabbe for Overretten betaler Tilstalte Frederik Hansen af Faxe 5 Rbd. til hver. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 4de d. M. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ei maatte udgjøre summa appellabilis, og i Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Kellemann og Klubien for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Da det ved egen Tilstaelse og det isvrigt Dplysle er beviist, at Tilstalte Frederik Hansen af Faxe, der under nærværende fra Stevns og Faxe Herreders Politiret hertil indankede Sag sigtes for ulovlig Omløben med Varer, har gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, uden dertil at være berettiget, er gaaet omkring paa Landet hos Bønderne og har salbudt Manufacturvarer m. v., som han medførte, maa det billiges, at Tilstalte, der er født i Aaret 1840 og ikke forhen straffet for lignende Forhold, ved Politirettens Dom i Medfør af Febr. 13de Februar 1775 § 4 og Placat 27de November 1839 er ansæet med en Politikassen tillagt Mulct af 5 Rbd. og de Varer, som han medførte, dengang han anholdtes, confiskerede, og da nu derhos Sagens Omløsninger rettelig ere ham paalagte, vil den indankede Dom i det Hele være at staafæste."

Onsdagen den 16de Februar.

Nr. 42. **P. C. Knudhøen & Søn** (Advocat Broct)
contra

Rijbmand **D. A. Sjøstrøm** i Stockholm ved Landsoverrets-
procurator Delbanco som Mandatar (Advocat Henrichsen),
betræffende Erstatning for Appellanternes formeentlige Mislighol-
delse af et Certeparti angaaende Skibet „Lucinde“.

Sø- og Handelsrettens Dom af 23de December 1868: „De
Indstævnte Handelskøjet P. C. Knudhøen & Søn bør til Sagsø-
geren, Rijbmand D. A. Sjøstrøm jun. i Stockholm betale de paa-
stævnte 4,050 Francs med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 24de
September 1868 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger
ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanterne ikke for Højesteret have
gjentaget den af dem i forrige Instants fremsatte Indsigelse, at
Indstævnte ikke er rette Sagsøger og de ikke rette Sagvoldere.

Ifølge et efter den indankede Doms Afvigelse af Rjøsbenhavns
Grossererfocietets Committee afgivet Responsum gives der ingen
ved Coutume fastsat Regel, hvorefter den, der herfra pr. Telegraph
anstillter et Fragttilbud i Stockholm eller pr. Telegraph har be-
fuldmægtiget en Anden til i Stockholm at afslutte en Befragtnings-
contract og har forlangt Telegraphsvar om Afslutningen tilligemed
Afladeradresse, kan vente eller forlange Svar inden nogen bestemt
Tid, navnlig inden 24 Timer efter Telegrammets Indlevering her.
Med Hensyn hertil og i Betragtning af Sagens concrete Omstæn-
digheder — blandt hvilke i Særdeleshed fremhæves det Stand-
punkt, hvortil Forhandlingerne om Befragtningen vare bragte ved
Citanternes Telegram af 24de Juni 1868, ligesom der og maa
lægges Vægt paa, at den nævnte Dag i Sverrig var Helligdag —
er det ved Dommen rettelig antaget, at Citanterne vare forpligtede
til at respectere den paa deres Vegne med Indstævnte afsluttede
Befragtningscontract. Da det nu fremdeles i Henhold til de i
Dommen derfor anførte Grunde og idet der ikke kan tillægges de
Højesteret af Citanterne forelagte nye Ophlysninger nogen Indfly-

delse, maa billiges, at de for Misligholdelse af Contracten ere dømt i Henhold til den i Certepartiets Slutning derom givne Bestemmelse, vil Dommen efter Indstævntes Paastand blive at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „Sagsøgeren, Kjøbmand D. A. Sjøstrøm jun. i Stockholm, paastaar under nærværende Sag de Indstævnte, Handelshuset P. E. Knudbyon & Søn, tilpligtede at betale Erstatning, principaliter 4,050 Francs, subsidiairt efter uwillige Mænds Skøn, for deres formeentlige Misligholdelse af et den 25de Juni d. A. imellem Sagsøgeren og Mæglerne Olson & Wright i Stockholm som Refuldmægtigede for de Indstævnte oprettet Certeparti angaaende Befragtningen af de Indstævntes Skib „Lucinde“.

Sagens factiske Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende: Den 19de Juni d. A. anstillede de Indstævnte Olson & Wright pr. Telegraph en Fragtslutning for Skibet „Lucinde“ til Middelhavet hest Malaga, idet de søiede til: „Slut Westervik Malaga 85—5 Telegraphsvar.“ Olson & Wright's Telegraphsvar gif ud paa, at de kunde afslutte Fragtcontract for „Lucinde“ fra Borgå til Malaga eller Marseille, og efterat et Par Telegraphbepæcher vare blevne veksede, deels angaaende Fragtens Størrelse, deels med Hensyn til, at de Indstævnte ønskede Marseille ubesluttet, telegrapherede de Indstævnte den 23de Juni til Olson & Wright: „Slut „Lucinde“ Borgå Malaga 90—5 eller Nødsfald 95—5 Marseille 105—5 Ordre ved Connossement Underkrift; telegrapheer Afslutning.“ Samme Dag svarede Olson & Wright pr. Telegraph, at Befragteren nu ikke kunde slutte Contract anderledes end „Borgå Cadix 90—5 Malaga 95—5 Marseille 105—5“, hvorhos de begjærte siebiftelig Svar. Den 24de Juni Formiddag Kl. 10 og 10 Minuter affendte de Indstævnte dette saalydende: „Slut „Lucinde“ Borgå Cadix 90—5 Malaga 95—5 Marseille 105—5. Connossementsordre, telegrapheer Afslutning og Afslæderadresse Borgå.“ Under de foregaaende Forhandlinger havde de Indstævnte derhos i en Skrivelse af 20de Juni, under Henviisning til deres Telegrammer af 19de og 20de Juni, bemærket, at de ventede Telegram fra Olson & Wright om Afslutning af Fragten fra Borgå til Malaga for at kunne telegraphere til Capitainen i Stettin om at forseile til Borgå, og næst at tilføie nogle nærmere Betingelser med Hensyn til Lade- og Lossedage, Adresseprovision og Fragt for

Dækslasten, sluttet med, at de imøbesaae Copi af Certepartiet foruden Original til Capitainen fra Olson & Wright. Om Middagen den 24de Juni fik de Indstævnte imidlertid Tilbud om en anden Fragt for „Lucinde“, og da de Indstævnte, som havde faaet Frist til den følgende Dags Middag med at erklære sig over dette Tilbud, den 25de Juni Eftermiddag Kl. 8 ikke havde faaet nogen Meddelelse fra Olson & Wright i Anledning af deres Telegram til disse af 24de Juni, ansaae de Indstævnte sig ikke længere bundne ligeoverfor Olson & Wright eller disse mulige Befragter, hvorfor de affluttede den anden dem tilbudte Fragtcontract. Strax efterat dette var skeet, nemlig den 25de Juni Eftermiddag Kl. 2 $\frac{3}{4}$, fik de fra Olson & Wright et i Stockholm Kl. 2 indleveret Telegram lydende: „Lucinde affluttet Certeparti Aftenposten C. Åberg Afsaber“, men de Indstævnte besvarede strax dette pr. Telegraph herhen, at, da de vare uden Svar til Kl. 2 paa deres Depeche af Gaarsformiddag, havde de disponeret over „Lucinde“ paa anden Maade, og dette bekræftede de samme Dag i en Skrivelse til Olson & Wright, hvori de navnlig nærmere anføre, at, da de i deres Telegram af 23de Juni havde givet Olson & Wright fri Gaand, isald det var nødvendigt, til at afflutte paa de af Befragteren stillede Betingelser, vare de blevne stufede ved at modtage Olson & Wright's Telegram af samme Dato, forsaavidt deri opstilles den nye Fordring om alternativ Forsejling til Cabig, og da de indtil Kl. 2 den 25de Juni vare forblevne uden Svar paa deres Depeche af 24de Kl. 10, 10 Minuter, hvorved de accepterede disse nye Betingelser, maatte de antage, at Befragteren atter havde gjort nye Betingelser, og at den hele Sag nu maatte ansees som opgivet. Olson & Wright protesterede i et Telegram om Eftermiddagen den 25de Juni saalydende: „Deres Telegram Afslutningsordre „Lucinde“ modtaget Gaarsdagen. Ingen Befragter kan træffes Midsummersdagen — telegrapherede Middagen Fragtslutningen — ansees affluttet“, men de Indstævnte svarede i Skrivelse af 26de Juni, at de af de anførte Grunde havde anseet sig berettigede til at antage, at det ikke blev til Noget med Fragtslutningen i Stockholm, og de Indstævnte henholdt sig ganske hertil i Skrivelse af 29de Juni som Svar paa en Skrivelse af 25de Juni fra Olson & Wright saavel som paa en Depeche fra disse af 28de, hvori det hedder: „Modtaget Brevet af 25de Juni. Hvad Meningen „Lucinde“? Bort Afslutningstelegram indgil, førend Annulleringstelegram indleveredes. Befragtingen fastholdes. De ansvarlig.“

(Sluttet i næste Nr.).

Høiesteretsstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 50.

Den 4de Marts.

1870.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Onsdagen den 16de Februar.

Nr. 24.

P. C. Knudsen & Søn
contra

Handelshuset D. A. Sjøstrøm (see forrige Nr.).

Øverligere Protester fra Olson & Wrights Side i Breve af 29de Juni og 2den Juli — i hvilket sidste de derhos opfordrede de Indstævnte til at skaffe et andet Skib istedetfor „Lucinde“ — førte ikke til Noget, og de Indstævnte gjorde Ende paa alle Forhandlinger ved et Telegram af 16de Juli til Sagsøgeren, der den 1ste Juli i Stockholm havde ladet optage Protest for Olson & Wright, men af disse var bleven henviist til at holde sig til Skibets Reberi, for hvis Regning de havde affluttet Certepartiet med Sagsøgeren; i dette Telegram erklære de Indstævnte, at deres Skonert „Lucinde“ ikke kommer til Borgå. Sagsøgeren maatte da, efter hvad han har anført, træffe anden Foranstaltning for at faae sin Ladning Brædder ført fra Borgå til en Middehavshavn, men længere Tid hengik dertil, og Tab er derved bleven ham paaført deels ved Varernes Forringelse paa Grund af deres Henliggen deels ved, at Priserne saldt. Ifølge Bestemmelsen i det oprettede Certeparti om, at Straffen for dets Ikke-Opsyldelse er Fragtens calculerede Beløb, har Sagsøgeren imidlertid, som ovenfor bemærket, rettet sin principale Paastand paa Tilfjendelse af en Erstatning lig Fragtens Minimum 4050 Frcs.; subsidiairt paastaar han en Erstatning, svarende til den virkelig lidte Skade, hvilken dog efter hans Formening ikke kan ansættes ringere end de nævnte 4050 Frcs.

Foraaabidt nu de Indstævnte først have gjort gjældende, at de kun have forhandlet og have at gjøre med Olson & Wright, og at Sagsøgeren derfor ikke er rette Sagsøger overfor dem og de ikke rette Sagvolbere ligeoverfor ham, kan denne Indsigelse efter den ovenfor givne Fremstilling af Sagens Sammen-

hæng ikke ansees begrundet. Efter Indholdet af Telegrammet af 24de Juni til Olsson & Wright, sammenholdt med de tidligere versele, og Udtalelserne i de Indstævntes Brev af 20de Juni, jfr. ogsaa deres Skrivelse af 25de Juni, skjønnes det ikke rettere, end at Olsson & Wright maatte ansee sig befuldmægtigede af de Indstævnte til endelig at afflutte Befragtningscontract paa de Indstævntes Vegne med vedkommende Befragter, og idet de, som alt bemærket, have gjort dette, maa forsaavidt ogsaa Befragteren være berettiget til angaaende Contractens Misligholdelse at holde sig til de Indstævnte som dem, med hvem han igjennem deres Fuldmægtige har contraheret. For at noget Andet skulde kunne statueres, maatte det være oplyst, at Olsson & Wright paa en for Sagsøgeren vitterlig Maade havde overstredet deres Fuldmagt eller mistet deres Berettigelse til at handle som Fuldmægtige for de Indstævnte. Herpaa gaaer da nu ogsaa disses næste Indsigelse ud, idet de have urgeret, at ligesom det isfølge Forholdets Natur og almindelig Coutume var Olsson & Wright's Pligt at besvare de Indstævntes Depeche af 24de Juni, hvori der forlanges Telegraphsvar, uden Ophold og senest inden 24 Timer, saaledes havde det været Sagsøgerens Pligt at undersøge, hvorvidt Olsson & Wright's Fuldmagt strakte sig, og, idet den jo maatte søges i den ommeldte Depeche af 24de Juni, maatte han da ogsaa vide, at Olsson & Wright's Fuldmagt var begrændset og betinget af, at de affluttede Contracten og derom pr. Telegraph sendte Meddelelse til de Indstævnte senest inden 24 Timer efter Kl. 10, 10 Minuter den 24de Juni. Selv om man imidlertid gaaer ud fra, at ikke blot den, der pr. Telegraph anstiller et Fragttilbud, men ogsaa den, der pr. Telegraph har befuldmægtiget Andenmand til at afflutte en Befragtningscontract og desangaaende har forlangt Telegraphsvar, i Reglen maa kunne vente et saadant i Løbet af 24 Timer; og selv om man fremdeles maatte kunne give en saadan Regel Betydning ogsaa ligeoverfor Trediemand, uagtet der som i nærværende Tilfælde ikke ved Tilføielsen af en bestemt Frist for det forbrede Telegraphsvar maatte være sat nogen Begrændsning for den Befuldmægtigedes Fuldmagt, vilde der dog ikke i nærværende Tilfælde kunne blive Spørgsmaal om at tillægge den Omstændighed, at Olsson & Wright først telegrapherede til de Indstævnte den 25de Juni Kl. 2, den Virkning, at Sagsøgeren skulde ansees at have contraheret med Personer, hvis Bemyndigelse til at handle paa de Indstævntes Vegne var bortfalden. I ethvert Tilfælde maa der nemlig, naar Talen er om, inden hvilken Frist et Telegraphsvar kan ventes eller forlanges, tages Hensyn til mellemkommende Helligdage, og da det maa ansees tilstrækkelig oplyst, at den 24de Juni, Midsommersdagen, i Sverrig helligholdes som en Festsdag — Noget, hvorom det maatte være de Indstævntes Sag at skaffe sig tilbørlig Oplysning — kan det ikke siges, at Olsson & Wright ved først den 25de Juni Kl. 2 at sende Telegram til de Indstævnte i Aulebning af deres den 24de Juni Kl. c. 11 Formiddag modtagne Depeche, skulde have ikke blot ladet det mangle paa en maastee ønskelig Iver ligeoverfor deres Mandanter — hvorved bemærkes, at disses Depeche dog kun fordrer Telegram om „Afflutningen“, og at de Indstævnte vel ogsaa selv den 25de Juni om Morgenen eller Formiddagen kunde

have affet telegraphiff Underretning om, hvorledes Sagen gif — men saaledes krænket deres Fuldmægtighedsstilling, at deres Fuldmagt derved maatte ansees og ogsaa af Tredeemand maatte ansees at være bortfalden.

Efter det Anførte maatte de Indstævnte være forpligtede til at respectere den af Olsson & Wright paa deres Begne i Overensstemmelse med Depechen af 24de Juni med Sagsøgeren den 25de Juni afsluttede Befragtningscontract, og, forsaavidt de Indstævnte ikke have villet oplyse denne, fremtræder Sagsøgerens Paastrand om Erstatning derfor som berettiget. De Indstævnte have vel subsidiairt, næst at bestride at Sagsøgeren har lidt noget eller ialtsald et saa stort Tab ved Ikke-Opplyselsen af Certepartiet af 25de Juni, protesteret imod, at den ovennævnte Bestemmelse om en Bøde lig Fragtens Beløb bringes til Anvendelse imod dem, eftersom de ikke selv have underskrevet Certepartiet og ei heller givet Olsson & Wright nogen Bemyndigelse til at afslutte et Certepartii med en efter de Indstævnets Anbragte saa urimelig Bestemmelse som den ommeldte. Efter hvad ovenfor er anført, maae de Indstævnte imidlertid ansees at have givet Olsson & Wright Fuldmagt til paa deres Begne at afslutte en deligt Certepartii med Befragteren med Sagtagelse af de opgivne Betingelser, uden at de Indstævnte iøvrigt havde taget noget Forbehold med Hensyn til Ratificationen af Certepartiet, og for at de Indstævnte herefter ligeoverfor Sagsøgeren skulde kunne gjøre besøiet Indsigelse imod en enkelt Bestemmelse i Certepartiet som den paagjældende, maatte den ialtsald være af en saadan Natur, at Olsson & Wright fornuftigviis maatte antages ikke i den dem givne almindelige Befuldmægtigelse at have Hjemmel til at indgaae paa den uden de Indstævnets særlige Samtykke. Men den omhandlede Bestemmelse kan saa langt fra kaldes urimelig, at det tværtimod er en tilbeels i Forholdets egen Natur begrundet ganske almindelig Bestemmelse, der navnlig findes i de fleste eller ialtsald en meget stor Deel af de i Udslandet og særligt i Sverrig oprettede Certepartier, saa at Sagsøgeren ingen Anledning havde til at tvivle om Olsson & Wright's Berettigelse til paa de Indstævnets Begne at oprette Certepartii med hiiu Bestemmelse.

Sø- og Handelsretten kan derfor ikke komme til noget andet Resultat end at godkjende Sagsøgerens principale Paastrand, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Af de 4050 Frcs. vil der være at tilfjende Sagsøgeren Renter à 5 pCt. p. a. fra Paastragens Dato, den 24de September d. A., til Betaling skeer."

Nr. 359.

Advocat Broch

contra

Christian Bierby Jespersen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Ringsted Kjøbstads Politiretsdom af 11te December 1869

„Arrestanten Christian Bjerby Jespersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ubrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 14de Januar 1870: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Delbanco og Rothe betaler Arrestanten Christian Bjerby Jespersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende mod Arrestanten Christian Bjerby Jespersen for Løsgænger og Betleri anlagte og fra Ringsted Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse beviist, at Arrestanten, der er født den 1ste August 1833 og tidligere oftere har været anset for Tyveri, Bedrageri og Løsgænger samt Betleri, navnlig ifølge Høiesteretsdom af 14de Januar 1867 for Tyveri og Løsgænger med 18 Maaneders Forbebringshuusarbejde og Leire Herreds Politiretsdom af 8de August 1868 for Løsgænger og Betleri med 120 Dages Lvangsarbejde i Koeskilde Amts Lvangsarbejdsanstalt, har, efterat have udfaaet den sidste Straf og at være hjemsendt til Kjøbenhavn, hvor han den 18de Februar s. A. til Protocollen over mistænkelige Personer fik Tilhold om ikke uden Fattigvæsenets Tilladelse at forlade sammes Forsorg, da han ellers vilde blive straffet for Løsgænger, og derefter blev indlagt paa Labegaarden, den 1ste April næstefter, paa hvilken Dag han fik Udgangstilladelse, begivet sig ud paa Landet og strejset arbejdsløs omkring samt ernæret sig ved Tiggeri, indtil han den 6te November s. A. blev anholdt i Ringsted.

For dette Forhold er Arrestanten nu rettelig ved Politiretsdommen anset efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 5, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Dommens Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil bemeldte Dom i det Helt være at stadfæste.“

Nr. 365.

Advocat Klubien
contra

Jens Peter Christensen (Defensor Brock),
der tiltales for Manddrab samt for Forsøg paa Voldtægt.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Januar 1870:
„Arrestanten Jens Peter Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Arbeidsmand Hans Peter Sjørgensens Enke Nicoline Marie Bauer betale 5 Rd. maanedligt i 5 Aar fra 14de September f. A. at regne; saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Seidelin og Prøveprocurator P. A. Petersen, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Peter Christensen, der er født den 11te Marts 1836 og ikke funden tidligere straffet, tiltales under nærværende Sag for Manddrab samt for Forsøg paa Voldtægt.

Svab Sigtelsen for Manddrab angaaer, saa ere de nærmere Omstændigheder, forsaavidt disse stemme med Arrestantens Afgiøve, i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten i nogen Tid havde arbeidet paa en i Kallehobstrand liggende Mubdermaskine sammen med Arbeidsmand Hans Peter Sjørgensen og med denne af og til haft nogle Uenigheder, der dog ikke vare af nogen Betydning, kom han paaany den 13de September f. A., medens de begge vare tilsteede paa den omtalte Mubderpram, i Trætte med fornævnte Sjørgensen, hvilken dog ophørte uden videre umiddelbare Følger. Imidlertid gav den Anledning til, at Arrestanten nogen Tid, mindst en halv Time derefter, da han og Sjørgensen vare alene paa Mubdermaskinens Dæk, gik hen til Sjørgensen og foresøgte denne, at det ikke var Noget bestandigt at lade ham høre det Ene og det Andet, og da Sjørgensen dertil svarede, at Arrestanten kunde passe sig selv, gav Arrestanten, uden at videre foresaldt imellem dem, efter hans Forklaring for

derved at forhindre Grovheder fra Jørgensens Side mod ham for Fremtiden, Jørgensen et Slag paa Fret med slud Haand, greb ham i Brystet og kastede ham omkuld, hvorved Jørgensen kom til at falde paa en paa Dækket staaende Spand. Da Mudderprammens øvrige Mandfolk, nemlig Formanden Christian Petersen og Arbeidsmand Johan Larsen, hvilke indtil da havde opholdt sig under Muddermaskinens Dæk, vare komne op paa dette, omtalte Jørgensen det mellem ham og Arrestanten Forefaldne, klagede over Smerter i sin ene Side og talte om, at han havde faaet brækket et Ær Ribbeen og derfor vilde i Land for at søge Lægehjælp. Dette Forsæt opgav han dog og blev ombord sammen med ovennævnte Arbeidsmand Larsen. Formand Petersen gif derimod i Land tilligemed Arrestanten, og Førstnævnte hentede Jørgensens Hustru, i Forening med hvem han henvendte sig til en Læge, der raadede til at bringe Jørgensen paa et Hospital; men da de ved deres Ankomst til Muddermaskinen Klokken mellem 9 og 10 Aften fandt Jørgensen meget lidende, og han forlangte at blive liggende i Ro, blev han paa Muddermaskinen, hvor han den paafølgende Nat afgik ved Døden Kl. mellem 12 og 1.

I Strid med, hvad Arrestanten har forklaret, skal Jørgensen, efter at Formand Petersen i Følge med Jørgensens Hustru Nicoline Marie Bauer var vendt tilbage til Muddermaskinen, efter disses og Arbeidsmand Larsens Afgivne have meddeelt, at Arrestanten efter at være kommen op paa Dækket, havde listet sig hen til Jørgensen og grebet denne i Halsen, og efter at have kastet ham baglænds over Spanden, have traadt og sparket ham, medens han laa paa Dækket, i Underlivet og Strævet, men da Arrestanten vedblivende har fastholdt sin Forklaring, saaledes som denne er optaget i det Foransførte, og navnlig vedblivende har benægtet, at han har traadt eller sparket Jørgensen enten i Underlivet eller Strævet, og der under den foretagne legale Obductionsforretning af Jørgensens Lig ikke er fundet noget Spor til nogen ved udbortes Vold bevirket Bestandigelse af Jørgensens Underliv eller Stræv, saa kan det ikke anses tilstrækkeligen godtgjort, at det heromhandlede volbelige Forhold af Arrestanten mod Jørgensen er foregaaet under andre Omstændigheder eller udbiist i et andet Omfang, end Arrestantens Tilstaaelse udbiiser, og denne maa altsaa blive at lægge til Grund under Afgjørelsen af Arrestantens Straffskyld forsaaribdt.

Under den ovennævnte Obductionsforretning fandtes ved den ydre Besigtigelse af Jørgensens Lig 2 blaae Pletter paa Ryggen og en paa Bagfladen af højre Overarm og ved den indvendige Undersøgelse Brud af 3 Ribbeen, hvoraf 2 svarede usigtigt til en af de blaa Pletter paa Ryggen, og gaaer de obducerende Lægers Slutning ud paa, at Jørgensens Død er bevirket ved Dvælning, der er forarsaget ved en Læsion paa højre Side af Ryggen, der har medført et splintret Brud af Ribbene samt penetrerende Saar af disses Brudender ind i højre Lunge, hvorved Luften under Respirationen er traadt ud i Lungefækten, har fyldt denne og sammentrykket Lungen samt gennem Brystvæggens indre Saaraabninger banet sig Vej ind i Bindevævet og opblæst dette stærkt gennem hele Legemet, ved hvilke Omstændigheder den højre Lunge

er bleven sat ud af Stand til at fungere og Landebrøttet i det Hele blevet besværliggjort. I en senere afgiven Erklæring har Dr. med. Gæbefen, den ene af de obducerende Læger, derhos udtalt, dels at et tungt Fald mod den stærke Kant af en Spand af et Individ med et Legeme som afdøde Jørgensens, hvis Beensystem ikke var af nogen særegen skrøbelig Beskaffenhed, nok kan bevirke splintrede Brud af Ribbeene og Saar i Lungen, men at en saadan Læsion hører til de store Sjældenheder og derfor maa siges at være en usædvanlig, meget uheldig Virkning af et Fald, dels at Jørgensens Liv muligens kunde være blevet reddet ved betimelig anvendt Lægehjælp, idet et saadant Resultat er blevet opnaaet i enkelte lignende Tilfælde ved Chirurgical Behandling.

Det maa saaledes ansees beviist, at Arrestanten har ved den ovenomhandlede mod afdøde Jørgensen uden rimelig Afsedning udvist Vold foraaarsaget dennes Død; men ligesom der ikke foreligger nogen som helst Grund til at antage, at Arrestanten har havt til Hensigt at stille Jørgensen ved Livet eller at tilføie ham noget bestemt Onde, saaledes skjønnes det ei heller at kunne statueres, at Arrestanten, der ikke, forinden han angreb Jørgensen, vil have bemærket den omhandlede Spand, har maattet kunne forudsæe Jørgensens Død som en mulig eller ikke usandsynlig Følge af hans Gjerning.

Forsaaende Arrestanten endvidere er sigtet for Forsøg paa Voldtægt, hvilken Forbrydelse er ham paasagt af afdøde Jørgensens ovennævnte Hustru, saa er der ikke mod hans Benægtelse i saa Henseende fremkommen et til at dømme ham tilstrækkeligt Beviis.

I Hensind til alt Foransførte vil Arrestanten blive at dømme efter Straffelovens § 198 og § 203, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Arrestanten vil derhos i Medfør af fornævnte Lovs § 302 have at betale i Erstatning til Jørgensens Enke 5 Rd. maanedligt i 5 Aar at regne fra Mandens Dødsdag samt have at udrede denne Actions Omkostninger."

Torsdagen den 17de Februar.

Nr. 54. Gaardeier **Niels Nielsen** (Advocat Nellesmann)
contra

Gaardeier **Hans Ladegaard** (Sngen),
betræffende en mellem Parterne foregaaet Hestehandel.

Nørvang-Tørrild Herredets Rets Dom af 23de August 1867:
„Indstævnte Hans Ladegaard af Dalsgaard bør modtage tilbage den 5 Mars blankbrune Hoppe, han den 22de Mai 1866 har solgt til Citanten Niels Nielsen af Lureby, og tilbagebetale Citanten Kjøbsummen herfor 150 Rd. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra

den 31te Mai 1866 til Betaling skeer, hvorhos Indstævnte til Citanten bør betale Foderløn for denne Hoppe 2 Mk. 8 ß pr. Dag fra den 29de Mai 1866, indtil han modtager den tilbage. Sagens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 7de September 1868: „Citanten, Gaardeier Hans Ladegaard bør for Indstævnte, Gaardeier Niels Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Netter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af Citanten fremlagte Tingsvidner, der ere optagne den 3die August 1866, 7de December s. A. samt 11te og 18de Januar 1867 kun ere beskrevne paa stemplet Papir til Taxt 16 ß, samt at Notarialattesterne paa de af Indstævnte den 4de Mai d. A. for Overretten fremlagte 3 Erklæringer ikke ere forsynede med Stempel."

Høiesterets Dom.

Efter samtlige under denne Sag fremkomne Dødsninger, hvoraf det Væsentligste er fremstillet i den indankede Dom, maa det antages, at den under Sagen omhandlede Hest, dengang Citanten købte den af Indstævnte, led af Skyhed for Hunde i en saadan Grad, at der var forbunden Fare med dens Afbenyttelse, navnlig til Vognkjørsel bort fra Hjemmet, og at den derfor ikke kunde betragtes som fri for alle usynlige Feil og god til Brug, saaledes som ved Handelen om den var betinget. Ibet Citanten som Følge heraf maa være berettiget til at fordre, at Handelen gaaer tilbage, vil Indstævnte i Henhold til Citantens Paastrand være at dømmes til, imod at faae Hesten udleveret, at tilbagebetale den for samme erlagte Kjøbesum 150 Rd. med Rente fra Forligsklagens Dato. Endvidere maa han tilpligtes at betale Citanten Foderløn for Hesten fra den 29de Mai 1866; men dens Størrelse vil efter Indstævntes subsidiaire Paastrand være at fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn, og naar hensees til, at det efter de fremkomne Dødsninger maa antages, at Citanten uanset den ommeldte Feil hos Hesten har uden videre Ulempe eller Fare for Mennesker kunnet benytte den hjemme, navnlig til Markarbejde, findes der efter Forholdets Beskaffenhed ved Foderlønnens Fast-

sættelse af Mændene navnlig at burde ssee en passende Afkortning for den Nytte, Citanten herved kunde have havt af Hesten. Iøvrigt maa Foderlønnen ikke overstige de af Citanten forbrede 40 β daglig; derimod vil det ikke efter Indstævntes Paastrand kunne bestemmes, at den ikke i det Hele maa overstige Hestens Værdi.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve for alle Retter.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør, imod at faae den omhandlede Hest tilbage, til Citanten betale 150 Rd. med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 31te Mai 1866, indtil Betaling skeer. Saa bør han og fra den 29de s. M. at regne betale Citanten Foderløn for Hesten efter dertil af Retten udmeldte uvillige Mænds Ansættelse, dog ikke over 40 β daglig, og saaledes at der ved Ansættelsen navnlig finder en passende Afkortning Sted for den Nytte, Citanten efter det Ovenanførte kunde have havt af Hesten. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Suitsklassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indaulede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Indstævnte, Gaardeier Niels Nielsen af Lureby, den 22de Mai 1866 havde affjæbt Citanten, Gaardeier Hans Ladegaard af Dalsgaard, en 5 Aar gammel Hoppe, der den følgende Dag blev afleveret til Indstævnte, har denne i Henhold til Forligsflage af 31te Mai s. A. under Paaberaabelse af, at Hesten, med Hensyn til hvilken Citanten havde indstaaet for, at den var fri for alle usynlige Feil og god til Brug, havde viist sig at være i en overordentlig Grad sty for Hunde og altsaa ubrugelig, i 1ste Instants anlagt nærværende Sag mod Citanten og paastraaet ham tilpligtet at modtage den paagjældende Hoppe tilbage samt at tilbagebetale Kjøbesummen for samme, 150 Rd., med Renter og derhos betale Indstævnte Foderløn for Hoppen 2 Mk. 8 β daglig fra den 29de Mai 1866, indtil han modtager den tilbage, og da denne Paastrand er taget til Følge ved Underrettsdommen, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han principaliter har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastrand om Fristudelse for Indstævntes Tiltale, medens Indstævnte derimod procederer til Underrettsdommens Stadsættelse.

Citanten har erkjendt, at han ved Salget af den ommeldte Hest har ud-

trykkelig indbestaaet for, at den var fri for usynlige Feil og god til Brug, men derimod har han deels villet gjøre gjældende, at Skyhed ikke skulde henhøre under Begrebet af „usynlige Feil“, og deels nægtet, at Hesten — der efter hans Anbringende ikke i det Tidrum af nogle Uger, hveri den forinden Salget havde været i hans Besiddelse, skal have viist Tegn til Skyhed — af den paa-beraakte Grund skulde være ubrugelig, eller at dens Benyttelse, som af Indstævnte paaastaet, skulde være forbunden med Livsfare.

Efter Sagens Oplysninger har den paagjældende Hest været frygtfom eller sty for Hunde allerede forinden den kom først i Titantens og derefter i Indstævntes Besiddelse, og den Mand, der i April Maaned 1866 folgte Hesten til Titanten, har navnlig edeligen forklaret, at denne Skyhed vel ikke var Hovedgrunden, men dog sikkert en af de medvirkende Grunde til, at han folgte Hesten. Ligesom imidlertid det veterinaire Sundhedsraad i en under Sagen afgiven Erklæring har ytret, at Skyhed eller Urolighed hos Heste, naar Hunde gjøe eller bjæffe i deres Nærhed, efter Raadets Formening i Almindelighed ikke bør henregnes til skjulte Feil eller saadanne, der kunne gjøre en Handel ugyldig, og en under Sagen fremlagt Dyr lægeerklæring endvidere gaaer ud paa, at der maa stelles mellem den fra en forvirret Erkendelsesøve hidrørende Skyhed, der i Reglen staaer i Forbindelse med en Hjernelidelse, og den naturlige Frygt, der ofte karakteriserer det unge Dyr og det livlige Temperament, men ikke staaer i Forbindelse med nogen sjælelig eller legemlig Mangel og i Reglen taber sig ved en fornuftig og hensigtsmæssig Behandling, og som ikke kan betragtes som en skjult Feil, saaledes maa overhovedet en Sælgers Indstaaen for, at Hest er fri for usynlige Feil og god til Brug, nærmest anses at have Hensyn til Hestens Sundhedstilstand og Brugbarhed i Almindelighed, og en Kjøber kan ikke ved et slikt Vilkaar anses sikret mod de Ulemper af forskjellig Art, som paa Grund af Hestens individuelle Egenskaber og Bestaaffenhed kunne forekomme ved dens Brug. Den Omstændighed, at en Hest, der er solgt fri for skjulte Feil og god til Brug, af Kjøberen bestundes at være sty eller frygtfom for en enkelt Art af Gjenstande, om disse end, saaledes som Hunde, høre til de jevnligt forekommende, kan derfor ikke i Almindelighed, men kun hvor Skyheden maa antages at hidrøre fra en sjælelig Mangel hos Dyret, eller ialtsald hvor den er af en saadan Bestaaffenhed og er tilstede i en saadan Grad, at Hesten, selv ved en fornuftig og hensigtsmæssig Behandling, ikke har sædvanlig Brugbarhed, anses som en saadan Misligholdelse fra Sælgerens Side, at Kjøberen paa Grund heraf kunde være berettiget til at forordre Handelen ophævet. To af Indstævnte førte Vidner have nu vel delig forklaret, at, da Indstævnte den 23de Mai 1866, altsaa Dagen efterat han havde kjøbt Hesten, havde denne spændt for sin Vogn paa en Tour til et Marked, blev Hesten meget sty for en lille Hund og kastede sig ind paa den anden Hest, saa at man, som det ene Vidne har udtrykt sig, maatte befrygte, at den vilde have løbet løbsk, dersom Seletriet ikke havde været stærkt nok, ligesom det andet Vidne har udsagt, at hvis de ved den ommeldte Leilighed havde kjørt paa et mindre heldigt Sted, og Indstævnte ikke havde kjørt saa godt, vilde de vistnok have været Livsfare

tilstæbe, hvorhos flere andre Vidner have edelig udsagt, at, da Indstævnte en Dag i Slutningen af Mai 1866 kom kjørende paa Landeveien og havde den nævnte Hest tilligemed en Følhoppe for sin Vogn, blev Hesten sty for en lille Hund og slog op saaledes, at Volten for Hammelen sprang op, og Hestene kom løs fra Vognen, og Indstævnte, der holdt fast paa Tømmerne og iøvrigt efter Vidnernes Udsagn havde kjørt sundigt, blev revet af Vognen. Et andet Vidne, der efter sin Forklaring kom op at kjøre med Indstævnte fra det, som ovenmeldt, den 23de Mai 1866 afholdte Marked, har imidlertid edeligen udsagt, at Hesten da gik meget roligt og navnlig ogsaa var ganske rolig, da de undervejs kjørte ind og ud af en Gaard, i hvilken der var en Bindhund og en løs Hund, som begge gjæde, og ligeledes have 2 Vidner, der maa antages at have kjørt med Indstævnte paa Tilbagejouren ved den ovennævnte Leilighed i Slutningen af Mai 1866, edelig forklaret, at Hesten da gik ordentligt, og efter det ene af disse Vidners Forklaringer gjorde den navnlig ikke videre, da der etsteds kom Hunde og gjæde, end at gaae frem i Tøiet, medens det andet af Vidnerne ikke vil have lagt Mærke til, at der kom Hunde i Nærheden af den. Det maa herester nærmest antages, at Hesten, der, som anført, allerede forinden Indstævnte kjøbte den, var sty for Hunde, vel ogsaa har udråst saadan Skyhed ved de ovennævnte Leiligheder, da Indstævnte den 23de Mai samt i Slutningen af Mai 1866 kjørte med den, men ligesom det fremgaaer af de sidstansførte Vidners Forklaringer, at Hesten, der efter alle 3 Vidners Formening maatte kaldes god til Brug, dog ikke har været en saadan Skræk for Hunde, at den altid i en kjenkelig Grad blev sty for disse, saaledes kan det ikke heller ved de foransførte Vidneforklaringer ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Hestens Skyhed for Hunde er af en saadan Bestaafenhed, at Hesten, saaledes som Indstævnte har villet gjøre gjædende, maa ansees som ubrugbar, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Vidnernes Forklaringer angaaende Hestens Urolighed den 23de Mai ikkun gaae ud paa, at den kastede sig ind paa den anden Hest, og at der ikke kan tillægges Vidnernes Formening om, at det kunde befrygtes, at Hesten vilde have løbet løbsk, dersom Seletøiet ikke havde været stærkt nok, eller at der under andre Omstændigheder vilde have været Livsfare, nogen videre Betydning, og forsaavidt angaaer Kjørselen i Slutningen af Mai Maaned j. A., maa den Omstændighed, at Hestene paa den ovenansførte Maade kom løs fra Vognen, i Mangel af nærmere Oplysning om den hele Sammenhæng og Maaden, hvorpaa Hammelen har været fastgjort, forudsættes at være en ganske tilfældig Følge af Hestens Urolighed. Medens det nu ei heller kan komme i nogen videre Betragtning, at Hesten efter et Vidnes Forklaring skal en Dag ligeledes i Slutningen af Mai Maaned 1866, da Indstævnte havde den løbende bag efter Vidnets Vogn, have vist sig uslyrlig og sty, hvergang der kom en Hund, og der endmindre — idet Indstævnte efter Sagens Oplysninger, medens han havde Hesten i sin Bestidselse, maa antages at have anvendt en Fremgangsmaade paa den, der har været særdeles usikkert til at modvirke dens Frygt for Hunde — kan tages noget Hensyn til de Oplysninger, der ere tilveiebragte om en Prøvetjersel, som Indstævnte under

Sagens Drift har anfillt med Hesten, maa berimod de Vidnesbyrd, der foreligge om Hestens Skyhed forinden den kom i Indstævntes Besiddelse, tillægges en afgjørende Betydning. Med Hensyn her til har nu den Mand, der, som meldt, i April Maaned 1866 folgte Hesten til Citanten, edeligen forklaret, at Hesten, som han havde brugt fra midt i Juli 1865, vel var noget sky for Hunde, og at den sprang frem i Tøiet, naar en Hund pludselig sprang imod den, samt at den een Gang er sprunget over Stangen, men han har tillige udsagt, at han maae mange Gange baade før og efter den Tid har selv kjørt Hesten, og at han ikke nærmere kan beskrive, i hvilken Grad den var sky for Hunde og navnlig ikke om den var dette mere end mange Heste i Almindelighed. Endvidere har en Hunsmand, der i Foraaret 1866 arbejdede hos Hestens udsnævnte tidligere Eier, forklaret, at han kun har seet Hesten, naar den var til Brug i daglig Tjeneste, og at han da aldrig har seet noget Uffikkelig ved den, og en anden Mand, der ligeledes i Foraaret 1866 tjente hos Hestens Eier, og som efter sin Forklaring har kjørt med Hesten, har edeligen udsagt, at det ikke er ham bekendt, at Hesten oftere havde vilst sig meget sky for Hunde eller gal i Tøiet, at Hesten, naar der kom en Hund springende, nok skumlede lidt til Siden, men dog ligegodt gik frem, samt at der ikke paa Grund af Hestens Skyhed for Hunde behøvede at anvendes nogen særlig Forsigtighed, naar der blev kjørt med den, ligesom endelig Citantens Karl edeligen har forklaret, at han vel ikke har seet Hesten spændt for Vogn, men at han derimod selv — som det altsaa maa antages i det Tidsrum, Citanten i April og Mai Maaned eiede Hesten — har kjørt den for Trolse og Harve, og at den da gik meget ordentligt, uagtet Citantens Hund løb ved den i en Fraftand af omtrent 3 Men. Efter de saaledes foreliggende Oplysninger kan det ikke forudsættes, at Hestens Skyhed for Hunde forinden og paa den Tid, den blev solgt til Indstævnte, har været af en saadan Beskaffenhed eller tilstede i en saadan Grad, at den medførte Hestens Ubrugbarhed, ligesom der mangler Føie til at antage, at Skyheden er en Følge af eller staaer i Forbindelse med nogen egentlig sjælelig Mangel eller Feil hos Dyret, og idet Indstævntes Paastrand om, at Citanten skulde være pligtig at modtage Hesten tilbage m. v., derfor ikke kan gives Medhold, vil Citanten saaledes være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processiens Omkostninger for begge Parter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Til efter Indstævntes Paastrand at anvende Mortification og Mulct i Anledning af en i Citantens Overretsprocedure forekommende Ublabelse, som Indstævnte har anseet fornærmelig for sig, eller til efter Citantens Paastrand at mortificere en i Indstævntes Overretsprocedure forekommende formeentlig fornærmelig Ublabelse, skjøntes det ikke at være tilstrækkelig Føie.

Statskassens Ret bliver at forbeholde med Hensyn til, at de af Citanten fremlagte Tingsvidner, der ere optagne den 3die August 1866, 7de December s. A. samt 11te og 18de Januar 1867, kun ere beskrevne paa stemplet Papir til Tøgt 16 s, samt at Notarialattesterne paa de af Indstævnte den 4de Mai s. A. for Overretten fremlagte 3 Erklæringer ikke ere foresynde med

Stempel. Iøvrigt sees med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet."

Nr. 57. **Lh. Danielsøn** af Skipaloni paa Island
(Advocat Liebe)
contra

Rjøbmand **P. L. Henderfon** af Glasgow (Ingen),
betræffende Erstatning for Appellantens formeentlige Misligholdelse
af en mellem ham m. Fl. paa den ene Side og Indstævnte paa
den anden Side oprettet Contract om Reverance af Tran.

Fjords Systsels Gæsteretsdom af 27de Mai 1865: „Ind-
stævnte Dannebrogsmænd Lh. Danielsøn af Skipaloni bør for
Citanten P. L. Henderfons Tiltale i denne Sag fri at være.
Processens Omkostninger ophæves."

Den islandske Landsoverrets Dom af 17de September 1866:
„Indstævnte Dannebrogsmænd Thorstein Danielsøn bør betale
til Appellanten P. L. Henderfon fjorten Hundrede Thyre og Een
Rigsbaler med 4 pCt. Rente deraf fra 11te April 1865 og indtil
Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter op-
hæves. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige
Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa
det billiges, at Citanten ifølge Contracten af 11te September
1861 er anseet pligtig at levere Indstævnte Halvdel af den Hav-
kalvetran, som har været Udbyttet af Fangsten paa Citantens
Skibe i Foraaret og Sommeren 1862, uden Hensyn til den An-
deel i dette Udbytte, der maatte være tilstaaet Skibsførerne og
Mandskabet, ligesom det i Dommen retteligen er antaget, at Ind-
stævnte ikke har, i alt Fald ligeoverfor Citanten, gjort sig skyldig
i nogen Misligholdelse, som kunde bespie Citanten til at unddrage
sig fra fuldstændigen at opfylde den Forpligtelse, han havde paa-
taget sig ved den indgaaede Contract. Endvidere maa det billiges,
at bemeldte Halvdeel efter de under Sagen fremkomne Dplys-
ninger i Forbindelse med Parternes Procedure ansættes til
65²/₆ Tdr., og at Citanten, da han kun kan antages at have le-

veret 16 Tdr., ibet nemlig hans ubeviste Anbringende om, endvidere ved en Trediemand at have leveret Indstævnte 14 Tdr., ikke kan komme i Betragtning, bliver pligtig at yde Indstævnte Erstatning for Contractens Misligholdelse med Hensyn til de manglende $49\frac{2}{5}$ Tdr.

Hvad nu Erstatningens Størrelse betræffer, da har Indstævnte, forsaavidt hans principale Paastand, om hvilken der her ved Retten ikke er Spørgsmaal, ei tages tilfølg, som i Overrettsdommen bemærket, ved Siden af sin subsidiaire Paastand om Erstatning, overladt det til Retten at bestemme samme; og medens der efter Sagens Stilling for Høiesteret ikke kan blive Spørgsmaal om at forhøje det Beløb, hvoril Overretten har ansat Erstatningen, findes ikke heller dette Beløb at kunne tilkjendes Indstævnte, da den Beregning, hvoraft det er fremgaaet, ikke kan ansees tilstrækkeligen begrundet i det under Sagen Fremkomne, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der mangler Beviis for, at den paaberaabte Handel med C. Steinkopf er bleven endeligen affluttet, eller at Indstævnte i den Anledning har havt noget Tab. Da der nu overhovedet ikke i Sagen foreligger tilstrækkelige Data til Fastsættelse af Erstatningen, maa denne gjøres afhængig af uvillige Mænds Ansættelse, hvorefter bemærkes, at Forskjellen mellem den vedtagne Salgspris, 25 Rd. pr. Td., der for $49\frac{2}{5}$ Tdr. udgjør ialt 1235 Rd., og den Pris, der paa Handelspladsen Afkøehri i Sommeren 1862 maatte ansees som gængse Pris for et saadant Quantum Havfalvetran, hvilken Pris efter det under Sagen Fremkomne maa antages at have været høiere end 25 Rd. pr. Td., bliver den Erstatning, som tilkommer Indstævnte. Det er altsaa Varernes Værdi efter den paa det ansørte Sted og til formeldte Tid gængse Pris, som vil være at gjøre til Gjenstand for Ansættelse ved uvillige Mænd, dog saaledes, at Erstatningen under ingen Omstændigheder kan overstige $17\frac{1}{2}$ Rd. pr. Td., hvilket er det Beløb, Indstævnte selv har beregnet sig som Advance pr. Td. Den Sum, der udkommer, vil være at tillægge Indstævnte med Renter 4 pCt. aarligt fra den 11te April 1865 indtil Betaling skeer, og findes Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret, som Citanten har paastaet sig tilkjendte, efter Omstændighederne at burde hæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale saa Meget, som det Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd ansatte Værdien af 49²/₅ Tønder Havkalvetran efter den paa Handelspladsen Akurehri i Sommeren 1862 gængse Priis, overstiger 1235 Rd., dog at For skjellen ikke bliver større end 17 Rd. 3 Mk. pr. Tønde. Saa betaler Citanten og Renter 4 pCt. aarligt af det Indstævnte herefter tilkommende Beløb fra den 11te April 1865 indtil Betaling skeer. Forøvrigt bør Citanten for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og Indstævnte ligesaa Meget.

I den indtænkte Doms Præmisses hedder det: „Den 11te September 1861 indgik den Indstævnte, Dannebrogsmænd Th. Danielsøn af Skips-loni, tilligemed 17 andre Skibsseiere og Skibsførere omkring Øfjorden en Contract med Handelshuset P. L. Henderfson af Glasgow i Skotland eller med sammes Fulbmægtig, Kjøbmand Sveinbjørn Jacobsen, og forbandt sig til at sælge ham Halvdelen af al den Havkalvetran, som de maatte producere ved deres Fangst af Havkalve paa deres Skibe i Foraaret og Sommeren 1862 — hvilken Production i et for Fangsten helbigt Aar vilde kunne anslaaes til 800—1000 Tdr. eller endog til et større Qvantum — hver Tønde (120 Potter) for 25 Rd., uanset om Torvepriserne maatte paa den Tid blive høiere eller lavere hos andre Handlende. Derimod stipulerede den Indstævnte, ligesom ogsaa de øvrige, som med ham havde underskrevet Contracten, sig Betaling i Penge eller andre Nødvendighedsvarer — s. Ex. Kornvarer, Fiskeliner, Trosser, Jern, Kul, Salt, Kaffe, Sukker, Tobak, Brændeviin, Jernsøm, Staal osv. — og ligledes betingede de sig leverede tomme Tønder under Tranen, endeel allerede i Efteraaret s. A. og Resten med de første Handelskibe i det følgende Foraar; men da det kom til Stykket i det næstfølgende Aar, fik Appellanten hos Vedkommende ifkun 162¹/₂ Tdr. Tran, uagtet det maa anses at være blevet constateret under Sagen, at Halvdelen af de Paagjældendes Tranproduction ved deres Skibe i det omhandlede Tidrum har været langt større.

I Anledning heraf anlagde Appellanten Sag imod Indstævnte ved Øfjords Selskabs Gjæsteret og nedlagde der principaliter den Paastand over den Indstævnte, at han, idet han ansaae ham for Selskabets (Foreningens) Formand, og at Medlemmerne tillige havde ved Contracten forpligtet sig, Een for

Alle og Alle for Een, burde paa egne og sine 17 Medcontrahenters Vegne blive dømt til at betale ham 30,080 Rb. eller det Beløb, som Retten maatte finde passende til fuldkommen Erstatning for det Tab, som han havde lidt paa Grund af Contractens Misligholdelse, men in subsidium satte han i Rette og paastod, at den Indstævnte maatte blive kjendt pligtig til at betale ham (Appellanten) af den anførte Skadeserstatning et Beløb af 5,432 Rb. 2 Mk. 6 ß eller den Sum, som Retten fandt passende, henholdsvis til den Tranproduction, som i Foraaret og Sommeren 1862 beviistligen var blevet Udbyttet af Fangsten paa hans Skibe, men denne subsidiaire Paastand modificerede Appellanten senere til 1792 Rb. 1 Mk. 7 ß, eller til det Beløb, som Retten maatte skjønne at være passende.

Ved Gjæstretens Dom af 27de Mai 1865 er Indstævnte bleven fri-fundten for Appellantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede.

For Overretten har Appellanten inhæreret de for Underretten uedlagte Paastande, naar undtages, at han har nedfat sin subsidiaire Paastand end videre, til 1774 Rb. 51 ß eller til det Beløb, som Retten maatte finde passende.

Svad da først Appellantens principale Paastand angaaer, har Indstævnte og de 17, som med ham underskrev den ovenfor ommeldte Contract, vel lovet Appellanten at sælge ham Halvbelen af den Havkalvetran, som de producerede ved deres Skibes Havkalvfangst i Foraaret og Sommeren 1862, men da dette kan forstaaes saaledes, at de Paagjældende hver for sig ifkun havde lovet at sælge Appellanten Halvbelen af den Tran, som produceredes paa hvers eget Skib eller Skibe især i bemeldte Tidrum, er der ikke tilstrækkelig Grund til at statuere, at Bedkommende ved Contracten have forpligtet sig videre eller anderledes; det er heller ikke blevet tilstrækkelig beviist, hvilket dog Appellanten har søgt at inhærerere, at de Paagjældende have staaet i noget formeligt Handelsforbund med Hensyn til deres Tran, eller at den Indstævnte har været Formand for dette Forbund; thi om det end af Indstævntes Breve til Appellanten maatte synes at kunne uledes, at dette havde været Tilfældet, da er det dog paa den anden Side fuldkommen klart af disse Breve, at den Indstævnte ikke har anseet sig at have nogen Dispositionsret over de Øvriges Tranproduct, ligesom det heller ikke kan uledes af disse Breve, at den Indstævnte har villet forpligte sig videre end han havde gjort det ved selve Contracten. I Betragtning af disse Grunde skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Anledning til at dømme den Indstævnte efter Appellantens principale Paastand, og kommer da Appellantens subsidiaire Paa-stand under nærmere Overveielse.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 51.

Den 11te Marts.

1870.

Tredie eller extraordinaire Session.

Torsdagen den 17de Februar.

Nr. 57. Th. Danielsen af Stipaloni paa Island
contra

Risbmand P. L. Henderson af Glasgow (see forrige Nr.).

Den Indstævnte har nu villet have Contracten forslaaet saaledes, at hverken han eller de, som have underskrevet samme, have lovet Appellanten andet eller større Quantum Tran end Halvdelen af al den Havkalvetran, som de selv fik i deres egen Lod (Andeel) i Foraaret og Sommeren 1862, da det var notorisk, ~~at~~ Matrojerne (hásetarnir) eller deres Huusbønder havde Dispositionsretten over disses Andeel i Fangsten, og at han sølgelig ikke har kunnet forpligte Udre end sig selv i den ommeldte Henseende, men derimod ikke dem, som vare Matrojer paa hans Skibe. Som Følge heraf formener han, at han har fuldkommen præsteret, hvad han skulde præstere til Appellanten, da han havde ladet Appellanten faae mere end Halvdelen af den Havkalvetran, som var falden i hans Lod i det ommeldte Tidrum; men selv om det Sidstnævnte forholdt sig rigtigt, ere Ordene i Contracten dog altsor omfattende til, at de kunne forstaaes saaledes, idet de lyde paa Halvdelen af al den Havkalvetran, som maatte blive Udbyttet af Fangsten paa Bedkommendes Skibe i Foraaret og Sommeren 1862, og Ordene omfatte saaledes ogsaa Halvdelen af Matroernes Tranproduction i det ommeldte Tidrum, over hvilken Halvdeel den Indstævnte og de, som underskrev Contracten quæstionis med ham, maae have tænkt sig at kunne faae Dispositionsret, saaledes som de havde den i Henseende til deres egen Andeel i Fangsten.

Dernæst har den Indstævnte paaberaabt sig, at Appellanten selv i væsentlige Puncter har misligholdt Contracten og derved forgjort den Ret, som han ellers maatte have tilkommet hos ham (Indstævnte) ligesom ogsaa hos de øvrige, som havde underskrevet Contracten, og har han i denne Henseende navn-

ligen fremhæbet, at Appellanten hverken havde leveret ham eller de øvrige Bedkommende, som havde undertegnet Contracten, til den bestemte Tid (nemlig i Efteraaret 1861 og med de første Skibe i Foraaret 1862) Tønder under Tranen og heller ikke saa mange Tønder, som svarede til det calculerede Transquantum; at Appellanten ikke heller har bragt de stipulerede Varer søvend efter Ubløbet af den ordinaire Handelstid, det vil sige efter den 15de August, saa at Bedkommende havde troet ikke at turde risikere eller opsætte at forsyne sig med deres Fornødenhedsvarer af Frygt for, at disse muligens kunde blive udsolgte, og de derved maatte komme i Forlegenhed; og endelig, at Appellanten, da han omsider var ankommen, ikke havde været saaledes forsynet eller udrustet med Nødvendighedsvarer, som Bedkommende havde stipuleret sig tilbragt af ham som Betaling for Tranen, at han paa meget nær havde været istand til at fyldestgjøre deres Krav og Behov; men hvad disse Indsigelser angaaer, maa det bemærkes, at Bedkommende har under Sagen, for at kunne infringere Appellantens principale Paastand, bestandig benægtet, at han og de, som med ham underskrev Contracten af 11te September 1861, have dannet nogetsomhelst Selskab (Forening), men at hver af dem især havde accorderet med Appellanten og lovet ham for sit Bedkommende Halvdelen af sin Tran. Men heraf følger igjen ligesvem, at siden den Indstævnte og de øvrige Paagældende ikke stode i noget indbyrdes Forbund, hvad Contracten questionis angaaer, var det hver enkelt uedkommende, hvad enten Appellanten opfyldte eller ikke opfyldte Contracten med Hensyn til de Øvrige, naar han kun ikke misligholdt den i Henseende til Indstævnte selv, men at Appellanten har gjort sig skyldig i Misligholdelse mod ham (Indstævnte), er ikke beviist. Det er saaledes langt fra, at det er beviist, at Indstævnte ikke i rette Tid har faaet hos Appellanten tilstrækkeligt Antal Tønder til Halvdelen af den Havfalsbetran, ~~han~~ han producere ved sine Skibes Havfalsfangst i Foraaret og Sommeren 1862, at det meget mere er blevet konstateret under Sagen, at Appellanten lod i Efteraaret 1861 blive tilbage paa Akureyri et langt større Antal Tønder, end som svarede hertil, samt at disse Tønder stode til Indstavntes Disposition; det er heller ikke blevet beviist, at Appellanten har nægtet den Indstævnte nogen af de Fornødenhedsvarer, som opregnes i Contracten af 1861, thi om han end ikke maatte have bragt ham tilstrækkeligt Quantum Tømmer (hvilket dog ikke er skjelligt beviist), eller af en saa god Oualitet, som Indstævnte havde betinget sig, da indvolverer Sligt ikke noget Contractsbrud, fordi Tømmer nævnes ikke i selve Contracten, og den Omstændighed, at Tømmer omtales senere i Indstavntes Breve, maa blot betragtes som et til Appellanten rettet Duffe, og kan efter sin Natur ikke medføre nogen Forpligtelse for Appellanten hvad Contracten angaaer. Desuden hjemler Contracten Appellanten Ret til at betale Tranen med Contanter, saafremt han havde foretrukket det, thi Contanter ere expressis verbis satte som det første Betalingsmiddel for Tranen og som Alternativ til de andre Nødvendighedsvarer fra Appellantens Side; men det er ikke blevet beviist, at Indstævnte ikke har kunnet faae hos Appellanten tilstrækkelige Contanter i Betaling for den Tran, som han havde lovet at sælge ham, dersom den Ind-

stævnte havde staaet ved Contracten; endelig formenes, at det ikke kunde hjemle Indstævnte nogen Ret til at bryde Contracten, om end Appellanten ikke maatte være ankommen til Akureyri førend den 15de August; thi hverken er nogen definitiv Termin bleven bestemt i Contracten, og desuden havde Indstævnte i sin Skrivelse til Appellanten af 14de Juli 1862 selv ønsket, at han vilde give ham og hans Medcontractenter Henslaad til 15de August med Leverancen af en Dvotapart af Tranen, fordi der udfordredes Tid til at tage (smelte) samme.

Indstævnte vil saaledes være at tilpligte at betale Appellanten alt det Tab, som han maatte have lidt derved, at Indstævnte ikke leverede ham Halvparten af den Hvalfvetran, som faldt paa hans Skib i Foraaret og Sommeren 1862. Angaaende det Tab, som Appellanten overhovedet har lidt derved, at Contracten af 11te September 1861 ikke blev holdt i Henseende til ham, har han gjort følgende Beregning:

1. Ifølge fremlagte Documenter af 31te Juli og 1ste August 1861 havde Handelshuset P. L. Henderson solgt 1000 Tdr. Hvalfvetran, som Huset ventede fra Island i næstfølgende Sommer, (men et saadant Parti Tran havde de 18 Contractenter og den Indstævnte desuden i sine Breve til Appellanten calculeret, at Halvdelen af deres Tranproduction i Sommeren og Foraaret 1862 vilde udgjøre) til E. Steinkopf af Glasgow, hver Tønde med Træet for fulde 45 Rd., som, naar Træet fradrages med 2 Rd. 3 Mk. pr. Td., andrager 17 Rd. 3 Mk. mere for Tønden end som den var tilaccorderet Appellanten ved Contracten af 11te September 1861. Naar fra disse 1000 Tdr. drages 162½ Tdr. Hvalfvetran, som Appellanten ifølge det Ovenangførte fik leverede af dem, som underskrev Contracten af 1861, bliver til Rest som manglende 837½ Tdr. Hvalfvetran, og Tabet paa dem udgjør . . . . . 14,656 Rd. 1 Mk. 8 ß
2. Disconto af denne Sum i 2 Aar 1862—64 à 6 pCt. 1,758 — 4 — 8 =
3. Disconto af de Varer, som vare indkjøbte til at betale Tranen, 20,937 Rd. 3 Mk., gjør i 2 Aar 1862—64 à 6 pCt. . . . . 2,512 — 3 — " =
4. Brandsassurance for bemeldte Varer, medens de henlaae paa Grafarøs i 1 Aar, 1½ pCt. . . . . 314 — " — " =
5. Høiere Fragt, Lønningstillæg til Skibsmandskabet, Assurance samt for det Tab, som Contractsbruddet medførte forøvrigt for Handelen . . . . . 753 — 3 — " =
6. Skadeserstatning til E. Steinkopf, som han efter fremlagt Document har forlangt for de manglende 837½ Tdr. Tran . . . . . Rsl. 1000

tilligemed Disconto deraf . . . . . Rsl. 120

Rsl. 1120 10,080 — " — " =

tilsammen . . . 30,080 Rd. " Mk. " ß

som udgjør et Tab paa hver enkelt af de manglende 837½ Tdr. Tran af 35 Rd. 5 Mk. 8 ß.

Paa denne Basis har Appellanten tillige bygget sin subsidiaire Paaastand over den Indstævnte.

Det maa nemlig ansees konstateret under Sagen, at Halvdelen af det Quantum Havkalvetran, som Indstævntes Dødsfartsier, 1 heelt og 3 halve, som han var Eier af, producere i Foraaret og Sommeren 1862, har udgjort $65\frac{2}{5}$ Tdr., og endvidere, at Indstævnte ikkun har lagt ind hos Appellanten 16 Tdr. Havkalvetran.

Nu har Appellanten udtalt den Formening i sin subsidiaire Paaastand, at ham tilkom hos den Indstævnte 35 Rd. 5 Mk. 8 β i Genhold til det ovenfor Anførte for hver Tønde Tran af de saaledes manglende $49\frac{2}{5}$ Tdr. Tran, eller tilsammen 1774 Rd. 51 β .

Rigtignok vil Indstævnte, at man skal beregne som indlagte af ham foruden de ommeldte 16 Tønder Tran de 14 Tdr. Havkalvetran, som Sigurdur Jonsson af Bøggversfiðum efter Indstævntes Anmodning lagde ind hos Appellanten, men heri kan der ikke gives ham Medhold, idet Sigurdur indlagde dette Quantum hos Appellanten, ikke for Indstævntes Regning eller under den Indstævntes Navn, men under sit eget Navn, og desuden var Sigurdur en af dem, som understrev Contracten af 1861, og var som saadan pligtig til at se-vere Appellanten et vist Quantum Havkalvetran.

Svad Størrelsen af Appellantens subsidiaire Skadeserstatnings-Paaastand angaaer, da har han rigtignok formuleret samme saaledes som ovenfor er anført, men dog tillige overladt til Retten at bestemme Erstatningen, som han (Appellanten) maatte ansees at tilkomme, saaledes som den fandt passende. I Overensstemmelse hermed maa Retten ansee sig competent til at nedsætte Forbringingen efter sit Skjøn. Vel maa nu Retten bifalde den Basis, som Appellanten har lagt til Grund ved Udregningen af Skadeserstatningens Beløb, men angaaende Beregningens enkelte Poster maa imidlertid bemærkes:

ad Nr. 1. Om Appellanten end havde faaet Tilfagn om 45 Rd. pr. Td. Tran, er det dog klart, at det vilde have kostet endeel at transportere Varerne derhen foruden Assurance og anden Uleilighed og Umage, hvilken ikke skjønnes at kunne anslaaes mindre end til 5 pCt. af den beregnede Sum 14,656 Rd. 1 Mk. 8 β , hvorefter denne Post da vilde udgjøre 13,923 Rd. 2 Mk. 10 β .

ad 2den Post. Denne Disconto bliver af den anførte Grund at beregne af 13,923 Rd. 2 Mk. 10 β , som udgjør 1670 Rd. 4 Mk. 12 β .

ad 3die, 4de og 5te Post. Disse Poster formenes bør bortfalde, deels fordi Appellanten ikke behøvede ifølge Contracten at betale Tranen med Varer, men stod frit for at betale den med Contanter, og deels fordi han strax efter sin Ankomst her til Landet har maattet kunne i sin Handel paa Grasaros gjøre sig Fordeel af de Contanter og Fornødenhedsvarer, som han havde bragt med sig hertil, idetmindste en saadan [af saameget deraf], som æquivalerede den Betaaling, som han havde faaet Tilfagn om hos Indstævnte [givet Indstævnte Tilfagn om] for $49\frac{2}{5}$ Tdr. Tran.

ad 6te Post. Denne Post formener Retten bør tages uforandret til

Følge med 10,080 Rd. og saaledes formener Retten, at det Tab, som Appellanten har lidt ved Misligholdelsen af Contracten, passende kan bestemmes til et samlet Beløb af 24,074 Rd. 1 Mk. 6 ß, som udgjør for hver af de manglende 837½ Lbr. Tran 28 Rd. 4 Mk. 8 ß eller for de 49²/₅ Lbr., som manglende fra den Indskævnede, 1421 Rd., som han i Genhold til det Ovenansførte vil have at betale Appellanten; saa bør han og efter Appellantens Paastrand erlægge Renter 4 pCt. aarlig af denne Sum fra 11te April 1865 og indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.“

Nr 362.

Advocat Nellemann

contra

Niels Christian Andersen (Defensor Bunzen),
der tiltales for Tyveri.

Ofter og Bester Han Herreders Extraretsdom af 27de November 1869: „Arrestanten Niels Christian Andersen af Ballerum bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa ubreder han og denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted og Defensor, Kammerraad Lykke 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1870: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Morville og Cancelliraad Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bunzen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Christian Andersen af Ballerum for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaafse godtgjort, at han en Aften i October Maaned f. A. mellem Kl. 8 og 9, da

han passerede forbi et ubenyttet Fjellehuus ved Bygholms Veile, har tilvendt sig et Par Trækfostøvler med tilhørende Remme, der hang indenfor Husets aabenstaaende Dør og tilhørte en Huusmand i Nøds. Støvlerne, som Tilstalte ved sin Anhølbelse var isørt, ere vurderede til 3 Rd. 3 Mk. og maaske antages at være tilbagegivne til Bestjaalne, der har frataltet Krav paa yderligere Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at, da Tilstalte, der fra den 17de til den 24de October f. A. havde haft Arbeide paa Selbjerggaard, den 1ste November næstefter havde begivet sig til bemeldte Gaard for at hente nogle Klædningsstykker, han der havde efterladt, og han i den Anledning gjennem den aabenstaaende Stald var kommen ind i det ligeledes aabenstaaende Karlekammer, hvor hans Sager laae, besluttede han, da Tungen var tilstede, at tilvende sig nogle i et Tørklæde indbudue Klædningsstykker, der laae paa et Bord i Kammeret, samt et paa Bæggen hængende Lommenhr, hvilke Gjenstande, der tilhørte en paa Selbjerggaard tjeneude Karl, han derfor medtog ved sin Vortgang, ligesom han, idet han gik tilbage gjennem Stalden, ligeledes tilvendte sig en bruun Læderrem, som laae i et Bindue sammesteds og tilhørte Forpagteren paa Gaarden. De Njaalne Gjenstande, af hvilke Tilstalte havde bortbyttet Uhret, medens han ved sin Anhølbelse endnu var i Besiddelse af de øvrige, ere samtlige bragte tilstede og vurderede tilsammen til 7 Rd. 4 Mk. 8 ff samt tilbageleverede de Bestjaalne, der ikke have gjort Fordring paa nogen Erstatning.

For dette sit Forhold vil Tilstalte, der er født den 25de Januar 1848 og ifølge Hillerslev-Hundborg Herreders Extraretsdom af 19de Juni 1866 har været anseet for Tyveri i Medsjør af Frbu. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt efter samme Rets Dom af 12te November 1868 for Gaaretyveri paa Marken i Medsjør af Straffelovens § 230 2det Led med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes, og Underrettsdommen, ved hvilken han er anseet med samme Art af Strafarbeide i 3 Aar og hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stabsætte med den nævnte Forandring i Straffetiden."

Nr. 61. Enkefrue **M. M. Newton** paa egne og Medeiere af Eiendommen „Orkanshullet“ deres Vegne (Advocat Brock)

contra

Superintendent **J. B. Cameron** som Concessionshaver af Flydebodden paa St. Thomas og **P. A. Cameron** som sungerende Agent for Compagniet for samme Flydebod (Tungen; for

Præsidentfabel paa St. Thomas som Interuenient møbte Statsraad Bungen),

angaande Citanernes Indsigelse mod, at bemeldte Flhbedok henlægges paa et af de Indstævnte dertil valgt Sted m. m.

(See foran Side 350 ff.)

Høiesterets Dom.

Efter det Forhold, hvori Præsidentfabel for St. Thomas og St. Jan paa det Offentliges Vegne staaer til Sagens Gjenstand, og efter den Stilling, det indtog under dens Behandling ved Underretten, navnlig ifølge dennes ufvæltebe Kjendelse af 1ste April 1867, maatte det have et retligt Krav paa at indbrages som Part under den af Citantinden for Overretten iværksatte Appel af Bytingsdommen, hvorved bemærkes, at den i Overrettens Dom med Hensyn hertil udhævede Omstændighed, at Stævningen til Overretten kun gaaer ud paa Annullation af den ved Underretten ex officio givne Afviisning, ikke kunde gjøre Præsidentfabels Indstævning under Overrettsagen unødvendig, idet dette netop havde retlig Interesse i, at Paastanden herom ei toges tilfølg.

Da nu en saadan Indstævning ikke har fundet Sted, og da denne Mangel ikke kan ansees afhjulpen derved, at Præsidentfabel møder som Interuenient ved Høiesteret, vil, efter den derom fremfattede Paastand, Overrettens Dom og den der brugte Behandling være at kjende uesterrettelig, hvoraf det er en Selvfølge, at Dommens Bestemmelse om Processens Omkostninger for Overretten bortfalder.

Sagens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom og den der brugte Behandling bør uesterrettelig at være. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 3 vestindiske Daler. 2

Nr. 363.

Statsraad Bunken
contra

Hans Jørgen Lausen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Vold og Trusel om Vold imod Sognefogden i
Biusf under Udøvelsen af hans Bestilling samt for Betleri.

Elbo m. fl. Herreders Extraretsdom af 10de December 1869:
„Arrestanten Hans Jørgen Lausen bør hensættes i Fængsel paa
Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede Actionens Omkost-
ninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagsfører Valeur 5 Rd.
og til Defensor, Sagsfører Jørgensen 4 Rd. At efterkommes
under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Januar 1870: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad
Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indanteede Dom ansførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde be-
stemmes til 5 Gange 5 Dage.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5
Dage. 3 Salarium til Statsraad Bunken og Ad-
vocat Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag til-
tales Smedesvend Hans Jørgen Lausen for Vold og Trusel om Vold
med en Sognefoged under Udøvelsen af hans Bestilling samt for Betleri.

Den 17de November f. A. ved Middagstid indfaant Tiltalte sig i Stræ-
der Zens Nielsens Huus i Biusf, hvor han spurgte Konen, der var alene
hjemme, om han kunde faae Noget at spise, og da Tiltalte efter Konens For-
klaring blev vred og slog i Bordet, da hun svarede, at hun ikke kunde lade ham
faae nogle Kartofler, som Tiltalte havde faaet at see, og hun ikke vidste, hvad
hun skulde gjøre ved ham, sendte hun Bud til Sognefoged U. S. Ravn i Biusf,
og efter den Bested, hun modtog fra denne, togte hun derefter nogle Kartofler

til Tilstalte. Efterat Tilstalte, der isørigt efter Konens Udsagn var uanstændig mod hende i Tale og Adfærd samt næsten hele Tiden støiede, slog i Dørbet og raabte, at han var vred, havde spist Kartoflerne, forlangte han Kaffe og lod for sine egne Penge hente en Pøgel Brændeviin. Sognefogden, som derefter kom tilstede, har med Hensyn til, hvad der videre passerede, edeligen forklaret, at, da Jens Nielsens Kone samt en anden Kone, der boede i samme Huus, paa hans Forespørgsel havde meddeelt, at Tilstalte var den Person, om hvem de havde sendt Bud til ham, og at Tilstalte ikke vilde gaar, spurgte han Tilstalte om, hvorfra han var og hvad han foretog sig, og da Tilstalte under den støiende Tale, hvormed han i den Aulebning fremkom, først tog til Kommen efter nogle Papirer, men derpaa betænkte sig og ytrede, at dem vilde han ikke forevise for „Saadan En“, tog Sognefogden sit Skilt, paa hvilket der med iøinefaldende Bogstaver stod „Vilf Sogus Politi“, frem og lagde det paa Dørbet foran Tilstalte med det Spørgsmaal, om Tilstalte kjendte det og vidste, hvad det betydte. Hertil svarede Tilstalte ja, ligesom han ogsaa strax blev søielig og fremtog en Attest, som han foreviste Sognefogden, men da Tilstalte paa Sognefogdens gjentagne Opsporinger nægtede at gaar, satte Sognefogden ham derpaa ud af Døren. Tilstalte kom imidlertid strax efter igjen ind i Stuen, idet han ligesom tidligere bandede og brugte Mund, og Sognefogden satte nu paany Tilstalte ud af Døren, idet han tillige, da Tilstalte ikke vilde gaar videre, af Konen laante en Stof, som han satte for Bryffet af Tilstalte, hvem han paa denne Maade trængte 5—6 Favne kort, hvorpaa Tilstalte vendte sig og gik over en Grøft, men da Sognefogden, der fulgte efter, vilde træde over Grøften, vendte Tilstalte sig igjen om mod ham og slog ud med en Flaske, som han fremtog af Bryffskommen, for at ramme Sognefogden i Hovedet, og da denne, der dukkede Hovedet til Siden, nu traadte feil og gled ned i Grøften, fik han Slaget, der efter hans Udsagn gav et godt Sæt i ham, men hvoraf han ellers ingen Mæen havde, i Nakken. Sognefogden slog derpaa ud med Stokken og ramte ogsaa Tilstalte, der, efterat Sognefogden i en Fart var kommen op af Grøften og henimod Tilstalte, nu tog til Kommen og truede med at skyde Sognefogden med en Pistol; da Sognefogden imidlertid ikke bestomindre atter gik ind paa Tilstalte, tog denne, der ikke var i Besiddelse af nogen Pistol, en Steen paa et Par Punds Vægt op, og da Sognefogden derpaa gik tilbage, løb Tilstalte efter og kastede Steenen mod ham i høist en halv Sueses Strids Afstand, uden dog at ramme Sognefogden, der høbt godt Die med hans Haand, hvorefter Tilstalte løb tilbage og fandt en ny Steen, som han slog efter Sognefogden, og dette gjentog Tilstalte flere Gange uden dog at ramme Sognefogden, der passede ikke at vende Hylgen til ham, og som efterat have naaet Jens Nielsens Huus gik derind. Da Sognefogden igjen forlod Huset, saae han Tilstalte gaar ind til en Høker, der boede i Nærheden, og hvor Tilstalte derefter blev anholdt.

Tilstalte har nu vel ikke i det Hele villet erkjende Rigtigheden af denne Sognefogdens Forklaring, idet han navnlig har benægtet at have slaet Sognefogden med Flasken eller mere end een Gang at have kastet en Steen efter ham,

ligesom han vedholdende har udsagt, at Sognefogdens Skilt ikke blev viist ham saaledes, at han kunde see, at det var et Postskilt. Ligesom imidlertid saavel Jens Niessens Hustru som den anden Kone — efter hvis Forklaring Tiltalte ogsaa skal have viist en uanstændig Udsærd mod hende — edeligen have udsagt, at Tiltalte, da Skiltet blev viist ham, erklærede, at han kjendte det og strax for en kort Tid blev søielig eller slink, saaledes stemme disse Koners Forklaringer ogsaa iøvrigt i alt Væsentligt med Sognefogdens, og de ville navnlig begge have seet Tiltalte slaae Sognefogden med Glasfen samt kaste flere temmelig store Steen efter ham. Det maa saaledes ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Vold og Trusel om Vold mod Sognefogden under Udførelsen af dennes Forretninger som offentlig Bestillingsmand, ligesom der endvidere ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er tilreiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Veltteri.

For sit Forhold i disse Henseender er Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og som i Aaret 1859 har været straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for u hjemlet Besiddelse af Hjaalme Koster, ved Underretsbdommen retteligen anset efter Straffelovens § 100 og Lov 3die Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 368.

Advocat Levinfen

contra

Hans Rasmussen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed dervi samt for Veltteri og Uøsgængeri.

Helsingør Rådsheds Exrætersdom af 13de November 1869: „Arrestanterne Hans Rasmussen og Ole Olsen med Tilnavnet Kling bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanterne in solidum udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knøz 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1870: „Underretsbdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonsen og Maag, betaler Arrestanten Hans

Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indanteede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Høiesteret betales Til-
talte 10 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Fræmiser hedder det: „Under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indanteede Sag tiltales Arrestanten Hans Rasmussen for Tyveri eller Meddeelagtighed deri samt for Betleri og Løsgængerii.

Det er i saa Henseende ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplysige godtgjort, at Arrestanten den 10de September f. A. har beeltaget i Tyveriet af en til 2 Rd. 3 Mk. vurderet Frakke, som en anden i 1ste Instants Medtistalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har tilbenet sig fra et Huus paa Helsingørs Overdrev, og hvilken Frakke de berester i Forening have forsøgt at sælge eller pantsætte. Efterat nemlig den nævnte Medtistalte, der var i Følge med Arrestanten, havde været inde i Huset for at bette, kom han ud til Arrestanten, som ventede udenfor, og fortalte denne, at der i Forstuen hængte en Frakke, og skal Arrestanten, efter hvad den Medtistalte har forklaret, berester af sig selv have opfordret ham til at gaee ind og tage Frakken, hvilket han ogsaa efterkom. Arrestanten har derimod udsagt, at den Medtistalte med det Samme han emtaste Frakken, som han havde seet hænge i Forstuen, tillige spurgte, om han skulde gaee ind og tage den, samt at det var som Svar herpaa, at Arrestanten opfordrede den Medtistalte til Tyveriet. Da denne sidste Forklaring efter Omstændighederne ikke kan forkastes, maa den blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, saaledes at Arrestanten berester ansees som den, der har opmuntret til Sværkættelsen af det omhandlede Tyveri, hvorved forøvrigt bemærkes, at Arrestanten senere har givet en forandret Fremstilling af det Passerede, hvorefter den Medtistalte ligefrem skal have sagt, at han vilde tage Frakken, medens Arrestanten dertil alene vil have svaret: „Ja, gjør Du kun det,“ men at denne sidste Forklaring, forsaavidt det maatte være Meningen med samme, at der i det givne Svar ikke skulde ligge nogen egentlig Opmuntring til Tyveriet, i Medfør af L. 1—15—1 ikke kan komme i videre Betragtning.

I Henseende til Sigtelsen for Betleri og Løsgængerii er det ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Dplysige ligeledes godtgjort, at Arrestanten, der er hjemmehørende i Tiljøb Sogn, har tilføbet et ham den 23de Marts 1868 uden Helsingørs Politiret under Trusel af Straf for Løsgængerii givet Tilhold

om, at han ikke uden at have fast Tjeneste eller andet lovligt Erhverv og ikke uden Anmeldelse til Politiet maatte indfinde sig i Byen eller paa dens Grund, idet han navnlig i længere Tid har flaktet erhvervsløs om og saa paa Byens Grund og forbetneste ernæret sig ved Betleri.

Arrestanten, der er født den 1ste Marts 1829 og, foruden at han tidligere gjentagne Gange har været straffet for Løsgængeri og Betleri, endvidere flere Gange har været anseet med Straf for Tyveri, og navnlig senest ved Helsingørs Extraretsdom af 16de November 1868 efter Straffelovens § 232 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er derfor nu ved Underrettsdommen rettelig anseet med Straf efter den nævnte § i Straffeloven sammenholdt med § 51 samt efter Lov 3die Marts 1860 §§ 2 og 3, og findes Straffen ved bemeldte Dom passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil denne saaledes, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste."

Nr. 364.

Advocat Liebe

contra

Søren Christian Thorup eller **Sørensen**

(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Vindenberg Birk's Extraretsdom af 16de November 1869: „Arrestanten Søren Christian Sørensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bør han derhos udrebe samtlige af hans Arrest og Action flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Brast 5 Rd. og til Defensor, Procurator Tüchsen 4 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 27de December 1869: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Højesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indanlede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Søren Christian Thorup eller Sørensen for Tyveri eller Hæleri.

Efterat der om Natten mellem den 9de og 10de Juli d. A. var bleven frastjålet Lieutenant Grum 3 Skjorte, der havde ligget paa Blegen i Haven ved Swanholmsminde, og der samme Nat var begaaet Indbrud hos Aftægtsmand Chr. Boesen i Swanfalk, hvor der navnlig blev borttaget endel Klædningsstykker, som tilhørte hans Hunsholberste Johanne Marie Christensen, hvoraf imidlertid den største Deel nogle Dage efter blev funden i en Nævegrav paa Taarup Mark, blev Arrestanten — efter i en anden Anledning at være anholdt den 13de s. M. — funden isørt en Skjorte, som Lieutenant Grum edeligen har vedkjendt sig som sin Eiendom og som en af de ham ved det ovennævnte Tyveri frakomne Skjorte, ligesom Arrestanten ogsaa ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse af et Tørklæde, med Hensyn til hvilket Johanne Marie Christensen edeligen har forklaret, at det tilhører hende og er frakommet hende ved det andet ovennævnte Tyveri.

Arrestanten har vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i noget af disse Tyverier, hvorhos han har anbragt, at han har kjøbt den ommeldte Skjorte i Begyndelsen af sidste Sommer i en nærmere betegnet Boutik i Nalsborg, samt at han har kjøbt det nævnte Tørklæde af en Krammer for et Aars tid siden.

Medens der nu isøvrigt ikke under Sagen er tilveiebragt noget directe Beviis for, at Arrestanten har begaaet noget af de nævnte Tyverier, og der, idet Johanne Marie Christensen navnlig ikke har ført noget tilstrækkeligt Beviis for sin Eiendomsret til det ommeldte Tørklæde, ei heller kan blive Spørgsmaal om, forsaavidt angaaer dette, at anvende det indirecte Tyvs- eller Hælerbeviis, er der derimod tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at den ovennævnte i Arrestantens Besiddelse forefundne Skjorte tilhørte Lieutenant Grum, og da denne, som ansørt, har afslagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, og der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke vil kunne tages noget Hensyn til Arrestantens Anbringende om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af Skjorten, maae, forsaavidt denne angaaer, Betingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecte Beviis ansees at være tilstede, og Arrestanten vil derfor i Overeensstemmelse med dette Lovbud være at dømmes, dog efter Omstændighederne ikkun for Hæleri.

Skjorten, der er vurderet til 5 M., maa antages at være tilbageleveret til Lieutenant Grum.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i 1838 og tidligere isølge Lindenborg Birls Extraretsdom af 28de August 1861 har været anset for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at ansee som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. §§ 241 og 307, og Straffen findes ved Underrettsdommen passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og da

denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligesledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 361.

Advocat Hindenburg
contra

Ludvig Grundal eller **Grundahl** (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Trdn. 10de
December 1828.

Randers Kjøbstads Extraretsdom af 7de December 1869:
„Arrestanten Ludvig Grundahl bør hensesættes til Forbedrings-
huusarbejde i 3 Aar. Han bør derhos i Erstatning til Hans
Christian Rasmussen af Hjallerup Kro betale 13 Rd. 3 Mk. samt
udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger,
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacoby og
Cancelliraad Bredstrup, med 5 Rd. til Førstnævnte og 4 Rd. til
Sidstnævnte. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at
efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Januar 1870: „Tiltalte
Ludvig Grundahl bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 3 Aar. I
Henseende til den Hans Chr. Rasmussen af Hjallerup Kro til-
kjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor
og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Faber,
tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt
at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under
Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foraaavdt nærværende Sag angaaer Overtrædelse af Forord-
ningen af 10de December 1828, vil den, da Straffen for den For-
seelse, hvorfor Tiltalte i saa Henseende er sigtet, ikke er af den
Størrelse, at den udgjør objectum appellabile for Højesteret,
herfra Retten blive at afvise. Iøvrigt vil den indankede Dom i
Hensæld til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjenbes for Ret:

Forfaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Forordningen af 10de December 1828, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Skomagerpøvend Ludvig Grundal, der er født i Aaret 1836, og som, foruden at være forffetlige Gauge straffet for Betleri tilbeels i Forbindelse med Løsgængeri og anden Politiovertrædelse, senest ifølge Randers Rådshofstads Politiretsdom af 21de August f. A. med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gauge 5 Dage, tidligere 4 Gauge har været straffet for Tyveri, senest ved Overrettens Dom af 26de August 1867 efter Straffelovens § 232 samt i Forbindelse dermed efter Lov 3die Marts 1860 § 3 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, tiltales under denne Sag for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Frdn. 10de December 1828.

Hvad angaaer Sigtelsen for Overtrædelse af Frdn. 10de December 1828, er det nu vel oplyst, at Tiltalte, der, uester at have udsaaet den ham ved den fornævnte Politiretsdom af 21de August f. A. for Betleri idømte Straf, blev løsladt af Arresten den 15de September f. A. og ved Løsladelsen fik af Politiet i Randers et Tvangspas til Skive, hvor han er hjemmehørende, samt Paalæg om uopholdelig at begive sig ud af Byen, idet der tillige blev givet ham 24 f i Tarepenge til Viborg, har iturevet og bortkastet Tvangspasjet og er forblevet i Randers og deenes Omegn, indtil den 20de f. M., samt først ankommen til Skive den 24de f. M., men dette Forhold findes ikke at kunne paadrage Tiltalte Ansvar efter den nævnte Forordning, der kun angaaer Haandværksføvende, som ere paa Vandring paa deres Profession.

Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det iøvrigt godtgjort, at han siden Liden fra sin Løsladelse den 15de September f. A. indtil sin Ankomst til Skive den 24de f. M. tilbeels har ernæret sig ved Betleri, samt endvidere, at da han den 22de September f. A., idet han passerede igennem Viborg, sammesteds var gaaet ind i Detailhandler Goveris Boutik for at bette, men ikke traf Noget tilstede i Boutiken, har han af et paa Disten staaende uafsaftet Glasstab tilvendt sig et Cigarfonteral af Værdi 8 à 10 Mk. og en Lommebog, der maa antages at have havt en Værdi af nogle Mark. Cigarfonteralet er bragt tilstede under Sagen og udleveret Besjjaalne, hvorimod Lommebogen, som Tiltalte vil have solgt for 2 Mk. til en ham ubesjendt Vonde, ikke er bragt tilstede; men Besjjaalne har frsafdet Krav paa Erstatning. Endvidere har Tiltalte vedgaaet, hvad ligeledes stemmer med Sagens Oplysninger, at han paa et Marked i Hjøllern i Sommeren 1866 har frsaalet Staldforpagter Hans Chr. Rasmussen i Kroen sammesteds et Sølv-

Cylinderuhr, der hang paa Væggen i Bestjaalnes Kammer, hvor Tiltalte efter sin Forklaring var gaaet ind for at hente en Stof, som han tidligere paa Dagen havde hensat i Kammeret. Det sjaalne Uhr, som Tiltalte senere pantsatte hos en Pantelaaner i Aalborg, er ikke bragt tilstede under Sagen, og Bestjaalne har paaflaaet sig dets Værdi 13 Rd. 3 Mk. tilkjendt i Erstatning hos Tiltalte.

For sit Forhold i sidstnævnte Henseende vil Tiltalte være at ansee deels for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, cfr. tillige — forsaavidt angaaer det sidstnævnte Tyveri, der er forøvet, forinden Tiltalte, som meldt, i Aaret 1867 senest blev dømt for Tyveri — samme Lovs § 64, deels efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar.

3 Henseende til den Hans Chr. Rasmussen tilkjendte Erstatning og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten vilde være at tillægge i Salair hver 5 Rd., vil Underrettsdommen være at stadfæste."

Hermed endte Høiesteretsaaret 1869.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæber og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den **Gyldendal'ske Boghandel** (K. Høgel).

Jueløse & Gøndrup's Bogtrykkeri.

